Thiên Trường Hùng Sử

Ebook Chính Văn

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

https://thuviensach.vn

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

https://thuviensach.vn

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

https://thuviensach.vn

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103: Phiên ngoại 1 + 2

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 1

Mùa đông năm 2011, vào đêm giáng sinh...

Chỉ còn một tuần nữa là bước sang năm mới.

Trên con đường cái phồn hoa của thành phố A, tiếng mọi người cười nói vui vẻ khiến âm thanh huyên náo vang lên không dứt, ngã tư đường dần kẹt xe nghiêm trọng. Hàng chục chiếc xe cảnh sát phải canh giữ một bên để bảo toàn trật tự.

Trong quảng trường chiếc loa phát thanh liên tục lặp đi lặp lại "Xin đừng chen lấn, xô đẩy để tránh không giẫm đạp lên người khác..." vân vân và mây mây. Cùng thời điểm đó, không khí ở một nơi khác cách quảng trường hai khu phố lại hoàn toàn trái ngược với nơi náo nhiệt này.

Những dải băng cảnh giới tuyến màu vàng giăng khắp nơi khiến người qua đường không khỏi tò mò sợ hãi, nhưng chỉ lát sau đều được giải tán để tránh làm rối loạn hiện trường, các cảnh sát viên nhanh chóng lấy lời khai của người dân xung quanh. Bên ngoài cảnh giới tuyến còn có một lượng lớn xe cảnh sát làm không khí trở nên thật trầm trọng pha lẫn chút khẩn trương.

Đây vốn dĩ là một căn hộ bình thường, có tất cả bảy tầng. Cùng một kiểu kiến trúc như vậy đối với những tiểu khu* khác cũng gặp không ít, từng nhà trong tiểu khu đều được xây san sát nhau. Chung quanh cây cối lại không nhiều, ra khỏi cửa tòa nhà nào là hiệu cắt tóc, siêu thị, lại còn có một trường tiểu học công lập phía đối diện.

https://thuviensach.vn

Đêm giáng sinh, ở mọi nơi đều náo nhiệt, không ai nghĩ tới sẽ có án mạng xảy ra. Xe cứu thương vừa mới rời khỏi thì người bảo an của tiểu khu liền theo cảnh sát lấy lời khai, đó là một ông chú khoảng bốn mươi tuổi, vì quá khẩn trương mà mồ hôi lạnh trên đầu không ngừng tuôn chảy. Đêm mùa đông thật khó tránh khỏi mọi nơi đều bị tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc phủ kín.

"Cái gì? Không không không...Điều đó là không thể nào."

Người nọ nuốt nước miếng đánh ực, đối vị cảnh sát trước mặt mà nói: "Chỗ này của chúng tôi vốn là một tiểu khu yên bình, không thể có việc như vậy xảy ra được."

"Ai cơ? Cậu vừa nói người báo án là cô gái kia sao? Đó là con gái út của ông Mao...Đúng rồi, ông ta có ba người con, còn có hai đứa con trai lớn."

"Anh em Mao Dương và Mao Hâm không sống ở đây, tôi nghe nói họ sống ở biệt thự tại vùng ngoại ô...Đúng đúng, gia đình họ rất giàu có, nhưng mà ông Mao không thích phô trương, chỉ muốn sống như những người bình thường..."

"Vâng sao cơ? Ở bao lâu rồi hả?...Được khoảng một hai năm rồi, ông Mao thân thể vẫn còn tốt lắm, mỗi ngày đúng sáu giờ sáng liền thức dậy tập thể dục, vợ ông ta mất sớm...con gái của ông ấy sao? Cậu nói con bé ấy hả? Con bé cũng không tồi, chỉ có nó mới tự nguyện dọn đến chăm sóc cho cha mình..."

Bầu trời bắt đầu nổi tuyết.

Phía nam thành phố thường rất ít tuyết, nhưng năm nay so với năm ngoái lạnh hơn rất nhiều. Tuyết rơi giữa đêm như thế này so với mưa cũng chẳng khác gì nhau, rơi xuống thấm sâu vào lớp quần áo khiến người ta không khỏi có chút cảm giác ẩm ướt khó chịu.

https://thuviensach.vn

Ở phía này, Vương Tiểu Nhị một bên nghe bảo an khai báo, bên kia liền quay đầu hướng nam nhân cao lớn đang đi tới.

"Sếp, có manh mối gì không?"

"Ừ, có."Nam nhân thành thật đáp nhưng rồi lại tùy tiện nói: "Manh mối chính là lão tử đây đói bụng lắm rồi, các người muốn hỏi đáp gì thì nhanh giùm cái, xong rồi thì đi ăn một bữa ra trò nào!"

Vương Tiểu Nhị đảo mắt chán nản không nói nên lời, may mắn thay mọi người đối với tính khí của Tư Đồ đã sớm được miễn dịch. Rồi cậu khoát tay với người bảo an ý bảo có thể đi, đồng thời cũng sắp xếp lại toàn bộ bản ghi chép cùng cây bút lông chuẩn bị rời khỏi.

Nhưng cậu còn chưa kịp nhấc chân thì ông chú bảo an kia dường như nhớ ra điều gì, đột nhiên "Ôi chao" một tiếng.

"Cậu cảnh sát." Hàng lông mày của ông ta hơi nhíu lại như thể không biết có nên nói ra hay không, chần chừ một lúc, mới nhỏ giọng kể: "Mặc dù xế chiều ngày hôm nay không có gì xảy ra...nhưng đêm qua, có một chuyện rất kỳ lạ."

Tiểu Nhị vừa nghe thầy liền nhướng mày, nhìn cấp trên một cái rồi vội mở sổ ghi chép ra, dùng miệng giật nắp bút xong liền nhìn về phía bảo an, ý bảo ông ta tiếp tục.

"Đêm qua...tầm khoảng hai giờ khuya, lúc đó tôi còn đang ngồi trong phòng trực, chờ cho tới ba giờ thì sẽ đổi ca với đồng nghiệp khác. Bởi vì tiểu khu này của chúng tôi có tới ba lối ra vào nên tôi phải trông chừng bằng cách coi camera ở phòng trực ban."

Ông chú bảo an liếm liếm đôi môi khô khốc rồi nói tiếp: "Tôi ngồi coi TV trong phòng trực ban, vì trời khá lạnh nên tất cả cửa sổ đều được khép lại thật chặt. Vốn dĩ điều đó bình thường thôi, nhưng lạ chính là ở chỗ tất cả

https://thuviensach.vn

cửa sổ đều đã đóng kín...vậy mà đột nhiên tôi lại thấy rùng mình, giống như có gió thổi qua cổ áo..."

Ngừng viết một chút, sắc mặt Vương Tiểu Nhị trở nên tái đi, trên đời này thứ cậu sợ nhất chính là những việc ma quái mà vừa vặn việc cậu đang nghe lại thập phần ma quái, càng nghe cậu nhóc lại càng xuống sắc.

Người bảo an lại không biết chính mình đã dọa cậu cảnh sát trước mặt tới mức nào rồi, cứ thế mà nói tới: "Tôi cảm thấy có gì đó không ổn, liền đứng lên xem thử cửa sổ có đóng lại kỹ hết hay chưa, khi đi đến cửa sổ phòng trực lại vô tình liếc qua phía tòa nhà..."

Ông chú đó vừa nói vừa đưa tay chỉ vào khung cửa sổ nơi xảy ra án mạng: "Rồi tôi từ dưới này nhìn lên trên đó, không hiểu sao bên trong lại có ánh sáng phát ra."

"Thử hỏi cậu thấy có lạ không a~, rõ ràng đã hơn nửa đêm, trên cửa sổ lại có ánh sáng rất dễ thấy. Lúc đầu cứ tưởng nhìn lầm, lát sau nhìn kỹ lại thì đúng là có ánh sáng, hơn nữa ánh sáng đó rất thất thường, không có chỗ nào trông giống như từ đèn điện phát ra cả."

Vương Tiểu Nhị không còn sức để ghi chép nữa rồi, ho khan một tiếng, toàn thân run rẩy nổi hết cả da gà.

Không giống với Tiểu Nhị, Tư Đồ trái lại còn cảm thấy hứng thú vô cùng, hỏi: " Ông không đi lên đó kiểm tra à?"

"Không có." Ông chú bảo an thành thật lắc đầu: "Khi tôi cầm đèn pin chuẩn bị ra ngoài kiểm tra liền cẩn thận ngó lên xem lại lần nữa thì ánh sáng đó đã biến đâu mất rồi."

"Cũng có thể là tôi hoa mắt....biết đâu là ánh đèn ne-on trên đường hay gì đó rọi vào..."

https://thuviensach.vn

Ông chú bảo an chà xát hai tay, không biết làm sao liền hỏi: "Chuyện đó với án mạng có liên quan gì đến nhau không?"

"Có liên quan hay không còn chưa biết được, bất quá những lời ông vừa nói cũng là một đầu mối tốt." Tư Đồ nhún vai nhìn Vương Tiểu Nhị, ra hiệu ý bảo đi thôi.

"Đội phó đâu rồi a?" Tiểu Nhị khép sổ ghi chép lại, nhón chân nhìn nhìn về phía sau Tư Đồ, ánh sáng đỏ hồng nhấp nháy phát ra từ đèn xe cảnh sát giữa màn đêm đen kịt hòa cùng sắc vàng của cảnh giới tuyến lại càng thêm phần nào quỷ dị.

"Cậu ta còn đang sắp xếp người điều tra hiện trường xung quanh."Tư Đồ Bách thản nhiên nói rồi rút điếu thuốc lá từ túi áo ra đưa lên miệng, hàng lông mày đen đậm khẽ nhướng khiến khuôn mặt anh tuấn thập phần bá đạo: "Cậu bảo Tiểu Lý mau đem tin tức trong bệnh viện tổng hợp lại đầy đủ cho tôi, những người khác có thể ra về, ngày mai mới thảo luận tiếp ở cảnh cục."

"Chỉ vậy là xong hết rồi sao?"

Đồng nghiệp Tiểu Nhị của chúng ta tỏ ra vô cùng dị nghị: "Còn chưa tới nửa giờ đồng hồ mà."

"Nửa giờ đồng hồ là đã quá chậm trễ rồi."Tư Đồ Bách nhìn cũng không thèm nhìn đối phương một cái liền quay mặt bỏ đi: "Tiểu tử nhà cậu tốt nhất hãy nên học hỏi, phải biết rằng đây là kinh nghiệm."

"Kinh nghiệm quái gì chứ?"- Cậu cảnh sát nhỏ hầm hừ hai tiếng rồi nhanh chân theo nam nhân trước mặt ra khỏi tiểu khu, đi thẳng đến hai chiếc xe cảnh sát màu đen phía trên cửa xe có in logo của cảnh cục hình sự.

"Trong nhà không có dấu vết gì cho thấy có ẩu đả, tài sản có giá trị vẫn còn nguyên vẹn, hơn nữa ổ khóa của cửa sổ cũng không bị cạy phá."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ dựa lưng vào cửa xe, khoanh tay nhìn chăm chăm thủ hạ của mình.

Vương Tiểu Nhị đắc ý nói tiếp: " Bảo an nói không thấy có người khả nghi, hàng xóm chung quanh cũng không nghe thấy có tranh cãi hay ẩu đả gì, nên có thể loại trừ phương án có trộm đột nhập vào nhà."

"Thời điểm con gái Mao Đại Sinh phát hiện ra cha mình thì ông ấy đã tử vong, cô ta tan sở lúc năm giờ chiều, nhưng từ lúc phát hiện cha mình cho tới lúc báo cảnh sát cách nhau tới một tiếng rưỡi đồng hồ, có ẩn khúc gì chăng?"

Tiểu Nhị theo thói quen hai tay duỗi thẳng bên người một cách nghiêm túc, tiếp tục nói: "Mao Mẫn là người đáng ngờ nhất, nhưng thời điểm ông Mao tử vong cô ta đúng là có chứng cứ vắng mặt tại hiện trường, các đồng nghiệp khác trong công ty đã xác nhận, buổi chiều cô ta luôn ở văn phòng làm việc."

"Lúc nãy cậu lấy được tin gì từ người bảo an?"

Tư Đồ thổi ra một làn khói thuốc mờ ảo, gảy nhẹ điều thuốc, tro tàn lần lượt rơi xuống đất.

"Mao Đại Sinh còn có hai người con trai đang sống tại biệt thự ở vùng ngoại ô, nghe nói nhà họ Mao rất có tiền, mà những người trong nhà luôn rắp tâm giành cho bằng được khối tài sản khổng lồ kia, vậy nên ông Mao còn chưa quyết định được ai là người tiếp quản công ty."

Tiểu Nhị nói tới đây, hình như nghĩ tới cái gì, lông mày hơi nhíu lại: "Sếp, ý của anh là...Mao Mẫn trước khi báo án chính là cố gắng tìm cách liên lạc cho hai người anh trai?"

Nam nhân khóe miệng khẽ nhếch: "Công ty của gia tộc càng lớn bên trong lại càng khó tránh những tranh đấu phức tạp. Mao Mẫn là người như

https://thuviensach.vn

thế nào trước mắt khó mà biết được, nhưng hai người con trai của Mao Đại Sinh đến bây giờ còn chưa xuất hiện, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ thấy được hai anh em đó chẳng phải hạng tốt lành gì."

"Cái kia..."Vương Tiểu Nhị mở to mắt chớp chớp mấy cái nhìn nam nhân trước mặt dường như muốn hỏi bước tiếp theo nên làm thế nào.

"Lúc nãy bảo an nói những lời không hay đó, cái kia,..."

"Cũng không nhất định, có lẽ là ông ta nhìn lầm rồi." Tư Đồ trầm mặc một chút, hờ hững: "Vẫn chưa có chứng cứ xác thực lời ông ta nói..."

"Sếp!"

Đang nói, từ bên trong tiểu khu lại xuất hiện một nam nhân mặc cảnh phục tiến ra.

Diện mạo của nam nhân vừa xuất hiện kia thoạt nhìn rất mạnh mẽ chính trực, nhưng lại thiếu mất một chút thận trọng cùng thành thục, mà vì vậy nên mị lực của anh ta cũng giảm đi phân nửa. Liếc mắt một cái anh ta liền nhìn thấy đại nam nhân đang thong thả tựa người lên cửa xe trước mắt, trên mặt anh không khỏi lộ ra vẻ bực tức, vài bước chân liền đi tới gần.

"Tiểu Lý vừa rồi gọi điện thoại báo, thời gian tử vong của nạn nhân là vào khoảng 2 giờ chiều, không tìm thấy chấn thương nào bên ngoài lẫn bên trong cơ thể, đồng thời cũng không phải do ngộ độc mà chết."

Tiểu Nhị đứng một bên nghe xong liền giật mình: "Tự nhiên tử vong?"

"Vấn đề liền nằm ở chỗ này đây." Nam nhân nhíu mày, trên tay còn đang nắm chặt điện thoại: "Pháp y nói nguyên nhân Mao Đại Sinh tử vong là do bệnh tim đột ngột tái phát, nhưng điều tra hết tất cả những hồ sơ bệnh án của ông Mao phát hiện từ trước tới giờ ông ta căn bản không hề mắc chứng

https://thuviensach.vn

bệnh này, phải nói là toàn bộ người trong nhà ông ta căn bản không ai mắc chứng bệnh này mới phải."

Vương Tiểu Nhị sửng sốt, trong lòng chợt bồn chồn. Gần nửa năm rồi chưa gặp phải một tình huống quỷ dị như vậy, thật khiến cho cả bọn phải thận trọng cảnh giác.

Không khí huyên náo, nhộn nhịp của đêm Giáng sinh chợt lắng xuống đến mức đáng sợ, cả ba người bọn họ trước đây đã từng cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện kỳ lạ ma quái, mà bây giờ những chuyện đó cứ lần lượt hiện lên thật rõ rệt.

"Đội phó Hồ...Trời tối thế này, đừng nói những lời quỷ dị như vậy a."- Tiểu Nhị run rẩy không ngừng.

Hồ Diệp đương nhiên cũng có suy nghĩ tương tự Tiểu Nhị, hai người đồng loạt nhìn về phía Tư Đồ Bách mồm đang ngậm điếu thuốc lá, đầu ngửa ra sau, mắt thì híp lại không biết đang suy nghĩ gì. Hồ Diệp giơ tay cầm điện thoại lên nhận cuộc gọi đến, sau khi nghe xong liền bổ sung: " Vừa rồi Mao Mẫn từ bệnh viện gọi tới, yêu cầu hủy bỏ việc báo án, toàn bộ đều là...hiểu lầm..."

"Ừ..." Tư Đồ gật gật đầu, đem điếu thuốc trên miệng quẳng xuống đất dẫm nát, rồi nhặt lên ném vào thùng rác bên cạnh.

"Bọn họ muốn như thế nào thì làm như thế đấy đi, chúng ta đi ăn cơm, ăn cơm thôi nào!"

Nói xong mở cửa xe ngồi vào ghế lái, ngón tay gõ nhẹ lên cửa kính, như muốn thúc giục hai người bên ngoài mau lên xe.

Hai người kia khẽ nhìn nhau, đều thấy trên mặt đối phương có chút bất đắc dĩ nhưng lại không biết nói gì cho phải, đành nhún vai mở cửa ngồi vào trong xe.

https://thuviensach.vn

Mãi cho đến khi chiếc xe lăn bánh ra khỏi khu vực đó, Vương Tiểu Nhị ngồi ở hàng ghế sau rốt cục cũng không nhịn được nhỏ giọng hỏi nam nhân bên cạnh.

"Đội phó...cái này là án tử hay là..."

"Ừm..." Hồ Diệp gật đầu, bắt chước Tiểu Nhị thật nhỏ giọng nói: "Tôi cũng cảm thấy được gì đó, có lẽ...phải gặp lại người kia rồi."

*tiểu khu: trong đây có ý chỉ một khu dân cư.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 2

Ở một nơi khác, kẻ được ưu ái gọi là "người kia" giờ này lại đang sung sướng nằm sưởi ấm tại nhà của mình.

Căn hộ này chỉ vỏn vẹn có 50 mét vuông, bên ngoài hành lang có một cầu thang dạng xoắn ốc thông lên phòng ngủ trên tầng hai.

Đây là một căn hộ chung cư nhỏ được thiết kế theo phong cách duplex*, sàn nhà được lót bằng loại gỗ cao cấp màu đỏ sẫm. Bên trong phòng khách đặt một ghế sofa đôi màu be, liền kề đó là một chiếc ghế xích đu nhỏ xinh xắn. Trước mặt ghế sofa, một bàn trà được đặt khéo léo ngay trên tấm thảm in hoa văn Ba Tư thật lớn, hướng lên trần nhà sẽ thấy chiếc đèn chùm pha lê cổ điển được treo ngay chính giữa căn phòng.

Nhà bếp nằm ngay dưới cầu thang liên thông với không gian phòng khách, một cái bàn ăn đặt ngay trong bếp. Trước bàn ăn có một quầy bar nhỏ giản dị, trên quầy treo những ly rượu vang màu đỏ với nhiều hình dáng khác nhau, kế bên đó có một khoảng tường trống đính đầy nào những tờ giấy ghi chú đủ màu sắc.

Đột nhiên chiếc điện thoại di động bị vứt bừa bãi dưới sàn nhà vụt sáng, tiếng chuông điện thoại vang lên trong căn phòng tĩnh lặng thập phần nghe chói tai.

Trên cầu thang, một con mèo với bộ lông trắng toát ló đầu ra bên ngoài lan can, đôi mắt vàng chăm chăm nhìn về phía căn phòng sinh hoạt của chủ nhân cũng chính là nam nhân đang nằm ngủ gà ngủ gật trên xích đu kia,

https://thuviensach.vn

chiếc chăn lông thật dày hờ hễnh vắt ngang qua đầu gối y, trên mặt thì đeo một miếng bịt mắt.

"Meo meo ——"

Mèo ta kêu lên mấy tiếng như muốn đánh thức ai kia, từ trên lầu lần theo những bậc cầu thang mà nhảy xuống, vội vàng chạy tới dưới chân của chủ nhân, nó thật nhanh nhảy lên đầu gối y một cách dễ dàng rồi dùng lông mặt cọ cọ vào khóe miệng của nam nhân xinh đẹp trước mặt mấy cái.

"Đừng..."

Giấc mộng đẹp đột nhiên bị phá tan khiến con người trước mắt nhúc nhích đầu, y cảm nhận được sủng vật đang liếm liếm ngón tay của mình, cứ thế không mở mắt, miệng cười nói: "Ngân, mày rõ ràng nửa tiếng trước đã ăn một bữa Giáng Sinh no nê rồi mà, bây giờ không phải lại kêu đói bụng đi..."

"Meo meo!"

Sủng vật bị gọi là Ngân tựa hồ bất mãn, dùng cái đuôi mèo to tướng lia một vòng trên đùi nam nhân nọ.

Tháo bỏ miếng bịt mắt, khuôn mặt nam nhân hiện ra thật rõ nét, diện mạo của y có chút băng lãnh, chân mày nhàn nhạt, một đôi mắt phượng còn đang ngái ngủ.

Sống mũi cao thẳng tắp, môi mỏng hồng nhạt, cằm hơi nhọn làm lộ ra gò má gầy gò.

Nam nhân giơ ngón tay thon dài lên cằm gãi nhẹ, lúc này mới để ý tới chiếc điện thoại liên tục kêu lên trên thảm dưới chân mình.

https://thuviensach.vn

Trên màn hình nhấp nháy hiện lên một dãy số lạ, nhưng khi y vừa định ngồi dậy nhặt lấy thì tiếng chuông lại ngắt mất.

Cứ ngỡ kẻ nào rảnh rang quấy phá nên y chẳng thèm để mắt, ra hiệu bảo Ngân xuống khỏi đầu gối mình rồi nhặt điện thoại lên tay, vươn vai cho tỉnh táo, vừa định xoay người bước vào nhà vệ sinh thì điện thoại lần nữa lại vang lên.

Vẫn là dãy số lạ khi nãy nhưng nam nhân lúc này mới phát hiện phía trên thanh thông báo hiện lên hai cuộc gọi nhỡ cùng số.

Xem ra không phải là điện thoại quấy phá rồi.

Nam nhân chớp mắt mấy cái, bấm phím nhận cuộc gọi.

"Alo?"

Tuy mới vừa tỉnh ngủ nên thanh âm có chút khàn khàn, nhưng vẫn không thể phủ nhận rằng giọng nói của y cực kì dễ nghe.

Nữ nhân đầu bên kia có chút sửng sốt, sau đó liền rụt rè hỏi: "Là...Ân Thịnh tiên sinh có phải không?"

Ân Thịnh đưa tay lên xoa xoa cần cổ, không chút bận tâm đáp: "Đúng là tôi, xin hỏi cô là ai?"

"A, xin chào!" Nữ nhân có vẻ yên tâm hơn, vội vàng giới thiệu: " Tôi tên Mao Mẫn, là từ bằng hữu giới thiệu mới biết đến anh, tôi...Tôi có một việc muốn được anh giúp đỡ."

Ân Thịnh cầm điện thoại đi đến quầy bar, tiện tay rót cho bản thân một ly rượu trắng, mèo Ngân thấy vậy liền chạy tới, dùng chiếc đuôi to lớn của nó cọ đi cọ lại vào chân y, khiến Ân Thịnh phải cúi đầu liếc mắt nhìn nó một cái rồi lấy chân mang dép lê câu lấy cái bụng trắng toát.

https://thuviensach.vn

"Mao tiểu thư, nếu như cô chính là được bằng hữu giới thiệu mà tìm đến tôi thì hẳn cô phải biết rõ công việc của tôi là làm gì."

"Rõ chứ."Mao Mẫn tựa hồ rất khẩn trương đáp lời nhưng rồi lại trầm mặc một chút mới nói: "Tôi... Cha của tôi vừa mới qua đời ngày hôm này, nhưng cái chết của ông có phần khó hiểu, tôi muốn anh đến xem qua..."

"Cô Mao."

Huơ huơ cái ly trong tay, Ân Thịnh lạnh nhạt nói: "Nếu có án mạng, thỉnh cô hãy tới đồn cảnh sát."

"Không, không phải như vậy." Mao Mẫn đột nhiên đề cao thanh âm, nhưng rồi lập tức ý thức được mình có hơi nôn nóng liền đè thấp giọng xuống: " Cái chết của cha tôi rất lạ, không được bình thường....ách....vụ án mạng này có giao cho cảnh sát cũng vô dụng."

Ân Thịnh nhíu mày, nhìn thấy hình ảnh phản chiếu khuôn mặt không chút biểu cảm của mình trên ly rượu trong tay.

"Mời tôi giá cả sẽ rất cao."

"Không thành vấn đề!" Mao Mẫn nhanh chóng gật đầu: " Muốn bao nhiêu cũng được! Chỉ cần anh đồng ý!"

Ân Thịnh nhếch môi cười giễu cợt, tức thì cùng Mao Mẫn trao đổi thông tin địa chỉ được một lúc sau đó mới dập máy.

"Lễ Giáng Sinh mà cũng có việc làm." Ân Thịnh khom lưng bế lấy Ngân, ngón tay xoa xoa lấy cái bụng mềm mịn của nó: " Hy vọng lần này không phải ra về tay trắng."

...

Hôm sau liền xuất phát.

https://thuviensach.vn

Tàn tích của trận mưa tuyết đêm qua vương trên đất đã sớm khô mất, gió lạnh buốt cả mặt, dù giờ này vầng thái dương đã lên cao, ánh nắng chiếu rọi tứ phía nhưng vẫn như cũ không thể cảm thấy dù chỉ một chút ấm áp.

Ân Thịnh quấn quanh cổ một chiếc khăn choàng màu xanh đậm, mặc áo gió đen cùng quần jean, hai tay y đút trong túi quần, cứ thế đi thang máy xuống lầu để ra khỏi tòa nhà.

Khuôn mặt lạnh lùng của y phản chiếu trên cửa kính thang máy, phía dưới đôi mắt hiện lên quầng thâm nhàn nhạt nhưng vẫn không chút ảnh hưởng tới nét tuấn mỹ kia, khí chất biếng nhác trông chẳng khác nào một cậu thiếu gia ngỗ nghịch quen được nuông chiều.

Thang máy xuống tới tầng năm liền ngừng lại, một người phụ nữ ăn bận thật tinh tế tiến vào, cô ta mặc một chiếc áo khoác lông chồn dày cộm, quanh cổ quấn khăn choàng đỏ, tay xách túi xách bằng lông thú màu trắng cùng một đôi giày cao gót bằng da bóng loáng dưới chân.

Mái tóc màu đỏ rượu đánh rối xõa ngang vai, hình như cô ta đang trên đường đến một buổi tiệc long trọng.

Sau khi vào bên trong thang máy, nữ nhân có liếc nhìn Ân Thịnh vài lần.

Ả ta một tay mở túi xách, tay kia luồn vào trong rút ra một điếu thuốc thon dài rồi bắt đầu châm thuốc.

Mùi nước hoa trộn lẫn cùng mùi thuốc lá xộc vào mũi khiến cảm giác ghê tởm dâng lên trong đáy mắt Ân Thịnh.

"Này em trai, cậu ở tầng mấy? Như thế nào thường ngày lại chưa từng thấy qua cậu?"Nữ nhân chủ động hỏi chuyện, thanh âm có chút gạ gẫm.

Ân Thịnh ngẩng đầu nhìn, chợt tầm mặt tiến về phía sau lưng cô ả.

https://thuviensach.vn

Nữ nhân không hề phát hiện cái nhìn đó, gảy nhẹ điếu thuốc cầm trên tay, tro tàn lần lượt rơi xuống sàn thang máy: "Cậu mới dọn tới đây à?"

Đinh ——

Thang máy đến tầng trệt liền dừng lại, Ân Thịnh chuẩn bị bước ra ngoài.

"Ôi chao." Cô ta chụp lấy tay y: "Đi đâu? Tôi có xe, cho cậu đi nhờ một đoạn chịu không?"

Bộ móng tay sơn màu đỏ rực túm chặt lấy cánh tay Ân Thịnh, lúc này y rốt cục cũng quay đầu lại hướng cô gái đó mở miệng nói một câu.

"Hôm nay tốt nhất cô đừng nên ra khỏi nhà."

"A?"

Nữ nhân có chút sửng sốt, chỉ thấy nam nhân trước mắt liếc nhìn về phía sau lưng của mình.

Cô ta lúc này mới cảm thấy có gì đó không đúng liền quay đầu lại nhìn nhưng trong thang máy hoàn toàn trống rỗng, chẳng có một bóng người.

Ân Thịnh hướng về phía hư không sau lưng nữ nhân nhoẻn miệng cười, một nụ cười khiến người ta không khỏi kinh hãi.

Ả ta hoảng hồn nhảy dựng lên, vội vàng buông tay ra khỏi người Ân Thịnh, lúc thang máy đóng lại còn kịp phun ra một câu: "Đồ thần kinh."

Tròng mắt Ân Thịnh chứa đầy vẻ bí ẩn thâm trường, y không nói mà chỉ một mực nhìn lấy ma nữ mặc áo trắng đứng thẳng tắp phía sau lưng nữ nhân kia. Lúc thang máy chuẩn bị khép kín, ma nữ áo trắng liền chậm rãi ngẩng đầu nhìn xuyên qua bả vai nữ nhân, đôi mắt một màu trắng dã không có con ngươi nhìn chằm chằm vào mắt Ân Thịnh.

https://thuviensach.vn

Cửa thang máy ầm ầm đóng lại, chỉ thấy con số màu đỏ trên cửa thang bắt đầu dịch chuyển hướng tầng hầm đi xuống.

Ân Thịnh xoay người, vượt qua đại sảnh rồi đẩy cửa kính bước ra ngoài, tới ngã tư đường liền bắt một chiếc taxi đi đến địa chỉ đã cùng Mao Mẫn trao đổi từ trước.

Mà chính vào thời điểm đó, một chiếc xe màu đen bóng loáng cũng hướng cùng một địa chỉ mà tiến đến.

Chiếc taxi Ân Thịnh đang ngồi chạy tới ngã tư thì phải dừng đèn đỏ, tốc độ xe cũng vì vậy mà giảm dần khiến y không khỏi chán nản chỉ biết chống khuỷu tay lên cửa kính ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài đường phố.

Ở đằng sau, một chiếc xe hãng Volkswagen màu đen in logo của cục hình sự cũng giảm tốc độ chậm lại chờ đèn đỏ, hai xe chỉ cách nhau một khoảng bởi một xe khác đang ngăn ở giữa.

Người cầm lái chiếc xe màu đen đó không ai khác chính là Tư Đồ Bách, hắn ngồi ở vị trí cầm lái lại không biết nghĩ gì mà ánh mắt nhìn đèn đỏ có chút ngây ngốc.

Ở ghế phụ lái, đội phó Hồ Diệp đang tập trung nói chuyện điện thoại, thanh âm cứ thế truyền hết vào tai Tư Đồ Bách, hắn vừa nghe vừa tập trung toàn bộ sự chú ý vào ngón tay, cứ thế một nhịp rồi lại một nhịp gõ đều lên vô lăng.

"Tóm lại cứ kéo dài thời gian ra cho tôi, có thể kéo bao lâu thì cứ kéo!"

Hồ Diệp nói xong, không đợi đối phương kịp trả lời liền dập máy, tựa vào lưng ghế thở dài.

Tư Đồ Bách quay sang nhìn, trên gương mặt thong thả vẽ lên một nụ cười: " Vương Tiểu Nhị lại không tự xử lý được sao?"

https://thuviensach.vn

"Không tự xử lý được cũng phải xử lý." Hồ Diệp vểnh môi: "Tiểu tử này tốt xấu gì cũng theo chúng ta được ba năm, như thế nào bộ dáng lại vẫn như cũ trông chẳng khác gì so với một thực tập sinh."

"Đó là bởi vì chuyện gì cậu cũng giúp cậu ấy làm." Tư Đồ Bách cười ha hả: "Đồng nghiệp Tiểu Nhị của chúng ta rất có tiền đồ, tuy thỉnh thoảng hay mắc sai lầm, bất quá vẫn không thể làm giảm đi nhiệt huyết thanh niên trong người cậu ta."

Hồ Diệp nghe vậy, khóe miệng co giật mấy cái, trong lòng liền nghĩ không biết người thỉnh thoảng hay mắc sai lầm rốt cục là người nào nữa đây...

Lòng vừa nhủ, mắt liền liếc nhìn gã đội trưởng ngồi bên cạnh.

"Cái kia....Thực ra vụ án mạng lần này đã được hủy bỏ, chúng ta không được quyền tiếp tục xen vào nữa..."

"Lão tử nói có vấn đề là có vấn đề, không tới phiên người khác nói." Tư Đồ Bách hừ một tiếng, nhìn thấy đèn giao thông từ đỏ chuyển thành xanh liền chậm rãi nhấn ga đi về phía trước.

"Anh thật ra muốn mượn cớ để gặp mặt Ân tiên sinh..." Hồ Diệp còn chưa dứt lời liền nhìn thấy sắc mặt Tư Đồ đen lại, đành đem lời đang nói nuốt ngược vào trong, đánh trống lảng: "Sếp, anh chỉ như vậy liền có thể khẳng định rằng Ân tiên sinh sẽ đến đó..."

"..." Tư Đồ Bách im lặng, nhấn ga vượt qua mấy con đường, mãi cho đến khi Hồ Diệp nhận được cuộc gọi thứ hai, hắn mới lẩm bẩm: "Cậu ta nhất định sẽ đến."

*Căn hộ duplex:

●Căn hộ thông tầng có ít nhất từ 2 tầng trở lên

https://thuviensach.vn

●Thang di chuyển nằm bên trong căn hộ

●Không gian bên trong căn hộ liên thông với nhau, hạn chế sử dụng tường, chỉ dùng tường che với những khu vực riêng tư như phòng ngủ, nhà vệ sinh, phòng tắm.

●Trang thiết bị sử dụng bên trong căn hộ phải là những trang thiết bị cao cấp và hiện đại nhất.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 3

Thời điểm Ân Thịnh đã đứng trước biệt thự thì xe hơi của Tư Đồ Bách chỉ mới vừa đến trước cổng lớn.

Mao Mẫn niềm nở ra tiếp đón, cô mời Ân Thịnh lên lầu vào thư phòng của người anh cả.

"Ân tiên sinh."

Mao Dương dùng tay đẩy gọng kính, từ ghế ngồi đứng dậy bắt tay cùng Ân Thịnh.

Ân Thịnh ngẫu nhiên lại liếc mắt quan sát nam nhân này một cái.

Đối phương mặc một bộ quần áo màu đen có thiết kế rất phù hợp, quanh cổ quấn khăn choàng trắng, gọng kính đen, thoạt nhìn có phần giống với những văn nhân, kiểu tóc húi cua thoải mái, khuôn mặt tròn tròn trông rất có thiện cảm.

Nhưng Mao Dương không đợi Ân Thịnh kịp mở miệng, phun ra trước hết thảy là một câu: " Tôi nghĩ có một chút hiểu lầm, em gái tôi còn chưa đề cập qua với tôi về việc mời cậu đến nhà, nó chỉ vừa báo cho tôi vào sáng nay thôi, nghe xong tôi liền giật cả mình, vốn định gọi điện cho cậu giải thích nhưng em gái tôi nó cứ nháo nhào cả lên..."

Nói tới đây hắn còn cảm thấy có chút xấu hổ mà cười cười nhìn Mao Mẫn đang đứng phía sau lưng Ân Thịnh một cái, lại nói: "Việc này hoàn toàn là lỗi của tôi, tôi cũng biết Ân tiên sinh trong nghề rất có danh tiếng,

https://thuviensach.vn

thôi thì cùng nhau ăn bữa cơm, do tôi mời, cũng coi như là để kết giao bằng hữu..."

Vốn đang giơ tay bắt tay với hắn, đến nửa chừng thì Ân Thịnh rút tay lại, Mao Dương nhìn chính tay của mình còn lơ lửng giữa không trung liền ho khan một tiếng rồi cũng thu tay về.

Ân Thịnh quay đầu liếc mắt nhìn Mao Mẫn, đối phương hiển nhiên là không cam tâm, mím mím môi dưới, mắt đăm đăm nhìn sàn nhà.

"Nếu đã là như vậy..."

Ân Thịnh xoay người bước về phía cửa: "Tôi đi trước."

"Chờ đã!"

Mao Mẫn cuối cùng cũng không nhịn được lên tiếng: "Ân tiên sinh! Xin anh hãy chờ một chút!"

Ân Thịnh vẫn không dừng chân mở cửa bước ra ngoài, Mao Mẫn tức tốc đuổi theo sau lưng y hô lớn: "Tôi sẽ tự bỏ tiền của mình ra mời anh, không liên hệ gì tới anh cả nữa, anh phải giúp tôi..."

Lời còn chưa dứt, Ân Thịnh đột nhiên ngừng bước khiến Mao Mẫn không kịp dừng chân, một phát liền tông thẳng sống mũi vào lưng Ân Thịnh, có hơi đau xót, thiếu chút nữa là rơi lệ.

"Cho dù là chính cô tự bỏ tiền của mình ra đi chăng nữa." Ân Thịnh lười biếng liếc mắt nhìn Mao Mẫn: "Nhưng nếu anh cả cô đã đuổi người, tôi nghĩ cô dù có ngăn cản thế nào cũng không được. Bằng không cô cùng anh trai mình thương lượng trước đã rồi hẵng gọi lại cho tôi sau."

Nói xong liền xoay người xuống lầu.

https://thuviensach.vn

Cầu thang ở đây có hình dạng xoắn ốc, chất liệu làm từ gỗ, tay cầm chạm khắc hoa văn tinh xảo.Dưới chân cầu thang là một cửa sổ kiểu Pháp rộng lớn với rèm cửa màu trắng tinh khiết che kín một nửa cửa sổ. Từ góc độ này, có thể dễ dàng nhìn thấy một chiếc xe màu đen bên ngoài đang đậu ngay nơi công cộng.

Có tiếng nói phát ra từ phòng khách ở tầng dưới, là người làm của nhà họ Mao đang kịch liệt ngăn cản không cho người nào đó tiến lên lầu.

Ân Thịnh bình thản rút điện thoại di động từ túi áo ra kiểm tra hộp thư điện tử, chân thì tiếp tục bước xuống cầu thang trong vô thức, còn phía sau là Mao Mẫn cứ bám theo tựa hồ như vẫn còn muốn thuyết phục.

"Nếu không gọi Mao Dương xuống cho tôi, thì lão tử đây sẽ tự mình lên đó tìm hắn."

Giọng nói thô lỗ truyền đến thật rõ ràng, vô số tiếng động do khi xô đẩy khiến đế giày ma sát với sàn nhà vang lên.

"Ngài cảnh sát, Mao tiên sinh hiện tại đang bận rất nhiều việc...hay là ngài chờ một lát..."

"Chờ cái rắm ấy."Tư Đồ Bách huơ tay loạn xạ tựa như đang đuổi ruồi, ngữ khí so với gương mặt anh tuấn của hắn cực kỳ không tương xứng: "Tôi cho anh năm giây để xem xét."

"1...4,5!"

"Trời đất?!"

Người làm kia mở to mắt ngạc nhiên, này là cảnh sát kiểu gì vậy? Còn 2,3 ở giữa quăng đi đâu rồi? Sao lại có thể ăn vạ theo cái kiểu này cơ chứ?

https://thuviensach.vn

Mà Tư Đồ Bách hắn lại không hề để cho hạ nhân kia kịp mở miệng thắc mắc đã ngoắc tay ra dấu, Hồ Diệp liền giữ chặt người nọ, Tư Đồ Bách nhân cơ hội nhanh chân chạy vọt lên cầu thang, một bậc rồi hai bậc, sau đó đột nhiên hắn...đứng hình.

Thời điểm Ân Thịnh nghe đến câu "1...4,5!" phát ra liền không nhịn được mà nhíu mi.

Trong lòng nghĩ thầm tư chất của cảnh sát thời nay thật là...

Kết quả, bản thân y vừa xuống tới chân cầu thang liền cùng người vừa tới chạm mặt, đối phương lại cứ đứng ngây ngây ngốc ngốc ra nhìn y, đến mắt cũng không chớp lấy một cái. Ân Thịnh hồ nghi liếc nhìn Tư Đồ Bách mấy lần, không khỏi thắc mắc vì sao đối với gương mặt này lại có cảm giác thật quen thuộc.

Nhưng cái cảm giác đó chính là chợt lóe lên rồi vụt biến mất, y khép di động lại rồi lách người bước qua mặc kệ nam nhân ngốc vẫn còn đứng đó.

Khoảnh khắc hai người lướt qua nhau, đột nhiên mùi hương nhè nhẹ khoan khoái từ hơi thở của nam nhân kia theo gió bay tới chóp mũi Ân Thịnh, mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Tâm tư đột nhiên có chút xao lãng khiến Ân Thịnh nhịn không được mà muốn quay đầu lại nhìn thêm một lần nữa, nhưng đối phương so với y còn nhanh hơn, vọt một cái liền chặn ngay trước mặt, đưa tay chộp lấy cổ tay y.

Nam nhân này khí lực thật rất lớn, cổ tay y bị hắn nắm có chút nhói đau, cặp chân mày rậm đen của hắn hơi nhíu lại, gương mặt hiện lên vô vàn biểu cảm phức tạp.

"Ân..."

https://thuviensach.vn

"Chẳng phải là Đội trưởng Tư Đồ sao?" Mao Mẫn từ trên cầu thang bước xuống, không khỏi thắc mắc nhìn hắn: "Anh làm gì ở đây?"

Tư Đồ Bách nhìn cũng không thèm nhìn cô ta một cái, hiện tại chính là sống chết chỉ nhìn chằm chằm vào mỗi Ân Thịnh, mà Ân Thịnh lại bị hắn nhìn đến nỗi tóc gáy phía sau cổ dựng đứng hết cả lên, có chút do dự hỏi: "Chào anh, chúng ta...quen biết nhau sao?"

"Mao tiểu thư!"

Hồ Diệp nhìn thấy tình huống khó xử, vội vàng chạy tới giải thích: "Vụ án lần này nghi điểm quá nhiều, chúng tôi không thể chấp nhận yêu cầu hủy án của cô được..."

"Cái gì?"

Sự chú ý của Mao Mẫn liền chuyển hướng, cô quay đầu nhíu mày nhìn Hồ Diệp: " Báo cáo pháp y cũng đã có rồi, chẳng lẽ các người còn có thể lật lại bản án?"

"Cái đó ấy hả..."

Hồ Diệp cười cười ra vẻ nịnh hót: "Hôm nay tôi cùng đội trưởng đến đây chính là muốn hỏi vài vấn đề về hai người anh trai của cô."

Vẻ mặt Mao Mẫn có chút hoảng hốt, trong đáy mặt hiện lên vài tia do dự xong lại có vẻ như rất nhanh chóng đã nghĩ ra điều gì đó, quay đầu lại nhìn Tư Đồ Bách.

"Đội trưởng Tư Đồ, anh nghi ngờ hai anh của tôi sao?"

Ân Thịnh thấy nam nhân trước mắt vẫn một mực nhìn mình chằm chằm, trong lòng liền nỗi lên chán ghét, dùng sức động đậy cổ tay muốn rút về,

https://thuviensach.vn

lúc này Tư Đồ Bách mới hoàn hồn, cũng theo bản năng mà buông tay, xoay người về phía Mao Mẫn.

"...Thật xin lỗi tôi nghe không rõ...cô vừa mới nói gì?"

Mao Mẫn nhìn nhìn Ân Thịnh, rồi lại nhìn Tư Đồ Bách: "Tôi chính là vừa hỏi anh có phải nghi ngờ hai anh của tôi hay không?"

"Cho tới bây giờ tôi còn chưa tra khảo được ai." Tư Đồ Bách lạnh lùng nói: "Cô muốn biết câu trả lời thì đợi tôi gặp hai người đó xong đã."

Thái độ của Mao Mẫn đối với Tư Đồ Bách quả nhiên bất mãn, ngữ khí liền có chút cứng nhắc: "Nói như vậy chứng tỏ các người không có bằng chứng? Tôi thấy khả năng có thể lật lại vụ án là rất thấp, các người tốt hơn vẫn là đi về đi, anh cả tôi sẽ không ra tiếp khách đâu."

Nói xong cô quay sang Ân Thịnh, mà Ân Thịnh lúc này mặt mày thập phần cau có vì đường đi bị cản trở.

Đường đi lên cầu thang hẹp như vậy mà lại chứa tới bốn người, y cùng Mao Mẫn đứng ở bậc thang đầu tiên, Tư Đồ Bách cùng Hồ Diệp đứng dưới mặt đất ngay trước mặt, hai người đàn ông cao lớn chắn ngay chân cầu thang rõ hoàn hảo làm sao, khiến y chẳng thể nào đi xuống được.

Tư Đồ Bách rõ ràng đứng thấp hơn một bậc nên tầm mắt của y cũng vừa vặn có thể nhìn thấy từng đường nét một trên gương mặt hắn, bên phải trán hắn ta dường như có một vết sẹo nho nhỏ mờ nhạt.

Nhận ra bản thân lại tiếp tục bị phân tâm mà Ân Thịnh lại không tài nào có thể hiểu được lí do, y vội nói: "Là Đội trưởng Tư Đồ phải không? Anh có thể tránh qua một chút không?"

Sắc mặt Tư Đồ Bách càng thêm phức tạp, hắn đứng tại chỗ do dự trong chốc lát mới nghiêng người tránh đường cho Ân Thịnh đi xuống.

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn bóng lưng của Ân Thịnh, miệng mở ra như có điều muốn nói nhưng rốt cục bản thân lại không biết phải nói gì, trong lòng nhất thời chua xót không chịu được, cảm giác giống như bị bàn tay ai đó siết chặt lấy yết hầu.

Nửa năm không gặp, người kia vẫn là bộ dạng ấy, ôn hòa thanh tú lại thập phần lãnh đạm, chỉ có điều nhìn y tựa hồ gầy đi một chút.

Không biết dạo này y có thấy lạnh không, bởi Ân Thịnh rất ghét mùa đông, mùa đông vừa đến liền sẽ không chịu rời khỏi nhà một bước, cả ngày chỉ vây quanh lò sưởi lại còn dùng chăn trùm kín người nhìn chẳng khác gì một cái bánh ú.

Trong đầu lần lượt hiện lên những hình ảnh vụn vặt trong quá khứ, vốn tưởng rằng bản thân đã có thể tự khắc chế cảm xúc, nhưng khi chạm mặt đối phương việc đầu tiên lại cầm lòng không được mà cầm lấy tay y, hàng loạt cảm xúc đau thương như vỡ tung, dập tắt chút lý trí còn xót lại trong hắn.

"Ân tiên sinh, tôi thật sự rất cần anh giúp đỡ." Mao Mẫn nghẹn ngào nói: "Cái chết của cha tôi không minh bạch, tôi chẳng thể nào nuốt trôi được cục tức này, anh vừa rồi cũng nghe thấy rồi đó, cảnh sát cũng không có cách, nếu bọn họ có thể cho tôi biết đáp án thì tôi đã không làm phiền đến anh..."

Ân Thịnh không hề lọt tai lấy một câu, nãy giờ chỉ tập trung sự chú ý vào cuộc hội thoại của hai vị cảnh sát kia, đại khái cũng hiểu được một số chuyện, thoạt nhìn có vẻ như Mao Mẫn đang nghi ngờ hai người anh trai của mình là hung thủ, nhưng cảnh sát lại không tìm được bằng chứng nên cô ả mới phải tìm đến y...

"Xác cha tôi hiện vẫn còn trong bệnh viện, bằng không anh cùng tôi đến đó xem qua một chút, chỉ xem một chút thôi mà!"

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh dần đi chậm lại tựa như đang suy nghĩ gì đó, y không để ý phía sau có tiếng bước chân chạy vội tới, là Tư Đồ Bách.

"Tôi cùng cậu đến bệnh viện."

Tư Đồ Bách nhìn Ân Thịnh: "Vụ án mạng lần này tôi cần có sự giúp đỡ của cậu."

Mao Mẫn nghe xong sững sốt, gương mặt Ân Thịnh cũng lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

Gương mặt trong trẻo nhưng lại lạnh lùng đến lạ, hàng lông mày thanh mảnh hơi cau lại, đôi mắt phượng xinh đẹp tựa như máy quét, soi thật kỹ gương mặt của Tư Đồ Bách.

"Tin tôi đi, cậu sẽ không thất vọng đâu." Tư Đồ Bách vừa nói, tay vừa mở cửa xe khởi động máy, bật hệ thống lò sưởi lên, "Hơn nữa khí trời lại lạnh như thế, sau khi xong việc, tôi sẽ đưa cậu về nhà."

Điều kiện đưa ra rõ ràng là rất hấp dẫn.

Ân Thịnh nghe xong biểu tình liền có chút thả lỏng, vừa lúc đó Hồ Diệp tiến sát lại gần y nói: "Mới nãy dự báo thời tiết bảo rằng lát nữa có thể tuyết sẽ rơi..."

Lời còn chưa dứt, Ân Thịnh đã ngoan ngoãn ngồi hẳn vào trong xe.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 4

Không khí trong xe im lặng đến dọa người, Ân Thịnh ở hàng ghế sau ngẩn người ngắm cảnh còn Tư Đồ Bách ngồi ở ghế lái thỉnh thoảng lại nhìn y qua kính chiếu hậu, hại Hồ Diệp ngồi bên cạnh thấp thỏm lo sợ, sợ đội trưởng gương mẫu anh tuấn không tĩnh tâm sẽ đem xe trực tiếp lái lên trên vỉa hè.

Mao Mẫn ngồi kế bên Ân Thịnh, có chút lo lắng, bàn tay cô ta cứ dùng sức ấn vào điện thoại đang cầm trên tay, hễ màn hình tắt là lại ấn tiếp.

Hồ Diệp rốt cục cũng không chịu nỗi bầu không khí khó thở này mà hắng giọng một cái:

"Mao tiểu thư, có thể nói một vài chuyện trong gia đình cô cho chúng tôi nghe không?"

Mao Mẫn lấy lại tinh thần, mí mắt động đậy liếc nhìn Hồ Diệp, hừ lạnh: "Nói cho anh nghe thì có lợi ích gì?"

Hồ Diệp cười hiền: "Có thể giúp chúng tôi nắm giữ được thêm nhiều manh mối."

"Sau đó thì sao? Các người có thể cho tôi một đáp án thỏa đáng sao?

Mao Mẫn dùng ngữ khí trống rỗng trả lời, hoàn toàn khác xa với khi cô ta nói chuyện cùng Ân Thịnh khiến Hồ Diệp nghe xong liền nhíu mày, cùng Tư Đồ Bách nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

"Mao tiểu thư, cô nên biết rằng bây giờ chúng tôi phải có manh mối thì mới chứng minh được cha cô là tự nhiên mà chết, mặc dù cả cô và chúng tôi đều có những nghi điểm giống nhau, nhưng chứng cứ lại không có, vậy nên chúng tôi không thể hứa hẹn trước với cô được điều gì."

Mao Mẫn mím môi hít sâu một hơi, dường như ý thức được bản thân có hơi kích động, đưa tay nhu nhu thái dương.

"Tôi nói tôi nghi ngờ hai anh của mình các người có tin không?"Mao Mẫn có chút mệt mỏi hỏi.

"Trong trường hợp không có bằng chứng gì đáng tin cậy, thì bất cứ cái gì có thể đối với chúng tôi mà nói đều là một đầu mối tốt nhất." Tư Đồ Bách không lấy làm lạ trả lời, mắt lại liếc nhìn nam nhân phía sau một lần nữa qua kính chiếu hậu.

Mắt y khép hờ, thủy chung ngắm cảnh qua ô cửa kính, trông giống như việc mọi người đang bàn luận không hề liên quan tới y, cũng không biết nãy giờ y có nghe được mọi người đang nói gì hay không nữa.

Mao Mẫn sau khi nghe được lời Tư Đồ Bách nói tâm tình ít nhiều cũng cảm thấy khá hơn hẳn.

Cô trầm ngâm một chút, quay đầu dùng ánh mắt có chút phức tạp nhìn Ân Thịnh, cuối cùng tò mò hỏi: "Đội trưởng Tư Đồ, các người...các người cùng Ân Thịnh tiên sinh có quen biết nhau sao?"

Nghe thấy tên của mình, Ân Thịnh rốt cục cũng có chút phản ứng, y chậm rãi quay đầu nhìn Tư Đồ Bách ngồi ở ghế lái qua kính chiếu hậu, vừa hay ánh mắt cả hai lại chạm vào nhau, Ân Thịnh thờ ơ không cảm xúc nhưng Tư Đồ Bách thì nghe rõ tim mình trật đi mấy nhịp.

Mẹ kiếp...

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Bách cơ hồ tức đến nghiến răng nghiến lợi, gương mặt tràn trề thất vọng, dù đã rất lâu không gặp nhưng sức ảnh hưởng của y đối với hắn vẫn còn rất lớn.

Mao Mẫn mở miệng hỏi nhưng lại chẳng thấy ai lên tiếng trả lời.

Cô hồ nghi nhìn Tư Đồ Bách, rồi lại nhìn sang Ân Thịnh, vừa muốn mở miệng nói tiếp liền bị Hồ Diệp vội vàng chặn lại.

"Coi...coi như là có quen biết đi." Hồ Diệp cẩn thận nhìn cấp trên của mình một cái, châm chước từ ngữ nói: "Trước đó, khi đang điều tra một số vụ án mạng đã cùng Ân tiên sinh đây...ân...gặp mặt rồi."

"Thật vậy sao?"

Ân Thịnh cuối cùng cũng mở miệng, trong mặt lộ ra một chút nghi hoặc: "Như thế nào tôi lại không hề nhớ?"

"A ha ha ha..." Hồ Diệp sờ sờ sau gáy, nhận thức được xung quanh Tư Đồ Bách đang ngập tràn oán khí, không khỏi khiến da đầu anh run lên sợ hãi: "Ân tiên sinh này thật là...khụ khụ...có câu quý nhân hay quên sự mà."

Đầu mày Ân Thịnh hơi nhíu lại, y nhìn Tư Đồ Bách đang lái xe phía trước, nam nhân phát hiện bản thân bị nhìn chăm chú liền ho khan một tiếng, bình thản nói: "Ân tiên sinh còn vài lần giúp chúng tôi phá án, đương nhiên chúng tôi đều biết rất rõ Ân tiên sinh làm nghề gì."

Mao Mẫn kinh ngạc trợn to mắt: "Cảnh sát các người mà cũng tin chuyện đó sao?"

Hồ Diệp tức cười nói: "Trên đời này, chuyện gì cũng có thể xảy ra mà, đúng không?"

https://thuviensach.vn

"Huống chi nếu đã thấy được tận mắt năng lực của Ân Thịnh tiên sinh, thì dù không muốn tin cũng phải tin thôi."

"Các người đã tận mắt nhìn thấy rồi sao?"

Mao Mẫn như trút được tảng đá lớn trong lòng, mừng rỡ nói: "Nếu đã nói như vậy có nghĩa là Ân tiên sinh quả thật rất có năng lực? Ân tiên sinh! Chuyện của cha tôi thật sự van anh giúp đỡ! Tôi... tôi cho dù có táng gia bại sản cũng sẽ trả cho anh thù lao xứng đáng!"

Ân Thịnh ngồi kế bên dù nghe thấy vẫn không hề phản ứng lại, một hồi lâu sau mới chậm rãi hỏi: "Vì sao cô lại cho rằng các anh của mình là hung thủ?"

Mao Mẫn vô thức xiết chặt bàn tay cầm điện thoại, ánh mắt chất chứa đầy rẫy nỗi phẫn hận: "Bởi vì bọn họ...bọn họ lúc nào cũng tìm đủ mọi cách để có được quyền thừa kế tài sản."

"Thật kỳ quái."Ân Thịnh không đầu không đuôi thốt lên, tựa hồ đang cùng mọi người bàn chuyện phiếm: "Nếu như là muốn tranh đoạt quyền thừa kế, như vậy hẳn là phải ra sức biểu hiện bản thân hiếu thảo hết mức có thể chứ, vậy thì vì lý do gì mà bọn họ lại không sống cùng cha mình?"

"Là do..."

Lời vừa thốt ra, Mao Mẫn đã vội nuốt trở lại, có chút kinh ngạc nhìn Ân Thịnh: "Tôi...bộ tôi có nói với anh việc cha tôi sống riêng ở ngoài sao?"

Cho tới giờ phút này, cô vẫn chưa kịp kể cho Ân Thịnh nghe chi tiết sự việc.

Ân Thịnh nghe hỏi liền nhún vai, hời hợt nói: "Chiều ngày hôm qua bản tin có đưa tin về chuyện này, nhưng lượng thông tin rất ít, nhiều lắm cũng chỉ có một câu "Ông lão 60 tuổi đột nhiên tử vong ngay tại nhà riêng.", kết

https://thuviensach.vn

hợp với việc cô liên lạc cho tôi vào ngày hôm qua mà tới sáng hôm nay cảnh sát mới tới gõ cửa tìm các anh cô hỏi chuyện. Chỉ nhiêu đó thôi cũng đủ biết cha cô không sống cùng bọn họ, bằng không tối qua cảnh sát đã hỏi cung xong hết rồi, cần gì đợi tới ngày hôm nay."

"Hơn nữa, chính cô cũng không cùng bọn họ sống trong căn biệt thự đó đúng không?"

Mao Mẫn sững sốt, vội vàng gật đầu: "Tôi cùng cha sống ở một tiểu khu bình thường thôi, cha tôi...ông không thích quá phô trương danh thế."

Không còn phòng bị như trước, Mao Mẫn mở lòng nói thẳng: "Công ty của cha tôi, đều do ông gầy dựng nên từ hai bàn tay trắng, mặc dù sau này kiếm được rất nhiều tiền nhưng ông thật sự chỉ thích cuộc sống bình đạm như xưa. Với ông mà nói, công ty là cả một ước mơ và tâm huyết của ông, nói một cách đơn giản hơn là....không thể đơn thuần so sánh công ty với tiền tài và danh vọng được. Nhưng hai người anh trai của tôi, có lẽ vì là con trai nên từ nhỏ đã rất được cưng chiều, cuộc sống lại trên cả mức đầy đủ cho nên họ không muốn bản thân phải sống trong một căn hộ bình thường."

Mao Mẫn cười chua xót: "Tôi nói cái này mọi người đừng cảm thấy kỳ lạ, mặc dù cha tôi là một người đứng đắn, nhưng ông vẫn có một chút tư tưởng trọng nam khinh nữ, ông đối với hai người anh trai và tôi, hoàn toàn là một trời một vực."

"Nhưng mặc dù vậy, tôi vẫn rất kính trọng ông, nên mới nguyện ý cùng ông dọn đến sống ở một tiểu khu bình dân, chỉ vì...ông không muốn uổng phí tiền thuê điều dưỡng, tôi lo ông một thân một mình lại lớn tuổi mà không ai ở gần chăm sóc, cho nên..."

Hồ Diệp gật đầu hiểu chuyện: "Nói vậy, so với hai người kia cô là người hiếu thảo nhất."

https://thuviensach.vn

"Hiếu thảo sao?" Mao Mẫn hừ lạnh một tiếng: "Mao Dương và Mao Hâm bọn họ, có thể đến hai chữ này cũng chưa từng nghe qua."

Nói đến đây, giọng Mao Mẫn lạc đi một chút, hiển nhiên tâm tình có hơi kích động: "Ngày hôm đó khi tôi tan sở, vừa về đến nhà nhìn thấy cha mình như vậy liền cấp tốc gọi điện cho bọn họ, gọi cho Mao Dương không ai nghe máy nên tôi gọi tới công ty, nhưng thư ký bảo anh ta bận họp. Mao Hâm cũng không khá hơn, tuy anh ta có bắt máy nhưng sau khi nghe xong chỉ bảo tôi gọi xe cứu thương đưa cha tới bệnh viện, còn dặn tôi không được đem chuyện này nói ra ngoài, nếu công ty biết được sẽ khủng hoảng trầm trọng."

"Bọn họ hiện tại chính là rất bận rộn cố gắng giữ kín tin cha qua đời! Mặc kệ đem ông ném vào trong bệnh viện, không hề nhắc tới việc lo toan hậu sự cho cha cũng không thông báo cho bất cứ họ hàng thân thích nào biết chuyện, sao họ có thể làm thế chứ!?"

Mao Mẫn nói đến đây dường như quá đau lòng, hốc mắt đỏ lên: "Cha khi còn sống rất yêu thương bọn họ, vậy mà bây giờ họ lại đối với ông như thế..."

Hồ Diệp nhìn Mao Mẫn cúi đầu, bản thân thật không biết phải an ủi cô thế nào cho phải đây.

Khó xử quay sang nhìn Tư Đồ Bách, chỉ thấy Tư Đồ Bách tựa hồ như có điều suy nghĩ, cũng không lên tiếng. Lúc này đã tới bệnh viện, Tư Đồ Bách ngừng xe, gõ gõ vô lăng.

"Tới nơi rồi, xuống xe trước rồi hẵng nói."

Mao Mẫn sụt sịt mũi, rất nhanh lau khô nước mắt, quấn khăn quàng thật dày lên cổ rồi mở cửa xe ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh cũng chậm rãi bước xuống, vốn nãy giờ đã quen với hơi ấm từ máy sưởi trong xe, bây giờ vừa bước ra ngoài liền bị một trận gió lạnh thổi ập vào mặt, khiến y không tự chủ được co vai lại một cái.

"Lạnh lắm không?"

Tư Đồ Bách khóa cửa xe xong liền chạy đến bện cạnh y: "Sao lại cởi áo khoác bỏ trong xe, cẩn thận chốc nữa lại bị cảm."

Ân Thịnh có chút kinh ngạc khi nghe Tư Đồ Bách nói, bởi giọng điệu trách móc tựa hồ là vì lo lắng cho y, mà kinh ngạc hơn nữa, chính y cũng không cảm thấy bài xích khi nghe những lời nói đó, ngược lại còn có cảm giác ngữ khí này vừa quen thuộc lại thập phần khiến cho người khác thấy yên tâm.

"..." Ân Thịnh mở miệng định đáp lại nhưng nghĩ lại thôi, phía trước Hồ Diệp và Mao Mẫn đã đi tới trước bậc thang của bệnh viện, Tư Đồ Bách thấy vậy liền quay lại nhìn y: "Chúng ta đi ha?."

Ân Thịnh khép miệng, gật gật đầu, thế là hai người một trước một sau hướng cổng lớn bệnh viện mà tiến.

Nhà xác của bệnh viện nằm ở tầng thứ mười bốn.

Người phương Đông đặc biệt rất kiêng kị con số 4 vì trong mắt bọn họ số 4 không mang lại may mắn, cho nên rất nhiều bệnh viện điều không sử dụng số 4, từ số phòng bệnh cho đến số giường bệnh, tất cả đều sẽ được nhảy số, bỏ qua số 4.

Cả nhóm bọn họ đi thang máy tới tầng mười bốn, cửa thang vừa mở ra liền cảm giác được không khí trên này có phần âm u lạnh lẽo, khác hẳn so với tầng trệt.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết tâm lý cả bọn đã bị ảnh hưởng đến thế nào, chỉ biết ở sau gáy lại có cảm giác ớn lạnh, như thể có một đôi mắt vô hình đang nhìn chằm chằm vào từng người một.

Tư Đồ Bách dẫn đầu bước ra thang máy, Mao Mẫn có vẻ sợ sệt nên đi sau cùng còn Hồ Diệp và Ân Thịnh đi song song ở giữa. Từng ngóc nghách một đều được Ân Thịnh tỉ mỉ quan sát đánh giá, mà Hồ Diệp cứ một chút là lại nhắn tin dặn dò, nhắc nhở Vương Tiểu Nhị làm tốt các việc ở cảnh cục.

Hanh lang thật dài, có rất nhiều cánh cửa kim loại được thiết kế rất trọng đại, đối diện chỗ thang máy lúc nãy là một kho hàng cực lớn, tất nhiên chỗ này có rất nhiều thiết bị giám sát tối tân.

Ngay lúc đó, thang máy đinh một tiếng rồi mở cửa, có hai y tá bước ra cùng với một chiếc giường bệnh, trên giường bệnh là một xác người trùm khăn trắng kín mít từ đầu tới chân. Hai y tá vừa quay qua liếc mắt một cái liền nhìn thấy đám người Tư Đồ Bách, cả hai cô gái đều hoảng hồn đến mức muốn nhảy dựng cả lên, sau đó liền bình tĩnh vòng qua đám bọn họ, tiếp tục đẩy giường bệnh tiến đến nhà xác. Cửa sắt nhà xác chầm chậm mở ra, tử khí nặng nề lan tỏa khắp tứ phía.

"Đội trưởng Tư Đồ?"

Trong phòng trực của hành lang đối diện, một bác sĩ trong chiếc áo blouse màu trắng bước ra, đưa tay bắt tay cùng Tư Đồ Bách.

"Chào anh, tôi họ Trần, các anh muốn xem thi thể của Mao Đại Sinh phải không? Đi theo tôi."

Trước đó, lúc ở trên xe Hồ Diệp đã gọi điện bàn bạc trước với người của bệnh viện, vị này là bác sĩ được cử đến giúp đỡ cho việc điều tra lần này.

Bác sĩ Trần đưa mọi người đến trước một cánh cửa bằng sắt ở cuối hành lang, anh đưa tay vào túi lấy ra một chiếc chìa khóa mở ống khóa trước, sau

https://thuviensach.vn

đó thì nhấn mật mã, vậy là cánh cửa từ từ mở ra, bên trong phòng là một màu xanh lam quỷ dị hiện lên thật rõ rệt.

"Mao tiên sinh nằm ở ngăn lạnh số..."

"Chờ một chút."

Bác sĩ Trần đang nói thì bị chặn lại, ngẩn người, quay đầu nhìn vào kẻ vừa mới lên tiếng.

Ân Thịnh tiến lên ngăn vị bác sĩ trước mặt đang muốn đi vào bên trong, ánh mắt y đột nhiên khác hẳn, không còn vẻ biếng nhác thường ngày mà thay vào đó là một ánh mắt cực kỳ sắc bén, y đảo mắt một vòng quanh căn phòng, cuối cùng tầm mắt cũng dừng lại.

"Người nằm trong đó là Mao tiên sinh phải không?"

Ngón tay y trỏ vào một ngăn tủ.

Bác sĩ Trần nhìn dãy số in trên đó liền kinh ngạc gật đầu: "Làm sao cậu biết được?"

Ân Thịnh có hơi cau mày, quay đầu nhìn Mao Mẫn đangkhông ngừng lo sợ, y chỉ nói duy nhất một câu: " Xem ra, lần này cô đến tìm tôi là chẳng sai."

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 5

Bác sĩ Trần còn đang ngơ ngác chưa hiểu đầu đuôi gì thì những người biết rõ nghề nghiệp của Ân Thịnh đã lộ ra vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Cánh tay của Mao Mẫn nhẹ run lên, cô bất giác rụt người về phía sau lưng Hồ Diệp, còn Hồ Diệp chỉ còn biết nuốt nước bọt đánh ực một cái.

Chỗ bọn họ đang đứng là cửa nhà xác, vậy cho nên bộ dạng đột nhiên nghiêm túc kia của Ân Thịnh chắc chắn không phải là một điềm báo tốt, hơn nữa nơi này bốn bề im lặng tựa hồ chỉ cần đánh rơi một cây kim cũng có thể nghe thấy tiếng vang, cửa sổ lại chẳng có cái nào chỉ có chút ánh sáng mờ ảo u ám bao trùm lấy.

Ân Thịnh yêu cầu mọi người lui ra ngoài sau đó một mình tiến tới ngăn lạnh đựng thi thể Mao Đại Sinh, y luồn tay vào túi áo khoác lấy ra vật gì đó tựa như một miếng gỗ đàn hương rồi dùng bật lửa châm vào đầu miếng gỗ, chờ cho đến khi có một làn khói xanh bốc lên y liền vẫy nhẹ, sau đó mới vươn tay còn lại kéo ngăn lạnh ra.

"Đội trưởng Tư Đồ tôi hỏi này, cậu ta là đang làm cái gì vậy?" Bác sĩ Trần đây chính là ngơ ngơ ngác ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đành ôm bộ mặt ngu người đến hỏi Tư Đồ.

Gương mặt chín chắn anh tuấn của Tư Đồ Bách không chút biểu tình, trong đáy mắt chỉ thoắt hiện lên sự khẩn trương cùng lo lắng, hai tay yên vị trong túi quần, mí mắt cũng không thèm nâng lên chỉ nói: "Cậu ta đang phá án."

https://thuviensach.vn

"Phá án?" Lông mày bác sĩ Trần giật giật, lòng thầm nghĩ nam nhân này đang muốn lừa mình chắc? Cầm một thanh gỗ đàn hương liền có thể gọi là phá án sao? Chẳng lẽ bọn họ tới đây là để cúng tế? Nhưng cúng tế như thế này quả thật là có chút hơi thái quá.

Bất quá thấy Tư Đồ có ý không muốn thành thật trả lời, anh ta cũng đành thôi không hỏi nữa, đưa tay nhìn đồng hồ rồi nói: "Tôi còn bài báo cáo chưa đánh máy xong, các anh muốn xem gì thì cứ việc, nhưng đừng đụng vào thứ gì cả, một lát tôi sẽ quay lại ngay, lúc đó có vấn đề gì thắc mắc thì hỏi tôi."

Hồ Diệp vốn dĩ đang mong anh ta đi khỏi đây cho mau, nên vừa nghe liền nhanh nhẹn tán thành: "Chúng tôi cũng không quấy rầy anh nữa, anh cứ đi đi."

Bác sĩ Trần gật gật đầu rời khỏi.

Lúc này Mao Mẫn đang nơm nớp lo sợ đừng phía sau Hồ Diệp, cô ta ló đầu ra theo dõi thấy Ân Thịnh đã kéo tủ đông lạnh ra hết cỡ, y từ tốn đưa mặt vào bên trong ngăn lạnh quan sát, không biết y đang suy nghĩ gì nhưng hành động này vừa hay lại khiến cho đám người kia chết đứng tại chỗ vì hoảng hốt. Mao Mẫn siết bàn tay thật chặt, nhỏ giọng hỏi: "Hồ...Hồ cảnh quan, anh...anh ta đang làm gì vậy?"

"Đây là...ừ thì..."

Hồ Diệp không biết phải nói như thế nào đành khoa tay múa chân một hồi: "Cái này nó giống như là cảnh sát chúng tôi hay thu thập chứng cứ để phá án ấy, cậu ta cũng là đang thu thập....Ân, thu thập bằng chứng cần thiết đó mà."

Mao Mẫn nửa hiểu nửa không, lại quay sang tiếp tục nhìn Ân Thịnh chỉ thấy Ân Thịnh đem miếng gỗ đàn hương kề sát người thi thể, đốm lửa nhỏ trên miếng gỗ đang yên đột nhiên động đậy mà không cần gió, hơi khói liền

https://thuviensach.vn

tục bóc lên, nó vặn vẹo thành một hình thù gì đó trông rất kì quái giữa không trung.

Mao Mẫn gần như thét lên kinh hãi cô nhanh tay bịt lấy miệng mình, Tư Đồ Bách khẽ nhíu mày đứng ở cửa hỏi: "Thế nào rồi?"

Ân Thịnh yên lặng nhìn làn khói kia trong chốc lát, sau đó đem ngăn lạnh đóng lại, y dùng tay bấm gãy phần đã hóa thành tro của miếng gỗ đàn hương, phần còn nguyên thì dùng tay vò nát rồi lấy giấy gói lại thật kỹ bỏ vào túi.

"Hồn phách đã không còn, nhưng oán khí rất nặng."

Nói xong liền bước ra cửa, dừng ngay bên cạnh Mao Mẫn nhìn cô mà nói: "Có kẻ đã nhờ quỷ sư lấy đi hồn phách của cha cô. Đây là một vụ giết người có chủ ý, không phải do tự nhiên mà dẫn đến cái chết."

Nhắc đến quỷ sư, đơn giản mà nói chính là "Tróc sanh thế tử", bọn họ có người tự xưng là phù thủy hoặc đạo sĩ nhưng họ không giống với phù thủy và đạo sĩ dù chỉ một chút, lại càng tuyệt đối không phải là một minh sư*.

Thứ nhất bọn họ không thể tự ý gieo lời nguyền xuống đầu người khác giống phù thủy; thứ hai bọn họ không thờ Phật, luyện đan giống đạo sĩ; cuối cùng bọn họ không thể tồn tại trong hai giới âm dương và truyền đạo cho người chết giống minh sư.

Nhưng có một điểm mà quỷ sư giống với phù thủy, đạo sĩ và cả minh sư, đó là bọn họ có thể trừ tà, cũng có thể nhìn thấy thứ mà người bình thường không thể thấy.

Thật ra quỷ sư cũng không đáng sợ nếu như không sở hữu một loại năng lực đặc biệt lại thập phần nguy hiểm có tên là "Tróc sanh thế tử", cũng chính là dùng hồn phách của người sống khỏe mạnh đem thay vào thân xác

https://thuviensach.vn

người hấp hối sắp chết giúp người đó kéo dài tuổi thọ đồng thời khiến người khỏe mạnh lập tức yếu đi và mất mạng.

Loại năng lực này thật tế mà nói chính là trái với ý trời, đại nghịch bất đạo.

Vậy nên cho đến thời điểm này quỷ sư gần như đã không còn tồn tại, nhưng rốt cục cũng chỉ là "gần như". Tổ tiên Ân Thịnh từ thời nhà Tần đến nay đều chảy trong mình dòng máu quỷ sư, tất cả các quỷ sư từ đời này sang đời khác chỉ chọn duy nhất một người trong cùng hệ tộc để truyền dạy khả năng đặc biệt để có thể trở thành một quỷ sư chính tông. Hơn nữa, làm quỷ sư thì không cần phải tốn một phần ba thời gian cuộc đời để làm những công việc bình thường như bao con người khác, vì chỉ tính số tiền kiếm được từ năng lực đặc biệt của họ dù chỉ một lần thôi cũng đủ để họ có thể nhàn nhã sống hết quãng đời còn lại mà không phải lo nghĩ.

Cho đến đời của Ân Thịnh, y căn bản cũng chỉ sử dụng năng lực trừ tà và một vài năng lực khác nhằm mục đích là để cứu người, còn "Tróc sinh thế tử", y đối với năng lực này chính là chưa từng nghĩ tới sẽ dùng đến.

Ân Thịnh vẫn luôn cho rằng y không có tư cách để quyết định sinh tử của bất kì một người nào, huống hồ chính y cũng không có hứng thú gì với việc đó.

Chỉ một lần kiếm thật nhiều tiền lại đồng nghĩa với việc gánh trên lưng một tội ác tày trời, thì thôi thà y sống thật thoải mái đơn giản như bây giờ vậy.

Ân Thịnh cũng không quan trọng vấn đề tiền bạc lắm, chỉ cần mỗi ngày có thể ăn no, có thể nuôi con mèo tạp chủng Ba Tư ở nhà thật béo tốt là đủ rồi.

Mao Mẫn vừa nghe thấy hai chữ "quỷ sư" liền có chút ngơ ngác.

https://thuviensach.vn

Vì bản thân cô vốn không biết quỷ sư là gì, mục đích cô mời Ân Thịnh đến chính là để y xem thử có thứ gì ma quái không, cũng do Ân Thịnh vốn rất nổi tiếng trong nghề, đương nhiên là bởi y đã giúp không ít người tiêu trừ mấy thứ không sạch sẽ.

Mà nghề quỷ sư thời nay rất ít người biết đến, vậy nên nghe không hiểu cũng là điều tự nhiên.

Cả đám người rời khỏi khu vực nhà xác, không quên chào tạm biệt bác sĩ Trần trước khi vào thang máy.

Vừa xuống đến đại sảnh, cảm giác lạnh lẽo và âm trầm khi này cũng biến mất khiến con người ta hít thở cũng cảm thấy sảng khoái hơn hẳn.

Hồ Diệp liền dẫn bọn họ đến quán cà phê gần bệnh viện rồi tìm một góc ngồi xuống, hệ thống lò sưởi ở đây khiến sắc mặt Ân Thịnh tốt lên không ít.

"Mỗi người một ly ca cao nóng ha." Hồ Diệp đề nghị.

Mao Mẫn không lên tiếng chỉ gật đầu, giờ phút này trong lòng cô nàng là một mớ bòng bong rối mù, quả thật rất cần một chút gì đó vào người để ổn định tinh thần.

Đợi cho đến khi đã gọi đồ uống xong xuôi, Tư Đồ Bách nhìn về phía Ân Thịnh.

"Cậu chắc đó là do quỷ sư?"

Ân Thịnh ngạc nhiên vì Tư Đồ Bách dường như rất am hiểu về công việc của y, y trừng mắt nhìn hắn, "Anh hiểu lúc nãy tôi nói gì sao?"

Tư Đồ Bách gật đầu, "Ân" một tiếng.

https://thuviensach.vn

"Các người nói gì vậy?" Mao Mẫn liếm liếm đôi môi khô nứt hỏi, "Cái gì quỷ sư...cái gì mà lấy đi hồn phách..."

Ân Thịnh cân nhắc lại một chút từ ngữ, dùng cách đơn giản nhất giải thích cho Mao Mẫn hiểu thế nào là quỷ sư, tất nhiên y không đề cập đến việc chính y cũng là một quỷ sư cho cô ta biết.

Mao Mẫn sau khi nghe xong thực sự rất sốc.

"Trên đời này lại còn có loại chuyện như vậy..." Cô nhất thời không biết phải dùng từ như thế nào để nói tiếp, hơn nữa dù có biết thì lời nói cũng chỉ đến cửa miệng lại không nói nên lời.

Ân Thịnh hiểu cảm giác của cô lúc này, y vươn tay nhận lấy ly thức uống nóng hổi từ người phục vụ đặt vào lòng bàn tay sưởi ấm.

"Cha của cô quả thật đã chết, dù có cứu thế nào cũng không thể sống trở lại, lần này...muốn tìm chứng cứ căn bản là không có khả năng."

Nói xong y quay đầu nhìn Tư Đồ Bách, "Các người dự định tiếp theo sẽ làm gì?".

Tư Đồ Bách châm một điếu thuốc, ánh mắt chăm chú vào ly ca cao trên bàn tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

"Cậu trước kia đã gặp phải chuyện này rồi sao?"

"?" Ân Thịnh khó hiểu nhìn hắn.

"Những tên quỷ sư chuyên làm chuyện tróc sanh thế tử gì đó cậu đã từng gặp rồi sao?"- Tư Đồ Bách gảy nhẹ điếu thuốc trên tay hỏi.

"Cho đến thời điểm này quỷ sư cũng không còn lại bao nhiêu người, nhiều lắm cũng không quá mười hệ tộc." Ân Thịnh ôm thức uống nóng thản nhiên nói: "Tới giờ tôi vẫn chưa từng gặp một ai..."

https://thuviensach.vn

Nói tới đây trong đầu đột nhiên lóe lên một vài hình ảnh khiến Ân Thịnh đau buốt, tựa như bộ não của y bị ai đó giày xéo đến cực đại.

"A..."

Đôi tay nắm chặt ly nước run rẩy, lông mày nhíu lại hết cỡ, nhưng chỉ trong chớp mắt cơn đau như bị cắt đứt từng dây thần kinh đột nhiên biến mất.

"Ân tiên sinh?"

Hồ Diệp lên tiếng trước: "Không sao chứ?"

"Không..."

Ân Thịnh nghi hoặc, đặt ly xuống xoa xoa thái dương, chẳng lẽ do gió thổi lạnh quá nên đau đầu sao?

"Sếp..."

Hồ Diệp có chút phức tạp nhìn Tư Đồ Bách, mà Tư Đồ Bách hắn vẫn như cũ không chút biểu hiện gì chỉ nhả ra một hơi khói thật dài, nhưng mấy ai biết chỉ có ở góc độ ngồi này của Hồ Diệp mới có thể thấy rõ quai hàm của nam nhân kia đang nghiến chặt, có thể cho thấy hắn đang rất cố gắng dằn lòng mình xuống.

"Mao tiểu thư." Tư Đồ Bách gạt điếu thuốc vào gạt tàn, "Lần này, cô cần phải vững vàng tinh thần mới có thể đối mặc được với tất cả mọi chuyện."

Mao Mẫn siết chặt bàn tay, sắc mặt vô cùng phức tạp: "Dù anh có nói như thế nào đi nữa...nhưng tôi..."

Mao Mẫn đưa tay cầm ly ca cao trên bàn lên hớp một cái, tựa hồ như đang do dự chuyện gì đó. Mất cả buổi trời, cô mới cố lấy dũng khí nói: "Tôi, nếu tôi nói tôi biết Mao Hâm...đã từng tìm đến một đạo sĩ..."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Bách nhíu mày: "Vậy cũng không thể giải thích được gì cả, Mao tiểu thư, chẳng lẽ cô muốn chúng tôi viết vào bản báo cáo kết án rằng vụ án mạng lần này là do ma quỷ gây ra?"

Mao Mẫn nghe xong liền cau mày xem chừng như sắp phát khóc đến nơi, Hồ Diệp thấy vậy thập phần khó xử, ở dưới bàn tiện chân đá đá cho đội trưởng của mình mấy cái, ý bảo ——— lời anh nói có thể bớt vô tình một chút được không vậy trời?

Ân Thịnh phía đối diện thấy Hồ Diệp ra sức nháy mắt ra dấu mà Tư Đồ Bách lại chẳng mảy may để tâm, y liền cảm thấy có chút thú vị.

Đầu ngón tay của y nhẹ nhàng lướt trên vành ly, chậm rãi nói: "Thật ra, muốn hai anh em bọn họ để lộ sơ hở không phải là không có cách."

Tư Đồ Bách cúi đầu hớp một ngụm nước, giương mắt nhìn qua chỉ thấy nam nhân ngồi đối diện nở một nụ cười nhạt nhẹ nhàng như gió thổi mây trôi, chân mày đẹp khẽ nhếch, khóe miệng lại mang theo ý cười biếng nhác.

"Hai người bọn họ nếu đã tin vào quỷ thần như vậy, thì so với những người bình thường khác bọn họ càng dễ xử lí hơn nhiều."

Hồ Diệp sửng sốt, lập tức hiểu ngay: "A! Ý cậu nói là chúng ta phải lừa bọn họ?!

Hai mắt Mao Mẫn đột nhiên sáng rực: "Ân tiên sinh! Anh có biện pháp gì sao?"

"Ân, bây giờ thì vẫn chưa." Ân Thịnh chớp mắt mấy cái: "Nhưng để buộc một kẻ kín miệng phải mở miệng thì không khó chút nào."

Lời vừa dứt, Tư Đồ Bách liền chen vào nói: "Một khi đã như vậy thì chúng tôi sẽ tiếp tục theo dõi vụ án này, quan trọng không kém nữa là Mao tiểu thư đây phải hợp tác chặt chẽ cùng chúng tôi, sau đó là Ân tiên sinh..."

https://thuviensach.vn

Nói tới đây, Tư Đồ hắn tựa tiếu phi tiếu, nói: " Xem ra hai chúng ta cần phải bàn bạc lại vấn đề này thật kĩ một lần nữa..."

*minh sư: một vị thầy tu hoàn hảo, đẳng cấp cao, level cao.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 6

Tư Đồ Bách nói là làm, sau khi rời quán cà phê hắn liền tự mình lái xe đưa Ân Thịnh về nhà.

Ân Thịnh chính là chỉ đại khái nói qua tên đường, lại không ngờ Tư Đồ Bách khinh xa thục lộ (xe nhẹ chạy đường quen) đích xác dừng ngay bãi đậu xe dưới nhà y, khiến Ân Thịnh có chút kinh ngạc.

"Sao anh biết..."

"Ngày mai tôi lại tới đón cậu." Tư Đồ Bách ngắt lời Ân Thịnh, dùng khẩu khí như không muốn nghe thấy lời chối từ, nói: "Trước khi đến tôi sẽ gọi điện."

Ân Thịnh hơi cau mày: "Tại sao tôi lại phải đến cảnh cục?"

"Vì cậu và chúng tôi đang cùng điều tra vụ này." Tư Đồ Bách một bên châm thuốc, một bên quay kính xe xuống, đem tay kẹp điếu thuốc giữ ở ngoài xe, ánh mắt xuyên qua kính chiếu hậu hướng tới người đang ngồi ở ghế sau: "Không phải vừa nãy chúng ta đã bàn với nhau rồi sao?"

"Nhưng tôi không có nói là muốn đến cảnh cục."

Trời mùa đông lạnh thế này, y một chút cũng không nghĩ đến việc đi ra khỏi nhà.

Tư Đồ Bách suy nghĩ một hồi: "Bằng không tôi kêu người đến chỗ cậu cũng không khác gì, nói đi cậu muốn ai đến họp cùng."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh thiếu kiên nhẫn: "Các người nếu tra được cái gì thì cứ theo số điện thoại của tôi mà liên lạc không phải tiện hơn sao?"

"Như vậy sao được?"

Khóe miệng Tư Đồ Bách cong lên: "Có một vài việc chỉ có cậu mới có thể nhìn thấu được thôi đúng không? Vậy nếu không có cậu giúp, thì chúng tôi làm sao tra án đây?"

Ân Thịnh châm chước một chút, so với thời tiết lạnh buốt như bây giờ y vẫn là quyết định làm tổ ở trong nhà, vì thế đành phải thỏa hiệp.

"Vậy ngày mai anh đến nhà tôi đi."

Tư Đồ Bách chỉ đợi có thế liền cười hề hề, ngón tay gẩy nhẹ điếu thuốc: "Không thành vấn đề, sẵn tiện mang luôn bữa sáng cho cậu thì sao?"

Mắt Ân Thịnh sáng rực cả lên, gật đầu: "Vậy thì nhờ anh."

Ân Thịnh xuống xe, đem khăn choàng ở trên cổ quấn thật chặt, Tư Đồ Bách híp mắt ngậm điếu thuốc, nhìn bóng dàng gầy gò của nam nhân kia đi về hướng thang máy, rồi dần biến mất sau cửa thang.

Con số màu đỏ trên cửa thang máy nhấp nháy, cứ lên mỗi tầng lại dừng một chút.

Tư Đồ Bách vẫn không rời khỏi bãi đổ xe, hắn vừa hút xong điếu thuốc thứ ba khiến dưới đất bên cạnh chiếc xe toàn là tro tàn, cứ thế tựa vào ghế lái ngẩn người.

Qua một tiếng sau, Hồ Diệp gọi tới mới khiến Tư Đồ Bách đang từ miền ký ức xa xôi trở về với thực tại.

"A lô?"

https://thuviensach.vn

Tư Đồ Bách một tay nghe điện thoại, tay kia liền khởi động xe chuẩn bị rời đi.

"Sếp" Thanh âm của Hồ Diệp có chút không ổn: "Mới nãy Tiểu Nhị vừa nhận một vụ án mạng."

Tư Đồ Bách vừa nghe liền nhìn màn hình điện thoại, xác định đây đúng là số của Hồ Diệp: "Tiểu tử cậu bị gì vậy?"

Hắn kẹp điện thoại vào cổ, đạp chân côn đẩy cần số: "Bộ có ngày nào mà chúng ta không nhận được mấy vụ án mạng sao?"

"Không phải a!" Hồ Diệp hạ giọng nói: "Nạn nhân lần này là bạn gái của Mao Hâm, tên của cô ta là Trương Linh."

...

Khi Tư Đồ về tới cảnh cục thì đã thấy trong hành lang có ba vị vừa được cảnh sát mới về lấy lời khai.

Trong đó có một người mặc áo vest dài màu đen, cổ hắn quấn một cái khăn choàng, trên mắt đeo một cặp mắt kính, nhìn qua liền thấy người này vô cùng nho nhã tri thức. Đứng bên cạnh hắn ta là một nam nhân khác nữa, mắt của y đỏ bừng, có vẻ như đã khóc rất lâu, mà diện mạo của y và người mặc vest trông rất giống nhau, chỉ là dáng người y có phần hơi phục phịch (đồng nghĩa ục ịch) nhưng suy cho cùng vẫn là rất có khí chất phong độ.

"Đội trưởng Tư Đồ" Người thứ ba là Mao Mẫn, cô đứng ngay bên hai người nam nhân nọ, vừa thấy Tư Đồ Bách đến liền nhanh chóng chào hỏi.

Tư Đồ hướng Mao Mẫn gật đầu, ngẩng đầu nhìn hai nam nhân kia: "Mao tiên sinh"

https://thuviensach.vn

Nói xong, liền giơ tay bắt tay Mao Dương người đang vận áo vest một cái, lại quay sang bắt tay người còn lại cũng chính là Mao Hâm một cái.

Trước đó thông qua tư liệu điều tra mà ảnh của Mao Dương và Mao Hâm đã được cả tổ hình sự xem qua, công ty nhà họ Mao quả thật không hề nhỏ, chỉ cần truy cập vào trang web chính thức liền có thể nhìn thấy hình người đại diện của công ty.

Mao Hâm nắm chặt lấy cánh tay Tư Đồ Bách sống chết cũng không buông: "Đội trưởng! Anh nhất định phải giành lại công đạo cho A Linh!"

Tư Đồ không khỏi cảm thấy buồn cười, nam nhân trước mặt hắn đây, khi nghe tin cha chết cũng không hề thấy y phản ứng mạnh như thế này.

"Sếp" Hồ Diệp từ văn phòng đi tới, cầm trong tay là một tập hồ sơ.

Anh nhìn đám người của nhà họ Mao một cái, cuối cùng đi đến bên phía Tư Đồ hạ thấp giọng nói: "Phòng pháp y vừa gửi bản báo cáo đến, theo khám nghiệm ban đầu là do tai nạn giao thông khiến xương sườn nạn nhân bị gãy đâm vào phổi gây tử vong."

"Tai nạn giao thông?" Tư Đồ vốn đã chuẩn bị trước tâm lý về một cái chết bất thường, không ngờ lần này nguyên nhân chết lại chỉ là một nguyên nhân thường thấy.

Hắn cầm hồ sơ tử vong lên nhìn qua, phía dưới hồ sơ pháp y còn kèm theo một lời ghi chú rằng họ cần phải có thêm thời gian để có thể khám nghiệm tử thi kỹ càng hơn nữa.

Hắn gật gật đầu, gập tập tài liệu lại, quay đầu ngoắc tay ý bảo Mao Hâm tới gần

"Rốt cục đã xảy ra chuyện gì, anh có thể cho tôi biết không?" Tư Đồ tiện tay kéo một cái ghế bên cạnh bàn làm việc ngồi xuống, Hồ Diệp thấy vậy

https://thuviensach.vn

cũng kéo một cái cho Mao Hâm.

Hai người ngồi đối diện nhau, còn Hồ Diệp đứng một bên ghi chép.

"Là như vầy." Mao Hâm thanh âm nghẹn ngào, mũi hít một hơi, nói: "Tôi cùng A Linh đến tham gia một bữa tiệc, là để bàn về việc làm ăn của công ty, lúc ăn tôi có uống vài ly nên khi tàn tiệc trở về đành phải để A Linh lái xe, cô ấy chở tôi về tới công ty xong tôi liền kêu cô ấy về trước nghỉ ngơi rồi hứa sẽ cùng cô ấy đi ăn cơm chiều."

Nói tới đây, Mao Hâm lại vô cùng đau khổ, tựa hồ như vẫn chưa thể tin được thực tại người yêu của y đã không còn.

"Một tiếng trước tôi gọi điện cho cô ấy, bảo cô ấy lái xe đến công ty, cô ấy đồng ý, cũng nói là đang trên đường đến...."

Mắt thấy Mao Hâm không còn hơi sức để nói tiếp, Hồ Diệp liền đóng nắp bút lại, quay đầu hướng Tư Đồ nói tiếp: "Chúng tôi đã xem qua vụ tại nạn bằng camera giao thông, nạn nhân Trương Linh đang điều khiển xe thì bị một chiếc xe tải chạy quá tốc độ mất tay lái đâm trúng, chiếc xe lập tức biến dạng, còn người thì chết ngay tại chỗ."

"A Linh!"

Vừa nghe bốn từ "chết ngay tại chỗ", nam nhân ủy khuất kia tựa hồ không còn cầm cự được nữa, khóc rống lên.

Hồ Diệp nhìn thấy bộ dạng này của y, không nhịn được mà cau mày.

Anh liền bảo Mao Mẫn dìu anh trai của cô ta qua một bên nghỉ ngơi, sau đó ngồi xuống đối diện Tư Đồ: "Chuyện lần này bên ngoài thoạt nhìn thì không có gì kỳ quái, nhưng vấn đề là..."

https://thuviensach.vn

Đang nói Hồ Diệp đột nhiên dừng lại, nhìn quanh tứ phía rồi thật cẩn trọng nói: "Trong xe tải vốn không có người."

Tư Đồ sửng sốt: "Ý cậu là không ai cầm lái?"

"Đúng vậy" Hồ Diệp gật đầu: "Tài xế xe tải hiện giờ vẫn đang bị Tiểu Lý thẩm vấn bên trong."

"Theo như lời anh ta nói thì anh ta xuống xe để đi giải quyết nỗi buồn, nhưng anh ta khẳng định là bản thân đã kéo thắng tay và cũng đã rút chìa khóa, chiếc xe theo căn bản thì không thể nào tự động nổ máy chạy đi mất."

Tư Đồ sờ sờ cằm, cái này con mẹ nó rõ ràng là ma quỷ làm loạn mà

Nghĩ ngợi một chút, hắn vô thức liếc nhìn Mao Mẫn một cái

Mao Mẫn đứng bên cạnh hai người anh trai, mặc cho Mao Dương và Mao Hâm đang nói gì, cô ta vẫn chỉ trưng ra bộ mặt thờ ơ lạnh lùng không quan tâm đến chuyện của họ, tựa hồ như Mao Mẫn của lúc này và Mao Mẫn vì cha khóc sướt mướt vào sáng nay căn bản là hai người khác nhau.

"Nếu tôi là cô ấy, có lẽ tôi cũng sẽ tỏ ra khinh thường hai người anh trai kia thôi." Hồ Diệp cũng đang quan sát Mao Mẫn, lại nhìn Tư Đồ nói: "Cha ruột chết thì không quan tâm, người yêu của mình vừa chết thì lại trở thành bộ dạng khổ sở như thế này."

"Ah..." Tư Đồ Bách bắt chéo hai chân không muốn nói gì, hắn lại mở tài liệu của Trương Linh ra nhìn một chút, theo như ảnh chụp trong đây thì có vẻ cô ả rất xinh đẹp lại thuộc hàng lẳng lơ, có cảm giác rất là bụi bặm.

Tóm lại không một nam nhân nào muốn lấy thể loại này về làm vợ cả.

"Mao Hâm còn nói gì nữa?" Tư Đồ ngón tay gõ gõ lên tư liệu hỏi.

https://thuviensach.vn

"Hắn ta nói chuyện này nhất định là có kẻ sắp đặt, không thể nào đang yên đang lành chiếc xe tải không người lái lại có thể tự điều khiển." Hồ Diệp nhún vai: " Cho nên hắn yêu cầu chúng ta lập án, nhất định phải bắt cho bằng được hung thủ."

"Sếp! Đội phó!" Cảnh sát Vương Tiểu Nhị từ một hành lang khác chạy tới: "Cấp trên vừa ra lệnh, muốn chúng ta phải ổn định giới truyền thông, không được để chuyện này lan ra ngoài."

"Truyền thông?" Tư Đồ nhướng mày nhìn cậu: "Truyền thông gì?"

"Chuyện chỉ vừa mới xảy ra đây thôi đã có rất nhiều phương tiện truyền thông tập trung ở sở cảnh sát chúng ta rồi." Vương Tiểu Nhị chỉ tay ra bên ngoài, chỉ thấy đội tuần tra đang cố gắng ngăn cản giới truyền thông đang ồn ào hyên náo trên phố.

"Không biết là kẻ nào lại làm rò rỉ tin tức nữa, đem việc Mao Đại Sinh và Trương Linh cùng lúc tử vong truyền ra ngoài, khiến dư luận xôn xao khẳng định là do cùng một hung thủ gây ra, vừa hay lại thêm chuyện phân chia tài sản giữa ba anh em nhà họ Mao..."

Hồ Diệp nhíu mày: "Chuyện lần này có thể sẽ làm dư luận dậy sóng a."

Tư Đồ gật đầu: "Nói không chừng, các nhà phê bình sẽ tìm được ý tưởng tốt để bàn về đạo đức chung của tầng lớp thượng lưu."

"Thì bởi" Vương Tiểu Nhị tựa như một con gà trống vừa đá bại trận cúi đầu ủ rũ: "Tôi vừa mới bị sếp lớn nhắc nhở đây, các anh thì hay rồi, ở trong này ngồi bắt chéo chân uống trà tán gẫu."

"Cậu đúng là không biết suy nghĩ lớn nhỏ!" Hồ Diệp tay cầm xấp văn kiện cuộn lại vỗ lên đầu Tiểu Nhị một cái: "Tôi là đang cùng đội trưởng bàn bạc về vụ án, tán gẫu em gái nhà cậu ấy!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Nhị bĩu môi mếu máo, quay đầu nhìn lướt qua ba người nhà họ Mao rồi lại hỏi Tư Đồ: "Đội trưởng, việc này phải làm sao đây?"

"Nến làm sao thì làm thôi." Tư Đồ đứng lên: "Ngày đầu tiên cậu làm cảnh sát à?"

Vương Tiểu Nhị cậu chỉ trong một khoảng thời gian nửa tiếng ngắn ngủi liền bị giáo huấn đến hai lần, nhất thời cảm thấy tiền đồ trước mắt thật mong manh, cũng có chút hoài nghi với giá trị của bản thân.

Nhìn cậu ta há hốc, mặt thì đần thối cả ra, Hồ Diệp lắc đầu thở dài: "Vào những lúc như thế này, chính là nói bao nhiêu sai bấy nhiêu, làm càng nhiều lỗi càng nhiều."

Vương Tiểu Nhị cố khép miệng lại, hừ một tiếng, Tư Đồ phía trước nghe thấy chỉ quay đầu lại cười:

"Không sai, chính là làm càng nhiều, lỗi càng nhiều."

Hồ Diệp sửng sốt, Vương Tiểu Nhị cũng chưa kịp hoàn hồn đồng thanh:

"Đội trưởng anh vừa nói..."

Tư Đồ cầm tài liệu của Trương Linh phất tay: "Gì cũng được nhưng đầu tiên chúng ta phải đến nhà Ân Thịnh họp trước đã."

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 7

Tư Đồ Bách hắn cầm theo một túi đồ ăn khuya mà đi.

Mười giờ đêm, Ân Thịnh mở cửa nhà, liền thấy ngoài cửa trước mặt y là ba nam nhân.

Trong đó có hai người y đã gặp qua vào sáng nay là Tư Đồ Bách và Hồ Diệp, người còn lại thoạt nhìn có vẻ tay chân hơi yếu đuối, rất giống bộ dạng của một thực tập sinh, tuy chưa từng gặp mặt nhưng không hiểu sao lại có cảm giác vô cùng thân thiết.

Tư Đồ Bách đi tới cửa liền cởi giày thay dép, hai người kia thấy vậy cũng làm theo. Ân Thịnh giơ tay đón lấy túi đồ Tư Đồ Bách đưa cho mình, ngửi một cái, khóe miệng liền cong lên đầy thỏa mãn.

"Là hoành thánh hải sản." Ân Thịnh giương mắt nhìn về phía Tư Đồ.

"Còn có sủi cảo chiên và nửa con gà nướng mật ong." Tư Đồ Bách mỉm cười đi vào bếp, đem gà nướng cho vào lò vi sóng, rồi khom lưng mở tủ lấy đũa và chén đĩa.

Ân Thịnh có chút hồ nghi nhìn Tư Đồ Bách thuần thục lấy từng từng thứ một trong bếp như đã thuộc lòng vị trí, nếu không nói còn tưởng đây là nhà của hắn.

Hồ Diệp nhanh chân chạy tới chắn trước ánh nhìn của Ân Thịnh, đánh trống lảng: "Thật ngại quá, đã muộn như vậy còn tới quấy rầy."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh thu hồi tầm mắt, xoay người chậm chạp tiến vào phòng khách ngồi xuống.

"Đội trưởng của các người còn không thấy bản thân hắn phiền, các người cũng không cần thiết phải nghĩ vậy."

Vương Tiểu Nhị ở bên cạnh bật cười, còn chưa kịp thu hồi biểu cảm, liền thấy Ân Thịnh híp đôi mắt phượng lại nhìn cậu.

"Tôi nói cái gì buồn cười lắm sao?"

"Không..." Vương Tiểu Nhị vội vàng tằng hắng một tiếng, khoát tay: "Chẳng qua là,ah...Tôi đã từng nghe được chính xác cùng một câu nói giống như vậy trước đây, cho nên..."

Ân Thịnh càng khó hiểu hơn, tên thực tập sinh này là đang nghĩ cái gì vậy ta? Từng nghe qua một câu nói giống như vậy, bộ có chỗ nào mắc cười sao? Cười ở chỗ nào? Sao y không thấy mắc cười?

Hồ Diệp liếc Vương Tiểu Nhị một cái, Vương Tiểu Nhị tự biết mình vừa mới phát ngôn bừa bãi liền lẳng lặng đi đến quấy bar ngồi xuống, nỗ lực làm biến mất đi sự hiện diện của cậu trong căn phòng này.

Mùi gà nướng thoang thoảng từ nhà bếp phát ra, chỉ một lát sau, Tư Đồ Bách bưng một cái mâm đi ra, trên mâm là gà nướng đã được làm nóng phủ bên ngoài một lớp mật ong bóng loáng mê người, Tư Đồ Bách sớm đã cắt thịt ra từng khối nhỏ, hắn đem đũa của mình bỏ qua một bên, ưu tiên gắp vài miếng thịt bỏ vào chén cho Ân Thịnh, sau đó mới lấy xấp tư liệu ra đặt lên bàn, bắt đầu bàn vào vấn đề chính.

"Lại có người chết?"

Ân Thịnh nghe Tư Đồ Bách tóm tắt việc ở sở cảnh sát xong liền cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

"Nếu như nói Mao Đại Sinh bị giết là vì mục đích tranh giành tài sản...vậy tình nhân của Mao Hâm bị giết là vì lý do gì?"

Tư Đồ Bách không trả lời, chỉ cầm tài liệu trên bàn trực tiếp đưa cho y.

"Cô gái này có tên là Trương Linh, đã quen với Mao Hâm được một năm, cô ta..."

"A?"

Ân Thịnh vừa nhìn bức hình trong hồ sơ xong, không đợi Tư Đồ Bách kịp giới thiệu sơ lược qua nạn nhân, thì khẽ kêu lên một tiếng.

Tư Đồ Bách liền ngưng nói, nhìn biểu lộ của Ân Thịnh, hỏi: " Cậu quen cô ta à?"

"Không quen" Ân Thịnh nhìn bức ảnh lại thật kỹ, khẳng định bản thân không có nhìn lầm mới ngẩng đầu lên nói: "Nhưng đã từng gặp qua, trong thang máy chung cư vào sáng hôm nay."

Không sai, nữ nhân sáng nay níu kéo Ân Thịnh muốn cho y quá giang một đoạn chính là cô ta.

Tuy rằng trong hình cô ta không trang điểm đậm và ăn vận lòe loẹt như lúc trong thang máy, nhưng Ân Thịnh tin chắc rằng y không nhận lầm người.

Tư Đồ Bách khẽ nhíu mày: "Cậu nói là Trương Linh sống trong tòa nhà này sao?"

Ân Thịnh gật đầu: "Có lẽ vậy" Dừng một chút, y lại nói: "Tôi nghĩ bản thân tôi biết cô ta làm thế nào mà chết."

Chính xác mà nói, sáng nay y đã cảnh báo cô ta không nên rời khỏi nhà nửa bước.

https://thuviensach.vn

Chỉ là thật không ngờ Trương Linh cô ả lại chết nhanh như vậy.

"Cô ta bị oán linh quấn lấy." Ân Thịnh khép tập hồ sơ đưa trả cho Tư Đồ Bách: "Xem ra vụ án này có chút manh mối, còn về phần hung thủ, hắn là đang làm những việc thừa thãi chăng?"

"Có phải thừa hay không còn chưa biết." Tư Đồ Bách lắc đầu: "Cậu thử nghĩ xem, là kẻ nào mà lại đi giết một người ngoài cuộc cơ chứ?"

Hố Diệp cũng có phần khó hiểu: "Đúng vậy, nếu vì tranh giành quyền thừa kế mà người nhà họ Mao chết thì chúng ta còn có thể lý giải được, nhưng về phần Trương Linh, cô ta lại không hề liên quan đến khối tài sản đó."

Vương Tiểu Nhị cắn một miếng gà, lờ mờ gật đầu: "Đúng á đúng á!"

"Đúng á cái đầu cậu!" Hồ Diệp liếc mắt khinh thường, giơ tay đánh nhẹ một cái vào gáy tên Vương Tiểu Nhị chỉ lo ăn kia.

Ân Thịnh thuận tay gắp một miếng thịt gà trong chén bỏ vào miệng, lớp da gà giòn tan hòa quyện cùng vị mật ong nhàn nhạt gợi nên một cảm xúc khó tả, ngon đến mức khiến người ta muốn nuốt trọn cả đầu lưỡi, không muốn bỏ sót lại chút hương vị nào.

Ân Thịnh thỏa mãn híp mắt, liếm liếm khóe miệng: "Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, chỉ cần tìm được oán linh kia liền có thể giải được đáp án."

Vừa nói dứt lời, chợt nghe thấy có tiếng mèo kêu vang lên.

Vốn đang ngủ trên lầu, nhưng vì không kìm chế được trước mùi thịt nướng thơm ngào ngạt, mèo Ngân liền cao ngạo bước từng bước xuống nhà dưới.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt màu vàng đảo môt lượt khắp phòng, cuối cùng dừng ngay trên người Tư Đồ Bách, nó bước tới, nhẹ nhàng cọ cọ vào chân Tư Đồ.

Ân Thịnh nhướng mày kinh ngạc: "Đây là lần đầu tiên nó chịu tỏ ra thân thiết với một ai đó ngoại trừ tôi."

Tư Đồ Bách không nói gì chỉ cười cười, đem Ngân bế lên người, dùng tay xoa xoa cái bụng tròn của con mèo Ba Tư trước mặt: "Vóc dáng rất tốt, mập mạp lanh lợi a."

Nói xong, còn ác liệt bóp bóp liên hồi lên cái bụng mỡ của nó.

Ngân hoảng loạng vẫy đuôi, tai nhỏ phẩy phẩy dường như có thể hiểu được lời của Tư Đồ.

Ân Thịnh giới thiệu với mọi người: "Đây là người anh em chung nhà với tôi, Ngân"

Vương Tiểu Nhị nhanh nhẹn đưa tay: "Ngân, xin chào."

Nhưng tay cậu vừa mới giơ đến nửa đường liền bị Ngân giương móng vuốt đẩy ra.

Trái tim mong manh của Vương Tiểu Nhị lại một lần nữa bị tổn thương.

Hồ Diệp lắc đầu, kéo sự chú ý của mọi người từ con mèo Ba Tư kia trở lại với việc chính: " Ân tiên sinh cậu chuẩn bị khi nào thì tìm cái kia..."

Hai chữ oán linh chính là không thể nói nên lời, chỉ cần nghĩ tới thôi, liền cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Ân Thịnh nhìn đồng hồ, tùy ý nói: "Thật ra bây giờ làm ngay cũng được."

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Nhị toàn thân cứng đờ, theo bản năng núp vào sau lưng Hồ Diệp: "Bây giờ...Là bây giờ sao?"

Tư Đồ trừng mắt nhìn cái tên Vương Tiểu Nhị không có tiền đồ kia một cái, sau đó quay đầu nhìn Ân Thịnh: "Không bằng bây giờ chúng ta ăn trước đi rồi hãy bắt tay vào làm việc, cậu thấy sao?"

Ân Thịnh không phản đối, gật đầu: "Cũng được."

Hồ Diệp, Vương Tiểu Nhị: "..."

Đợi đến khi đồ ăn hết sạch, cả đám người bọn họ cũng xem như là đã no nê.

Ân Thịnh rót hồng trà ra mời, y liếc mắt nhìn đồng hồ, cuối cùng cũng đã điểm nửa đêm.

Lúc này, việc đi tìm yêu ma quỷ quái không hề hao công tổn sức một chút nào, bởi lẽ đây là một thời khắc vô cùng hoàn mỹ.

Y đuổi Ngân lên lầu đi ngủ, sau đó lấy khăn choàng và áo khoác từ trên giá treo, bọc bản thân lại thật kỹ càng.

Bốn người vừa bước ra ngoài hành lang liền cảm thấy một trận gió lạnh thấu xương ập đến.

Vì trong nhà Ân Thịnh điều hòa chỉnh rất cao, vậy nên hiện tại cả đám bọn họ đều cảm thấy như vừa từ Hawai bước một bước liền sang Nam Cực.

Vương Tiểu Nhị không kìm được hắt hơi một cái, rồi nhanh tay kéo cổ áo lại thật chặt.

Đèn ở hành lang đều là đèn cảm ứng, cả bọn đi ngang, đèn liền tự động bật lên, ánh sáng mờ ảo giữa màn đêm yên tĩnh khiến bầu không khí trở

https://thuviensach.vn

nên thật quái dị, là cái loại không khí mà ngày thường khó mà cảm nhận được, ba người bọn họ chỉ biết bám theo sau lưng Ân Thịnh mà đi.

Tình cảnh hiện tại chính là không thể không khiến người ta liên tưởng tới những thứ kinh dị đáng sợ.

Cả bốn người cuối cùng cũng đến được cửa thang máy, vừa hay nó lại dừng đúng ngay tầng này, đợi mọi người vào trong hết rồi Ân Thịnh mới giơ tay nhấn nút xuống tầng 5.

Lúc y và Trương Linh chạm mặt nhau trong thang máy, cô ta là từ tầng 5 bước vào.

Vương Tiểu Nhị cảm thấy hết sức khẩn trương, cậu vô thức nắm chặt tay áo Hồ Diệp, ánh mắt ngó nghiêng liên hồi trong thang máy.

"Ân tiên sinh..." yết hầu cậu giật giật, có chút khó khăn hỏi: "Anh là muốn đi đâu tìm...cái kia..."

"Trong thang máy"

Ân Thịnh không chút cảm xúc trả lời

Vương Tiểu Nhị thiếu chút nữa đã kêu lên thành tiếng, cả cơ thể ngay lập tức bấu dính lên người Hồ Diệp trông chẳng khác gì một con bạch tuộc.

"Thang máy thang máy thang máy!!"

Hồ Diệp cảm thấy lỗ tai của anh bị Vương Tiểu Nhị làm cho ù cả lên liền đưa tay đẩy đầu của cậu ra: "Đừng có nói vào tai tôi như thế!"

Vừa dứt lời, thang máy "đinh" một tiếng dừng lại.

Cánh cửa thang máy màu bạc chậm rãi mở ra.

https://thuviensach.vn

Ở trong mắt Tư Đồ, Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị thì trước mặt họ đơn giản chỉ là dãy hành lang lầu 5 tối đen như mực, nhưng ở trong mắt Ân Thịnh, y chính là nhìn thấy một cảnh tưởng ở phía cuối hành lang.

Có "người" không mời mà tới.

Ân Thịnh nhẹ nhàng nhướng mày, đứng yên tại chỗ, lạnh nhạt nhìn nữ nhân phía trước.

Nữ nhân như cũ mặc bộ quần áo mà Ân Thịnh nhìn thấy vào buổi sáng nay, trên tay vẫn là cái túi xách lông thú màu trắng, dưới chân vẫn là giày cao gót đế nhọn.

Mái tóc đánh rối xõa ngang vai quen thuộc, chỉ khác ở chỗ, cái cổ của cô ta bây giờ bị vặn vẹo đến mức quái dị, đầu cuối xuống, mắt cá chân bị gãy gần như sắp đứt lìa khỏi cơ thể phải kéo lê trên sàn nhà, giày cao gót cũng vì thế mà lệch qua một bên.

Mặc dù ba người họ không nhìn thấy được thứ gì, nhưng chỉ cần nhìn sắc mặt Ân Thịnh thì có thể nhận ra được có chuyện gì đó không hay ho lắm đang xảy ra.

Vương Tiểu Nhị run rẩy lấy tay nhấn nút thang máy, rồi đau khổ phát hiện thang máy hoàn toàn không có dấu hiệu chuyển động.

Ánh đèn thang máy trên đỉnh đầu hắt xuống làm lộ rõ vẻ mặt tái mét sợ hãi của Vương Tiểu Nhị.

Tư Đồ nhìn thoáng qua vai Ân Thịnh, sắc mặt không đổi, hỏi: "Ngoài đó có cái gì?"

Ân Thịnh nhún vai, nhẹ nhàng mở miệng: "Trương Linh"

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SỰ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 8

Hai chữ "Trương Linh" từ trong miệng Ân Thịnh vừa phát ra, Hồ Diệp liền nghe sau lưng mình một tiếng "bịch" vang lên.

Quay đầu đã thấy đồng nghiệp Vương Tiểu Nhị nằm ngất xỉu dưới đất với một tư thế vô cùng tao nhã.

Kỳ thật trên trán Hồ Diệp cũng sớm toát mồ hôi lạnh, chẳng qua sức chịu đựng của anh so với Vương Tiểu Nhị cao hơn một chút. Vậy nên mặc dù tim trong lồng ngực sắp rớt ra ngoài, từng sợi dây thần kinh não đang mãnh liệt co giật nhưng ngoại trừ sắc mặt khó coi một chút ra anh cũng không để lộ biểu hiện gì khác.

So với Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị thì Tư Đồ Bách có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

Hắn nheo mắt quan sát phía ngoài thang máy một chút nhưng vẫn như cũ không nhìn thấy gì đặc biệt, đành phải quay sang nhìn Ân Thịnh.

"Cô ta làm gì ở đây?"

Tư Đồ có chút khó chịu vì ở thời điểm này gặp phải một người, mà người đó đáng lẽ không nên xuất hiện. Tuy nhiên, vế trước của câu nói rất bình thường, nhưng vế sau thì có chút...vì với một Trương Linh như bây giờ thì không thể dùng từ "người" để ám chỉ cô ta được nữa.

"Xem ra chúng ta sẽ không bao giờ tìm thấy được oán linh đã hại chết Trương Linh" Ân Thịnh nói: " Bởi vì nó vốn dĩ là một kẻ chết thay, không

https://thuviensach.vn

phải oán linh."

Nói đến ba từ "kẻ chết thay" không cần Ân Thịnh phải giải thích, người bình thường nghe thấy cũng hiểu rõ sự tình, đa phần những tiểu thuyết kinh dị đều có đề cập đến vấn đề này.

Những vong hồn của kẻ chết thay hay còn gọi là địa phược linh* thông thường chỉ xuất hiện ở một số nơi cố định, ví dụ như đường cao tốc thường xảy ra tai nạn, những ngôi nhà có người chết trong đó hay cụ thể hơn là ao hồ, sông suối.

Oán linh vốn là những người chết oan, bởi vì hận thù chất chứa sâu đậm mà không tài nào có thể rời khỏi dương gian. Nhưng địa phược linh thì lại khác, chỉ cần có thể tìm được kẻ khác thế mạng mình thì họ liền có thể siêu thoát, cũng bởi vì họ muốn sớm được rời khỏi cõi trần ai này mà bắt buộc phải ra tay tàn nhẫn.

Nhưng thông thường mà nói, địa phược linh chỉ có thể ở yên trong một phạm vi nhất định, không thể di chuyển quá xa. Tỷ như thủy quỷ** không thể lên bờ hại người, đường cao tốc thường có tai nạn xảy ra nếu không có người đi qua, thì những địa phược linh trên đường sẽ không thể làm hại ai.

Ân Thịnh suy nghĩ một chút, xác định ma nữ lúc sáng kia vốn dĩ không thể ra tay hại người bên ngoài toà nhà này. Tuy rằng y vẫn không biết ma nữ kia vì nguyên nhân gì mà bám lấy Trương Linh, nhưng nếu đúng thật là do địa phược linh quấy phá cộng với sắc mặt tươi tốt của Trương Linh lúc ấy, thì Ân Thịnh quả quyết rằng cô ta phải đến gần một tháng nữa mới bắt đầu bị ám khí của địa phược linh bủa vây mà gặp những chuyện chẳng lành.

Nhưng cô ả vốn dĩ không phải chết trong tòa nhà này, mà lại còn mất mạng nhanh đến như vậy...Chuyện lần này, rõ ràng có gì đó không bình thường.

https://thuviensach.vn

"Trương Linh"

Ân Thịnh tính toán muốn cùng người phụ nữ trước mặt nói chuyện một chút, nhưng đáng tiếc y không phải là linh môi (là những người có vía nhẹ, tần số tâm linh tương ứng với các linh hồn) nên không thể hỏi han được bất kỳ một thông tin nào, điểm này có chút khó giải quyết.

Trương Linh đứng đó, cái đầu đang cúi bỗng giật giật, cổ phát ra âm thanh răng rắc kinh khủng, ả quỷ dị chậm rãi ngẩng đầu lên, để lộ ra một khuôn mặt trắng bệt.

Tròng mắt trống rỗng không con ngươi hướng về phía Ân Thịnh, Ân Thịnh cau mày nhìn cô ả trong chốc lát, xác định rằng cô không có phản ứng gì, y đành phải bỏ ý định "giao tiếp" lúc nãy của mình.

"Chỉ sợ lúc này có hỏi cũng không được gì." Ân Thịnh quay sang giải thích với Tư Đồ Bách: "Tuy cũng có chung một nỗi oan ức như oán linh, nhưng địa phược linh cử động được cũng chỉ là dựa vào một chút bản năng của linh hồn, hiện tại cô ấy hoàn toàn không có bất cứ ý niệm gì trong đầu cả."

Tư Đồ gật đầu, nhìn về phía khoảng không ngoài kia.

"Trương Linh là bị kẻ chết thay bám lấy, vậy có nghĩa là..."

"Là kẻ đó hay còn gọi là địa phược linh đã sớm siêu thoát rồi."- Ân Thịnh gật đầu một cái, đưa tay nhấn nút thang máy. Kì quái là lúc nãy Vương Tiểu Nhị sống chết ấn muốn lún cát nút nhưng thang máy không hề phản ứng gì, ngược lại Ân Thịnh chỉ vừa chạm tay thì nó lại vận hành một cách bình thường. Cửa thang máy đóng lại, chậm rãi đi lên, chỉ một lát sau cả bốn người lại trở về tầng lầu nhà Ân Thịnh.

Ân Thịnh mở cửa nhà, hơi ấm từ trong lan ra khiến Ân Thịnh không khỏi cảm thấy thoải mái.

https://thuviensach.vn

Y nhìn Hồ Diệp đem Vương Tiểu Nhị đang bất tỉnh đặt lên ghế sofa, nghĩ một hồi, thản nhiên nói: "Hôm nay các ngươi có thể ngủ tạm lại đây."

Trong lòng Hồ Diệp liền kêu lên một tiếng "Vạn tuế". Anh hiện giờ một chút cũng không muốn bước vào trong cái thang máy đó, lại càng không muốn phải về nhà một mình.

Đương nhiên Tư Đồ không có ý kiến, hắn châm một điếu thuốc ở khóe miệng, cười tủm tỉm nhìn Ân Thịnh: "Tôi có thể ngủ chung phòng với cậu không?"

Ân Thịnh liếc hắn một cái: "Tôi chỉ quen ngủ một mình."

Tư Đồ nhún vai, hắn cũng biết Ân Thịnh sẽ không đồng ý. Ngân lại từ trên lầu trèo xuống, lắc mông nhảy vào lòng Ân Thịnh.

Ân Thịnh vuốt ve bộ lông mềm của Ngân, vô thức nói: "Đối phương rốt cục là muốn làm cái gì đây?"

Tư Đồ thuận thế ngồi xuống thảm, vặn cổ đả thông kinh mạch: "Bây giờ chỉ có một nghi điểm, là động cơ giết Mao Đại Sinh và Trương Linh của hung thủ. Còn cả việc tin tức bị hắn rò rỉ ra ngoài, là có ý gì?"

Ân Thịnh suy nghĩ một chút, ngồi xuống ghế dựa, nói ra ý kiến của mình: "Cái chết của Mao Đại Sinh là do quỷ sư làm, cái chết của Trương Linh hắn cũng là do một tay quỷ sư dựng lên."

Tư Đồ bày ra điệu bộ chăm chú lắng nghe. Vương Tiểu Nhị lúc này cũng mơ màng tỉnh lại, Hồ Diệp liền cầm một ly nước đưa cho cậu.

"Địa phược linh không thể nào có khả năng di chuyển xa như vậy để hại người, có thể đem phạm vi dịch chuyển của địa phược linh mở rộng ra như vậy không ai khác ngoài quỷ sư."

https://thuviensach.vn

"Nói cách khác, hung thủ trước tiên là giết Mao Đại Sinh, kế tiếp lợi dụng địa phược linh mà ra tay sát hại Trương Linh." Hồ Diệp gật đầu: "Nhưng vì lý do gì mà phải giết Trương Linh?"

Vương Tiểu Nhị cũng khó hiểu: "Vì cớ gì mà không phải là Mao Mẫn, Mao Hâm hoặc Mao Dương?"

"Bởi vì hung thủ chính là một trong ba anh em bọn họ" – Tư Đồ đột nhiên lên tiếng.

Vương Tiểu Nhị sửng sốt: "Sếp? Anh nói thật sao? Trương Linh thì thôi không nói đi, nhưng Mao Đại Sinh dù gì cũng là cha ruột của họ mà!"

"Có con như vậy cũng như không, vậy nên cho dù là cha ruột thì đã sao chứ?" Hồ Diệp nhíu mày, nhìn Tư Đồ: "Sếp, có phải anh đang nghi ngờ Mao Dương không?"

"Không" Tư Đồ gỡ điếu thuốc trên miệng xuống, thở ra một hơi khói thật dài. Bởi vì trong phòng đang bật điều hòa nên cửa sổ đóng kín mít, Ân Thịnh hít phải khói liền bật dậy ho sặc sụa.

Tư Đồ cảm thấy có lỗi chỉ biết cười trừ, đem điếu thuốc dập tắt, quay đầu nhìn Hồ Diệp: "Nếu vì tranh giành tài sản, thì cả ba anh em nhà họ Mao đều đáng nghi như nhau."

"Có thể là Mao Dương..." Vương Tiểu Nhị sờ cằm, nhỏ giọng nói: " Trương Linh là tình nhân của Mao Hâm, Mao Mẫn thì lại rất hiếu thuận với cha già. Nói gì đi chăng nữa thì chỉ có Mao Dương là đáng ngờ nhất..."

Hồ Diệp hiếm khi đồng ý với suy nghĩ của Vương Tiểu Nhị cũng gật đầu tán thành: "Tôi cũng nghĩ vậy, anh xem Mao Hâm khóc đến chết lên chết xuống..."

https://thuviensach.vn

"Chuyện đó vẫn không lý giải được gì cả." Tư Đồ khoát tay: "Mao Hâm và Mao Dương đều là những tay kinh doanh giàu kinh nghiệm, diễn xuất nhỏ như vậy đối với họ thật không hề khó."

Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị bất ngờ, đoạn nghe Tư Đồ nói tiếp: "Nói Mao Mẫn không phải là hung thủ nhưng cô ta đối với hai người anh trai rõ ràng đã tích rất nhiều oán giận, nghe tin Trương Linh chết cô ta tỏ ra không hề đồng cảm cùng tiếc thương, ngược lại còn có chút hả hê. Mà Mao Hâm với Mao Dương thì thôi khỏi bàn tới đi, bọn họ đối với cái chết của cha ruột tức Mao Đại Sinh còn không có phản ứng gì."

"Cái này..."- Vừa nghe xong, Hồ Diệp cùng Vương Tiểu Nhị mặt đối mặt không nói nên lời.

"Nếu diễn xuất nhỏ như vậy không làm khó bọn họ." Ân Thịnh nãy giờ vốn im lặng đột nhiên thản nhiên lên tiếng: "Thì tại sao khi cha qua đời họ lại không diễn một tuồng cho chúng ta xem?"

Tư Đồ sửng sốt, giương mắt nhìn y.

"Ngay từ đầu họ đã không biểu lộ chút phản ứng gì khiến chúng ta rất dễ đi lệch hướng hiểu lầm họ. Nhưng nếu như cả hai người đó là hung thủ thì ngại gì mà không giở một chút diễn xuất cho chúng ta xem chứ?"

Vương Tiểu Nhị vỗ tay một cái: "Đúng a! Huống chi bọn họ rất muốn tranh quyền thừa kế, để lộ bộ mặt vô cảm như vậy có lợi sao?"

Tư Đồ ho khan một tiếng, giơ tay: "Đó cũng là vì...Ờ mà vì sao ta?"

"Xem ra chuyện này so với chúng ta nghĩ thì nó còn phức tạp hơn nhiều." Hồ Diệp nói: "Còn về Mao Mẫn..."

"Cô ta bây giờ cũng là một trong các nghi phạm, đừng nên nói chuyện này cho cô ta để tránh bứt dây động rừng."- Tư Đồ nhíu mày dặn dò thật

https://thuviensach.vn

kỹ.

Hồ Diệp vừa định gật đầu liền thấy vẻ mặt Vương Tiểu Nhị bỡn cợt nhìn anh.

"Cậu nhìn gì?"- Hồ Diệp khó hiểu.

"Chậc chậc" Vương Tiểu Nhị làm bộ lắc đầu một cái: "Thấy người ta khóc tựa lê hoa đái vũ*** nên mềm lòng đúng không? Thầy giáo ở trường cảnh sát đã nói rồi mà! Khi phá án không thể đem tình cảm cá nhân xen vào!"

Lời còn chưa dứt đã bị Hồ Diệp thuận tay đánh một cái vào gáy.

"Mềm lòng em gái nhà cậu." Hồ Diệp không thèm để ý tới cậu, chỉ nói: "Tôi còn đỡ hơn người nào đó, chưa kịp thấy gì chỉ vừa nghe tên thì liền ngất xỉu."

Bị chọc trúng chỗ đau, Vương Tiểu Nhị liền từ ghế sofa nhảy dựng lên.

"Anh đích thực là mềm lòng! Cả nhà anh đều mềm lòng! Cái ấy của anh thì mềm nhũn, mềm hơn cả kẹo đường!"

Khóe miệng Hồ Diệp vốn hơi cong lên, vừa nghe Vương Tiểu Nhị nói đến "Cái ấy của anh mềm nhũn!" thì anh liền lộ ra một biểu cảm sâu xa khó đoán.

Một đêm yên tĩnh trôi qua.

Sáng hôm sau, Ân Thịnh bị ánh mặt trời ngoài cửa sổ làm tỉnh giấc.

Phòng ngủ của Ân Thịnh nằm trên lầu, màn cửa giăng kín mít che hết ánh sáng, khiến căn phòng toàn bộ chìm vào bóng tối.

https://thuviensach.vn

Y trước tiên bị một tiếng soạt kéo màn cửa làm bừng tỉnh, sau đó ánh sáng ngoài cửa cứ thế tràn hết cả vào phòng rọi lên mắt.

Nhíu mày, Ân Thịnh theo bản năng đưa tay che mắt lại, thích ứng một chút mới từ từ mở mắt ra.

Nằm trên một cái giường lớn làm từ lụa tơ tằm, trên thân còn đắp một cái chăn lông cừu. Ân Thịnh cứ thế ở yên trên giường hé mắt, thứ đầu tiên y nhìn thấy là một cái đầu trắng trắng tròn tròn, đích thị là một cái đầu mèo.

Ngân ngồi ngay trước ánh nắng ban mai liếm móng vuốt, cái đuôi vẫy nhẹ. Nhận thấy Ân Thịnh đã tỉnh giấc, nó ngẩng đầu, đôi mắt vàng tròn xoe chăm chú nhìn Ân Thịnh.

"Chào buổi sáng" Ân Thịnh vừa mới tỉnh ngủ nên thanh âm có chút khàn, y nhìn Ngân lên tiếng.

"Chào buổi sáng" Một giọng đàn ông êm dịu nhưng không kém phần nam tính đáp lời y.

Ân Thịnh hoảng hồn, lập tức hướng về phía có giọng nói vừa mới phát ra.

Liền thấy đứng trước cửa sổ là Tư Đồ Bách đang ngậm mộtđiếu thuốc, chỉ khoác áo ngủ mỏng, nơi cổ áo mở rộng, hắn cứ thế nhìn y cườihíp cả hai mắt.

*Địa phược linh: Con người hay những vật thể khác, sau khi chết vong hồn liền rơi vào một vùng đất có giới hạn. Mà vong hồn của họ bị khóa chặt trong vùng đất đó, loại vong hồn này có nhiều oán niệm không thể thay đổi vậy nên trở thành một ác hồn thường xuất hiện trong manga Nhật Bản. Có thể lý giải một cách đơn giản hơn, rằng lúc còn sống con người thường có nhiều nỗi oan khuất, trong tâm vẫn chưa thể buông xuống, còn oán mà chưa được báo thì sau khi chết không thể siêu thoát, phải ở lại

https://thuviensach.vn

dương gian để kiếm kẻ khác thế chỗ mình. (Khác với oán linh nha, oán linh thì còn có ý thức, còn có thể tự chủ được, biết bản thân đang làm gì và quan trọng là phải trả thù kẻ hại chết mình. Còn địa phược linh thì cái méo gì cũng không còn biết không còn nhớ nữa rồi, chỉ dựa vào chút bản năng tồn sẵn trong người để tìm một kẻ chết thay dù cho đó không phải là hung thủ giết mình, mục đích là vì muốn được siêu thoát.)

**Thủy quỷ: Hay còn gọi là "khỉ nước", là những người chết đuối do tự tử hoặc do tai nạn. Vong hồn họ sẽ biến thành thủy quỷ, lang thang mãi ở dòng nước nơi họ trút hơi thở cuối cùng. Sau đó kiên nhẫn chờ đợi phía dưới dòng nước, chờ có người đi ngang liền dụ dỗ hoặc cưỡng bức nhấn chìm người đó xuống nước cho tới chết, nhằm để kẻ xấu số đó thế mạng cho họ. Hàng trăm ngàn năm trôi qua, thủy quỷ vẫn dùng phương thức này để có thể đầu thai chuyển kiếp. (Mình nghĩ nó là ma da của Việt Nam và Kappa của Nhật Bản.)

***lê hoa đái vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn là miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 9

Ân Thịnh cau mày: "Anh làm gì ở đây?"

Tư Đồ Bách mỉm cười, lấy từ móc treo trên tường xuống một cái áo choàng ngủ đưa cho nam nhân trên giường: "Đến mới cậu cùng dùng bữa sáng."

Ân Thịnh xốc chăn đứng dậy, áo ngủ màu trắng khiến thân hình y gầy thêm một chút.

"Tôi không thích người khác bước vào phòng ngủ của mình."

Y nói có ý nhắc nhở rồi thuận tay cầm áo choàng mặc vào, tay vuốt sơ mái tóc rối, vòng qua Tư Đồ đi xuống lầu.

Tư Đồ không thèm bận tâm lời nói vừa rồi, cũng đi theo sau y. Ngân thấy vậy liền thuận thế nhảy vào lòng ngực Tư Đồ, hắn cũng không phản đối ôm nó xuống cầu thang.

Một bàn trà nhỏ được đặt ngay ngắn trong phòng khách, là Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị chuẩn bị, hai người họ cố tình bày một bữa ăn sáng tinh xảo một chút cũng vì muốn Ân Thịnh có thể hạ hỏa sau khi bị ép rời khỏi giường.

Y vào phòng tắm nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, sau đó cùng mọi người ngồi xuống ăn điểm tâm.

https://thuviensach.vn

Đã rất lâu không cùng người khác dùng bữa, ý nghĩ đó vừa thoáng vụt qua chợt khiến Ân Thịnh có chút kinh ngạc.

Đã rất lâu?

Không đúng...Y chưa từng cùng người khác dùng bữa bao giờ. Nhưng tại sao khi bốn người bọn họ cùng ngồi một bàn ăn chung lại khiến y cảm thấy bản thân dường như đã từng làm điều này?

Ngân chạm nhẹ đuôi lên mu bàn tay y, Ân Thịnh liền định thần trở lại, y bỏ vào miệng một miếng trứng chần rồi thuận tay nhét cho Ngân một miếng bánh bông lan nhỏ.

"Ngày hôm qua thực sự đã làm phiền cậu rồi." – Hồ Diệp hớp vài muỗng cháo, nhìn Ân Thịnh cười ngượng.

Vương Tiểu Nhị thật ra từ đầu tới cuối đều rất tự nhiên, thậm chí sáng sớm nay còn dùng vòi sen trong phòng tắm để mà tắm rửa sạch sẽ.

Ân Thịnh cảm thấy bản thân đáng ra nên cảm thấy tức giận mới phải, bởi những người này đây thật không biết phân biệt cao thấp, nhưng kỳ quái làm sao, y rốt cục vẫn không thể tức giận nổi lấy một giây.

Nhìn thấy Vương Tiểu Nhị đang trưng ra bộ mặt cười hề hề ngốc nghếch, y liền quy tội cho Vương Tiểu Nhị rằng bởi do cậu thoạt nhìn trông rất giống một loài chó, mà bản thân y lại thích thú vật, vậy nên mới không muốn tính toán so đo với cậu.

"Hôm nay các người định sẽ làm gì?"- Uống xong ly sữa, Ân Thịnh nhìn Tư Đồ dọn dẹp bàn ăn một cách nhanh nhẹn, tay áo hắn xắn đến tận khuỷu tay để lộ ra làn da rám nắng săn chắc.

"Không biết nữa." Hồ Diệp thành thật lắc đầu: "Manh mối có thể dùng đều bị đứt đoạn."

https://thuviensach.vn

Vụ án của Mao Đại Sinh tạm không bàn tới vì vốn Mao Mẫn đã hủy án, bọn họ cũng không có chứng cớ thành lập vụ án. Hiện giờ, vụ án của Trương Linh bên ngoài nhìn vào cũng chỉ là một vụ tai nạn ngoài ý muốn, có thể nói bây giờ bọn họ không còn lý do gì để có thể can thiệp vào đời tư nhà họ Mao.

Vương Tiểu Nhị nằm sấp xuống bàn, một đêm ngon giấc cộng với tắm vòi sen vào sáng nay cũng giúp cậu lấy lại tinh thần không ít.

Gương mặt trẻ tuổi đã không còn xanh xao, mái tóc gọn gàng trông có chút nghịch ngợm cứng đầu nhưng nều sờ vào sẽ thấy thực chất từng sợi tóc đều vô cùng mềm mại. Cũng giống như tính cách của Vương Tiểu Nhị, tuy đôi lúc có hơi xúc động lỗ mãng nhưng lại là một cậu nhóc rất hiểu chuyện cũng không kém phần tốt bụng.

"Không bằng chúng ta tương kế tựu kế."

Vương tiểu Nhị đưa tay trêu chọc Ngân, vừa châm chước nói:"Chuyện lần này hung thủ chắc chắn không muốn cảnh sát nhúng tay vào, không bằng chúng ta để chuyện này lắng xuống, có lẽ hung thủ sẽ vì vậy mà nới lỏng cảnh giác."

"Tôi không nghĩ rằng một quỷ sư sẽ phải lo sợ đến đám cảnh sát tầm thường chúng ta." Tư Đồ vừa rửa xong chén bát từ bếp bước ra, lấy khăn giấy lau nước trên tay, rồi ngồi xếp bằng xuống: " Dù vụ án có rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng chúng ta không có lấy một chứng cứ, hung thủ căn bản là không cần phải bận tâm."

Hồ Diệp bất lực: "Vậy bây giờ phải làm sao đây?". Không lẽ cứ vậy mà buông tay, mặc cho hung thủ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, đó quả thật đã đánh động không ít tới lòng tự trọng của cảnh sát bọn họ.

"Gậy ông đập lưng ông." Tư Đồ nhướng mày: "Dùng cách mà Ân Thịnh đã nói lúc trước, khiến cả đám nhà họ Mao tưởng là bị ma quỷ quấy rầy."

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Nhị vẫn không biết "Cách đã nói lúc trước." là gì. Đó là cách mà khi Tư Đồ, Hồ Diệp, Ân Thịnh cùng Mao Mẫn bàn bạc trong quán cà phê đã từng nhắc qua.

Ân Thịnh suy nghĩ một chút, cũng nhận ra đây là phương pháp duy nhất để có thể tìm ra sơ hở của vụ án, liền gật đầu đồng ý.

"Vậy xuống tay với ai trước tiên đây?"

Ngón tay Tư Đồ gõ nhẹ lên bàn, nhẹ nhàng mỉm cười: "Bắt đầu từ Mao Hâm đi."

Bàn bạc xong xuôi, bốn người bọn họ liền khởi hành đến cảnh cục. Trên đường đi Hồ Diệp có gọi điện cho Mao Hâm, nói cho hắn biết khám nghiệm pháp y đã hoàn thành, xác của Trương Linh đã được chuyển đến nhà tang lễ, yêu cầu hắn ta tới đó gặp mặt bởi cảnh sát còn một vài vấn đề cần trao đổi thêm.

Mao Hâm vừa đồng ý, Tư Đồ liền theo kính chiếu hậu nhín thoáng qua Ân Thịnh đang ngồi ở ghế sau.

"Cậu muốn làm gì?"

"Nhà tang lễ là một địa điểm tốt." Ân Thịnh chậm rãi nói: "Năng lượng dùng được tương đối phong phú, quang cảnh cũng rất dễ khiến đối phương lo sợ."

Vương Tiểu Nhị một chút cũng không muốn hỏi cho rõ "Năng lượng dùng được" là gì. Cậu nhìn đồng hồ trên tay, muốn tìm lý do xuống xe, bởi bây giờ căn bản là cậu ta không muốn bị ngất xỉu thêm một lần nào nữa đâu.

Như biết được cặn kẽ tâm tư Vương Tiểu Nhị, Hồ Diệp chờ cho xe chạy gần đến cảnh cục đột nhiên lên tiếng: "Tiểu Nhị, cậu vào cảnh cục bàn lại

https://thuviensach.vn

với Tiểu Lý, nếu Mao Mẫn hoặc bất cứ người nào nhà họ Mao đến thì hai người các cậu thay chúng tôi giải quyết."

"Rõ!"

Tinh thần Vương Tiểu Nhị lập tức phấn chấn, khi Tư Đồ dừng xe ở ven đường, cậu một bước liền xông ra ngoài, hướng cảnh cục mà đi cũng không quay đầu lại.

Tư Đồ lắc đầu thở dài, rồi lại nổ máy xe tiếp tục tiến về nhà tang lễ.

Nửa tiếng sau, ba người họ cùng Mao Hâm gặp mặt. Nghe nói Trương Linh không có người thân nào khác, Mao Hâm xem như là người thân duy nhất của cô, vì thế bia mộ cùng hũ tro cốt của cô đều do một tay hắn ta lo liệu.

Ba người bọn Ân Thịnh đứng ngoài đại sảnh chờ còn Mao Hâm cùng nhân viên nhà xác tiến vào nơi hỏa táng, chờ cho đến khi bóng hắn ta khuất hẳn Ân Thịnh mới quay sang nói với hai người bên cạnh: "Tôi đi đây."

Tư Đồ gật đầu, thật tự nhiên đưa tay chỉnh lại ngay ngắn khăn choàng trên cổ Ân Thịnh: "Có chừng mực một chút, đừng dọa chết người."

Ân Thịnh cau mày nhìn hắn một cái, rồi cũng xoay người đi vào nơi hỏa táng.

Ở phía cuối dãy hành lang là một căn phòng rất lớn, có thể còn to hơn mấy cái đại sảnh cộng lại.

Nhân viên nhà xác đã đi vào trong hỏa táng Trương Linh, chỉ còn Mao Hâm đang ngồi chờ ngoài cửa, hắn ta ngồi dựa vào dãy ghế đặt sát tường, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

https://thuviensach.vn

Thân hình phốp pháp đã thế còn mặc thêm áo khoác dày bên ngoài, thoạt nhìn trông càng thêm tròn trĩnh.

Ân Thịnh đứng cách đó không xa, nơi này vốn không có cửa sổ, không một tia sáng nào có thể lọt vào, không khí trông rất ảm đạm. Chợt y nghe thấy từ sau cánh cửa lớn truyền đến những thanh âm rầm rầm cực đinh tai nhức óc.

Đèn điện trên hành lang chợt nhấp nháy rồi vụt tắt. Ân Thịnh đứng trong bóng tối, nhìn nhìn xung quanh, y đưa tay thọt vào túi áo lấy ra một mảnh gỗ be bé rồi từ túi vải treo ở thắt lưng lấy ra một lư hương nhỏ.

Lư hương nhỏ kia được chạm khắc rất tinh xảo bằng kỹ thuật điêu khắc rỗng*, lớp bên ngoài như được dát vàng, bề ngoài hình bầu dục thoạt nhìn rất giống một quả bí ngô.

Ân Thịnh thuần thục đặt miếng gỗ nhỏ trên tay vào lư hương, chưa tới nửa phút, một mùi thơm kỳ lạ từ lư hương chầm chậm tỏa ra.

Ân Thịnh tựa vào vách tường, đem lư hương nhỏ treo trước thắt lưng, ngẩng đầu lên liền thấy hành lang vốn dĩ trống trải không một bóng người, bây giờ đã bắt đầu xuất hiện những bóng hình mờ nhạt.

Những cái bóng này không thấy rõ được diện mạo, chỉ có thể thấy một màu trắng mông lung phảng phất tách biệt với mọi thứ xung quanh. Ân Thịnh vung tay lên, từ trong tay áo bay ra một tấm bùa chú màu vàng, y đem bùa chú đó vò vò trong lòng bàn tay, sau đó dùng bàn tay có bùa chú chỉ vào một cái bóng trắng.

Bóng trắng bị chỉ điểm đột nhiên đứng yên, những cái bóng khác xung quanh nó biết điều tản ra.

Ân Thịnh đứng trong bóng tối, nhẹ nhàng nói: "Đi dọa người đó một chút...". Nói xong, ngón tay liền chỉ về phía nam nhân đang ngồi một mình

https://thuviensach.vn

ở đằng kia.

Dừng một chút, y lại nói thêm: "Đừng dọa chết."

Bóng trắng kia lắc lư thân mình, liền nghe lời tiến về phía Mao Hâm.

Ân Thịnh vẫn như cũ đứng tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt y dõi theo bóng trắng đang ngày một tiến đến cạnh Mao Hâm, nó dần dần hiện ra rõ rệt giữa không trung.

Cái bóng trắng đó trông giống như bị ai đổ sơn lên đầu vậy, nó từ từ chuyển màu từ đầu tới chân, từ trắng sang đỏ dần, một màu đỏ quỷ dị như máu.

Mao Hâm cảm thấy dường như có ai đó thổi hơi vào tai mình, nổi da gà đứng dậy, hắn ta hoảng hốt quay đầu ————

"A!!!"

Hắn tê tâm liệt phế kêu lên thảm thiết, nhưng đều bị thanh âm rầm rầm phía sau cửa át đi mất.

"Cô cô cô cô!" Mao Hâm căn bản là không dám nhìn nữa, trực tiếp ngã quỵ xuống đất, dùng hết sức bình sinh ôm đầu: "Đừng giết tôi! Đừng giết tôi!"

Thân thể tròn vo của kia đã dán chặt vào cửa, không còn đường để đi mới tuyệt vọng nói: "A Linh? Là A Linh sao? Anh anh anh anh anh thực xin lỗi em! Anh xin lỗi em! Em đừng giết anh cầu xin em đừng giết anh! Anh cũng không muốn như vậy đâu! Anh không hề muốn mọi chuyện phải đến nông nỗi này!!"

Chân mày Ân Thịnh nhướng lên, lẳng lặng nghe nam nhân kia kêu la: "Anh biết em chết rất oan uổng, anh...Người em nên tìm không phải là anh,

https://thuviensach.vn

em nên tìm Mao Mẫn! Là nha đầu đó, em nên tìm là nha đầu đó!"

Ân Thịnh mấp máy môi, nói vừa đủ nghe: "Là ai?"

Hồn ma kia nhận được tín hiệu, nãy giờ nó không buồn lên tiếng, nhưng khi vừa nghe thấy mệnh lệnh của Ân Thịnh liền nhắn lại: "Là ai..."

Thanh âm khàn khàn như tiếng vỏ cây nứt ra, Mao Hâm nhắm chặt mắt, mãnh liệt lắc đầu.

"Anh không biết! Em em em em em đi mà tìm Mao Mẫn ấy!"

Ân Thịnh nhíu mày, muốn hỏi lại lần nữa, đột nhiên cảm thấy có một làn gió hung ác truyền tới trên đỉnh đầu.

Ân Thịnh không hề chần chừ liền nhảy qua một bên, một mũi tên kim loại bóng loáng sắc nhọn vừa vặn cắm phập vào nơi y vừa đừng lúc nãy.

Cùng lúc đó, vài tia sáng giữa không trung phóng tới đâm xuyên hồn ma kia, ngay tức khắc nó liền bị tiêu tán. Ân Thịnh cảm thấy lòng bàn tay nóng như lửa đốt, y vội vàng buông tay, bùa chú màu vàng trong tay rơi xuống đất cháy thành tro bụi.

Ân Thịnh nheo mắt, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy một linh hồn vạm vỡ lơ lửng giữa không trung, diện mạo và hình dạng của nó hiện ra rất sắc nét, thậm chí có thể thấy rõ khuôn mặt hung dữ bặm trợn, sau lưng nó vắt một cung tên lớn.

Nhưng cái chính là vẫn không thấy kẻ điều khiển nó.

"Ngươi rốt cục là quỷ sư phương nào?" Ân Thịnh trầm giọng hỏi.

Vào đúng thời điểm này lại tới quấy nhiễu y, không cần phải hỏi cũng biết kẻ điều khiển nó đích thị là hung thủ.

https://thuviensach.vn

Mao Hâm ở đằng kia đã sớm hôn mê bất tỉnh, trên hành lang chỉ còn mỗi Ân Thịnh giương mắt nhìn chằm chằm hồn ma to lớn trước mặt.

Đối phương không trả lời, chỉ giương cung tên lên, lắp một mũi tên vàng chói vào dây cung rồi giương lên nhắm thẳng về phía Ân Thịnh.

Nhưng Ân Thịnh vẫn không hề né tránh, trong ống tay áo lại bay ra vài đạo bùa chú khác nữa, khóe miệng y cong lên, nói: " Ngươi nghĩ rằng chỉ với một chút bản lĩnh nhỏ nhoi như vậy thì có thể làm thương tổn đến ta hay sao?"

Như có thể nghe hiểu được lời y nói, động tác của hồn ma kia liền có chút chần chừ, đồng thời nó cũng nhận được mệnh lệnh từ chủ nhân nên liền chậm rãi buông cung rồi dần biến mất giữa không trung.

*Điêu khắc rỗng: là một hình thức điêu khắc đặc biệt mà vật điêu khắc được phân thành nhiều lớp chồng lên nhau, từng lớp từng lớp điêu khắc thật tinh xảo lõm vào trong. (Cái này mình cũng không biết dịch sao cho chính xác, mấy bạn cứ coi hình để hiểu rõ hơn.)

Hình này là một mảnh ngà voi được điêu khắc theo hình thức rỗng.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 10

Ân Thịnh mặt mày nhăn nhó bước ra khỏi hành lang.

Tư Đồ cùng Hồ Diệp lập tức tiến đến hỏi tình hình, Hồ Diệp vừa định mở miệng liền bị Tư Đồ giành trước một bước, hắn đột nhiên chụp lấy cánh tay phải của Ân Thịnh.

"Sao lại thành ra thế này?!"

Tư Đồ lật lòng bàn tay của Ân Thịnh lên, lòng bàn tay vốn dĩ mịn màng mềm mại bây giờ lại hằn rõ một vệt cháy đen khiến người nhìn không khỏi kinh hãi.

Hồ Diệp cũng hơi giật mình: "Làm sao mà bị thương? Có chuyện gì xảy ra?"

Ân Thịnh muốn rụt tay về nhưng bất đắc dĩ lại bị Tư Đồ nắm chặt, đôi mắt của hắn phừng phừng lửa giận chằm chằm nhìn y.

"Hung thủ xuất hiện."

Ân Thịnh trả lời: "Lúc tôi hỏi chuyện Mao Hâm thì bị tên đó ngăn cản."

Tư Đồ không dám tin đó là sự thật, gân xanh trên huyện thái dương giật giật. Hắn và Ân Thịnh chỉ cách nhau khoảng cách một dãy hành lang, vậy mà hắn hoàn toàn không biết Ân Thịnh bị tập kích bên trong.

"Tai sao lại không kêu cứu!" Trong lòng Tư Đồ như có lửa đốt, nhưng phần nhiều là vì tự trách bản thân: "Ai cho cậu tự tiện va chạm với hắn ta!

https://thuviensach.vn

Thấy kẻ đáng nghi thì phải lập tức chạy nhanh chứ!"

Ân Thịnh sửng sốt, bất chấp cổ tay đang bị Tư Đồ nắm đến phát đau, nhướng mày lên, trong mắt y lộ ra một tia băng lãnh.

"Chạy? Dựa vào cái gì mà muốn tôi phải chạy trốn! Đội trưởng Tư Đồ đây nếu gặp phải kẻ địch chẳng lẽ cũng sẽ cong đuôi chạy trốn sao?"

Tư Đồ hít sâu một hơi, cắn răng khẽ quát: "Cậu và tôi sao lại giống nhau được cơ chứ!"

"Như thế nào mà không giống!" Lửa giận của Ân Thịnh cũng bị khơi dậy, liền cùng người trước mặt tranh cãi: "Đây là chiến trận của tôi! Đối phương cũng đã xuất hiện rồi, tôi làm sao có thể xoay người rời đi!"

Nam nhân đáng giận này đem lòng tự trọng của một quỷ sư quăng đi đâu mất rồi?!

Tư Đồ nhìn vào gương mặt tức giận kia, hắn tức đến nỗi chỉ muốn phát vào mông y mấy cái cho hả dạ, nhưng suy cho cùng hắn vẫn không thể làm vậy được. Ngay khi hắn định lên tiếng, Hồ Diệp liền ngăn lại.

"Sếp!" Hồ Diệp bất đắc dĩ nói: "Giờ không phải là lúc để cãi nhau."

Tư đồ ngẩn người, rồi cũng lập tức lấy lại tinh thần, nhưng tia tức giận trong mắt vẫn còn chưa nguôi, hắn nắm tay Ân Thịnh kéo ra ngoài: "Trước tiên phải đến bệnh viện."

Nhìn lòng bàn tay của y, vết bỏng cũng không mấy lạc quan, da thịt đều rách bươm, phần da xung quanh vết cháy đều ửng đỏ cả lên, chắc là bị một vật gì đó có nhiệt độ cao dính vào lòng bàn tay mà gây ra.

Ân Thịnh vừa mới bị kéo ra ngoài được mấy bước, bên trong hành lang, Mao Hâm đã tỉnh dậy lảo đảo vịn tường bước ra.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt của hắn trắng bệt, thậm chí còn có chút xanh xao. Xem bộ dạng chắc là đã bị dọa hơi quá, đến mức không đi nỗi đành phải tì vào tường, cơ thể béo tròn trông thật cồng kềnh.

"Đội trưởng Tư Đồ! Đội phó Hồ!" Vừa nhìn thấy trong đại sảnh có người, Mao Hâm liền ra sức vẫy tay: "Cứu mạng! Cứu mạng với!".

Tư Đồ căn bản là không thèm để ý đến, nếu không phải là vì kẻ này, Ân Thịnh cũng sẽ không bị thương. Lúc này trong lòng hắn đang sôi sục lửa giận đang không biết xả vào đâu, vừa hay lúc này lại cho hắn nhìn thấy cái tên béo kia.

Hồ Diệp hiểu rất rõ tâm trạng lúc này của Tư Đồ, anh biết lúc này không nên chọc Tư Đồ hắn giận thêm nữa, liền nhanh chân vượt lên Tư Đồ, hướng Mao Hâm đi tới.

"Mao tiên sinh bị làm sao thế này?"

Anh đỡ lấy nam nhân béo tốt trước mặt dìu đến khu nghỉ ngơi trong đại sảnh ngồi xuống.

Cả người Mao Hâm vẫn còn run rẩy, từ bả vai đến lưng áo đều ướt đẫm mồ hôi, đôi tay lạnh như băng của hắn ta cứ nắm chặt lấy Hồ Diệp như thể vừa chộp được một cái phao cứu sinh.

"Có có có có có ma..."

Hắn cúi đầu lắp bắp nói.

Hồ Diệp trong lòng thở dài, tâm nói chuyện này rốt cục lại thành ra thế nào đây, muốn hù dọa một chút cốt để người ta tự khai, ngược lại còn bị dọa đến nỗi này còn khiến cả Ân Thịnh bị thương.

"Đội phó Hồ!"

https://thuviensach.vn

Mao Hâm thấy Hồ diệp im lặng, nghĩ anh ta không tin lời mình nói nên liền vội vàng giải thích: "Tôi nói thật! Vừa rồi thật sự có..."

Nói tới đây hắn bỗng sợ hãi nhìn xung quanh một chút, tựa hồ như sợ bị ai theo dõi.

"Tôi, tôi sẽ nói cho các người nghe một bí mật."- Dáng vẻ của Mao Hâm lúc này trông rất kiên quyết muốn nói ra sự thật bằng bất cứ giá nào, có lẽ cũng là do lúc nãy bị dọa mà nên, hành động này trông như muốn liều mạng đến cùng vậy.

"Tôi biết tất cả chân tướng mọi chuyện, bao gồm cả nguyên nhân cái chết của cha tôi!"

Phía bên kia đại sảnh, hai nam nhân đang giằng co nghe thấy liền ngừng lại, Tư Đồ cùng Ân Thịnh liếc mắt nhìn nhau, Ân Thịnh giựt tay về, xoay người đi về phía Mao Hâm.

Tư Đồ đành bất lực theo sau.

"Chuyện này suy cho cùng mà nói thì cũng là do cha tôi tự tạo nên." Mao Hâm quệt mồ hôi lạnh trên trán, đứt quãng nói: "Ông trọng nam khinh nữ, từ nhỏ đến lớn vẫn không xem nha đầu Mao Mẫn kia là con của mình. Ở nhà, Mao Mẫn so ra còn không bằng một người giúp việc, ông ta sai bảo như thế nào là phải làm y như thế đó, không được cãi lời, không được phản kháng."

Nhắc đến chuyện cũ, tâm tình Mao Hâm có phần bình phục lại đôi chút, y không còn run rẩy nữa, đôi mắt nhỏ tròn ngước lên.

"Mao Mẫn thật ra đối với cha không hề hiếu thuận như bề ngoài, nó là con ngoài giá thú (con rơi, con rớt) của cha, ở nhà muốn sống yên ổn thì phải xem sắc mặt mẹ tôi, hoàn toàn không có...chút địa vị nào. Mẹ nó khi sinh nó thì qua đời, vậy nên cha của tôi chẳng bao giờ liếc mắt nhìn nó dù

https://thuviensach.vn

chỉ một giây, nếu bất kỳ ai rơi vào hoàn cảnh của nó thì cũng sẽ căm hận ông ta thôi."

"Trước đây Mao Mẫn không hề dám chống cự, thường xuyên bị cha đem ra làm nơi trút giận. Trong ba anh em chúng tôi người bị đánh nhiều nhất chỉ có một, mẹ tôi còn không cho nó ăn cơm, xem nó chỉ ngang ngửa một con chó."

Ân Thịnh nghe tới đây, bất mãn nhíu mày. Đừng vội nhìn bề ngoài Mao Đại Sinh chỉ một lần liền đánh giá ông là người tốt, thật sự có chút chuyện chỉ mình ông ta biết rõ hơn ai hết, hay đúng hơn có thể nói bên ngoài nhẫn bóng hơn người nhưng thật ra bên trong lại là một bộ mặt khác.

Hiển nhiên Tư Đồ cũng nghĩ như vậy, nhìn ánh mắt của Mao Hâm lại càng khiến hắn thêm bất mãn.

"Các người là anh trai mà một chút hành động gì cũng không có sao?"

Mao Hâm bị hỏi trúng tim đen, xấu hổ liếm liếm môi: "Còn nhỏ thì biết làm cái gì...Cha tôi bảo như thế nào, thì chúng tôi nghe như thế ấy thôi."

Ân Thịnh ôn hòa cười một tiếng, nhưng Mao Hâm vẫn thấy nụ cười đó thập phần chói tai.

Hắn ta ho khan, chuyển chủ đề: "Chuyện lần này, Mao Mẫn rõ ràng là đã muốn vùng dậy từ lâu rồi, cha tôi nói muốn dọn ra ngoài sống, nó nghe thấy liền chủ động dọn ra cùng, còn nói là muốn chăm sóc ông. Tôi và anh cả đã sớm nghi ngờ nó là đang mượn cớ để tìm cơ hội trả thù."

"Lúc phát hiện ra xác của cha, nó có gọi điện thoại cho chúng tôi, hỏi chúng tôi định xử lý chuyện này như thế nào, tôi và anh cả liền giấu nhẹm chuyện này không muốn cho người trong công ty biết chuyện...Nếu bị các cổ đông khác biết...hai anh em tôi không có quyền thừa kế thì rất có khả năng công ty sẽ bị các cổ đông lớn chiếm mất."

https://thuviensach.vn

"Chỉ có vậy, các người làm sao có thể khẳng định rằng Mao Mẫn là hung thủ?"- Tư Đồ châm thuốc, hít một hơi rồi hỏi.

"Lúc trước nó còn tỏ ra vô cùng thần bí, trốn trong nhà lục lọi đống sách cổ của tổ tiên chúng tôi để lại, người giúp việc nhà tôi còn nói rất nhiều lần nhìn thấy nó tự giam mình ở trong phòng làm một vài chuyện rất khác thường. Thời điểm người giúp việc quét dọn phòng nó, rõ ràng đang là ban ngày, mà rèm cửa lại kéo kín mít, trong phòng tối hù không có lấy một tia sáng, trên sàn nhà lại vẽ một hình tròn với nhiều ký tự quỷ dị, tường thì chi chít những mảnh giấy trông rất kỳ quái."

Nói đến đây, Mao Hâm tựa hồ có chút không thoải mái: "Nó cứ thần thần bí bí như vậy suốt một tháng trời, chúng tôi còn tưởng nó bị trúng tà, nhưng không bao lâu sau nó bỗng dưng không bị như vậy nữa, thậm chí tâm trạng còn có chút khởi sắc, con người đột nhiên thay đổi hẳn."

Ân Thịnh trầm ngâm một chút, quay sang nhìn Tư Đồ: "Khi đó có thể cô ta đã gặp được tên quỷ sư kia rồi."

Hồ Diệp cau mày: "Nói như vậy có nghĩa là cô ta đã sớm vạch sẵn kế hoạch từ trước?"

Mao Hâm không hiểu họ đang nói gì, chỉ mong bọn họ có thể tin lời mình nói, liền gật đầu lia lịa: "Các người tin tôi đi! Vừa rồi tôi thật sự nhìn thấy...Tóm lại các người phải tin tôi! Mao Mẫn chắc chắn có vấn đề, nó chắc chắn là đang có mưu tính gì đó..."

Nói xong, vẻ mặt hắn sợ hãi nắm chặt tay Hồ Diệp: "Liệu tôi có bị giết luôn không? Người phụ nữ đó thâm độc từ tận chân tóc, chuyện gì ả cũng dám làm a!"

Hồ Diệp trong lòng cười lạnh, nếu biết trước sẽ có ngày hôm nay thì vì sao lúc trước lại nhẫn tâm khoanh tay đứng nhìn cũng không chịu ra tay giúp em gái của mình dù chỉ một lần?

https://thuviensach.vn

Hồ Diệp nhìn Tư Đồ, Tư Đồ lại nhìn Ân Thịnh, Ân Thịnh sờ sờ cằm: "Nếu giết Mao Đại Sinh là vì lý do này, vậy thì vì lý do gì mà hại chết luôn cả Trương Linh?"

Sắc mặt Mao Hâm liền tái nhợt, Tư Đồ liếc hắn ta một cái: "Mao Hâm, nếu anh không nói cho chúng tôi nghe toàn bộ sự thật thì chúng tôi cũng không có cách giúp được anh."

"Tôi nói tôi nói." Mao Hâm vội vàng gật đầu: "Thật ra...thật ra...Trương Linh là người song tính*!"

Mắt hắn ta nghiến chặt, nhẹ nhàng nặn ra từng chữ một.

Hồ Diệp sửng sốt, trong phút chốc lộ ra biểu cảm không dám tin đó là sự thật.

"Chẳng lẽ..."

Mao Hâm uể oải gật đầu: "Chính xác là vậy."

Tư Đồ đứng bên cạnh cũng nhíu mày, hắn thiên tính vạn tính cũng không ngờ tới...

Chỉ riêng Ân Thịnh là trừng mắt nghi hoặc: "Việc đó với việc của Mao Mẫn thì có liên quan gì nhau?"

Mọi người: "..."

Từ Đồ gãi nhẹ lỗ mũi, chuyển sang đề tài khác.

"Anh biết điều đó vào lúc nào?"

Mao Hâm nhún vai: "Ngay từ đầu tôi đã biết, nhưng diện mạo của Trương Linh rất đẹp, lại là kiểu tôi ưa thích, cho nên tôi cũng thấy bình thường...có thể chơi đùa một chút."

https://thuviensach.vn

Hồ Diệp mặt lạnh nhìn hắn ta: "Lá gan của anh cũng không nhỏ, bộ không sợ ban đêm đi ngủ sẽ bị đâm lén sao?"

"Sẽ không có chuyện đó." Mao Hâm lắc đầu: "Ngoại trừ Mao Mẫn, không có người nào không nhìn ra được Trương Linh là một kẻ tham tiền. Cô ta chỉ cần hầu hạ tôi một ngày, thì sẽ biết được rằng việc ra tay giết tôi vì Mao Mẫn sẽ không mang lại chút lợi lộc nào cho cô ta bằng việc an phận ở bên cạnh tôi cả."

Tư Đồ cũng coi như hiểu được phần nào, hắn nhìn lướt qua đồng hồ, nói: "Hôm nay trước hết là như vậy đi. Hồ Diệp cậu đưa Mao Hâm về, tôi và Ân Thịnh đến cảnh cục trước."

"Vâng"- Hồ Diệp miễn cưỡng gật đầu, nhưng để bảo toàn tính mạng cho Mao Hâm thì theo sát hắn ta vẫn tốt hơn.

Ba người rời khỏi nhà tang lễ, phân công nhau hành động.

Bầu trời lại bắt đầu nổi tuyết.

*Người song tính: hay còn là Bisexual, là người có khả năng cảm thấy hấp dẫn về mặt tình cảm, cảm xúc hay thể chất với cả hai giới/nhiều giới.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 11

Hai người Ân Thịnh và Tư Đồ cùng trở về cảnh cục, Vương Tiểu Nhị nhận được điện thoại của Tư đồ liền đứng trước cửa chờ.

"Boss!" Nhìn thấy hai người vừa bước xuống xe, Vương Tiểu Nhị vội vã chạy lại hạ giọng nói: "Làm sao bây giờ?"

"Mao Mẫn và Mao Dương đều đang ở bên trong?"- Tư Đồ cho hai tay vào túi quần, nhìn thoáng qua cửa lớn của cảnh cục, phóng viên của mấy tòa soạn nhỏ đều đang đứng ngoài rình mò.

Vừa rồi trong điện thoại Vương Tiểu Nhị có nói cho hắn biết rằng Mao Mẫn cùng Mao Hâm đến cảnh cục rất sớm, họ sẽ chờ Tư Đồ đến giải thích cho rõ vụ lần này.

"Hai anh em bọn họ, kẻ xướng người họa, phối hợp hoàn hảo không chê vào đâu được." Vương Tiểu Nhị đảo mắt khinh thường, có chút thiếu kiên nhẫn nói: "Mao Dương mới vừa rồi còn hỏi Mao Hâm đi đâu rồi."

Chân mày Ân Thịnh giật giật: "Mao Hâm không nói cho hắn biết việc y đến nhà tang lễ?"

Vương Tiểu Nhị lắc đầu: "Hình như không có."

Ân Thịnh quay sang Tư Đồ: "Xem ra quan hệ giữa hai anh em trai cũng có vấn đề."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ gật đầu, cất bước tiến vào trong, Ân Thịnh đi theo phía sau, vừa đi vừa suy nghĩ. Y nhìn thấy vài phóng viên đứng ở phía cửa, đột nhiên trong đầu lóe lên một tia ý nghĩ, liền dừng bước giơ tay giữ lấy một nam nhân trẻ tuổi.

"Cậu là phóng viên của tòa soạn nào?"

Nam nhân kia có chút cảnh giác nhìn y, cho rằng Ân Thịnh là cảnh sát, cậu liền né tránh nói: "Tôi cũng không tùy tiện đăng tin, tôi chỉ muốn..."

"Tôi không hỏi cậu cái đó." Ân Thịnh mặt không biến sắc lại nói: "Cậu là phóng viên tòa soạn nào? Làm sao mà biết được chuyện này?"

Nam nhân trẻ tuổi liếc mắt nhìn sang các phóng viên bên cạnh, có phần do dự nói: "Không phải chính nhà họ Mao tự truyền tin này ra ngoài sao?"

Ân Thịnh nhíu mày, Mao Hâm đã có nói qua, Mao Dương và y đều cố gắng giấu nhẹm chuyện này, như vậy có nghĩa là những tin tức này không thể nào lại do bọn họ cố ý truyền ra.

Phóng viên kia thấy Ân Thịnh như đang có điều suy nghĩ, liền gợi lên lòng hiếu kỳ, cầm micro đưa qua: "Anh là cảnh sát phụ trách vụ án lần này sao? Người vừa nãy đi vào có phải là đội trưởng Tư Đồ hay không? Các người đối với chuyện lần này có ý kiến gì không?"

Ân Thịnh buông tay ra, thản nhiên liếc cậu ta một cái, chỉ đáp một câu không hề liên quan: "Cậu"

Y chỉ tay vào trán nam nhân kia, hời hợt nói: "Sắp có thủy tai (tai nạn liên quan đến nước), tránh xa chỗ nào có nước ra một chút."

Nói xong, tiêu sái bỏ đi

https://thuviensach.vn

Chàng trai trẻ đứng ngây ngốc, hồi lâu sau mới lấy tay sờ trán, có chút hồ nghi lầm bầm: "Cảnh sát bây giờ còn có thể xem tướng luôn sao?"

Tạm không quan tâm tới phóng viên kia, Ân Thịnh đi vào cảnh cục, chỉ thấy Tư Đồ đã đi đến phòng làm việc ở cuối hành lang, trong phòng có hai người ngồi đợi ở bàn làm việc, hiển nhiên là Mao Dương và Mao Mẫn.

Mao Mẫn ngẩng đầu liền nhìn thấy Ân Thịnh, vội vàng đứng lên: "Ân tiên sinh..."

Mao Dương cũng nhìn thấy Ân Thịnh, trong mắt hắn ánh lên một tia kinh ngạc, liền liếc mắt nhìn Mao Mẫn một cái rồi cũng theo cô đứng lên: "Ra là Ân tiên sinh, đã mấy ngày không gặp."

Ân Thịnh bắt tay hắn lấy lệ, một mình tìm chỗ ngồi xuống, y thắt chặt khăn choàng trên cổ, tận lực co người.

Tư Đồ thấy vậy liền bảo Vương Tiểu Nhị đóng cửa sổ lại, mở máy điều hòa, chỉnh nhiệt độ cao một chút: "Ân Thịnh, cậu qua phòng bên lấy băng cứu thương băng bó tay lại trước đi."

Ân Thịnh mơ hồ đáp một tiếng, vẫn ngồi im không nhúc nhích. Tư Đồ bất đắc dĩ phất tay ra hiệu Vương Tiểu Nhị sang phòng bên đem gạc và thuốc tới đây giúp hắn.

Vương Tiểu Nhị xoay người đi không quên đóng cửa, cửa đóng lại liền vang lên một tiếng, trong phòng tức thì trở nên yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng điều hòa kêu ong ong.

Mao Mẫn trộm nhìn Ân Thịnh vài lần, tựa hồ thật vất vả mới đủ dũng khí hỏi: "Ân tiên sinh...anh bị thương sao?"

Mí mắt Ân Thịnh gần như sụp xuống, có chút mệt mỏi lẫn buồn ngủ, nghe được lời Mao Mẫn cũng chỉ gật đầu cho qua: "Ừ...Cũng chỉ là một vết

https://thuviensach.vn

thương nhỏ."

Mao Mẫn có chút lo lắng "Ơ" một tiếng, ánh mắt không ngừng quan sát tay của Ân Thịnh.

Mao Dương cũng nghiêng đầu liếc một cái nhưng vì Ân Thịnh khép tay lại nên hai người họ không thể nhìn rõ được vết thương kia.

"Đội trưởng Tư Đồ." Mao Dương hắng giọng một cái, mở miệng nói: "Về vụ án của Trương Linh ngày hôm qua, tôi muốn biết đã tiến triển đến đâu rồi."

"Tiến triển." Tư Đồ quen tay rút một điếu thuốc, nhưng lại chợt nhớ ra trong phòng đang mở điều hòa, đành cho tay vào túi lấy ra một cây bút kẹp giữa hai đầu ngón tay: "Tài xế xe tải xác thực là đã cho xe dừng lại đúng cách, anh muốn truy cứu thì chỉ còn cách chạy đến nơi sản xuất ra chiếc xe tải đó thôi."

Mao Dương đương nhiên không hài lòng, nhíu mày nói: "Nói như vậy Trương Linh chết là vô nghĩa sao?"

Tư Đồ nhướng mày trông rất điển trai, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh: "Như thế nào là chết vô nghĩa? Cả nước Trung Quốc chúng ta số người tử vong do tai nạn giao thông hàng năm có đến 10 vạn người, chiếm tỉ lệ tổng toàn cầu là 20 %, chẳng lẽ anh có thể nói tất cả những người đó đều là chết vô nghĩa?"

Mao Dương nhất thời cứng họng, sắc mặt hắn có chút lúng túng. Tư Đồ động đậy bả vai, khuỷu tay tì lên mặt bàn nhìn hắn: "Mao tiên sinh đây là muốn gán tội cho kẻ nào? Nếu không vì sao lại bảo cô ta chết vô nghĩa?"

Mao Dương rất nhanh liền khôi phục sắc mặt bình tĩnh, đôi mắt sau cặp mắt kính lẳng lặng nhìn Tư Đồ trong chốc lát, sau đó liền mang chút ý cười.

https://thuviensach.vn

"Đội trưởng Tư Đồ nghĩ nhiều rồi, tôi thì muốn gán tội cho ai đây? Chỉ là nghĩ đến phải tóm bằng được tên hung thủ, Trương Linh tốt xấu gì cũng là con dâu sắp cưới của nhà họ Mao, nhà họ Mao chúng tôi cũng không thể gọi là đại phú đại quý nhưng cũng không thể để người khác xem thường muốn giết ai thì giết, tôi nghĩ vậy có gì sai sao?"

Mao Mẫn ở bên cạnh lúc này cũng lên tiếng: "Tro cốt của cha còn chưa lạnh, chị Trương liền xảy ra chuyện, chúng tôi khó mà không nghĩ rằng chuyện này là do cùng một người làm."

"Cái chết của cha và việc đó không liên quan." Mao Dương liếc Mao Mẫn một cái: "Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, cha chết là do bệnh mà."

"Em không tin!" Mao Mẫn không thèm nhìn hắn, chỉ chăm chăm nhìn Tư Đồ: "Đội trưởng, các anh cũng hiểu chuyện này rất kỳ quái mà! Rõ ràng cả hai vụ án này là cùng một người chủ mưu!"

"Mao Mẫn!"

Mao Dương tựa hồ như phát hỏa đến nơi, gằn giọng quát khẽ: "Bình thường em ở nhà muốn nỗi điên như thế nào anh cũng bỏ qua! Cảnh cục là nơi em muốn làm gì thì làm hay sao hả?!"

Nói xong, dừng một chút, giương mắt nhìn Tư Đồ: "Cảnh sát phá án quan trọng là cần phải có chứng cứ, phải vậy không hả đội trưởng!?"

Tư Đồ mặt lạnh trơ mắt xem hai anh em nhà nọ kẻ xướng người họa, biểu cảm trên mặt rất tài tình, không chút lung lay.

Hắn khoanh tay trước ngực, nghĩ tới câu vừa rồi Mao Dương mới vừa nói với mình liền nhắm mắt lại trầm ngâm một chút, mới trả lời: "Đương nhiên quan trọng là phải có chứng cứ."

https://thuviensach.vn

Cơ mặt Mao Dương hoàn toàn thả lỏng, một lần nữa ở khóe miệng xuất hiện ý cười.

Nhưng Tư Đồ chính là muốn chơi trò mèo vờn chuột, vừa nhìn thấy nam nhân kia có biểu tình đáng ghét như vậy, hắn liền ác liệt bổ sung thêm một câu: "Có điều tôi không rõ những việc khoa học không thể giải thích có thể dùng để làm chứng cứ hay không nữa?"

Nụ cười của Mao Dương đột nhiên cứng đờ.

Mao Mẫn kinh ngạc nói: "Đội trưởng? Các anh tìm được chứng cứ rồi sao?"

"Không thể nói rõ." Tư Đồ ngẫm nghĩ, rồi lại chậm rãi nói: "Chỉ là tìm được một chút manh mối."

Nói xong, hắn quay đầu nhìn người nào đó sắp ngủ gục tới nơi vì không khí trong phòng này quá ấm áp.

Ân Thịnh có chút mơ mơ màng màng, không gần không xa mang máng nghe thấy tiếng có người gọi y, mới chầm chậm mở mắt.

"Liên quan tới manh mối." Tư Đồ tựa tiếu phi tiếu nhìn y: "Ân tiên sinh đây không có gì để nói sao?"

Ân Thịnh hừ lạnh một tiếng, lòng nói: Dáng vẻ giả bộ quang minh chính đại thì hay lắm, thật chất chính là muốn trước hù dọa lão nhị, sau hù dọa lão đại mà.

Nhay nhay huyệt thái dương, Ân Thịnh tinh thần vững vàng nhìn về phía Mao Dương cùng Mao Mẫn: "Đêm qua tôi đã gặp Trương Linh."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong phòng đều như nín thở, Ân Thịnh lẳng lặng xem xét biểu tình của hai người kia.

https://thuviensach.vn

"Không tin lời của tôi...Các người có thể đi hỏi Mao Hâm, hôm nay anh ta cũng gặp rồi."

Mao Mẫn đứng ngốc tại chỗ, lên tiếng trước: "Anh ấy...anh ba làm sao có thể thấy tận mắt được cơ chứ?"

Ân Thịnh nhìn cô một cái, mạn bất kinh tâm (không thèm để ý), nói: "Có lẽ là vì muốn trả thù nên mới hiện ra chăng? Ai mà biết chứ."

Sắc mặt Mao Mẫn đột nhiên chuyển sang trắng xanh, nhìn bằng mắt thường có thế thấy được bờ vai cô ả đang run lên.

Mao Dương mặc dù đã cố gắng trấn tĩnh tinh thần nhưng sắc mặt của hắn lúc này cũng không hề dễ nhìn chút nào.

"Trả thù..." Mao Dương liếm liếm đôi môi khô khốc, cười khan nói: "Ân Thịnh tiên sinh thật biết nói đùa, người đã chết...làm sao còn có thể..."

Nói xong, hắn đưa tay đẩy gọng kính mắt: "Đúng rồi, nhất định là do lão nhị quá thương tâm mà nảy sinh ra ảo giác."

Ân Thịnh nhún vai không nói, quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt của Tư Đồ đang hướng về y.

Cau mày ———— anh nhìn cái gì mà nhìn?!

Tư Đồ nhướng nhướng mày, khóe miệng cong lên —— nhìn cậu chỉ cần nói hai câu liền dọa người khác sợ đến như vậy, thật rất lợi hại.

Ân Thịnh: "..."

Bầu không khí im lặng lại một lần nữa bao trùm lấy căn phòng, mỗi người một nỗi tâm tư, may mắn thay Vương Tiểu Nhị vừa hay đẩy cửa bước vào, cầm trên tay là mấy chai thuốc và gạc y tế.

https://thuviensach.vn

"Đội trưởng, tôi chỉ tìm được mấy thứ này, pháp y nói nên đến bệnh viện xem qua một chút, tránh để lại sẹo."

Tư Đồ gật đầu, đứng dậy cầm thuốc rồi ngồi xuống bên cạnh Ân Thịnh.

"Đưa tay ra đây." Tư Đồ ra lệnh, tay cầm miếng bông gòn thấm oxy già chuẩn bị khử trùng.

"Tôi không muốn nghe lời của pháp y."- Ân Thịnh thoáng nhìn Vương Tiểu Nhị, đưa tay ra cho Tư Đồ, y nhìn nam nhân đó thật cẩn thận sát oxy già lên vết thương, như là sợ sẽ khiến y đau hắn còn dùng miệng thổi nhè nhẹ.

Ân Thịnh nhất thời cảm thấy buồn cười khi nhìn thấy Tư Đồ lúc này. Đối phương hơi cúi đầu, mái tóc ngắn dựng lên như gai nhím, sống mũi cao thẳng tắp, xương quai hàm mạnh mẽ, trông thật cứng cỏi kiên cường nhưng lại có chút trẻ con.

Y nhìn hắn, cảm thấy bản thân như đang bước đi trong làn sương mù mờ mịt, một cảm giác an toàn đến kỳ lạ cứ cuộn trào sâu tận đáy lòng.

"Có đau không?" Tư Đồ xức thuốc xong, nhẹ nhàng dùng gạc quấn quanh vết thương của y.

"...Một chút"- Ân Thịnh chớp mắt, thành thật trả lời.

Tư Đồ nhất thời nhíu mày, như thể người đau chính là hắn, hắn hết sức cẩn thận băng bó vết thương, vật lộn một lúc mới xong vì sợ bản thân mình băng quá lỏng hoặc thắt quá chặt, sau đó mới ngẩng đầu nhìn y: "Lần sau phải cẩn thận một chút, không được tùy tiện xông vào...ít nhất cũng phải gọi người khác vào giúp có được không?"

Giọng điệu có phần mềm mỏng hơn rất nhiều so với lúc còn ở đại sảnh nhà tang lễ, có cảm giác như hắn đang cố thỏa hiệp.

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh nhìn hắn trong chốc lát, cũng không hiểu bản thân như thế nào lại không đứng dậy phản kháng mà chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Vương Tiểu Nhị đứng bên cạnh đã cảm thấy xung quanh hai người họ đang không ngừng toát ra rất nhiều bong bóng tình yêu màu hồng, cậu có chút xấu hổ gãi gãi mặt, quay đầu lại, liền thấy Mao Mẫn cùng Mao Dương cũng đang rất ngạc nhiên nhìn về phía này.

"Khụ khụ!"

Vương Tiểu Nhị nhanh chóng ho khan một tiếng chuyển sự chú ý lên người mình.

Mà lúc này chuông điện thoại trong văn phòng chợt vang lên, Vương Tiểu Nhị liền nhanh chân bước qua nhấc máy, chỉ nghe phía đầu dây bên kia là tiếng thở hổn hển của Hồ Diệp.

"Boss!"

Hồ Diệp không giải thích gì nhiều, chỉ hét thật to: "Yêu cầu tiếp viện! Địa điểm dưới lầu công ty nhà họ Mao! Nhanh lên! Tai nạn sắp chết người rồi!"

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 12

Văn phòng vốn dĩ rất yên tĩnh nên tiếng hét của Hồ Diệp từ trong ống nghe truyền ra ngoài đặc biệt rõ ràng đến mức chói tai.

Thậm chí Ân Thịnh còn mơ hồ nghe được tiếng đối phương đang dồn dập thở dốc.

Tư Đồ lập tức đứng lên, nhanh chóng bước tới bàn làm việc giật lấy ống nghe từ tay Vương Tiểu Nhị: "Hồ Diệp sao? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Sếp!"

Bên kia truyền đến thanh âm Hồ Diệp thở gấp tựa như một con bò bị bệnh suyễn nặng, còn thấp thoáng nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết của Mao Hâm chẳng khác nào heo bị lên thớt.

"Nói qua điện thoại không rõ ràng a! Tóm lại mau điều tiếp viện tới đây, còn có Ân tiên sinh nữa! Nói Ân tiên sinh mau đến hỗ trợ!"

Ân Thịnh nhíu mày, không đợi Tư Đồ kịp lên tiếng, y đã tự động đứng dậy đi nhanh ra ngoài cửa.

"Vương Tiểu Nhị cậu lái xe đi, chúng ta lập tức tới hiện trường."

Tư Đồ liếc mắt nhìn y một cái, lại cầm ống nghe lên hỏi rõ vị trí lần nữa, rồi đem ống nghe ném cho Vương Tiểu Nhị xong cũng hướng ra ngoài.

"Tôi sẽ lái xe, Tiểu Nhị cậu điều thêm một đội nhỏ theo sát phía sau."

https://thuviensach.vn

"Vâng Vâng!" - Vương Tiểu Nhị còn chưa kịp hoàn hồn chỉ biết gật đầu lia lịa đáp lại, còn hai người kia chớp mắt đã khuất dạng sau cửa.

Tư Đồ lên xe, trước tiên ngậm một điếu thuốc, liếc mắt nhìn thấy Ân Thịnh đã cài xong dây an toàn, tay hắn liền cầm lấy đèn xe cảnh sát đỏ xanh đặt lên nóc xe, cắm chìa khóa nổ máy, thật lưu manh hít một hơi thuốc: "Nắm chắc tay vịn."

Ân Thịnh: "?"

Tư Đồ nhấn ga, xoay tay lái, cả chiếc xe từ chỗ đậu xe chợt phóng ra ngoài.

Cả người Ân Thịnh gần như dính lên cả cửa kính, tay hoảng loạn nắm lấy tay vịn trên đầu, chiếc xe liền cấp tốc lao ra khỏi bãi đậu xe.

Suốt đường đi, Tư Đồ không ngừng thông báo cho những người quản lý ở các tuyến giao thông để họ biết đường mà điều chỉnh đèn giao thông chuyển màu xanh cho hắn ở mỗi ngã tư, bản thân hắn chỉ cần ngồi nhấn ga là xong. Chiếc xe cảnh sát phi nước đại cứ kêu "Ula ula" vang vọng tứ phía.

Ân Thịnh mặt không biểu cảm, nhưng thật chất sau lưng cũng toát hết cả mồ hôi lạnh, y thỉnh thoảng liếc nhìn Tư Đồ một cái, ánh mắt đối phương chính là vô cùng có thần lại thập phần sáng ngời, khóe miệng ngậm một điếu thuốc, trông hắn có điểm nào giống với một cảnh sát chứ. Các khớp ngón tay của hắn bấu chặt lấy tay lái, thỉnh thoảng lòng bàn tay hung hăng nhấn xuống kèn xe――

"Bin――bin!"

"Con mẹ nó mau tránh đường hết cho tôi!" Giọng nói trầm khàn vang lên trong xe khiến màng nhĩ Ân Thịnh mơ hồ có chút đau, y chỉ cảm thấy người này cũng hay thật, không biết làm thế quái nào mà leo lên được vị trí

https://thuviensach.vn

đội trưởng, lại còn là đội điều tra hình sự, chắc không phải là vay nặng lãi để mua chức chứ!

Nhờ vào cơn thịnh nộ đó của Tư Đồ, mà chỉ năm phút sau bọn họ đã đến được nơi của Hồ Diệp-Công ty nhà họ Mao.

Lúc này đây thì chỗ này quả thật là một đống hỗn độn, chẳng khác nào hiện trường của một vụ khủng bố.

Ân Thịnh cùng Tư Đồ đồng thời bước xuống xe, Tư Đồ giương mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy mảnh vụn thủy tinh ở khắp mọi nơi, là từ cửa sổ trên lầu vỡ tung văng ra, từng mảng từng mảng to rơi xuống đầy đất, thậm chí bay ra đập cả vào đèn đường khiến đèn đường đổ rạp ra đất.

Đã có bảo an đem cọc tiêu giao thông* chắn ở khu vực xung quanh để tránh xe cùng người qua đường không bị thủy tinh ghim trúng. Hồ Diệp lúc này đang ngồi đơ người ra ở bồn hoa cách đó không xa, bên cạnh anh là Mao Hâm, hai mắt hắn ta lúc này thẩn thờ nhìn về phía trước, miệng thì há hốc, trông như còn chưa kịp hoàn hồn.

Ân Thịnh vòng qua cọc tiêu trên đường, hai người họ cứ thế tiến tới, Tư Đồ ở phía sau, mắt nheo lại nhìn thẳng phía về phía tòa nhà.

Cừ thật...Tư Đồ xuýt xoa,tòa nhà này có tới khoảng 30 tầng. Nhìn sơ qua đã thấy có đại khái khoảng 20 tầng lầu là cửa sổ bị vỡ.

Đây là đang mưa thủy tinh sao?

Tư Đồ nhìn quanh tứ phía, đã có xe cứu thương đậu ở ven đường, một vài người bị thương trên người toàn là máu đang được di chuyển lên xe, cách đó không xa có thêm vài xe cứ thương tiến đến gần. Quần chúng tò mò tập trung đông đảo bên kia đường nhưng tuyệt đối không một ai dám tiến lại gần tòa nhà để quan sát cho thật rõ.

https://thuviensach.vn

Thậm chí đài truyền hình phỏng vấn cũng không dám đứng gần hơn 100 mét.

"Hồ Diệp"- Tư Đồ lấy điếu thuốc ra khỏi miệng, dập đầu thuốc lên thùng rác gần đó.

"Sếp..." Hồ Diệp ngẩng đầu, trên trán ướt đẫm mồ hôi: "Tôi thiếu chút nữa đã hi sinh anh dũng vì sự nghiệp, đang rất cần được quan tâm an ủi a."

Tư Đồ vươn tay vỗ vỗ bờ vai của anh: "Tôi sẽ giúp cậu nói lại với cấp trên, có khi ông ta lại đồng ý trao tặng cho cậu một bằng khen hay gì đó..."

"Anh đùa tôi chắc."

Hồ Diệp trở mình một cái xem thường: "Sếp lớn mà biết thì thế nào ổng cũng nói mấy câu như này..."

Nói tới đây Hồ Diệp liền thay đổi giọng điệu, cố gắng trầm giọng bắt chước điệu bộ của thủ trưởng cảnh cục, nghiêm giọng nói: "Là một cảnh sát phải biết rằng việc bảo toàn sinh mệnh và tài sản của dân là nhiệm vụ của mình! Mà hi sinh vì nhiệm vụ là một sự hi sinh vinh quang!"

Nói xong liền nhún vai, giương mắt tựa tiếu phi tiếu nhìn Tư Đồ: "Đúng không?"

Tư Đồ đút tay vào túi quần, không phản đối nói: "Cậu biết là tốt rồi."

Hồ Diệp thở dài, quay đầu nhìn liền thấy Ân Thịnh đang ngồi xổm, tay thì quơ quơ trước mặt Mao Hâm nhưng đối phương vẫn không có phản ứng, ánh mắt thì trống rỗng đến ngây dại.

"Đây là làm sao vậy?" Ân Thịnh nhíu mày, Tư Đồ sau lưng y cười, nói: "Sợ quá nên mới đần ra vậy đó."

https://thuviensach.vn

Hồ Diệp đứng lên, phủi phủi quần áo trên người mấy cái, một vài mảnh vụn thủy tinh liền rơi ra: "Tôi vừa mới đứa anh ta đến dưới lầu, đột nhiên cửa sổ lầu một nổ tung khiến mảnh kính vỡ văng tứ tung, tiếp theo đó là lầu hai lầu ba lầu bốn..."

Anh nói tới đây tựa hồ còn bị cảnh tượng gây sốc khi nãy ám ảnh khiến lòng có chút sợ hãi: "Nếu không phải vì tôi để quên điện thoại trong xe phải quay lại lấy cùng Mao Hâm thì đã..."

Nghĩ tới mà bả vai còn run lên sợ hãi: "Đội trưởng! Anh không thấy đâu, cảnh tượng khi đó giống như là thác nước đổ xuống ấy!"

Tư Đồ gật đầu, cúi đầu thấy Ân Thịnh như đang suy nghĩ gì đó: "Có suy nghĩ gì về việc này?"

"Đương nhiên là do người làm." Ân Thịnh mặt không biểu cảm, đưa tay kéo khăn quàng cổ cao lên một chút, miệng thở ra làn khói trắng: "Xem ra sau khi ra tay với Trương Linh, người tiếp theo kẻ đó muốn lấy mạng là Mao Hâm."

Nghe thấy tên của mình, Mao Hâm dường như có chút tỉnh táo, mí mắt giật giật, ngẩn người nhìn Ân Thịnh.

Tư Đồ nhíu mày: "Rốt cuộc là vì cái gì? Nếu biết được động cơ cùng mục đích gây án..."

Lời còn chưa dứt, Mao Hâm liền gào lên: "Ân tiên sinh!"

Bàn tay Mao Hâm bỗng nhào tới bắt lấy cổ tay Ân Thịnh lại dùng sức rất mạnh khiến Ân Thịnh khó chịu cau mày, Tư Đồ đột nhiên vươn tay giữ lấy tay của Mao Hâm, ngón trỏ và ngón giữa của hắn hợp lại dùng sức đánh một cái thật mạnh vào khuỷu tay Mao Hâm, cánh tay lập tức tê rần khiến Mao Hâm không tự chủ được phải buông tay ra.

https://thuviensach.vn

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, trên cổ tay Ân Thịnh đã hằn lên một vòng bầm tím, vậy cũng đủ biết rằng mới vừa rồi Mao Hâm rõ ràng đã dồn hết toàn bộ sức lực của mình lên tay.

Sắc mặt của Tư Đồ rất khó coi, Ân Thịnh thì cũng hiểu, rằng Mao Hâm chẳng qua là bị dọa quá mức mà thôi, lúc này mà kích thích hắn ta thì chẳng khác nào khiến hắn trở nên điên loạn, không thể khống chế được bản thân.

"Ân tiên sinh! Đội trưởng Tư Đồ! Cứu mạng a! Bọn họ...Bọn họ muốn giết tôi! Chắc chắn là vậy! Bọn họ muốn..."

"Không được hoảng!" Ân Thịnh trầm giọng nói, thanh âm trong trẻo lại thập phần lạnh lùng, nhưng lại rất có tác dụng, Mao Hâm nghe thấy liền hung hăng hít thở, thần sắc cuối cùng cũng khôi phục lại một chút.

"Ân tiên sinh..." Mao Hâm nuốt nước bọt: "Bọn họ muốn giết tôi diệt khẩu, bọn họ muốn độc chiếm tài sản, bọn họ..."

Bang――!

Một tiếng vỡ lớn đột nhiên vang lên khiến đám người vây xem ở đằng xa hoảng sợ la hét chói tai.

Chỉ thấy những ô cửa số của các tầng trên cao vốn đang yên đang lành cũng bắt đầu nổ tung.

Mà lúc này đây, những khung cửa sổ kia như có linh hồn, chúng phóng ra những mảnh kính thủy tinh sắc nhọn phản chiếu ánh sáng của bầu trời mùa đông, bay thẳng về phía Mao Hâm cùng Ân Thịnh.

Ánh mắt Tư Đồ run lên, liền nhào tới ôm Ân Thinh lăn quay ra đất, Hồ Diệp cũng kéo Mao Hâm ra khỏi.

https://thuviensach.vn

Cả đám bọn họ trốn sau một chiếc xe cứu thương, cách đó không xa đội chi viện của cảnh cục rốt cục đã tới, xe cứu hỏa và đội chống bạo động cũng đã đến nơi.

"Tiểu Nhị!"

Tư Đồ hô to gọi Vương Tiểu Nhị vừa bước xuống xe gần đó: "Bảo đội chống bạo động mỗi người cầm lá chắn gom lại thành hàng rào phòng thủ mau lên!"

"Rõ!"

Vương Tiểu Nhị lớn tiếng trả lời, xoay người chạy đi.

Ân Thịnh vẫn không lên tiếng chỉ nheo mắt ngước lên cao như đang tìm gì đó.

Tư Đồ cũng theo y nhìn lên, trong khi Hồ Diệp thì ra sức đẩy Mao Hâm vào xe cứu thương còn dặn không được bước ra ngoài dù chỉ nửa bước.

"Rốt cục là ở chỗ nào?"

Ánh mắt Ân Thịnh tập trung, gương mặt toát ra hàn khí. Y chính là không hề ưa những kẻ ỷ mình có một chút năng lực liền đem người vô tội dồn vào chỗ chết.

Ngạo mạn điên cuồng không xem mạng người ra gì!

Tư Đồ nương theo ánh nhìn của y dừng lại, dưới bầu trời âm u, trên đỉnh của tòa nhà có một bóng người lẳng lặng đứng đó.

"Đó là..."

"Hung thủ!"

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh tập trung vào mục tiêu, một phen giãy khỏi vòng tay của Tư Đồ rồi nhanh chân vòng qua chướng ngại vật trên đường chạy thẳng một mạch vào công ty.

Tư Đồ khẽ nguyền rủa một tiếng, chỉ thấy phía trên cao từng mảnh thủy tinh sắc nhọn vẫn không ngừng rơi xuống, nhưng Ân Thịnh vẫn không hề hấn gì, Tư Đồ liền theo sát phía sau y, nhìn thấy Ân Thịnh tùy tiện nâng tay lên, xung quanh đầu ngón tay có một vệt màu vàng rõ rệt, trên đầu y như có một rào chắn vô hình đem những mảnh thủy tinh văng ra thật xa.

Hai người, một trước một sau vọt vào thang máy của đại sảnh.

Phía trên đỉnh tòa nhà, có một bóng người đứng khoanh tay không chút bận tâm quan sát sự tình bên dưới, mà sau lưng hắn là một bóng ma đang bay lơ lửng, nó đeo một cung tên trên lưng, bên hông còn giắt cả chủy thủ (dao găm).

"Cuối cùng cũng đã gặp lại." Khóe miệng nam nhân hiểm độc cong lên, hai mắt sắc bén, hắn quay đầu nhìn vào cảnh cửa đằng sau mình như thể đang đợi chờ cái gì đó.

"Lần này em nhất định sẽ trả thù cho anh, anh trai!"Cơn tức giận của nam nhân đáng nguyền rủa trước mắt đây cũng tựa như bầu trời lúc này vậy, mây đen tích tụ ngày càng nhiều, gió ngông cuồng thổi, trông như sắp có một trận mưa tuyết thật lớn, mà cơn thịnh nộ của hắn ta chỉ cần có người kích động sẽ nổ tung bất cứ lúc nào.

*Cọc tiêu giao thông

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 13

Tư Đồ cùng Ân Thịnh một trước một sau vội vã xông lên đỉnh của tòa nhà, mới vừa đá văng cửa ra Tư Đồ đã kéo Ân Thịnh lại không cho y nhúc nhích.

"Cậu ra phía sau tôi!"

"Làm gì?!"

"Lỡ như phía trước có gì nguy hiểm..."

"Tư Đồ Bách, chuyện quỷ dị đến mức này anh nghĩ rằng dùng súng đạn là có thể giải quyết được sao?!"

"Ân Thịnh"

Tranh cãi quyết liệt được một hồi, Ân Thịnh bực bội đẩy Tư Đồ qua một bên xông vào, cùng lúc đó, Tư Đồ liền rút khẩu súng ra cầm trên tay, toàn thân đều trong trạng thái cảnh giác cao độ, sẵn sàng nả một viên vào đầu bất kỳ một kẻ nào.

Tay phải Ân Thịnh vung xuống, ba tấm bùa chú liền xuất hiện trong tay, y kẹp giữa mấy ngón tay rồi giơ ngang ngực, ba tấm bùa màu vàng mỏng dính như có linh hồn, dựng lên thẳng tắp.

Bùa chú màu vàng chợt mơ hồ nhấp nháy, Ân Thịnh cũng phát hiện có điều bất ổn, cũng không quay đầu lại, chỉ nói: "Tư Đồ anh lùi về phía sau đi, đối phương..."

https://thuviensach.vn

"Câm miệng!"

Tư Đồ gầm nhẹ một tiếng, ngữ khí hung bạo trước nay chưa từng có.

Ân Thịnh quen hắn được mấy ngày cũng chưa từng thấy qua dáng vẻ nóng nảy này của Tư Đồ, nhất thời ngây ngẩn cả người, có chút không hiểu vì sao hắn lại phản ứng mạnh đến vậy.

"Không lùi về phía sau thì thôi không lùi...", Ân Thịnh bất mãn tự lẩm bẩm: "Lớn tiếng như vậy bộ tưởng tôi bị điếc hay sao?"

Hai người chậm rãi di chuyển đến giữa sân thượng, gió thổi mây đen dày đặc cuồn cuộn trên đỉnh đầu, trông giống như đám mây đen đó sắp đè xuống đất, có thể nghe rõ được tiếng đám đông ồn ào và còi xe cứu hỏa ở phía dưới.

Tư Đồ xoay người, cùng Ân Thịnh lưng đối lưng để tiện cảnh giác với khung cảnh xung quanh.

"Trốn mất rồi sao?"- Tư Đồ thấp giọng hỏi.

Ân Thịnh còn chưa kịp mở miệng, một tia sáng bóng loáng màu vàng lao tới đỉnh đầu y, tốc độ rất nhanh giống với khi y bị tập kích vào sáng nay.

"Không phải trốn, là mai phục!" Ân Thịnh liền ném ra một trong ba tấm bùa chú trong tay vào không trung, thật khó khăn mới có thể chặn được tia sáng đó, chỉ cách đầu Ân Thịnh chưa đầy năm mét. Ân Thịnh nghe được tiếng vỡ tanh tách vang lên, tia sáng yên vị dưới đất đã hiện nguyên hình——

Là một mũi tên dài nhọn hoắc.

"Đây là..."

"Núp mau!"

https://thuviensach.vn

Tư Đồ đang nheo mắt nhìn nhưng chưa kịp nhìn cho rõ đã bị Ân Thịnh nhanh chóng kéo áo lôi đi, ngay đúng khoảnh khắc đó, lập tức có khoảng mười mấy tia sáng phóng xuống trước mặt, trông thật giống với kỹ xảo hay dùng trông phim điện ảnh, kèm với tiếng xé gió "vụt vụt" tức thì đã cắm phặp ngay chỗ họ vừa đứng lúc nãy.

Mưa tên không ngừng rơi xuống, mũi tên sắc bén cắm sâu vào tận mấy lớp xi măng.

Trán Tư Đồ liền toát mồ hôi lạnh, mũi tên này là được làm từ kim cương sao? Cái này chẳng những có thể đâm lủng một người mà còn có thể xuyên luôn cả đám người tạo thành một chuỗi dài.

Ân Thịnh một tay kéo Tư Đồ, tay kia tiếp tục vung lên, lại thêm một lá bùa kẹp giữa các ngón tay lập tức bay lên không trung.

Tư Đồ theo bản năng ngước nhìn theo lá bùa, chỉ thấy nó linh hoạt bay lên không trung, thận trọng biến thành một màng ngăn trong suốt bao trùm cả hai người, mà lúc này đây những tia sáng vốn đang lao vùn vụt từ bầu trời đều đột nhiên biến mất.

Nếu quả thật là đang đóng phim thì Tư Đồ cho rằng hiệu ứng đặc biệt này chắc cũng phải tốn tới hàng chục triệu nhân dân tệ mới làm được.

Vốn tưởng rằng những tia sáng kia biến mất vì bị mây đen bao trùm, nhưng tiếng "vụt vụt" vẫn không ngừng vang vọng bên tai ngược lại còn ngày càng tiến đến gần bọn họ. Nhìn kỹ một chút, liền thấy cả bầu trời được lắp đầy bởi cung tên dày đặc tựa như một bức tường phòng thủ thời cổ đại, mưa tên tạo thành một đám mây đen thật to, chừng như có thể đem tất cả những người đứng phía dưới nó ghim thành một con nhím lớn. Nhưng điều quan trọng bây giờ là hai người họ thậm chí đến cả nửa cái bóng của hung thủ vẫn chưa nhìn thấy...

https://thuviensach.vn

Mưa tên dừng cũng không dừng một giây, tranh nhau lao tới va vào kết giới tạo nên hàng loạt âm thanh chói tai khiến người ta không khỏi rợn người.

Giống như có hàng ngàn bàn tay khổng lồ chưởng liên tục lên kết giới, Tư Đồ nhìn bùa chú màu vàng trên đỉnh đầu vẫn không mảy may nhúc nhích, hắn liền quay sang nhìn Ân Thịnh.

Ân Thịnh hơi nheo mắt, ngẩng đầu tập trung nhìn vào đám mây đen nơi hàng loạt mũi tên phóng ra, khuôn mặt không có chút biểu cảm nào, gương mặt gầy gò trắng nõn đã không còn nét lười nhác như thường ngày mà thay vào đó là sự mạnh mẽ cùng chất riêng vô cùng đặc biệt của y.

"Tìm thấy rồi."

Ân Thịnh đột nhiên cúi đầu nói, sau đó thu hồi ánh mắt rồi nhìn thẳng vào mắt Tư Đồ, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, tuy đang trong thời khắc quan trọng nhưng nhìn y lại có vẻ thực sự rất ung dung và kiêu ngạo.

"Súng đã lên đạn chưa?"- Ân Thịnh hỏi.

"Vớ vẩn!" Tư Đồ xoay người, một tay giữ súng, tay kia đặt vào cò súng: "Nói đi, muốn tôi làm gì?"

Ân Thịnh không trả lời, tiến vài bước tới sát sau lưng Tư Đồ, Tư Đồ có thể cảm nhận được từng hơi thở ấm áp của y đang không ngừng phả vào tai hắn, Ân Thịnh vòng tay ôm lấy thắt lưng Tư Đồ, mệt mỏi tựa vào lưng Tư Đồ một cách vô cùng tin tưởng.

"Chỉ cần đứng ngay vị trí này, không được nhúc nhích." Ân Thịnh từ từ xòe lòng bàn tay ra, lá bùa thứ ba xuất hiện, nó từ từ bay dạt lên không: "Khi tôi nói nổ súng, anh tức thì phải nổ súng."

https://thuviensach.vn

Lời vừa dứt, đạo bùa vốn đang lẳng lặng trôi kia đột nhiên như tên rời cung lao ra khỏi kết giới.

Ánh sáng chói mắt của hàng vạn mũi tên đột nhiên tràn vào, Tư Đồ theo bản năng muốn nhắm mắt lại, lại cảm thấy trước mắt mình thật ấm.

Là Ân Thịnh dùng tay che mắt giúp hắn.

"Nổ súng"

Sâu thẫm trong bóng tối, Tư Đồ chỉ có thể nghe được tiếng tim mình kịch liệt đập thình thịch, phía sau lưng hắn là Ân Thịnh đang nhẹ nhàng hít thở, thấp giọng ra hiệu.

Hắn liền không chút do dự bóp cò.

"Đoàng――", một tiếng súng vang lên. Dưới lầu lại càng ồn ào huyên náo gấp bội nhưng bản thân Tư Đồ giờ đây hoàn toàn không thể nghe thấy được bất cứ âm thanh gì.

Hai mắt bị che kín, cảm xúc lại càng thêm dâng trào.

Bầu trời đột nhiên sáng bừng hắn lên, đám mây đen trên đầu tan biến, cảm giác bị áp bức đến nghẹt thở cũng không còn. Tư Đồ biết mưa tên đã chấm dứt, lỗ tai cuối cùng cũng được nghỉ ngơi.

Bầu không khí yên tĩnh lẳng lặng bỗng xuất hiện một tia nguy hiểm, chẳng ở đâu xa mà chính tại ngay trước mặt hai người họ.

"Ân Thịnh"

Một giọng nói băng lãnh vô tình cất lên, pha lẫn sự căm hận mãi không khuất phục.

"Chỉ dùng ba tờ bùa chú đã có thể phá vỡ thuật vạn tiễn của tôi..."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh buông tay, Tư Đồ liền làm quen với ánh sáng xung quanh, trong tầm mắt lọt vào một nam nhân trẻ tuổi.

Cậu ta đứng đối diện với cửa sân thượng. Trên người mặc một chiếc áo khoác mỏng, bên trong là áo tối màu, gương mặt thì trắng bệt, mái tóc ngắn đen như mực, quần jean ôm sát lộ ra đôi chân thon dài một cách tinh tế, dưới chân mang một đôi giày bốt.

Lúc này bả vai cậu đã trúng một viên đạn, một tay còn đang nắm chặt vết thương, máu tươi dần thấm ướt cả tay.

"Cậu là người của hệ tộc nào?" Ân Thịnh rời khỏi người Tư Đồ, tiến lên đứng kề vai với hắn, ánh mắt không ngừng đánh giá nam nhân trẻ tuổi trước mặt.

Người kia trông chỉ khoảng đôi mươi, trên mặt còn có chút ngây ngô của trẻ con.

Ngay tại thời khắc này, quỷ sư cùng quỷ sư lại có thể coi nhau là kẻ thù. Nếu là trước đây, cùng là quỷ sư nhưng khác hệ tộc thì việc tỷ thí so tài là điều không thể tránh, cũng có nhiều quỷ sư thích cướp việc của bạn cùng ngành nhưng hết thảy các hành động đó cũng chỉ là việc bình thường, quỷ sư bọn họ luôn cho rằng đó là việc giễu cợt đùa bỡn nhau như chuyện thường ngày ở huyện.

Khi Ân Thịnh hỏi vậy, người trẻ tuổi trước mặt không đáp, oán hận ngập tràn trừng mắt nhìn y: "Anh giết chết anh trai của tôi, bây giờ cái gì cũng không nhớ!"

Nói xong cậu ta liền ném ra một lá bùa màu vàng, một con lệ quỷ áo trắng từ trong lá bùa thoát ra, tiếng thét của nó gây chấn động cả bầu trời, mang theo âm khí cực nặng đánh về phía Tư Đồ.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ phi thân né tránh. Ân Thịnh cau mày: "Có thể dưỡng tiểu quỷ? Lại còn là lệ quỷ?! Cậu là người của nhà họ Đông?"

Nam nhân trẻ tuổi không chút lay động, ngón trỏ cùng ngón giữa chỉ vào hướng khác, lệ quỷ liền chuyển đối tượng, xoay người hướng Ân Thịnh lao tới.

"Ách!"

Ân Thịnh nhanh chân bỏ chạy, dư quang nhìn thấy Tư Đồ sau khi ngã lăn một vòng liền lập tức lật người lên, quỳ một chân trên đất, thật vững vàng nâng cổ tay nổ một phát súng.

"Gào!——"

Tiếng rống tựa như một con dã thú từ đâu bỗng vang vọng, một tia sáng chợt lóe lên chặn viên đạn đang lao đi với tốc độ ánh sáng kia.

Lệ quỷ áo trắng bị tiếng rống khiến nó tiêu tan trong không khí, chỉ còn lá bùa vàng chậm rãi rơi xuống đất.

"Đông Lục!" Giọng nói có chút gầm gừ, một người to lớn gần như trong suốt xuất hiện bên cạnh kẻ được cho là Đông Lục: "Cậu bị thương rồi, rút lui đi!"

"Không được!" Đông Lục như nổi cơn điên, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Ân Thịnh: "Tôi muốn trả thù!"

"Quân tử trả thù, mười năm chưa muộn!" Giọng nói chợt quát lớn, vừa uy nghiêm lại vô cùng mạnh mẽ. Người khổng lồ vươn tay về phía Đông Lục, chộp lấy cổ của cậu ta như nắm một con gà con trong lòng bàn tay. Đông Lục giãy giụa kêu to nhưng không đủ sức địch lại đối phương, đành phải ôm hận nghe theo.

https://thuviensach.vn

"Tôi rút lui! Tôi không muốn rút lui cũng không được!"

Cậu ta niệm một câu thần chú, người khổng lồ liền biến mất trong không khí. Tư Đồ nheo mắt quan sát nãy giờ, chỉ kịp nhìn được trên lưng người khổng lồ kia đeo một cung tên cực lớn.

Đông Lục dần lui ra ngoài cửa, một bên vẫn gắt gao nhìn về phía Ân Thịnh: "Ân Thịnh! Anh hãy nhớ cho kỹ, tên tôi là Đông Lục! Người đảm nhận vị trí quỷ sư cuối cùng của nhà họ Đông! Tôi nhất định sẽ đánh bại anh!"

Nói xong xoay người bỏ xuống cầu thang, cũng không quay đầu lại.

Tư Đồ bật dậy định đuổi theo nhưng lại bị Ân Thịnh ngăn cản: "Giặc cùng đường chớ có đuổi theo..."

"..." Tư Đồ liếc mắt nhìn y, muốn mở miệng lên tiếng, nhưng rốt cục cũng vẫn không nói nên lời.

"Đông Lục..."

Ân Thịnh sờ sờ cằm: "Quả thật đúng là người của nhà họ Đông..."

"Sao rồi?" Tư Đồ cất súng vào thật cẩn thận: "Nhớ được gì rồi sao?"

Ân Thịnh không đáp, mí mắt nâng lên nhìn Tư Đồ trong chốc lát: "Vì sao lại hỏi tôi nhớ được gì rồi? Có điều gì tôi cần phải nhớ sao?"

Tư Đồ nghẹn lời, tay sờ cổ: "Không phải...Ý của tôi là cậu có biết cậu ta hay không..."

"Không biết" Ân Thịnh hoàn toàn lắc đầu, rồi lại kỳ quái nói: "Vì cái gì lại nói tôi giết chết anh trai của cậu ta? Anh trai của cậu ta là ai?"

Tư Đồ có chút lúng túng: "Tôi...làm sao biết..."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh "Ừ" một tiếng, rồi cũng không thèm để ý đến Tư Đồ. Y đưa tay nắm khăn choàng cổ thật chặt, tự chìm vào suy nghĩ của chính mình.

Tư Đồ nhìn mặt của y theo góc nhìn nghiêng, vài lần mở miệng định nói, lại bị chính bản thân hắn bắt ngậm lại, gần nửa ngày mới ngượng ngùng cất lời: "Chúng ta đi xuống chứ?"

Ân Thịnh gật đầu, chậm rãi đi về phía cầu thang. Tư Đồ đi theo phía sau y, trong lòng không ngừng đắn đo.

Cứ tưởng rằng sau khi người nọ qua đời, tất cả mọi thứ sẽ trở lại bình thường, sóng yên biển lặng. Không ngờ tới hắn ta còn có một người em trai...

Đông Lục...Trước kia sao chưa từng nghe người nọ nhắc tới cái tên này?

"Này" Ân Thịnh bước đến trước thang máy ở hành lang, một bên nhấn nút, một bên như có điều suy nghĩ: "Thực ra, tôi đã từng trải qua một vụ tai nạn..."

Tư Đồ liền ngẩng đầu lên, nhìn vào hình ảnh phản chiếu của Ân Thịnh trên cửa thang máy trước mắt: "Ah"

Tỏ vẻ hắn đang rất kiên nhẫn lắng nghe.

"Chuyện xảy ra vào nửa năm trước..." Ân Thịnh nhìn cửa thang máy từ từ mở ra. Y bước vào, tựa người vào tường, ánh mắt dõi theo cử động của Tư Đồ, chờ cho hắn nhấn nút thang máy đóng lại xong thì nói tiếp: "Là hỗ trợ cảnh sát điều tra án tử, nhưng cuối cùng lại bị trọng thương...Sau khi tỉnh dậy, tuy rằng không có vấn đề gì lớn, nhưng tôi luôn cảm thấy..."

Ân Thịnh dừng trong chốc lát, mới chậm rãi tiếp tục: "Luôn cảm thấy bản thân giống như đã quên đi chuyện gì..."

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 14

Ân Thịnh cùng Tư Đồ một trước một sau từ trong thang máy đi ra. Lính cứu hỏa đầu đội nón bảo hộ bắt đầu dọn dẹp thủy tinh ở khắp nơi dưới mặt đất.

Hai người bọn họ vừa xuất hiện, cách đó không xa đám ký giả liền muốn xông tới để hỏi thật cặn kẻ sự tình nhưng chính là vừa xông đến gần cảnh giới tuyến thì đã bị Vương Tiểu Nhị nghiêm mặt ngăn cản.

"Đội trưởng Tư Đồ! Đội trưởng Tư Đồ!"

Một ký giả giơ micro ngang qua vai Vương Tiểu Nhị, lớn tiếng hỏi: "Hai người đi lên đó làm gì? Có phải là để bắt hung thủ không? Anh đối với việc người nhà họ Mao liên tục xảy ra chuyện có suy nghĩ gì? Là do đối thủ cạnh tranh sao?"

Những câu hỏi đó vừa nói ra đã khiến mọi người xung quanh xôn xao, đám người đứng xem ở phía đối diện cũng bắt đầu xì xào bàn tán.

Mao Hâm theo sự sắp xếp của Hồ Diệp cũng đã an toàn lên xe cứu thương đến bệnh viện. Tư Đồ bước đến cạnh xe của mình, mở cửa xe rút lấy một điếu thuốc rồi hít một hơi thật sâu.

"Tiểu Nhị!"

Hắn giơ tay hướng người cách đó không xa vẫy gọi.

https://thuviensach.vn

Vương Tiểu Nhị quay đầu nhìn đội trưởng nhà mình một cái, rồi quay sang nói vài câu với đồng nghiệp bên cạnh, xong xuôi liền vội vàng chạy tới.

"Sếp?"

"Lúc cậu tới đây, hai người trong văn phòng thế nào?"

Vương Tiểu Nhị hiểu ý là đang nhắc tới Mao Mẫn và Mao Dương, gật đầu nói: "Lúc tôi đi, hai người bọn họ cũng rời khỏi, nói là chờ tin của chúng ta."

"Ừ" Tư Đồ Bách nhắm mắt hít một hơi thuốc thật dài, rồi phun khói ra từ lỗ mũi: "Cậu dẫn theo vài người, chia nhau ra tìm Mao Mẫn và Mao Dương rồi dẫn họ về đồn, tách ra trông coi thật cẩn thận, tôi về sẽ hỏi chuyện."

"Rõ!"

Tiểu Nhị khép tay lại vung lên chạm vào hàng chân mày điển trai tạo thành tư thế chào, rồi xoay người gọi thêm vài cảnh sát đi làm nhiệm vụ.

Tư Đồ ngồi vào trong xe, đã thấy Ân Thịnh yên vị từ lâu còn cài xong cả dây an toàn.

Tư Đồ cắm chìa khóa vào xe, miệng vẫn ngậm điếu thuốc, tay thì dùng để cài dây an toàn, nhưng cài hoài vẫn không được. Ân Thịnh nhìn hắn một cái, từ từ vươn người ra khỏi ghế, ngã người về phía trước, giúp hắn cài dây an toàn lại thật kỹ lưỡng.

"Cười cái gì?"Ân Thịnh nhướn mày nhìn Tư Đồ đang cười thật lưu manh. Nam nhân gỡ điếu thuốc xuống, một bên nhấn kèn "Bin bin", bên kia lại nói: "Thật muốn hôn vào môi của cậu một cái."

https://thuviensach.vn

Khóe miệng Ân Thịnh giật giật, giả bộ như không nghe thấy gì, thu người trở lại ghế của mình.

Tư Đồ cười "Hắc hắc" hai tiếng, trông thật chẳng khác nào một tên lưu manh thứ thiệt. Hắn lại tiếp tục ngậm lấy điếu thuốc trên tay, hai tay vịn lấy tay lái, bắt đầu lái ra đường cái.

Cảnh vật ở hai bên ngã tư đường không ngừng chạy về phía sau. Ân Thịnh nép người vào ghế, lười biếng giơ tay chỉnh điều hòa thả ra hơi ấm theo ý của mình.

"Chuyện vừa rồi..."

Tư Đồ dư quang nhìn y một cái, mạn bất kinh tâm nói: "Cậu nói cậu gặp tại nạn, là tai nạn gì?"

"Tai nạn giao thông" Ân Thịnh đảo mắt: "Tình huống cụ thể tôi không nhớ rõ. Các bác sĩ bảo do lúc tai nạn, não tôi bị chấn động mạnh, vậy nên tai nạn xảy ra như thế nào tôi đều không thể nhớ. Tôi biết mình bị tai nạn giao thông là do họ nói lại như vậy thôi."

Tư Đồ "À" một tiếng, không hiểu hắn đang nghĩ gì: "Vậy theo như cậu nói thì cậu thật giống với người bị mất trí nhớ..."

"Tự bản thân tôi cảm thấy như mình quên mất chuyện gì." Ân Thịnh lười biếng tựa người vào ghế: "Đến hỏi bác sĩ, bác sĩ bảo đầu tôi vẫn bình thường không vấn đề."

"Cậu...không muốn biết, bản thân quên cái gì sao?" Tư Đồ liếm liếm đôi môi khô khốc, ngón tay vô ý thức siết chặt tay lái, như đang cực kỳ nhẫn nại chịu đựng điều gì đó.

Ân Thịnh nhìn hắn một cái: "Tôi cũng đã đến bác sĩ tâm lý..."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ đợi trong chốc lát, chưa gì đã nhịn không được quay đầu nhìn y: "Sau đó thì sao?"

Ân Thịnh chớp mắt: "Anh là đang tò mò sao?"

"Có...một chút." Tư Đồ cười khan: "Mấy việc mất trí nhớ như thế này, tôi vốn luôn nghĩ chỉ có thế thấy trong phim truyền hình..."

"Anh không giống loại người hay tò mò đối với những việc như thế này chút nào."Ân Thịnh thấp giọng đánh giá, thấy Tư Đồ có chút bối rối, y liền lơ đểnh cười: "Kỳ thật cũng chẳng có gì, bác sĩ tâm lý nói là do di chứng sau tai nạn, có lẽ sau một thời gian ngắn sẽ lấy lại được trí nhớ thôi."

"..." Tư Đồ không lên tiếng, mắt nhìn về phía trước. Mùa đông, sắc trời âm u, mây đen chằng chịt bao phủ trên đỉnh đầu, thật giống với tâm tình hắn lúc này.

"Cuộc sống của tôi cũng không có ảnh hưởng." Ân Thịnh nhún vai: "Bất kể là công việc hay gì khác đều không gặp trở ngại. Cho nên tôi nghĩ...có lẽ bản thân chỉ là quên một số việc nhỏ nhặt thôi, vậy nên tôi cũng không cố gắng nghĩ nhiều làm gì."

Tư Đồ lẳng lặng gật đầu, không hỏi thêm nữa. Lần lượt vượt qua mấy ngã tư, cảnh cục liền hiện ra trước mắt.

Ở làn xe đối diện cũng xuất hiện một chiếc xe cảnh sát đang quẹo cua tiến vào sân trước cảnh cục. Từ trên xe có hai người bước xuống, là Mao Mẫn và Mao Dương.

Sắc mặt của Mao Mẫn có chút xấu đi, nhìn miệng như đang tranh cãi với người bên cạnh điều gì. Còn Mao Dương mặt vẫn không chút thay đổi, vẫn là bộ dạng ung dung điềm tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra. Hắn xuống xe còn cố ý sửa lại quần áo phẳng phiu, tựa như chuyện một ngày đến cảnh cục tận hai lần đối với hắn chẳng có gì đáng bận tâm.

https://thuviensach.vn

"Anh định làm gì tiếp theo?" Ân Thịnh nhìn hai người kia bước vào trong, y hướng Tư Đồ hỏi.

"Nói lời giả dối cho họ nghe."Tư Đồ giảm tốc độ xuống từ từ, cho xe chạy vào bãi đỗ xe.

Bãi đậu xe xây dưới hầm hơi tối. Mùi xi măng theo gió xộc thẳng vào mũi khiến Ân Thịnh cảm thấy mũi y có chút đau buốt, nhịn không được liền kéo khăn choàng cổ che cả nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt phượng cùng chân mày nhàn nhạt.

"Anh cho rằng Đông Lục là do bọn họ mời tới à?"

"Không thì ít ra cũng phải là do một trong số họ mời tới." Tư Đồ tay thọt túi quần đi vào thang máy, Ân Thịnh đi theo phía sau. Khi thang máy sắp đóng cửa nhưng Ân Thịnh chưa kịp vào, Tư Đồ liền nhanh tay giúp y cản lại cửa thang máy.

Cửa sắt màu bạc dừng một chút rồi lại lần nữa mở ra. Ân Thịnh lên tiếng "Cảm ơn", Tư Đồ nghe xong đột nhiên thất thần.

...

-Ơ! Đợi đã!

-Vào đi, thang máy còn chịu được thêm một người nữa đấy.

-Cảm ơn.

Là cảnh tượng lần đầu tiên họ gặp nhau ở thang máy dưới hầm của bãi đỗ xe. Tư Đồ nhớ lúc đó mình đứng ở cửa, cũng là đưa tay chặn cửa thang máy đang muốn đóng lại, Ân Thịnh thuận thế lách vào trong đứng ngay cạnh hắn, còn ngửa đầu khẽ cười nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Khi đó hắn còn chưa biết đến nghề nghiệp của Ân Thịnh, đối với chuyện quỷ thần luôn bác bỏ thẳng thừng. Mãi tới khi nghe nói rằng nam nhân nhã nhặn yếu ớt này là cố vấn cảnh sát mới của đội hình sự, hắn gần như nghĩ rằng mọi người đều điên hết cả rồi.

-Cố vấn cảnh sát? Tôi đã nhiều năm làm cảnh sát hình sự nhưng đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy một cái chức giống như vậy đấy.

-Chào anh, tôi tên Ân Thịnh, là một quỷ sư.

-Đó là cái gì? Bây giờ giáo trình ở đại học còn dạy cho người ta mơ giữa ban ngày luôn sao?

-Trên đời này còn nhiều điều mà anh vẫn chưa biết rõ tường tận được, vậy nên đừng làm ầm lên như thế. Cứ im lặng mà giữ lấy cái sự ngu ngốc của mình đi, đừng để cho mọi người ai cũng biết. Người ta không có hứng thú để biết đến cái sự ngu ngốc đó đâu.

-Cậu!

...

Tư Đồ trong thang máy bỗng phì cười, Ân Thịnh chỉ biết ngây người nhìn hắn.

"Vì cái gì lại phì cười?"

"Chỉ là nghĩ đến chút chuyện lúc trước." Tư Đồ nhún vai. Thang máy "đinh" một tiếng mở ra, là lầu ba- tầng lầu dành riêng để thẩm vấn.

"Cậu đi hỏi Mao Mẫn, tôi sẽ đối phó với Mao Dương." Tư Đồ đưa tay chỉ đạo, xong chỉ đổi lại ánh nhìn khinh thường của Ân Thịnh: "Tại sao? Chúng ta oẳn tù tì quyết định."

https://thuviensach.vn

"Này có gì hay đâu mà cậu phải tranh?" Tư Đồ dở khóc dở cười: "Cậu không muốn nói chuyện với người đồng tính nữ à? Vậy chúng ta đổi luôn nha?"

"..." Ân Thịnh híp mắt nguy hiểm, nhấn mạnh từng âm tiết: "Kéo, búa, bao!"

Nói xong đột nhiên ra tay. Tư Đồ giật mình, theo bản năng lấy tay che mặt.

"Đừng..."

Ân Thịnh nắm lấy bàn tay Tư Đồ nhìn một chút: "Đường sinh mạng nửa đoạn trước có vẻ mờ nhạt, nửa đoạn sau lại rất đậm...chuyện gì xảy ra? Anh đã từng gặp nguy hiểm tới tính mạng?"

Tư Đồ vội rút tay về, cười cười: "Quỷ sư còn có thể xem cả chỉ tay luôn hả?"

"Hiểu biết sơ thôi." Ân Thịnh chớp mắt mấy cái, tò mò nhìn chằm chằm vào gương mặt bối rối của Tư Đồ: "Đường tình cảm của anh bị đứt đoạn, gần đây thất tình sao?"

Tư Đồ hô hấp đọng lại, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng nở ra một nụ cười.

"Không có, chẳng qua là gặp chút vấn đề nhỏ thôi."

"A?" Ân Thịnh nhướng mày: "Một khi đã như vậy, tôi nghĩ anh nên thu bớt cái chất lưu manh của mình lại, anh thấy thế nào? Nói không chừng người kia cũng bởi vì cái bộ dạng cà lơ phất phơ đó nên mới..."

Lời còn chưa dứt, Vương Tiểu Nhị từ trong một phòng thẩm vấn ló đầu ra: "Sếp! Chuẩn bị xong hết cả rồi!"

https://thuviensach.vn

"Ừ" Từ Đồ gật đầu, lập tức chuyển đề tài với Ân Thịnh: "Cậu chọn đối phó người nào?"

"...Mao Mẫn." Ân Thịnh chậm rãi ném ra một câu rồi xoay người hướng phòng thẩm vấn kế bên đi tới.

Tư Đồ đứng tại chỗ một lúc, xòe bàn tay của mình ra nhìn vào giữa lòng bàn tay, chỉ thấy toàn những đường chỉ tay phức tạp, cũng không biết đường nào là đường nào. Nhìn một hồi, hắn liền buông tay lắc đầu một cái, ngẩng đầu bước đến phía Vương Tiểu Nhị.

Hai cảnh cửa cùng lúc đóng lại.

Ở một nơi khác, trong bệnh viện, Mao Hâm hiện tại vẫn chưa hoàn hồn cứ run rẩy giữ chặt lấy Hồ Diệp. Hồ Diệp trong lòng đang không ngừng thở dài thì điện thoại để trong túi quần rung lên vài cái.

Một tay anh vẫn duy trì trong tư thế bị Mao Hâm giữ chặt, tay kia thì cố sức móc lấy di động. Vừa lấy được điện thoại di động ra liếc mắt nhìn sơ qua thì thấy hiển thị trên màn hình là tin nhắn của Vương Tiểu Nhị gửi tới.

"Sếp bảo chúng ta chia ra diễn một chút! Châm ngòi ly gián!"

Hồ Diệp nhướn mày hiểu ý, lặng lẽ cất điện thoại, quay đầu trầm ngâm nhìn Mao Hâm.

"Như thế nào...Có chuyện gì?!"

Mao Hâm khó khăn nuốt nước bọt, trên mặt lộ rõ biểu tình vô cùng khẩn trương.

Đúng là một tên mập ngu ngốc.

Hồ Diệp rất nhanh đưa ra phán xét, đồng thời cũng nhanh chóng nghĩ ra một phương án. Anh nở nụ cười, ở bên giường bệnh ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

"Tôi vừa mới nhận được tin." Hồ Diệp lộ ra vẻ mặt vô cùng tiếc nuối: "Công ty của cha anh bởi vì gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, dẫn đến việc giá cổ phiểu giảm trầm trọng, rất nhiều nhân viên từ chức. Mới đây thôi, cổ phần công ty của anh đã bị đem bán hết rồi."

"Cái gì?!"

Mao Hâm tựa một con heo sắp bị giết thịt ré lên: "Làm sao có thể! Tôi còn chưa đồng ý thì làm sao có thể..."

Mao Hâm đột nhiên ngẩn người, như nhớ đến chuyện gì bỗng kịch liệt ôm đầu: "Anh cả gạt tôi! Anh ta lừa tôi!"

Hồ Diệp vốn chỉ định dọa Mao Hâm một chút, cũng không nghĩ mình đánh bậy đánh bạ thế mà lại đánh trúng chỗ hiểm, vậy nên liền thuận thế tiến tới. Anh lắc đầu, vỗ nhẹ lên mu bàn tay mập mạp của Mao Hâm: "Vậy là các người không cần phải cực khổ che giấu chuyện chú Mao đã qua đời nữa rồi, mau nhanh làm đám tang rồi chôn cất ông ấy đàng hoàng đi."

Ánh mắt Mao Hâm ngẩn ngây hồi lâu, lúc này mới nhớ tới phải lấy điện thoại di động để liên lạc, nhưng trong cơn hoảng loạn vừa nãy, điện thoại cũng không biết đã lạc mất ở nơi nào.

"Tôi...tôi..."

Mao Hâm cứng họng, đỏ mặt tía tai, thở hổn hển nữa ngày mới đột nhiên oán hận nói: "Anh cả qua cầu rút ván! Cha rõ ràng là do anh ta giết!"

Lời tác giả: Mới vừa đi ăn về, lúc ăn có cùng bằng hữu bàn luận về mấy vấn đề liên quan đến cổ phần công ty, nghe xong chợt phát hiện bản thân đã phạm phải một sai lầm lớn TUT. Mao Dương không thể nào tự tiện bán đi cổ phần công ty của Mao Hâm, cho nên liền lập tức về nhà thêm một đoạn giải thích ở cuối chương. =3=~

https://thuviensach.vn

P.S: Đánh tên nhân vật bị sai, đều là do bất cẩn! Cảm ơn Đồng Hài đã nhặt sâu giúp XDDD

Editor: Mình không biết Đồng Hài là ai, nhưng tác giả rất hay nhắc đến, có thể là một người bạn của chị ấy. Còn "Nhặt sâu" ở đây gần giống với nhặt sạn, tức sửa lỗi sai ấy.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 15

Trong phòng thẩm vấn nhỏ hẹp, ở giữa đặt một cái bàn hình vuông, nơi góc tường là một cái thùng rác cùng chậu cây nhỏ màu xanh.

Bốn phía đều không có cửa sổ, chỉ có duy nhất cửa ra vào phía sau lưng Ân Thịnh là thông ra ngoài.

Y kéo ghế thả người ngồi xuống, điều hòa không khí trên đỉnh đầu ong ong vang lên khiến không khí trong phòng trở nên rất ấm áp. Ân Thịnh chà xát hai bàn tay lạnh cóng rồi giương mắt nhìn người phía đối diện.

Mao Mẫn thoạt nhìn cũng giống như Trương Linh, cũng là loại phụ nữ chân tay không hề dính nửa tấc bùn đất. Nhưng nếu đem so với những người bình thường khác thì họ cũng không có gì đặc biệt đáng để người ta để tâm.

Cô ta xõa tung mái tóc dài, đuôi tóc bởi vì hay búi lên nên khi xõa ra có chút xoăn nhẹ, đã vậy màu tóc còn được nhuộm bởi màu be thời thượng càng tôn lên nước da trắng trẻo.

Cô ngồi tựa lưng vào ghế, bởi lúc thẩm vấn không được phép mang điện thoại vào trong phòng, nên ngón tay cứ vô thức bấm bấm vào lòng bàn tay.

"Có chuyện gì xảy ra?"

Mao Mẫn hơi cau mày, hết sức khống chế tâm tình nhìn về phía Ân Thịnh: "Tại sao lại đưa tôi và anh cả tới đây?"

https://thuviensach.vn

"Là do chúng tôi có điều muốn hỏi..."

Khuỷu tay Ân Thịnh tì lên mặt bàn, vẻ mặt vô cùng lười biếng. Nhưng chính là không chờ y nói hết câu, Mao Mẫn liền hét lên: "Anh không phải là cảnh sát! Không được quyền tra hỏi tôi!"

Ân Thịnh nhướng mày: "Chỉ là trò chuyện, đơn giản là trò chuyện thôi."

Mao Mẫn không tin nhìn y: "Anh cùng Tư Đồ chưa chịu yên đúng không? Muốn ở đây nói lời xảo trá đúng không?"

Khóe miệng Ân Thịnh cong lên nở nụ cười nhạt, miệng khẽ hé ra, mắt hơi nheo lại, không quá khoa trương, cũng không khiến người khác nhìn ra được ý đồ thật của y. Thời điểm này, nở một nụ cười thân thiện là biện pháp đúng nhất. Người ngoài nhìn vào thật sự nghĩ rằng y đang vui, đồng thời cũng khiến người nhìn cảm thấy thoải mái vô cùng.

"Xảo trá cái gì? Cô không phải là rất quan tâm đên vụ án hay sao? Tôi chẳng qua chỉ muốn cùng cô trò chuyện về vụ án thôi mà."

Ân Thịnh không chút bận tâm nói tiếp: "Là chuyện liên quan đến Trương Linh, tôi muốn nói rõ với cô một chút."

Sắc mặt Mao Mẫn đột nhiên trắng bệt, tay cô ta bắt đầu run rẩy, không khống chế được liền nắm lại thật chặt bỏ xuống dưới gầm bàn.

"Chị...Chị Trương...Chị Trương thì có gì để nói?"

"Bất kể là chuyện gì về cô ta, cứ nói cho tôi những gì cô biết." Ngón tay Ân Thịnh khẽ gõ lên mặt bàn: "Cô cũng biết đấy, cái chết của cô ta có chút kỳ quái, thoạt nhìn lại trông có vẻ có liên can đến cái chết của Mao Đại Sinh, thật rất quỷ dị."

https://thuviensach.vn

Mao Mẫn há miệng thở dốc, châm chước nói: "Lúc nãy anh có nói...Anh hai nhìn...nhìn thấy..."

"Tôi cũng nhìn thấy." Ân Thịnh chớp mắt mấy cái, dí sát người vào bàn, đưa tay chống cằm, ánh mắt vẫn không đổi nhìn chằm chằm Mao Mẫn: "Nghe Mao Hâm nói, quan hệ giữa cô và Trương Linh cũng không tồi đúng không? Cô ta không đến tìm cô sao?"

Ân Thịnh cố ý nói lời mờ ám, thanh âm hạ thấp, ở không gian thu hẹp như thế này lại càng khiến bầu không khí trở nên âm trầm đáng sợ.

Mao Mẫn lạnh cả sống lưng, cảm giác thật giống như có gì đó đang đứng phía sau lưng mình. Cô cố gắng ổn định nét mặt, trợn to mắt nói: "Vì, vì cái gì phải đến tìm tôi, tôi cùng chị ta...cũng không thể nói là thân thiết được."

"Các người không phải là chị em tốt của nhau sao?" Ân Thịnh tung hỏa mù: "Mao Hâm có nói, cô và Trương Linh thân như chị em ruột, cô cũng rất gần gũi với người chị dâu tương lai này cơ mà."

"Đúng...đúng là vậy." Đôi mắt Mao Mẫn rũ xuống, không biết đang nghĩ gì, im lặng một lúc lại chậm rãi nói: "Anh hai, anh ấy còn chưa có xác thực sẽ cưới chị ta. Vậy nên chị ấy có phải là chị dâu của tôi hay không còn chưa biết được."

"Nói cũng đúng." Ân Thịnh vô tư nói: "Kẻ có tiền đều như vậy cả, đều là ăn trong bát nhìn trong nồi* có phải không?"

Mao Mẫn mím môi, không trả lời.

"Thật ra tôi đã hỏi linh hồn của Trương Linh rồi." Ân Thịnh lại tung hỏa mù lần hai: "Cô ả nói có chuyện muốn nói với cô, nhưng không chịu nói cho tôi nghe, hay là tôi gọi cô ta tới đây nhé? Coi như là thuận nước đẩy thuyền luôn, dù sao vụ án lần này cũng là do cô tìm đến tôi nhờ giúp đỡ trước."

https://thuviensach.vn

Bả vai Mao Mẫn run lên bần bật, giống như vừa nghe được một chuyện vô cùng kinh hãi, kích động lắc đầu: "Không không, không cần!"

Nói xong lại cảm thấy bản thân có hơi kích động, vội giải thích: "Có lẽ chị ấy đã qua...ách...Cầu Nại Hà rồi."

"Gọi...gọi về đây thì không tốt lắm đâu..."

Ân Thịnh nhịn không được phì cười: "Cô ta không qua cầu được đâu, nếu chưa tìm được kẻ chết thay cho cô ta thì cô ta ngàn vạn lần vẫn không thể rời khỏi."

Mao Mẫn giật mình: "Thay...Kẻ chết thay?"

"Đúng vậy." Ngón tay Ân Thịnh gõ lên bàn: "Cô ta vốn dĩ là bị một kẻ chết thay hại chết, cho nên chính cô ả sau khi chết liền trở thành kẻ chết thay. Nếu không tìm được người thay thế tiếp theo thì vĩnh viễn chẳng thể siêu thoát."

Mao Mẫn ngây ngẩn cả người, hiển nhiên đối với những điều như thế này cô đều mù tịt, bán tín bán nghi liếc nhìn y.

Ân Thịnh tự mình nói tiếp: "Trên đời này chuyện gì cũng có cái giá của nó, làm hại người khác, chính mình cũng sẽ gặp báo ứng, mạng người quý giá đến vậy không phải thứ muốn tùy tiện lấy là lấy, một mạng đổi một mạng mới thực sự là công bằng..."

Mao Mẫn nuốt nước bọt, trên trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, cô ngập ngừng một chút trước khi thận trọng hỏi: "Chị Trương...Chị Trương sẽ đi tìm hung thủ để lấy mạng sao?"

"Cái này không nói trước được." Ân Thịnh không thèm giải thích cho cô ta hiểu về địa phược linh, chỉ mở miệng nói lời vô trách nhiệm: "Thật ra tôi có thể tìm được hồn phách của Trương Linh, như vậy là có thể biết được

https://thuviensach.vn

đáp án, nhưng cho dù có được đáp án vẫn không đủ bằng chứng để bắt giam hung thủ...Chuyện của Mao Đại Sinh cũng vậy. Bất quá đành để cho Trương Linh tự tìm hung thủ báo thù, một mạng đền một mạng vậy cũng không tồi."

Mao Mẫn lúc này đã không thể bình tĩnh hơn được nữa, hai chân đều không thể tự chủ mà run lên, đã mấy lần cô ả muốn từ trên ghế đứng dậy chạy ra ngoài, vì so với việc ngồi đây nghe Ân Thịnh nói thì chạy ra ngoài có vẻ là biện pháp tốt nhất, chỉ là đầu gối cứ nhũn ra, như thế nào mà dùng sức mãi vẫn không nhấc người lên được.

Ân Thịnh vẫn làm như không nhìn thấy vẻ khác thường của Mao Mẫn, đến đầu bên kia bàn rót một ly nước ấm, đoạn tiến lại gần, nhẹ nhàng đặt ly nước trước mặt Mao Mẫn, cười nói: "Cô nói thử xem lời tôi nói có đúng không?"

...

Tư Đồ miệng ngậm điếu thuốc nhưng lại không châm lửa, tùy tiện đưa một điếu thuốc khác cho Mao Dương.

"Đây không phải là một cuộc tra hỏi, chỉ đơn giản là tán gẫu chút thôi, Mao tiên sinh không cần phải khẩn trương như thế, cứ tự nhiên ngồi xuống nói chuyện."

Mao Dương nhận lấy điếu thuốc cười cười, ngồi xuống cái ghế bên cạnh, nhưng không hề hút điếu thuốc đó, chỉ là nhận rồi kẹp trên tay, hắn nhìn Tư Đồ: "Đội trưởng Tư Đồ, anh cho người tìm hai anh em chúng tôi đến đây cốt cũng chỉ là để tán gẫu thôi sao?"

"Đôi khi tán gẫu cũng là một phương pháp tốt để phá án." Tư Đồ tùy tiện nói: "Nhiều khi chỉ trong vài phút tán gẫu ngắn ngũi của chúng ta, lại có thể phát hiện ra vài manh mối trọng yếu, anh nói có đúng không?"

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên tôi không thể hiểu rõ vấn đề này bằng đội trưởng Tư Đồ anh rồi..." Mao Dương gật gật đầu, hệ thống lò sưởi trong phòng khiến hắn cảm thấy có hơi nóng, liền cởi áo khoác bỏ lên bàn.

"Hôm nay Mao Hâm không liên lạc với anh sao?"Tư Đồ thuận miệng hỏi, sẵn tiện vẫy tao bảo Vương Tiểu Nhị mang tới hai ly nước lọc.

"Không, sáng sớm nay tôi có đi tìm nó." Mao Dương lắc đầu: "Vốn cho là nó đang trốn ở nơi nào đó để giải sầu, cả điện thoại cũng chẳng chịu bắt máy."

"Buổi sáng nay anh ta đã đến nhà tang lễ gặp chúng tôi." Tư Đồ mặt vô biểu tình, bắt chéo chân kiêu ngạo tựa vào ghế ngồi: "Sau đó thì phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nghe anh ta nói chính bản thân đã nhìn thấy hồn ma của Trương Linh."

Mao Dương vốn đã nghe Ân Thịnh nhắc qua việc này vào trước đó, nên hắn chỉ gật đầu, cũng không lên tiếng trả lời.

"Anh có nghĩ rằng anh ta bị hoa mắt không?" - Tư Đồ hỏi.

"Tôi nghĩ lúc đó nó bị ảo giác thôi." Mao Dương mỉm cười, khẽ đẩy gọng kính: "Anh phải biết rằng cái chết của Trương Linh đối với nó là một đả kích rất lớn."

"Đó mới là chuyện lạ a." Tư Đồ rung đùi đắc ý, trông chẳng khác gì so với mấy đứa trẻ mắc bệnh tăng động: "Tại sao cái chết của Mao Đại Sinh lại chẳng thể sánh bằng cái chết của cô tình nhân Trương Linh? Anh và Mao Hâm trong công ty lại còn có thể bình tĩnh giữ cho chuyện này không lan truyền ra ngoài."

"Cũng không còn cách nào khác." Mao Dương nhíu mày, giọng nói có phần đau đớn: "Cha của chúng tôi tuổi cũng đã cao, càng về già những phán đoán về công việc của ông càng sai, làm ảnh hưởng rất nhiều đến tiền

https://thuviensach.vn

đồ của công ty, hiện tại cũng vì lẽ đó mà có rất nhiều công ty tài chính đầu tư vào cốt để chiếm lấy cổ phần công ty của chúng tôi, cổ phần trong tay ba anh em bọn tôi cũng bị chia bớt cho họ rất nhiều..."

"Điều này tôi cũng đã nghe Mao Hâm nói qua."- Tư Đồ gật đầu.

Mao Dương giương mắt cảnh giác: "Mao Hâm đã nói với anh rồi?"

Tư Đồ lặng lẽ nhìn vẻ mặt của hắn, chậm rãi nói: "Chính là lúc trò chuyện đã có nhắc sơ qua."

Mao Dương trầm ngâm một chút, mở miệng lại không hề còn lưu loát giống vừa rồi như thể sợ mình mắc phải bẫy của Tư Đồ: "Những cổ đông khác nếu liên hợp lại, thì công ty do một tay cha tôi gầy dựng sẽ bị cướp mất, vậy nên vào thời điểm này tôi và Mao Hâm chỉ còn cách giấu nhẹm tin cha đã qua đời..."

"Nhưng rốt cục tin tức cũng bị tiết lộ ra ngoài."- Tư Đồ ngắt lời nói.

"Đúng." Mao Dương cũng cau mày: "Nhất định là do nhân viên trong công ty biết chuyện để lộ bí mật...Thành thật mà nói, gần đây công ty đang lâm vào hoàn cảnh căng thẳng cực độ, tôi cũng không còn tâm tình đâu để mà giải quyết chuyện rò rỉ tin tức này... Anh cứ tiếp tục hỏi những vấn đề nào liên quan đến vụ án đi."

Tư Đồ "À" một tiếng, tỏ vẻ hiểu biết.

Ngón tay Tư Đồ gõ gõ lên bàn, như đang suy nghĩ điều gì, đột nhiên hỏi: "Anh không nghi ngờ gì về cái chết của Mao Đại Sinh à?"

"Cha tôi là tự nhiên mà chết." Mao Dương lắc đầu: "Các người đừng nghe theo Mao Mẫn, quan hệ giữa nó và cha tôi không tốt chút nào, thời điểm này nó còn tỏ vẻ muốn đòi lại công đạo cho cha thật sự trông rất kỳ quặc."

https://thuviensach.vn

"Anh đã xem qua hồ sơ của bệnh viện cung cấp chưa?" Tư Đồ một hơi uống hết ly nước lọc trước mặt, nước trong ly vẫn còn ấm: "Là bệnh tim...Nhưng cả dòng họ nhà anh không ai có tiền sử mắc bệnh tim cả."

"Cha tôi...à..." Mao Dương ngẫm nghĩ: "Ông càng lớn tuổi thì sức khỏe càng suy giảm, anh có thể hỏi bác sĩ riêng của gia đình chúng tôi, bởi vì phải tham gia rất nhiều các buổi tiệc xã giao của công ty...Huyết áp và hàm lượng cholesterol của ông đều rất cao."

Tư Đồ đương nhiên không ngốc đến mức chạy đi hỏi cái tên bác sĩ gia đình đó, Mao Dương hắn đã có thể tự tin nói ra như vậy, chứng tỏ hắn không hề có ý sợ hãi, nói không chừng cũng đã sớm ngụy tạo chứng cứ sẵn cả rồi.

Tư Đồ nhận thấy Mao Dương nói chuyện rất cẩn thận, mỗi lần thấy có kẻ hở liền lập tức trở mình phòng thủ, có khi còn tấn công ngược lại, không hổ là dân làm kinh doanh. Tư Đồ cùng hắn trao đổi vài chuyện vặt vãnh trong gia đình, rồi chuyện của công ty, sau đó cũng không còn gì để nói.

Tư Đồ có chút buồn bực, đưa tay châm điếu thuốc nãy giờ vẫn còn ngậm trên miệng, trong phòng vốn không có quạt thông gió nên khói tỏa ra khiến người khác không khỏi nghẹt thở.

Mao Dương ho khan vài tiếng, tựa lưng vào ghế ngồi bất động như núi, trấn định ung dung, trên mặt vẫn như cũ phảng phất nét cười.

Tư Đồ híp mắt nhìn hắn, rồi bắt đầu nhận thấy hình như cái chân mình bắt chéo trên đùi quá lâu nên khí huyết không thông, liền bỏ xuống rung rung đùi...

Ong —— ong ——

Điện thoại của Tư Đồ đặt trên bàn chợt sáng lên.

https://thuviensach.vn

Mao Dương liếc mắt nhìn thoáng qua màn hình, tên hiển thị trên màn hình là Hồ Diệp, hắn ta thu hồi tầm mắt, cũng không để ý tới ánh mắt của Tư Đồ bỗng lóe lên tia tinh quái.

Tư Đồ đem điện thoại của mình lên bật loa ngoài, vẫn ngậm điếu thuốc hỏi: "Chuyện gì? Nói."

Hồ Diệp cùng Tư Đồ đã kề vai sát cánh với nhau nhiều năm như vậy, từ lâu đã có đến mười phần ăn ý nhau, anh cũng không nói nhảm nhiều, mở miệng nói ngay vấn đề: "Sếp, Mao Hâm đã khai hết rồi, nói rằng anh ta có chứng cớ giết người của Mao Dương, Mao Đại Sinh là do Mao Dương thuê người giết hại, Mao Dương còn muốn đem hết mọi tội trạng đổ lên người Mao Mẫn."

Khuôn mặt Mao Dương lập tức trắng bệt, nụ cười đông cứng trên khóe miệng, ánh mắt nhìn chằm chằm Tư Đồ, chỉ thấy đối phương tựa tiếu phi tiếu nhìn hắn.

"Đã ghi chép lại toàn bộ lời nói của Mao Hâm chưa?."

"Ghi rồi."

"Tốt lắm, mau đưa anh ta đến cảnh cục đi."

"Anh ta nói còn phải mang theo chứng cứ..."

"Cậu phái một nhóm người căn cứ theo lời anh ta nói mà đi lấy chứng cứ, còn cậu tự mình áp giải anh ta về đây cho tôi." Tư Đồ phân phó xong cúp điện thoại. Ngoài cửa, Ân Thịnh gõ cửa tiến vào liền nhìn thấy sắc mặt bất thường của Mao Dương, sau đó mới quay sang nhìn thẳng mặt Tư Đồ.

"Mao Mẫn bị Trương Linh dọa đến chết khiếp, lời nên hay không nên nói đều đã nói hết rồi."

https://thuviensach.vn

Như để xác minh lời nói của mình y liền ra hiệu để hai cảnh sát khác dìu Mao Mẫn từ trong phòng thẩm vấn kế bên bước ra ngoài, tiếng kêu la thất thanh của Mao Mẫn ngoài hành lanh vang lên thật rõ rệt.

"Cút ngay! Đừng đi theo tôi! Đồ tiện nhân này! Tiện nhân! Là cô phải xin lỗi tôi trước mới đúng! Tôi không có sai! Không có sai!"

Khóe miệng Tư Đồ cong lên, khoanh tay nhìn Mao Dương, lạnh lùng giễu cợt: "Thật là thanh quan nan đoạn gia vụ sự**...Anh nghĩ sao Mao tiên sinh?"

Giờ phút này sắc mặt Mao Dương gần như đã suy sụp hoàn toàn, hắn dùng cặp mắt đằng sau gọng kính lặng lẽ nhìn Ân Thịnh, vẫn như cũ không lên tiếng.

*Ăn trong bát nhìn trong nồi: chỉ người tham lam, không bao giờ cảm thấy đủ với những gì mình có.

**Thanh quan nan đoạn gia vu sự: ngụ ý việc trong nhà lộn xộn phức tạp, người công chức thanh liêm cũng khó mà phân biệt đúng sai.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 16

"Mao Mẫn là con ngoài giá thú, cha tôi lập di chúc ngay từ đầu đã không chừa phần nó, Mao Mẫn đối với chuyện này vẫn luôn canh cánh trong lòng, cũng vì vậy mà cãi nhau với cha rất nhiều lần, hơn nữa từ nhỏ đến lớn luôn bị xem thường, Mao Mẫn đối với cha oán hận rất lớn."

"Anh cả nhìn ra được điều đó...Thật ra chúng tôi vốn không muốn làm vậy đâu, chỉ là do cha thật rất quá đáng, ông ta lúc đầu đã hoàn thành xong bản di chúc, nhưng sau đó lại sửa lại...cũng là vì ả đàn bà Trương Linh kia."

"Một ông già gần bảy mươi tuổi rồi chứ có phải còn nhỏ gì, đúng thật là trâu già gặm cỏ non! Trương Linh có dã tâm rất lớn, cô ta thành một cặp với Mao Mẫn cũng là do nhìn trúng được khối tài sản kết xù của nhà chúng tôi, sau này khi biết Mao Mẫn không được đồng nào trong đống tài sản đó thì liền quay sang tán tỉnh anh cả. Cô ta là người song tính nên đều có thể ra tay với cả nam lẫn nữ, nhưng cô ta không dám trực tiếp chia tay với Mao Mẫn, các người không biết đó thôi, Mao Mẫn nó trước mặt người lạ trông rất hiểu chuyện, trên thực tế con người nó rất hung tàn. Vậy nên Trương Linh đành phải nói với nó rằng di sản cha tôi không chừa lại cho nó thì thật rất bất công, ả ta sẽ thay nó giành lại công đạo bằng cách bày ra cái bẫy mỹ nhân kế."

"Mao Mẫn cũng thật ngu ngốc, nghe nói vậy liền tin ngay. Mục tiêu đầu tiên của Trương Linh là anh cả, nhưng ảnh cả đối với loại phụ nữ như thế này vốn không có chút hứng thú, sớm đã biểu hiện thái độ thẳng thắn cự tuyệt, Trương Linh dụ dỗ anh cả không được, liền chuyển sang quấn lấy tôi.Tôi thì cảm thấy cũng không có vấn đề gì, loại phụ nữ như thế này để

https://thuviensach.vn

bên cạnh làm xiếc cho tôi coi cũng không tệ, không phải ả cũng chỉ vì một chữ tiền thôi sao, không thì đi theo Mao Mẫn để làm gì?. Ả đàn bà này lòng dạ vô cùng độc địa, mong muốn độc chiếm tài sản lại rất mạnh. Tôi chơi trò yêu đương với Trương Linh hai tháng, cô ta liền nói cho tôi biết rằng Mao Mẫn kêu cô ta tiếp cận tôi với mục đích nằm vùng, trước khi cha chết phải tranh thủ sửa lại bản di chúc."

Trong văn phòng làm việc yên tĩnh gồm có Tư Đồ, Ân Thịnh, Vương Tiểu Nhị và Hồ Diệp cùng ngồi.

Bốn người bọn họ cùng nhìn chằm chằm vào máy ghi âm đặt trên bàn, lắng lặng nghe lời khai đứt quãng của Mao Hâm.

Giọng nói của Mao Hâm có chút khàn khàn, tốc độ nói chuyện rất nhanh, hơn nữa còn rất điên cuồng, xem bộ dạng giống như là tức giận đến mức không nhịn được nữa rồi, trong giọng nói lúc thì là thái độ giễu cợt, lúc thì lại trở nên khinh thường, chốc lát lại tràn đầy oán độc.

Ân Thịnh nhấn nút tạm dừng, quay đầu nhìn Tư Đồ: "Anh có cảm thấy rằng lần này anh ta nói sự thật không?"

Lúc trước Mao Hâm cũng đã khai qua một lần, khi đó hắn ta đã nói rõ rằng thủ phạm chính là Mao Mẫn, vậy mà bây giờ lại nói tất cả mọi chuyện đều là do Mao Dương làm. Khiến Hồ Diệp có chút nghĩ không thông, không biết đâu là đúng đâu là sai.

Vương Tiểu Nhị từ trước đến giờ vẫn luôn thẳng thắn, cậu lấy tay vò tóc, nhướng một bên chân mày lên: "Anh ta bị dọa đến hai lần rồi, lần này chắc là nói thật, dù sao lúc ấy đội phó cũng có ở đó, anh ấy chẳng phải đã chọc cho Mao Hâm sợ đến vậy sao."

Tư Đồ gật gật đầu: "Tôi cũng cho là vậy."

https://thuviensach.vn

"Vậy nên Mao Dương muốn làm hại Mao Mẫn?" Ân Thịnh lần nữa nhấn nút khởi động máy ghi âm, mấy người bọn họ một bên ghi chép suy nghĩ tìm thêm manh mối, bên còn lại tiếp tục chăm chú lắng nghe.

"Tôi cứ nghĩ rằng Trương Linh nhất định là sẽ theo cạnh tôi, kết quả con mẹ nó lại chẳng thể ngờ cô ta thật ra còn một tính toán khác."

"Cô ta nhân lúc chúng tôi không để ý, không biết từ lúc nào lại câu dẫn luôn cả cha của tôi, chuyện này quả thực khiến người ta dở khóc dở cười mà, một ả đàn bà như thế lại có thể tự do tung hoành trong nhà họ Mao, ngoại trừ anh cả ra những người còn lại trong gia đình đều trúng kế, tôi thật có điểm bội phục cô ta."

"Bất quá chuyện này rất lâu sau đó chúng tôi mới biết được, sự tình bị bại lộ cũng bởi cha tôi vì ả ta lại lặng lẽ gọi tới văn phòng luật sư, tự tiện sửa lại di chúc, đem tận 10% cổ phần chia cho người phụ nữ kia."

"Quả thật không thể hiểu nổi mà!"

Nghe giọng của Mao Hâm thật sự là đang rất tức giận, một tiếng "Ầm" dữ dội vang lên, mọi người đều nghe ra là chính hắn ta vừa hung hăng đập thật mạnh vào tủ đặt ở đầu giường bệnh.

"Thời điểm Mao Mẫn biết hết mọi chuyện, thiếu chút nữa là đã ngay tại chỗ phát điên rồi, nó lúc ấy liền cùng Trương Linh cãi nhau một trận ầm ĩ, tôi cùng anh cả đứng trên lầu vừa vặn nghe thấy được, anh cả cảm thấy nếu cứ tiếp tục để Trương Linh tác oai tác oái thì không biết cha sẽ lại đem thứ gì cho cô ta nữa đây, chúng tôi không thể nào cứ ở thế bị động được. Vậy nên anh cả liền lên kế hoạch, vì để đề phòng vạn nhất anh ta bảo tôi nếu có bị tra hỏi hoặc những lúc bắt buộc phải khai thì phải đem mọi chuyện đổ lên đầu Mao Mẫn, vì nha đầu này đối với cha vốn đã luôn oán hận từ lâu, chuyện này mọi người ai cũng biết, hơn nữa cha tôi dọn ra ngoài ở cũng là nó một mực đòi đi theo chăm sóc."

https://thuviensach.vn

"Tôi cũng không biết anh cả tìm đâu ra người quỷ dị như vậy nữa, tóm lại đối phương yêu cầu một số tiền lớn, anh cả đáp ứng rồi thì người kia liền ở nhà làm phép, làm xong thì cha vốn đang yên đang lành ở nhà tại nội thành liền chết ngay tại chỗ. Tôi cùng anh cả liền cố giữ vững tâm lý, bởi chúng tôi vừa dùng tiền thuê người giết cha mình...dù gì đi chăng nữa cũng sợ sẽ bị tra ra chân tướng."

"Kết quả thành công hơn mong đợi, Mao Mẫn tan tầm về nhà thấy xác cha ngay lập tức gọi cho chúng tôi, tôi làm theo kế hoạch của anh cả, dặn nó khoan hẵng đem chuyện này làm lớn ra ngoài, trước tiên kêu xe cứu thương đã, tôi và anh cả sẽ giấu nhẹm chuyện này không để người trong công ty biết, bằng không thì công ty sẽ không xong đâu."

"Quả nhiên Mao Mẫn rất bất mãn, nhưng nó vẫn là không còn cách nào khác, nó nghi ngờ anh cả và tôi, kỳ thật trong chuyện này tôi hoàn toàn vô tội! Tôi căn bản là cái gì cũng không làm, kết quả vẫn là bị liên lụy!"

"Anh cả còn bảo nếu vụ án này không phá được, thì cả ba anh em chúng tôi có thể tiếp tục sống thư thả, chia cho Mao Mẫn một chút tiền cũng không phải là không thể, nhưng nếu cảnh sát cứ quả quyết phải điều tra cho thật cặn kẽ vậy thì phải kín đáo mà đưa số tiền đó cho Mao Mẫn. Vốn tôi nghĩ chuyện đến đây là kết thúc, nhưng cái mà anh cả chẳng thể ngờ tới là Mao Mẫn lại tìm đến Ân Thịnh, nghe đồn trong giới quỷ sư Ân Thịnh cũng là một nhân vật lợi hại, anh cả sợ sẽ bị bại lộ vì thế mới bí mật cho người tiếp cận Mao Mẫn, đem quỷ sư mà chúng tôi đã thuê trước đó giới thiệu lại cho nó, để nó giết chết Trương Linh."

"Mao Mẫn ngu xuẩn đó không hề biết quỷ sư nó thuê là người chúng tôi đã thuê trước đó, nó còn tưởng bản thân nó rất thông minh, thần không biết quỷ không hay cứ thế ra tay giết Trương Linh, còn muốn đem chuyện này cùng chuyện của cha giao lại cho anh cả xử lí."

https://thuviensach.vn

"Tin cha tôi qua đời cũng là do nó tiết lộ ra ngoài, anh cả có nói rằng từ trước đến này người mà Mao Mẫn hận nhất vẫn là cha, muốn trả thù nhất vẫn là cha, nó nhất định sẽ tận dụng cơ hội này khiến công ty hoàn toàn sụp đổ, tiền đối với nó căn bản là không có ý nghĩa, nó chính là một bụng toàn thù hận! Đúng là một ả đàn bà điên cuồng!"

Thanh âm của Mao Hâm ngừng lại, nghe thấy Hồ Diệp có hỏi y vài câu.

Sau đó máy ghi âm liền tắt hẳn.

"Đây là toàn bộ lời khai." Hồ Diệp nói: "Lúc đầu đang nói chuyện với Mao Hâm, tôi vốn chỉ định nói khích anh ta một chút, không ngờ lại có thu hoạch hơn cả dự định. Một tháng trước, Mao Dương đã gạt Mao Hâm đầu tư vào một phần sản nghiệp khác, mục đích là muốn chiếm đoạt cổ phần công ty trong tay Mao Hâm, tất nhiên sản nghiệp đó là giả, bây giờ trong người Mao Hâm một đồng xu cũng không có, chỉ có thể đem cổ phiếu đổi thành tiền mặt để bồi thường các bản hợp đồng."

Tiểu Nhị nghe thấy liền thổn thức, liên tục lắc đầu: "Là anh em ruột thịt...Sao lại làm vậy với nhau? Vì sao lại ra tay thẳng thừng như vậy?"

Hồ Diệp nhún vai, đưa tay vào trong túi áo lấy ra một tấm thẻ nhỏ màu trắng, ngay chính giữa tấm thẻ có in một dãy số điện thoại di động, ở phía cuối của dãy số in một chữ "Đông" gọn gàng rõ nét.

Ân Thịnh vươn tay đón lấy, cầm tấm thẻ trên tay lật qua lật lại nhìn một lần, rồi giương mắt nhìn Tư Đồ nói: "Thoạt nhìn có lẽ là Đông Lục."

"Đông Lục?"

Vương Tiểu Nhị hiếu kỳ hỏi: "Là ai vậy?"

Tư Đồ lúc này mới nhớ tới hắn căn bản cũng chưa kể chuyện này qua cho hai người bọn họ, châm chước một chút, đem sự tình thuật lại một cách

https://thuviensach.vn

thật sơ lược.

Hồ Diệp cùng Vương Tiểu Nhị nghe xong vẻ mặt trở nên kinh hãi vô cùng, muốn nói gì đó cuối cùng lại nhìn qua phía Ân Thịnh, do dự chẳng nói nên lời.

Ân Thịnh nhìn thấy sắc mặt kỳ quái của hai người, y hơi nhíu mày: "Như thế nào? Các người quen cậu ta à?"

"Không..." Vương Tiểu Nhị khoát tay: "Chẳng qua là có biết anh trai của cậu ấy..."

"Khụ khụ!"

Hồ Diệp lớn tiếng ho khan, cố ý át mất mấy chữ cuối trong câu nói của Vương Tiểu Nhị, anh trừng mắt cảnh cáo Vương Tiểu Nhị, Tiểu Nhị lúc này mới phát hiện chính mình đã lỡ miệng, liền xụ mặt xuống, chỉ hận không thể tự tay đấm bản thân một phát.

Ân Thịnh lẳng lặng nhìn Hồ Diệp trong chốc lát, Hồ Diệp bị y nhìn đến mức bản thân cảm thấy chột dạ, liền cúi mặt nhìn sàn nhà, bộ dạng nghiêm túc trông như đang suy nghĩ về vụ án.

Tư Đồ chậm rãi nói sang chuyện khác: "Người tên là Đông Lục đó chính là đối tượng tình nghi lớn nhất, chỉ là không biết lý do vì sao cậu ta lại nhất quyết phải nhúng tay vào vụ này đến cùng, chỉ vì tiền thôi sao? Cuối cùng vẫn là còn mục đích khác nữa."

Những lời này của Tư Đồ không phải là nói bừa. Nếu như nói vụ án đầu tiên Đông Lục nhận là vì tiền, vậy còn vụ án thứ hai giết Trương Linh...Là do sau khi Mao Dương nghe thấy Mao Mẫn tìm đến Ân Thịnh, nói không chừng Đông Lục biết được tin này, có phải là do cậu ta muốn nhắm vào Ân Thịnh hay không cũng không thể nói chính xác.

https://thuviensach.vn

Hắn có chút lo lắng, quay đầu nhìn Ân Thịnh, đối phương vẫn là không hề hay biết chỉ ôm tay tựa lưng vào ghế, sắc mặt lạnh nhạt.

"Thứ này vốn dĩ vẫn không phải là chứng cớ, tôi thấy vụ án mạng lần này rốt cục vẫn là không phá được."

Nghe vậy, tất cả mọi người liền trở nên yên lặng.

Vụ án này bọn họ đều biết được sự tình từ đầu đến cuối, chỉ là họ ngoại trừ nhân chứng là Mao Hâm ra còn vật chứng thì căn bản là không có lấy một thứ.

Cho dù quan tòa có chấp nhận lấy bản ghi âm của Mao Hâm làm chứng cứ thì Mao Mẫn và Mao Dương cũng có thể hoàn toàn phủ nhận, họ sẽ nói Mao Hâm nghĩ muốn tiền nghĩ đến điên rồi mới thốt lên những lời vô căn cứ đó.

Thử hỏi người bình thường ai sẽ lại đi tin những lời nói quái đản không thể lý giải được của Mao Hâm đây?

Tư Đồ cũng cảm thấy chuyện này thật khó giải quyết, hắn đưa tay vuốt mặt, thở dài một hơi: "Đã biết rõ chân tướng mà vẫn không thể bắt người, đây là lần đâu tiên a."

"Trừ phi là do chính miệng Mao Dương và Mao Mẫn tự thừa nhận." Hồ Diệp gật đầu: "Bằng không chúng ta cũng không còn biện pháp nào khác."

"Mao Mẫn đã thừa nhận rồi." Ân Thịnh nói xen vào, từ trong túi lấy ra một chiếc điện thoại di động: "Tự nghe thử đi."

Mọi người nghi hoặc khó hiểu, đồng thời mở điện thoại lên lục lọi, đoạn nhấn vào thư mục ghi âm, một đoạn ghi âm chỉ vỏn vẹn 3 phút vang lên.

"Tôi một chút cũng không hối hận! Trương Linh vốn đáng chết!"

https://thuviensach.vn

"Cô ta phản bội tôi trước! Bị như vậy là đáng lắm, tôi sai cũng chỉ sai ở chỗ đã nhất thời kích động, nghe lời người khác xúi giục! Bây giờ nghĩ lại mới biết là do anh cả của tôi sắp đặt mọi chuyện! Chính là vì muốn hãm hại tôi! Muốn tôi chịu tội thay anh ta!"

"Ân tiên sinh anh không thấy buồn cười sao? Gia đình chúng tôi ấy?"

"Cái gì? Cha tôi? Cha không phải là do tôi giết! Tôi chỉ thừa nhận những gì tôi đã làm, Trương Linh xem như là do tôi mà chết, tự mình làm thì tự mình chịu, có gì mà không dám nhận chứ?!"

"Cô ta nếu muốn tìm tôi báo thù...Thì tìm đi! Cùng lắm là đền mạng! Trên đời này có ai sống mãi đâu!"

Tư Đồ trầm mặc nghe, nghe xong liền giương mắt nhìn Ân Thịnh.

"Ghi âm lúc nào vậy?"

"Lúc nói cho cô ta nghe Trương Linh sẽ trở về trả thù, cô ta tức thì không khống chế được cảm xúc." Khóe miệng Ân Thịnh nhẹ cong lên: "Đáng lẽ người như cô ta không dễ bị người khác hù dọa. Nhưng trải qua quá nhiều sức ép, đã mấy lần phải đến cảnh cục, trong lòng thì ray rứt, căn bản cũng là không thể chịu đựng nỗi, đã vậy lại còn bị hồn ma dọa đến kinh hãi, vậy thì cho dù có kín miệng cỡ nào cũng phải khai ra hết thôi."

"Nhưng cái này cũng không thể lấy ra làm bằng chứng." Vương Tiểu Nhị phát hiện được điểm mấu chốt, thở dài nói: "Cô ta đã nói "là do tôi mà chết", chứ không trực tiếp thừa nhận là do cô ta ra tay."

Hồ Diệp bất đắc dĩ: " Vốn cũng không phải là do cô ta ra tay, mà là thuê người giúp đỡ."

Hồ Diệp vừa dứt câu, mọi người lại trầm mặc, ồn ào cả nửa ngày vẫn là không có biện pháp, án mạng lần này chẳng lẽ cứ như vậy cho qua?

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SỰ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 17

Ân Thịnh ngẩn người, cứ trừng to mắt nhìn lên trần nhà.

"Mọi người nói thử xem, nếu thật có báo ứng, vậy thì sẽ ứng lên kẻ nào?"

Tư Đồ quay đầu nhìn y, biểu tình có chút hoang mang.

"Tôi là đang nói tới Đông Lục, Mao Dương cùng Mao Mẫn." Ân Thịnh nói: "Người ra tay vẫn là Đông Lục, nếu thật sự có báo ứng, Đông Lục không phải là sẽ chịu tiếng xấu thay cho người khác sao?"

"Không nhất thiết phải suy nghĩ." Tư Đồ dựng thẳng ngón tay lên lắc lắc: "Đông Lục bị báo ứng là điều nhất định, cậu ta chính là giúp người khác tạo nghiệt, mà cả Mao Dương, Mao Mẫn cùng Mao Hâm đều nên bị báo ứng. Mao Hâm là thấy chết không cứu, biết rất rõ ràng nhưng lại bàng quan không nói lời nào, hành vi này so với việc trực tiếp ra tay còn lạnh lùng tàn khốc hơn cả, còn Mao Dương cùng Mao Mẫn thì tâm thuật bất chính, không cần biết cha của họ rốt cục là đã làm sai những gì, nhưng họ làm vậy thì phải đáng bị nghiêm trị."

Ân Thịnh nhướng mày, có chút kinh ngạc nhìn Tư Đồ Bách: "Lúc này như thế nào mà anh lại có thể nói ra những lời thật giống với con người thế kia? Tư Đồ đội trưởng?"

Mí mắt Tư Đồ giật giật, sớm biết Ân Thịnh sẽ không nói lời dễ nghe với hắn vậy mà cũng hăm hở nói, tự đưa bản thân ra cho người ta chế giễu.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ đưa tay kéo kéo khăn choàng cổ của Ân Thịnh, tỏ vẻ bất mãn không hài lòng, Ân Thịnh liền trừng mắt liếc hắn một cái, giơ tay bảo vệ khăn choàng cổ, hai người đứng hai bên bàn làm việc cứ thế kéo qua kéo lại, đem Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị quẳng qua một bên.

Đây đã là lần thứ hai Tiểu Nhị nhìn thấy hai người bọn họ giữa ban ngày ban mặt cứ thế thoải mái bung lụa, không coi ai ra gì, cậu chỉ cảm thấy đầu đầy hắc tuyến, trong lòng còn còn có chút kỳ quái: Ân Thịnh bị mất trí nhớ thật sao? Thật sự là mất trí nhớ? Sao mà anh ấy cùng sếp đứng cạnh nhau lại có thể trông tự nhiên hòa hợp như thế?

Hồ Diệp chỉ giả vờ không thấy, đem máy ghi âm cất vào, nhìn đồng hồ trên tay một chút.

"Luật sư của Mao Dương chắc là cũng đến rồi, bước tiếp theo chúng ta phải làm sao đây sếp?"

Tư Đồ rốt cục cũng chịu dừng tay, Ân Thịnh một lực một giật lại khăn choàng, hai người cùng giương mắt nhìn Hồ Diệp.

Tư Đồ suy nghĩ một chút: "Hay là trước tiên chúng ta điều tra lai lịch kẻ trên danh thiếp vậy?"

Ân Thịnh đối với điều này lại rất có hứng thú, dứt khoát gật đầu: "Được!"

Tiểu Nhị đảo mắt vòng vo: "Tôi ở lại cảnh cục chuẩn bị sẵn sàng để đề phòng khi các anh cần tiếp viện!"

Hồ Diệp liếc mắt nhìn cậu một cái: "Cậu không muốn phải đối mặt với nhân vật nguy hiểm như vậy đúng không?"

"Ai nói vậy?" Tiểu Nhị trợn tròn mắt, tức giận nói: "Nếu súng ống và vũ lực bình thường đối với hắn ta hữu dụng, tôi nhất định sẽ là người đầu tiên

https://thuviensach.vn

xung phong ra trận!"

Kia ý tứ vẫn là bởi vì đối phương không phải là một kẻ tầm thường chỉ cần vũ khí là có thể giải quyết, vậy nên cậu ta vẫn là yểm trợ ở phía sau.

Hồ Diệp buồn cười, đưa tay xoa nhẹ mái tóc của Tiểu Nhị, rồi cùng bọn Tư Đồ đi ra ngoài: "Vậy cứ làm như thế đi, hậu cần giao cho cậu."

...

Tư Đồ đứng trong buồng điện thoại công cộng nhấn vào dãy số điện thoại di động kia, cả đám bọn họ cùng nín thở chờ đợi, lại nghe trong điện thoại vang lên giai điệu nhạc chờ, là bài ca xoắn tỏi tây*.

Mọi người: "..."

Sau một phút đồng hồ "A là sa sa, a đí đí đa đi đi" trôi qua, rốt cục cũng có người bắt máy.

"Alo?"- Một giọng nam không rõ ràng vang lên, như là đang ăn cái gì nên miệng cứ liên hồi phát ra tiếng nhai chẹp chẹp.

"Xin hỏi có phải là Đông tiên sinh không?"- Tư Đồ thấp giọng hỏi.

"Ừm" Người bên đầu dây kia hớp một ngụm nước thật lớn, thanh âm theo ống nghe truyền tới đây khiến Ân Thịnh không khỏi phải dở khóc dở cười nhíu mày.

Nếu người này thật sự đúng là Đông Lục mà y đã gặp trước đó thì quả thật có một sự khác biệt khá lớn.

"Tôi có một số việc cần Đông tiên sinh ra tay giúp đỡ." Tư Đồ tiếp tục nói: "Bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề."

https://thuviensach.vn

Đông Lục cuối cùng cũng ngừng nhai, ở phía bên kia đầu dây nghiêm túc hỏi: "Là ai giới thiệu cho anh?"

Tư Đồ dư quang liếc nhìn Ân Thịnh liền thấy y đang ra tay làm dấu.

"Là lão nhị của nhà họ Mao giới thiệu cho tôi."- Tư Đồ trầm ổn nói.

"À...ra là nhà họ Mao..."

Có vẻ như Đông Lục vẫn chưa biết chuyện nhà họ Mao đang xảy ra biến cố lớn, cậu ta ở phía bên kia trầm ngâm một chút mới hỏi: "Anh muốn tôi giúp gì?"

Tư Đồ lại nhìn Ân Thịnh, Ân Thịnh nghĩ ngợi một chút thì vươn tay chỉ chỉ chính mình.

Tư Đồ ngây ra một lúc, sau đó thì nhíu mày, lấy tay bịt ống nghe mãnh liệt lắc đầu.

Ân Thịnh không cam lòng chịu thua kém, hất hất cằm, hàng lông mày xinh đẹp nhướng lên——— có nói hay không!

——— không nói!

Tư Đồ dùng khẩu hình đáp lại, lại còn giơ quả đấm lên uy hiếp.

Ân Thịnh tức giận đến mức thở không ra hơi, thật không hiểu nam nhân này đang nghĩ gì nữa, rõ ràng đây là mấu chốt để phá án vậy mà cứ xử sự theo cảm tính, một chút cũng không lấy công việc đi đầu!

Ân Thịnh đưa tay giật lấy điện thoại, tư thế thật khiến người ta có cảm giác giống như "Anh không nói thì tôi nói".

Tư Đồ một tay giơ cao điện thoại, tay kia nắm lấy thắt lưng Ân Thịnh, đem y kéo vào lòng mình, cúi đầu thì thầm vào tai y: "Tôi không muốn

https://thuviensach.vn

khiến cậu gặp nguy hiểm!"

Ân Thịnh hơi nghiêng đầu, cùng nam nhân trước mắt mặt đối mặt, mũi của hai người cơ hồ dán cả vào nhau: "Tôi gặp nguy hiểm hay không cũng không cần anh lo."

Tư Đồ híp mắt, đang muốn tiếp tục tranh cãi chợt nghe từ trong ống nghe truyền ra thanh âm nghi hoặc "Alo Alo".

Hồ Diệp đứng bên ngoài buồng điện thoại, dùng tay gõ vào mặt kính, ý bảo—— thời điểm này rồi đừng có mà cứ anh lôi tôi kéo nữa, trước làm chính sự đi a.

Tư Đồ "Chậc" một tiếng, không cam lòng đem điện thoại áp lại vào tai.

"Tôi gặp phải vài chuyện phiền toái." Tư Đồ vẫn một mực nắm lấy thắt lưng Ân Thịnh không buông: "Tôi nghi ngờ có kẻ nguyền rủa tôi."

Người ở đầu bên kia trầm mặc một chút, quả nhiên nghe xong là có hứng thú.

"Nguyền rủa như thế nào?"

"Cụ thể thì tôi nói cũng không rõ, cho nên mới hy vọng tiên sinh đây có thể đến xem giúp, lúc đầu tôi đã tìm đến một vị tiên sinh họ Ân, nhưng anh ta nói anh ta không nhận vụ này."

"Ơ?" Thanh âm của Đông Lục có phần kích động: "Ân Thịnh không nhận? Là không muốn nhận hay là không dám nhận?"

"Cái này..." Tư Đồ làm bộ khó xử: "Tôi cũng không biết, bất quá nhìn kiểu cách của anh ta, giống như là không muốn nhận hơn là không dám"

"Được." Đông Lục dứt khoát đồng ý: "Anh đến đây đi, để tôi xem thử thế nào."

https://thuviensach.vn

"Rất cảm ơn." Tư Đồ hướng Ân Thịnh và Hồ Diệp nhướng mày: "Xin hỏi địa chỉ của tiên sinh đây là?"

"...Mao Hâm không nói cho anh biết sao?" Thanh âm của Đông Lục đột nhiên nổi lên một tia nghi hoặc.

Ân Thịnh chau mày, trong lòng cảm thấy sắp có chuyện xấu xảy ra.

Đương nhiên Tư Đồ đã lường trước sự việc, vội lấy ra một cái cớ: "Anh ta chỉ kịp đưa cho tôi danh thiếp, sau khi đưa xong liền vội vã đến bệnh viện..."

Đông Lục đại khái nghĩ ngay tới việc xảy ra dưới lầu công ty nhà họ Mao liền "À" một tiếng, cẩn thận nói: "Hẹn gặp mặt bên ngoài đi, tôi sẽ chọn một quán cà phê."

"Được." Tư Đồ đồng ý rồi ghi nhớ địa chỉ nam nhân này đưa ra, sau đó thì cúp máy.

Hít một hơi thật sâu, hắn ngẩng đầu nhìn hai người trước mặt: "Không lấy được địa chỉ hang ổ."

Hồ Diệp nhún vai, Ân Thịnh vỗ vỗ bờ vai hắn ám chỉ chuyện đó cũng không còn cách nào khác.

"Chưa từng nghĩ tới mấy người bọn họ lại liên hệ phức tạp với nhau như vậy." Ân Thịnh trầm ngâm: "Nghe lời nói dường như có rất nhiều ám hiệu."

"Cũng may là không có nói gì lung tung." Hồ Diệp cũng lên tiếng: " Thời điểm này mà nói càng nhiều thì lại càng lộ nhiều sơ hở."

Tư Đồ cười cười: "Cũng giống như Mao Mẫn vậy, cô ta càng biểu lộ sự quan tâm đối với vụ án này, ngược lại càng khiến người khác cảm thấy kỳ quái."

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người cùng gật đầu, rồi đều không hẹn mà cùng nghĩ tới việc người chung một nhà thế nhưng lại rắp tâm hãm hại lẫn nhau, nhịn không được bất đắc dĩ lắc đầu.

"Hẹn khi nào thì gặp mặt?"- Ân Thịnh quay sang hỏi Tư Đồ.

Tư Đồ nhìn đồng hồ đeo tay một cái: "Mười giờ sáng mai. Hiện tại chúng ta vẫn còn thời gian để gặp mặt luật sư của Mao Dương."

Cùng luật sư gặp mặt cũng không phải là điều vui vẻ gì, vậy nên Hồ Diệp hiển nhiên là cảm thấy đau đầu. Ba người họ lảo đảo quay về cảnh cục, đến dưới lầu liền đụng phải đội phòng chống tệ nạn xã hội ở tổ kế bên vừa vặn bước ra ngoài.

"Cả một nhóm đông người như vậy sao?" Tư Đồ "Úi chà" một tiếng, từ trong túi áo lấy ra một điếu thuốc: "Định đến mấy câu lạc bộ nữa à?" (Vì đội phòng chống tệ nạn xã hội hay đi hốt ổ mại dâm, bắt thuốc lắc, ổn định trật tự... nên Tư Đồ mới hỏi vậy.)

"Nói đến chuyện này thì đúng là rất kỳ quái."

Đội trưởng đội phòng chống tệ nạn xã hội theo sau bước tới, mọi người thường gọi anh ta là "Hoàng Hạ Huệ*". Đội trưởng Hoàng bỏ mũ, ngẩng đầu nhìn mọi người: "Một tuần trở lại đây, chúng tôi cứ liên tục nhận được điện thoại khiếu nại của người dân, than phiền về tiếng ồn ở câu lạc bộ nhưng mỗi khi cả đội chúng tôi ra quân đều không bắt được người."

"Bọn họ chuồn nhanh lắm à?" Tư Đồ ngậm điếu thuốc cười: "Bây giờ chúng ta không thể xem thường lũ người này được đâu."

"Không phải." Đội trưởng Hoàng khoát tay: "Bởi vì lần nào khiếu nại cũng là khiếu nại cùng một địa điểm, nên những lần sau chúng tôi liền sắp xếp người mai phục ở gần chỗ đó, đợi cho đến khi có người gọi tới khiếu nại thì chúng tôi lập tức hành động..."

https://thuviensach.vn

Nói đến đây liền vuốt mặt chán nản, Tư Đồ cùng Hồ Diệp nghe xong đều có chút kinh ngạc.

"Như vậy mà cũng không bắt được?"

"Đến cả nửa bóng ma cũng không thấy."

Tư Đồ nhướng mày: "Vậy bây giờ các người là đang đi..."

"Bắt không được người, nhưng điện thoại tố giác vẫn là hàng ngày đều đặn gọi tới, cũng không còn cách nào khác a..."

Đội trưởng Hoàng thở dài, sau đó quay đầu bỏ ra cửa: "Chỉ là mỗi ngày đều phải đi một chuyến...coi như là quyền được tản bộ sau khi ăn cơm xong vậy..."

Hồ Diệp buồn cười, trên mặt lại xuất hiện một ít thần sắc đồng cảm.

"Đi như vậy hoài ai mà chịu nổi a."

"Chuyện nhà của người ta, cậu cũng đừng có xía vào." Tư Đồ vỗ vỗ vai Hồ Diệp: "Chuyện của mình còn chưa giải quyết xong đâu."

Nói xong ba người liền tiến vào thang máy trở về phòng thẩm vấn tại lầu ba, cửa thang máy vừa mở ra đã thấy một nam nhân một thân vận tây trang màu đen đứng ở phía trước.

Nam nhân trên tay xách theo một túi công văn, tây trang ôm sát người để lộ ra thân hình tráng kiện, thoạt nhìn không hề có chất văn nhã như những luật sư bình thường, ngược lại trông giống với loại người khoái động tay chân hơn.

Nghe được tiếng thang máy vang lên, nam nhân kia liền quay đầu, lúc này Ân Thịnh mới nhìn rõ được diện mạo của đối phương.

https://thuviensach.vn

Là một nam nhân phong thần tuấn lãng, gương mặt lại có điểm rất giống con lai, trán khá cao, mái tóc ngắn màu đen gọn gàng sạch sẽ.

Anh ta liếc mắt nhìn thấy Tư Đồ liền bước tới vươn tay ra.

"Chào cậu, đội trưởng Tư Đồ."

Vẻ mặt của Tư Đồ Bách chẳng khác nào bị táo bón, vươn tay qua loa bắt một cái rồi cũng thu trở về.

"Sao lại là anh?"

Tư Đồ ngậm điếu thuốc hừ một tiếng: "Đại luật sư Giải gần đây trên đầu cũng ít tóc hơn rồi ha?"

Giải Ứng Tông dường như đối với kiểu cách này của Tư Đồ không hề có nửa phần trách cứ, khóe miệng cong lên, khẽ nở một nụ cười tuyệt mỹ: "Tôi là do nhà họ Mao dùng tiền mời tới, hiện tại chúng ta chỉ có thể cùng nhau bàn việc công."

Ân Thịnh nghe vậy nhướng mày, nói chen vào: "Nói vậy các người bình thường còn có bàn việc tư sao?"

Giải Ứng Tông liếc mắt nhìn Ân Thịnh một cái, con ngươi sâu thẳm đen láy kia khiến người khác nhìn không ra anh ta rốt cục là đang nghĩ gì.

"Tôi cùng Tư Đồ cũng coi như là bằng hữu nhiều năm." Anh ta hờ hững nói, lại nhìn về phía Tư Đồ: "Đúng không?"

Tư Đồ Bách không muốn trả lời, đưa tay lấy điếu thuốc ra khỏi miệng: "Bàn việc công bàn việc công nào, anh đã gặp Mao Dương chưa? "

"Đã gặp."

https://thuviensach.vn

Giải Ứng Tông gật đầu, hai người họ liền xoay người sóng vai tiến về phòng thẩm vấn phía trước, Ân Thịnh theo ở phía sau, cảm thấy bản thân có chút buồn bực.

"Ân tiên sinh?"

Hồ Diệp đi bên cạnh Ân Thịnh hỏi: "Làm sao vậy?"

"À." Ân Thịnh sờ sờ cằm, bản thân có cảm giác Giải Ứng Tông đối với mình hình như là có thái độ thù địch.

"Người đó..." Ân Thịnh nhìn Hồ Diệp, thấp giọng hỏi: "Là người yêu của Tư Đồ Bách sao?"

"Cái gì?!"

Cằm Hồ Diệp sắp chạm cả đất, anh vội ra sức khép miệng lại: "Cái này tuyệt đối không thể nói lung tung, không có chuyện như vậy đâu!"

"Thật vậy sao?"

Ân Thịnh kỳ quái nói: "Bọn họ thoạt nhìn trông rất xứng đối."

Hồ Diệp miệng nuốt nước bọt một cái, lặng lẽ quan sát hai người đang đi ở phía trước.

Giải Ứng Tông năm nay 32, Tư Đồ Bách 28, tuy Tư Đồ Bách đã cao gần một mét chín nhưng Giải Ứng Tông thoạt nhìn so với hắn còn nhỉnh hơn một chút nữa.

Cả hai đều thuộc loại nam nhân cứng rắn kiên cường. Tư Đồ tính tình thì nóng nảy, Giải Ứng Tông lại trầm ổn vô cùng. Từ phía sau nhìn tới liền thấy bộ dạng nghiêng mặt nói chuyện của cả hai: Tư Đồ híp mắt ngậm thuốc lá, trên mặt là nửa phần khó chịu cùng nửa phần bất đắc dĩ, còn Giải

https://thuviensach.vn

Ứng Tông vẫn thủy chung giữ nét cười thản nhiên trên mặt, mâu quang khóa chặt trên mặt của Tư Đồ, ánh mắt lại thập phần nhu hòa.

Hai người bọn họ xứng đôi?...Nhìn cũng có điểm giống lắm...

Hồ Diệp bỗng nổi da gà, nhanh chóng lắc đầu: Không đúng không đúng, nếu lời này mà để sếp nghe được, mình nhất định sẽ chết rất thảm!

"Ân tiên sinh." Hồ Diệp đứng lại, đưa tay nắm lấy bả vai Ân Thịnh, nghiêm túc nói: "Lời này anh nhất định không thể để sếp nghe thấy!"

Ân Thịnh chớp mắt mấy cái, khó hiểu "Ờ" một tiếng.

Lời tác giả:

-Chú thích: Về đội trưởng Hoàng của đội phòng chống tệ nạn xã hội thì biệt danh "Hoàng Hạ Huệ" của anh ta là được biến tấu từ tên của một chính nhân quân tử sống ở thời Xuân Thu có tên là Liễu Hạ Huệ, điển tích nổi tiếng về ông có tên là "Tọa hoài bất loạn."

-Giải Ứng Tông tuyệt đối là một đế vương công. Anh ta đối với Tư Đồ quả thật là có hảo cảm, nhưng cũng không thể nói quá nhiều cho mọi người biết. Mọi người không cần lo lắng, sẽ không có kẻ thứ ba chen chân, Giải Ứng Tông sẽ có couple riêng của mình. ~~=3=

Editor:

*Bài ca xoắn tỏi tây: Là bài hát Ievan Polkka - một bài hát nổi tiếng của Phần Lan. Nội dung bài hát vốn dĩ không liên quan đến củ tỏi tây nhưng vì nó được lồng vào hình ảnh động của một nhân vật truyện tranh đến từ Nhật Bản (Bleach Orihime Inoue) đang vừa xoắn củ tỏi tây vừa hát theo bài hát và hình ảnh động đó cũng khá là phổ biến như một hiện tượng mạng. Cũng từ đó mà mỗi khi người ta nghe bài hát này nổi lên liền nghĩ tới hình ảnh xoắn tỏi tây và cái tên bài ca xoắn tỏi tây ra đời từ đây.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 18

Giải Ứng Tông cùng Tư Đồ tiến vào phòng thẩm vấn không người, Mao Mẫn bởi vì tinh thần không ổn định nên đã được đưa đến bệnh viện tiêm thuốc an thần

Tư Đồ vào phòng trước tiên là kéo lấy một cái ghế dựa để Ân Thịnh ngồi, còn bản thân thì nghiêng người ngồi thẳng lên bàn gỗ lớn giữa phòng.

Giải Ứng Tông ngồi ghế ở phía đối diện, từ trong cặp xách lấy ra giấy ủy quyền cùng một số tài liệu.

"Chúng ta đã quá quen thuộc với những quy trình này rồi, cũng không cần phải nói nhiều nữa."-Giải Ứng Tông thuận miệng nói, đoạn tách từng phần tài liệu đặt trên bàn ra đẩy về phía Tư Đồ.

Tư Đồ tùy tiện liếc mắt một cái, không hề đoái hoài tới đống tài liệu đó, chỉ hỏi: "Anh biết rõ quá trình cụ thể của vụ án lần này sao?"

"Mao tiên sinh đã thuật lại cho tôi nghe rồi."

"Không liên quan tới mấy lời thoái thác của hắn ta, ý tôi là từ góc độ của anh, anh nghĩ anh hiểu biết rõ về vụ án này lắm hay sao?"

Giải Ứng Tông im lặng một chút, ánh mắt tinh thông liếc nhìn Tư Đồ, tựa tiếu phi tiếu nói: "Cậu chính là cảm thấy tôi không nên nhận vụ án này à?"

https://thuviensach.vn

"Ba anh em nhà họ Mao bị trừng phạt cũng là thích đáng." Tư Đồ từ chối cho y kiến, khoanh tay nhìn anh ta: "Anh lúc này nhúng tay vào sẽ khiến mọi chuyện càng thêm phiền phức."

"Đây là công việc của tôi." Mười ngón tay của Giai Ứng Tông đan vào nhau đặt trên mặt bàn, nghiêm túc nói: "Cậu cũng đã nói, chúng ta hiện tại chỉ bàn việc công."

Tư Đồ khẽ cười mỉa mai, vươn tay cầm lấy mấy tờ giấy mỏng trên bàn nhìn sơ qua một chút.

"Di chúc?"

"Đây là di chúc do cha của Mao tiên sinh lập nên trước khi ông ấy qua đời."

Hồ Diệp cùng Ân Thịnh cũng tụ lại xem, quả nhiên nhìn thấy phía cuối bản di chúc có một dòng chữ nhỏ nói rằng sẽ đem 10% tài sản chia cho Trương Linh.

Hồ Diệp lắc đầu, cảm thấy Trương Linh cũng coi như là vì tiền mà chết, trong lòng không khỏi có chút cảm xúc phức tạp.

Ân Thịnh dời ánh mắt chuyển sang mấy phần tài liệu khác đặt trên bàn: "Mao Dương mời anh tới là để đề phòng vạn nhất có gì xảy ra sao? Kỳ thật hắn ta cũng không cần phải làm vậy, bởi vụ án này đến cuối cùng cũng chỉ có hai kết quả, một là chúng tôi không thể tìm được chứng cứ, hắn ta sẽ vô tội được phóng thích; hai là chúng tôi tìm được chứng cứ, hắn chắc chắn muốn trốn cũng trốn không thoát.

Giải Ứng Tông giương mắt đối mặt cùng Ân Thịnh, trên mặt bất động thanh sắc, anh ta nhìn y được một lúc, mở miệng lại nói chuyện không hề liên quan đến vụ án.

https://thuviensach.vn

"Con mèo Ba Tư đó vẫn còn chứ?"

Ân Thịnh sửng sốt: "Ngân?"

"Hình như là nó được gọi bằng cái tên này." Giải Ứng Tông cười cười: "Qua Tết âm lịch này là nó thêm một tuổi nữa có đúng không?"

Ân Thịnh nhẹ cau mày: "Sao anh biết?" Chợt nghi hoặc: "Chúng ta có quen biết nhau sao?"

Ân Thịnh phát giác bản thân y từ lúc gặp mặt Tư Đồ Bách cho đến này vẫn luôn cùng mọi người vây quanh một trạng thái khó hiểu duy nhất "Chúng ta có quen biết nhau sao?". Từ Hồ Diệp, Vương Tiểu Nhị, rồi đến cả đội trưởng đội phòng chống tệ nạn xã hội kia nữa.

Bọn họ đối với y đều có vẻ như có quen biết, duy chỉ có bản thân y là không hề có chút ấn tượng.

Ân Thịnh im lặng, ánh mắt rũ xuống ngẩn người, suy nghĩ thật cẩn thận, Tư Đồ trước đó cũng đã vài lần hỏi qua chuyện mất trí nhớ của y... Y rốt cuộc là đã quên mất bao nhiêu chuyện rồi? Ân Thịnh hiện tại chính là có chút nghĩ không thông, cảm thấy cuộc sống vốn dĩ không chút trở ngại gì của y bây giờ lại trở nên có chút không quen.

"Giải Ứng Tông." Tư Đồ kịp thời nói chen vào, ánh mắt cảnh cáo nhìn nam nhân kia, Giải Ứng Tông đành nhún vai bỏ cuộc, cũng không nói gì thêm.

"Mao Dương kêu anh tới làm cái gì? Chúng tôi còn chưa bắt giữ hắn ta, hắn có thể tự ý rời khỏi đây bất cứ lúc nào hắn muốn."

"Anh ấy không dám đi nhưng lại sợ nếu ở lại sẽ bị các người hù dọa, lừa gạt." Giải Ứng Tông tùy tiện đáp: "Vì không muốn phải nghe các người nói nhiều, cho nên mới kêu tôi tới."

https://thuviensach.vn

Hồ Diệp có chút bất mãn nhìn nam nhân trước mặt: "Biết rõ hắn có vấn đề mà anh còn giúp hắn?"

"Không phải đó vốn dĩ là công việc của một luật sư sao?" Giải Ứng Tông chẳng biết bản thân là nên cười hay khóc: "Ai trả thù lao thì sẽ vì người đó mà làm việc, làm tốt việc là chuyện đương nhiên, làm hỏng việc thì phải gánh tiếng xấu trên lưng."

"Trên đời này ủy khuất nhất không ai khác chính là luật sư và bác sĩ."

Hồ Diệp nghẹn lời, Tư Đồ liền khoát tay: "Đừng nói những lời nhảm nhí này nữa, từ đó đến giờ những vụ án trong tay anh có lần nào thất bại đâu."

Ân Thịnh kinh ngạc ngẩng đầu, Giải Ứng Tông cũng chỉ cười rồi nói: "Cậu là đang chế nhạo tôi đấy à? Tôi chẳng lần nào thất bại cũng là vì tôi đã từ chối khá nhiều vụ án."

"Đó cũng là một trong những điểm đặc biệt của anh." Tư Đồ giễu cợt: "Phát hiện vụ án có nghi điểm khó giải quyết thì buông bỏ ngay lập tức, thà bồi thường tiền chứ không tiếp tục xử lý."

Tư Đồ xoay người đối Ân Thịnh giải thích: "Vậy nên thanh danh của anh ta vẫn không được tốt, loại tình huống này trong ngành luật sư được gọi là không tuân thủ cam kết."

"Cho nên cũng chỉ có thể là một luật sư hèn."

Giải Ứng Tông không thèm để tâm, đưa tay gỡ hai cái nút trên ống tay áo rồi nới lỏng cổ áo một chút.

"Tôi chẳng qua chỉ là tôn trọng sự lựa chọn của bản thân thôi."

Tư Đồ liền cười khinh một tiếng, Ân Thịnh ở bên cạnh nhìn ra được hai người này là đang tranh hơn thua với nhau thế nhưng rõ ràng lại rất ăn ý,

https://thuviensach.vn

tình cảm cũng tốt vô cùng.

Y nhìn Giải Ứng Tông, thử dò xét hỏi: "Cho nên anh đến đây là để giúp hắn không bị chúng tôi đưa vào tròng? Không còn nhiệm vụ gì khác?"

"Cần phải có nhiệm vụ gì nữa sao?"

Giải Ứng Tông buông tay trên cổ áo xuống: "Như lúc nãy cậu đã nói, vụ án này cuối cùng cũng chỉ có hai con đường."

Nói xong lại thần bí chớp mắt mấy cái: "Cậu chắc chắn sẽ tìm được chứng cứ cho vụ này chứ?"

"Tôi không chắc." Ân Thịnh thẳng thắn thừa nhận, bình thản nhướng mày: "Tôi chỉ là cố gắng hết sức."

Giải Ứng Tông gật đầu một cái, đem bản di chúc cùng tài liệu thu lại, nhưng giấy ủy quyền vẫn để yên trên mặt bàn.

"Nhìn ra được điều gì từ những tài liệu này?"

"Mao Dương là một kẻ hết sức cẩn thận." Tư Đồ hờ hững nói: "Tất cả chứng cứ đối với hắn đều có lợi, không thể chê vào đâu được."

"Anh ta ngay từ đầu đã lên kế hoạch rất kĩ lưỡng." Giải Ứng Tông nói: "Báo cáo sức khỏe của Mao Đại Sinh; quan hệ của Mao Mẫn cùng người nhà họ Mao chuyển biến xấu; Mao Hâm chơi bời lêu lổng, lãng phí tiền bạc trong công quỹ, còn bị Mao Dương lừa gạt tất cả cổ phần trong tay."

"Công ty mà hắn ta lừa Mao Hâm đầu tư vào hiện giờ ở đâu?"-Hồ Diệp hỏi

"Công ty đó đã sớm bị xóa sổ, danh sách nhân viên trong công ty không biết rõ, tài khoản của công ty là mở ở ngoài nước, căn bản là không tra ra

https://thuviensach.vn

được cái gì." Giải Ứng Tông cười lạnh: "Đây chính là cách làm việc của một thương nhân chân chính, cha anh ta cũng chẳng thể bì kịp con mình."

"Coi như là không thể tìm được chứng cứ giết người đi..." Ân Thịnh ở bên cạnh lẩm bẩm: "Cũng phải tìm ra được cái gì khác chứ."

"Chẳng hạn như?"

Giải Ứng Tông không nhanh không chậm đem tất cả tài liệu cất vào túi công văn thật cẩn thận. Trên thực tế anh ta chính là lợi dụng nghề nghiệp luật sư của mình để có thể mang đống tài liệu này mang đến đây, chỉ là để Tư Đồ liếc mắt qua một cái, có thể sẽ lại cung cấp đầu mối gì đó cũng nên.

Anh ta và Tư Đồ quen biết đã nhiều năm, Tư Đồ đương nhiên hiểu được ý tốt của anh ta, vậy nên sẽ không khách khí, chỉ tiếc là cái gì cũng không phát hiện được.

"Nhà của bọn họ đã loạn thành như vậy, chắc chắn về phương diện tiền bạc cũng có vấn đề. Mà vì sao Mao Đại Sinh lại dọn ra ngoài?"

Ân Thịnh hỏi: "Tuy rằng bọn họ nói Mao Đại Sinh không thích sống quá phô trương, nhưng hiện tại xem ra có thể không phải là như họ nói, vậy rốt cuộc ông ta dọn ra ngoài là để làm gì?"

"Đó là nơi để gặp mặt cùng tình nhân nhỏ bé của ông ta." Giải Ứng Tông chế nhạo nói: "Ở nhà dù sao cũng không tiện lắm."

Ân Thịnh nhất thời nghẹn lời, y thật ra vẫn không hề nghĩ tới điểm này bao giờ.

"Tài chính của nhà họ Mao chắc chắn có vấn đề." Ân Thịnh nhìn về phía Tư Đồ: "Cho dù không có cách để hắn ta thừa nhận chính bản thân đã sát hại cha mình cũng phải gán cho hắn một tội danh khác! Nói không chừng ở chỗ Trương Linh có đầu mối thì sao?"

https://thuviensach.vn

"Có thể." Tư Đồ gật đầu: "Trương Linh cùng bọn họ dính dấp nhiều như vậy, không thể nào không có chút chứng cứ gì."

"Là việc tranh chấp tài sản nhà họ Mao?" Giải Ứng Tông ngạc nhiên nói: "Các người không phải là đang điều tra án mạng sao?"

Ân Thịnh liếc anh ta một cái: "Có thể nắm bắt được chút nhược điểm nào thì hay nhược điểm đó, không thể để hắn thoát tội một cách trắng trợn như vậy được."

Giải Ứng Tông sửng sốt, nhưng rồi lại cười rộ lên: "Tính khí này...Vẫn là không hề thay đổi."

Tư Đồ tằng hắng một tiếng, từ trên bàn đứng dậy, kéo Ân Thịnh: "Được rồi, trước hết cứ như vậy đi, chúng ta đến nhà Trương Linh xem qua một chút, tìm xem cái gì có khả năng trở thành chứng cứ có thể luận theo không."

Ân Thịnh có chút bất mãn: "Chứng cứ có thể luận theo là gì?"

"Không có gì, ý là chứng cứ chúng ta có thể luận theo đó để mà tống cổ Mao Dương vào nhà lao ấy mà." Tư Đồ phá lên cười, một bên lôi Ân Thịnh ra cửa, bên kia vung tay lên hướng Giải Ứng Tông chào tạm biệt: "Để Hồ Diệp lại cho anh, hai người các người muốn diễn trò gì cũng được, cứ tự nhiên."

Nói xong đẩy cửa rời đi.

Tư Đồ đem Ân Thịnh nhét vào trong xe, xong lại chạy qua phía đối diện mở cửa ngồi vào trong, vào trong rồi chuyện đầu tiên hắn làm lại là mở máy điều hòa.

Ân Thịnh lấy điện thoại ra nhìn một chút, ngạc nhiên nói: "Còn hai ngày nữa là đêm 30 Tết rồi."

https://thuviensach.vn

"Nhanh vậy sao?" Tư Đồ cũng ngạc nhiên, lập tức nhìn về phía Ân Thịnh: "Cậu có kế hoạch gì không?"

"Không có." Ân Thịnh đem điện thoại cất vào trong túi áo, chà xát bàn tay rồi áp lên hai bên má đang lạnh buốt: "Tôi chỉ có một mình, không thân không thích nên cũng chẳng phải về thăm nhà."

"Vậy cùng tôi đón năm mới đi?" Tư Đồ hài lòng nói: "Nhiều người càng náo nhiệt."

Nói xong liền đạp chân ga, hướng căn hộ của Trương Linh mà tiến.

Ân Thịnh ngồi ở ghế phụ lái trầm ngâm: "Quan hệ của anh cùng người trong gia đình không được tốt à?"

"Hiện tại cũng có thể cho là không được tốt, nếu mấy vụ án mạng chất trên đầu tôi có thể sớm giải quyết..." Tư Đồ ngẫm nghĩ một chút, lại nói: "Mùng một mùng hai có lẽ tôi sẽ trở về thăm nhà một chuyến, đêm 30 vẫn có thể cùng cậu đón năm mới."

Ân Thịnh kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn một cái: "Không cần, tôi một mình cũng đã thành thói quen rồi."

"Như vậy sao được." Tư Đồ không để y từ chối, nói: "Nếu cậu cảm thấy không quen khi chỉ có hai người chúng ta thì để tôi rủ cả Hồ Diệp cùng Vương Tiểu Nhị."

Ân Thịnh không nhịn được cười: "Hồ Diệp cùng Vương Tiểu Nhị chẳng lẽ cũng không cần về nhà thăm người thân sao?"

"Người nhà của Tiểu Nhị tất cả đều sống ở nước ngoài." Tư Đồ cười nhạt nói: "Hồ Diệp cũng là một thân một mình, muốn hẹn bọn họ không quá khó khăn."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh gật đầu, cũng không lên tiếng bảo đồng ý đi hay không mà chỉ im lặng. Tư Đồ thấy y như có điều suy nghĩ nên cũng không thúc giục, dù sao còn đến tận hai ngày, cứ cho y suy nghĩ thêm một chút đi.

Vượt qua ngã tư kế tiếp, chiếc xe tiến vào bãi đậu xe.

Trương Linh và Ân Thịnh ở cùng một tòa nhà, điều này so ra cũng rất tiện, ban ngày ban mặt như thế này cũng không sợ mấy thứ dơ bẩn quái dị lui tới.

Tư Đồ xuống xe cùng Ân Thịnh, hai người bước vào thang máy, nhấn nút hướng lên tầng năm.

Khi cả hai người họ vừa từ thang máy bước ra thì bắt gặp một cậu học sinh xách cặp từ đầu hành lang bên kia bước tới, thiếu niên tóc tai bù xù ngáp ngắn ngáp dài, vừa liếc mắt một cái cậu nhóc liền thấy huy hiệu cảnh sát trên ngực Tư Đồ, cậu bỗng ngây người ra một chút.

"Đúng là chỗ này rồi." Tư Đồ nhìn biển số 503 trước cửa nhà rồi lại mở mục ghi chép trong điện thoại di động ra nhìn một chút, xác định đúng là số nhà này liền từ trong túi lấy ra chìa khóa nhà do nhân viên pháp chứng cung cấp, hắn đưa tay mở cửa.

"Này!" Thiếu niên ở phía sau rốt cục cũng lên tiếng: "Các người muốn làm gì?"

Ân Thịnh cùng Tư Đồ quay đầu lại, chỉ thấy thiếu niên bất an nhìn họ: "Các người...chỗ này là nhà của chị Trương mà."

"Em có quen cô ấy sao?" Ân Thịnh nhìn cậu nhóc: "Người này là cảnh sát, chúng tôi có việc muốn..."

"Là chuyện chị Trương gặp tai nạn qua đời sao?" Thiếu niên này có vẻ là biết cũng không ít chuyện, cậu ta xách cặp đi tới: "Nếu các anh muốn tìm

https://thuviensach.vn

đồ, không cần phải vào trong, tất cả đồ vật bên trong đều bị mang đi hết rồi."

"Mang đi hết rồi?"

Lời tào lao của editor: Tuổi thiếu niên là độ tuổi từ 13-19 tuổi, mình nghĩ cậu bé trong này khoảng 15-17 tuổi.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 19

Tư Đồ kinh ngạc, lập tức mở cửa thì thấy bên trong căn hộ ngoại trừ giấy dán tường còn nguyên trên tường ra thì bất cứ cái gì cũng không còn, hoàn toàn trống không, chỉ có một vài cây bút lông cùng túi plastic vứt lung tung trên mặt đất.

"Sao lại thế này...?" Tư Đồ nhíu mày: "Ai đụng vào đồ trong đây?"

"Là mấy người họ hàng của Trương Linh đó." Thiếu niên nói: "Vài ngày sau khi bọn họ nghe tin Trương Linh qua đời liền tới mang đồ vật đi, nói là để trả nợ cho nhà chị ấy, hình như cả giấy tờ nhà cũng cầm đi luôn."

Tư Đồ thở dài, bởi vì cái chết của Trương Linh cũng đã xác thực là do tai nạn xe cộ ngoài ý muốn nên cảnh sát bọn họ không có quyền giam giữ đồ vật của nạn nhân để điều tra, bị người khác mang đi cũng là chuyện không thể trách được.

Ân Thịnh vẫn là tiếc nuối vô cùng, bọn họ cứ mãi xoay quanh ba anh em nhà họ Mao mà bỏ sót một đầu mối là Trương Linh.

"Nhưng em có một thứ..."Nói xong cậu nhóc liền từ trong cặp lấy ra một cái ví bằng da bò đưa cho hai người: "Rất lâu trước kia chị Trương đã đưa cho em cái này, còn nói nếu sau này chị ấy gặp chuyện thì đem đưa cho người nào có thể tin tưởng được."

Dừng một chút, thiếu niên nhìn Tư Đồ rồi lại nhìn sang Ân Thịnh: "Các anh...cũng coi như là người đáng tin vậy."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh kinh ngạc, cùng Tư Đồ nhìn nhau: "Có vẻ Trương Linh cũng không phải một kẻ ngốc a."

Hai người nhận lấy cái ví, mở ra nhìn vào chỉ thấy bên trong là cả một xấp danh thiếp đủ màu sắc.

"Đây là..."

"Thoạt nhìn có chút mờ ám." Tư Đồ dự cảm được điều gì đó, đưa tay nhéo nhéo vành tai mềm mại của Ân Thịnh, cười nói: "Nói không chừng cái này có thể khiến Mao Dương phải vào nhà lao thật ấy chứ."

Ân Thịnh gật đầu, cất kỹ ví tiền da bò ấy xong liền quay sang nói lời cảm ơn với thiếu niên, cũng dặn cậu nhóc chuyện ví tiền này không được nói cho người khác nghe bất luận là ai đi chăng nữa, thiếu niên đồng ý, xong xuôi Tư Đồ cùng Ân Thịnh mới quay trở về.

Hồ Diệp lúc này ngồi trong phòng thẩm vấn cùng Giải Ứng Tông đang cảm thấy vô cùng nhàm chán, ngồi ở phòng kế bên là Mao Dương, bởi vì biết Giải Ứng Tông đã đến nên nam nhân này hiển nhiên là cũng thoải mái không ít, thong dong dựa lưng vào ghế uống cà phê của cảnh cục.

Hồ Diệp ra ngoài cửa nhìn thoáng qua cửa kính thủy tinh một chiều (người ngoài nhìn thấy người bên trong nhưng người bên trong không thấy người bên ngoài) bên phòng của Mao Dương, rồi lại trở vào phòng.

"Uy tín của anh đã sớm lan truyền, vậy mà còn có người chịu mời anh..."Hồ Diệp ngồi xuống ghế dựa, moi mấy đồng lẻ trong túi áo ra nghịch: "Anh chừng nào thì mới chính thức mất việc?"

"Cái này cũng không nói chính xác được." Giải Ứng Tông trầm ổn cười nói: "Mặc dù tôi không tuân thủ cam kết, nhưng người đến tìm tôi vẫn như cũ cứ một người rồi lại thêm một người mãi cơ đấy."

https://thuviensach.vn

Hồ Diệp "Hừ" một tiếng, giơ tay lên nhìn đồng hồ: "Anh rõ ràng là có thể bảo lãnh Mao Dương ra khỏi đây, vậy hắn ta cứ ngồi ở phòng bên làm gì? Còn muốn ăn cả cơm hộp của cảnh cục luôn sao?"

"Là anh ta có tật giật mình." Giải Ứng Tông mơ hồ nói: "Tục ngữ có câu: Bình sinh bất tố khuy tâm sự, bán dạ bất phạ quỷ xao môn.*"

"Hắn mà cũng biết sợ?" Hồ Diệp khinh bỉ nói: "Ngay cả cha ruột, anh em trong nhà cũng có thể đối xử như vậy, người kiểu đó mà cũng biết sợ? Hắn ta căn bản là bất khả chiến bại không gì có thể động tới a."

Giải Ứng Tông bật cười, anh ta cười lên lại thập phần đẹp mắt, vốn là bộ dạng tuấn lãng hướng nội, khi cười chân mày giãn ra, một bên khóe miệng thì cong lên, hơi có chút phong độ của một đại tướng quân, cốt cách do trải qua nhiều thăng trầm mà trở nên chín chắn, đáng tiếc là Tư Đồ cùng Hồ Diệp có muốn đuổi cũng không theo kịp được anh ta.

Hai người đang nhàn nhã trò chuyện thì cửa phòng thẩm vấn mở ra, Tư Đồ cùng Ân Thịnh một trước một sau bước vào khiến Hồ Diệp không khỏi ngạc nhiên: "Đi gì nhanh vậy?"

"Ở trước cửa nhà Trương Linh tìm được một thứ rất thú vị." Tư Đồ quơ quơ ví tiền da bò trong tay, đứng trước cái bàn gỗ trong phòng đem tất cả danh thiếp bên trong ví đổ lên bàn.

"Cái này là..."

Giải Ứng Tông nhíu mày, anh cầm lấy một tờ danh thiếp trên bàn nhìn thoáng qua, bề mặt của danh thiếp đó in tên của một công ty tài chính, lại nhìn vào số danh thiếp còn lại —— ngân hàng đầu tư, công ty chứng khoán...Tất cả danh thiếp của người phụ trách các công ty lớn thuộc ngành kinh tế, tài chính cư nhiên đều nằm trong này.

https://thuviensach.vn

"Là do Trương Linh đã chuẩn bị trước." Tư Đồ liếc nhìn Giải Ứng Tông: "Đai luật sư Giải thấy thế nào?"

"Tất nhiên cái này chắc chắc được tính làm chứng cứ."Giải Ứng Tông mở túi công văn ra, đem danh sách các công ty trước giờ bắt tay làm ăn chung với công ty nhà họ Mao nhìn một lượt, nhận thấy tất cả các công ty in trên xấp danh thiếp kia đều không có tên trong danh sách, thậm chí một chút thông tin gì cũng không có.

"Này rõ thật quái lạ." Hồ Diệp khoanh tay nói: "Không phải là cùng bắt tay làm ăn, vậy thì Trương Linh giữ mấy tấm danh thiếp đó lại làm gì?"

Dừng một chút đột nhiên kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ là do cô ta biết được việc xấu của mấy người giàu có đó? Vậy nên lưu trữ chứng cứ uy hiếp đối phương?"

"Cậu có thể uy hiếp đám thương nhân đó chỉ bằng mấy tấm danh thiếp này sao?" Tư Đồ dở khóc dở cười, từ trong túi áo lấy ra điện thoại di động, vơ đại một tấm danh thiếp trên bàn rồi nhấn số gọi.

Nhạc chờ vang lên, là một giọng nữ cao đang hát, hát được một đoạn thì bỗng có người bắt máy.

"Xin chào, đây là văn phòng của tổng giám đốc công ty XX, tôi là thư ký Trần."

"Chào cô." Tư Đồ mở loa ngoài, nói thẳng: "Tôi từ đội hình sự của cảnh cục gọi đến, tổng giám đốc của cô tên là Vương Chí Bân có đúng không?"

"Đúng vậy." Nữ thư ký hiển nhiên có chút khẩn trương: "Xin hỏi anh tìm Vương tổng có chuyện gì?"

"Tôi là có chút việc muốn hỏi anh ta, cô có thể sắp xếp cho tôi thời gian gặp mặt được không?" Tư Đồ rung đùi đắc ý, cách nói chuyện của hắn

https://thuviensach.vn

cũng vô cùng lịch thiệp, nhưng nữ thư ký bên kia chỉ nói: "Anh chờ một chút, để tôi nối máy cho tổng giám đốc giúp anh."

Nói xong, bên trong điện thoại vang lên hai tiếng bíp bíp, lập tức có một nam nhân bắt máy.

"Xin chào."

Hiển nhiên thư ký đã thông báo qua cho Vương Chí Bân biết bên kia đầu dây là ai, vậy nên thanh âm của hắn có vẻ rất nghiêm túc: "Xin hỏi anh là cảnh sát thuộc đơn vị nào?"

"Tư Đồ Bách." Tư Đồ đọc lên mã số cảnh sát của mình rồi nói: "Là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, bây giờ trong tay tôi có một vụ án, muốn hỏi anh đây một số chuyện."

"Theo như tôi nhớ thì bản thân tôi không có liên quan tới vụ án nào cả." Vương Chí Bân tỏ vẻ nghi hoặc: "Đội trưởng Tư Đồ xác định là không có tìm sai người đó chứ?"

"Chắc chắn là không sai." Tư Đồ cười nhạt: "Vương tổng có biết một người tên là Trương Linh không?"

Mọi người rất rõ ràng cảm nhận được sự trầm mặc một cách mất tự nhiên từ đầu dây bên kia truyền tới.

Trong chốc lát, Vương Chí Bân lập tức trở lại trạng thái ban đầu, do dự nói: "Cũng có chút quen thuộc, là người của Mao Hâm..."

"Đúng là cô ấy." Tư Đồ gật đầu, liếc mắt cùng Ân Thịnh nhìn nhau: "Vương tổng có quen Mao Hâm?"

"Ách..." Vương Chí Bân khô khốc cười hai tiếng: "Đều là dân làm ăn, khó tránh khỏi không biết tiếng của anh ta, nhưng cũng không có giao

https://thuviensach.vn

thiệp."

Lại lập tức bổ sung: "Tin tức không phải là đang đưa tin về mấy vụ án mạng xảy ra ở nhà họ Mao sao? Trương Linh người phụ nữ đó là do tai nạn xe cộ ngoài ý muốn mà chết đúng không?"

Tư Đồ thuận miệng trả lời hắn ta, càng nói lại càng thấy lạc đề, lúc sau mới nhấn mạnh nói: "Về chuyện của Trương Linh cùng gia đình nhà họ Mao, có một số vấn đề muốn mặt đối mặt hỏi anh một chút, biết cái gì thì nói cái đó, chúng tôi chỉ là điều tra theo thông lệ, không phải thẩm vấn nên anh không cần phải căng thẳng."

Vương Chí Bân nói lấy lệ: "Đội trưởng Tư Đồ, anh đột nhiên nói vậy làm tôi không biết phải trả lời như thế nào nữa. Tôi cùng bọn họ cũng chưa từng gặp mặt...Anh có phải có hiểu lầm gì hay không..."

"Đừng có mà chối bỏ quan hệ như vậy." Ân Thịnh đột nhiên xen vào: "Trương Linh đem số liên lạc của các người lưu lại hết, nếu không anh nghĩ chúng tôi làm sao mà có thể tìm được tới đây? Danh sách các công ty làm ăn chung với nhà họ Mao không có tên công ty của anh, anh cùng Trương Linh lại có dính dấp tới nhau, trả lời thì không thành thật, chúng tôi có quyền nghi ngờ..."

"Khoan khoan khoan khoan!" Vương Chí Bân bị Ân Thịnh hù dọa, hắn ở phía đầu dây bên kia liền trở nên vô cùng căng thẳng: "Cảnh sát tiên sinh...Tôi...Cái này...Ừ thì...Tôi đồng ý nói, nhưng tôi vẫn không ra ngoài gặp mặt, bây giờ cứ nói qua điện thoại đi, các người hỏi tôi trả lời, như vậy được rồi chứ?"

Tư Đồ nhướng mày, Hồ Diệp nhanh tay lấy ra máy ghi âm rồi nhấn vào nút thu.

Ân Thịnh đợi đèn của máy ghi âm sáng lên, lúc này mới mở miệng: "Anh cùng Trương Linh có quan hệ gì với nhau?"

https://thuviensach.vn

"Cái này..." Vương Chí Bân hiển nhiên rất xấu hổ: "Một nam một nữ...Cậu nói thử xem còn có thể là quan hệ gì? Ha ha..."

Ân Thịnh chán ghét cau mày, y nhìn về phía Tư Đồ, ánh mắt ngụ ý——Nếu đã vậy thì anh đến nói tiếp với hắn đi.

Tư Đồ cười cười vui vẻ đồng ý, còn đưa tay chạm nhẹ lên vai trái, đầu hơi cúi, tạo nên tư thế "Ta nguyện hết lòng trung thành với người", khóe miệng khẽ cong trông vô cùng điển trai.

Hồ Diệp đầu đầy hắc tuyến, anh cố gắng kìm chế để không phải thốt lên tiếng nào.

Biểu tình trên mặt Giải Ứng Tông thập phần bí hiểm, chỉ có Ân Thịnh là đã dần thấy quen với những hành động kỳ quái của Tư Đồ, nên khi vừa nhìn thấy y chỉ đơn giản là khoanh tay bước sang phía khác chứ không thèm đoái hoài gì đến hắn.

Tư Đồ một lần nữa lại bị Ân Thịnh tạt xô nước lạnh vào mặt, hắng giọng một cái chữa thẹn: "Trương Linh bằng cách nào mà có thể quen biết được anh, anh có biết ngoại trừ anh ra cô ta còn có liên hệ cùng nhiều người khác trong ngành tài chính không?"

Sao lại đổi người rồi....

Vương Chí Bân ngập ngừng trả lời: "Cái đó tôi có biết, chúng tôi còn cùng nhau gặp mặt ăn cơm, có người của ngân hàng đầu tư, nhà phân tích tài chính và cả người phụ trách của các công ty khác."

"Cô ta đem tất cả các phương thức liên lạc với mọi người đem cất giấu chung vào một chỗ." Tư Đồ nói: "Anh cảm thấy cô ta tại sao lại làm vậy?"

"Công ty của anh cùng với công ty nhà họ Mao không phải là có quan hệ gì đó chứ?"

https://thuviensach.vn

"Không có không có." Vương Chí Bân hoảng hốt nói: "Đội trưởng đừng hiểu lầm, chúng tôi...Chao ôi, tôi là nói thật, bọn chúng tôi cùng nhà họ Mao thật sự là không hề có chút quan hệ làm ăn gì cả, nhưng với Mao Dương...quả thật có quan hệ cá nhân, coi như là bạn nhậu của nhau."

"A?" Tư Đồ liếc mắt nhìn mọi người, tỏ ý —— Cuối cùng cũng tóm được cái đuôi!

Lúc này Vương Tiểu Nhị từ ngoài cửa bước vào, Hồ Diệp lập tức quay đầu làm dấu "suỵt" một cái ra hiệu cho cậu ta đừng lên tiếng, Tiểu Nhị im lặng không động đậy, chỉ dựng thẳng ngón tay cái tỏ vẻ đã hiểu.

Tất cả mọi người đều xúm lại gần chiếc điện thoại di động trên bàn, nghe Vương Chí Bân từ trong đó nói vọng ra: "Mao Dương ngay từ đầu là mời chúng tôi ăn cơm, muốn cùng nhau hợp tác bởi có nhiều kẻ thù không bằng thêm nhiều bằng hữu, công ty nhà họ Mao chủ yếu là mạnh về mặt quảng cáo, sản xuất đồ chơi cũng có khuynh hướng phát triển, nửa năm trước anh ta nói muốn đưa sản phẩm của mình ra thị trường, mong chúng tôi có thể suy nghĩ về việc làm đại lý cho anh ta."

"Chúng tôi chính là như vậy mà quen biết nhau, anh ta lại còn giới thiệu Trương Linh với tôi, nói là thư ký riêng của anh ta, về sau có chuyện gì cứ tìm đến cô ấy..."

Nghe nói tới đây, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Trương Linh và Mao Dương...Kết quả bọn họ là có mối quan hệ mờ ám gì?

Vương Chí Bân đang muốn nói tiếp thì bỗng cửa phòng thẩm vấn bật mở, người xuất hiện trước cửa lại là Mao Dương.

"Đội trưởng Tư Đồ, tôi..."

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, hắn bỗng nhìn thấy đống danh thiếp rực rỡ màu sắc đổ trên bàn, ánh mắt liền nhíu lại.

Tiểu Nhị cơ hồ là do phản xạ có điều kiện lập tức chạy tới chắn trước mặt Mao Dương, cố gắng rướn người che đi tầm mắt của hắn, nhưng khổ nỗi vóc dáng của cậu quá nhỏ, cái đầu lại không đủ cao, Mao Dương không cần phải tốn chút công sức, trực tiếp lướt qua người cậu, thật chuẩn xác không chút nhầm lẫn nhìn thấy được tên của một công ty trong đống danh thiếp đó.

Sắc mặc lập tức trắng bệch ——

"Luật sư Giải." Mao Dương đột nhiên quay sang nhìn vào luật sư do chính mình mới đến: "Đây là..."

Ân Thịnh bây giờ chỉ muốn chạy tới tắt điện thoại động đi, thời điểm này chính là không nên đả thảo kinh xà, nhưng bàn tay chỉ vừa mới chạm tới di động, màn hình lại chợt vụt sáng, một dòng chữ màu đỏ hiện lên —— pin yếu.

Sau đó di động liền bíp một tiếng, tự động tắt nguồn.

Mọi người: "..."

Lời tác giả: Nhân vật Trương Linh là điển hình của những người bỏ mạng vì mê tiền.Cô ta từ đầu đến cuối đều là bị lợi dụng, ván cờ được sắp đặt vô cùng hoàn hảo, không cần phải nói nhiều, đương nhiên tất cả đều là do Mao Dương làm. Vụ án lần này đã sắp kết thúc rồi, lúc sau vụ án bí ẩn quỷ dị không thể giải quyết của đội trưởng "Hoàng Hạ Huệ" sẽ được lên sóng.~

Editor:

https://thuviensach.vn

*Bình sinh bất tố khuy tâm sự, bán dạ bất phạ quỷ xao môn: bình thường không làm việc gì có lỗi với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 20

Mao Dương đột nhiên xông vào khiến mọi người trong phòng trở tay không kịp.

Cả đám bọn họ chỉ có Giải Ứng Tông là phản ứng nhanh nhất, anh ta rời khỏi ghế ngồi, đối Mao Dương lịch sự nói: "Mao tiên sinh, vừa rồi căn cứ theo điều tra của cảnh sát thì phát hiện thấy công ty của ngài có vấn đề lớn về mặt tài chính."

"Thì sao?"

Mao Dương cố gắng duy trì trạng thái bình tĩnh, ánh mắt sắc bén mang theo tia hàn ý lướt qua

từng người một.

"Có vấn đề về mặt tài chính khi làm ăn là không thể tránh khỏi, các người là đang điều tra vụ án của cha tôi cùng Trương Linh, như thế nào lại có thể điều tra đến cả sổ sách của công ty?"

"Cảnh sát nghi ngờ việc này có liên quan đến vụ án." Giải Ứng Tông vẫn bình thản như cũ, không chút run sợ trước Mao Dương: "Căn cứ theo luật pháp, nếu cảnh sát cho rằng sự việc nào có liên quan đến vụ án thì đều có thể xin lệnh của cấp trên để có thể điều tra."

"Giấy phê chuẩn đâu?"

https://thuviensach.vn

Mao Dương trực tiếp nhìn Giải Ứng Tông. Lúc này, ngay cả người có dây thần kinh đanh thép nhất là Tư Đồ Bách cũng trở nên căng thẳng vô cùng, chuyện về công ty nhà họ Mao cả đám bọn họ vẫn là còn đang nghi ngờ, cũng không có bằng chứng xác thực lắm, trên thực tế bọn họ chỉ đơn giản muốn lần mò ra tội trạng khác của Mao Dương, bởi cái chết của Mao Đại Sinh và Trương Linh căn bản là không có khả năng tìm ra chứng cứ.

Giải Ứng Tông thực sự rất bình tĩnh, anh từ trong túi công văn chậm rãi lấy ra một phần văn kiện rồi đặt lên bàn.

"Đây là mệnh lệnh từ sở cấp xuống, bởi vì chuyện lần này truyền thông lần lượt đưa tin quá nhiều, gần như đã ảnh hưởng rất lớn tới niềm tin của nhân dân đối với ngành cảnh sát, vậy nên cục trưởng đã đặc biệt phê đơn phân phó đội trưởng Tư Đồ đối với vụ án lần này phải toàn lực giải quyết, bất cứ một chi tiết nhỏ nào cũng không thể bỏ qua."

Ân Thịnh kinh ngạc nhìn về phía Giải Ứng Tông, y đột nhiên có chút hiểu được lý do vì sao mặc dù đạo đức nghề nghiệp thì quá tệ (làm việc không giữ uy tín với khách hàng) nhưng vẫn có người tìm đến anh ta nhờ giúp đỡ. Nếu dùng việc chơi cờ đề nói về cách xử sự của Giải Ứng Tông thì anh ta tuyệt đối là một bước ra quân thì trăm bước tính toán, ánh mắt thập phần sâu xa, cẩn thận mà chu toàn.

Trang bị đầy đủ, không sợ người khác tấn công từ phía sau bởi vì anh ta đã sớm sắp xếp mọi thứ.

Vương Tiểu Nhị đứng khuất tầm mắt của Mao Dương, thấy hắn không để ý cậu liền giơ nắm đấm ra dấu "Yeah" một cái, Ân Thịnh buồn cười còn Giải Ứng Tông làm như không thấy, ánh mắt vẫn là tĩnh lặng trong veo như mặt nước, lặng lẽ nhìn Mao Dương như thể muốn nói từ đầu tới cuối anh ta là vô tội, anh ta không hề giúp đỡ cảnh sát bọn họ làm cái gì hết.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Mao Dương lúc này hung ác như dã thú, hắn cùng Giải Ứng Tông đối mặt, chốc sau liền mở miệng nói: "Đại luật sư Giải đây không phải là lại muốn rút lui, đem khách hàng của mình đá đi đó chứ?"

"Đừng quên mỗi năm chứng chỉ hành nghề luật sư của anh đều phải thẩm hạch qua một lần, cứ tiếp tục như vậy nữa thì năm nay anh nhất định sẽ bị treo bằng!"

"Mỗi năm đều có người uy hiếp tôi như vậy." Giải Ứng Tông trên mặt không rõ là đang vui hay giận: "Tôi cũng không có nói muốn đá ngài đi, Mao tiên sinh, hiện tại tôi chính là đang phối hợp cùng cảnh sát điều tra, nếu ngài đây có ý chống đối thì chỉ khiến sự việc càng thêm tồi tệ."

Bộ chuyện này còn có thể tồi tệ hơn được nữa sao?!

Mao Dương lúc này đơn giản là chỉ muốn lật bàn, hắn túm tay nắm thật chặt, hít sâu vài lần, một lần nữa đích xác nhìn thẳng lên mặt bàn trước mặt.

Cái đống danh thiếp chết tiệt này là từ đâu tới đây! Đám người này đến cuối cùng là làm sao mà tìm ra được thứ này?

Việc hắn cùng những người kia tới lui gặp mặt chính là kín đến mức không thể kín hơn được nữa, thậm chí cả người trong công ty cũng không biết. Mà bởi chỉ mình hắn tiếp đãi cả đám người thì quả thật là không tiện, hắn cũng không thể lúc nào cũng ra mặt chiếu cố từng người trong bọn họ, vậy nên mới để Trương Linh giả làm thư ký riêng rồi sắp xếp cô ta ở xung quanh những người đó...Trương Linh...

Trương Linh!

Mao Dương chớp mắt một cái sắc mặt liền trở nên vô cùng dữ tợn, hắn rốt cục cũng hiểu được, nữ nhân ngu xuẩn hay bị hắn lợi dụng kia cư nhiên là vì bản thân cô ta mà để sẵn đường lui!

https://thuviensach.vn

Với đầu óc trước giờ của Trương Linh lại có thể làm được loại chuyện này quả thật khiến người ta phải dùng một cặp mặt khác để nhìn cô ả, nhưng giờ phút này Mao Dương hắn ta không có chút tâm tư nào để suy nghĩ nữa rồi.

"Nếu là mệnh lệnh của cảnh cục..." Mao Dương đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi: "Tôi tất nhiên sẽ phối hợp."

Nói xong đẩy cửa ra ngoài.

Mọi người trực tiếp nhìn hắn hướng về phía thang máy, sau đó cửa thang máy khép lại, cuối cùng là chỉ số báo tầng màu đỏ nhấp nháy đi xuống.

Ân Thịnh thở hắt ra một cái, nhìn Giải Ứng Tông: "Đó thật sự là giấy phê chuẩn điều tra của cảnh cục?"

Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị cũng tò mò tiến lại xem, chỉ là...ngoài giấy trắng mực đen ra thì con dấu màu đỏ ở phía dưới là cái gì vậy? Có hơi mờ, nhìn không rõ lắm nhưng tuyệt đối không phải là con dấu của cục trưởng!

"Binh bất yếm trá*" Giải Ứng Tông cầm lấy tờ đơn đó, thuận tay vò nát rồi lấy bật lửa để đốt cháy: "Cái này được gọi là biết xử lý thích hợp tùy theo hoàn cảnh."

Xảo trá lạm quyền thì có...

Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị nhủ thầm, u ám nhìn nam nhân kia

Người này rõ ràng là làm giả công văn, đã vậy còn đường hoàn đứng đây, thật không coi cảnh sát bọn họ ra cái gì.

Giải Ứng Tông thấy ánh mắt Hồ Diệp cứ nhìn mình, anh liền câu khóe môi lên cười: "Thế nào? Đội phó Hồ muốn phạt tiền tôi sao? Nhưng mà bằng chứng cũng không còn nữa rồi."

https://thuviensach.vn

Nói xong, đem tờ giấy đã cháy thành tro vứt vào sọt rác, xong xuôi còn phủi phủi tay.

Hồ Diệp: "..."

Tư Đồ Bách ít nhiều gì cũng đã quá quen thuộc với thủ đoạn làm việc của Giải Ứng Tông, khó có ai biết được một đại luật sư nổi tiếng như anh ta đây, rõ ràng là danh tiếng cùng trình độ hơn người lại cứ thích lợi dụng thân phận của mình để đạt được mục đích. Chỉ nhìn bên ngoài thì chẳng ai ngờ được bản tính thật của anh ta lại như vậy đâu

Tư Đồ Bách cầm điện thoại trên bàn, từ túi áo lấy ra đồ sạc pin, cắm vào điện thoại rồi nhấn nút khởi động.

Sau khi vào lịch sử nhấn nút gọi cho số liên lạc vừa rồi, chuông vừa reo lập tức có người bắt máy. Vương Chí Bân hắn ta vốn là đang bối rối, vừa rồi điện thoại lại đột nhiên bị ngắt khiến hắn càng trở nên khẩn trương.

"Alo? Đội trưởng Tư Đồ? Vừa rồi sao lại..."

"Điện thoại hết pin, thật ngại quá." Tư Đồ mở loa ngoài rồi bảo: "Anh nói tiếp vấn đề lúc nãy đi."

"A...Tôi nói tới đâu rồi...A, đưa sản phẩm ra thị trường..."

Vương Chí Bân nuốt nước miếng một cái nói: "Mao Dương muốn công ty nhà họ Mao chấp nhận đưa mặt hàng của anh ta ra thị trường, nhưng cha của anh ta không đồng ý, hai người bọn họ liền nảy sinh cãi vả, sau này còn nghe Mao Đại Sinh dứt khoát muốn dọn ra ở riêng, nghe đâu người con út cũng dọn ra ở cùng, còn có cả Trương Linh thư ký riêng của Mao Dương."

"Chuyện đưa sản phẩm ra thị trường bị trì hoãn, sau đó cũng không giải quyết được gì, có một ngày Mao Dương đột nhiên đến tìm tôi, muốn tôi tìm

https://thuviensach.vn

người hỗ trợ anh ta, giúp anh ta thành lập một công ty nhỏ tự mình làm chủ, còn nói Mao Hâm cũng tham gia, sẽ đầu tư tiền vào đó."

"Tôi cũng không quan tâm lắm chỉ cho là anh ta vì bất hòa với Mao Đại Sinh nên mới làm vậy, nhưng anh ta lại kêu Trương Linh tặng cho tôi một khoản tiền lớn...nói là dùng để hợp tác, thế nên tôi liền đồng ý, công ty của chúng tôi chỉ phụ trách việc xác thực sự hiện diện của bên công ty anh ta, những vấn đề còn lại thì anh ta tìm người khác giúp một tay."

"Quá trình anh ta gặp những người khác như thế nào tôi cũng không rõ, chỉ biết là quả thật lúc sau có thành lập một công ty, nhưng lại rất kỳ quái, tài khoản của công ty được mở ở nước ngoài, đây rõ ràng không phải là một hiện tượng tốt, ít nhất đối với kinh nghiệm của tôi từ trước tới nay... Tôi cảm thấy được có điều gì đó bất thường, nên nhanh chóng tạo khoảng cách với Mao Dương."

"Tiếp đó vài tháng, tôi nghe nói sức khỏe của Mao Đại Sinh không còn tốt như trước, sau đó chẳng bao lâu thì bỗng nhiên lại bệnh chết."

Vương Chí Bân đem tất cả chuyện mình biết nói hết ra, lau mồ hôi trên trán rồi nói: "Đó là toàn bộ những gì tôi biết được."

"Chuyện công ty đó lừa gạt tất cả tiền đầu tư của Mao Hâm anh có biết không?"-Tư Đồ hỏi.

"Chuyện đó tôi không biết." Vương Chí Bân vội vã lắc đầu: "Vậy quả thật là công ty đó có vấn đề à?"

"... Có thể nói vậy..." Tư Đồ trầm ngâm một chút: "Nếu như chúng tôi muốn anh hỗ trợ, vậy anh có thể thu thập những chứng cứ chứng minh Mao Dương có liên hệ với công ty lừa đảo đó không?"

"Cái này..." Vương Chí Bân hiển nhiên rất khó xử: "Cái này làm sao thu thập được a... Nếu như công ty đó thật sự là lừa đảo gạt người thì tài khoản

https://thuviensach.vn

khẳng định là đã đóng rồi, cả công ty cũng bị xóa sổ mà đúng không?"

"Dùng tất cả sức lực của anh mà làm." Tư Đồ lạnh lùng nói: "Nếu không thì anh cũng khó mà thoát tội."

"Ơ Ơ!" Vương Chí Bân lo lắng: "Không thể như vậy đâu đội trưởng à, tôi căn bản là không có chút dính líu gì tới việc này..."

"Anh bắt buộc phải hỗ trợ." Tư Đồ hờ hững: "Ai nói anh trong sạch? Tự anh nói là chúng tôi có thể chấp nhận sao? Anh có thể chứng mình anh cái gì cũng không biết không? Chúng tôi ở đây có chứng cứ của Trương Linh để lại đấy."

Vương Chí Bân lập tức câm nín, chuyện này nếu để lộ ra ngoài, cũng không biết là hắn sẽ bị phạt tiền, hay là phải vào tù ngồi. Nếu những chuyện đó đều không phải, vậy thì hắn cũng sẽ không tránh khỏi việc bị mất chức, làm liên lụy đến người thân trong gia đình...

Nghĩ đến những hậu quả trên, Vương Chí Bân xem ra cũng là không còn cách nào khác, bây giờ quan trọng nhất là không thể để chuyện này truyền ra ngoài a...

"Tôi...Tôi sẽ gắng hết sức!" Vương Chí Bân cắn răng: "Tôi nhất định gắng hết sức!"

Tư Đồ hài lòng gật đầu, lúc này mới dập điện thoại.

Sau đó, Tư Đồ và Hồ Diệp thay phiên nhau gọi điện đến từng công ty có tên trong đống danh thiếp đó.

Nói không đến vài câu, bọn người đó liền cầu xin tha tội còn thề sẽ hết sức hỗ trợ thu thập chứng cứ chỉ tội Mao Dương.

https://thuviensach.vn

Đến thời điểm này, cục diện tự nhiên rộng mở. Cái gì gọi là ác giả ác báo chứ? Đây chính là điển hình. Có một vài thứ, cho dù bạn cho rằng bản thân đã dọn dẹp rất sạch sẽ, thần không biết quỷ không hay, nhưng vốn dĩ nó ở đâu thì sẽ mãi tồn tại ở nơi đó, có làm gì cũng không dọn sạch hết được.

Tự cho là đã dọn dẹp sạch sẽ, chỉ là do người ta tự huyễn hoặc bản thân thôi.

Giải Ứng Tông cho rằng vụ án lần này đã không còn khó khăn gì nữa, anh nhìn đồng hồ đeo tay, chuẩn bị đứng dậy rời khỏi.

Nhưng bỗng nhiên, điện thoại của anh nhận được một tin nhắn dịch vụ của ngân hàng.(Editor: Mỗi khi có người chuyển tiền hay rút tiền gì là dịch vụ này gửi tin nhắn thông báo.)

"Huh?"Giải Ứng Tông kỳ quái chau mày: "Mao Dương đã chuyển khoản cho tôi xong xuôi hết rồi." (Editor: ý là trả tiền công cho anh Giải đó.)

"Có ý gì đây?" Tư Đồ quay lại nhìn, rồi bỗng hai mắt trợn to: "Không ổn!"

Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị cũng kịp thời phản ứng, không đợi Tư Đồ lên tiếng hạ lệnh hai người đã lập tức lao ra khỏi phòng, tức tốc chạy xuống dưới lầu.

Hồ Diệp một bên chạy một bên thì gọi điện thoại: "Lập tức cho người đến nhà của người nhà họ Mao, còn có công ty của họ nữa, chặn Mao Dương lại! Tên tiểu tử hắn ta là muốn bỏ trốn!"

Ân Thịnh hình như nghĩ ra cái gì, lấy ra tấm danh thiếp của Đông Lục rồi nhìn nhìn: "Hắn ta có phải là đi tìm..."

Tư Đồ liếc mắt nhìn y, liền hiểu ý: "Có khả năng."

https://thuviensach.vn

"Nhưng chúng ta không biết địa chỉ của Đông Lục."

"Thử gọi điện cho cậu ta thì sao?"

Ân Thịnh trầm ngâm một chút, đột nhiên nói: "Dứt khoát dẫn cậu ta ra đi!"

Nói xong không để cho Tư Đồ có cơ hội ngăn cản, y đã lấy điện thoại ra nhấn số.

Trong điên thoại, bài ca xoắn tỏi tây lại vang lên nghe thập phần vui tai, chỉ trong chốc lát đã có người bắt máy, là giọng nói mơ mơ màng màng của Đông Lục, nghe như đang ngủ.

"Ai vậy?"

"Tôi." Ân Thịnh thản nhiên nói: "Ân Thịnh."

Đầu bên kia của điện thoại bỗng vang lên một tiếng lạch cạch giống như thứ gì đó rơi xuống đất, tiếp theo là giọng nói phát hỏa của Đông Lục.

"Ân Thịnh! Anh lại dám..." Chợt nhận ra được điều gì: "Sao anh biết được số điện thoại của tôi?!"

"Tôi hỏi cậu." Ân Thịnh lười giải thích với cậu ta, nói thẳng: "Hồn phách của Mao Đại Sinh là do cậu lấy đi đúng không? Cả Trương Linh cũng là do cậu giết? Hiện tại Mao Dương muốn tìm đến cậu, cậu tính làm thế nào?"

Đông Lục không nói gì nhiều: "Nã nhân tiền tài thế nhân tiêu tai*, mọi chuyện đều là do tôi làm, thế nào? Anh muốn bắt tôi sao? Đáng tiếc là anh không có chứng cứ."

"Tôi đúng là không có chứng cứ." Ân Thịnh lạnh nhạt nói: "Nhưng Mao Dương hiện tại đang bị truy bắt, hắn lại muốn chạy tới chỗ của cậu, cậu nghĩ cậu sẽ thoát được tội sao?"

https://thuviensach.vn

"Hắn tới chỗ tôi hay không thì có liên can gì tới tôi?" Đông Lục cười nhạo: "Cho dù anh bắt được hắn trong nhà của tôi, tôi cũng có thể nói hắn chỉ là tạt qua mượn nhà vệ sinh một chút."

Thanh âm của Đông Lục khá lớn khiến Giải Ứng Tông nhịn không được bật cười.

Tư Đồ đảo mắt một cái xem thường, lại nghe Đông Lục tiếp tục ồn ào: "Ân Thịnh, biệt hiệu của anh là "quản rộng" sao? Nếu không phải anh làm cái gì mà cố vấn cảnh sát thì sẽ không kết thù cùng anh tôi, lại càng không khiến..." (Editor: "quản rộng" có nghĩa là quản nhiều chuyện, chuyện gì của ai cũng quản.)

Đông Lục nói đến đây thì kích động nghiến răng nghiến lợi: "Tôi còn chưa tìm anh tính sổ, anh lại còn dám tìm tôi!"

"Cậu lúc nào cũng có thể đến tìm tôi tính sổ." Ân Thịnh miễn cưỡng nói: "Tôi ở tại..."

"Ân Thịnh!"

Tư Đồ đưa tay đoạt lấy điện thoại, cảnh cáo liếc y một cái: "Những lời dư thừa không cần phải nói."

Nói xong, hắn đưa điện thoại lên tai, còn chưa mở miệng nói gì đã nghe phía bên kia tiếng chuông cửa vang lên, Đông Lục vừa cầm điện thoại vừa đi mở cửa, bỗng trong đầu nảy ra một ý tưởng, cậu ta liền cười rộ lên.

"Anh không phải là rất thích đứng ra làm chủ cho oan hồn hay sao? Được a, tôi đại từ đại bi, có oán báo oán có thù báo thù, tôi sẽ làm giúp anh."

Tư Đồ lập tức trừng to mắt, mà trước cửa nhà Đông Lục, kẻ ngu xuẩn không biết bản thân sắp gặp tai họa Mao Dương kia đang dẫn theo hành lý,

https://thuviensach.vn

đứng yên ngoài cửa.

Lời tác giả: Couple của Giải Ứng Tông còn chưa có chính thức lên sân khấu, tiết lộ một chút, là đáng yêu ngây ngốc thụ đó XDDDDD.

Editor:

*Nã nhân tiền tài thế nhân tiêu tai: Nhận tiền của người thay người chịu tai (họa).

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SỰ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 21

Thời nay, phần lớn các thiết bị điện thoại di động đều được trang bị sẵn định vị GPS, giống như khi bạn chơi weibo, người người đều có thể nhìn thấy được vị trí hiện tại của bạn (giống như chơi facebook, nếu bạn cho phép GPS truy cập tài khoản facebook thì bạn bè của bạn đều có thể thấy được vị trí của bạn), phương tiện có thể chia sẻ vị trí này đã quá quen thuộc với mọi người.

Nhưng nó căn bản cũng là có điều kiện, điều kiện đi đầu chính là nếu máy chủ không đồng ý chia sẻ vị trí hiện tại cho mọi người biết thì những máy khác cũng không thể tùy ý theo dõi được vị trí của máy chủ. Cũng không phải nước nào trên thế giới cũng có máy móc tiên tiến như cơ quan FBI, mặc dù gần đây trên mạng hay xuất hiện tin tức như: phần mềm XX bị lấy cắp do máy chủ thường xuyên sử dụng phầm mềm định vị, vòng cạnh tranh lẩn quẩn vô cùng ác liệt bla bla bla gì đó...

(Editor: Xin lỗi, mình đã gắng hết sức nhưng khi ráp câu lại ngay khúc "cơ quan FBI" vẫn khiến người đọc cảm thấy tào lao vô cùng, hi vọng các bạn bỏ qua cho.)

Nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, khả năng cấp trên chấp nhận cho Tư Đồ tự ý sử dụng thiết bị của cảnh cục để xác định vị trí hiện tại của Mao Dương là vô cùng thấp.

Nếu thật có thể làm vậy, lập tức rất nhiều chuyện sẽ trở nên đơn giản vô cùng.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Tư Đồ cực kì khó coi, nghe thấy trong điện thoại tiếng bước chân của nam nhân kia đi mở cửa, cậu ta tự nhiên chào hỏi Mao Dương như thể nãy giờ chẳng có chuyện gì xảy ra, thanh âm của Mao Dương truyền tới rất rõ ràng, có chút mệt mỏi cùng không cam lòng.

"Đông đại sư...Nếu được, thì có thể đem đám người của cảnh cục xử luôn không?"

Thanh âm giận dữ cực điểm của Mao Dương thông qua điện thoại truyền đến tai Tư Đồ Bách cùng mọi người xung quanh, bộ dạng Vương Tiểu Nhị nhướng một bên chân mày, sống chết vẫn chằm chằm nhìn vào điện thoại như thể muốn tự tay túm lấy Mao Dương tẩn cho một trận.

"Chỗ này của tôi không phải là băng đảng xã hội đen, cũng không có đàn em cho anh sử dụng hay sai khiến." Đông Lục thuận tay đem điện thoại đặt lên bàn trà, vẫn không ngắt máy, cứ mặc cho cuộc gọi tiếp tục diễn ra.

"Lần này thật sự là tính sót rồi." Mao Dương nặng nề hướng ghế sofa ngồi xuống: "Vốn không hề nghĩ tới con nhỏ Mao Mẫn sẽ tìm tới Ân Thịnh, nếu không phải do hắn ta nhúng tay vào khiến mọi việc thêm phiền phức..."

Có thể nói rằng, nếu không có Ân Thịnh, vụ án này đã sớm chấm dứt rồi, mặc kệ dù cho bọn Tư Đồ vẫn cảm thấy vụ này đáng ngờ tới mức nào đi chẳng nữa thì cũng không có cách nào để lật lại bản án!

Nghe thấy tên Ân Thịnh, biểu tình của Đông Lục khẽ động đậy, rồi lại lập tức khôi phục bình thường: "Nghe đâu trước khi anh tìm tôi, từng nghĩ tới muốn tìm đến Ân Thịnh có đúng không?"

Khi đó cậu ta cùng Mao Dương vẫn chưa quen biết nhau, mà Mao Dương hắn đã sớm lên kế hoạch chiếm đoạt tài sản, sẵn sàng loại trừ những kẻ nào có ý định tranh giành với mình, ngay từ đầu cũng đã tìm hiểu về Ân

https://thuviensach.vn

Thịnh, lẩn quẩn trong đám người của hắn không mấy ai là không biết tiếng của Ân Thịnh.

Dòng dõi nhà họ Ân thuộc gia tộc quỷ sư, từ trước đến nay bọn họ đều được khen rằng là những quỷ sư thiên tài nhất trong gia tộc. Dù cho có trải qua bao nhiêu đời thì người thừa kế của mỗi đời đều có năng lực thiên phú dị bẩm, dòng dõi nhà họ Ân cũng được mệnh danh là quý tộc trong tộc quỷ sư.

"Đã từng nghe qua." Mao Dương hút một điếu thuốc, phà ra một hơi thật dài để xả giận, khói bay lượn lờ khiến bộ mặt của hắn nhìn qua làn khói có chút khiến người ta rợn người: "Nghe nói hắn ta chưa bao giờ làm tróc sinh thế tử, so với năng lực đáng gờm của một quỷ sư thì hắn lại thích bói toán và xem tướng cho người ta hơn, hay là xua đuổi mấy hồn ma yếu ớt, vặt vảnh vân vân và vân vân..."

"Hừ." Đông Lục nghe đến đó liền hừ lạnh một tiếng: "Đó là làm bộ thanh cao."

Mao Dương cũng không lên tiếng, Tư Đồ ở bên kia đầu dây hơi nhướng mày, ánh mắt có chút bí hiểm, hắn khẳng định Đông Lục nói những lời như vậy chắc chắn là cố tình để cho Ân Thịnh ở bên này nghe thấy.

Hồ Diệp và Giải Ứng Tông theo bản năng giương mắt nhìn Ân Thịnh, chỉ thấy y lười biếng dán mắt lên vách tường đối diện, ánh mắt lại không hề tập trung, giống như là hoàn toàn không nghe thấy lời nói vừa rồi của Đông Lục vậy.

"Cho nên anh mới tìm đến tôi." Đông Lục không hài lòng hỏi, Mao Dương vừa nghe thấy giọng nói của cậu ta có phần lãnh đạm liền vội vàng sửa lời.

"Tôi lần đó là do quá hồ đồ nên mới muốn tìm đến hắn ta, đại đa số người rơi vào hoàn cảnh của tôi đều sẽ trở nên hồ đồ như vậy thôi, chúng ta

https://thuviensach.vn

dù gì cũng chỉ mới quen biết...Khó tránh khỏi lỡ miệng nói những điều sai phạm, sự thật là về sau tôi tìm hiểu kỹ thêm về giới quỷ sư rồi mới kiên định đến tìm ngài."

"Nhà họ Đông cùng nhà họ Ân là chính là vai vế ngang nhau, giữ vững hai vị trí chủ lực trong tam đại quý tộc."

Mao Dương nịnh nọt nói: "Nếu như nói bộ tộc họ Ân từ trước đến nay đều ra vẻ thần bí lại không có tiếng nói chung thì bộ tộc quỷ sư nhà họ Đông lại chính là hiện thân của môt vị đại biểu chính chắn, mỗi một hành động của các ngài đều là tấm gương sáng ngời của mọi quỷ sư."

Đông Lục nghe đến đây sắc mặt có chút dịu lại, cậu ta cười lạnh nói: "Đó là điều đương nhiên, nhà họ Ân có chỗ đứng như vậy chẳng qua là bởi vận khí của bọn họ tốt, mỗi một người thừa kế đều có tài năng thiên bẩm, nhưng nhà họ Đông chúng tôi lúc nào làm việc cũng là làm hết sức mình, làm đến nơi đến chốn, nhìn chỗ nào cũng không thấy thua kém so với bộ tộc họ Ân. Huống chi..."

Đông Lục giễu cợt nói: "Bộ tộc họ Ân đó giờ đều sống không đoàn kết xung quanh, bọn họ chỉ lo cho bản thân, cho dù chính mình có được hưởng tài năng thiên bẩm nhưng cũng không bao giờ chịu lấy ra dùng để làm rạng danh bộ tộc quỷ sư, nói trắng ra thì đều là một đám ích kỷ thôi."

"Đương nhiên đương nhiên." Mao Dương gật đầu lia lịa: "Cho nên cuối cùng tôi mới chọn ngài, ngài xem, tôi ngay cả nhà của Ân Thịnh cũng chưa có thăm qua lần nào, lại càng không có ý muốn thuyết phục hắn mà chỉ trực tiếp đến tìm ngài."

Đông Lục nhìn hắn ta một cái, không nói lời nào, cậu ta chỉ im lặng dựa lưng vào ghế sofa, thoải mái bắt chéo chân, hai tay thon dài khoát lên trên thành ghế.

https://thuviensach.vn

Cậu hơi nghiêng đầu, gương mặt trắng nõn có chút yếu ớt nhìn thẳng vào Mao Dương.

"Anh tới chỗ của tôi làm gì?" Cậu ta như là đến giờ mới phát hiện túi hành lý nằm dưới chân của nam nhân kia, mặt không chút biểu cảm hỏi hắn ta.

"Tôi...Xảy ra chút chuyện." Mao Dương đưa tay đẩy đẩy kính mắt, lúng túng nói: "Muốn tìm Đông đại sư ngài đây...Giúp đỡ một chút, giúp tôi...Tránh mặt một thời gian."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Đông Lục không chút đề phòng hỏi: "Chuyện giết người bị phát hiện rồi à?"

"Không..." Mao Dương khoát tay: "Có đại sư ra tay, bọn họ căn bản là không thể tìm được chút manh mối gì..."

Không đợi Mao Dương nói xong, Đông Lục đã chế giễu: "Đương nhiên không có khả năng tìm thấy manh mối, trừ phi tất cả bọn họ đều kéo nhau xuống địa ngục tìm người đối chất."

"Vậy nên không phải là lý do này." Mao Dương thở dài: "Bọn họ đã nhận định rằng tôi có liên quan đến vụ án, hơn nữa Trương Linh lại lưu giữ một manh mối rất quan trọng, thế là bọn họ cố ý chuyển từ điều tra án mạng sang điều tra sổ sách công ty, muốn tôi ngồi chồm hổm trong nhà lao đếm lịch."

"À." Đông Lục gật gật đầu: "Ân Thịnh tính tình vẫn như cũ, anh bị hắn để mắt tới, xem bộ dạng chắc chắn là trốn cũng không thoát."

"Đừng a!" Mao Dương ngẩng đầu: "Đông đại sư phải giúp tôi, tôi sẽ trả thù lao! Với lại...Ngài cùng với hắn ta không phải là có thù oán với nhau sao? Nếu hắn muốn bắt tôi, ngài nên khiến hắn không thể bắt được tôi mới phải."

https://thuviensach.vn

"Có đạo lý!"

Đông Lục vỗ tay một cái, ngữ khí dễ dàng chấp thuận kia khiến cho Tư Đồ bọn họ càng thêm khẩn trương.

Tư Đồ dùng tay bịt lấy điện thoại, rồi quay sang nhìn mọi người hỏi: "Làm sao bây giờ?"

Không có địa chỉ nhà của Đông Lục, mặc dù sắp có chuyện xảy ra trước mắt nhưng bọn họ vẫn là một chút biện pháp cũng không có.

Ân Thịnh nhắm mắt lại tựa hồ như đang trầm tư, tất cả mọi người đều nín thở, chờ đợi nhìn về phía y.

"Không còn cách nào khác." Ân Thịnh vẫn nhắm chặt hai mắt, chậm rãi nói: "Đông Lục sẽ không lưu lại bất cứ dấu vết nào để chúng ta tìm được cậu ta, cậu ta dám gây bất lợi cho Mao Dương ngay trước mắt chúng ta cũng đủ để cho thấy rằng cậu ta đã nắm chắc phần thắng cỡ nào rồi..."

"Dù cho Mao Dương hắn ta rất đáng chết." Vương Tiểu Nhị tức giận nói: "Thì cũng phải để cho pháp luật xử hắn tội chết chứ không phải là cái tên Đông Lục đó..."

"Pháp luật xử không được." Hồ Diệp cắt lời Tiểu Nhị, trầm thấp nói: "Cho dù chúng ta tra ra được sổ sách công ty của hắn có vấn đề thì bất qua hắn cũng chỉ bị phạt tiền cùng vài năm lao ngục, còn mạng của Trương Linh và Mao Đại Sinh cùng Mao Hâm thiếu chút nữa là toi đời...vẫn không có cách nào để bù đắp."

Tiểu Nhị câm nín, quả thật...Nếu giao cho pháp luật xử lí thì không thể xử một cách công bằng được.

"Có oán báo oán có thù báo thù..." Tư Đồ nhớ tới lời nói của Đông Lục liền thở dài, bọn họ đã không còn biện pháp, chỉ còn biết tiếp tục nghe cuộc

https://thuviensach.vn

nói chuyện trong điện thoại đứt quãng vang lên.

"Có một nơi, tôi cam đoan bọn họ sẽ không tìm được anh." Đông Lục cười nói, đoạn đến gần bên cạnh Mao Dương, chậm rãi đưa tay lên.

Mao Dương đột nhiên cảm nhận được không khí xung quanh có chút quỷ dị, loại người như hắn đối mặt với ranh giới giữa sự sống và cái chết tự nhiên liền có trực giác mách bảo, hắn theo bản năng đứng dậy lui về phía sau từng bước.

"Là...Nơi nào?"

"Địa ngục!"

"Mao Dương lập tức rời khỏi chỗ đó ngay!"

Hai thanh âm đột ngột vang lên cùng một lúc.

Người trước là Đông Lục, sau là Ân Thịnh.

Tư Đồ kinh ngạc nhìn Ân Thịnh bỗng dưng nhào tới đoạt lấy điện thoại rồi hét một tiếng thật lớn vào đó.

Mao Dương ngây ra một lúc, nhưng lập tức phản ứng, liền xoay người phóng ra cửa chính.

Đông Lục giận dữ: "Ân Thịnh!"

Ân Thịnh bình tĩnh nói: "Mặc dù có oán báo oán, nhưng kẻ có quyền báo oán cũng không phải là cậu."

Nói xong lập tức lật bàn tay lên, trong cổ tay áo rơi ra một đạo bùa chú màu vàng rực rỡ.

https://thuviensach.vn

Mọi người chỉ thấy Ân Thịnh trong miệng niệm một đoạn gì đó, lá bùa thiên quân kia đột nhiên thẳng tắp bay lên, ở giữa không trung ngừng lại một chút, sau đó nhanh chóng lao ra ngoài cửa sổ.

Giải Ứng Tông kinh ngạc hỏi: "Nó đi đâu vậy?"

"Đi tìm người báo oán." Ân Thịnh thản nhiên phun ra một câu: "Trên đời này, chỉ có người muốn báo thù là biết kẻ thù của mình đang ở nơi đâu. Có biến thanh tro đi chăng nữa, bọn họ cũng có thể tìm ra."

Đông Lục hơi nheo mắt nhìn điện thoại đã sớm bị ngắt máy, rồi lại nhìn cửa nhà bị mở toang, Mao Dương vốn lúc nãy còn đứng đó bây giờ đã không thấy tăm hơi.

Cậu tiến về phía trước vài bước, sau đó lại đứng yên tại chỗ một lúc.

Quên đi...Mặc kệ hắn, Ân Thịnh cũng không có ra quân, vậy thì cậu cũng không có gì phải bận tâm.

Sống chết của Mao Dương từ giờ cậu ta sẽ không quản tới nữa. Cứ thế mà cho qua đi, cánh tay Đông Lục nhẹ nhàng giơ lên cầm tay nắm cửa rồi kéo, "Bang" một tiếng, cánh cửa đóng lại hoàn toàn.

...

Chuyện sau đó trở nên thập phần thuận lợi, Ân Thịnh nới rộng phạm vi cùng năng lực cho địa phược linh, để Trương Linh tự mình đi bắt Mao Dương về.

Mao Dương hắn ta bị dọa đến mức hồn xiêu phách lạc, cả người đều dại ra, gần như là Tư Đồ hỏi bất kì cái gì hắn cũng trả lời.

Đến lúc này, mọi người rốt cục cũng biết hết toàn bộ mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

Hóa ra Trương Linh ban đầu chính là người của Mao Dương, cô ta đến với Mao Mẫn cùng Mao Hâm đều do hắn ta dày công sắp đặt, mục đích là muốn cho bọn họ xảy ra xung đột, đồng thời bản thân trước mặt cha sẽ tỏ ra ngoan ngoan một chút, biểu hiện tốt một chút hòng để giành điểm. Cũng không hề nghĩ tới người cha già cả của mình một chút cũng không cảm kích trước thái độ của hắn, lại còn nhìn thấu được mọi chuyện hắn sắp đặt, khi hắn nghe tin ông viết tên Trương Linh vào bản di chúc, bản thân cứ như bị ông ta táng cho một bạt tai vậy.

Cứ như vậy, nội bộ dần đấu đá lẫn nhau, chính bản thân Mao Dương cũng không còn đường để lui. Sau đó thì một loạt sự kiện hỗn loạn diễn ra.

Nói đi nói lại, rốt cục ai là kẻ chiến thắng? Mao Đại Sinh? Mao Dương? Hay là người từ đầu tới cuối đều vô tội Mao Hâm?

Thật ra trong đám bọn họ không thể nói rõ ai là vô tội cả. Mao Hâm thoạt nhìn thì là kẻ xui xẻo nhất, nhưng dựa theo luật pháp, sau khi Mao Dương bị bắt giữ, hắn đương nhiên sẽ trở thành người thừa kế tài sản hợp pháp.

Lúc nhìn thấy Mao Dương cúi đầu bị giải đi, Tư Đồ chỉ thở dài một hơi, vụ án mạng lần này vốn nghĩ sẽ không ra trò trống gì bây giờ rốt cục cũng viên mãn rồi.

Ít ra việc dây dưa của Đông Lục cùng Ân Thịnh cũng tạm thời kết thúc tại đây.

Tư Đồ trong phòng làm việc viết xong bản báo cáo liền gửi email cho cấp trên, đoạn đem tất cả hồ sơ của vụ án cất thật kỹ vào túi giấy rồi đi đến phòng lưu trữ hồ sơ.

Chờ cho tất cả mọi việc hoàn tất, bước ra khỏi cửa cảnh cục thì sắc trời đã tối đen như mực.

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn đồng hồ trên tay một chút, trong vòng chưa đầy 24 tiếng nữa là đến đêm trừ tịch* rồi.

Phải nói như thể nào để Ân Thịnh đồng ý cùng mình đón năm mới đây?...-Đội trưởng Tư Đồ giờ phút này lại lâm vào hoàn cảnh phiền não vô cùng.

Lời tác giả: Án mạng lần này kết thúc rồi ~~ vụ án thứ hai sẽ được ra sân!! Bởi vì trong vụ án đầu tiên tôi muốn một số nhân vật chủ yếu cùng vài mâu thuẫn được nổi bật một chút, vậy nên cục diện khá phức tạp. Lần sau sẽ xây dựng những vụ án một cách thật trơn mịn dễ hiểu và sẽ không xuất hiện trường hợp bó tay bất lực không thể phá án nữa. =3=~

Toàn bộ chủ yếu cũng là để nói rằng Ân Thịnh luôn sẵn sàng ra tay giúp đỡ những oan hồn, đem hung thủ vẫn còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật trừng phạt thích đáng.~

*Đêm trừ tịch: hay có thể gọi là đêm 30, là khoảng thời gian trước nửa đêm, thời khắc giao mùa giữa năm mới và năm cũ. Đêm trừ tịch còn là khoảng thời gian thiêng liêng nhất của năm khi cả gia đình cùng sum họp, quây quần bên nhau.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 22

Sáng ngày 30, Tư Đồ rất sớm đã lái xe đến dưới lầu nhà Ân Thịnh.

Hắn đem xe cất vào bãi đậu xe xong là đi vào thang máy, nhưng quỷ dị thay thang máy chạy đến tầng năm bỗng dừng lại, lúc cửa thang mở nhìn ra bên ngoài thì chẳng thấy một ai, sau đó cửa thang lại khép, rồi từ từ đi lên.

Sắc mặt Tư Đồ không hề thay đổi, khuôn mặt anh tuấn vẫn như cũ suy tư nhìn bóng hình thân thể tráng kiện của mình phản chiếu từ cửa kính, chẳng qua là hắn đang cố gắng không để cho bản thân phải nghĩ tới việc lúc nãy đứng ngoài cửa có phải là Trương Linh hay không...Với lại có phải là cô ta cũng đã đi vào thang máy luôn rồi không...

Đột nhiên sống lưng lạnh buốt, da đầu cũng mơ hồ cảm thấy tê dại.

Tư Đồ liếm liếm môi, hít sâu một hơi, mà thang máy cũng tương đối rất nể tình hắn lập tức "Đinh" một tiếng—— đến rồi.

Tư Đồ vội vàng bước nhanh ra khỏi thang máy, cũng không quay lại nhìn về phía sau mà chỉ cắm đầu hướng nhà của Ân Thịnh đi tới.

Tuy rằng vụ án nhà họ Mao đã giải quyết xong, vì đám người hợp tác cùng Mao Dương đã sớm cung cấp đầy đủ chứng cứ có thể chứng minh Mao Dương thục két công ty và thành lập công ty giả nhằm mục đích lừa gạt tiền của người khác, vậy nên Mao Dương cuối cùng bị tuyên án năm năm tù đầy tai ương, và phải trích 20% tài sản hắn được thừa kế sung vào công quỹ.

https://thuviensach.vn

Nhưng Ân Thịnh đến cuối cùng vẫn không nói cụ thể chính xác rằng Trương Linh đã ra sao rồi.

Đưa tay nhấn chuông cửa.

Chỉ chốc lát sau, Ân Thịnh ra mở cửa, cả người không có sức tì lên cánh cửa, mái tóc y rối bù nhìn là biết mới ngủ dậy, gương mặt thanh tú cơ hồ còn mang một vài tia buồn ngủ, một tay vẫn giữ yên trên nắm cửa, đầu tiên là liếc nhìn Tư Đồ Bách một cái, sau đó liền chậm rãi lướt qua đầu vai Tư Đồ, chằm chằm nhìn một vật ở khoảng không vô định ở phía sau.

Thấy y nhìn như vậy, bản thân Tư Đồ đột nhiên cảm giác được phía sau giống như có một cặp mắt đang nhìn thẳng vào người hắn.

"Đi, đi."Ân Thịnh chậm rãi giơ tay, quơ quơ giống như đang đuổi ruồi, sau đó lập tức nghiêng người đang chắn ngay cửa qua một bên: "Anh gần đây dính vào thứ gì không sạch sẽ à?"

Tư Đồ bước vào nhà, cửa vừa đóng lại hắn đã cảm thấy thân nhiệt cả người nóng hẳn lên.

Sáng sớm, cửa sổ trong phòng cùng cửa ra vào đều khép kín mít, điều hòa lại chỉnh nhiệt độ cao nhất, trong này trông chẳng khác phòng tắm hơi là mấy.

Bất quá Ân Thịnh cũng không có cảm thấy nóng, trên người còn khoác cả áo ngủ, y bình thản xoay người đi rửa mặt, thuận tay vò lại mái tóc rối.

"Tôi làm sao mà biết?"

Tư Đồ đối với câu hỏi của Ân Thịnh thập phần khó hiểu, hắn cởi giầy thay dép rồi đi thẳng vào trong, con mèo Ba Tư màu trắng từ cầu thang nhảy xuống, chạy tới bên chân hắn cọ tới cọ lui.

https://thuviensach.vn

Cái đuôi lớn dựng thẳng tắp, hai chân sau ngồi xuống, hai mặt hơi nheo lại, kêu một tiếng nghe rất bùi tai: "Meo."

Tư Đồ khom người bế Ngân lên, lấy tay xoa xoa cái bụng của nó.

"Vừa rồi...Phía sau tôi có cái gì sao?"

"Không." Ân Thịnh súc miệng ùng ục, lờ mờ nghe thấy tiếng của y từ nhà vệ sinh vọng ra: "Chỉ là Trương Linh thôi."

Tư Đồ: "..."

Đừng có giống như là đang nhắc tới hàng xóm thân quen có được không vậy trời!!!

Tư Đồ thở dài, bản thân ôm Ngân đi về phía sofa ngồi xuống, thuận tay cầm đại một quyển tạp chí lên lật bừa vài trang.

"Hôm này cậu không có dự định gì à?" Hắn giả vờ như tình cờ hỏi, ánh mắt lại len lén xuyên qua tờ tạp chí nhìn về phía nam nhân vừa từ nhà vệ sinh bước ra.

Ân Thịnh mở của tủ lạnh lấy ra một hộp sữa rồi mở nắp, Ngân thấy vậy liền từ ghế sofa nhảy tới, y trước tiên là rót cho mình một ly đầy, phần còn lại đổ vào bát ăn của Ngân đặt trong góc tường.

"Không có dự định gì cả." Ân Thịnh nhấp một hớp sữa rồi lại từ trong tủ lạnh lấy ra một phần sandwich được bao ở ngoài bằng màng bọc thực phẩm.

"Vậy tối này tôi qua đây với cậu được không?" Tư Đồ cố gắng khắc chế vẻ mặt của mình, trưng ra một nét mặt hết sức tự nhiên, còn ra sức đè xuống nỗi niềm tha thiết mong chờ trong đáy mắt.

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh chậm rãi nhìn hắn một cái, không hé răng nói một lời nào, y ngồi xuống bàn ăn bên cạnh, tao nhã ăn xong buổi sáng, sau đó đem màng bọc thực phẩm bỏ vào thùng rác rồi lại bưng chén bát đi vào bếp, thả chén bát vào bồn rửa rồi mở nước, đoạn xoay người tựa vào thành bếp.

"Anh..."

"Nếu cậu cảm thấy lời đề nghị của tôi có chút bất ổn thì tôi sẽ kêu cả Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị tới luôn."-Tư Đồ như sợ y sẽ từ chối nên vội vàng nói.

Ân Thịnh lại trầm mặc một chút, biểu tình lạnh nhạt không nhìn ra được y là đang nghĩ cái gì.

"Được rồi."

Một lúc lâu sau, Ân Thịnh mới gật đầu: "Đừng để họ mang rượu tới đây, tôi rất ghét mùi rượu."

"Được." Tư Đồ nhanh chóng gật đầu, tảng đá lớn đè nặng trong lòng cuối cùng cũng trút được xuống đất, lúc này hắn mới phát hiện, bản thân hắn lại khẩn trương tới mức cả lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Nhưng mà vẫn chưa tới phần khiến hắn chịu đả kích trầm trọng nhất, bởi vì ngày sau đó Ân Thịnh nói như thế này——

"Vốn muốn kêu anh tối này tới đây nhớ mang nhiều thức ăn một chút, giờ anh nói muốn rủ cả hai người họ tới, vậy thì rác rưởi anh dọn."

Tư Đồ: "..."

Hàm ý là...Hắn vốn có thể cùng y có thế giới riêng của hai người!

Tư Đồ Bách mày thật là ngu xuẩn quá đi!!!

https://thuviensach.vn

Tư Đồ cảm thấy được trừ bỏ đêm 30 Tết ra thì vận số cả năm tới của hắn sẽ cực kì đen đủi tới mức không gì diễn tả được, sau khi rời khỏi nhà Ân Thịnh rồi mãi cho đến tận cảnh cục, mặt vẫn thối như thể ai thiếu tiền hắn mà không chịu trả, hơn nữa lúc nhìn thấy bản mặt đáng ghét của Hồ Diệp cùng Vương Tiểu Nhị thì cái cảm giác bị thiếu tiền lại càng thêm nặng nề, chẳng những vậy số tiền còn trực tiếp tăng đến năm trăm vạn chứ chẳng ít.

Hồ Diệp căn bản là định mở miệng chào hỏi Tư Đồ, vừa thấy hắn như vậy anh liền cứng rắn đem lời nói đã đến khóe miệng nuốt vào trong.

Chỉ có Tiểu Nhị là không biết cách nhìn sắc mặt người ta để lựa lời mà nói, cứ vậy cười ha hả tiến tới trêu Tư Đồ: "Sếp, sắc mặt của anh rất là không tốt a, là do Ân tiên sinh không cho anh bước vào phòng ngủ của anh ấy nên mặt anh mới ra như vậy sao? Ha ha ha ha..."

Tư Đồ: "..."

Hồ Diệp: "..."

Mọi người ở đại sảnh của cảnh cục hầu như đều nghe thấy tiếng cười lanh lảnh như mắc bệnh thần kinh của Vương Tiểu Nhị, Tư Đồ thiếu chút nữa là đã một tay trực tiếp đem nam nhân trước mặt này ném ra ngoài cửa cảnh cục rồi, bất quá cuối cùng hắn cũng thành công nhịn được, ánh mắt trừng to nhìn Tiểu Nhị một lúc rồi lách qua người cậu đi mất.

"Sếp bị làm sao vậy?" Tiểu Nhị cuối cùng cũng ngưng cười, nghiêng đầu khó hiểu.

"Từng có lúc..." Hồ Diệp lãnh đạm nhìn Vương Tiểu Nhị, lời nói ra vô cùng thấm thía: "Từng có lúc con người của cậu vô cùng đơn thuần đến mức khả ái, hiện tại như thế nào lại biến trở thành như thế này..."

"Đã nói cậu đừng có suốt ngày tụ tập cùng đám người bên phòng cố vấn tâm lý tội phạm mà cậu vẫn không chịu nghe lời." Nói xong lắc đầu, chắp

https://thuviensach.vn

tay sau đít đi theo Tư Đồ.

Tiểu Nhị đứng tại chỗ ngây người, đến cả nửa ngày sau mới đột nhiên tỉnh ngộ: "Đội phó! Anh nói vậy là kỳ thị ban ngành đó a!"

Hồ Diệp nghe thấy thiếu chút nữa là lảo đảo té ngã, anh thật vất vả ổn định tinh thần, đưa tay kéo kéo vạt áo, trong lòng thập phần bực bội: Mình như vậy là kỳ thị ban ngành sao? Với năng lực hiểu biết này của Tiểu Nhị...Rốt cục lúc trước là như thế nào mà thi đậu vào trường cảnh sát?

Đáng ngờ hơn chính là...Cậu ta lại có thể tốt nghiệp ra trường...

Cả hai theo chân Tư Đồ đi vào phòng làm việc, Tư Đồ tiến tới ghế dựa ngồi xuống, thở dài một hơi, điều chỉnh tinh thần lại một chút rồi nhìn hai người trước mặt: "Tối nay, mỗi người tự đem thức ăn lên nhà Ân Thịnh để đón giao thừa."

"A...Không được phép mang rượu theo."

Hồ Diệp nháy mắt liền hiểu được nguyên nhân vì sao mới sáng sớm trên người cấp trên của anh lại nồng nặc oán khí đến vậy rồi.

Anh suy nghĩ một lúc rồi bày ra một nụ cười thật tươi: "Tối nay tôi có việc, chắc là không đi được..."

Ánh mắt Tư Đồ lóe lên một tia vui mừng, biểu tình trên mặt dịu lại hẳn, ngửa mặt cười tủm tỉm: "Vậy sao, vậy tôi đây cũng không miễn cưỡng cậu..."

"Thế thì tốt quá tốt quá!" (Lời tào lao của Editor: Câu này là của Hồ Diệp, bản gốc: "Hảo a hảo a!", ngụ ý muốn cảm ơn Tư Đồ vì đã không ép buộc anh ấy phải đến nhà Ân Thịnh, tất nhiên Hồ Diệp chỉ là giả vờ cho Tư Đồ vui thôi:v:v)

https://thuviensach.vn

Tiểu Nhị lại đột nhiên chen vào, chớp mắt nhìn Tư Đồ: "Tôi mang đặc sản ở quê qua luôn có được không? Ân tiên sinh chắc chắn sẽ rất thích, là do người nhà tôi gửi bưu điện lên đây đó..."

"Tiểu Nhị." Hồ Diệp nhìn thấy trán của Tư Đồ nổi cả gân xanh nên lập tức chặn họng cậu lại: "Cậu xác định là muốn đi thật sao? Sau khi đếm ngược đón giao thừa xong cậu phải tự mình về nhà, vào giờ đó trên đường một bóng người cũng không có, cả taxi cũng tìm không thấy a."

Tư Đồ ảm đạm phụ họa: "Trương Linh cô ta vẫn còn lẩn quẩn ở tầng năm, nói không chừng khi cậu đi thang máy ra về, thang máy chạy được nửa chừng lại đột nhiên dừng..."

"Khoan!"

Khóe miệng Tiểu Nhị run rẩy, vừa lắc đầu vừa liên tục xua tay: "Tôi tôi tôi tôi tôi, hay là tôi không đi nữa đâu!"

"Ah." Tâm tình Tư Đồ lúc này tốt vô cùng, gương mặt tươi cười nói: "Đặc sản ở quê cậu lát nữa tan sở tôi chở cậu về nhà lấy."

Tiểu Nhị: "..."

Bởi vì vừa mới giải quyết xong vụ án của nhà họ Mao cũng chính là cửa ải cuối cùng trong năm, vậy nên tiếng chuông điện thoại trong phòng điều tra hình sự cũng vì vậy mà ngừng hẳn.

Tư Đồ ngồi một hồi liền ngồi không yên, cái mông ở trên ghế cứ nhích tới nhích lui giống như ở dưới đệm lót có đặt kim châm vậy.

Cứ một lúc hắn lại giơ tay lên nhìn đồng hồ, hết nhìn đồng hồ đeo tay rồi lại lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ trong điện thoại, thế vẫn chưa đủ chốc lát lại còn ngước lên nhìn cả đồng hồ treo tường.

https://thuviensach.vn

Tóm lại đội trưởng Tư Đồ của chúng ta từ trước đến giờ vẫn chưa bao giờ mong thời gian trôi qua nhanh một chút như ngày hôm nay, hắn cảm thấy mỗi một giây trôi qua cơ hồ thật khó khăn, thật chậm chạp.

Có lẽ là do nhịp đậm con tim của hắn lúc này quá mạnh mẽ, mạnh đến mức cả trời cao cũng có thể nghe thấy được, vì để giảm bớt sự phấn khích quá độ này của bản thân, Tư Đồ quyết định lại một lần nữa cầm tờ báo trước mặt lên đọc sau ba mươi sáu lần cầm lên bỏ xuống chỉ để nhìn đồng hồ lúc nãy, nhưng vừa cầm lên thì cửa phòng làm việc của hắn bỗng mở ra.

Đi vào là một người mặc thường phục, bên ngoài khoác áo khoác da, trên ngực áo đính huy hiệu của cảnh cục cùng thẻ cảnh sát viên, anh ta đóng cửa lại rồi nhanh chân đi tới trước bàn làm việc của Tư Đồ, hai tay chống lên bàn, ánh mặt tập trung nhìn thẳng vào mặt Tư Đồ.

"Có vụ án đặc biệt, chỉ có thể giao cho cậu xử lý!"

Nam nhân mở miệng nói, thanh âm trong sáng rất có sức hút, sắc mặt của anh ta vô cùng mệt mỏi, quầng thâm dưới mắt hắn lên rõ rệt, rõ ràng là do thiếu ngủ quá nhiều.

"Tôi thực sự chịu không nỗi nữa!" Nam nhân thu tay đang chống trên bàn về rồi ra sức vò đầu: "Vừa rồi tôi mới xin phép cấp trên, bọn họ nói vụ án này chính thức chuyển giao lại cho cậu lo liệu."

Tư Đồ gấp tờ báo trên tay lại đặt lên bàn làm việc: "Vụ án gì? Rất nghiêm trọng sao?"

"Rất! Nghiêm! Trọng!" Nam nhân nghiến răng nghiến lợi gằn từng tiếng một, đoạn lại nói: "Có còn nhớ mấy ngày trước tôi từng nhắc với cậu về án khiếu nại không?"

Tư Đồ gật đầu, lập tức nhíu mày: "Có người chết?"

https://thuviensach.vn

Nói đến án khiếu nại, đúng là mấy ngày trước khi Tư Đồ quay về cảnh cục vừa vặn gặp được cả đội phòng chống tệ nạn xã hội cùng người chỉ huy tức đội trưởng Hoàng thì nghe được chuyện này. Mà đội trưởng Hoàng đây ở cảnh cục được mọi người đặt cho cái biệt danh "Hoàng Hạ Huệ" cũng là có lý do cả, một người suốt ngày cứ làm việc trong môi trường toàn là gái mại dâm (Đi hốt ổ đó, đừng hiểu lầm.) vậy mà sau bao nhiêu năm làm việc vẫn như cũ một thân tràn đầy chính khí, mấy cô gái ăn mặc hở hang đó có cho tiền bảo anh ta nhìn cũng đừng hòng, anh ta chính là một mực chấp pháp, kiên quyết đem luật pháp để lên đầu.

Đội trưởng Hoàng lắc đầu: "Không có chết người, nhưng mà vụ án này rất kỳ quái, cứ tiếp tục như vậy hoài thì chẳng những đội của chúng tôi mà đến cả người dân cũng sẽ chịu không nỗi nữa, đã vậy còn có thể làm ảnh hưởng đến thanh danh của cảnh cục."

Tư Đồ nhớ Hoàng Hạ Huệ đã từng nói rằng mỗi lần nhận được điện thoại khiếu nại xong đi đến nơi thì lại không bắt được người, hắn nhớ tới đây cũng không khỏi cảm thấy chuyện này thập phần kỳ quái.

"Cấp trên nói như thế nào?"

"Cấp trên nói giao lại cho cậu." Đội trưởng Hoàng mệtmỏi nói, chuyện này đã khiến anh ta lao tâm cùng lao lực không ít: "Mấy người các cậu không phải là có Ân tiên sinh sao? Bọn họ bảo để Ân tiên sinh đi đến đó xem qua trước rồi hẵng tính tiếp."

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 23

Tư Đồ gật đầu, ánh mặt đội trưởng Hoàng chỉ chờ có thể liền bừng sáng, lập tức lấy hồ sơ vụ án chuyển giao lại cho Tư Đồ.

Giống như vừa vứt được củ khoai nóng trên tay vậy, sắc mặt đội trưởng Hoàng nháy mắt đã tươi tắn hẳn lên, anh ta thở phào nhẹ nhõm.

"Con mẹ nó...Rốt cục lão tử đây cũng có thể trở về ngủ một giấc thật sảng khoái rồi."

Tư Đồ dở khóc dở cười, đồng tình vỗ vai anh ta: " Đừng có ngủ vào đêm giao thừa chứ, như vậy đáng tiếc lắm."

Đội trưởng Hoàng cười khổ, nói thêm vài ba câu với Tư Đồ xong liền xoay người đi mất.

Hoàng Hạ Huệ vừa ra khỏi cửa, Hồ Diệp cùng Vương Tiểu Nhị liền đi vào thăm dò.

"Sếp." Hồ diệp nhìn tập hồ sơ nằm trên bàn: "Đội trưởng Hoàng gặp anh có chuyện gì vậy?"

"Có vụ án bên cậu ấy không xử lý được, cấp trên muốn chúng ta xem qua một chút."-Tư Đồ nói, đoạn thuận tay ném tập hồ sơ về phía Hồ Diệp.

Hồ Diệp mở to hai mắt đọc sơ qua tập hồ sơ, chợt cau mày: "Không có người chết a, án khiếu nại sao lại đưa cho chúng ta, chúng ta là đội hình sự chứ có phải là nơi tiếp nhận trông coi đâu."

https://thuviensach.vn

Tiểu Nhị phì cười một tiếng, sau đó cũng tiến lại gần đọc.

"Oa...Kéo dài gần hai tháng rồi a, chẳng trách đội trưởng Hoàng lúc nãy nhìn như sắp chết tới nơi ấy."

Hồ Diệp cũng nghi hoặc: "Làm gì mà chỉ là án trách cứ nhưng lại kéo dài tới hai tháng vẫn chưa bắt được người, sắp xếp điều tra chung quanh ra sao?"

"Cái đó trong bút ký có ghi." Tư Đồ nhìn trong xấp tài liệu đội trưởng Hoàng đưa đến, có một tờ là bút ký do chính tay đội trưởng Hoàng ghi chép: "Sắp xếp điều tra, xác định địa điểm giám sát, phục kích, đột kích địa điểm giám sát, mồi nhử...cũng đều thử qua."

"Toàn bộ đều không thành công?" Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt của cả hai thập phần bất ngờ: "Rốt cục là xảy ra chuyện gì?"

Mấy người bọn họ nhân giờ nghỉ giải lao lấy toàn bộ hồ sơ cùng bút ký của đội trưởng Hoàng xem xét thật kỹ lưỡng, cuối cùng cũng biết đầu đuôi sự việc——

Chuyện này bắt đầu bằng một cuộc gọi khiếu nại bình thường đến không mức thể bình thường hơn được nữa, gọi điện đến cũng là một người dân bình thường nốt, anh ta thuê nhà trọ ở gần phố đèn đỏ*, nguyên nhân khiến anh ta phải gọi điện đến tận cảnh cục là bởi vì suốt hai ngày liền cứ tới nửa đêm là có tiếng khóc vang lên trên đường cái khiến anh ta chịu không nỗi.

Trong bút ký thuật lại rất chi tiết, người khiếu nại miêu tả lại rằng đó là tiếng khóc của phụ nữ, tiếng khóc lúc đầu rất nhỏ, rất yếu ớt, nhưng lúc sau lại lớn dần lên, vậy nên anh ta mới mở cửa sổ ra nhìn nhưng không thấy gì, sau đó anh ta trở về giường đi ngủ tiếp, nhưng chỉ trong chốc lát lại bị tiếng khóc đó làm ầm ĩ đến mức không tài nào ngủ được, quá bực tức anh ta liền xuống nhà mở cửa ra đường tìm xem thanh âm kia là phát ra từ đâu, điều

https://thuviensach.vn

kỳ lạ chính là anh ta ở nơi phát ra tiếng khóc đi qua đi lại mấy lần nhưng đến cả một bóng người cũng không nhìn thấy.

Người khiếu nại nhất thời cảm thấy da đầu có chút tê dại, trời tối thế này, đèn đường thì mờ nhạt, mà trên đường cái cả nửa bóng ma cũng không có.

Anh ta vừa định trở vào nhà, thì thấy những nhà ở phía đối diện đồng loạt mở cửa sổ ra nhìn, thì ra bọn họ cũng là bị thanh âm kia làm cho thức giấc.

Nửa đêm, cảnh cục liên tục nhận được điện thoại khiếu nại, bởi vì khu dân cư đó rất gần với phố đèn đỏ, vậy nên bọn họ đều cho rằng là do cô ả nào trong phố đèn đỏ rảnh rỗi không việc gì làm nên mới nháo lên như thế. Cũng vì lý do này mà mới nửa đêm, đội trưởng Hoàng của chúng ta vốn đang ngon giấc lại bị điện thoại từ cảnh cục réo gọi đành phải tung chăn bật dậy khỏi giường, mơ mơ màng màng chạy tới khu dân cư đó xem xét.

Chỉ là khi bọn họ bất ngờ xông vào mấy quán bar cùng mấy tiệm làm tóc xung quanh khu dân cư thì không phát hiện được gì cả, tuy rằng lần đó xông vào kiểm tra là không hề có sắp xếp trước, nhưng vẫn bắt được không ít gái mại dâm, rất nhiều quán bar ở tuyến trước không kịp chạy đi thông báo cho chủ, cho nên đội trưởng Hoàng cũng xem như là thu hoạch kha khá.

(Editor tào lao tới nữa đây: quán bar thì mình không cần giải thích gì nhiều nhưng còn mấy tiệm làm tóc thì các bạn chắc cũng biết mấy tiệm làm tóc "bậy bạ" cho nam rồi đó. Còn về "tuyến trước" ở đây mình chỉ nói theo ý mình hiểu thôi ha, có nghiã là khi mà có cảnh sát ập vào quán bar, thì nhân viên ở tuyến trước tức là ở bên ngoài sẽ lập tức kêu người chạy đi báo cáo với chủ để họ thông báo với khách ở bên trong dừng lại mọi hành vi "bậy bạ" hoặc là trốn đi thì khi cảnh sát kiểm tra vào trong sẽ không bắt được gì.)

https://thuviensach.vn

Kể từ cái đêm đó trở về sau, liên tục trong vòng một tháng, vào tối mỗi ngày đều có điện thoại khiếu nại gọi tới cảnh cục, mà tần suất cuộc gọi lại càng ngày càng tăng.

Đội trưởng Hoàng cũng đã đặc biệt phái người đến đó theo dõi giám sát chặt chẽ, nhưng khi bọn họ trở về báo cáo chỉ nói rằng bọn họ xác thực là có nghe thấy tiếng khóc, nhưng người khóc thì tìm hoài không ra.

Chuyện này khiến đội trưởng Hoàng nhất cá đầu lưỡng cá đại**, sau hai tháng phụ trách vụ án nhưng vẫn không có kết quả gì, thân thể anh ta cũng không còn sức để chống đỡ nữa, rốt cục gắng gượng ngồi đánh một bản báo cáo thật dài, khai báo cặn kẽ quá trình sự việc, rồi đem trình lên cấp trên, hy vọng cấp trên có thể điều chỉnh lại giúp vấn đề này.

Mà sau khi cấp trên đồng ý điều chỉnh lại chính là chỉnh toàn bộ vụ này giao hết cho Tư Đồ.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì bên bộ phận của Tư Đồ có một cố vấn vô cùng đặc biệt, hơn nữa vị cố vấn này là có một không hai, ở sở cảnh sát khác mà có tìm mòn con mắt cũng không tìm được ai như người này cả.

Tuy rằng đám người bên phòng cố vấn tâm lý tội phạm rất ít tiếp xúc với Ân Thịnh, nhưng bọn họ đều cho rằng y là giả thần giả quỷ. Ân Thịnh ngoài mặt được xưng là cố vấn cảnh sát của đội hình sự, ngoại trừ người chung tổ ra thì những người khác đều không biết thân phận cùng năng lực thật của y.

Mặc dù rất nhiều người vẫn giữ nguyên thái độ hồ nghi với năng lực của y, lại còn cho rằng mấy ông sếp của cảnh cục này chắc là điên rồi, nhưng nhờ vào sự trợ giúp của Ân Thịnh nên Tư Đồ mới có thể phá được mấy vụ án lớn, điểm này thì thập phần chân thật, vậy nên dù cho bọn họ vẫn như cũ không tin vào những việc Ân Tịnh có thể làm thì sao chứ, cũng không thể nói gì được.

https://thuviensach.vn

Mà cấp trên lại xem trọng Ân Thịnh vô cùng, bọn họ còn tỏ ra rất tin cậy y.

Tư Đồ, Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị sắp xếp tình tiết vụ án lại một lần nữa, lúc sau nhìn đồng hồ mới phát hiện thì ra đã đến giờ tan ca.

Ba người họ cùng nhau rời khỏi cảnh cục, mỗi người lên tiếng chào nhau rồi chia ra về nhà, Tư Đồ cầm theo xấp hồ sơ vụ án lái xe đến nhà Ân Thịnh, trong lòng có chút cảm xúc phức tạp không nói thành lời.

Rõ ràng là nghĩ muốn có thể trải qua đêm trừ tịch một cách thật ấm áp, cớ gì bây giờ lại bị vụ án này quấn lấy...

Hay là...Chờ hết đêm nay, ngày mai hẵng nói chuyện này sau?

Tư Đồ âm thầm quyết định, hắn lái xe đến siêu thị mua một đống đồ ăn cùng thức uống, rồi lại chạy đến ngõ hẻm đối diện nhà Ân Thịnh mua mấy món ăn vặt y thích nhất, sau đó mới đem xe chạy vào bãi đỗ xe.

Từ trong bãi đỗ xe đi ra, Tư Đồ kinh ngạc phát hiện Ân Thịnh không biết như thế nào lại đứng ở trước cửa thang máy.

"Sao lại xuống đây?"

Tư Đồ thấy Ân Thịnh vẫn mặc đồ ngủ bên trong còn bên ngoài khoác đại một cái áo măng tô thật dày, trên cổ quấn chặt khăn choàng, chân thì mang dép lê, hắn nhịn không được cau mày.

"Nếu bị cảm thì làm sao bây giờ? Có chuyện gì, sao lại xuống đây?"

Hắn nói tới đó liền đem đống đồ mới mua trên tay bỏ xuống đất, cởi áo khoác của mình ra choàng lên người Ân Thịnh, một tay hắn ôm bả vai y, tay kia vừa xách đống túi đựng thức ăn vừa chật vật nhấn nút thang máy.

"Anh gửi tin nhắn cho tôi, tôi nhìn thấy."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh chậm rãi nói: "Cho nên xuống dưới chờ anh."

Tư Đồ mờ mịt nhớ lại, lúc nãy khi hắn vừa lái xe tới trước cổng chung cư quả thật là có gửi tin nhắn hỏi xem y có muốn cái gì nữa không để hắn mua luôn cho tiện...

Nhưng...hắn ngàn vạn lần vẫn không ngờ tới, nam nhân trước mặt đây là sẽ chạy xuống dưới lầu mang theo ánh mắt trông ngóng đứng đó chờ hắn.

"Hôm nay lúc anh tới, trên người dính phải thứ gì đó không sạch sẽ, tôi đoán là do anh dính phải từ trên người ai đó ở cảnh cục."

Thang máy kêu một tiếng báo hiệu tới nơi, Ân Thịnh liền dẫn đầu chạy ra, tay bới móc tìm chìa khóa trong túi, cửa vừa mở ra y lập tức vọt vào căn nhà ấm áp của mình.

"Cho nên?"

Tư Đồ đi theo ở phía sau, có chút bối rối.

"Không có cho nên." Ân Thịnh tựa hồ hơi thiếu kiên nhẫn, y nhìn hắn một cái, khẽ giằng lấy mấy túi đồ ăn trên tay nam nhân kia về phía mình, mở ra xem một chút, sau đó lấy từng món đem bỏ vào tủ lạnh.

Tư Đồ sợ run cả nửa ngày, mới đột nhiên phản ứng kịp――chẳng lẽ là Ân Thịnh lo cho mình sẽ rước phải cái gì đó...không tốt...

Vừa nghĩ như thế, Tư Đồ nhất thời cảm thấy mềm lòng, khóe miệng ngăn không được liền bật cười.

"Khụ khụ..." Tư Đồ chuyển đề tài, nhưng trong mắt vẫn giấu không được ý cười hiện rõ: "Hồ Diệp và Tiểu Nhị hôm nay có việc nên không tới được."

https://thuviensach.vn

"Ừm."Ân Thịnh hờ hững đáp, chợt chỉnh thanh âm của tivi lớn một chút, một bên nhìn chằm chằm vào tivi, một bên lấy những túi đồ ăn vặt mà bản thân muốn ăn để lại trên bàn, số còn lại thu hết vào tủ lạnh.

Tư Đồ cũng không nói nhiều, đi tới giúp một tay, lấy thức ăn hắn mua ở siêu thị ra khỏi túi ni lông, đoạn vén tay áo lên chuẩn bị sẵn sàng làm một bữa cơm trừ tịch.

Đồng hồ treo tường trong phòng khách chỉ đúng tám giờ tối.

Trên tivi bắt đầu phát sóng chương trình tiệc liên hoan mừng xuân, tràn ngập bởi sắc đỏ sắc vàng, rồng cuốn hổ chồm, đèn sân khấu sặc sỡ liên tục đổi màu không ngừng.

Tiếng cười giòn giã vang lên, người chủ trì xuất hiện đọc bài diễn văn chúc mừng năm mới, vẫn như cũ không có ý gì mới nhưng lại khiến con người ta cảm thấy ấm áp vô cùng.

Ân Thịnh co chân rúc người sâu vào ghế, trên đầu gối y đắp một cái chăn, còn Ngân thì đang nằm úp sấp bên chân ghế, cái đuôi cứ lúc lắc qua lại.

Ân Thịnh xem tivi một chút, lát sau liền quay đầu nhìn Tư Đồ đang làm cơm trong bếp.

Vì góc nhìn nghiêng nên chỉ thấy được một nửa gương mặt với xương quai hàm góc cạnh của hắn, cái sạn trên tay không ngừng xào qua xào lại, bên ngoài áo sơ mi trắng buộc tạp dề tối màu. Chẳng hiểu vì sao bình thường hắn nghiêm nghị đến thế, bây giờ ở đây lại hiện ra bộ dạng bà nội trợ như này, nhìn sao cũng thấy hơi sai sai.

Nhưng quan trọng chính là Ân Thịnh không để ý đến những chi tiết đó, y hình như phát hiện ra cái gì, nghiêng đầu nhìn một hồi, hàng lông mày từ từ nhíu lại.

https://thuviensach.vn

Lúc tiểu phẩm hài bắt đầu diễn ra trên màn ảnh thì cơm tối cũng đã làm xong, Tư Đồ lợi dụng chút thức ăn đã được siêu thị chế biến sẵn cùng rau trộn do tự tay hắn làm phối hợp với nhau tạo thành một bàn ăn cực kỳ phong phú.

Trên mặt Tư Đồ vẫn mang theo nét cười, có vẻ như tâm tình rất tốt, hắn giơ tay tắt đèn phòng khách, chỉ mở đèn ở phòng ăn, điều chỉnh âm lượng tivi vừa đủ nghe, xong xuôi liền bắt đầu cùng Ân Thịnh ăn buổi cơm trừ tịch.

Hai người vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm, Tư Đồ không ngừng gắp thức ăn cho vào bát của Ân Thịnh, trên trán hắn phủ một tầng mồ hôi mịn, dưới ánh đèn thoạt nhìn có chút làm lay động lòng người.

Ân Thịnh nhiều lần muốn nói gì đó, nhưng lại lo lắng sẽ làm ảnh hưởng đến không khí hiện tại nên cuối cùng vẫn là không mở miệng, chỉ yên lặng ngồi ăn thức ăn Tư Đồ gắp cho y.

Y như là muốn quan sát cái gì, cứ chốc lát là lại nhìn trộm khuôn mặt tuấn mỹ của nam nhân kia, đôi đũa cũng vì thế mà vô thức chọc tới chọc lui cơm trong bát.

"Làm sao vậy?"

Tư Đồ rốt cục cũng không thể bỏ qua khuôn mặt tràn đầy tâm sự kia của Ân Thịnh, đành buông đũa xuống hỏi.

Trên tivi, diễn viên hài vừa nói ra một lời thoại rất buồn cười, khán giả nghe xong đều cười ha hả, so với bầu không khí lúc này của hai người thì thập phần không hợp tí nào.

"Không..."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh có chút khó xử, ánh mắt chuyển sang hướng khác, nhưng lại bị Tư Đồ dùng tay kéo mặt y lại.

"Rốt cục là làm sao vậy?" Tư Đồ hơi khẩn trương, hắn vốn là muốn ra sức tạo nên một bầu không khí thật vui vẻ ấm cúng...Tuy biết Ân Thịnh từ trước đến giờ chỉ thích yên tĩnh, chẳng lẽ hắn đã làm gì...khiến y mất hứng sao?

Ân Thịnh nhận thấy dáng vẻ của hắn lúc này chính là nếu không cho hắn một câu trả lời rõ ràng thì đừng hòng hắn bỏ cuộc, y nhíu mày, cầm đôi đũa chỉ chỉ bả vai Tư Đồ.

Tư Đồ hồ nghi, quay đầu men theo nhìn——

Chỉ thấy phía trên áo sơ mi trắng của mình, từ đầu bả vai bên trái kéo dài đến phần giữa bắp tay bị bẩn một chút.

Tư Đồ đưa tay kéo kéo chỗ áo bị bẩn kia lên xem, lập tức biến sắc.

Kia cũng không phải là vết bẩn bình thường gì, mà là giống dấu bàn tay của con người ịn lên trên áo của hắn.

Hơn nữa lại còn là—— Một dấu tay bằng máu.

*Phố đèn đỏ: hay còn gọi là khu nhạy cảm (tiếng Anh: Red-light district) là một phần của khu vực đô thị, nơi tập trung của hoạt động mại dâm và các doanh nghiệp quan hệ tình dục theo định hướng, chẳng hạn như các cửa hàng tình dục, câu lạc bộ thoát y, rạp chiếu phim người lớn,...Thuật ngữ này bắt nguồn từ đèn đỏ đã được sử dụng như dấu hiệu của nhà thổ.

**Nhất cá đầu lưỡng cá đại: thường dùng để chỉ trạng thái đau đầu nhức óc khi sự việc quá mức phiền phức, không có cách nào giải quyết.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 24

"Cái này là có vào khi nào vậy?"

Tư Đồ kinh ngạc bật ngồi dậy, Ân Thịnh mở đèn phòng khách lên, hai người đi vào phòng vệ sinh rồi cùng đứng trước gương, Tư Đồ xoay lưng nghiêng đầu nhìn vào gương.

Ở góc độ này càng thập phần nhìn rõ.

Lúc đầu hắn vốn nghĩ đó là một vết bẩn nhỏ, bởi dấu tay bằng máu cũng không có nằm thẳng sỗ sàng trên vai áo, mà chỉ lộ ra một chấm nhỏ cũng chính là đầu ngón tay, cho nên thoạt nhìn liền nghĩ đó đơn giản là một vết bẩn hình tròn không đáng lo ngại, nhưng khi Tư Đồ kéo vai áo lên nhìn mới phát hiện ở phần sau bả vai kéo dài đến giữa bắp tay lại in nguyên dấu một bàn tay.

Mà lúc này nhìn vài gương, hai người đều nhìn rõ mồn một đó đích thị là dấu tay bằng máu, ngón tay thon dài tinh tế, lòng bàn tay cũng không lớn, thoạt nhìn giống như tay của phụ nữ.

Tư Đồ mặt đen một nửa: "Lại là Trương Linh?"

"Không phải."

Ân Thịnh lắc đầu: "Anh là dính phải vào thứ gì không sạch sẽ nên mới vậy."

https://thuviensach.vn

(Editor chú giải: mấy thứ không sạch sẽ, dơ bẩn, ô uế đều là ma quỷ, oan hồn, bla bla bla... nói chung.)

Nói xong, y giương mắt quan sát Tư Đồ: "Từ tối hôm qua cho đến hôm nay anh ở cảnh cục đã tiếp xúc với ai?"

Bị y hỏi như vậy, Tư Đồ liền nghĩ tới một chuyện, tối hôm qua lúc đang đi đến phòng lưu trữ giao nộp hồ sơ kết thúc vụ án nhà họ Mao, hắn đã gặp đội trưởng Hoàng trên hành lang...

Lúc ấy chỉ là đi thoáng qua nhau, bởi vì Hoàng Hạ Huệ bộ dạng thoạt nhìn trông rất tiều tụy nên hắn mới thuận tay vỗ vỗ bả vai của đối phương nhằm khích lệ, mà sau đó đối phương cũng vỗ vai hắn đáp trả.

"Đội trưởng Hoàng?" Ân Thịnh hoàn toàn không có chút ấn tượng gì với người này, nói đúng hơn là kể từ khi y xuất viện sau tai nạn, ký ức đối với những gì liên quan đến cảnh cục cũng mất đi rất nhiều.

Y chỉ nhớ bản thân là làm việc trong đội cảnh sát hình sự, nhưng không cần phải mỗi ngày đều đến sở làm để báo danh, chỉ khi nào có chuyện xảy ra thì người ở cảnh cục mới gọi điện cho y, y cũng có thể tùy ý làm những việc khác mà không cần phải báo cáo lại với cảnh cục.

Ngoại trừ những điều này là vẫn còn nhớ ra thì những đồng nghiệp khác y đều không có ấn tượng, mà nếu có ấn tượng đối với người nào đi chăng nữa thì phần lớn trí nhớ về người đó vẫn rất mơ hồ không thể lần ra được.

Cũng giống như y về căn bản lúc đầu là không hề nhớ ra đội trưởng đội cảnh sát hình sự là Tư Đồ Bách, cũng không nhớ Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị, ở trong ký ức của y, y cùng với đội hình sự cũng không thường xuyên hợp tác, mà bao nhiêu lần lăn qua lộn lại cố gắng nhớ tên cùng diện mạo của đội trưởng đội cảnh sát hình sự, chẳng những không nhớ được lại còn phát hiện bản thân thì ra có cả khối sự việc vẫn chưa thể lý giải.

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh vì thế mà đặc biệt dành thời gian cả một buổi tối thật chuyên tâm bình tĩnh nhớ lại, cố gắng từ trong đầu đào ra chút gì đó, nhưng đều vô ích, hơn nữa một khi cứ miệt mài lục lọi trong ký ức bản thân rốt cục là vì sao bị tai nạn xe hay những hình ảnh của hiện trường vụ tai nạn thì đầu sẽ đau đến mức muốn nổ tung, lúc đó nội tâm sẽ phát sinh ra một loại cảm giác vô cùng khủng hoảng, như thể trong ký ức có những chuyện mà bản thân không muốn nhớ lại nữa.

Lần đầu tiên Ân Thịnh cảm thấy hoài nghi đối với sự tồn tại của bản thân.

Mà đối với nguyên nhân bản thân mất trí nhớ lại càng thập phần hoài nghi, y cảm thấy lời giải thích của sếp lớn cùng bác sĩ đều như đang lảng tránh gì đó.

Nhưng cụ thể là lảng tránh cái gì thì y không nắm bắt được, mà hiện tại trong đầu cũng không có bất chợt lóe lên những hình ảnh như trước, nếu cứ tiếp tục lục lọi ký ức chỉ khiến bản thân chẳng những không tra ra được gì lại càng thêm nôn nóng, thế nên Ân Thịnh tạm thời không nghĩ tới nữa.

Y xoay người rời khỏi phòng vệ sinh, ngồi xuống bàn ăn rồi tiếp tục cầm đũa lên ăn cơm: "Đội trưởng Hoàng kia có phải gần đây nhìn rất tiều tụy hay không?"

"Trong tay của cậu ta có một vụ án đặc biệt vẫn chưa phá được, đúng là rất tiều tụy." Tư Đồ cởi áo sơ mi ra, bên trong chỉ còn lại áo thun ba lỗ trắng bó sát ngực, dáng người to lớn của hắn cùng cơ bụng hiện ra thật rõ rệt, thắt lưng vô cùng săn chắc khiến người ta nhìn vào là không thể dời tầm mắt đi đâu được.

"Vẻ tiều tụy đó hắn là so với tiều tụy do mệt mỏi trông không giống nhau." Ân Thịnh hờ hững nói: "Dạng tiều tụy đó phải là giống như một căn

https://thuviensach.vn

bệnh, tựa tinh lực bị ngăn chặn không thể bộc phát, chỉ cần nhìn anh ta thôi thì cả những người khác cũng cảm thấy mệt mỏi theo."

Tư Đồ "A" một tiếng, phảng phất nhớ ra cái gì, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái túi, đem áo sơ mi bỏ vào, chuẩn bị dùng làm manh mối hoặc là vật chứng cho vụ án, sau khi cột túi lại thật kỹ mới nói tiếp.

"Theo lời cậu vừa nói, hình như đúng là có cảm giác đó...Cậu ta gần đây sắc mặt quả thật không tốt cho lắm, nhưng cũng không phải là trắng bệch, mà là xanh xao, vốn da mặt của cậu ta hơi ngăm bây giờ lại thêm xanh nên thoạt nhìn trông như dưa muối vậy."

Tư Đồ thuận miệng nói, đoạn đem túi đựng áo ném tới chân ghế sofa, quay đầu nhìn Ân Thịnh: "Có cái áo nào cho tôi mượn mặc đỡ không?"

"Ah." Ân Thịnh đưa tay chỉ chỉ trên lầu: "Không biết có vừa hay không nữa."

"Mặc được cả thôi, tôi đoán chắc chỉ hơi nhỏ một chút." Tư Đồ lưu manh cười một tiếng, ánh mắt ở trên bả vai mảnh khảnh của Ân Thịnh lướt qua một vòng, sau đó lại dời xuống vòng eo của y.(Ổng đang phỏng chừng size áo đó)

Bởi vì bị áo ngủ che mất nên Tư Đồ chỉ có thể đoán mò, đề tài quỷ dị vừa rồi đột nhiên ngừng hẳn, Ân Thịnh ngồi ăn cơm một cách chậm rãi, còn Tư Đồ thì một mực dùng ánh mắt nóng rực của hắn đảo quanh người y.

Hai người cứ như vậy kẻ đứng người ngồi duy trì một lúc khá lâu, thẳng đến khi Ân Thịnh ăn xong đứng lên, cầm giấy ăn lau miệng.

Tư Đồ rốt cục cũng động thủ——

Hắn bước tới một bước, hai tay chống vào bàn ăn phía sau lưng Ân Thịnh, đem y nhốt vào khoảng trống giữa hai tay mình.

https://thuviensach.vn

Tivi lúc này rất có không khí bắt đầu xướng lên bài hát "Bởi vì tình yêu" (thỉnh tra google nghe thử), giai điệu mềm mại nhẹ nhàng vang lên ở phòng khách, Ân Thịnh trừng mắt, nghi hoặc nhìn về phía nam nhân nọ.

"Anh làm gì vậy?"

"So thử vóc người của hai chúng ta." Tư Đồ chính là nói dối mà mặt không đỏ tâm không thẹn, bước chân lại nhích tới một chút, chóp mũi của hai người cơ hồ dán vào nhau.

Ân Thịnh buồn bực, bỗng thấy Tư Đồ kéo tay của y, hơn nữa không để cho y cự tuyệt trực tiếp đan tay cả hai vào nhau, bàn tay Tư Đồ rất lớn, trong lòng bàn tay lại ấm vô cùng, lúc tay y và hắn cùng lúc đan xen, tự nhiên sâu tận trong nội tâm của y lại nảy sinh ra một loại cảm giác rất kỳ lạ.

Y nhịn không được hô hấp có chút dồn dập, Tư Đồ lại càng tiến gần hơn, cơ thể hai người lúc này áp sát vào nhau, y cảm nhận được móc khóa dây nịt của Tư Đồ chỉ cách một lớp áo ngủ cọ vào bụng mình, quả thật có chút cảm giác bị áp bức.

"Này..."

May là lý trí vẫn còn, Ân Thịnh liền nhận thấy không khí có vẻ không thích hợp, y khẽ vùng vẫy, Tư Đồ bỗng kéo hai tay y dạng thẳng ra hai bên, giống như hắn quả thật là chỉ muốn so chiều dài cánh tay của hai người xem ai dài hơn vậy.

"Ah...Không phải người ta thường nói, tổng chiều dài của hai cánh tay bằng với chiều cao của một người sao?"

Giọng nói đầy sức hút của Tư Đồ mang theo hơi nóng thổi vào vành tai Ân Thịnh, ngực của hai người dính chặt nhau, Tư Đồ chỉ mặc áo ba lỗ, hai điểm trước ngực khêu gợi lộ ra vô ý cọ xát vào ngực Ân Thịnh.

https://thuviensach.vn

Đồ ngủ trên người Ân Thịnh vốn chỉ là một cái áo choàng ngủ mỏng, phần vạt áo phía trên rất dễ bị bung ra, để lộ da thịt trắng nõn bên trong, xương quai xanh vô cùng tinh tế, cái đầu hơi nhướn lên, nhìn y tựa như một con bướm đang giương cánh muốn bay đi.

Đầu nhũ hồng nhạt dưới lớp áo mỏng thoắt ẩn thoát hiện, Tư Đồ nhìn mà không chớp mắt, đáy mắt cơ hồ bùng lên một ngọn lửa.

Ân Thịnh cảm nhận được cơ thể của nam nhân trước mặt mình đang thay đổi rất rõ rệt, phân thân ấm nóng phía dưới lớp quần của hắn hơi nhô ra...

Hai gò má Ân Thịnh chợt đỏ lên một mảnh, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn không chút thay đổi, trấn định nhìn hắn.

"Đo xong chưa?"

Tư Đồ chậm rãi thu hồi ánh mắt tràn đầy dục vọng, lần nữa đối mặt cùng Ân Thịnh, khóe miệng lưu manh cong lên.

"Xong rồi."

Nói là nói như vậy, nhưng vẫn không có ý định buông tay, ngược lại còn đem mặt dí vào sát hơn nữa, cười nói: "Làn da của cậu thật đẹp."

Ân Thịnh ngã đầu ra sau né tránh: "Cảm ơn đã khen."

Cổ họng Tư Đồ phát ra một tiếng cười khẽ, phảng phất đắm chìm vào khoảnh khắc mập mờ lúc này giữa hai người.

Hắn nhìn Ân Thịnh bởi vì ngã đầu ra sau mà để lộ ra một đoạn cổ thon dài, thật giống như muốn câu dẫn người khác.

Yết hầu Tư Đồ giật giật, trước khi kịp dùng lý trí để suy nghĩ thì đã cúi đầu, hôn lên đó.

https://thuviensach.vn

"Anh!"

Ân Thịnh hoảng sợ, khẩn trương muốn quay đầu dứt khỏi, nam nhân trước mặt lại nới lỏng hai tay đang nắm tay y ra, dứt khoát ôm lấy thắt lưng của y, đem Ân Thịnh kéo vào lồng ngực của hắn, đầu lưỡi trên cổ cứ ra sức càn quét.

Bả vai Ân Thịnh run lên, hai tay theo bản năng nắm lấy bả vai Tư Đồ, nghĩ muốn đẩy hắn ra.

"Thịnh..."

Tư Đồ bật lên một tiếng gọi trầm thấp, giọng nói tựa như của một kẻ không muốn tỉnh dậy khỏi giấc mộng đẹp, Ân Thịnh rùng mình, trong lòng không hiểu tại sao lại không ngừng dâng lên nỗi niềm đau thương cùng cảm giác quen thuộc, sau đó bỗng phát hiện bản thân đối với những hành động này của Tư Đồ lại hoàn toàn không nảy sinh bài xích.

Chính thời khắc do dự đó cũng giống như một loại hành động cổ vũ cho Tư Đồ, hắn liền kiên quyết tấn công tới tấp.

Hai tay của hắn đang ôm Ân Thịnh đột nhiên sử dụng lực, Ân Thịnh "A" một tiếng, còn không kịp phản ứng đã bị quăng lên ghế sofa khiến đầu óc choáng váng, Tư Đồ theo sau đè lên người y, nam nhân hơi rướn người để không đè quá nặng lên Ân Thịnh, da thịt cọ sát thế nhưng lại khiến Ân Thịnh cảm thấy có một loại khoái cảm kỳ lạ chạy dọc khắp cơ thể.

"Tư Đồ..."

Tâm trí Ân Thịnh có chút lộn xộn, không biết sự việc như thế nào lại có thể diễn biến đến mức này, mới vừa mở miệng kêu một tiếng, Tư Đồ đột nhiên nghiêng đầu.

https://thuviensach.vn

Nụ hôn bất thình lình xảy ra, mang theo hơi thở mê luyến của Tư Đồ, đầu lưỡi hắn công thành chiếm đất, thanh âm môi lưỡi dây dưa cùng Ân Thịnh ái muội vang lên, nước bọt không kịp nuốt vào, theo khóe miệng chậm rãi chảy ra tạo thành một sợi chỉ bạc.

Tư Đồ hết gặm rồi lại cắn, chà đạp đôi môi Ân Thịnh đến mức sưng tấy cả lên, thanh âm của Ân Thịnh bị nghẽn lại trong cổ họng, chỉ có thể mơ hồ phát ra mấy tiếng "ô ô" thật nhỏ, mà tiếng kêu đó lại càng kích thích thêm ham muốn mãnh liệt của Tư Đồ.

"Thịnh..."

Tư Đồ gọi tên y trong hơi thở, bàn tay men theo vạt áo mò vào trong vuốt ve da thịt của nam nhân dưới thân, đầu ngón tay khẽ cào nhè nhẹ lên người y, từ từ hướng về phía trước ngực, nắm lấy đầu nhũ đang nhô ra.

"A...a..."

Ân Thịnh không tự chủ được rút người về sau, cả cơ thể cong lại, Tư Đồ dễ dàng tách hai chân y ra chen vào giữa.

Giờ phút này hắn chờ đợi lâu lắm rồi, vậy nên một khi xác thịt đụng chạm lẫn nhau thì sẽ không còn cách nào để đè nén ham muốn dâng trào được nữa, máy điều hòa trên đầu chạy với công suất tối đa liên tục phà ra hơi nóng hừng hực, một khối mơ hồ bủa vậy, đã không còn sót lại chút dấu vết nào của lý trí.

Hai chân Ân Thịnh không thể khép lại, lo lắng nằm yên tránh cử động vì cảm nhận được phân thân của Tư Đồ trồi dậy cọ sát vào người y.

Tư Đồ cuối cùng cũng hôn môi y xong, hơi lui người về, chừa lại cho hai người không gian để thở, Ân Thịnh cơ hồ là thiếu không khí quá lâu, lồng ngực không ngừng phập phồng, Tư Đồ thuận thế cúi xuống, say đắm hôn

https://thuviensach.vn

lên quai hàm, kéo dài xuống cổ rồi tới xương quai xanh, mãi cho đến trước ngực.

"Tư Đồ! Không...Anh đợi đã!"

Ân Thịnh bối rối ngăn cản loạn xạ cả lên nhưng Tư Đồ lại giống như không nghe thấy, Ân Thịnh nghiêng đầu, chợt phát hiện Ngân đang rướn người khoát hai chân trước lên tay vịn ghế sofa, lỗ tai run run, tò mò nhìn hai người.

Y đột nhiên có chút dở khóc dở cười, đưa tay đẩy cái đầu đang không ngừng nhích tới nhích lui của Tư Đồ ra.

Từng sợi tóc ngắn màu đen khẽ châm vào tay, Ân Thịnh dùng sức giật rồi lại giật.

"Này! Tư Đồ...Tư Đồ!"

Đinh đong——

Ong ong ong...

Điện thoại nằm trên bàn ăn cùng chuông cửa đồng loạt vang lên.

Tư Đồ rốt cục cũng dừng hành động lại, khuôn mặt đỏ bừng đến lạ thường, ngọn lửa nơi đáy mắt vẫn mãnh liệt bùng cháy, ngẩng đầu nhìn y.

Ân Thịnh cùng hắn mắt chạm mắt, trong lòng liền run lên, thiếu tự nhiên mở lời.

"Điện thoại của anh..."

Tư Đồ nhìn y thật lâu, chậm rãi chống người ngồi dậy, áo ngủ của nam nhân dưới thân lúc này đã mở rộng hoàn toàn, làn da ửng hồng thản nhiên

https://thuviensach.vn

hé lộ, hai chân bị tách ra gác lên đùi hắn, bộ dạng trông như một vị vua đang thoải mái thả người nằm trên ngai vàng, quả thật là...

Tư Đồ nhịn không được lại cúi đầu hung hăng hôn xuống, giống như để xả giận cho lần phát tiết thất bại này, sau đó mới dứt ra đứng lên.

Hắn cài áo ngủ của Ân Thịnh lại, tinh thần sôi sục lúc nãy bất đắc dĩ đành phải dẹp qua một bên, thở dài xoay người cầm điện thoại.

"Alo?"

Thanh âm bởi vị dục vọng nên khàn đi nghe rất hấp dẫn, Ân Thịnh vừa nghe thấy lỗ tai liền hiện lên một tầng ửng hồng.

"Sếp..."

Giọng nói vô tội của Tiểu Nhị yếu ớt vang lên: "Hai người ở trong nhà phải không? Có thể xuống đây đón tôi được không...Tôi không dám đi thang máy..."

Tư Đồ còn đang thắc mắc Tiểu Nhị tới đây làm gì thì Ân Thịnh đã đứng dậy mở cửa, người đứng bên ngoài là Hồ Diệp.

"Sếp."

Hồ Diệp không vào nhà mà đứng bên ngoài trựctiếp nói: "Điện thoại khiếu nại lại tới nữa rồi, xem ra chúng ta không thể đợi để đếm ngược được a." (Đếm ngược = 10,9,8,7....happy new year.)

Tư Đồ: "..."

Lời tác giả: Thịt vụn thịt vụn, nhai trước cho đỡ thèm >///<

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 25

Không thể chờ để đếm ngược, Tư Đồ và Ân Thịnh đành thay quần áo chỉnh tề, sau đó cùng Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị ra khỏi nhà lên đường đến hiện trường vụ án.

Sắc mặt của Ân Thịnh thản nhiên vô cùng, nhìn không được là đang vui hay đang giận, chân mày thanh tú mông lung tựa ánh trăng, khiến người ta nhìn vào lại thấy rất đỗi yên bình.

Hai gò má ửng hồng đã sớm trở lại bình thường, đôi mắt sâu thẳm như sóng nước không chút sợ hãi, kiên định đến mức không thể thấy được một tia bất ổn nào trong y, tựa hồ như lúc nãy vẫn chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Tư Đồ đối với điểm này hết sức bất mãn, cho nên sắc mặt của hắn rất rõ ràng, bộ mặt thối như thể ai thiếu hắn năm trăm vạn vào sáng nay bây giờ lại tái sử dụng, hắn trừng hai mắt nhìn chằm chằm vào lưng của Hồ Diệp cùng Vương Tiểu Nhị, ảo tưởng ánh mắt của mình như một thanh kiếm, đem hai người họ ra sức chọc cho thủng mấy lỗ để giải tỏa oán khí không thể phát tiết của bản thân.

Hồ Diệp đi ở phía trước bỗng cảm thấy sống lưng lạnh buốt phần ót thì tê dại, còn đồng nghiệp Tiểu Nhị của chúng ta lại tỏ vẻ rất bình tĩnh, bày ra bộ mặt dễ thương của một đứa con nít, trên tay còn cầm đặc sản quê nhà gửi lên, mục đích mang theo cốt là muốn lấy lòng Tư Đồ.

Ân Thịnh hơi giương mắt quan sát Vương Tiểu Nhị, chỉ phảng phất cảm thấy phía sau nam nhân này dường như xuất hiện một cái đuôi nhỏ đang vẫy không ngừng. (Vì Ân Thịnh tự cho Tiểu Nhị nhìn rất giống một loài

https://thuviensach.vn

chó – chương 9, nên giờ thấy cậu ấy bày ra bộ dạng dễ thương đáng yêu liền liên tưởng thành như vậy.)

Tư Đồ và Ân Thịnh leo lên xe của Hồ Diệp, Tiểu Nhị ngồi ở ghế phụ lái, cố ý đem túi đặc sản treo phía sau lưng ghế của mình. (Để 2 ông ở đằng sau nhìn thấy cho rõ đó. Tiểu Nhị người ta là có dụng ý hết:)))))

"Điện thoại khiếu nại gọi tới lúc nào?"- Tư Đồ vừa lên xe liền mở miệng hỏi

"Hai mươi phút trước, tôi từ nhà chạy tới đây, đi được nửa đường thì báo cho Tiểu Nhị."

Hồ Diệp một bên trả lời, một bên nổ máy xe xuất phát: "Nghe phòng trực ban thuật lại bọn họ liên tiếp nhận được năm cuộc gọi khiếu nại, những người khiếu nại còn nói thanh âm đó lớn đến mức xem tivi cũng không yên thân, nếu chuyện này cứ tiếp tục thì họ sẽ trực tiếp đến tìm thị trưởng để ngài ấy giải quyết."

Tiểu Nhị ngồi bên cạnh nhướng mày: "Như thế nào lại chọn đúng ngày hôm nay là nháo dữ dội nhất?"Nói xong ngoái đầu về sau hướng Ân Thịnh: "Ân tiên sinh, anh có nghĩ...cái kia thật là..."

"Còn chưa tới hiện trường xem qua, vẫn không rõ ràng." Ân Thịnh hờ hững nói: "Bất quá theo lời của các người thì cũng có thể lắm."

Y quay sang nhìn Tư Đồ Bách: "Chuyện này tại sao lại không nói trước với tôi?"

Nếu không phải Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị tìm đến tận nhà, thì y đối với dấu tay bằng máu kia vẫn là một bụng đầy thắc mắc.

"Đêm trừ tịch a..." Tư Đồ có chút ủy khuất, sờ sờ cổ: "Tôi nghĩ đón giao thừa xong rồi hẵng nói sau..."

https://thuviensach.vn

"Cách giao thừa chỉ còn một tiếng tám phút thôi hà."- Tiểu Nhị chu đáo xem giờ rồi lên tiếng.

Tư Đồ liếc mắt xem thường về phía cậu, nghiến răng nghiến lợi: "Cảm ơn nhiều."

"Không có gì! Ha ha."

Mọi người: "..."

Xe rất nhanh đã đến nơi, có hai cảnh sát tuần tra đứng sẵn ở đó, họ là nhận được thông báo từ tổng đài (Tổng đài của cục cảnh sát.) yêu cầu đến đây để ổn định tâm trạng người dân xung quanh.

Phía bên kia đường cái là một tòa chung cư, lầu một cùng lầu hai không có ánh đèn, có thể là không ai ở nhà, từ lầu ba trở lên đều đồng loạt mở đèn, có vài người tựa vào cửa sổ chằm chằm nhìn xuống dưới xem tình hình, vừa nhìn thấy chiếc xe màu đen có in logo của đội cảnh sát hình sự chạy tới, tức thì mở to hai mắt kinh ngạc.

Lãnh đạo cấp cao của cảnh cục rốt cục cũng chịu phái cao thủ xuất trận rồi sao?!

Những cư dân bị tiếng ồn làm nhiễu loạn cuộc sống thường ngày bỗng mơ hồ cảm thấy được tương lai yên bình ở phía trước đang nhiệt liệt vẫy tay chào đón họ.

Ân Thịnh là người xuống xe sau cùng, vừa xuống xe ánh mắt của y liền rơi thẳng xuống tòa chung cư nọ.

Cách hai làn đường, ở khu phố đối diện là một loạt các quán bar cùng quán cà phê nhỏ, không đến một trăm mét trước mặt xuất hiện một ngã ba đường, Tư Đồ giải thích: "Từ tay phải dọc đến hết con đường đó là phố đèn

https://thuviensach.vn

đỏ, tiệm làm tóc, vũ trường, cả thị trường giao dịch ngầm...cổ phiếu của bọn hắc đạo cũng ở đó nốt."

Tư Đồ đưa tay lên túi áo tìm thuốc lá mới sực nhớ bản thân lúc nãy đã đổi áo, là một chiếc áo sơ mi màu vàng be dệt từ tơ tằm của Ân Thịnh, thật sự size áo hơi nhỏ, cổ tay áo chỉ kéo tới cánh tay, còn cách cổ tay hắn đến vài cen ti mét, vạt áo ngắn làm lộ phần hông, còn thân áo lại chật đến mức bó sát thắt lưng, bên ngoài hắn khoác áo gió đen của mình, cài hết toàn bộ nút từ trên xuống dưới, đai lưng thì tùy ý buộc chặt.

Vốn là trước giờ hắn luôn để bật lửa cùng một gói thuốc lá trong túi áo, giờ nhớ ra Tư Đồ mới ngượng ngùng thu tay từ trên túi áo trở về, vô thức sửa lại vạt áo cho ngay ngắn.

"Xin chào."

Cảnh sát tuần tra đi tới hướng Tư Đồ chào hỏi: "Anh có cần hỗ trợ gì không?"

"Tạm thời thì không cần." Tư Đồ gật gật đầu: "Hai người về trước đi."

Hai cảnh sát tuần tra liếc mắt nhìn nhau, sau đó lái mô tô rời khỏi, đường cái rất nhanh liền yên tĩnh trở lại, có thể nghe thấy rõ tiếng tivi được vặn khá lớn ở gần đó.

Ân Thịnh từ lúc xuống xe đến giờ chỉ mãi nhìn vào một góc, tựa hồ đang quan sát cái gì, Tư Đồ chờ cho đến khi hai vị cảnh sát tuần tra đi khuất mới quay sang nhìn y: "Thế nào? Chỗ đó có cái gì sao?"

Hồ Diệp nghe vậy cũng nương theo ánh nhìn của Ân Thịnh, nhưng anh chính là cái gì cũng không phát hiện ra, mà Vương Tiểu Nhị cậu ta sớm đã trốn sau lưng anh rồi.

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh không mở miệng nói một câu nào, chỉ đối Tư Đồ gật nhẹ đầu, sau đó xua tay ý bảo ba người họ cứ đứng yên tại đây, để một mình y tiến đến góc đó.

Trên đường cái không có gì đặc biệt, ngã tư đường cũng thập phần bình thường, ánh sáng của đèn đường cứ thế mông lung lan tỏa xuống mặt đất, mà ở tại góc khuất nọ, nơi cách xa luồng sáng yếu ớt của đèn đường, có một linh hồn trốn trong bóng tối mà chỉ riêng mình Ân Thịnh mới có thể nhìn thấy.

Linh hồn màu trắng càng lúc càng hiện ra rõ rệt, trên thân vận đồ công sở, mái tóc uốn theo kiểu làn sóng khá phổ biến hiện nay, phần mái che gần nửa khuôn mặt, nhìn không thấy hai mắt của cô ta.

"Xin chào." Ân Thịnh đi về phía trước, cho đến khi chỉ còn cách nữ nhân một vài bước chân thì dừng lại.

Bờ vai của nữ nhân khẽ run, đầu hơi nâng lên, nhưng còn chưa ngước mặt lên hoàn toàn đã lại cúi xuống, như cũ duy trì tư thế đứng yên bất động.

Ân Thịnh vô cùng kiên nhẫn, y tiếp tục lên tiếng, lần này thanh âm có phần lớn hơn một chút: "Xin chào!"

Hồ Diệp đứng cách đó không xa dõi theo mà toát hết cả mồ hôi, theo như bọn họ nhìn thấy thì Ân Thịnh nãy giờ rõ ràng là đang nói chuyện với một khoảng không trước mặt, nếu như ba người họ mà không biết nguyên nhân chỉ sợ sẽ đem Ân Thịnh gán cho cái mác mắc bệnh thần kinh cấp độ nặng mất rồi.

Ngón tay của nữ nhân giật giật, cơ thể lại hướng góc tối phía sau lùi về một chút, có vẻ như là đang rất sợ hãi.

https://thuviensach.vn

"Chính là cô mỗi ngày đều đứng ở đây khóc sao?" Ân Thịnh quan sát từng hành động cử chỉ của cô ta: "Cô làm ồn ào ảnh hưởng đến người dân lân cận đấy."

Vương Tiểu Nhị mơ hồ nghe thấy Ân Thịnh nói chuyện, nhịn không được nổi da gà khắp toàn thân...Bây giờ trời tối thui đã vậy thời tiết còn lạnh run, nhìn Ân Thịnh tự mình hỏi rồi tự mình trả lời quả thật khiến người ta cảm thấy phi thường quỷ dị.

"Tôi cũng...không muốn vậy..." Nữ nhân rốt cục cũng mở miệng lí nhí nói, thanh âm nghẹn ngào: "Tôi cũng...Tôi cũng không muốn..."

"Tôi tên là Ân Thịnh." Ân Thịnh cắt ngang lời nói của nữ nhân nọ, bình thản nói: "Tôi là một quỷ sư, cô có oan tình gì cũng có thể nói với tôi."

"Tôi sẽ giúp cho cô."

Vừa nghe thấy hai từ "quỷ sư", nữ nhân lập tức ngẩng đầu lên, để lộ gương mặt một màu xanh tím, hai mắt cơ hồ muốn lồi ra ngoài, tuy hiện tại vừa nhìn qua trông rất ghê tởm dị thường, nhưng nếu nhìn kỹ ngũ quan cùng dáng người một chút có thể nhận ra được cô ta còn rất trẻ tuổi, mà khi còn sống cũng là thuộc diện tướng mạo thanh tú dễ nhìn.

Thân ảnh đối phương loạng choạng tiến từng bước về phía Ân Thịnh, ánh mắt trợn trừng không có tiêu điểm nhìn y: "Quỷ sư sao?"

"Đúng vậy, có thể nói chuyện cùng những linh hồn."- Ân Thịnh thuận miệng nói.

"Thế nên anh thấy được tôi..." Nữ nhân trong nháy mắt bỗng trở nên kích động: "Tôi...Tôi có oan tình, tôi là bị mưu sát, tôi phải bắt được hung thủ...hung thủ!"

https://thuviensach.vn

Nói đến hung thủ, nữ nhân liền điên loạn cả lên, cô ta dùng hai tay túm lấy tóc của mình rồi không ngừng ra sức vò đến rối tung.

"Hung thủ...tên đó giết tôi...hắn tại sao lại muốn giết tôi?! Tôi cùng hắn không thù không oán! Tôi chết oan ức lắm! Tôi chết oan ức lắm!"

Dù cho đám người Tư Đồ không thể nhìn thấy được người phụ nữ kia, nhưng lúc này cũng nghe được một thanh âm khác thường vang lên.

Tựa như bão cát cuồn cuộn nỗi dậy giữa sa mạc, mang theo một ít bi thương, cứ thế không ngừng lẩn quẩn giữa không trung.

Lúc đầu mơ hồ không xác định được thanh âm đó là gì, về sau lại nghe rất giống tiếng khóc than.

Cư dân sống trên những tầng lầu gần đó vừa nghe thấy thanh âm ồn áo nhao nháo kia thì lập tức trở nên tức giận: "Tai sạo lại bắt đầu nữa rồi?! Cảnh sát các người rốt cục là làm ăn kiểu gì không biết!"

Tiểu Nhị cảm thấy bản thân bị nói như vậy oan uổng vô cùng, cậu hé môi nhìn Tư Đồ: "Sếp..."

Tư Đồ cũng không còn cách nào khác, loại sự tình này thật đúng là như người câm ăn hoàng liên, đắng ngắt nhưng không thể nói nên lời.*

Ân Thịnh giơ tay lên, nhưng y cũng không đụng gì tới nữ nhân trước mặt, thanh âm của cô ta cũng nhỏ dần đi, Ân Thịnh ôn hòa nhìn cô, ánh mắt y yên tĩnh tràn ngập sự an ủi khiến quỷ hồn đang không ngừng kêu oan kia đành phải im lặng.

"Thực xin lỗi..."

Tiếng kêu rên lúc nãy của cô nàng giờ lại giảm xuống thành tiếng khóc nức nở.

https://thuviensach.vn

"Tôi không phải cố ý, nhưng tôi không tài nào chịu được, tôi không thể giải tỏa được tâm trạng của mình...Mỗi khi đêm dài tĩnh lặng kéo đến tôi liền cảm thấy rất thống khổ, ý thức của tôi vẫn còn, đầu óc cũng rất là tỉnh táo, nhưng mà tôi đã chết rồi, tôi không biết bản thân phải đi đâu bây giờ, tôi nhớ con của tôi lắm...Tôi nhớ nhà của tôi...Nhưng giờ tôi không thể trở về, tôi chết rất oan uổng, thậm chí tôi còn không biết tại sao bản thân mình lại chết nữa..."

Nữ nhân nói xong dường như lại muốn tiếp tục kích động, Ân Thịnh liền gật đầu ngắt lời cô: "Tôi hiểu rồi, cô không thể rời khỏi cõi trần là bởi cô chết oan, chỉ cần bắt được hung thủ thì cô sẽ được siêu thoát."

Ân Thịnh vừa nói vừa đưa tay từ trong người lấy ra một cái lư hương mạ vàng nhỏ.

Hoa văn chạm khắc rỗng trông thập phần tinh xảo đẹp mắt, hình dáng lại có phần hơi nhỏ, nhìn thoáng qua chỉ nghĩ đó là một món trang sức bình thường.

"Cô theo tôi đi, ở lại đây chỉ làm ảnh hưởng đến người khác, tôi sẽ giúp cô bắt hung thủ."

Nói xong liền vung tay lên, một tờ bùa chú màu vàng hiện ra, đoạn dùng ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng kẹp lấy bùa chú. Giữa đêm tối tĩnh mịch, bùa chú ánh lên một mảng sáng hồng nhàn nhạt.

"Trời đất đã sáng tỏ, rồi thần linh sẽ phù hộ cho cô."- Gương mặt Ân Thịnh không chút thay đổi, đôi môi khẽ mấp máy, thanh âm nhu hòa xoa dịu lòng người.

Cơ thể của cô ta bỗng mờ dần, sau đó biến thành một luồng khói mỏng, nhanh chóng xoay tròn chui vào lư hương.

https://thuviensach.vn

Ngay cả những người không thể nhìn thấy được linh hồn như bọn Tư Đồ cũng nhận thấy rõ ràng không khí xung quanh có phần dao động, vốn từ nãy đến giờ có một loại không khí ảm đạm vẫn luôn bao trùm lấy mọi người, đột nhiên bây giờ biến mất hẳn.

Trời lại nổi gió, mỗi lúc một lạnh thêm.

"Thế nào rồi?" Tư Đồ hỏi Ân Thịnh đang đi về phía mình.

"Có oan tình." Ân Thịnh gật đầu: "Nỗi oan tình của người phụ nữ này lớn vô cùng nên oán khí rất nặng, đội trưởng Hoàng suốt ngày cứ phải đi tới đi lui chỗ này thành ra bị vong linh làm hao tổn dương khí khá nhiều, vẻ mệt mỏi của anh ta cũng là từ đó mà ra, mà oán khí trên người anh ta sau đó lại vô tình dây vào người anh."

Tư Đồ hiểu rõ gật đầu, lại nghe Ân Thịnh tiếp tục nói: "Dương khí của anh vốn rất mạnh, có thể ngăn chặn âm khí của vong linh làm tổn hại tới thân thể, thế nên mới xảy ra phản ứng đặc biệt."

Ân Thịnh là đang đề cập đến bàn tay máu trên áo của Tư Đồ —— "Oán khí của vong linh đủ để tạo thành một dấu ấn hiện hữu mà người trần mắt thịt có thể nhìn thấy được một cách khá rõ ràng."

"Thì ra là vậy." Tư Đồ hiểu ra vấn đề, đoạn nhìn lư hương nằm yên trên tay Ân Thịnh: "Cái này là..."

"Có thể dùng để lấy khẩu cung." Ân Thịnh hờ hững đem lư hương treo lại lên thắt lưng, Tiểu Nhị vẫn như cũ trốn sau lưng Hồ Diệp, sợ tới mức không dám tới gần Ân Thịnh nửa bước.

"Thứ đó...là ở trong này?" Hồ Diệp cũng coi như khá bạo dạn, đưa mắt quan sát lư hương.

https://thuviensach.vn

"Ừ." Ân Thịnh gật đầu, còn định mở miệng nói gì đó lại đột nhiên hắt hơi một cái.

"Bị cảm rồi sao?"

Tư Đồ có chút khẩn trương dang tay ôm chầm lấy eo Ân Thịnh, đem đối phương vùi vào lòng ngực mình, hắn khẽ cầm lấy những ngón tay lạnh như băng của Ân Thịnh lên rồi nhẹ nhàng xoa bóp.

Ân Thịnh thường ngày khi ra khỏi nhà đều sẽ trùm kín lấy bản thân, trên cổ cũng sẽ quấn khăn choàng thật chặt, nhưng tại thời khắc này trên cổ y lại không hề thấy bóng dáng của khăn choàng cổ, vừa vặn để lộ ra một đoạn da thịt trắng nõn.

Tim Tư Đồ bỗng hẫng đi một nhịp—— Lẽ nào Ân Thịnh là không hề ung dung như biểu hiện bên ngoài? Cậu ấy ra khỏi nhà thế nhưng lại có thể quên mang khăn choàng cổ sao?

Vào mùa đông, Ân Thịnh cái gì cũng có thể quên nhưng tuyệt đối sẽ không bao giờ quên đồ giữ ấm.

Điều này có nghĩa là gì? Tâm tình Tư Đồ vừa rồi còn hơi vướng mắc bây giờ lại đột nhiên được khai sáng, có cảm giác tựa hồ như ở sâu tận nơi đáy lòng vừa hiện lên một mảng cầu vồng bảy sắc rực rỡ vô cùng. (Ân Thịnh lo cho ổng nên đi gấp quên đồ, có vậy thôi mà ổng vui tới mức này luôn...)

*Người câm ăn hoàng liên, đắng ngắt nhưng không thểnói nên lời: Nguyên văn "Ách ba cật hoàng liên, hữu khổ thuyết bất xuất." ý muốn nói là có nỗi khổ nhưng chẳng thể giải bày.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 26

"Tôi khi còn sống cũng chỉ là một người có cuộc sống và công việc bình thường như bao người khác."

Tại căn hộ độc thân của Tư Đồ, nữ quỷ được giải phóng, bồng bềnh đứng tại một góc nhỏ cách xa ánh sáng từ cây đèn treo giữa nhà, lặng lẽ nói.

Tư Đồ, Ân Thịnh và những người khác đều tự tìm cho bản thân một chỗ để ngồi, Ân Thịnh ôm hai cánh tay xích sát lại gần máy điều hòa, ra ngoài một chuyến khiến cần cổ trắng nõn của y vì lạnh mà ửng đỏ cả lên. Mà lúc này bởi chỉ mình y mới có khả năng nghe được tiếng nói của nữ quỷ nên có phần hơi cau mày, trong khi đó ba người còn lại chỉ biết đưa mắt vu vơ nhìn vào khoảng không trước mặt.

"Tôi làm kế toán cho một doanh nghiệp tư nhân, làm được năm năm...Chồng tôi vào công ty trước, sau này tôi vào cùng một phòng ban với anh ấy nên mới quen biết nhau, một năm sau khi kết hôn, con trai của chúng tôi ra đời."

Nhắc đến đứa con, thanh âm của nữ quỷ vốn âm trầm lại trở nên nhu hòa một ít.

"Con tôi hiện tại cũng đã học xong cấp một, lúc nó còn học tiểu học cứ suốt ngày bám lấy theo sau tôi, tính tình ngoan ngoãn, còn bây giờ...Đại khái là ở cái tuổi này thì nó cũng giống với những đứa trẻ đồng trang lứa khác, rất ngỗ nghịch, lại còn thích kết thân với bạn xấu."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh yên lặng nghe, y nhận thấy được người phụ nữ này lúc còn sống đối với con của mình bất mãn vô cùng, nhưng hôm nay khi nhắc tới chuyện cũ thì tất thảy những bất mãn đó đều biến thành hoài niệm, có một loại cảm giác khiến con người ta nghe thấy chỉ muốn rơi lệ chua xót.

"Có một ngày...Tôi tăng ca nên về muộn, nhìn đồng hồ mới biết thì ra cũng đã gần tới giờ tan học của con trai, vì tiện đường nên tôi liền đến con đường đó đợi nó." Nữ quỷ khịt mũi, nhẹ nhàng nói: "Chỗ đó các người cũng biết rồi đấy, nào là quán bar, tiệm làm tóc, KTV...có hơi lộn xộn một chút, dọc đường lúc nào cũng có mấy cô gái ăn mặc thiếu vải đứng đón khách...không thích hợp để cho mấy đứa nhỏ nhìn thấy."

"Tôi nghĩ muốn đón con tan học...Thế nên mới đứng ở đầu đường đợi, canh thời gian cũng không sai biệt lắm, lại không nghĩ tới..." (Đứng ở đầu đường đón để tránh đứa con phải đi dọc con đường đó.)

Nữ nhân đột nhiên ngừng nói, tựa hồ như cực lực kìm nén cảm xúc đang muốn bùng nổ, Ân Thịnh chỉ nhẫn nại chờ đợi, trong quá trình cô ta điều chỉnh lại cảm xúc thì y thuật lại sự việc cho mọi người.

Tư Đồ đã thay lại đồ của mình, cổ áo sơ mi lúc này mở rộng, mơ hồ để lộ khuôn ngực săn chắc bên trong, hắn đi đến bên cửa sổ, he hé mở cửa, rồi tựa vào khe hở đó đốt một điếu thuốc.

"Nếu tiện thì hỏi cô ta xem có biết thi thể của mình hiện được giấu ở đâu không."

"Tiểu Nhị cậu gọi điện cho Tiểu Lý, kêu cậu ta tra thử xem hai tháng trở lại đây có vụ án xác chết vô thừa nhận nào không." (Những xác chết vô thừa nhận là những xác chết vô danh không có thân nhân đến lãnh về. Tư Đồ hỏi vậy là không nghe cô ta nhắc gì tới việc đã được gia đình an táng đàng hoàng, mà nếu vậy thì sẽ xảy ra hai trường hợp:

https://thuviensach.vn

+Thứ nhất là xác vẫn chưa được phát hiện ra (kêu Ân Thịnh hỏi)+Thứ hai là xác đã được phát hiện, nhưng vì không rõ danh tính nên chưa thể liên lạc với gia đình người bị hại, vậy nên trở thành xác vô thừa nhận vẫn còn nằm trong nhà xác. (kêu Tiểu Lý tra)

=>Chưa được an táng...

-Editor tào lao nghĩ sao giải thích vậy hà chứ không biết có đúng không:v:v)

"Rõ!"

Tinh thần Tiểu Nhị phấn chấn hẳn lên, nhanh chóng cầm điện thoại trốn vào nhà vệ sinh.

Hồ diệp lắc đầu, anh dám khẳng định một điều rằng cái cậu Tiểu Nhị kia chắc chắn là nãy giờ chỉ mãi nghĩ về việc phải ngồi chung phòng với một con ma nữ thôi, vậy nên lúc này có lẽ tinh thần của cậu ta đã căng thẳng đến cực độ rồi.

Ân Thịnh quay sang nhìn về nơi vong hồn đang đứng, quan sát sắc mặt của cô ta một chút——tuy căn bản không nhìn ra được biểu hiện gì trên mặt của cô ta nhưng chắc đã ổn hơn rồi.

Y châm chước nói tiếp: "Cô có nhớ cô bị...giết hại như thế nào không?"

Người phụ nữ trầm mặc một hồi lâu, sau mới run rẩy lên tiếng: "Làm sao...Có thể quên được..."

Ân Thịnh đứng dậy, tiến đến gần nữ quỷ cho đến khi chỉ còn cách cô ta vài bước chân thì dừng lại, cố gắng biến bản thân trở nên thật tự nhiên thoải mái chứ không hề mang ý uy hiếp hay đe dọa, y nhẹ giọng cất lời, giọng nói ôn nhu đến độ khiến Tư Đồ có chút ghen tị.

https://thuviensach.vn

"Có lẽ hồi tưởng lại mỗi một chi tiết sẽ khiến cô cảm thấy thật thống khổ, nhưng đó là biện pháp duy nhất giúp chúng tôi có được thật nhiều manh mối."

"Mà chúng tôi chỉ khi hiểu biết sự tình càng nhiều thì mới có thể giúp cô bắt được hung thủ."

Đôi mắt lồi thiếu tự nhiên của cô ả nhìn lên, tròng mắt trắng dã không có tiêu điểm hướng về phía Ân Thịnh, gương mặt xanh tím vì nhớ tới những ký ức ngưng đọng trước đó mà trở nên dữ tợn vô cùng, Ân Thịnh bình thản nhìn lại cô, cũng không bởi vì gương mặt khủng bố kia mà dời tầm mắt sang nơi khác.

"Tôi không nhìn thấy hắn ta." Nữ quỷ đột nhiên mở miệng: "Hắn âm thầm tiếp cận từ phía sau tôi, thậm chí cho đến tận lúc hắn ta thẳng tay bóp lấy cổ tôi từ phía sau....thì tôi mới nhận thức được sự hiện diện của hắn."

"Bóp cổ từ phía sau?" Ân Thịnh gật đầu thuật lại một lần nữa, Hồ Diệp nhanh trí bắt đầu làm bút lục.

"Hắn áp sát người rồi thở vào tai của tôi, hắn rất hưng phấn, tôi có thể ngửi được mùi rượu nồng nặc phát ra từ trên người hắn." Nữ nhân đứt quãng nói: "Tôi muốn hét lên, nhưng hắn rất nhanh và mạnh, hắn kéo tôi rẽ vào con hẻm nhỏ giữa hai quán bar, ở đó rất nhiều rác rưởi được chất thành đống, lại không có ánh sáng...Tôi rất sợ, cả túi xách tôi cũng quăng đi, nghĩ muốn dùng hai tay để kéo tay hắn ra, nhưng vô ích, hắn dùng một tay giữ chặt lấy hai cổ tay của tôi, sau đó hắn vòng qua trước mặt tôi...Nhưng quá tối, bốn phía quá tối, hắn lại đưa lưng về phía ánh sáng yếu ớt duy nhất từ đường cái hắt vào, tôi không nhìn rõ được mặt của hắn."

"Hắn đẩy tôi ngã xuống đất, tôi mở miệng thở, muốn kêu cứu, nhưng vì bị đẩy ngã khá mạnh nên mở miệng ra chỉ có thể ho khan."

https://thuviensach.vn

"Hắn ngồi lên người của tôi, từ trong túi áo lấy ra một cái khăn tay nhét vào miệng tôi, rồi một lần nữa dùng tay bóp lấy cổ tôi..."

Người phụ nữ ấy bị ngạt thở đến mức thống khổ, khuôn miệng bởi vì khát khao được hô hấp mà dữ tợn há to, đôi mắt trừng lớn, mạch máu cùng gân xanh ẩn dưới làn da nổi lên rõ rệt.

Ngạt thở trong vòng năm phút sẽ dẫn đến tử vong, quá trình đó diễn ra đau khổ vô cùng, vậy nên thẳng đến lúc người phụ nữ ngừng thở hắn thì sắc mặt của cô ta đã trở nên tím ngắt, tay cô vì nãy giờ dùng sức bấu vào tay nam nhân nên lúc này vặn vẹo cứng ngắc rất quái dị, giày cao gót ở chân cũng tuột mất một chiếc.

Nử quỷ kể xong mọi chuyện lại tiếp tục im lặng, trong phòng khách chỉ nghe thấy âm thanh ngòi bút loẹt xoẹt lên giấy do Hồ Diệp tạo ra, trong suốt quá trình cô ta kể Ân Thịnh luôn nhẹ giọng thuật lại tường tận cho mọi người.

Lúc này Tiểu Nhị cũng từ trong nhà vệ sinh bước ra, ánh mắt có chút phức tạp liếc nhìn về phía góc tường trống trải, đối với người phụ nữ thê thảm đó cậu vừa đồng tình đồng thời lại vừa nảy sinh một loại cảm giác muốn kháng cự.

Cậu vòng qua sofa, đi đến gần Tư Đồ: "Phía Tiểu Lý không có tin tức gì, xem ra hung thủ xử lý thi thể rất sạch sẽ."

"Hắn là bị chôn rồi."

Ân Thịnh quay đầu nhìn bọn họ: "Nếu như xác bị chặt thành từng phần...Hoặc là bị tiêu hủy hoàn toàn thì linh hồn nhìn sẽ không rõ như vậy."

"Vậy là xác đã được giấu đi." Tư Đồ nhả ra một hơi khói, nhíu mày: "Hung thủ làm vậy là vì mục đích gì?"

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh lắc đầu, lại nhìn về phía người phụ nữ kia, cô ta lúc này mới nói: "Khi tôi tỉnh lại thì thấy bản thân vẫn còn đang ở con đường định mệnh kia, tôi liền quay đầu chạy về nhà, nhưng phát hiện ra rằng không ai có thể nhìn thấy tôi, mà chính tôi đứng trước gương cũng không thấy được hình ảnh phản chiếu của mình...Cho đến vài ngày sau, rốt cục tôi mới ý thức được thì ra tôi đã không còn tồn tại trên đời này nữa rồi..."

Thật khó để có thể tưởng tượng được rằng có một ngày khi bạn mở mắt ra, bỗng phát hiện thế gian này cùng bạn đã không còn chút liên hệ gì với nhau, bất luận là người nào cũng không nhìn thấy bạn, dù cho người đó có là người bạn thân yêu nhất, bạn sẽ không khác gì ngoài một luồng không khí, hò hét trong vô vọng nhưng suy cho cùng cũng chẳng ai nghe được.

Đó là một loại sợ hãi xuất phát từ sâu trong nội tâm, bạn không biết bản thân mình tiếp theo sẽ phải làm gì, bạn sẽ không biết đói, sẽ không bao giờ mệt, cũng sẽ không chết được nữa. Giống như giữa mặt biển mênh mông bát ngát vô tận là một hòn đảo nhỏ, chỉ có duy nhất một mình bạn là bị mắc kẹt ngoài đó, trơ trọi trong nỗi sợ hãi cùng bất lực.

Ân Thịnh gật đầu một cái, sau đó lấy lư hương nhỏ treo ở thắt lưng ra, lúc này không cần y phải nói nữ quỷ đã tự động thu mình vào đó.

Phải nhớ lại những chuyện như vậy tuyệt đối không phải là việc vui vẻ gì, Ân Thịnh đậy nắp lư hương lại rồi cất về chỗ cũ.

"Giết một người đi làm bình thường như vậy, động cơ là gì?" Tiểu Nhị biết rõ nữ quỷ đã không còn ở ngoài, vẻ mặt thoải mái lên hẳn.

"Dựa theo phương thức giết người của hung thủ..." Hồ Diệp giơ tay mô phỏng lại động tác bóp cổ, đoạn nói: "Hắn ta là đang hưởng thụ sao? Thời gian khiến một người bởi vì hít thở không thông mà chết khá dài, hơn nữa làm vậy cũng rất phiền toái, phải chăng là hắn đang hưởng thụ quá trình tử vong của người phụ nữ kia?"

https://thuviensach.vn

Dứt lời, Hồ Diệp nhìn sang Ân Thịnh: "Tên của cô ta là gì?"

"Lục Phượng." Ân Thịnh quay đầu nhìn anh: " Cô ta vẫn chưa nói, nhưng trên đầu linh hồn của cô ta có hiện rõ họ tên." (Có vẻ giống Death Note.)

Như vậy cũng được sao?

Khóe miệng Hồ Diệp khẽ giật giật.

"Cô ấy nói rằng bản thân đã ngửi được mùi rượu rất nồng nặc." Tư Đồ dập tắt tàn thuốc, đóng cửa sổ lại: "Có lẽ là một tên nghiện rượu, lạm dụng rượu bia thường xuyên thì thần trí sẽ không còn tỉnh táo. Như vậy đi, Tiểu Nhị và Hồ Diệp, hai cậu bắt đầu từ ngày mai đi đến những quán bar ở con phố đó hỏi xem có kẻ nghiện rượu nào thường xuyên ra vào chỗ của bọn họ không."

"Phát hiện kẻ nào có hiềm nghi đều phải lập tức mang về tra hỏi."

"Rõ!"

Tiểu Nhị cùng Hồ Diệp đồng thanh đáp, ngay sau đó liền thu gom đồ đạc đi về phía cửa: "Vậy chúng tôi đi trước đây sếp."

Không phải là bọn họ muốn nhanh chóng rời khỏi, mà là ý muốn đuổi người hiện lên trong mắt của Tư Đồ thực sự rất rõ ràng.

Tư Đồ làm bộ dạng tiêu sái vung tay lên: "Chú ý an toàn!"

Hồ Diệp buồn cười vô cùng nhưng vẫn nhịn được, anh nắm cổ áo của Tiểu Nhị rồi lôi cậu ra ngoài cửa, cửa phòng khách vừa phanh một tiếng đóng lại thì bước chân của Ân Thịnh cũng bắt đầu chuyển động.

"Đi đâu vậy?" Tư Đồ cả kinh, nhanh chân đuổi theo người kia, trước khi y mở cửa thì hắn đã đuổi kịp rồi, một tay hắn đè lên cánh cửa, ngăn cản

https://thuviensach.vn

hành động tiếp theo của Ân Thịnh.

"Về nhà." Ân Thịnh thản nhiên liếc hắn một cái, sắc mặt vẫn như cũ lạnh như băng.

"Đã muộn thế này." Tư Đồ tủm tỉm cười, nâng tay lên nhìn đồng hồ, khuôn mặt chợt đông cứng——— chỉ một phút nữa thôi là giao thừa rồi!

Tư Đồ không nói lời nào, vội chộp lấy tay Ân Thịnh rồi mở cửa nhà phóng lên sân thượng.

Chỗ này của Tư Đồ cũng không xa hiện trường vụ án là mấy, nơi hắn sống là một căn hộ chung cư khá cũ, cao nhất chỉ có sáu tầng, hắn là ở tại tầng năm. Cửa sắt cũ kĩ trên tầng thượng bị một cước đá văng, Tư Đồ trong nháy mắt đã kéo Ân Thịnh đến nơi cần đến, chiếc chuông lớn của thành phố A bất chợt vang lên.

Đông ——— đông——— đông

Tiếng chuông trầm thấp mà xa xăm, phảng phất tựa như vị thần mùa xuân vào khoảnh khắc giao thừa bỗng bừng tỉnh, dùng ánh mắt hướng về vùng đất này âm thầm ban phước lành. (Câu này tui chém, nhưng mà chắc cũng đúng được 5/10.)

Khói lửa ngợp trời, những viên pháo cùng lúc bay lên giữa bầu trời đen thẳm với đủ màu sắc đỏ, lục, lam...

Lúc chúng phát nổ tạo thành những hình dạng và kích cỡ khác nhau, nhưng dù là hình dạng gì thì khi pháo nở hoa cũng khiến người nhìn cảm thấy choáng ngợp trước vẻ đẹp của nó.

Tư Đồ buông Ân Thịnh ra, khuôn mặt bị ánh sáng của pháo hoa chiếu vào, đáy mắt ánh lên ý cười nồng đậm.

https://thuviensach.vn

"Năm mới vui vẻ Ân Thịnh."

Hắn nhấn mạnh từng tiếng: "Hy vọng cậu sẽ được bình an, công việc thuận buồm xuôi gió, muốn gì được nấy."

Ân Thịnh có chút ngây người, trong ký ức của y, vào chính xác thời điểm này của mỗi năm, đều là y một mình lủi thủi làm ổ trong nhà, chẳng nhận được lời chúc phúc từ ai, cũng chẳng phải chúc phúc ai. Không chỉ riêng gì năm mới, mà bất kỳ ngày lễ lớn nhỏ nào trong năm, y cũng chưa từng...

...Mà khoan đã...Hình như đã từng có...

Một vài hình ảnh lộn xộn chợt lóe lên trong đầu, nhưng chúng rất nhanh liền biến mất, y vẫn là không nắm bắt kịp.

"Cảm ơn." Ân Thịnh buông tha không suy nghĩ về những hình ảnh đó nữa, thẳng thắn nói lời cảm tạ một cách chân thành: "Cũng chúc anh...Năm mới vui vẻ."

Tư Đồ giống như con chó nhỏ vì vồ được xương to mà cuồng nhiệt vẫy đuôi, trên mặt ngập tràn ý cười thỏa mãn.

"Cảm ơn!"

Hắn dang tay ôm lấy Ân Thịnh, tựa cằm lên vai của đối phương.Hai tay Ân Thịnh buông thõng, trầm mặc một chút mới chậm rãi giơ lên ôm hắn.

Tư Đồ cúi đầu, cọ cọ vào hõm cổ của Ân Thịnh, sống mũi đột nhiên có chút chua xót, bởi trong đầu bất chợt lại hiện lên một đoạn ký ức.

—— "Lễ tình nhân? Đó là cái gì?" Ân Thịnh trên tay cầm một xấp tài liệu, khó hiểu nhìn Tư Đồ.

https://thuviensach.vn

——— "Là ngày lễ dành cho tình nhân a!" Tư Đồ đem hộp quà được gói kỹ lưỡng dúi vào tay Ân Thịnh.

——— "Tình nhân?" Ân Thịnh lại càng thêm khó hiểu, nhìn hộp quà trên tay nghĩ suy một chút: "Là nói tôi và anh sao?"

——— Tư Đồ đỏ mặt mất tự nhiên, đưa tay gãi gãi cổ.

——— "...Nhưng tôi không có quà để tặng lại." Ân Thịnh nhìn hắn một cái, hờ hững thò tay vào túi áo mò tới mò lui, cuối cùng lấy ra một viên chocolate ném cho hắn: "Nhận đỡ cái này đi."...

Đoạn ký ức kia bị gián đoạn giữa chừng, Tư Đồ tựa tiếu phi tiếu nhìn từng đợt pháo hoa nở rộ trên bầu trời.

Ân Thịnh cố ra vẻ như không để ý gì đến bộ dạng đó của hắn, biểu tình trên khuôn mặt lại trở về lạnh lùng như cũ.

Lời tác giả: Cuối cùng cũng đã thành công đem màn này viết ra!! Kích động đến mức lăn lộn trên sàn nhà luôn á ~~~ hai người cùng ngắm pháo hoa ~~ XDDDD Tôi thật sự là rất hay YY về bọn họ! (Mỗi lần viết tới phần của hai người họ trong ba chương đón năm mới vừa rồi là tôi cứ như điên như dại ấy.)...

P.S: Đồng Hài đã hỏi tôi một vấn đề mà tôi cảm thấy hỏi khá là hay, có thể là do lúc trước A Mạc không giải thích rõ ràng, nói không chừng sẽ tiếp tục có người đặt nghi vấn giống Đồng Hài, vậy nên A Mạc ở chỗ này giải thích luôn một lần:

Nhặt sâu XDDDD

Câu hỏi: Trước đây đã từng nói rằng quỷ sư không giống với linh môi, không thể giao tiếp cùng hồn ma, nhưng tại sao ở chương này điều đó lại có thể xảy ra?

https://thuviensach.vn

Trả lời: Linh môi có thể khiến hồn ma tuân theo lời họ, đồng thời cũng đủ năng lực để khiến người khác có thể nghe thấy hồn ma nói chuyện, quỷ sư thì không như thế, bọn họ chỉ có thể tự mình nói chuyện cùng hồn ma chứ không có khả năng khiến những người khác nghe thấy được thanh âm của nó. Lúc trước không thể giao tiếp với Trương Linh là bởi vì Trương Linh đã biến thành địa phược linh, địa phược linh vốn đã không còn chút tri giác nào nữa, chẳng qua là nhờ vào bản năng để đi tìm kẻ chết thay. Mà trong vụ án mạng lần này xuất hiện một linh hồn chết oan, vì muốn tìm hung thủ nên cô ta mới giữ lại cho bằng được tri giác của mình, thế nên Ân Thịnh vẫn có thể nói chuyện và giao tiếp bình thường với cô. ~

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 27

Đêm đó Ân Thịnh đành phải qua đêm tại nhà Tư Đồ, căn hộ cũ kỹ của Tư Đồ đương nhiên sẽ không có dư một phòng nào khác dành cho khách, tuy hắn rất muốn được chen chúc cùng Ân Thịnh trên một chiếc giường nhưng vừa bắt gặp ánh mắt lạnh nhạt thờ ơ của Ân Thịnh, hắn buộc phải rút lui. Ân Thịnh phảng phất có thể nhìn thấy được lỗ tai cún của nam nhân kia đang rũ xuống hết cỡ, cả cái đuôi nhỏ sau mông cũng chán nản lết trên mặt đất, lúc nam nhân vừa xoay người rời khỏi phòng thì khóe miệng y lơ đễnh cong lên.

Và thế là vào đêm trừ tịch, Tư Đồ phải cuốn mền gối nằm ở sofa, còn Ân Thịnh thì chiếm dụng cả cái phòng ngủ lớn.

Ân Thịnh có một tật xấu là rất ngại giường lạ, nếu như ngủ ở bên ngoài, hơn phân nửa là sẽ mất ngủ hoặc ngủ không yên giấc, cũng không biết tại sao khi nằm lên giường ở nhà của Tư Đồ, y rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp, trên gối lẫn mền đều ngập tràn mùi hương của Tư Đồ, chẳng hiểu vì lý do gì lại khiến người ta cảm thấy rất an tâm.

Khi tỉnh dậy, đã là sáng sớm ngày đầu tiên của năm mới. Tư Đồ ở trong bếp chuẩn bị điểm tâm, Ân Thịnh mơ màng rời khỏi giường, nút áo sơ mi cũng không cài, dây nịt thì hờ hững vắt ở thắt lưng, cứ như vậy không chút đề phòng tiến vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Vừa vặn lúc đó Tư Đồ bưng cháo và banh bao bước ra, nhìn thấy cảnh tượng đó xém chút đã không nhịn được nhào tới cửa sổ tru lên như sói.

https://thuviensach.vn

Bình thường nếu Tư Đồ ở nhà một mình, cửa sổ nhất định sẽ luôn được mở rộng, để có thể dễ dàng hít thở không khí trong lành, bất quá lúc này ở nhà cũng không phải chỉ có mỗi mình hắn. Cửa số nhà Tư Đồ gắt gao đóng chặt, điều hòa thì mở hết cỡ, nhiệt độ phòng được duy trì ở mức 28 độ C.

Ân Thịnh đương nhiên là cảm thấy rất thoải mái, rửa mặt xong xuôi bước ra, đôi mắt nhập nhèm mơ ngủ lúc nãy rốt cục cũng tỉnh táo lên một chút, chậm rãi đeo dây nịt lại đàng hoàng, đang muốn cài nút áo thì Tư Đồ ân cần đi tới ——

"Để tôi."

Ngón tay thon dài cứng cáp của nam nhân vươn ra nắm lấy vạt áo y, từng nút từng nút từ dưới cài lên.

Ân Thịnh đứng thẳng người, đỉnh đầu chỉ vừa ngang tới cổ Tư Đồ, ánh nhìn của y lúc này rơi xuống đường viền quai hàm hoàn hảo của nam nhân trước mặt, lên trên một chút là đôi môi mỏng sắc bén có phần hơi thâm của Tư Đồ, khuôn miệng hắn cong lên thập phần cuốn hút, khiến người nhìn chỉ muốn giơ tay chạm vào đó.

Tốc độ Tư Đồ cài áo chậm vô cùng, giống như đang tận hưởng cái gì. Hắn nhẹ cúi đầu, cái trán gần như chạm vào trán Ân Thịnh, cả hai người họ đều ngửi được mùi hương dễ chịu toát ra từ người của đối phương.

Thơi gian đột nhiên trôi qua thật chậm, mà Ân Thịnh cũng không thúc giục lấy một lời nào.

Đợi cho đến khi Tư Đồ cài xong cái nút cuối cùng, Ân Thịnh cảm thấy bản thân thậm chí sắp không thở nổi trong bầu không khí ngại ngùng này nữa rồi.

"Ăn điểm tâm đi." Tư Đồ khẽ hôn lên mái tóc đen nhánh của Ân Thịnh, vui vẻ cười nói.

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh không lên tiếng, chỉ đi thẳng đến bàn ăn rồi ngồi xuống, cả hai im lặng dùng bữa.

"Hôm nay tạm thời cứ để vụ án này sang một bên." Tư Đồ húp xong chén cháo, thuận tay cầm lấy một cái bánh bao.

Ân Thịnh gật đầu, y cũng biết vào ngày đầu tiên của năm có rất nhiều nơi đóng cửa nghỉ Tết, dù có muốn tra án cũng khó mà lần ra được.

"Không phải anh nói là sẽ về nhà sao?" Ân Thịnh đột nhiên nhớ tới lời nói lúc trước của Tư Đồ: "Vậy anh lái xe đưa tôi về trước..."

Vốn nghĩ rằng bản thân rốt cục cũng có không gian riêng để thở, nhưng Ân Thịnh còn chưa nói xong đã bị Tư Đồ chặn họng: "Cậu cùng về nhà tôi luôn ấy chứ."

Lời nói bị nghẹn lại trong cổ họng, y khó hiểu liếc mắt nhìn Tư Đồ: "Anh về nhà mình tại sao tôi lại phải theo cùng?"

"Bởi vì đám tiểu tử rất nhớ cậu." Tư Đồ cười rộ lên: "Cậu đã hứa hằng năm đều sẽ về thăm bọn chúng."

Ân Thịnh kinh ngạc, vốn định mở miệng hỏi đó là chuyện của khi nào? "Đám tiểu tử" là chỉ những ai? Nhưng vừa nghĩ tới trí nhớ của mình không được ổn, chân mày liền nhíu lại, gương mặt có chút luống cuống.

"Đừng bận tâm suy nghĩ làm gì." Tư Đồ như có thể nhìn thấu được y, thản nhiên nói: "Không phải chuyện đặc biệt quan trọng, không nhớ nỗi thì thôi, cứ thuận theo tự nhiên đi."

Ân Thịnh cau mày nhìn hắn, cách một hồi sau lại hỏi: "Tôi rốt cục là quên mất bao nhiêu chuyện?"

https://thuviensach.vn

"...Cũng không có gì." Tư Đồ trầm mặc một chút, tùy ý nói: "Chúng ta trước kia là cộng sự, mặc dù cậu không nhớ rõ, bất quá cũng đừng gấp gáp."

"Dù sao chúng ta hiện tại lại có thể lần nữa trở thành cộng sự của nhau, vậy là đủ rồi."

"Nói vậy anh vốn đã biết chuyện tôi bị mất trí nhớ?" Ân Thịnh buông đũa xuống, sắc mặt bất mãn vô cùng: "Tại sao anh không nói ngay từ đầu?"

"Chuyện...chuyện đó cũng không nhất thiết mà phải không?"Tư Đồ ha hả cười, ánh mắt lảng sang nơi khác: "Lúc cậu nằm viện, tôi có đi thăm, được biết nếu cậu dùng sức nhớ lại điều gì, đầu sẽ đặc biệt rất đau, nghe bác sĩ nói thậm chí có lần cậu đau đến mức ngất xỉu..."

Tư Đồ đưa tay gãi gãi cổ, cười nói: "Thế nên tôi không muốn khiến cậu phải phí sức suy nghĩ về chuyện gì cả, cứ như vậy...Cũng tốt lắm rồi, chẳng phải bây giờ chúng ta vẫn có thể nhận thức rõ đối phương đó sao?"

Ân Thịnh nhìn hắn một lúc, ánh mắt lãnh đạm không rõ y là đang quan sát cái gì, Tư Đồ vị bị y nhìn nên có chút khẩn trương, tằng hắng một tiếng rồi đứng lên.

"Nhanh ăn đi, ăn xong chúng ta xuất phát."

Tư Đồ nói về nhà, là về một thị trấn nhỏ cách thành phố A không xa lắm.

Cảnh sắc phồn hoa nơi thành thị dần biến mất, nhường chỗ cho thiên nhiên giản dị lên ngôi, so với thành thị hiển nhiên nơi đây cây cối xanh um tươi tốt hơn, lại còn mọc um tùm. Ngã tư đường chật hẹp, mùng một Tết trên đường nhộn nhịp kẻ qua người lại, xe bốn bánh có chút khó lưu thông.

Thanh âm rao hàng của những người bán rong rất lớn, chỗ nào cũng có những gian hàng nhỏ bày bán, trong quán trà ven đường tiếng người cười

https://thuviensach.vn

nói ồn ã.

"Tôi đã hứa với ai vào mỗi năm sẽ đến đây?" Ân Thịnh ngồi ở vị trí kế bên ghế lái, Ngân cuộn tròn nằm ngủ trên đùi y.

Bởi vì lo lắng Ngân sẽ không ai chăm sóc, nên Ân Thịnh dứt khoát yêu cầu Tư Đồ chở mình về nhà một chuyến, đem Ngân mang theo bên cạnh.

Rất rõ ràng, Ân Thịnh cả đêm không về nhà khiến Ngân hết sức bất mãn, nó một mực nhắm chặt mắt, không thèm để tâm đến Ân Thịnh.

"Là mấy đứa em của tôi." Tư Đồ cười nói: "Cái đám nhóc nghịch ngợm đó chỉ có cậu mới trị được chúng."

"Anh không phải con một sao?" Ân Thịnh hơi ngạc nhiên, Tư Đồ nghe vậy liền lắc đầu: "Không phải là em ruột của tôi, là em bà con thôi."

Ra là em họ.

Ân Thịnh gật đầu hiểu biết, hiện tại nghe được bản thân và một đám nhóc tì nào đó có quan hệ thân thiết khiến Ân Thịnh khá bất ngờ. Bởi từ lúc mất trí nhớ y cũng chưa từng thử tra xét lại các mối quan hệ bằng hữu của mình, thậm chí rất nhiều bà con họ hàng y căn bản cũng không nhận thức.

Đối với y mà nói, thân thích so với người dưng bất quá cũng chỉ hơn nhau một tầng máu mủ. Bởi vì là thân thích nên lúc nào cũng phải bồi dưỡng mối quan hệ càng trở nên thân thiết, mà phần lớn thời gian cứ phải dành ra để làm những loại chuyện không đâu như vậy y càng nghĩ lại càng không có hứng thú.

Xe của Tư Đồ chạy đến trước một căn nhà bê tông màu xám thì dừng lại, hắn đậu xe dưới một gốc cây đại thụ gần đó, rồi cùng Ân Thịnh xuống xe, nhanh chân vọt tới trước tòa nhà năm tầng màu xám, hắn ngẩng đầu dõng dạc hét to——

https://thuviensach.vn

"Lão tử đã về rồi đây! Rượu cùng thức ăn ngon có chuẩn bị đầy đủ cho lão tử chưa hả!"

Ân Thịnh có chút kinh ngạc nhìn về phía Tư Đồ, theo như phần trí nhớ hiện tại của y, Tư Đồ từ bữa đến giờ đều tỏ ra là một người trưởng thành và điềm đạm, tuy phong thái du côn trên người thoạt nhìn cũng khiến người khác cảm thấy hắn không dễ chọc, nhưng y cho tới giờ cũng chưa từng thấy qua hắn để lộ ra cái loại bộ dạng... bộ dạng này...

Ân Thịnh đột nhiên cảm thấy bản thân nhất thời không tìm ra được từ ngữ nào thích hợp để nói.

"Tư Đồ Bách cậu là hướng về phía ai xưng lão tử hả?"

Trên tầng năm một tiếng gầm dữ tợn vang lên, khí thế kia so với Tư Đồ rõ ràng hùng hổ hơn rất nhiều.

"Hướng về phía lão tử của cậu xưng lão tử! Chán sống?"

Tại cửa sổ ló ra một khuôn mặt nhìn rất giống với Tư Đồ, nhưng khuôn mặt này có phần ảm đạm hơn, kiểu tóc húi cua gọn gàng sạch sẽ, khóe mắt hơi rũ xuống, thoạt nhìn trông rất dữ tợn.

Tư Đồ lại không hề sợ hãi, cười hề hề vẫy tay chào: "Cha!"

Nam nhân chửi đổng một tiếng, miệng lẩm bẩm vài câu rồi thu đầu vào nhà, sau đó rất nhanh liền có người xuống nhà mở cửa.

"Con trai!" Lao ra ngoài là một nữ nhân, tóc của bà được búi ở sau đầu, từng sợi được chải chuốt rất tỉ mỉ, trên người mặc một chiếc áo hoa rất rộng, tay áo xắn lên tận khuỷu, giữa tiết trời mùa đông như thế này dường như bà không hề thấy lạnh, gương mặt vì phấn khởi mà đỏ ửng, hai mắt đen nhánh làm lay động lòng người.

https://thuviensach.vn

Cho dù vừa nhìn qua có vẻ đã hơn năm mươi, nhưng tinh thần tràn trề sức sống kia lại tựa hồ có thể cuốn hút thậm chí lây lan qua cả người đối diện.

"Mẹ." Tư Đồ Bách bước tới ôm lấy bà một cái, sau đó lùi người về phía sau đẩy Ân Thịnh lên: "Mẹ, cả Ân Thịnh cũng đến nữa."

"Ôi chao!" Nữ nhân vui vẻ vô cùng, cười híp mắt quan sát Ân Thịnh, đưa tay kéo tay y: "Thật sự là càng nhìn càng thấy thuận mắt, mấy ngày trước dì còn cùng với cha thằng Tư Đồ trò chuyện, đoán thử xem Tư Đồ có dẫn con về hay không."

Bà nở nụ cười tươi để lộ ra hàm răng trắng bóng, một mực cầm tay của Ân Thịnh kéo vào nhà.

"Vào trong ngồi vào trong ngồi, hôm nay dì hai của mấy đứa mang tới một đống đồ ngon, bữa cơm hôm nay bọn mẹ để một tay dì ấy làm tất!"

Ân Thịnh có chút lúng túng, ánh mắt dán chặt xuống cánh tay đang bị lôi kéo của mình, phảng phất có điều suy nghĩ.

Tư Đồ đi theo phía sau, lơ đãng ôm lấy thắt lưng y, như thể muốn nói: cứ thuận theo tự nhiên, sẽ không có vấn đề gì.

Đây là một tòa chung cư cao tầng nhưng cũng không quá lớn, sống từ tầng ba đến tầng năm đều là họ hàng thân thích của Tư Đồ.

Ân Thịnh rốt cục cũng lý giải được vì sao mối quan hệ giữa bà con họ hàng nhà hắn lại tốt đến vậy, là bởi vì bọn họ đều sống rất gần nhau, hàng ngày tiếp xúc cùng nhau dần dần sẽ hình thành một sự thân quen khó chối bỏ trong tiềm thức.

Tư Đồ nhỏ giọng giải thích với y: "Ở tầng ba là ông và bà nội của tôi, còn có gia đình nhà bác, ở tầng bốn là người bên nhà mẹ tôi, gồm dì ba và

https://thuviensach.vn

dì tư."

"Mẹ của tôi là từ nơi khác gả đến đây, năm xưa cùng dì ba với dì tư đến đây buôn bán nhỏ kiếm sống, sau khi mẹ kết hôn với cha rồi thì hai dì cũng ở lại đây luôn, chỉ có dì hai là ở nhà chăm sóc cho ông bà ngoại."

Ân Thịnh gật đầu, mẹ của Tư Đồ ở phía trước đã chạm tay đến cánh cửa sắt ở tầng năm, cửa vừa mở, một con chó màu vàng to tướng từ đầu nhảy bổ ra, mèo Ngân nãy giờ vốn vẫn lười biếng nằm vắt người trên vai của Ân Thịnh trong nháy mắt liền xù lông kêu lên một tiếng "Meo meo" cảnh giác.

"Này này! Đừng sửa đừng sủa!"

Mẹ Tư Đồ xua tay đuổi chó đi, Ân Thịnh đem Ngân đang bấu trên vai mình xuống rồi ôm vào lòng.

Lời của tác giả: Nghỉ Tết a ~ XDDDD Mọi người có thấy ấm áp không? Mang vợ về thăm nhà luôn này!

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 28

Cả nhà của Tư Đồ quả thật đúng nghĩa là một đại gia đình.

Ân Thịnh vừa đặt chân qua cửa, liền được tiền hô hậu ủng một trận khiến bản thân có chút luống cuống, Tư Đồ ở bên cạnh nhìn thấy bậc thầy Ân Thịnh đây thường ngày đều là nắm giữ mọi chuyện một cách dễ dàng trong lòng bàn tay thế nhưng bây giờ lại để lộ ra vẻ mặt bối rối thế này, làm hắn cảm thấy tâm trạng thập phần tốt, khóe miệng cũng hoàn hảo cong lên.

Căn nhà rộng hơn một trăm mét vuông, trên bộ ghế sofa lớn ở phòng khách lúc này đầy ấp người.

Tư Đồ giới thiệu từng người một với Ân Thịnh, tất cả mọi người đối Ân Tịnh đều tỏ ra nhiệt tình cùng hiếu kỳ vô cùng.

"Nghe nói năm ngoái con có tới đây một lần." Dì hai của Tư Đồ-một người phụ nữ bề ngoài trông rất giản dị, mỉm cười ôn hòa nói: "Năm ngoái dì không đến đây cho nên không gặp được con, lúc nào cũng nghe chị cả và mấy dì kia nhắc tới chuyện của con, rốt cục bây giờ đã gặp được người thật bằng da bằng thịt rồi."

Ân Thịnh gật gật đầu, có hơi không biết phải đáp lời như thế nào, may mắn thay bởi vì chung quanh có rất nhiều người, mà bọn họ thì lại chẳng cho y chút thời gian để nghỉ ngơi, dì hai vừa mới dứt lời đã bị những người khác chen vào đẩy qua một bên.

"Tiểu Thịnh a, còn nhớ dì không? Dì là dì ba của Tư Đồ nè." Dì ba là một người phụ nữ béo tròn, cười lên đôi mắt nhỏ híp lại thành một đường

https://thuviensach.vn

chỉ mảnh: "Nghe nói con giúp thằng tiểu tử Tư Đồ kia không ít chuyện, thật là làm khó cho con quá, tính khí Tư Đồ không tốt lắm đâu..."

Dì ba còn chưa nói xong lại bị dì Tư đẩy qua một bên: "Em nói chị này, những lời này phải để chị cả nói mới đúng chứ, Tư Đồ là cháu của chị chứ có phải con của chị đâu."

Dì Tư nói chuyện rất nhanh, mở miệng là muốn nuốt hết lời của người khác, khiến sắc mặt dì ba trở nên khó coi quay qua quở trách: "Cháu thì sao, đều là người một nhà, em còn phân biệt cái gì, tiểu Thịnh người ta đã hết lòng giúp đỡ, nói lời cảm tạ chẳng lẽ lại không đúng sao?"

"Em nói là chị cướp hết lời của chị cả rồi, lát nữa chị cả còn biết nói gì nữa chứ?!"

Dì tư trợn tròn hai mắt, chân mày cũng nhướng lên, người trong nhà vừa thấy hai người này chuẩn bị tranh cãi ầm ĩ liền vội vàng chạy tới tách họ ra.

"Tiểu Thịnh hiếm lắm mới đến đây chơi một chuyến, các người đừng có mà tranh cãi." Mẹ của Tư Đồ nhíu mày nhìn về phía hai đứa em gái của mình, rồi vừa đi vừa lôi kéo Ân Thịnh, nhấn y ngồi vào bàn ăn: "Dì mới vừa làm một ít điểm tâm, cơm trưa còn phải đợi thêm chút nữa, đừng để bị đói, mau lấp đầy bụng đi."

"Không cần đâu, cảm ơn dì." Ân Thịnh nhìn một bàn đầy ấp các món điểm tâm, không khỏi có chút buồn cười: "Trước khi đi con đã ăn điểm tâm rồi."

"Cũng đúng a, giờ này còn sớm." Mẹ Tư Đồ miệng nói nhưng mắt thì cứ lướt trên người Ân Thịnh quan sát, Ân Thịnh bị nhìn đến mức sống lưng lạnh toát, lúc này bà mới mím môi cười một tiếng: "Tiểu tử Tư Đồ tính khí không tốt, gây không ít phiền toái cho con phải không?"

https://thuviensach.vn

"Không, không có chuyện đó." Ân Thịnh lắc đầu, mặc dù y cảm thấy được Tư Đồ quả thật là loại người rất hay gây phiền toái cho người khác, bất quá xuất hồ ý liệu*, người này mỗi lần làm cái gì cũng đều có chừng mực.

*xuất hồ ý liệu: thành ngữ TQ, có nghĩa là ngoài dự tính, không ngờ được, chẳng thể ngờ...

"Con đừng nói dối giúp nó." Mẹ Tư Đồ khoát tay, bộ dạng ngụ ý con trai nhà ta ta đương nhiên hiểu nó rõ nhất: "Nếu gây thêm phiền toái cho con, con cứ gọi điện cho dì, cấp trên của nó không thể nói gì nó, thì con cứ tìm dì, dì giúp con dạy dỗ nó."

Ân Thịnh quay đầu nhìn Tư Đồ, nam nhân kia đang bị một đám nhóc con vây quanh, không biết đang nói chuyện gì mà gương mặt miệng cười không ngớt. Trong lòng Ân Thịnh khẽ động, tuy loại tình huống này đối với y thập phần xa lạ, nhưng chính bản thân y cũng không cảm thấy bài xích.

"Vâng."-Y ngoan ngoãn mỉm cười đáp.

Mẹ của Tư Đồ cao hứng vô cùng, bà giơ tay hướng về phía một đám đại nam nhân đứng ở đằng xa vẫy vẫy: "Cha nó à! Qua đây qua đây, tiểu Thịnh hiếm khi đến chơi, tốt xấu gì cũng phải đến chào một tiếng chứ!"

Cả đám nam nhân đều xoay người lại nhìn, cha của Tư Đồ dập tắt tàn thuốc, dẫn đầu đi tới.

"Cả đám phụ nữ các người bu ở trong này, tôi có muốn chào hỏi cũng không được a."

Nam nhân hừ một tiếng rồi đặt người lên chiếc ghế đối diện, giương mắt nhìn Ân Thịnh.

https://thuviensach.vn

Cặp mặt kia so với mắt của Tư Đồ thật sự rất giống nhau, sắc bén trầm ổn, lại mang theo một ít tàn bạo cùng thập phần bá đạo.

Chẳng qua là trên người Tư Đồ Bách phảng phất có chút tà khí, nhất là khi vừa ngậm thuốc lá vừa nói chuyện cùng người khác, trông hắn rất giống thủ lĩnh băng đảng xã hội đen, nhưng cha của Tư Đồ thì nửa phần tà khí trên người cũng chẳng có, ông chỉ đơn thuần là một người chín chắn trưởng thành mà thôi.

Thoạt nhìn trông ông chẳng giống một người nông dân chất phác bình thường chút nào.

"Tiểu tử kia nhờ có cậu chiếu cố." Cha Tư Đồ vừa lên tiếng đã nói ra những lời nghiêm túc vô cùng: "Cả nhà chúng tôi đều mang ơn cậu, nhất là trước kia...Nếu như không có lời nói đó của cậu, sợ là hôm nay chúng tôi đã không thể ăn được bữa cơm đoàn viên rồi."

"Nhà Tư Đồ chính là nhà của con, cứ thoái mái tự nhiên, đừng gò bó quá, tôi nghe thằng Bách nói cậu không có người thân, vậy sau này thường xuyên đến đây chơi, dịp lễ Tết thì cùng Tư Đồ trở về."

Cha của Tư Đồ chỉ là tùy ý nói ra vài câu, nhưng vào tai của Ân Thịnh lại trở thành một loại hương vị khác, đó không phải là lời nói dành cho một vị khách đến chơi nhà, đồng thời cũng không phải là một lời nói khách sáo bình thường, câu nói đó là xuất phát tự tận đáy lòng, mà ý tứ nghĩa là ông vốn đã xem Ân Thịnh như một thành viên trong gia đình rồi. Ân Thịnh trong chốc lát sợ run, không biết phải trả lời như thế nào cho phải đạo.

Cha Tư Đồ cũng không đợi Ân Thịnh trả lời, ông rất nhanh liền dời đề tài.

"Bàn cơm chủ yếu là mấy món dân dã, dì của Tư Đồ mỗi món làm một ít, chỉ sợ không hợp khẩu vị của cậu, thích cái gì cứ việc nói, để chúng tôi biết lần sau còn chuẩn bị."

https://thuviensach.vn

Dứt lời ông đứng dậy, đưa tay xoa nhẹ mái đầu Ân Thịnh giống như đối với con trai ruột.

Lỗ tai Ân Thịnh đỏ bừng lên, xấu hổ gật đầu, Tư Đồ ở đằng xa nhìn thấy cảnh tưởng đó liền đi tới, trên tay còn bế theo một đứa nhóc con.

"Cha, cha đã nói gì vậy? Ân Thịnh ngại muốn chết rồi kìa."

"Tôi nói cái gì ai cần cậu lo? Miễn không phải là chuyện xấu là được rồi." Cha Tư Đồ nói chuyện với con ruột mình sắc mặt lại thay đổi trở nên dữ tợn vô cùng, hai mắt trừng lớn, ông nhấc chân muốn đá người, cũng may Tư Đồ kịp thời tránh được.

"Khách là do con mang về, thế thì làm sao mà con có thể không lo chứ." Tư Đồ Bách ha ha cười, một bên ôm chặt nhóc con một bên tìm đường trốn đòn cước của phụ thân, cả hai cứ vậy đảo quanh bàn ăn.

Ân Thịnh nhìn một hồi, đột nhiên phát hiện cách đá chân của cha Tư Đồ thập phần đặc biệt, không giống với hành động đuổi đánh bình thường...Ngược lại như là đang dò xét con mồi trước rồi mới ra đòn.

"Con làm cảnh sát chung với thằng con dì, hẳn là cũng biết đúng không?" Mẹ Tư Đồ nhìn ra được y có điều khó hiểu, cười nói: "Cha thằng Tư Đồ hồi còn trẻ là bộ đội đặc chủng."

Ân Thịnh chợt tỉnh ngộ, chẳng trách sao luôn cảm thấy có một loại khí thế mạnh mẽ toát lên từ người ông...

"Chúng ta là quen nhau qua một buổi xem mắt." Mẹ Tư Đồ không chút dè chừng nói: "Ông ấy sau khi xuất ngũ muốn làm ăn buôn bán nhỏ, tiền trợ cấp của bộ đội mặc dù không ít nhưng con người của ổng tương đối cẩn thẩn, không bao giờ tính tới việc tiêu xài phung phí, vừa vặn gặp được ba chị em bọn dì tung hoành thiên hạ..."

https://thuviensach.vn

Nói đến tung hoành thiên hạ, mẹ của Tư Đồ tựa hồ còn hoài niệm những ngày xưa cũ hừng hực tuổi trẻ...

"Sau đó thì cả hai đến với nhau." Mẹ Tư Đồ giơ tay vén lọn tóc mai vừa bung ra, bỗng bà mở miệng hỏi: "Tuổi của Tư Đồ cũng không còn nhỏ, bằng tuổi này năm xưa cha của nó đã kết hôn cùng dì được một năm hơn rồi đấy..."

"Cả hai là đồng sự với nhau, vậy con có biết Tư Đồ thích kiểu con gái như thế nào không?"

Nghe thấy câu hỏi này Ân Thịnh bi thương vô cùng, y khẽ "Ách" một tiếng, trong đầu chỉ toàn hình ảnh Tư Đồ đè y ra mãnh liệt hôn, với cả tình cảnh lúc hai người cùng đón giao thừa trên sân thượng.

Câu hỏi này phải trả lời thế nào đây?

Chân mày Ân Thịnh chau lại, lúc này Tư Đồ từ đâu nhào tới: "Mẹ, đừng hỏi bừa, chuyện của con con tự biết."

"Mày biết cái rắm ấy."Dì ba cùng dì tư bên cạnh cũng xen vào: "Từ năm ngoái tới năm nay cứ nói "con biết con biết", mày biết vậy thì sao chẳng thấy thành quả đâu?"

"Thế nên em mới nói, tốt nhất vẫn là chúng ta tự ra tay mai mối a!" Dì tư bất mãn lên tiếng: "Nếu như năm ngoái để nó đi xem mắt con gái của ông chủ Vương nhà ở đầu ngõ, nói không chừng là đã thành đôi thành cặp rồi."

"Ông chủ Vương gì nữa trời?" Sắc mặt Tư Đồ trông như bị táo bón lâu ngày: "Ông ta chuyên buôn bán các loại dao phải không? Lỡ như con gái của ông ta không thích con lại về nhà phàn nàn với cha của cô ta, đến lúc đó chẳng phải con sẽ bị chém chết..."

https://thuviensach.vn

"Tao phi!"Dì ba của Tư Đồ sẵn tay hạ một đòn vào sau gáy hắn: "Toàn nói bậy nói bạ, mặc dù ông chủ Vương bán dao, nhưng con gái của ông ta là thuộc tầng lớp tri thức làm việc ở thành phố A đàng hoàng a, còn nói được cả ba thứ tiếng luôn đấy."

"Hơn nữa mặt mũi nhìn cũng không tệ." Dì hai đi tới đệm thêm một câu: "Dì có thấy mặt rồi, con bé về đón Tết từ mấy ngày trước, người ta khá là hiếu thuận, mua cả đống đủ thứ lễ vật về cho cha."

Cơ mặt Tư Đồ co giật, hắn đặt đứa nhỏ trong lòng xuống đất rồi cầm tay Ân Thịnh: "Đi, tôi dẫn cậu đi dạo một chút."

Cha của Tư Đồ châm một điếu thuốc, nói vọng theo phía sau hắn: "Cậu nhanh mà đến làm quen với con gái của ông chủ Vương đi! Vừa hay, dẫn Ân Thịnh đi luôn, nói không chừng còn có thể giúp cậu xem xét đối tượng kỹ càng một chút."

"Xem xét con khỉ mốc..." Tư Đồ kéo tay Ân Thịnh chạy nhanh ra khỏi cửa, một đám nhóc con bám theo.

"Ân tiên sinh, Ân tiên sinh." Đứa lớn nhất bọn chừng khoảng 12 tuổi, ở phía sau gọi với theo: "Chuyện năm ngoái anh nói với em đã thành sự thật rồi!"

Ân Thịnh ngoảnh đầu lại liền thấy một thằng nhóc con, mà bên cạnh nó còn có cả mấy đứa nhóc lóc chóc bảy tám tuổi đứng giương mắt nhìn y.

Y quay sang dùng ánh mắt thập phần khó hiểu nhìn Tư Đồ.

"Đây là con lớn của dì ba, đó là con út, cột tóc đuôi ngựa bên cạnh là con gái của dì tư, còn hai đứa nít ranh kia là cặp long phụng của dì hai."

"Lần trước cậu có nói với con lớn của dì ba rằng năm nay nó sẽ thi đậu sơ trung (THCS), kết quả vừa thông báo mấy ngày trước, quả nhiên là

https://thuviensach.vn

đậu."

Ân Thịnh buồn cười: "Tôi nói đậu liền có thể đậu thật sao? Như thế nào tôi lại không biết bản thân mình thần kỳ đến vậy?"

"Sao mà tôi biết được?" Tư Đồ phì cười, khoác vai Ân Thịnh: "Cậu lúc ấy còn thề thốt quả quyết lắm cơ."

"Có chuyện đó thật sao?" Ân Thịnh tò mò vô cùng, y nhìn về phía thằng nhóc, ngắm nghía một chút, biểu cảm trên mặt dần giãn ra.

"Nhóc lại đây để anh nhìn kỹ hơn nào." Ân Thịnh vốn đang đứng bỗng ngồi xổm xuống, vươn tay kéo đứa nhỏ đến sát trước mặt.

"Ah." Ân Thịnh bật cười, vỗ vỗ lên má của nó: "Hiện tại anh có thể nói thế này, ba năm sau nếu nhóc muốn thi đậu cao trung (THPT) cũng tuyệt đối không thành vấn đề."

"Thật ạ?!"

Thằng nhóc mừng rỡ nhảy cẫng lên la hét om sòm, lúc sau đột nhiên lại hỏi: "Vậy khi lớn lên em có được làm cảnh sát giống anh Tư Đồ như ước muốn không?"

"Chuyện này thì hơi khó..." Ân Thịnh ngẫm nghĩ: "Nhưng miễn là nhóc không ngừng cố gắng, thì có thể sẽ được!"

"Tuyệt quá đi!"

Thằng nhóc ha ha cười, nhanh như chớp nắm tay mấy đứa em chạy vào nhà, vội vàng đem "Chuyện tương lai" của mình chia sẻ cho mọi người biết.

Tư Đồ kinh ngạc: "Làm sao cậu biết trước được?"

https://thuviensach.vn

"Nhóc con đó thành tích học tập từ nhỏ đã rất tốt đúng không?"-Ân Thịnh ngiêng mắt liếc nhìn hắn.

"Đúng."Tư Đồ gật đầu: "Thầy giáo ở trường cũng nói thằng bé có khả năng tiếp thu bài học cao hơn so với những đứa trẻ đồng lứa khác."

"Ừm, dòng họ nhà anh trước kia hắn là đã làm không ít chuyện tốt." Ân Thịnh nói: "Con cháu đã được định trước sẽ liên tục thăng tiến trên con đường sự nghiệp, nhóc con kia là người có mệnh sao Văn Khúc, học chữ đối với nó không thành vấn đề, bất quá nếu muốn học võ để làm cảnh sát...Có thể trong quá trình đó sẽ gặp chút khó khăn."

"Quả thật là vậy." Tư Đồ lại gật đầu: "Thành tích môn thể dục khá là bình thường."

Ân Thịnh "Ừm" một tiếng: "Nhưng nếu không ngừng nỗ lực thì không gì là không thể."

Tư Đồ nhìn y, đoạn cúi người sát xuống hỏi: "Thế nào? Có phải là càng lúc càng thích nơi này rồi hay không?"

Ân Thịnh sửng sờ, hơi mất tự nhiên lên tiếng: "Anh dựa vào đâu mà nói vậy?"

Tư Đồ cười hắc hắc: "Có dựa vào gì đâu, tôi..."

Lời còn chưa dứt, bỗng một thanh âm rất lớn vang lên từ con ngõ trước mặt.

"Mài kéo mài dao đây! Mài...Ái chà! Đó chẳng phải là Tư Đồ Bách hay sao?"

Lời tác giả: Tết đến về thăm nhà tất sẽ bị tra tấn bởi một vấn đề duy nhất—— là xem mắt a! XDDDD Đội trưởng Tư Đồ anh có muốn trốn

https://thuviensach.vn

cũng không thoát đâu!

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 29

Người ở đầu ngõ lớn tiếng gọi tên Tư Đồ không ai khác chính là ông chủ Vương mà lúc nãy mấy dì vừa nhắc đến.

Ông chủ Vương kia vẻ ngoài trông thập phần phúc hậu, bụng bia béo tròn, tóc trên đầu tuy thưa thớt nhưng lại được chải chuốc rất kỹ lưỡng.

Miệng ông nở một nụ cười rất tươi, trên tay còn cầm một con dao thái, vốn đang ngồi xổm mài dao trước cửa tiệm thì vô tình nhìn thấy người quen nên ngẩng đầu chào hỏi.

Ông chú này thoạt nhìn hình như trẻ hơn cha của Tư Đồ vài tuổi, ông mặc áo cao cổ, bên ngoài khoác một chiếc áo gió khá dày, tay áo vén lên cao, mấy đầu ngón tay vì liên tục tiếp xúc với nước trong thời tiết lạnh giá nên ửng đỏ cả lên. (Nói chung là trong suốt quá trình mài dao sẽ phải tiếp xúc với nước.)

"Đó chẳng phải là Tư Đồ Bách hay sao?!" Ông chủ Vương ha hả cười lớn, tiện tay ném con dao xuống đất, kéo khăn lau sạch nước trên tay rồi đứng dậy bước qua cục đá mài dao đi tới.

"Chú biết ngay là thế nào con cũng sẽ về nhà vào dịp này mà. Ái chà, đã cao lớn đến như vậy rồi! Thật sự là năm tháng không buông tha một ai a..."

Ông chủ Vương giơ tay vỗ vỗ bả vai Tư Đồ Bách, đầu của ông chỉ cao tới ngực hắn.

https://thuviensach.vn

"Chú Vương." Tư Đồ lễ phép chào hỏi, nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc, thuận tay đem Ân Thịnh đẩy lên phía trước: "Đây là Ân Thịnh, con...con với cậu ta là đồng nghiệp của nhau."

"Đây chính là Ân Thịnh!" Ông chủ Vương kinh ngạc ngó sang Ân Thịnh, tựa hồ như không tin được y lại có tướng mạo như thế này: "Từng nghe mẹ con nhắc qua, chú còn tưởng đó là một nam nhân to lớn tựa như con."

"Thế nào lại gầy như vậy a? Tư Đồ con không phải là bắt nạt thuộc hạ đó chứ?"

"Làm gì có chuyện đó!" Tư Đồ lắc đầu, theo bản năng quay sang véo má Ân Thịnh: "Tên này dù có ăn nhiều cách mấy vẫn không mập lên được, con cũng không còn cách nào..."

Ông chủ Vương có chút kinh ngạc, nhìn thoáng qua hành động của Tư Đồ, rồi lại nhìn sang mặt Ân Thịnh, gương mặt Ân Thịnh hiện tại chẳng có chút biểu cảm gì, y lẳng lặng giơ tay đánh nhẹ vào bàn tay đang giữ trên má mình xuống, Tư Đồ hắc hắc cười, đoạn đem hai tay cho vào túi quần.

"Ách...A đúng rồi đúng rồi!"

Thiếu chút nữa ông chủ Vương đã quên mất bản thân muốn nói gì, lúc này tự vỗ trán một cái: "Có còn nhớ con gái của chú không? Vương Tiểu Phương, là Tiểu Phương đó, nhớ không?"

"Hai đứa hồi nhỏ hay chơi chung với nhau lắm ấy!"

Tư Đồ xấu hổ cười cười: "À là Tiểu Phương đúng không? Nhớ rõ ạ, hồi tiểu học có chung lớp với nhau một năm."

"Đúng vậy đúng vậy." Ông chủ Vương mừng rỡ reo lên: "Giáo viên dạy Ngữ văn của hai đứa cũng là cùng một người đúng không? Năm ngoái con

https://thuviensach.vn

gái cùa bà ta mới sanh cho bà ta một thằng cháu béo tròn..."

Nói tới đó biểu tình ông chủ Vương có chút phức tạp, ông chà xát hai tay: "Thời gian trôi qua thật là nhanh quá, khi đó hai đứa bây chỉ cao tới chừng này."

Ông chủ Vương giơ tay so ngang đầu gối, hướng Tư Đồ cười cười.

Tư Đồ gật đầu, đang muốn tìm đường lui khỏi mấy chuyện thời xa xưa kia thì bỗng nhìn thấy từ trong cửa tiệm xuất hiện thân ảnh của một nữ nhân, trên tay bưng một thứ gì đó đi ra.

"Cha, mẹ bảo con mang cái này cho cha..."

Giọng nói giữa chừng đột nhiên im bặt, nữ nhân chôn chân ngay cửa, chằm chằm nhìn về phía Tư Đồ.

Ánh mắt Ân Thịnh lướt qua bả vai ông chủ Vương nhắm đến nữ nhân ở phía sau, quan sát trên dưới một chút, vẫn không hé răng nói gì, trong lòng lại mơ hồ nảy sinh một ít xúc cảm lạ kỳ.

Có một loại cảm giác ũ rũ đang lan tỏa...Lại thêm cả một ít khó chịu từ sâu thẳm đáy lòng.

Ân Thịnh buồn bực suy nghĩ, chợt nghe ông chủ Vương reo to.

"Thật sự là nhắc người người xuất hiện a!" Ông chủ Vương ngoắc: "Lại đây lại đây, con có còn nhớ anh Tư Đồ không?"

Vương Tiểu Phương mỉm cười, đem vật đang cầm đặt qua một bên, phủi phủi hai tay, mạnh dạn đoan trang bước tới.

"Anh Tư Đồ, đã lâu không gặp."

Cô vươn tay ra, Tư Đồ thuận tay bắt lấy.

https://thuviensach.vn

"Thật sự là nữ đại thập bát biến*." Tư Đồ cười nói: "Khi xưa là một bé con mặt mày nhem nhuốc, hiện tại lại có thể dễ nhìn đến vậy."

*nữ đại thập bát biến: thành ngữ TQ, là nói đến sự thay đổi nhanh chóng của một cô gái trong giai đoạn trưởng thành.

Lời này của Tư Đồ nói ra là không hề giả dối, quả thật dáng dấp của Tiểu Phương không tồi, có lẽ là di truyền từ mẹ nên mới sở hữu mày liễu mắt hạnh, sống mũi thẳng tắp, thân thì cao gần một mét bảy, chân mang giày cao gót thoạt nhìn duyên dáng yêu kiều, mái tóc dài nhuộm màu nâu sẫm rũ xuống, gương mặt trang điểm thanh nhã, trông thập phần thưởng tâm duyệt mục**.

**thưởng tâm duyệt mục: cảm thấy vui lòng đẹp mắt.

Tiểu Phương vui vẻ tươi cười, điều này khiến cảm tình của Tư Đồ đối với cô tăng lên không ít, chắc một phần cũng do học thức khá cao, hơn nữa còn là thành phần tri thức làm việc ở thành phố, vậy nên nhất cử nhất động của Tiểu Phương đều rất tự nhiên không chút gượng gạo. Tư Đồ đột nhiên lại nghĩ, nếu bản thân mấy năm trước thật sự nghe theo lời dì tư đi xem mắt cô...Thì có lẽ...

Bất quá có một số chuyện vốn đã được định sẵn, tình yêu chính là chẳng phân biệt thứ tự đến trước hay đến sau, dù cho mấy năm trước hắn thật sự quen biết với nữ nhân trước mắt này đi chăng nữa, thì cũng sẽ không giống như các bậc trưởng bối mong muốn, yên ổn thành gia lập thất, bởi lẽ một nửa trời định của hắn vẫn thủy chung chưa xuất hiện.

Vừa nghĩ như thế, trong tâm can Tư Đồ bồng dần lan tỏa một loại cảm giác ôn nhu khó tả, khóe mắt hắn khẽ nhìn sang Ân Thịnh đang im lặng đứng bên cạnh, dưới ánh nắng của mặt trời, từng đường nét trên khuôn mặt tuấn tú đó đều dịu dàng đến lạ thường, ánh mắt y vô định nhìn vào khoảng

https://thuviensach.vn

không xa xăm, phảng phất như hoàn toàn tách rời khỏi mọi âm thanh huyên náo xung quanh.

Chỉ cần nhìn y như thế này thôi nội tâm cũng sẽ không ngăn được mà cảm thấy bình yên vô cùng.

"Anh Tư Đồ?" Tiểu Phương nói được vài câu thì phát hiện Tư Đồ không hiểu sao lại thất thần trơ người ra, cô không nhịn được liền kêu lên một tiếng.

"Ơ? À, em nói là muốn đi thăm thầy sao..." Tầm mắt Tư Đồ trở về đối diện với cô, hắn nhìn đồng hồ đeo tay một chút, nhận thấy vẫn còn ít thời gian nữa mới tới buổi cơm trưa: "Nhưng đến mà không báo trước thì cũng không phải phép lắm."

"Em có số điện thoại của thầy mà." Tiểu Phương cười cười, moi từ trong túi ra một chiếc điện thoại di động: "Đi chung không?"

Tư Đồ cũng không biết phải trả lời như thế nào, vừa muốn quay sang hỏi ý Ân Thịnh ra sao, nhưng nam nhân nọ xem hắn như người vô hình, vẫn không nói gì đừng yên một chỗ, y đưa tay gãi gãi cổ, chân mày tuấn mỹ khẽ nhếch lên.

"Nếu anh không tiện thì thôi, để hôm khác vậy." Tiểu Phương cẩn thận cất điện thoại vào, sau đó nhìn sang Ân Thịnh: "Anh Tư Đồ có khách nên muốn tiếp đãi cho chu đáo đúng không? Cũng do em không suy nghĩ chu toàn, Ân tiên sinh hẳn là đang cảm thấy rất nhàm chán?"

"..." Ân Thịnh đảo mắt liếc nhìn nữ nhân một cái, suy nghĩ trong chốc lát liền gật đầu cái rụp.

Tiểu Phương đơ người, bản thân không hề nghĩ đến việc nam nhân này đến một lời khách sáo cũng không có lại thẳng thắn trực tiếp thừa nhận.

https://thuviensach.vn

Cô đã nhiều lần quan sát Ân Thịnh, kỳ thật chỉ nhìn vẻ bề ngoài của y, không ai nghĩ rằng y hóa ra là cảnh sát, bởi lẽ nhìn dáng vẻ Ân Thịnh không giống với người đã từng trải qua khóa huấn luyện thể chất khốc liệt ở trường cảnh sát.

Lẽ đương nhiên, Ân Thịnh vốn không phải cảnh sát, nhưng sự thật này chỉ có một vài người biết.

Tư Đồ thấy Ân Thịnh không còn chút hứng thú nào, hắn vội vàng quay sang nói với Tiểu Phương: "Vậy hôm khác đi, giờ anh dẫn Ân Thịnh đi tham quan xung quanh đã, không làm phiền em nữa."

Tiểu Phương gật đầu tạm biệt, ông chủ Vương nhìn thấy sự việc diễn ra không như mong đợi liền nóng ruột vô cùng, ông đưa tay nhéo một cái vào lưng con gái.

Tiểu Phương nhíu mày quay đầu lại thì thấy cha đang nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn mình, cô thở dài, vừa lúc nam nhân trước mắt chuẩn bị đi mất thì đột nhiên lên tiếng: " Cái kia...Nếu không ngại, để em thử một lần làm hướng dẫn viên du lịch có được không?"

"Tuy chỗ này cũng không có gì để xem." Tiểu Phương đối Ân Thịnh nói: "Nhưng tôi có thể dẫn cậu đến những nơi mà anh Tư Đồ yêu thích."

Tư Đồ ngây ra một lúc, vừa định từ chối, lại nghe Ân Thịnh hờ hững phun ra một câu: "Cũng được."

Thế là ba người lẳng lặng bước đi, Tư Đồ ở chính giữa, bên phải là Ân Thịnh, bên trái là Tiểu Phương.

Hắn đột nhiên cảm thấy bản thân tựa như đang nằm trên bàn chông, lúc thì đưa tay lên gãi gãi cổ, lúc thì lại duỗi tay duỗi chân.

https://thuviensach.vn

"Các anh phá được rất nhiều vụ án, em xem trên tivi nên biết được." Thanh âm của Tiểu Phương nhẹ nhàng cất lên: "Anh đối với em có thể cảm thấy rất xa lạ, nhưng em rất thường nhìn thấy anh qua tivi."

"Vậy sao?" Tư Đồ cười cười: "Nhưng mỗi lần anh xuất hiện cũng đều không có chuyện gì tốt a." (Editor: Chỉ khi nào có án mạng nghiêm trọng mới được phỏng vấn trực tiếp trên sóng truyền hình.)

Tiểu Phương sửng người, liền sau đó bật cười: "Đúng là vậy thật."

Ân Thịnh hai tay giữ trong túi quần chán chường ngó trái ngó phải, y không dắt Ngân theo, Ngân và con chó Đại Hoàng nhà Tư Đồ có vẻ rất hợp nhau, hai con vật trong phòng khách rượt đuổi quậy phá đến bất diệc nhạc hồ*, y thấy vậy liền không muốn khiến Ngân mất hứng.

*bất diệc nhạc hồ: ý là làm việc gì đó rất vui, mải mê đến quên cả trời đất.

Bởi tính Ân Thịnh ít khi ra ngoài chơi mà chỉ thích chui rúc ở nhà, thế nên Ngân cho tới giờ cũng chưa từng có lấy một bằng hữu nào. Khó mà nó có dịp tiếp xúc chơi đùa cùng một con vật khác, Ân Thịnh cũng không nhẫn tâm chen vào phá đám bọn chúng.

Tiểu Phương là một người rất dễ gần, luôn chu đáo và biết suy nghĩ, tựa như hiện tại vậy, sau khi cùng Tư Đồ chuyện trò vài câu, cô cũng không quên đối đãi cho phải phép với khách của Tư Đồ.

"Ân tiên sinh ở cảnh cục là làm gì vậy? Nghe dì của Tư Đồ bảo cậu là cố vấn?"

"Ừm.." Ân Thịnh gật đầu một cái.

"Cố vấn có phải là người đưa ra những gợi ý quan trọng trong quá trình phá án không?" Tiểu Phương tỏ vẻ thích thú: "Ân tiên sinh đây nhất định

https://thuviensach.vn

kiến thức rất rộng rãi."

"Ừm." Ân Thịnh chẳng chút khiêm tốn: "Không sai biệt lắm."

Tiểu Phương cười rộ lên: "Tính cách của Ân tiên sinh rất thú vị a."

"Người trong cảnh cục đối xử với nhau có tốt không?"

"Rất tốt."

"Anh Tư Đồ khi phá án nhất định là sẽ rất nghiêm túc đúng không? Những lúc có án phải xử lý thì hai người sẽ giống như bây giờ ở bên cạnh nhau để hợp tác hay sao?"

"Như bây giờ."

"...Ân tiên sinh là cố vấn, vậy có được trang bị súng không?"

"Không có."

Tiểu Phương chẳng nói thêm được gì, vì một người cho dù có giỏi giao tiếp đến cỡ nào đi chăng nữa mà lại gặp phải một kẻ hỏi gì thì trả lời nấy mà khi trả lời cũng chẳng hề suy nghĩ hay trau chuốc lời nói, thì đành phải bất lực không thể giải quyết.

Cô có chút bối rối khẽ nhìn Tư Đồ, tựa hồ như muốn cầu cứu, cũng là muốn tìm đề tài nào khác để xua tan bầu không khí tẻ ngắt lúc này.

Chỉ tiếc tâm trạng Tư Đồ đang rất tốt, vẻ mặt tươi cười lắng nghe hai người họ một người thì nhiệt tình hỏi còn một người thì cộc lốc đáp, giống như hắn hoàn toàn không phát giác ra được sự thiếu tự nhiên trong đoạn đối thoại đó.

Tiểu Phương bất đắc dĩ đành phải đem đề tài xả trở lại người Tư Đồ, Tư Đồ vẫn như cũ lịch sự trả lời, không hề nhạt nhẽo, nhưng lại cảm thấy

https://thuviensach.vn

khoảng cách rất xa.

Tiểu Phương có phần thiếu kiên nhẫn, kỳ thật cô cũng không muốn cứ như vậy mà kết thân với Tư Đồ, chỉ là gia đình ép buộc quá gắt gao nên đành phải làm dáng một chút, dĩ nhiên nếu có khả năng thì Tư Đồ tuyệt đối là một sự lựa chọn không tồi chút nào, nhưng hiện tại rõ ràng Tư Đồ không hề có ý nghĩ đó. Tiểu Phương còn nói thêm vài câu, nhưng cũng chẳng có gì thú vị, nên lúc sau liền dứt khoát ngậm miệng không nói nữa.

Mọi người đem những suy nghĩ vẩn vơ hết thảy bỏ sang một bên, ngược lại khiến bầu không khí xung quanh trở nên thoải mái rất nhiều.

Tư Đồ dẫn Ân Thịnh đến trường tiểu học trước kia của hắn, trên sân trường cùng Ân Thịnh nói về những câu chuyện thời thơ bé thập phần thú vị, cứ đến mùa hè là rất thích chạy ra bờ sông chơi, nói đến hắn khi đó có lần đã cứu được một đứa nhỏ thiếu chút nữa thì chết đuối, vẻ mặt kiêu ngạo vô cùng.

Ân Thịnh dần tươi cười nhiều hơn, tựa hồ như tâm tình bất mãn lúc nãy đã không còn, y đi bên cạnh Tư Đồ chăm chú lắng nghe cùng quan sát cảnh vật chung quanh, Tiểu Phương thỉnh thoảng lại nhắc đến những chuyện xấu hổ lúc nhỏ của Tư Đồ, Ân Thịnh cũng rất nhiệt tình nghe ngóng.

"Vậy cái tên Nhị Lăng Tử giờ ra sao rồi?" Thời điểm cả ba trở về nhà, Tư Đồ bỗng lên tiếng hỏi: "Nghe nói hắn bỏ dở giữa chừng khi đang học trung học đúng không?"

"Ừm." Tiểu Phương gật đầu: "Lúc đầu là do hít thuốc phiện nên bị bắt giữ, sau khi cải tạo con người cũng sửa đổi tốt hơn, trở về nhà được mấy tháng thì gia đình bắt đi kiếm việc làm."

Suy nghĩ một chút, Tiểu Phương liền sực nhớ: "Hình như là xin vào làm công nhân cho công ty Kim Long."

https://thuviensach.vn

"Kim Long?" Tư Đồ nhướng mày: "Chủ tịch của công ty đó là Kim Đại Chung phải không?"

"Phải." Tiểu Phương nói: "Phạm vi hoạt động của công ty bọn họ khá rộng lớn, hầu như đều có mặt ở mọi lĩnh vực, công ty của em năm ngoái có hợp tác làm ăn cùng bọn họ, nhưng Kim Đại Chung một bụng thâm hiểm, sau vài lần làm ăn, ông chủ của em cũng không còn tới lui cùng hắn nữa."

"À..." Tư Đồ gật đầu, có vẻ hơi trầm ngâm. Vừa hay lúc đó cả đám bọn họ lại nhìn thấy bóng dáng ông chủ Vương đứng trước cửa tiệm, Tiểu Phương liền quay sang nói lời tạm biệt rồi rời đi.

"Chúng ta cũng quay về thôi." Tư Đồ xoay người ôm lấy bả vai Ân Thịnh, Ân Thịnh mở to mắt nhìn hắn——

"Anh bị làm sao vậy?"

"Hả?" Tư Đồ ngạc nhiên: "Tôi có bị làm sao đâu?"

"Lúc anh nghe thấy cái tên Kim Đại Chung, sắc mặt rõ ràng thay đổi."

Ân Thịnh chằm chằm nhìn hắn: "Hai người có quen biết à?"

"Cứ cho là có đi." Tư Đồ cười rộ lên, kéo tay Ân Thịnh quẹo vào con hẻm phía trước mặt, ngó trái ngó phải một lúc thấy không có ai, liền cúi đầu thân mật hôn lên má Ân Thịnh: "Tên đó không phải là người tốt, chỉ là không vui khi nghe thấy tên của hắn thôi."

"Ờ." Ân Thịnh gật đầu, cách một lát sau đột nhiên hỏi: "Tại sao lại hôn tôi?"

"A?" Tư Đồ sửng sốt.

Ân Thịnh đẩy hắn ra, đồng thời đưa tay xoa xoa mặt: "Đây là sở thích của anh sao? Về sau đừng có động một chút là lại hôn tôi."

https://thuviensach.vn

Lời tác giả: Kim Đại Chung là nhân vật phản diện, chương này trước hết để cho hắn xuất hiện một chút. =W=

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 30

Thời gian thăm viếng trôi qua rất nhanh.

Ân Thịnh và Tư Đồ ở lại thị trấn một đêm, qua hôm sau hai người liền lái xe trở về thành phố A.

Trước khi đi, Ân Thịnh còn đặc biệt nhận được cả đống lì xì cùng với một ít đặc sản tươi ngon.

Đại Hoàng buồn bã lắc lắc đuôi, rên rỉ nức nở nhìn chằm chằm vào Ngân đang nằm yên trong vòng tay Ân Thịnh, chỉ thấy cái tai của Ngân khẽ run lên, lười biếng ngáp một cái, nó dùng nửa mắt từ trên cao nhìn xuống Đại Hoàng đứng ở phía dưới, bộ dạng cao ngạo "Gừ" một tiếng.

Một nhà lớn nhỏ đều ra cửa tiễn đưa, Ân Thịnh cầm xấp bao lì xì trên tay mà chẳng biết phải làm thế nào cho phải.

"Con không thể nhận..."

"Cầm lấy cầm lấy." Mẹ của Tư Đồ thuận tay giựt đống bao lì xì nhét vào túi y: "Ở chỗ này của dì nếu chưa lập gia đình thì vẫn là trẻ con, mà đã là trẻ con thì phải nhận tiền lì xì."

"Là tâm ý của mọi người ở đây, không thể từ chối a!"

Ân Thịnh cứng họng nhìn về phía Tư Đồ, Tư Đồ cười ha hả gật đầu: "Hiếm khi đến một lần, cứ nhận lấy đi."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh không còn cách nào khác, đành lên tiếng nói lời cảm ơn, cha của Tư Đồ gương mặt nghiêm túc khoanh tay đứng ở bên cạnh.

"Có rảnh thì thường xuyên về chơi, sang năm cũng cùng với Tư Đồ trở về."

Ân Thịnh cười cười, trong lòng lại nói tuy rằng người nhà bác đây ai cũng rất tốt, nhưng chính mình cũng không thể hàng năm đều theo Tư Đồ trở về, như vậy có điểm không được thỏa đáng lắm...Còn chưa suy nghĩ xong, liền nghe cha của Tư Đồ hờ hững nói một câu: "Thằng Tư Đồ nếu không dẫn theo cậu về, tôi liền đánh gãy chân nó."

Ân Thịnh: "..."

Cái này là đang uy hiếp sao? Rốt cục là uy hiếp Tư Đồ hay là uy hiếp mình vậy?

Tư Đồ chào tạm biệt cùng các vị trưởng bối, xong xuôi đem Ân Thịnh vẫn còn đang đứng ngốc lăng một chỗ nhét vào trong xe, cuối cùng thì nổ máy rời đi.

Đợi cho đến khi xe ra khỏi thị trấn, lên đến đường lớn, Tư Đồ mới đột nhiên rầu rĩ nói: "Cậu sang năm nên cùng tôi trở về, cha của tôi nói một là một, không nói hai lời."

Ân Thịnh kinh ngạc quay sang nhìn Tư Đồ, vừa thấy nam nhân này bày ra một bộ mặt thập phần nghiêm túc, y rốt cục cũng không nhịn được phải phì cười.

"Cảm ơn."

Ân Thịnh cười một lúc, tâm tình cũng trở nên rất tốt, khóe môi cong lên thản nhiên nói: "Gia đình của anh đối xử với tôi rất tốt, lần sau trở về tôi sẽ mang theo thật nhiều lễ vật."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ cũng cười rộ lên: "Bọn họ nhất định sẽ rất vui."

Bầu không khí giữa hai người nhất thời dịu đi không ít, Tư Đồ khẽ thở phào nhẹ nhõm, câu nói cùng thái độ lãnh đạm ngày đó khi Ân Thịnh đẩy hắn ra vẫn cứ vang vọng mãi trong đầu, bộ dáng lúc ấy của hắn quả thật rất giống Đại Hoàng, vì bị cấm có những cử chỉ thân mật nên trông ủ rũ vô cùng.

Ngân nằm dài ở ghế sau phe phẩy đuôi, lười biếng híp mắt, móng vuốt nhỏ ôm chặt món đồ chơi mà dì ba mua cho nó.

Ân Thịnh nương theo kính chiếu hậu nhìn thoáng qua, trong lòng có chút lay động, tính tình của Ngân cùng y thật sự rất giống nhau, đều sẽ không tự nhiên để tâm tới người khác, cũng sẽ không dễ dàng nhận lấy của ai một thứ gì, mà Ngân hiện tại lại nhận lấy món quà đó, chứng tỏ...nó rất hài lòng.

Trong đầu bỗng xuất hiện hình ảnh con chó Đại Hoàng nhà Tư Đồ dùng ánh mắt bi thương nhìn y, Ân Thịnh nhịn không được liền nghĩ: Có lẽ vì Ngân mình thỉnh thoảng cũng nên về đây chơi, tránh để hai tiểu tử này quá tịch mịch. (Hai tiểu tử = Đại Hoàng và Ngân)

Chưa đầy ba giờ đồng hồ sau, bọn họ đã về tới thành phố A, Tư Đồ lái xe đưa Ân Thịnh về dưới căn hộ của y, nhìn y ôm Ngân ra khỏi xe rồi đi vào thang máy, xong xuôi hắn mới châm một điếu thuốc, nổ máy quay về nhà mình.

Cùng Ân Thịnh ở chung một chỗ được mấy ngày, hiện tại đột nhiên phải tách ra, Tư Đồ thế nhưng lại cảm thấy có gì đó rất không thích hợp. Vừa về đến nhà liền nhìn thấy đôi chén bát từ hôm giao thừa đến giờ vẫn chưa rửa yên vị nằm trong phòng ăn, trên ghế sofa là bộ mền gối của hắn, còn cửa sổ thì như cũ đóng chặt, trong lòng bất giác khó chịu vô cùng.

https://thuviensach.vn

Mà ngay cả Ân Thịnh, vừa trở về nhà cũng đã nảy sinh một loại cảm giác thập phần xa lạ.

Chỉ mới rời khỏi chưa tới ba ngày, lại tưởng chừng như đã rời khỏi nơi này ba năm.

(Ý Ân Thịnh là nói căn nhà này chỉ mới rời đi được vài ngày, nhưng sao lúc trở về lại thấy xa lạ đến thế, phải chăng là vì trong lòng thiếu mất một thứ gì đó rất đỗi thân quen...)

Buông rèm cửa xuống, căn phòng chẳng mấy chốc ngập chìm trong bóng tối tĩnh lặng, bốn bề im ắng, không còn nghe thấy giọng nói lanh lảnh của dì tư nhà Tư Đồ, không còn ngửi thấy hương vị thuốc lá của những người đàn ông trong gia đình, âm thanh hồng hộc thở của Đại Hoàng cùng tiếng cười nói vui vẻ của đám con nít cũng không nốt.

Thậm chí không còn thấy hay nghe được tiếng pháo lửa nổ đì đùng trên bầu trời nữa, hết thảy những thứ vừa rồi, những thanh âm đó trước đây vốn luôn khiến y cảm thấy rất ồn ào, rất phiền phức.

Như thể bản thân bất chợt phải rời bỏ thứ gì, Ân Thịnh đem Ngân thả xuống đất, lấy thức ăn của mèo cùng nước sạch đổ đầy vào hai cái bát nhỏ của nó.

Lướt một vòng khắp căn nhà, sau đó Ân Thịnh quyết định đi tắm, thay quần áo khác thật sạch sẽ, lấy một chiếc khăn choàng màu đen quấn lên cổ, rồi dứt khoác mở cửa ra khỏi nhà.

Y bắt taxi đến cảnh cục, bước xuống xe đúng lúc đụng phải Tư Đồ, quần áo trên người cũng đã đổi mới, đầu tóc hắn hơi ẩm ướt vì mới gội.

(Editor: "Đụng" ở đây là chạm mặt, đụng mặt chứ không phải va vào nhau đâu.)

https://thuviensach.vn

Tư Đồ vừa hay đi tới trước cổng cảnh cục, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một người từ trên taxi bước xuống, hai người nhìn nhau một hồi, đều cảm thấy có chút xấu hổ.

"Tôi...Ách..." Tư Đồ gãi gãi cổ: "Ở nhà cũng không có việc gì để làm, nên mới dứt khoát đến đây xem qua vụ án...

"..." Ân Thịnh gật đầu một cái, không nói gì, lẳng lặng theo Tư Đồ vào trong.

Hai người vào phòng làm việc của Tư Đồ, nhân viên trực ban ở cảnh cục lúc này chỉ lác đác vài ba người, những người khác phải đến ngày mai mới đi làm đầy đủ. Tư Đồ trước tiên mở điều hòa, còn Ân Thịnh ngồi xuống ghế sofa, Tư Đồ rót cho y một tách cà phê hòa tan nóng hổi.

"Tôi thích uống trà hơn."

Ân Thịnh cầm tách cà phê trên tay thuận miệng nói.

"Tôi biết." Tư Đồ mỉm cười: "Kiều Mạch* đúng không? Trước kia phòng làm việc của tôi rất hay trữ sẵn..."

(Kiều Mạch: tên một loại cây thân thảo được lấy làm cháo, làm bánh, làm trà, rất bổ dưỡng.)

Nói tới đây, Tư Đồ bỗng dừng lại, chuyển hướng sang một đề tài khác: "Sao cậu cũng tới đây? Tôi cứ nghĩ cậu sẽ lười biếng ở nhà ngủ bù một giấc thật sảng khoái mới đúng chứ."

"Ngủ bù?" Ân Thịnh liếc mắt nhìn hắn: "Trông tôi rất giống với người cần phải ngủ đông lắm hay sao?"

"Không phải..." Tư Đồ cứng họng, vò vò mái tóc: "Cậu cũng đến tra án à?"

https://thuviensach.vn

"Chẳng lẽ tôi tới cảnh cục là để uống cà phê?" Ân Thịnh tiếp tục liếc mắt.

Được rồi...Tư Đồ thở dài, hắn không thể chỉ bởi vì dạo gần đây mối quan hệ của hai người có chuyển biến tốt mà xem nhẹ bản tính nói chuyện chẳng chịu buông tha ai của y.

"Vậy chúng ta tra án." Tư Đồ ho khan một tiếng, kéo tập hồ sơ trên bàn lại gần rồi mở ra, đây là những tài liệu cần thiết cho vụ án mà đêm giao thừa hắn đã nhờ Tiểu Lý chuẩn bị sẵn.

Tập hồ sơ bên ngoài được làm bằng da động vật, phần tài liệu bên trong chất dày cũng đến vài cm.

"Đây là tất cả những trường hợp báo mất tích trong vòng một năm trở lại đây." Tư Đồ lật lật vài trang, xem sơ qua: "Có phải Lục Phượng mất tích từ hai tháng trước không?"

"Dựa theo thời điểm bắt đầu có những cuộc gọi khiếu nại thì quả đúng là vậy." Ân Thịnh gật đầu: "Sau khi chết đi trở thành vong linh, linh hồn sẽ cảm thấy thời gian trôi qua đối với họ cực kì chậm, vậy nên cô ta sẽ cho rằng bản thân đã chết rất lâu rồi."

"Chúng ta sẽ phải tính trừ hao bắt đầu từ ba tháng trước."Tư Đồ lục tìm trong tập hồ sơ, rút ra phần tư liệu có dán nhãn ngày tháng khoảng ba tháng đỗ lại đây: "Tôi giúp cậu tra tên Lục Phượng, cậu chỉ việc xem ảnh để xác nhận xem có phải cô ta hay không thôi."

"Được."

Ân Thịnh từ ghế sofa đứng dậy, đem tách cà phê đặt lên bàn, vươn tay đón lấy một phần tư liệu Tư Đồ đưa cho y, mở ra từ từ coi.

https://thuviensach.vn

Hai người im lặng đối chiếu hình ảnh và tên, nhiệt độ trong phòng dần dần tăng lên, Ân Thịnh buộc phải cởi khăn choàng cùng áo khoác, đồng thời mở một vài nút áo sơ mi ra để dễ thở hơn, cổ tay áo vén lên cao, tiếp tục chúi đầu vào công việc của mình.

Tư Đồ vốn rất tập trung tìm kiếm nhưng thời điểm vô tình ngẩng đầu lên, thứ hắn nhìn thấy lại chính là một màn này.

Ánh mắt hắn lưu luyến mãi trên cần cổ trắng nõn của Ân Thịnh, trái cổ ở yết hầu hơi nhô ra trông thập phần gợi cảm, mang theo một mị lực hấp dẫn khiến người nhìn khó cưỡng lại được.

Hắn đột nhiên cảm thấy được cổ họng mình có chút khô rát, cố gắng dời tầm mắt đi nơi khác nhưng lại càng khiến khát vọng tăng lên gấp bội.

"Tìm thấy rồi!"

Ân Thịnh cầm lấy một phần tư liệu bất thình lình kêu lên, thanh âm của y phá vỡ bầu không khí mờ ám trong phòng lúc này, Tư Đồ hoàn hồn, vội thu hồi ánh mắt đứng lên tiếp nhận tư liệu trên tay Ân Thịnh.

"Lục Phượng...36 tuổi." Tư Đồ đọc phần từ liệu đó, thật cận thận xem xét hình ảnh của cô ta.

Tấm hình này không phải ảnh thẻ mà lại là ảnh chụp sinh hoạt đời thường, bởi vì thân nhân của người mất tích khi đến cảnh cục báo án đều sẽ mang theo tấm ảnh được người mất tích chụp trong khoảng thời gian gần nhất. Thông qua ảnh chụp, có thể nhìn thấy được Lục Phương mặc dù đã trải qua 36 cái xuân xanh nhưng trông trẻ hơn nhiều so với tuổi, làn da được bảo dưỡng rất tốt, tóc xoăn uốn lượn thả tung trên vai, bên dưới lớp áo khoác là một chiếc áo len mỏng, sức sống trong cô lan tỏa khắp mọi nơi.

"Đây chính là..."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ nhìn về phía Ân Thịnh, Ân Thịnh gật đầu một cái: "Nhưng mà tôi đảm bảo anh sẽ không muốn nhìn thấy bộ dạng lúc này của cô ấy đâu."

Tư Đồ nhướng mày, cầm lấy di động bắt đầu nhập dãy số điện thoại viết trong tư liệu.

"Xin chào, cho hỏi có phải là người nhà của cô Lục Phượng không ạ? Đây là đội hình sự đặc nhiệm thuộc phòng cảnh sát hình sự ở cảnh cục."

Tư Đồ nghiêm túc hỏi, nhưng thanh âm vẫn giữ được độ nhu hòa mềm mỏng, bởi vì hắn biết đối với những người đang trong trạng thái trông chờ thân nhân bị mất tích trở về rốt cục lại nhận được tin xấu, đó tuyệt đối không phải là chuyện vui vẻ gì.

Tư Đồ đã nhiều lần gặp phải trường hợp thân nhân người mất tích vừa nghe tin xong tâm tình liền kích động, vậy nên vào thời điểm này, hắn quả thật đang làm rất tốt.

"Vâng, tôi là..." Tư Đồ gật đầu: "Có một số chuyện liên quan đến cô Lục Phượng, vâng...Anh có thể tới cảnh cục một chuyến không?"

"Được, tôi sẽ ở văn phòng chờ các người...Được, gặp lại sau."

Tư Đồ cúp điện thoại, thở dài, người nghe máy là chồng của Lục Phượng, vừa rồi nghe Tư Đồ báo danh xong thanh âm của anh ta lập tức trở nên kích động, thậm chí nói năng còn có chút lộn xộn.

Chút nữa phải làm thế nào để đối mặt.với nỗi đau mất vợ của người chồng cùng nỗi đau mất mẹ của đứa con đây?

Tư Đồ ngồi vào ghế dựa, trông hắn như có điều gì suy tư, Ân Thịnh nhìn hắn một cái, đem những tư liệu không liên quan khác trên bàn thu dọn thật kỹ, rồi tiếp tục bưng tách cà phê của mình lên nhâm nhi.

https://thuviensach.vn

Khoảnh khắc chờ đợi này đối với đôi bên đều là một loại dày vò. Hai mươi phút sau, chồng và con của Lục Phượng xuất hiện.

"Tôi, tôi họ Nghiêm, tên duy nhất một chữ Thành." Nam nhân mới đến thoạt nhìn đã trải qua rất nhiều đau khổ, tuổi của anh ta hẳn là ngang ngửa với Lục Phượng, nhưng tóc hai bên mái tai lại bạc gần hết, anh ta siết chặt ngón tay đầy lo âu, gò má hốc hác cùng quầng thâm đậm đen dưới mắt hiện lên rõ rệt, qua đó có thể nhìn ra ba tháng qua đối với anh ta không khác gì là tra tấn.

Đứng kế bên Nghiêm Thành là người mà Lục Phượng đã từng nhắc qua, đứa con trai vừa học xong cấp một của cô ấy.

Đứa nhỏ tên gọi Nghiêm Lục, là dùng họ của cha và mẹ hợp lại thành, xem ra rất được yêu thương cùng nuông chiều.

Đứa nhỏ mặc một chiếc áo lông, tay mang găng, gương mặt thơ ngây vì lạnh mà đỏ ửng cả lên, ánh mắt sáng ngời nhìn Tư Đồ, biểu tình trên mặt không thể che giấu đi niềm vui sướng tột độ.

"Tìm được mẹ rồi sao?" Thằng bé lên tiếng trước, hướng về phía Tư Đồ hỏi: "Mẹ đâu? Em có thể gặp mẹ không?"

Vừa nói xong chóp mũi liền đỏ lên, dáng vẻ dường như sắp khóc đến nơi.

Tư Đồ đưa tay xoa tóc nó dỗ dành: "Bọn anh...Phát hiện một ít dấu tích có liên quan đến mẹ em, nhưng vẫn cần có thêm nhiều manh mối nữa."

Nghiêm Thành vừa nghe thấy lời của Tư Đồ, bao nhiêu hy vọng dâng trong đáy mắt tức khắc dập tắt.

Hầu kết của anh ta giật giật trông như sắp phát hỏa đến nơi, lại hết sức kiềm nén, lo lắng bật khỏi ghế đập bàn một cái.

https://thuviensach.vn

"Vẫn là không tìm thấy?! Ba tháng! Ba tháng! Các người rốt cục là đang làm cái gì hả?!"

Mắt của nam nhân đỏ ngầu tức giận, anh ta nắm chặt bàn tay, Nghiêm Lục đứng bên cạnh cuối cùng cũng rớt nước mắt.

"Xin hãy tin tưởng chúng tôi..." Gương mặt Tư Đồ vô cùng nghiêm túc và thành khẩn: "Chúng tôi không bao giờ ngừng lần theo những dấu tích có liên quan đến người mất tích, cả nước đối với án mất tích đều rất coi trọng, chúng tôi đã cho những cảnh sát tốt nhất giỏi nhất vào cuộc..."

"Kia con mẹ nó đều là vô nghĩa!" Nghiêm Thành nóng nảy gầm lên: "Tôi muốn kết quả! Tôi chỉ cần kết quả!"

Tư Đồ mím môi, ánh mắt nhìn về phía Ân Thịnh, Ân Thịnh hiểu ý buông tách đứng dậy, vươn tay kéo Nghiêm Lục lại gần.

"Chúng ta ra ngoài chờ một lát được không?" Ân Thịnh rút một tờ khăn giấy đưa cho thằng bé: "Đội trưởng Tư Đồ cùng với cha của em có chuyện cần bàn với nhau."

Thằng bé nhìn Ân Thịnh, rồi lại nhìn cha của mình, cuối cùng nhận lấy tờ khăn giấy, đi theo Ân Thịnh ra ngoài.

Ân Thịnh dẫn nó đến văn phòng kế bên, không chút khách khí mở điều hòa của người khác lên sử dụng, còn rót một cốc nước ấm cho thằng bé định thần.

Trở lại văn phòng làm việc của Tư Đồ, Nghiêm Thành dường như cảm nhận được gì đó, chậm rãi thu hồi lửa giận trong người, hai mắt thằng tắp nhìn Tư Đồ: "Các người tìm thấy cô ấy rồi phải không? Đã tìm thấy rồi phải không?"

https://thuviensach.vn

"Không, chúng tôi không tìm thấy." Tư Đồ lắc đầu: "Nhưng hiện tại chúng tôi nghi ngờ vợ của anh, cô Lục Phượng...Đã bị người khác mưu sát."

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 31

Ân Thịnh ở phòng kế bên vừa thư thả hưởng điều hòa, uống cà phê vừa trông nom Nghiêm Lục. Y ngồi trên ghế sofa quan sát đứa nhỏ trước mặt, Nghiêm Lục dáng dấp tương đối giống mẹ, tuy đường nét trên mặt có chút mờ nhạt, nhưng vẫn chưa tới tuổi trưởng thành nên đa số những đặc điểm nổi trội của gương mặt còn chưa hiện lên rõ rệt, thoạt nhìn có điểm hơi giống bé gái, mái tóc đen ngắn phảng phất một ít tinh nghịch cùng năng động, nó bất an động đậy đôi chân, ánh mắt vô hồn dừng lại ở một góc bàn làm việc.

"Các anh...Tìm được mẹ rồi sao?" Nghiêm Lục vẫn không ngẩng đầu, cầm cốc nước trong tay nhẹ nhàng hỏi

Trong căn phòng làm việc yên tĩnh chỉ nghe được giọng nói nghẹn ngào có chút khản đặc của thằng bé, ngón tay Ân Thịnh khẽ sờ lên lư hương nhỏ ở thắt lưng, thản nhiên nói: "Vẫn chưa."

"Vậy sao lại gọi cha đến." Thằng bé khó hiểu: "Các anh khi nào thì mới tìm được mẹ?"

"Hiện tại bọn anh phát hiện một ít manh mối." Ân Thịnh châm chước từ ngữ nói: "Phá án thì phải cần đến manh mối, bọn anh chỉ mới tìm thấy một phần nhỏ dấu vết, muốn liên kết đầy đủ sự kiện lại thật hoàn chỉnh còn cần tới sự hỗ trợ của hai người."

"Các anh muốn hỏi điều gì?" Thằng bé ngẩng đầu lên, buông cốc nước xuống bàn, rất nghiêm túc nhìn chằm chằm Ân Thịnh: "Em có thể giúp được sao?"

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên." Ân Thịnh cười cười, đổi tay cầm tách ca phê: "Em còn nhớ rõ ngày gia đình em đến báo án chứ?"

"Nhớ rõ." Thằng bé gật đầu: "Ngày 3 tháng 12...Em buổi tối về đến nhà liền bắt đầu vào phòng làm bài tập, 12 giờ em rời khỏi bàn đi vệ sinh, lúc đi ngang qua phòng khách thì nghe được cuộc nói chuyện điện thoại giữa cha và dì."

"Ngữ khí của cha có chút sốt ruột...Cha hỏi dì nãy giờ có liên lạc với mẹ không, cha nói cha gọi đến công ty của mẹ nhưng người trực ban bảo mẹ đã sớm tan sở rồi."

"Em nghe đến đó thì không đi vệ sinh nữa mà dừng lại, đứng sau sofa nhìn cha gọi điện cho từng người thân quen hỏi chuyện, mãi cho đến 12 giờ rưỡi, cha mặc áo khoác vào nói cho em biết cha muốn đi đến cảnh cục."

"Em có đi theo không?" Ân Thịnh ôn nhu hỏi, lo ngại sẽ làm tâm trạng của nó càng thêm kích động, hốc mắt thằng bé lúc này đỏ bừng, hai bàn tay nắm chặt, cổ họng không ngừng di chuyển lên xuống, giống như đang cực lực khống chế toàn bộ cảm xúc.

"Em có đi theo, lúc đến nơi chỉ gặp được cảnh sát trực ban...Bọn họ nói thời gian mất tích chưa qua 24 tiếng đồng hồ thì không thể lập án mất tích. Cha lúc ấy rất tức giận, còn nói rõ ràng mẹ đã xảy ra chuyện, đợi tới lúc có thể lập án thì đã quá muộn rồi, sau đó em cùng với cha đến đoạn đường thường ngày mẹ đi từ chỗ làm về nhà tìm suốt cả một đêm...Ngày hôm sau em cũng không có đến trường."

Ân Thịnh gật đầu, quả thật trên hồ sơ có ghi rõ vụ án mất tích của Lục Phượng được thụ lí vào ngày 4 tháng 12, thông tin về cô ta bắt đầu được phân phát khắp những đồn cảnh sát khác để tiện cho việc tìm kiếm, nhưng càng tìm lại càng chẳng thấy kết quả đâu, người phụ nữ này giống như bị bốc hơi vậy, tan biến trong không khí, không sót lại chút dấu vết gì.

https://thuviensach.vn

"Ông ngoại và bà ngoại cũng đến đây, có cả dì dượng cùng những người thân trong gia đình cũng đến giúp đỡ tìm kiếm, cha còn đến chỗ làm của mẹ hỏi rất nhiều lần..." Gương mặt thằng bé có chút mờ mịt, rõ ràng là đến bây giờ vẫn chưa tin được chuyện mẹ nó bỗng dưng mất tích là sự thật.

"Khi nào thì em đi học trở lại?" Ân Thịnh chuyển hướng đề tài, y biết để một đứa nhỏ chỉ mới 12 tuổi phải nhớ lại những chuyện như vậy thì có phần hơi miễn cưỡng, ở độ tuổi này của thằng bé rất khó để che giấu cảm xúc thật của mình, nhưng đả kích mất đi người mẹ khiến nó chỉ sau một đêm liền trở nên trưởng thành không ít.

"Một tuần sau khi sự việc xảy ra." Nghiêm Lục khịt mũi một cái, bưng cốc nước của mình lên: "Bà ngoại bảo em không thể cứ ngồi đợi mãi ở nhà được, em cần phải đến trường. Bà ngoại không muốn em phải suy nghĩ nhiều, còn nói chuyện trong nhà sẽ có người lớn bọn họ nghĩ biện pháp giải quyết."

Ân Thịnh trong lòng thở dài, bọn họ là nghĩ được biện pháp gì đây? Đó bất quá chỉ là cách nói trì hoãn của người lớn, dùng để lừa dối người khác đồng thời là tự lừa dối bản thân mình, giống như nói "Chờ một chút, chờ một chút" vậy, thời gian thì đúng là có thể kéo dài thêm một chút đấy, nhưng trên thực tế, bất luận là ai cũng không thể giúp được, cũng sẽ không có biện pháp để giải quyết.

"Đến trường học có ổn không? Có gì khó khăn không?"

"Rất khó tiếp thu bài giảng..." Đối với người xa lạ, Nghiêm Lục ngược lại rất dễ dàng nói ra lời trong lòng: "Luôn thất thần, sẽ nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia mình làm với mẹ, rất nhiều chuyện khiến bản thân cảm thấy hối hận..."

Giọng nói của Nghiêm Lục nghẹn lại, nước mắt mãnh mẽ dâng trào nơi khóe mắt, nó cúi đầu, đem mặt vùi vào trong cánh tay, ra sức chùi nước

https://thuviensach.vn

mắt.

"Em nên nghe lời mới phải...Không được cãi...Không được cãi lời mẹ chơi chung với đám bạn xấu..."

Ân Thịnh có chút tiếc thương, y đứng dậy tiến đến gần thằng bé, rồi lại không biết phải an ủi thế nào cho tốt.

Y không có thói quen tiếp xúc cùng người khác, vào những lúc như thế này hẳn là nên ôm đối phương một cái đúng không? Cánh tay y vươn ra, chỉ còn cách bả vai thằng bé một chút bỗng dừng lại, rốt cục vẫn là cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Y nỗ lực một chút, sau đó đưa tay đặt lên đầu thằng bé, nhẹ nhàng xoa xoa.

"Khóc đi, nhịn quá cũng không tốt cho sức khỏe." Ân Thịnh không biết vào thời điểm này nên nói gì cho phải, chẳng lẽ lại kêu hãy nén đau thương*? Tuy rằng y biết mẹ của đứa nhỏ này đã qua đời, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc nói ra sự thật, bởi vì họ chung quy vẫn không có bằng chứng xác thực.

Xin hãy nén đau thương*: Là câu nói dùng để khách đến viếng đám tang nói với gia chủ hoặc không đến dự đám tang thì bạn cũng có thể nói với những ai có người thân vừa mất, nhằm mục đích chia buồn đối với gia đình người quá cố.

Cũng không thể trực tiếp nói thẳng ra anh đã nhìn thấy linh hồn của mẹ em được...

Tay của Ân Thịnh trên tóc thằng bé nhẹ nhàng vuốt ve, y dùng phương thức im lặng không nói gì an ủi đứa nhỏ đã biết hối lỗi này.

https://thuviensach.vn

Tiếng cửa mở rồi đóng lại ở văn phòng làm việc kế bên, ngay sau đó vang lên tiếng bước chân tiến đến gần, Ân Thịnh ngẩng đầu, liền thấy Tư Đồ đẩy cửa mở ra.

Tư Đồ tránh thân mình qua một chút, để lộ Nghiêm Thành đang đứng ở phía sau, nam nhân hai mắt đỏ bừng, như là vừa mới hung hăng khóc một trận, đầu tóc rối bời, vẻ mặt lúc này vừa mờ mịt lại vừa đờ đẫn.

"Nghiêm tiên sinh..." Tư Đồ đứng ở cửa, quay đầu lại nhìn anh ta: "Anh trước hãy dẫn đứa nhỏ về đi, có tin tức gì chúng tôi sẽ thông báo cho anh."

Nghiêm Thành chỉ uể oải gật đầu, Nghiêm Lục nâng mặt lên khỏi cánh tay, buông cốc nước xuống bàn, dụi mắt bước về phía cha mình.

"Cha?"

"...Ừm, vậy hôm nay chúng tôi về trước."

Thanh âm của Nghiêm Thành khản đặc, đưa tay kéo Nghiêm Lục, chậm rãi tiến ra ngoài. Ân Thịnh cùng Tư Đồ đứng ở cửa nhìn bóng dáng cha con bọn họ, trong lòng hai người đều đong đầy nỗi niềm chẳng thể nói nên lời.

"Anh đã nói gì?" Ân Thịnh nghiêng đầu hỏi.

"Nói trước mắt hoài nghi vụ án mất tích của Lục Phượng có liên quan tới án mưu sát, yêu cầu anh ta cung cấp một ít manh mối. Lục Phượng ở chỗ làm có xảy ra tranh chấp cùng ai không, gần đây cô ấy có ý định muốn thăng chức không, quan hệ với ông chủ như thế nào, sổ sách công ty có vấn đề gì không..."

"Anh nghi ngờ người trong công ty cô ấy làm?"

"Hiện tại ai cũng có thể được đưa vào danh sách tình nghi." Tư Đồ vỗ vỗ bút lục trong tay: "Muốn xem không?"

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh gật đầu đáp lại, cả hai một lần nữa lại trở vào văn phòng của Tư Đồ. Ân Thịnh giành lấy chỗ ngồi chính ở bàn làm việc, ngồi xuống mở bút lục ra đọc thật kỹ

"Dựa theo lời khai của Nghiêm Thành, các mối quan hệ của Lục Phượng đều rất tốt."

Tư Đồ ngồi ở ghế dựa phía đối diện, vắt chân lên đùi, giơ tay bắt đầu đếm: "Không có kẻ thù, không có đối thủ, môi trường làm việc tương đối thoải mái, công việc được chia đều ra cho ba người kế toán, quan hệ cùng ông chủ bình thường, làm việc tận tâm, có trách nhiệm, tính tình cũng rất vui vẻ."

Ân Thịnh đang đọc bút lục, nhướng mắt lên nhìn thì thấy Tư Đồ cau mày thả tay xuống: "Một người bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa."

"Ngoại trừ chuyện ở công ty thì sao?" Ân Thịnh lật qua trang kế tiếp, nhướng mày: "Chuyện trong nhà anh cũng hỏi luôn chứ?"

"Ừm." Tư Đồ nhìn trần nhà, chậm rãi nói: "Đối xử với cha chồng và mẹ chồng rất tốt, là con gái út trong gia đình, tương đối được thương yêu, song cũng rất hiểu lễ nghĩa, lễ tết đến đều không quên gửi quà biếu kính cha mẹ hai bên, là người con hiếu thảo."

"Còn Nghiêm Thành?" Ân Thịnh ngẩng đầu nhìn hắn: "Anh ta có điểm nào khả nghi không?"

"Về phía anh ta, phải đợi đến ngày mai Tiểu Nhị cùng Hồ Diệp đi làm đầy đủ, bọn tôi sẽ phân công nhau đi điều tra." Tư Đồ nhún vai: "Đến lúc đó cũng sẽ kiểm tra luôn cả bảo hiểm nhân thọ."

"Tôi nghĩ người nhà bọn họ tuy rằng tìm kiếm khắp mọi nơi, nhưng chung quy vẫn có một chỗ khẳng định là chưa tìm đến." Ân Thịnh khép bút

https://thuviensach.vn

lục lại: "Lục Phượng ngày đó là nhất thời nổi hứng, đi đến đầu đường khu phố đèn đỏ đứng chờ Nghiêm Lục, điểm này bọn họ chẳng ai biết cả."

"Vấn đề nằm ở chỗ đó!" Tư Đồ bỗng bật dậy: "Nếu cô ta ngày đó là nhất thời nổi hứng, vậy rốt cục là kẻ nào mới biết được nơi cô ta muốn đến? Lại có thể làm sao biết đâu là thời điểm thích hợp để xuống tay? Chẳng lẽ kẻ đó vẫn luôn theo dõi Lục Phượng?"

Ân Thịnh cũng sửng sốt: "Đúng rồi a...Nhưng Lục Phượng không nói trước khi chết cô ta có liên lạc với ai cả, chẳng lẽ những người chúng ta hoài nghi đều không phải?"

Ngón tay Tư Đồ khẽ gõ lên mặt bàn, gõ gõ một hồi sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm trọng.

"Nếu những hoài nghi ban đầu của chúng ta đều sai, chỉ sợ rằng lần này là gặp rắc rối thật rồi."

Ân Thịnh nhíu mày: "Có ý tứ gì?"

Tư Đồ ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng Ân Thịnh, gằn từng tiếng một: "Chúng ta buộc phải thêm vào danh sách tình nghi một tên sát thủ liên hoàn."

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 32

Đối với những người có đặc thù nghề nghiệp như cảnh sát bọn họ mà nói, dịp Tết muốn nghỉ đủ bảy ngày nguyên vẹn thực sự là rất khó khăn.

(Editor: Vào dịp tết, người dân ở đại lục Trung Quốc thường được nghỉ lễ 7 ngày, bao gồm cả ngày nghỉ cuối tuần.)

Cho dù ở cảnh cục lúc này cũng chưa hoàn toàn đi vào tiến trình công việc, rất nhiều phòng ban chỉ có vài nhân viên thay phiên tới trực, nhưng hiện tại đã có một nhóm người bắt đầu vùi đầu vào công việc, tỷ như cả đội hình sự do Tư Đồ lãnh đạo đây.

Vương Tiểu Nhị cùng Hồ Diệp việc đầu tiên thực hiện sau khi đến chỗ làm chính là hướng Tư Đồ báo cáo những manh mối mà bọn họ thu thập được.

"Tất cả các quán bar lớn nhỏ ở khu vực đó tôi và Tiểu Nhị đều đã chia nhau ra điều tra, tổng số người nghiện rượu hơn nữa tính khí cũng không được tốt đại khái có khoảng ba mười bảy người."

"Ba mươi bảy?" Tư Đồ vốn đang dán mắt trên tờ tạp chí Tri Kỷ* số mới nhất vừa nghe thấy lập tức ngẩng đầu lên: "Nếu tôi nhớ không lầm, tổng cộng ở khu đó chỉ có bốn quán bar thôi mà."

(Tạp chí Tri Kỷ: Là tạp chí tiếng Trung dành cho nữ giới, hai tháng mới ra một kỳ, khá là nổi tiếng và phổ biến, được xuất bản tại thành phố Vũ Hán, Trung Quốc. Tạp chí này là một trong những thương hiệu tạp chí hàng đầu trong nước.)

https://thuviensach.vn

"Đúng là vậy." Tiểu Nhị kéo bông chụp tai giữ ấm bằng lông thỏ trên lỗ tai xích ra một chút: "Trong số bốn quán bar đó có ba quán ở bên trong so với bên ngoài nhìn rộng lớn hơn rất nhiều, còn quán thứ tư lại là một căn nhà trên dưới gồm có hai tầng lận a."

Tư Đồ cau mày, hắn không nghĩ tới số lượng nghi phạm lại có thể nhiều hơn so với dự kiến, nếu vậy việc sắp sếp điều tra sắp tới cũng sẽ không dễ dàng gì.

"Có lấy được đầy đủ thông tin cá nhân của ba mươi bảy người đó không?" - Tư Đồ hỏi.

"Lấy được." Hồ Diệp mang một phần văn kiện vào phòng làm việc của Tư Đồ, sẵn tiện mở trang đầu ra giúp hắn: "Vào ngày Lục Phượng mất tích, chỉ có năm người là có chứng cứ vắng mặt."

"Vậy là còn lại ba mươi hai người." Tư Đồ đem phần văn kiện "Bộp" một tiếng đóng lại, thuận tay kẹp vào nách (nguyên văn là "nách" nha.:v) rồi bước khỏi văn phòng: "Chúng ta xem qua hiện trường vụ án một chút, hôm nay các cửa tiệm ở khu phố đó chắc cũng đã mở cửa lại hết rồi."

"Vâng thưa sếp!"

Ân Thịnh một mình đi đến đầu phố nơi Lục Phượng gặp nạn, y đứng đó nửa giờ đồng hồ, gió mạnh không ngừng thổi khiến mặt y đỏ bừng vì lạnh.

Đỉnh đầu y đội mũ lưỡi trai, trên cổ như cũ quấn khăn choàng đen, bên ngoài khoác áo măng tô bằng len thật dày chỉ cài đúng hai nút ở giữa, tay y cho vào túi, đứng tựa lưng vào cột đèn.

Ánh mắt Ân Thịnh thập phần lãnh đãm, y lặng lẽ quan sát tất cả những chuyển động qua lại ở đầu phố, lúc ấy Lục Phượng chính là đứng tại chỗ này, trông đợi nhìn về phía ngã tư đường cách đó không xa, phía bên tay

https://thuviensach.vn

phải là phần đường Nghiêm Lục khi tan học sẽ đi qua, bên tay trái chỉ đơn thuần là đường xe chạy.

Phía sau y là một loạt các tiệm làm tóc, quán bar, quán trà, cùng một toà khách sạn năm tầng ngay đầu đường.

Còn lại ở đối diện là một tòa nhà xã hội bình thường*, dưới nhà có một gian hàng nhỏ bán đồ ăn, cửa hàng kim khí, cùng một tiệm tạp hóa khá nhỏ.

(Nhà xã hội: Nhà được xây theo chính sách của nhà nước.)

Nhìn bề ngoài, tòa nhà này rất giống với những ngôi nhà ở tiểu khu, màu tường xám cũ kĩ, lưng quay về phía mặt trời mọc nên phần mặt trước của tòa nhà bám đầy rong rêu, cửa sổ nhôm hắn là về sau mới lắp vào, cũng khoảng 80% người ở trong này là thuê phòng, nguyên bản các chủ nhà đã sớm di chuyển khỏi nơi đây.

Ân Thịnh đưa tay kéo khăn choàng cổ che khuất mũi và miệng, hơi nóng từ miệng thở ra khiến hai má ấm áp đôi chút, y nâng vành nón lên, quay đầu nhìn về phía một vài quán bar.

Vào ban ngày những quán bar vẫn còn chưa hoạt động, dây xích bằng sắt to đùng khóa chặt bên ngoài, ngược lại các tiệm uốn tóc đã có hai ba tiệm mở cửa đón khách, cửa kính khẽ hé mở, một nữ nhân ngồi trên ghế ngay cửa bắt đầu châm thuốc hút.

Ngay phía sau cột đèn y đang đứng, chính là con hẻm nhỏ mà Lục Phượng nói bản thân bị hung thủ lôi vào.

Phía bên trong toàn là những thùng giấy các tông bày bừa hỗn độn, thùng rác bị trút ngược xuống đất, một thứ chất lỏng không biết là gì từ đó chảy ra sớm đã khô cạn, hòa lẫn trong làn gió lạnh mơ hồ truyền tới một mùi tanh hôi thối, Ân Thịnh đứng ở đầu hẻm nhìn một hồi cũng không thu đủ dũng khí để bước vào.

https://thuviensach.vn

"Vị tiên sinh kia ơi." Nữ nhân đang hút thuốc vốn nãy giờ vẫn một mực chú ý đến Ân Thịnh, cô ta đứng lên khỏi ghế.

Cô ta khoác áo ấm bên ngoài, phía dưới quần bò mang một đôi bốt, tóc có chút rối bù, khuôn mặt lại không hề trang điểm.

"Anh đứng ở chỗ này đã lâu rồi, là đang đợi người nào hả?" Cô dập tắt tàn thuốc, phun ra một hơi khói, sửa sang lại đầu tóc một chút rồi đi tới: "Muốn tâm sự cùng tôi không?"

"..."Ân Thịnh nghiêng đầu nhìn cô ta một cái, lắc lắc đầu.

Nữ nhân tiến đến gần, liền nhìn thấy rõ ánh mắt dưới vành nón của Ân Thịnh, trong lòng thầm giật mình: Là một mỹ nam tử nghìn năm mới gặp một lần a.

"Tôi nhìn bộ dạng của anh hình như rất sợ lạnh, muốn vào trong ngồi một chút không?" Nữ nhân khóe miệng tươi cười, thân mình hữu ý vô tình* sát lại gần hơn nữa: "Trong tiệm của tôi có lò sưởi đấy."

(Hữu ý vô tình: Một cụm từ của TQ, giải thích về một việc gì đó mà bạn cố ý làm nhưng lại khiến người khác tưởng như bạn chỉ là vô ý, vô tình.)

Thời khắc này nói cho Ân Thịnh nghe về lò sưởi quả thật là một sự cám dỗ hấp dẫn vô cùng, y hoàn toàn không để tâm tới ánh mắt mời gọi của nữ nhân, chỉ im lặng suy nghĩ một chút, lát sau cũng đồng ý đi vào tiệm với cô ta.

Ân Thịnh vừa vào đến cửa, một mùi hương trộn lẫn giữa nước hoa và rượu xộc thẳng vào mũi khiến y khó chịu nhăn mi, nhưng cân nhắc thấy nơi này đúng thật ấm hơn bên ngoài rất nhiều, y liền nhịn xuống, tự mình tìm một chỗ để ngồi.

https://thuviensach.vn

Nữ nhân kia theo sau y vào trong, cô ta tiện tay đem cửa đóng lại, kéo rèm che khuất cửa kính.

Trong gian nhà nhỏ nhất thời có chút tối tăm, nữ nhân bật đèn, ánh sáng từ bóng đèn dây tóc chiếu thẳng lên mặt cô ta, cô khom người đưa cho Ân Thịnh một cốc nước ấm, đoạn kéo lò sưởi xích lại gần Ân Thịnh.

"Xem tivi không?"

Nữ nhân cởi bỏ áo khoác, lộ ra thân thể mỏng manh bên trong, khuôn ngực đẫy đà phía dưới lớp áo thun cổ chữ V thoắt ẩn thoắt hiện, cô ta buộc mái tóc dài của mình lên, một bên giúp Ân Thịnh mở tivi, một bên ngồi xuống bàn trang điểm phía góc tường, đơn giản bôi chút sơn môi cùng kẻ mắt.

Ân Thịnh từ đầu đến cuối không nói gì, y hơ tay trên lò sưởi, ánh mắt hướng về phía cửa kính. Tuy rằng bị màn che khuất, nhưng theo khe hở nhỏ có thể nhìn thấy rõ dãy đèn đường bên ngoài.

"Tiên sinh?" Nữ nhân ngồi ở bàn trang điểm xoay đầu lại nhìn y, khăn choàng của Ân Thịnh lúc này đã kéo xuống khỏi mặt, để lộ quai hàm sắc nét cùng đôi môi mỏng nhạt màu, gương mặt y nhìn nghiêng thập phần nhu hòa lại mang theo một chút cảm giác xa cách không thể nắm bắt, khiến người khác không tự chủ được phải ngắm nhìn, nhưng một khi đã ngắm nhìn thì tức khắc sẽ mê muội đến chết.

"Tiên sinh không có gì muốn nói sao?" Nữ nhân thất thần, vịn bàn đứng lên, tiến lại ngồi xuống cạnh Ân Thịnh: "Chẳng lẽ anh thật chỉ đến đây để sưởi ấm thôi?"

Nữ nhân ha hả cười, Ân Thịnh vẫn như cũ im lặng, giống như đang suy nghĩ chuyện gì, một lát sau, y đột nhiên quay sang hỏi: "Cô có còn nhớ rõ những chuyện xảy ra vào ngày 3 tháng 12 không?"

https://thuviensach.vn

"Hả?"

Nữ nhân ngẩn người, lập tức nhíu mày khó hiểu: "Chuyện hơn hai tháng trước...Làm sao mà nhớ rõ được."

"Cô có thể thử cố gắng nhớ lại một chút." Ân Thịnh nói: "Tôi đang tìm một người phụ nữ bị mất tích, là ngay tại ngõ hẻm bên cạnh tiệm của các cô bị người khác bắt đi."

Nghe vậy nữ nhân nọ liền nhăn mặt, có chút khẩn trương hỏi: "Người bị mất tích là chị em "chung ngành" với tôi hả?"

"Không phải."

"À..."

Nữ nhân hiển nhiên thở phào nhẹ nhỏm: "Tôi đây cũng không nhớ rõ ràng lắm, ngày 3 tháng 12...A, để tôi xem lịch cái đã..."

Cô ta đứng dậy, tiến đến gần tấm lịch treo bên cạnh tivi nhưng tấm lịch đó là của năm mới, cô đưa tay mở ra cái hộp nằm trên đầu tivi, lấy ra lịch của năm cũ, lật vội đến tháng 12.

"Là một ngày rất bình thường, không có gì đặc biệt cả..."

Nữ nhân chậc lưỡi một cái: "A, nhưng mà trước đó một ngày lại có chuyện xảy ra."

"Là chuyện gì?"

Ân Thịnh nhận thấy giọng nói của nữ nhân có chút thay đổi, mới vừa mở miệng hỏi, điện thoại trong túi áo bỗng vang lên.

"Nghe điện thoại...Nghe điện thoại...Nghe điện thoại..."

https://thuviensach.vn

Tiếng chuông báo là giọng nói âm trầm tràn ngập tử khí của Tư Đồ, thật giống u hồn muốn lấy mạng người khác, nữ nhân kinh ngạc quay đầu nhìn, gương mặt Ân Thịnh cũng đen đi một nửa.

Đây là Tư Đồ ghi âm vào lúc nào? Sao y lại không hề hay biết?!

"Cậu ở đâu?"

Ân Thịnh nhấn nút nhận cuộc gọi, thanh âm tràn đầy năng lượng của Tư Đồ truyền tới: "Không phải cậu nói là sẽ đến trước sao? Như thế nào lại chẳng thấy người đâu?"

Ân Thịnh híp mắt, quay đầu khẽ kéo màn che trên cửa kính qua một chút, ở bên ngoài là Tư Đồ trên tay đang cầm điện thoại tựa người vào cột đèn, khóe miệng ngậm điếu thuốc, áo gió màu vàng nhạt dựng thẳng cổ, đai lưng tùy ý buộc, nhìn qua thập phần tiêu sái.

Ân Thịnh nhìn bộ dạng kia của hắn, trong lòng bất chợt nảy sinh ý đồ xấu.

Y đem khăn choàng cổ cùng mũ lột xuống ném lên ghế sofa, gỡ bỏ nút áo măng tô, cũng tháo luôn hai nút áo sơ mi mặc bên trong, đoạn dùng tay vò rối đầu, sau đó y một tay giữ điện thoại, một tay gõ lên cửa kính thủy tinh.

"Tôi ở trong này."

Thời khắc Tư Đồ quay đầu, gương mặt lập tức đen lại.

Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị đang ở trong xe chờ thì bỗng thấy lão Đại nhà mình chậm rãi nheo mắt, từ từ buông điện thoại xuống, ánh nhìn chĩa thẳng về một hướng không chớp mắt.

https://thuviensach.vn

Cả hai người không hiểu đầu đuôi mô tê gì, chỉ đơn thuần cảm thấy được khí tức trên người Tư Đồ trong nháy mắt trở nên thật nặng nề, nương theo ánh nhìn của hắn, Hồ Diệp sửng sốt, Tiểu Nhị vừa muốn "A" lên một tiếng vì bất ngờ thì đã bị Hồ Diệp tiên hạ thủ vi cường bịt miệng lại.

Khóe miệng Ân Thịnh khẽ cong, đẩy cửa kính bước ra, đồng thời đưa tay lên giữ lấy cổ áo, bởi vì nhiệt độ trong cửa tiệm lúc nãy khá cao, gương mặt cũng vì vậy mà ửng hồng, y mang một đôi mắt muốn thanh minh đi về phía Tư Đồ, nhưng còn chưa kịp lên tiếng đã bị nam nhân trước mặt hung hăng đẩy, nhấn vào tường.

"Khụ..."

Cả người Ân Thịnh bị đập vào tường đau đến sốc cả hông, nhướng mày: "Anh làm gì vậy?!"

Tư Đồ không nói gì, sắc mặt ảm đạm có chút dọa người, hắn tinh tế quan sát trên mặt lẫn trên người Ân Thịnh một lượt, tựa hồ như kiểm tra xem vật sở hữu của chính mình có bị ai động tay động chân vào hay không, sau đó ánh mắt chậm rãi di chuyển sang nữ nhân đang nhìn hắn khó hiểu kia.

Cho dù đầu óc có chậm chạp và kém thông minh đến mức nào đi chăng nữa, nữ nhân này cũng nhận thấy được trước mắt cô rõ ràng là "một đôi", hơn nữa xem vẻ mặt Tư Đồ là người không dễ chọc vào, liền thở phào nghĩ: Hoàn hảo chính mình còn chưa có động thủ...

"Cậu ở trong đó làm gì?" Tư Đồ bình tĩnh hỏi.

Ân Thịnh trong lòng bỗng bùng lên lửa giận, lạnh lùng nói: "Liên quan gì đến anh?"

Tư Đồ căng thẳng siết chặt lấy cổ tay Ân Thịnh khiến y đau đến suýt nữa thì kêu lên thành tiếng: "Cậu ở trong đó làm gì?"

https://thuviensach.vn

Gằn từng tiếng một, như thể đang thẩm vấn phạm nhân.

"Anh ta là vào trong sưởi ấm."

Nữ nhân nhịn không được lên tiếng, cảm thấy áp lực toát ra từ hai người này so với gió tháng chạp còn lạnh lẽo hơn gấp bội.

"Chỉ là ở trong sưởi ấm mà thôi!"- Cô ta cố giải thích thêm.

Lúc này Tư Đồ mới chịu buông tay ra, sắc mặt vẫn như cũ khiến người khác kinh sợ, hắn nhìn chằm chằm Ân Thịnh một lúc: "Bên trong ấm đến như vậy sao? Ấm đến mức khiến cậu phải cởi sạch hết cả quần áo?!"

Ân Thịnh trong lòng tức giận mắng: Tôi cởi quần áo? Tôi chỉ cởi mấy nút liền có thể gọi là cởi sạch hết cả quần áo?!

Cục tức trong bụng càng lúc càng lớn, y một từ cũng không nói, thừa dịp Tư Đồ xoay người không để ý, y một cước một nhắm thẳng vào mông nam nhân kia.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 33

"Ân tiên sinh nghĩ sao mà đùa ác vậy?" Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị xuống xe, cách đó không xa là Tư Đồ đang ôm mông nhịn đau với vẻ mặt giận dữ vô cùng.

Ân Thịnh cũng là ngây ra một lúc. Đúng a...Sao y có thể hành động dại dột thiếu suy nghĩ đến vậy nhỉ? Cớ gì lại đột nhiên nghĩ ra cách này để chọc giận Tư Đồ?

Hồ Diệp bắt gặp Ân Thịnh nhíu mày cũng chỉ cười cười không nói gì, quay đầu nhìn về phía nữ nhân đang hì hục mặc áo khoác, anh lấy thẻ căn cước ra giơ lên.

"Đội điều tra hình sự đây, vị này là cố vấn của đội chúng tôi, còn vị này là đội trưởng của chúng tôi."

Anh một bên giới thiệu Ân Thịnh và Tư Đồ Bách, một bên nói: "Có một số vấn đề chúng tôi muốn hỏi cô."

"Tôi hỏi qua hết rồi." Ân Thịnh đội mũ lên, dư quang liếc một cái liền nhìn thấy gương mặt đen như lò than của Tư Đồ, biểu cảm lúc này không được thoải mái cho lắm.

Y thời điểm phát hiện được Tư Đồ tự tiện sửa chuông điện thoại của mình, nhất thời bất mãn cho nên mới cố ý kích hắn, lại không nghĩ rằng thật sự khiến nam nhân nọ nổi giận, hiện tại bản thân còn cảm thấy có phần hơi chột dạ

https://thuviensach.vn

Từ lúc quen biết Tư Đồ cho đến giờ, chưa bao giờ thấy anh ta tức giận với mình đến như vậy, chính mình cũng thật là...Rốt cục nghĩ gì mà lại...

Ân Thịnh không đầu không đuôi nghĩ suy, cùng lúc đó quay sang nói với Hồ Diệp: "Đang nói đến vào một ngày trước khi Lục Phượng mất tích đã có chuyện xảy ra."

"Có chuyện gì?"

Hồ Diệp và Tiểu Nhị đồng loạt nhìn về phía nữ nhân kia, Tư Đồ cũng tới gần, phía sau lưng áo khoác còn hằn rõ một dấu giày màu đen to tướng.

"Không phải là chuyện gì quan trọng." Nữ nhân sau khi nghe thấy chức nghiệp của Hồ Diệp xong liền trở nên căng thẳng, đưa tay vuốt vuốt mái tóc: "Chỉ là mấy tên đàn ông uống say rồi đánh nhau ở gần đây thôi."

Tư Đồ liếc mắt hoài nghi nhìn cô ta: "Loại sự tình này hẳn là cũng bình thường thôi phải không?"

Ngụ ý của hắn là những chuyện bình thường như vậy ngay từ đầu vốn đĩ đâu đáng để cô ả nói ra.

Nữ nhân cười trừ: "Đúng là chuyện đó rất bình thường...nhưng vì hôm đó đánh nhau rất kịch liệt, ngoại trừ việc này ra cũng không còn gì khác nữa."

Dứt lời nữ nhân vội vàng muốn xoay người đóng cửa tiệm, nhưng mọi người đều có thể nhìn ra cô ta rõ ràng là đang che giấu điều gì đó, Tiểu Nhị nhanh chân tiến lên trước ngăn cô ta lại: "Đợi đã, biết chuyện không báo hoặc cố tình bao che cho tội phạm là phạm vào trọng tội, chúng tôi hiện tại có lý do hoài nghi nơi này đã xuất hiện một vụ án giết người..."

"Chuyện đó chẳng liên quan gì đến tôi!" Nữ nhân gần như hét lên: "Tôi làm sao lại có thể đi bao che cho hung thủ giết người cơ chứ?!"

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh cùng Tư Đồ liếc mắt nhìn nhau, trực giác của cả hai đều nói rằng cô gái này rõ ràng có vấn đề, hãy nhìn vào bộ dạng khẩn trương cùng cách nói chuyện không được lưu loát kia đi, giống như cô ta là đang cất giấu một nỗi niềm khó nói...

Rốt cục ở khu phố này đã xảy ra chuyện gì mà không thể để cho người khác biết?

"Này cô." Tiểu Nhị nhẫn nại nhẹ giọng nói: "Hiện tại chúng tôi muốn bắt có thể là một kẻ rất nguy hiểm, nếu hắn thật sự thường xuất hiện ở vùng này thì tính mạng của chị em các cô e rằng sẽ khó được bảo toàn, nếu cô có biết được chuyện gì..."

"Tôi cái gì cũng không biết." Sắc mặt nữ nhân thoạt nhiên trở nên khó coi, lại có phần hơi tức giận: "Nhiệm vụ của cảnh sát các người chẳng phải là bảo hộ dân chúng an toàn hay sao? Nếu đến cả bảo hộ cũng làm không được, vậy còn tự xưng là vì dân phục vụ cái gì chứ?"

Nói xong đưa tay đẩy Tiểu Nhị ra, bất chấp gió rét cuồn cuộn, vội vàng ôm bả vai rời khỏi.

Tiểu Nhị đứng ngây người một chỗ, vừa rồi vô cớ bị đẩy một cái thật mạnh, bản thân nhất thời có chút ủy khuất.

"Đội phó..."

Tiểu Nhị mếu máo, mắt to ngấn nước nhìn về phía Hồ Diệp: "Tôi có nói cái gì sai sao?"

"Cậu không nói sai gì cả." Tư Đồ dập tắt tàn thuốc, lạnh lùng dõi theo bóng lưng của nữ nhân vừa rời khỏi kia: "Cô ta là thẹn quá hóa giận, trong lòng có chuyện ẩn giấu cho nên cảm thấy chúng ta không vừa mắt."

https://thuviensach.vn

"Rất rõ ràng cô ta không hề tin tưởng vào cảnh sát." Ân Thịnh cũng nhận thấy được điều khó hiểu ở nữ nhân đó, y lấy làm lạ: "Là bởi vì nghề nghiệp của cô ấy sao?"

(Editor: Thường những cô nàng làm gái làng chơi thì rất kiêng kị cảnh sát, vậy nên mới không muốn nói.)

"Tôi cảm thấy được còn có hàm ý sâu xa khác nữa." Tư Đồ trầm ngâm: "Mọi người có để ý thấy cô ta nhấn mạnh từ "bảo hộ" đến hai lần không?"

"Vừa nghe thấy Tiểu Nhị nói tính mạng chị em trong nghề của mình đang bị đe dọa thì cô ta bất ngờ trở nên nóng giận." Hồ Diệp gật đầu: "Thông thường nếu nghe thấy lời đó, chẳng phải sẽ rất lo lắng hay sao? Hẳn là sẽ hỏi cảnh sát những điều liên quan đến hung thủ, thời gian gây án, rồi thì hung thủ có thường xuyên xuất hiện ở đây không, mà nếu có thì xuất hiện tầm giờ nào, vân vân..."

"Nhưng mà cô ta cái gì cũng đều không hỏi."

Gương mặt anh tuấn của Tư Đồ nghiêng qua một bên, khóe miệng cong lên nụ cười khẩy: "Xem ra người bị hại ở nơi này không chỉ có mỗi mình Lục Phượng."

Trên con đường cái lạnh lẽo, cả đám bọn họ chia nhau đi đến những quán trà cùng tiệm làm tóc xung quanh hỏi một lượt.

Đại đa số những người được hỏi lúc đầu trông biểu cảm rất phức tạp, nhưng một khi nghe tới cảnh sát bọn họ đang điều tra án mất tích thì liền trở nên hết sức đề phòng kín tiếng, đều giống nhau lắc đầu nói không biết gì.

"Chuyện này thật kỳ quái."

https://thuviensach.vn

Bốn người trở lại vào xe, bật điều hòa lên sưởi ấm, Hồ Diệp mở miệng đầu tiên: "Những người này rốt cục là sợ cái gì?"

"Có lẽ chúng ta nên xét đến trường hợp vụ này là do hắc bang gây ra cũng nên." Tiểu Nhị sờ sờ cằm nói.

"Hắc bang cho dù có muốn đối phó với cả khu này thì cũng có liên quan gì tới Lục Phượng đâu chứ?" Tư Đồ lắc đầu: "Tôi luôn cảm thấy là chúng ta còn thiếu sót một điểm trọng yếu gì đó..."

"Người sống đã không chịu nói...Thì thôi tốt hơn nên để người chết nói vậy."

Ân Thịnh đột nhiên âm u cất lời, Tiểu Nhị sợ tới chút nữa là kêu lên thành tiếng: "Cái gì...Cái gì mà để người chết nói a..."

Cậu khẩn trương quan sát xung quanh, như thể vào giây tiếp theo sẽ có một sinh vật quái dị bất thình lình nhào tới áp sát mặt vào cửa kính xe vậy.

Tư Đồ cũng bị câu nói lãnh đạm này của Ân Thịnh khiến sống lưng khẽ run lên: "Cậu có kế hoạch gì?"

"Không có kế hoạch gì cả, chỉ là hỏi đám người sống bọn họ ai cũng không chịu nói...vậy thì đành phải tìm đến những ai nguyện ý nói để mà hỏi thôi."

Ân Thịnh nhìn về phía ba người, nhấn mạnh từng chữ: "Đi tìm bằng hữu của tôi đến hỗ trợ."

Dựa theo chỉ dẫn của Ân Thịnh, Hồ Diệp lái xe đến tuyến đường chính, xuyên thẳng qua trung tâm thành phố A cuối cùng dừng lại trước một trường đại học nằm sát cạnh một căn hộ chung cư độc thân.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ xuống xe nhìn thoáng qua liền biết ngay người Ân Thịnh muốn tìm là ai, hắn nhớ tới kẻ đó dáng vẻ bên ngoài cùng tính cách bên trong hoàn toàn không tương đồng với nhau, trên đầu nhất thời có chút ươn ướt vì mồ hôi lạnh tuôn chảy.

Sắc mặt của Hồ Diệp và Tiểu Nhị hiển nhiên cũng không được tốt lắm, chẳng qua là cả hai đang cố gắng duy trì biểu cảm khuôn mặt ở trạng thái bình thường nhất. Bốn người cùng nhau bước vào thang máy, lên thẳng tới tầng cao nhất, Ân Thịnh đi đến trước một nhà nọ đưa tay gõ cửa.

Nhưng ngón tay chỉ vừa mới chạm nhẹ lên thì cửa đã nhẹ nhàng mở ra.

Lọt vào tầm mắt của mọi người là căn phòng khách lung tung bừa bãi như vừa có kẻ trộm đột nhập, quần áo ném đầy dưới mặt đất, sofa bị bao phủ bởi đủ các loại đồ ăn vặt, trên bàn trà cơ mang nào rác là rác.

Ân Thịnh chán ghét nhíu mày, một cước đá văng hết đống quần áo ngáng đường, tiến thẳng đến phòng ngủ, ghé đầu nhìn vào trong.

Đưa lưng về phía cửa là một nam nhân mặc áo ba lỗ đang sung sướng hưởng thụ máy điều hòa trong phòng, miệng liên tục phát ra những tiếng " Nha nha nha" còn tay thì không ngừng gõ bàn phím, trên màn hình máy vi tính lúc này hiện lên hình ảnh game chiến đấu rất kịch liệt.

"Nhạc..."

Ân Thịnh mới vừa mở miệng, nam nhân nọ đầu cũng chẳng thèm quay lại, chỉ nói: "Thức ăn đặt trước cửa là được, tiền ở trong hộp dưới tủ để tivi ấy, tự lấy đi nhé!" (Editor:Bạn ấy đặt thức ăn ở ngoài, tưởng người ta giao tới nên nói vậy.)

Nhìn thấy thái độ không khách khí của nam nhân nọ, chân mày Ân Thịnh khẽ giật giật, y trầm mặc một chút, ánh mắt dạo chung quanh một vòng, cuối cùng dừng lại trên ổ cắm điện cách đó không xa.

https://thuviensach.vn

Người kia rõ ràng là đang chơi rất cao hứng, bỗng "Phụt" một tiếng, màn hình tối đen như mực.

"Ể?!" Nam nhân vỗ vỗ bàn phím, đoạn dùng chân đá thùng máy, lát sau mới phát hiện máy vi tính đã bị tắt nguồn, nương theo đường dây điện nhìn lại thì—— Ân Thịnh đứng nguyên con ở cửa, trên tay y là phích cắm của máy.

"..." Vẻ mặt nam nhân dường như sắp bốc hỏa đến nơi, nhưng chẳng mấy chốc liền quỷ dị thu lại biểu cảm tức giận, chậm chạp nở một nụ cười thật tươi.

"A Thịnh, ghét cậu muốn chết hà, muốn thu hút sự chú ý của người ta cũng đâu cần phải làm như vậy a."

Ngay tức thì, vẻ mặt ngọt ngào đáng yêu kia bất ngờ tối sầm lại, cậu ta từ trên ghế dựa nhảy dựng lên gào thét: "Lão tử một mình vất vả sắp giành được chiến thắng thì bị tên ngốc nhà cậu phá đám mất rồi!"

Ân Thịnh bỏ ngoài tai lời chửi bới của nam nhân, y xoay người bước khỏi phòng ngủ: "Đi ra ngoài, có việc cho cậu làm đây."

"Không muốn đi."

Nam nhân hừ hừ hai tiếng.

"Không muốn đi thì mau thu dọn hành lí rồi cút về nhà đi." Ân Thịnh lạnh lùng nói: "Nên nhớ chủ nhân ngôi nhà cậu đang thuê là tôi."

"Đừng a ông chủ!"

Nam nhân chạy khỏi phòng, vừa ra đến bên ngoài liền bị ánh sáng từ cửa sổ hắt vào người, cậu theo bản nắng híp mắt lại rồi vội vàng chạy đến kéo rèm, đoạn dùng tay vò vò mái tóc bù xù.

https://thuviensach.vn

"Sao mà có mặt đầy đủ vậy nè..."

Vừa kéo màn xong, quay đầu lại liền thấy cả đám bọn Tư Đồ đang đứng ngoài cửa chính, ba người kia rõ ràng là một bước cũng không muốn bước vào nơi này, một mực kiên định đứng yên tại chỗ chằm chằm nhìn cậu ta.

"Các người có quen biết?"

Ân Thịnh khó hiểu quay sang hỏi, chỉ thấy nam nhân kia chớp chớp mắt, cười tủm tỉm lắc đầu: "Không quen."

Ân Thịnh nhìn cậu ta một hồi, bất quá cũng đã sớm quen với tính xấu điên điên khùng khùng của người này rồi, vậy nên y không hỏi thêm nữa, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

"Dẫn cậu đến xem qua giúp một nơi, nếu làm tốt sẽ cho cậu tiền tiêu vặt."

"Chỉ có chút tiền tiêu vặt thôi sao? Tốt xấu gì cũng nên là một phong bao lớn chứ...A! Mà cậu còn chưa có lì xì cho tôi nữa đấy."

Nam nhân đi đến bên ghế sofa lục lọi đống quần áo nằm vương vãi dưới đất, lựa cái nào ít nhăn nheo nhất tùy tiện khoác lên người, sau đó đi thẳng vào nhà vệ sinh rửa mặt: "Vì hai ta là người quen nên tôi tính giá chiết khấu cho cậu, nhưng cũng không được quên cho tôi tiền tiêu vặt đâu á."

Ân Thịnh không quan tâm đến cậu ta, y lập tức đi ra cửa: "Động tác nhanh lẹ một chút, cứ đi theo bọn tôi tới hiện trường đã, tiền bạc để lúc sau hẵng bàn."

Nam nhân bị thúc giục ra khỏi nhà, trên đường đi còn đòi mua một cái bánh bao nhân thịt thật lớn, ở trên xe vừa ôm vừa gặm.

https://thuviensach.vn

Cả đám người lái xe trở về khu phố đèn đỏ, vừa mới xuống xe, nam nhân liền thảng thốt kêu lên hai tiếng "Má ơi".

"Chỗ này là ung độc của thành phố hay sao vậy?" (Editor: ung độc = ung nhọt)

Cậu ta chép miệng một cái: "Oán khí ngợp cả bầu trời."

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 34

Nói tới người mà Ân Thịnh tìm đến nhờ giúp đỡ rốt cục có lai lịch như thế nào?!

Người này tên gọi Nhạc Chương, "Nhạc" trong âm nhạc ghép với chữ "Chương" tức văn tự viết nên thành bài, vậy nên tên của cậu ta có nghĩa là một bài nhạc, tên nghe quả thật nghệ thuật vô cùng, bất quá cậu nửa điểm cũng không liên can gì tới âm nhạc.

Nhạc Chương từ nhỏ đến lớn sống ở cô nhi viện, suốt ngày hết ăn rồi lại nằm, là búp bê nhỏ được cưng chiều ở xóm cô nhi, năng lực thích ứng rất mạnh, bất kể là nơi nào chốn nào cũng có thể dễ dàng hòa hợp, phong sanh thủy khởi*.

(*Phong sanh thủy khởi: Gió thổi nước lên. Ý nói Nhạc Chương là người dễ thích ứng nên trong mọi tình huống, hoàn cảnh đều phong sanh thủy khởi, dễ dàng vượt qua một cách thuận lợi, gần nghĩa với thuận buồm xuôi gió.)

Theo như chính cậu ta kể, sống ở cô nhi viện hết ngày này qua tháng nọ nhàm đến mức cả người tựa như quả trứng ung, thế nên liền tự học một ít chiêu trò loạn thất bát tao, đương nhiên thời điểm cậu biết công dụng thật của những chiêu trò đó vốn có chút hoảng loạn muốn vứt bỏ, nhưng chỉ tiếc là đã sớm tự học thành tài. Từ đó trở đi, dùng dáng vẻ lưu manh cùng tài năng của mình lăn lộn qua lại khắp nơi, cuối cùng rước về được cho bản thân danh hiệu thầy phong thủy hạng ba. Mặc dù con người trong công việc không đáng tin cậy, con người trong cuộc sống bình thường lại có ít tố chất

https://thuviensach.vn

thần kinh, nhưng chung quy cũng thuộc loại người thâm tàng bất lộ, tính cách thật sự rất cẩn trọng, vẫn là có vài điểm nhỏ đáng khen.

Lại nói quá trình quen biết giữa Nhạc Chương cùng Ân Thịnh quả thật là một đoạn "giai thoại thiên cổ". Mấy năm về trước, khi Ân Thịnh vừa đặt chân đến thành phố này đã giúp đỡ không ít người thu phục tiểu quỷ, vậy nên ở trong giới cũng có chút tiếng tăm, sau đó lại có người nghe được y là quỷ sư của bộ tộc nhà họ Ân, thế là y càng được mọi người sùng bái. Lúc đó Nhạc Chương ở trên thương trường tên tuổi sớm đã được số ít người biết đến, cậu ta chuyên giúp người khác xem phong thủy, coi tướng số cùng bói toán.Bởi vì có lần giúp một ông chủ lớn có máu mặt trong thành phố tìm địa điểm di dời công ty, mà công ty đó sau khi di dời công việc làm ăn càng thuận buồm xuôi gió, thế là khách hàng của cậu ta từ đó ngày một tăng lên.

Nhạc Chương tuy làm việc chẳng đáng tin cậy, kiểu cách bên ngoài lại giống với công tử hào hoa thích ăn chơi, nhưng chuyện khó tin là người này kỳ thật chung tình vô cùng, còn nhớ ngày đó bởi vì nghĩ Ân Thịnh muốn cướp lấy bạn gái của mình, cậu ta thiếu chút nữa đã nhào vào ẩu đả với Ân Thịnh một trận... Đương nhiên về sau mới biết được thì ra tất cả đều là hiểu lầm, tên "gian phu" Nhạc Chương muốn bắt tại trận cũng không phải Ân Thịnh mà là một người đàn ông khác. Lúc sau Nhạc Chương thất tình, lại không để ý những lời nói mỉa mai của Ân Thịnh, chỉ im lặng kéo y đi uống rượu giải sầu, như thế liền tính là có quen biết.

Theo lời Ân Thịnh, việc Nhạc Chương bị đối phương ruồng bỏ là việc không nằm ngoài dự đoán. Nguyên nhân chẳng sâu xa gì, chính là ở tại diện mạo của cậu ta.

Từng hành động cử chỉ của Nhạc Chương luôn khiến người khác chẳng thể nắm bắt, đúng ra với phong thái công tử hào hoa đó cậu ta đáng lẽ sẽ rất được các cô gái yêu thích, nhưng đáng tiếc thay, cậu ta chính là được trời ban cho một gương mặt búp bê.

https://thuviensach.vn

Hai má phúng phính, mái tóc mềm mại, đôi mắt to tròn, khi cười còn có lúm đồng tiền thật sâu.

Bất luận kẻ nào lần đầu tiên để mắt nhìn đến cậu, chỉ cần Nhạc Chương không nói lời nào đều sẽ kích thích ham muốn mong mỏi được bảo vệ cậu ta của đối phương. Nhưng chỉ cần cậu vừa mở miệng nói chuyện...thì tất thảy sẽ trở nên vô ích, tựa như kiếm củi ròng rã suốt ba năm loáng một cái đã đốt sạch trong một giờ.

Tư Đồ, Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị cũng coi như là đã từng được trải nghiệm cái sự gọi là không thể trong mặt mà bắt hình dong chân chính đó rồi, hơn nữa vừa nãy lại tái kiến qua bộ dạng nổi điên khóc la om sòm đó của Nhạc Chương, thế là nỗi ám ảnh tâm lý trong lòng bọn họ lại càng lớn dần.

Nhạc Chương vốn đang ngồi điều hòa trên xe, vừa bước xuống liền rùng mình vì lạnh, nhưng tinh thần lập tức cực kì phấn chấn, như thể vừa được tiêm máu gà vào người.

"Tôi đã coi tượng quẻ của nửa năm gần đây thấy có chút kỳ quái, thì ra nguyên nhân là ở chỗ này."

Nhạc Chương cắm túi tiền đi chung quanh một vòng, đem áo lông dày cộm trên người siết chặt thêm một chút: "Huyết khí ngất trời, đừng nói với tôi là cậu không phát hiện ra nha Ân Thịnh."

Ân Thịnh liếc mắt khinh thường, lạnh lùng nói: "Tôi không hiểu biết gì về kinh dịch cùng bát quái, tướng số cũng chỉ biết sơ sơ, nếu tôi cái gì cũng đều đã phát hiện, vậy thì còn cần tới cậu làm gì?"

Nhạc Chương nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, ánh mắt có thần nheo lại thành một đường thẳng tắp, giống hệt con mèo đen một bụng xảo quyệt: "Mỗi lần cậu thừa nhận năng lực của mình không sánh bằng tôi, những lúc như thế tôi đều đặc biệt cảm thấy rất thích cậu."

https://thuviensach.vn

Nam nhân vừa nói xong liền thấy Tư Đồ dùng ánh mắt lạnh như băng nhắm thẳng vào mình, Nhạc Chương bĩu môi, quay người tiếp tục xem xét hiện trường.

"Khu vực này thật sự là tệ hại đến mức không thể nào tệ thêm được nữa."

Nhạc Chương đứng ở đầu đường, lần lượt trái phải quan sát hai bên: "Cuối đường tắc nghẽn không thông, đầu đường còn có một tòa nhà cao lầu che khuất ánh mặt trời chiếu rọi, âm khí vì thế mà ứ đọng chẳng thể biến tan, dương khí lại không tài nào có thể len lỏi vào."

Nhạc Chương hít hít mũi, cười hề hề lắc lư đầu đầy đắc ý: "Phía bên trái là tòa nhà cũ kĩ có số tuổi lên đến năm mươi năm, bên phải là nơi ngư long hỗn tạp...nơi này chướng khí mịt mù không đâu sánh bằng."

Ân Thịnh đứng bên cạnh cậu ta nói: "Tôi không muốn biết khu vực này tệ hại đến mức nào, cậu chỉ cần cho tôi kết quả."

Nhạc Chương chậc lưỡi một tiếng: "Cả một phần đường này nồng nặc mùi máu tanh, bên kia đường may ra còn đỡ hơn chút ít, đứng tại chỗ này chỉ cảm thấy bị địa ngục bao quanh, số lượng người chết ở đây chắc chắn không dưới mười người."

"Ngay chỗ này?" Ân Thịnh quay đầu, nhận thấy con hẻm nhỏ Lục Phượng bị sát hại cách y chỉ mấy bước chân: "Ngoại trừ chỗ này ra còn có ở đâu khác nữa không?"

"Hử?" Nhạc Chương nhíu mày: "Không tin tôi sao? Chỗ này là nghiêm trọng nhất."

Vào thời khắc hiện tại, địa điểm mà cả năm người đang đứng chính là ngay trước cửa vài tiệm làm tóc, Ân Thịnh từ trong túi lấy ra một mảnh gỗ

https://thuviensach.vn

đàn hương nhỏ, đoạn dùng bất lửa đốt gỗ, sau đó cầm nó đi một vòng xung quanh.

"Không có dấu vết của vong linh." Ân Thịnh hoang mang: "Sao lại thế này?"

Cái nghề quỷ sư này của y cũng không phải cứ muốn tùy tiện triệu hồi vong linh bất chấp thời gian và địa điểm là có thể làm được.

Trước tiên chúng ta tạm không nói tới việc triệu hồi vong linh thì thần chí phải vững mạnh, vì nếu ở một địa phương sở hữu nguồn dương khí dồi dào thì cho dù thần chí có vững mạnh đến mấy cũng không có khả năng triệu hồi được vong linh. Tỷ như lần trước, khi Ân Thịnh muốn hù dọa Mao Hâm y đã nói nhà tang lễ là một địa điểm tốt, bởi lẽ có thể nói đó là nơi xếp hàng thứ hai về việc dồi dào âm khí, đứng ở vị trí thứ nhất đương nhiên là nghĩa trang.

Mà muốn khiến người thường cũng có thể nhìn thấy được vong linh vậy thì phải biết chọn lựa môi trường thích hợp, ví như những nơi cực kì u ám, hoặc những chỗ dồi dào âm khí như đã nói trên, nhưng cũng chỉ mới được phân nửa xác suất để người thường có thể nhìn thấy, nửa xác suất còn lại thì còn tùy thuộc vào thể chất của mỗi người.

Cái gọi là mắt âm dương, hay người có âm khí nặng, những thứ tương tự như vậy liền có thể quy thành nửa phần xác suất còn lại.

Ân Thịnh ở chung quanh lượn một vòng, vẫn hoàn toàn không phát hiện thấy dấu vết gì thuộc về vong linh, y không phải cho rằng Nhạc Chương nói sai mà là mơ hồ cảm thấy sự tình trở nên có chút quái dị. Trước lúc đưa Nhạc Chương đến đây, y cũng đã thử triệu hồi vong linh ở khu vực này, mặc dù lỗ mũi y đối với mùi máu tanh không nhạy bén bằng thầy phong thủy hay có thể rõ ràng nhận diện được sự giết chóc cùng những điều hắc

https://thuviensach.vn

ám ở mọi nơi như họ, nhưng từ lúc bắt đầu đặt chân đến đây y đã dễ dàng cảm nhận được bầu không khí ở chốn này lạnh lẽo âm u đến cùng cực.

Từ đầu không tìm thấy được gì y liền tưởng bản thân chọn sai chỗ mất rồi. Nhưng giờ đây, chính miệng Nhạc Chương đã khẳng định khu vực này là có mùi máu tanh hăng nhất, thế mà một chút dấu vết của vong linh cũng chẳng thấy đâu.

Những khu vực nồng nặc mùi máu thông thường rất dễ dàng thu hút các cô hồn dã quỷ trong vòng bán kính một trăm dặm. Trên thực tế, rất nhiều bài báo cùng phương tiện truyền thông đã lần lượt đưa tin về những nơi ma quái vốn dĩ luôn ngập tràn trong máu, bởi thế người bình thường vào đó rất dễ nhìn thấy những thứ dơ bẩn.

Tỷ như bệnh viện, tỷ như lò mổ, tỷ như những địa phương dùng để hành quyết tội phạm.

Mà nơi này lại không có chút dấu vết thuộc về vong linh, không khỏi khiến người khác cảm thấy thập phần hoang mang khó hiểu.

(Ý là có mùi máu nồng thì dễ hút ma quỷ, vong linh..Vậy mà sao chỗ này nghe ra được mùi máu mà không thấy gì sất.)

Ân Thịnh cau mày, bóp tắt đàn hương, đem toàn bộ phần gỗ còn thừa cất vào trong túi sau đó quay sang nhìn đám người bọn Tư Đồ.

"Hiện tại có hai loại người là đáng nghi nhất." (Nghi ở đây là nghi kẻ đã khiến AT không thấy được dấu vết của vong linh, chứ không phải nghi hung thủ là ai.)

"Là loại gì?"

"Loại thứ nhất là người sở hữu năng lực chiêu hồn đã lùng bắt hết sạch các vong linh ở đây; loại thứ hai là hung thủ chúng ta muốn bắt, chính hắn

https://thuviensach.vn

đã đem tất cả các vong linh mình hãm hại giam giữ ở một nơi không ai biết đến."

Tiểu Nhị nuốt nước bọt, bất chợt cảm thấy gió lạnh âm u thôi vèo vèo qua thân, cậu nắm chặt ống tay áo của Hồ Diệp, căng thẳng hỏi: "Theo Ân tiên sinh nghĩ thì chính xác...là loại nào?"

"Không thể nói trước." Ân Thịnh lắc đầu: "Cả hai loại đều có khả năng."

"Vấn đề ở đây là nguyên nhân." Tư Đồ nhìn về phía mọi người: "Mặc kệ là loại thứ nhất hay loại thứ hai, chỉ khi tìm được động cơ cùng mục đích thật sự thì chúng ta mới có thể đi tiếp."

"Nhưng bây giờ đến cả nửa bóng ma cũng tìm không thấy...phải đi đâu để tìm được động cơ cùng mục đích đây?"

Tiểu Nhị mếu máo, Hồ Diệp suy nghĩ một chút liền nói: "Cứ bắt đầu với ba mươi lăm người trong danh sách trước đi, còn có...Nghĩ cách để những người trong cuộc chịu mở miệng khai." (Editor: "Những người trong cuộc" là chỉ cư dân sống ở khu đèn đỏ.)

Nhưng mỗi người bọn họ đều biết rõ rằng hai điều trên đây kỳ thật cũng không dễ thực hiện.

Nếu muốn thẩm vấn hoặc bắt giam người nào thì đều cần phải đưa ra chứng cứ xác thực hoặc văn kiện đã được cấp trên phê chuẩn.

Hiện tại đội hình sự của Tư Đồ chỉ là hoài nghi nơi này có án giết người hàng loạt, chứ không có chứng cứ nào để có thể chứng minh đó là sự thật, cho dù bây giờ bắt giam thẩm vấn những người trong cuộc thì bọn họ vẫn được quyền không trả lời những câu hỏi vô căn cứ do cảnh sát đưa ra.

Lần này tựa hồ như đã đi vào ngõ cụt, ngoại trừ Nhạc Chương, sắc mặt của những người còn lại đều xấu hẳn đi.

https://thuviensach.vn

"Các người rốt cục là đang điều tra cái gì?"

Nhạc Chương chớp mắt mấy cái, nhìn bốn người kia: "Khó lắm sao?"

"Trước mắt mà nói thì đúng là vậy..." Tư Đồ lắc đầu ngán ngẩm, tóm tắt toàn bộ sự việc kể cho Nhạc Chương nghe.

Nhạc Chương gật gù, không hiểu sao lại "A" lên một tiếng.

"Các người không phải là quên mất rồi đấy chứ?"

Ân Thịnh quay sang nhìn cậu: "Quên gì?"

"Đây!"

Nhạc Chương vỗ vỗ ngực, hất gương mặt búp bê thanh tú của mình lên cao, động tác khoa trương thích thú vô cùng, cậu ta hếnh mũi nói: "Thầy phong thủy tài ba nhất đang đứng trước mắt các người đây, vật tẫn kỳ dùng* mà còn không biết hay sao a?"

(*Vật tẫn kỳ dùng: Thành ngữ, nghĩa là tận dụng hết/triệt để khả năng của một món đồ vật gì đó.)

"Biết." Tiểu Nhị gật đầu: "Cho nên ý của anh có nghĩa anh là một món đồ vật?"

"Tôi phi." Nhạc Chương trừng mắt liếc Tiểu Nhị một cái: "Tôi không phải đồ vật!"

"A..." Tiểu Nhị gật đầu: "Thì ra anh không phải là đồ vật." (Đang nói móc đấy, mà Tiểu Nhị cũng không phải có ý xấu gì, chỉ là chọc thôi:v)

"Tôi!"

https://thuviensach.vn

Nhạc Chương phát hiện bản thân bị đưa vào tròng, càng nói càng thâm, nhất thời giận đến chân tay quơ quào loạn xạ: "Khốn nạn! Tôi là đang giúp lão Đại các người đấy nhá!"

Tiểu Nhị chân thành gật đầu: "Vậy cảm ơn nhiều."

Nhạc Chương: "..."

Nhạc Chương nháo lên một trận, tuy có chút phiền toái nhưng không thể phủ nhận rằng cậu ta cũng khiến không khí xung quanh tốt lên không ít.

Ân Thịnh kéo mũ trên đỉnh đầu thấp xuống: "Nếu cậu đã chủ động đóng góp sức lực thì tôi cũng không ngăn cản ý tốt đó, thế nên lần hợp tác này sẽ không tính tiền công đâu nhé."

Nhạc Chương mặt mũi bơ phờ: "Sao lại như thế được ông chủ!"

"Vậy thì ba tháng tiền thuê nhà của cậu đâu?" Ân Thịnh hòa nhã nhìn cậu ta.

"..." Nhạc Chương mếu máo: "Thôi được, cậu muốn sao thì làm vậy đi...Nhưng mà vừa rồi vẫn phải trả công tôi xem qua khu vực này a! Tính cậu giá hữu nghị, một tiếng đồng hồ vừa qua chỉ lấy đúng một trăm nhân dân tệ thôi!" (xấp xỉ 400 ngàn vnd)

Tiểu Nhị trợn tròn mắt: "Anh muốn ăn cướp hả?!"

Ân Thịnh trái lại không hề khẩn trương, ánh nhìn của y có phần ảm đạm: "Trừ bỏ thời gian cậu nói toàn những chuyện vô nghĩa cùng với thời gian ngồi xe đến đây, tính đi tính lại lúc cậu nghiêm túc làm việc nhiều lắm cũng chỉ gần mười phút thôi."

"Cái gì?!"

https://thuviensach.vn

Lúc này đến phiên Nhạc Chương trừng lớn mắt: "Tôi từ lúc bước chân lên xe ngồi là đã bắt đầu tính toán kế hoạch làm việc nghiêm túc rồi đó anh hai!"

Mà Ân Thịnh hiện tại cũng không thèm tranh cãi với cậu ta, lập tức cùng với Tư Đồ nhào lên xe bỏ của chạy lấy người.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 35

Cái gọi là đóng góp chút ít công sức của Nhạc Chương chính là giúp bói quẻ xem tướng.

Mọi người cùng lái xe đến dưới nhà Nghiêm Thành, gọi điện thoại mới biết thì ra cha con họ đã đến nhà người thân ở tạm, hiện tại chính là không ai ở nhà.

Hồ Diệp lại lần nữa nổ máy xe xuất phát, Nhạc Chương chen chúc ở hàng ghế sau, bị Tư Đồ cố ý ép đến mức cả người dán chặt lên cửa kính, cậu nói thầm: "Sao lại không ở nhà? Phong thủy ở căn nhà đó rõ ràng rất tốt..."

"Nhưng lại không tốt cho tâm trạng của anh ta lúc này." Tư Đồ liếc cậu một cái: "Xảy ra sự việc như vậy, ngay cả tâm lý của người lớn cũng sẽ bị ảnh hưởng huống chi có thêm cả một đứa con nít."

Nhạc Chương thè lưỡi làm mặt quỷ, cà lơ phất phơ dựa người vào ghế không nói gì thêm.

Hai cha con Nghiêm Thành đến ở tại nhà dì của Nghiêm Lục, cũng chính là em gái của Lục Phượng-Lục Điềm. Lục Điềm vừa ly hôn, ẵm theo đứa con mới hơn một tháng tuổi rời khỏi nhà chồng, có cha con Nghiêm Thành đến ở cùng coi như là để bầu bạn, có thể giúp đỡ lẫn nhau trong lúc hoạn nạn, suy cho cùng cũng không có gì là không tốt.

Lục Điềm lúc trước kết hôn với một ông chủ lớn, gia tộc thật sự rất có uy quyền và tiếng tăm trong xã hội thượng lưu, sau khi ly hôn, nam nhân kia

https://thuviensach.vn

đơn giản đem một toà biệt thự nhỏ đưa cho Lục Điềm, còn cấp cho cô một chiếc xe Beetle màu be, xem như số Lục Điềm may mắn, chí ít nhìn vào đống tài sản này có thể nhận ra được nam nhân kia đối với cô vẫn rất hào phóng.

Cả đoàn người lái xe thẳng đến căn biệt thự ngụ tại vùng ngoại ô, mái ngói trắng theo phong cách Châu Âu, toàn bộ mặt tường được sơn màu vàng nhạt trang nhã, bảo an đứng ngoài cổng vừa nhìn thấy bọn họ liền nhanh chóng tiến đến kiểm tra danh tính từng người, nhưng chỉ mới đi lên vài bước đập vào mắt người bảo an là logo cảnh cục dán trên chiếc Volkswagen đen trông vô cùng bắt mắt, thế nên anh ta chợt dừng chân, có chút do dự lại gần, gõ nhẹ lên cửa kính xe.

"Xin chào..."

Người bảo an hoài nghi nhìn đám người ngồi trong xe chen chúc lẫn nhau, Hồ Diệp liền lấy thẻ căn cước ra giơ lên, nói: "Chúng tôi đến tìm Lục Điềm."

"Được rồi."

Anh ta hướng về cách đó không xa ra hiệu, một người bảo an khác lập tức mở cổng để bọn họ đi qua.

"Lục Điềm một mình sống ở đây xem ra cũng không tồi." Hồ Diệp vừa lái xe vừa nói: "Cơ sở an ninh cũng khá là tốt đó chứ."

"Cơ sở an ninh có tốt hay không còn phụ thuộc vào phí chi trả hàng tháng của cậu."

Tư Đồ lắc đầu: "Đối với nơi này mà nói một tháng chi từ tám trăm đến một ngàn có khi còn không đủ."

https://thuviensach.vn

Tiểu Nhị "Oa" lên một tiếng, rướn cổ nhìn ngắm xung quanh: "Người có tiền rốt cục là có quan điểm sống như thế nào nhỉ? Ở đây so với những căn hộ thông thường có gì khác biệt sao?"

"Đó là lẽ đương nhiên."

Nhạc Chương đột nhiên mở miệng nói: "Người không có tiền chính là mong muốn được sống hạnh phúc, kẻ có tiền thế nhưng cũng muốn được sống thật sung túc thật hạnh phúc hơn những gì mình có, song song đó bản chất của kẻ có tiền luôn thích thể hiện. Kẻ nghèo thì nghèo quá, giàu thì giàu quá, suy cho cùng tôi thấy không có tiền vẫn sống được thôi, cần gì phải khoa trương thế này..."

Dừng giây lát, cậu hạ cửa kính xe xuống quan sát phong cảnh mỹ lệ bên ngoài.

Cây cối san sát nhau bao quanh khắp biệt thự, hoa viên tươi tốt ngát hương, suối chảy róc rách êm tai, đặt chân vào đây quả thật như đi vào chốn bồng lai tiên cảnh.

"Mảnh đất này cũng tạm được, nguồn nước dồi dào cây cối um tùm...Chính là vị trí đặt tượng điêu khắc ở đằng kia có chút không ổn, kim mộc thủy hỏa thổ, nó vừa vặn đè lên mạch nước ngầm chính..."

"Đưa cậu đến đây không phải là để cậu lý giải những chuyện này." Ân Thịnh hờ hững nói: "Lát nữa cậu sẽ làm thế nào?"

"Thì yêu cầu bọn họ đưa cho cậu vật gì đó mà Lục Phượng lúc còn sống đã từng dùng qua, tốt nhất là thường xuyên dùng ấy."

"Lấy vật đó để làm gì?" Tiểu Nhị kinh ngạc nói: "Bắt chước theo cảnh khuyển sao?"

https://thuviensach.vn

"Chỉ cần nhìn vào nó sẽ biết thân xác của cô ấy hiện giờ đang ở đâu." Nhạc Chương liếc mắt xem thường

"Làm như thế nào?" Ân Thịnh nhíu mày: "Độ khó rất cao, cậu không cần minh sư trợ giúp sao?"

"Cần minh sư làm gì?" Nhạc Chương buồn cười nói: "Vong hồn của Lục Phượng hiện tại đang ở trong lư hương của cậu, mà chính cô ta còn không biết thân xác của mình giờ ở nơi đâu, tìm minh sư đến để cắn hạt dưa nói chuyện phiếm với cô ta hay sao?"

Ân Thịnh nheo mắt: "Đừng nói chuyện không khách khí như vậy với người đã khuất."

"Chỉ đùa chút thôi mà."Nhạc Chương gãi gãi mặt, cậu cũng biết bản thân có điểm vô lễ, thế nên liền diễn giải cặn kẽ: "Tôi sẽ cố gắng hết sức thử một lần, đem đồ vật cô ta hay dùng đưa vào bát quái trận, xem có thể lợi dụng vào chút mùi hương còn sót lại để tra ra được phương hướng của cô ta không, từ đó có thể giúp nhóm các người thu hẹp phạm vi tìm kiếm."

Nói xong, Nhạc Chương nhún vai: "Tôi không nói trước sẽ thành công hay không, nhưng nhóm của cậu đã muốn rơi vào ngõ cụt rồi, thôi thì cứ cố chữa ngựa chết thành ngựa sống* vậy."

(*Ngựa chết chữa thành ngựa sống: Tỷ như dù biết chuyện đã không còn cách giải quyết, nhưng vẫn ôm một tia hy vọng, tích cực cứu vãn sự tình.)

Ân Thịnh ngẫm nghĩ, cảm thấy lời cậu ta nói cũng có đạo lý, kiến thức về phong thủy của y quả thật rất ít ỏi, y biết Nhạc Chương am hiểu nhất là thuật địa chi, điểm này cậu ta nổi trội hơn hẳn so với những thầy phong thủy bình thường khác, những người đó chẳng qua là múa rìu quá mắt thợ thôi.

https://thuviensach.vn

Vậy là bọn họ quyết định làm như thế, rồi chỉ một lát sau xe rốt cục cũng vào đến nơi.

Xe vừa dừng cả năm người liền bước xuống, nhìn thấy Lục Điềm và Nghiêm Thành không biết từ lúc nào đã đứng sẵn ngoài cửa.

"Đội trưởng Tư Đồ." Nghiêm Thành vừa lo sợ, lại vừa thập phần mong đợi đi đến: "Các anh có phải là...Có phải là có tin tức gì của cô ấy không?"

"Không phải..." Tư Đồ lắc đầu, hắn cũng hiểu cứ năm lần bảy lượt tìm đến Nghiêm Thành sẽ khiến anh ta không ngừng lặp đi lặp lại cái cảm giác sợ hãi cùng trông chờ, quả thật việc này rất tàn nhẫn, nhưng hắn cũng không còn cách nào khác.

"Chúng tôi muốn mượn một vật gì đó mà Lục Phượng thường mang theo bên người, tốt nhất là vật bất ly thân."

Nghiêm Thành cố gắng khống chế cảm xúc bản thân, hỏi: "Là muốn cho cảnh khuyển hỗ trợ sao?"

"Cũng tương tự vậy." Tư Đồ gật đầu: "DNA có trên đồ vật có thể giúp chúng tôi xác nhận được danh tính cô Lục Phượng khi tìm thấy cô ấy."

Nghiêm Thành hít sâu một hơi gật đầu, đoạn suy nghĩ rồi từ trong túi áo lấy ra một viên thạch anh tím.

"Đây là do Lục Điềm...Ngày trước hưởng tuần trăng mật ở Brazil mua về tặng cho Lục Phượng." Ngón tay Nghiêm Thành nhẹ nhàng vuốt ve viên thạch anh tím, nó được điêu khắc thành hình đóa hoa tường vi dùng để làm mặt dây chuyền, trông thập phần tinh tế cùng tao nhã.

"Cô ấy rất thích. Lúc nào cũng đeo nó, nếu không có quần áo hợp để phối...Sẽ tháo ra bỏ vào trong túi, hôm đó cô ấy thay quần áo đi làm, chính là quên mang mặt dây chuyền này theo..."

https://thuviensach.vn

Nói tới đây, sự tối tăm mù mịt trong anh ta bỗng trỗi dậy, Nghiêm Thành đau buồn đến cùng cực, hốc mắt tức khắc đỏ lên.

Tư Đồ vỗ vỗ bả vai nam nhân muốn an ủi, đoạn nhận lấy mặt dây chuyền đưa cho Nhạc Chương, Nhạc Chương cầm trên tay nhìn một chút, gật đầu: "Hàng thật, vật này hữu dụng, hơn nữa còn có tác dụng rất lớn."

Lục Điềm nghe vậy, quay sang nhìn Nhạc Chương: "Cậu định dùng nó làm gì?"

"Tìm chị của cô." Nhạc Chương cẩn thận đem mặt dây chuyền cất vào trong một cái hộp nhỏ: "Ký ức của đá quý so với ngọc bình thường mạnh hơn gấp bội, chẳng những vậy còn có thể giúp người đeo ổn định tinh thần, đây rõ ràng là vật rất tốt."

Nhạc Chương hết sức tự nhiên chuyển sang đề tài khác, nghiêng đầu nhìn về phía nữ nhân trước mặt: "Thạch anh tím tượng trưng cho sự thanh bình và yên ả, đồng thời khiến cho con đường tình duyên cùng sự nghiệp không ngừng phát triển, món quà này quả thật chọn rất có tâm."

Lục Điềm trầm mặc một lúc tựa hồ như đang cố gắng điều chỉnh cảm xúc, nhưng cuối cùng vẫn là không nhịn được, bất thình lình che miệng lại "Ô" lên một tiếng nức nở.

Nghiêm Thành mệt mỏi vỗ vỗ bả vai nữ nhân, chính mình lúc này cũng không biết nói lời gì để an ủi.

Bầu không khí xung quanh nhất thời trở nên u ám đau thương, Ân Thịnh cảm thấy Nhạc Chương vừa rồi chuyển đề tài rất đúng chỗ, y liền quay sang nháy mắt ra dấu với Tư Đồ.

"Vậy chúng tôi đi trước." Tư Đồ vươn tay bắt tay Nghiêm Thành: "Hai vị xin hãy chú ý đến sức khỏe, chúng tôi sẽ làm hết sức mình để không phụ vào sự kì vọng của hai vị."

https://thuviensach.vn

"Cảm ơn anh..."

Nghiêm Thành gật đầu, hai tay siết thật chặt bàn tay của Tư Đồ, một lúc sau mới chịu buông ra.

Cả năm người một lần nữa trở vào trong xe, Hồ Diệp lái xe dạo một vòng quanh bể phun nước, sau đó mới hướng thẳng đến cổng lớn.

Trên xe, Nhạc Chương lấy viên thạch anh tím ra khỏi hộp, đồng thời cũng từ trên người lấy ra một chiếc la bàn nhỏ cầm tay, chiếc là bàn kia được chế tạo một cách rất tinh xảo, người ngoài nghề khi nhìn vào chỉ đơn giản nhìn thấy trên mặt la bàn khắc chi chít những chữ nhỏ li ti, chỉ có người trong nghề mới biết được, chiếc la bàn này rõ ràng đã bị Nhạc Chương tự mình cải tạo qua, có rất nhiều chỗ khác xa so với la bàn bình thường.

"Thủy tinh?"

Khóe mắt sắc bén của Ân Thịnh chú ý tới la bàn của Nhạc Chương, phát hiện thấy ở mỗi góc la bàn đều được đính thêm một mảnh thủy tinh nhỏ, mà bởi vì quá nhỏ nên nếu không nhìn kỹ căn bản sẽ chẳng nhìn thấy được.

"Nếu cậu sử dụng la bàn bình thường vậy thì cậu chỉ có thể tìm thấy được vị trí của vật thể sống."

Nhạc Chương đắc ý nói: "Chỉ có dùng la bàn này của tôi thì mới có thể tìm thấy vật thể chết thôi"

"Có nguyên lý gì đặc biệt khi sử dụng không?"- Tiểu Nhị tò mò tựa vào lưng ghế hỏi.

"Khụ khụ...Không có nguyên lý gì cả." Trên mặt Nhạc Chương trong nháy mắt lóe lên một tia không được tự nhiên, tựa hồ như là nhớ đến

https://thuviensach.vn

chuyện gì đó khiến cậu cảm thấy rất chán ghét, liền phất tay một cái, bác bỏ câu hỏi của Tiểu Nhị.

"Dù sao đi nữa vật này cũng rất thần kỳ, nó sỡ hữu năng lực mà những la bàn khác không có." Trong lúc cả bọn nói chuyện, kim la bàn đang đứng yên bỗng động đậy, nhưng lại hết sức yếu ớt.

Có vẻ như nó không xác định được phương hướng chắc chắn, cứ hết xoay sang trái, rồi lại chuyển sang phải, sợi chỉ đỏ nằm giữa la bàn cũng không ngừng lay động.

Tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi, mãi sau năm phút liên tục xoay tròn tứ phía, kim đồng hồ rốt cục cũng chậm rãi dừng lại.

"Chưa bao giờ nó rơi vào tình trạng cứ ngập ngừng thế này." Nhạc Chương nhìn la bàn cau mày nói: "Nếu không có mặt dây chuyền, kim la bàn căn bản sẽ không động, một khi đã động tức sẽ rất nhanh tìm được vị trí của đối phương, nhưng tìm lâu đến vậy...Tôi đây lần đầu tiên mới thấy."

"Điều đó nói lên được gì?" Ân Thịnh hỏi.

"Nói lên được rằng nếu ký ức của viên đá này không đủ mạnh, chỉ sợ chúng ta sẽ không thể tìm thấy gì. Giống như cậu đã từng nói, mà riêng tôi cũng cho là rất đúng, rằng vốn dĩ có một thứ gì đó trói buộc oán khí của các vong linh đem bọn họ giam vào một chỗ, thậm chí còn niêm phong cả mùi máu tanh, không để quá lộ liễu."

Tư Đồ gật gù, thoáng nhìn qua la bàn, chỉ thấy một mảnh loạn thất bát tao——— ít nhất theo hắn nghĩ thì là vậy.

Tư Đồ: "Cuối cùng kết quả ra sao?"

Nhạc Chương cười: "La bàn dựa trên vị trí của nhị thập bát tú, lấy thiên can địa chi cùng ngũ hành làm trung tâm, trong thuật địa chi có thể lựa

https://thuviensach.vn

chọn bất kỳ một phương hướng nào hợp theo thiên thời địa lợi nhân hòa, nhờ vào đó mà tôi...không chỉ có thể tìm ra mảnh đất tốt, mà còn có thể tìm thấy được vong linh."

"Mọi người nhìn xem, là chỉ sao Bích thuộc cung sao Huyền Vũ, Huyền Vũ vốn ngự trị ở phương Bắc, chòm sao Bích là chòm sao nằm ở vị trí cuối cùng trong bảy chòm sao của Huyền Vũ cũng chính là tận cùng phương Bắc, có thể nói một cách đơn giản hơn đó là một nơi cực kì hẻo lánh, là một nơi không người sinh sống, hoặc là nơi có nền kinh tế vô cùng lạc hậu vân vân... Cái này còn phụ thuộc vào tình huống cụ thể hơn mới biết chính xác. Mà thiên can địa chi thuộc giờ Mão, hành Thủy trong ngũ hành..."

Nhạc Chương sờ sờ cằm: "Vị trí ứng với chòm sao nàychúng ta xem bản đồ sẽ rõ ngay, hiện tại đúng là giờ Mão, tức khoảng thời gian từ5 giờ đến 7 giờ sáng. La bàn bây giờ đang chỉ nơi có mùi máu tanh tỏa ra nặngnhất, cũng có nghĩa là phong ấn có thể đã bị phá vỡ...Hoặc là xuất hiện một kẽ hởnhỏ trên phong ấn. Còn hành Thủy, cái này chắc không cần tôi phải giải thíchnhiều, chính là chỉ bất cứ thứ gì vật gì và nơi chốn nào có liên quan đếnnước."

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 36

Dựa theo lời của Nhạc Chương, vừa về tới cảnh cục mọi người liền lấy bản đồ thành phố A ra xem xét.

Thành phố A nằm ở vùng đồng bằng, diện tích rất rộng, chỉ có hai ngọn núi gần kề thành phố nhất hiện nằm ở phía Tây Bắc và Đông Nam, được dùng làm địa điểm du lịch. Tuy là núi nhưng địa thế khá thấp, phong cảnh cũng đẹp vô cùng.

Tư Đồ đem bản đồ trải lên bàn, trước tiên dùng bút khoanh tròn vùng phía Bắc.

"Chỉ tính trong thành phố...vậy còn ngoại ô có cần xem qua không?"

Nhạc Chương "Ah" một tiếng thật dài: "Cứ xem xét hết, phạm vi lần này không xác định rõ ràng lắm, tốt nhất là đều thăm dò cả thành phố lẫn ngoại ô đi."

Tư Đồ im lặng gật gật đầu, mọi người còn lại liền suy tính kế hoạch.

"Phía Bắc thành phố A trước nay vốn dĩ ngư long hỗn tạp, kiến thiết thành thị còn chưa mở rộng đến đó." Hồ Diệp cau mày nói: "Phải bắt đầu ở chỗ nào của phía Bắc đây?"

Tiểu Nhị ngồi trên ghế, mở to hai mắt nhìn vào vùng được khoanh tròn trên bản đồ, cậu lúc này đang ngồi ở đầu ngược lại của cái bàn thế nên nhìn vào bản đồ hoàn toàn không hiểu mô tê gì cả, Tiểu Nhị cố ngoẹo đầu: "Nhà ga nhiều người qua lại nên chắc chắn khu vực xung quanh nhà ga sẽ được

https://thuviensach.vn

loại trừ, còn về nơi có liên quan đến nước...A, thôn Cửu Tử nằm bên kia có phải là có một con sông chảy ngang qua không?"

"Nhưng đó là chuyện của rất lâu trước kia." Tư Đồ cau mày: "Còn bây giờ không thể cho đây là sông được nữa vì nó đã bị lấp đầy bởi đất và cát rồi."

"Chỗ này tôi có biết." Ân Thịnh đột nhiên mở miệng nói: "Sách lịch sử về quá trình hình thành của thành phố A có viết rằng nhà Hán được thành lập chưa được bao lâu thì bùng phát dịch bệnh, nguồn nước này cũng bị lây nhiễm làm chết rất nhiều sinh mạng, thây người chất thành đống, ngay cả chim chóc thú vật trong vùng cũng không tránh được kiếp nạn đó."

"Lúc ấy triều đình phái người đến để giải quyết, ra lệnh châm lửa thiêu hủy tất cả mọi thứ nằm trong bán kính một trăm dặm của con sông, dân trong vùng may mắn sống sót thì di cư ngay lập tức, cũng từ đó mà vùng này bị bỏ hoang, từng có khoảng thời gian còn được người ta gọi là bờ bên kia thế giới*, ý tứ là nếu đi qua nơi này thì sẽ bị quỷ hồn bắt về bờ bên kia."

(Editor: Bản gốc là "bỉ ngạn", cũng tức là cõi chết.)

Tiểu Nhị nghe mà sửng sốt, mặc dù được sinh ra và lớn lên tại thành phố A nhưng cậu không hề biết rằng lại có chuyện như thế xảy ra ở đây.

"Nơi này thẳng đến triều Đông Tấn thì mới bắt đầu có người chuyển vào sinh sống."

Nhạc Chương cũng gật đầu, đừng nhìn bộ dạng cà lơ phất phơ của cậu mà lầm, đối với kiến thức lịch sử cũng hiểu biết khá nhiều.

"Con sông này đã bị lấp đầy...vậy có còn tính là sông nữa không?" Tiểu Nhị mờ mịt.

https://thuviensach.vn

"Thì chúng ta cứ xem xét chung quanh, vì không loại trừ khả năng hung thủ đang ẩn náu quanh đó." Nhạc Chương nhún vai, sau đó lại quan sát bản đồ, đoạn chỉ tay vào dãy núi phía Tây Bắc, hỏi: "Nơi này là..."

"Núi Long Môn." Tư Đồ thoáng nhìn qua rồi trả lời: "Cách thành phố A không xa lắm, nửa tiếng đi xe là đến."

"Ừm..."Nhạc Chương gật đầu một cái, ngón tay vô thức chọc tới chọc lui vào núi Long Môn.

Ân Thịnh liếc mắt nhìn cậu: "Nghĩ gì đó?"

"Không có gì." Nhạc Chương chớp mắt mấy cái lấy lại tinh thần: "Đột nhiên nghĩ muốn đi du lịch thôi."

Ân Thịnh nheo mắt, tựa hồ đối với câu trả lời của Nhạc Chương có chút nghi hoặc, bất quá y trước giờ vốn không phải người có tính hiếu kỳ, nếu người khác không muốn nói y đương nhiên cũng sẽ không hỏi.

Ân Thịnh: "Vậy rốt cục chỉ có chỗ đó là nằm ở phía Bắc và liên quan đến nước thôi sao?"

Tư Đồ cùng Hồ Diệp gật đầu, Tiểu Nhị im lặng ngồi trên ghế dựa một mực nhìn bản đồ chằm chằm, nhìn đến nỗi cái cổ cứng ngắc, liền xoa nắn cái cổ một chút rồi đứng dậy.

Nhưng chỉ vừa mới đứng dậy lại vô tình phát hiện được một vài thứ, "A" lên một tiếng.

"Nhìn ngược chiều như tôi bây giờ thì bên này có phần giống với thất tinh bắc đẩu." Tiểu Nhị cười hì hì chỉ tay vào một chỗ trên bản đồ.

Nhạc Chương sửng sốt, lập tức đi vòng qua đầu kia của cái bàn nơi Tiểu Nhị đang đứng, cúi đầu nhìn xuống——

https://thuviensach.vn

Quả nhiên là có điểm khác thường, nhìn theo chiều thuận sẽ chỉ thấy những ký hiệu biểu hiện tuyến tàu điện ngầm cùng những tuyến đường giao thông rất bình thường, nhưng vừa đổi hướng lại thấy từ điểm bắt đầu của phía Bắc thẳng đến gần dưới sườn núi Long Môn có những điểm tròn nhỏ khá bắt mắt tạo thành một đường dài.

Tiểu Nhị không hiểu gì về tinh tú, thấy những điểm nhỏ tạo thành đường cong ngoằn nghoèo trên bản đồ liền liên tưởng tới thất tinh bắc đẩu hoặc là mấy chòm sao khá phổ biến như Sư Tư, Nhân Mã và vân vân.

"Những điểm này là gì?"

Nhạc Chương đưa tay chỉ vào những điểm nhỏ đó hỏi.

Tư Đồ tiến tới nhìn thoáng qua, nhưng cuối cùng vẫn là không biết gì, vì thế liền gọi đến tổ giao thông yêu cầu bọn họ cử một nhân viên đến đây hỗ trợ.

Chỉ chốc lát sau, có một nhân viên cảnh sát mặc thường phục xuất hiện, trước khi bước vào còn rất lễ phép gõ cửa, sau đó đứng nghiêm đưa tay lên ngang trán chào.

"Đội trưởng Tư Đồ, đội phó Hồ Diệp!"

"Chào cậu." Tư Đồ lướt mắt nhìn lên thẻ căn cước treo trước ngực của đối phương: "Tiểu Tiền đúng không, mau lại đây giải thích giúp chúng tôi những điểm trên bản đồ."

Viên cảnh sát kia có chút khẩn trương, ở cảnh cục tất cả các tổ đều được phân chia theo giai cấp tùy thuộc vào mức độ quan trọng của từng lĩnh vực, tổ trọng án xếp vị trí thứ nhất, tiếp theo là đội hình sự và đội điều tra hiện trường, xuống nữa là đội phòng chống tội phạm. Còn tổ giao thông của cậu ta có thể nói là được xếp ở vị trí thấp nhất.

https://thuviensach.vn

Viên cảnh sát khẽ nuốt một ngụm nước bọt, gật đầu bước tới, cậu ta chỉ vừa nhìn thoáng qua bản đồ đã lập tức hiểu ngay Tư Đồ muốn hỏi gì.

Bởi vì những thứ trên bản đồ này thuộc phạm vi quản lý của tổ cậu thế nên cũng cảm thấy bình tĩnh hơn, rất nhanh liền mở miệng giải thích.

"Chỗ này là tuyến đường sắt ngầm số 8 chuẩn bị xây dựng, còn những chấm hình vuông màu vàng dùng để đánh dấu những khu vực nào ở phía Bắc sẽ bắt đầu được phủ sóng wifi miễn phí trong năm nay."

"Vì tất cả xe buýt ở những trạm trên đây xuống tới khu vực bắt đầu của phía Bắc đều được lắp đặt thiết bị định vị GPS, nhưng chỉ có trong khoảng này do chưa có sóng wifi nên không thể lắp đặt thiết bị định vị."

Viên cảnh sát nghiêm túc giải thích, đem thắc mắc của Tư Đồ cặn kẽ giải bày.

Sau khi xong việc, Tư Đồ gật đầu vỗ vỗ bả vai cậu ta: "Nói rất rõ ràng, cảm ơn cậu."

Viên cảnh sát kia nhất thời có chút kích động, Tư Đồ Bách a! Cậu được Tư Đồ Bách khen ngợi a! Ở trong cảnh cục này, đội trưởng đội hình sự đích thị là anh hùng số một trong lòng rất nhiều người a.

Cậu có chết cũng không tiếc...

Tiểu Nhị nhìn viên cảnh sát kia ngốc nghếch cười hề hề cả người lâng lâng đi khỏi cửa, bản thân bỗng cảm thấy rất buồn cười.

Năm đó cậu cũng một mực sùng bái Tư Đồ giống hệt vậy, liều chết gia nhập vào đội hình sự cho bằng được...Được rồi, tuy rằng cậu có đi cửa sau. Khụ khụ, nhưng thẳng cho đến khi cùng Tư Đồ tiếp xúc và làm việc thì cậu mới nghiệm ra một chân lý—— chỉ sùng bái anh ta thôi chứ đừng nên lại gần!

https://thuviensach.vn

Nhớ lại những ảo tưởng về nhân vật anh hùng khi xưa của mình đã bị hủy diệt như thế nào, Tiểu Nhị bất giác thở dài, quay đầu lại nhìn thì phát hiện Nhạc Chương đã sớm đem những điểm nhỏ kia vẽ ra giấy.

Những điểm đó sau khi được vẽ ra giấy trắng so với nằm trên bản đồ thật sự dễ nhìn hơn gấp bội.

Từ bảy điểm nhỏ liên kết lại tạo thành hình rùa rắn gì đó, thoạt nhìn có vẻ rất trừu tượng.

"Bắc Huyền Vũ."Nhạc Chương buông bút nói: "Bắt đầu từ đây xuống lần lượt là chòm sao Đẩu, Ngưu, Nữ, Hư, Nguy, Thất, Bích."

"Bích." Ân Thịnh chỉ chỉ tay vào chấm nhỏ phía dưới cùng: "Vậy chỗ này chính là phạm vi chúng ta cần tìm kiếm?"

"Đúng vậy." Nhạc Chương gật đầu, mọi người đem tờ giấy đến cẩn thận đối chiếu với bản đồ, Hồ Diệp cả kinh nói: "Bên này là khu nông nghiệp đang trong quá trình phát triển..."

"Địa hình rất dễ giấu đồ." Tư Đồ cũng gật đầu.

"Nhưng ở đây không có "thủy"." Tiểu Nhị cau mày: "Cách con sông vừa nãy một khoảng khá xa."

" "Thủy" không nhất thiết là chỉ nước sông." Nhạc Chương nói: "Có thể là chỉ thứ gì khác có liên quan đến nước."

"Như là hải sản ấy hả?" Tiểu Nhị chợt hiểu ra liền hỏi.

Nhạc Chương tối mặt trả lời: "Đại khái là vậy..."

Bọn họ cuối cùng cũng thu hẹp được phạm vi điều tra, tiến trình làm việc lần này quả thật tốt hơn hẳn.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng khu nông nghiệp đó có diện tích lên đến mười ngàn mét vuông.

"Không phải là chính phủ đang thương lượng điều kiện và giá cả cùng với người dân để thu mua lại khu nông nghiệp này sao?" Hồ Diệp cuộn bản đồ lại: "Không lẽ là do xảy ra xung đột trong quá trình thương lượng nên có kẻ nổi điên lên đi giết người rồi chôn xác ở đây để hả giận?"

"Cậu có thể cho là vậy." Tư Đồ châm một điếu thuốc, hung hăng hít một hơi: "Mặc dù khả năng xảy ra gần như là bằng không, nhưng cũng không được sơ suất bỏ qua, trước hết cứ đến quan bar điều tra ba mươi lăm người trong danh sách tình nghi đi đã."

Hồ Diệp gật đầu, Tiểu Nhị từ trên ghế dựa đứng dậy: "Gần sáu giờ rồi, mọi người không định ăn cơm tối luôn sao?"

"Đúng rồi a!"Nhạc Chương vừa nghe liền giật mình nhận ra bản thân đã đói muốn rã rời,, vốn từ sáng tới giờ cũng chỉ mới ăn có một cái bánh bao thịt thôi: "Đi ăn cơm đi, cơm nước xong thì đi uống rượu, sẵn tiện điều tra luôn."

Tư Đồ ngẫm nghĩ, Tư Đồ vô thức nói ra biện pháp này coi bộ cũng không tệ, bọn họ có thể ngụy trang một chút giấu đi thân phận cảnh sát, nói không chừng có thể lấy được rất nhiều thông tin hữu ích từ miệng những người ở đó."

"Đi, ăn cơm!"

Tư Đồ vung tay lên hướng ra cửa: "Cơm nước xong Hồ Diệp và Tiểu Nhị về nghỉ ngơi trước, tôi sẽ đi đến quán bar với Ân Thịnh..."

"Tại sao chúng tôi lại phải về trước?" Tiểu Nhị khó hiểu, kỳ thật trong thâm tâm cậu đang rất mong đợi được đến quán bar trải nghiệm một lần, đương nhiên không phải bằng thân phận cảnh sát.

https://thuviensach.vn

"Bộ dạng của Hồ Diệp quá chính trực, ban sáng lại cũng từng đi hỏi chuyện khá nhiều người ở đó, thế nên rất dễ bị phát hiện." Tư Đồ vừa nói vừa đảo mắt nhìn Tiểu Nhị: "Về phần cậu...thành sự không thấy mà bại sự có thừa."

"A?" Tiểu Nhị há hốc mồm: "Đội trưởng! Anh là nói tôi sẽ làm hỏng chuyện!?"

Tư Đồ ngậm điếu thuốc nhướng mắt nhìn cậu: "Chẳng lẽ sẽ không sao?"

Tiểu Nhị "Ách" một tiếng, dựa theo kết quả của rất nhiều lần hành sự trước đây thì mức độ thất bại của cậu có thể tính là...99,5%

Thế là tâm trạng háo hức lúc nãy của TiểuNhị bị Tư Đồ dẹp sang một bên khiến cậu ủ rũ không còn chỗ nói.

Ân Thịnh có chút không đồng ý liếc mắt nhìn Tư Đồ ——— Sao lại có thể thẳng thừng đả kích một đứa trẻ đến như vậy chứ?!

Tư Đồ trợn tròn mắt ——— Trẻ nhỏ không bị đả kích nhiều sau này sẽ chẳng thể trở thành đại nhân tốt xuất sắc đâu.

——— Phải rồi, đại nhân thật sự là tốt đến xuất "sắc"*.

Tư Đồ: "..."

(Editor: Chơi chữ, "xuất sắc" của Tư Đồ là "giỏi" còn ý tứ trong "xuất sắc" của Ân Thịnh gần nghĩa như háo sắc hay dê ấy. "Xuất" là "ra" còn "Sắc" là "sắc dục".)

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 37

Cuối cùng thống nhất những người sẽ đến quán bar bao gồm có: Tư Đồ, Ân Thịnh và Nhạc Chương.

Tư Đồ vốn không muốn để Nhạc Chương đi cùng, vì như vậy thì hắn sẽ có cơ hội được ở một mình với Ân Thịnh, chẳng qua là cái tên Nhạc Chương đó sống chết muốn theo đuôi, hơn nữa cậu ta còn kiên định cho rằng vì bản thân đã tham gia vào vụ án này, nên cậu ta đương nhiên đã đường đường chính chính trở thành một cánh tay hỗ trợ đắc lực cho cảnh sát, mà đã là vậy thì bắt buộc cậu ta phải bám sát theo từng nhiệm vụ nhằm mục đích thúc đẩy quá trình phá án.

Nhưng ai nấy đều có thể nhìn ra, cậu ta chính là do ham chơi nên mới nằng nặc đòi theo cho bằng được.

Màn đêm dần buông, thành phố bắt đầu lên đèn, hiện tại vẫn chưa qua hết 15 ngày đầu năm mới, không khí của mùa xuân bao trùm khắp từng con phố từng ngõ ngách nhỏ, nhẹ nhàng sưởi ấm bao vạn vật sinh linh.

Vài trung tâm thương mại đã bắt đầu mở cửa buôn bán, nhưng đa phần những công ty lớn nhỏ trong thành phố vẫn còn đang nhàn nhã nghỉ ngơi sau một năm làm việc cực nhọc.

Trên đường cũng rất vắng vẻ, so với cảnh tượng ngựa xe như nước thường ngày thì lúc này đường cái chỉ lẻ tẻ vài ba chiếc xe, hiển nhiên đã giảm đi số lượng đang kể.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ mở cửa chiếc xe riêng rất ít khi sử dụng tới của mình——— Một chiếc Cruze màu đen không mấy nổi bật, mấy năm về trước lúc mới mua nó hắn trái lại rất vui cũng đối với nó cưng chiều vô cùng, kết quả mua không được bao lâu liền bị cảnh cục cấp làm xe chuyên dụng cho đội điều tra hình sự.

Thế là Tư Đồ đành phải lái chiếc xe này vào bãi đậu xe của cảnh cục, bỏ xó mấy năm tích lũy bao nhiêu là bụi.

"Xe mới mua mà sử dụng chẳng được bao nhiêu..."Tư Đồ gạt cần lùi xe, sẵn tiện đưa tay điều chỉnh kính chiếu hậu, Nhạc Chương có chút bất an nói: "Sẽ không có việc gì xảy ra khi đang đi giữa đường đó chứ?"

Tư Đồ liếc mắt khinh thường nhìn Nhạc Chương qua kính chiếu hậu, như thể là nói miệng của cậu chẳng khác gì miệng của quạ đen.

Ba người lái một mạch đến khu phố đèn đỏ, trước tiên là tìm một nơi đậu xe, sau đó mới từ từ đi bộ vào phố. Những tiệm làm tóc ban sáng vừa nhìn thấy cảnh sát bọn họ liền hối hả đóng cửa bây giờ đều đồng loạt mở cửa đón khách, vài ba nàng ăn mặc hợp thời ngồi trước cửa tiệm tán dóc với nhau.

Bởi vì ban sáng không ít người ở đây đã gặp qua nhóm của Tư Đồ, thế nên Nhạc Chương xung phong đi phía trước che chắn cho hai người họ, Ân Thịnh ở đằng sau hạ thấp vành nón, còn Tư Đồ dựng thẳng cổ áo khoác lên che mất hơn một nửa khuôn mặt.

Một vài cô ả đứng ngoài quán bar đón khách, vừa nhìn thấy Nhạc Chương phản ứng đầu tiên của họ là ngẩn người, sau đó là nhoẻn miệng cười mờ ám, không ngừng dùng ánh mắt phóng điện về phía Nhạc Chương.

NhưngNhạc Chương một mực làm ngơ, mặt không chút biểu cảm lách qua người bọn họ, một đường thẳng tiến vào trong quán.

https://thuviensach.vn

Các cô nhàm chán bĩu môi, vừa hay lại thấy phía sau Nhạc Chương còn có hai người đàn ông, liền biết đám người này vào đây nếu không phải là mở tụ đánh bạc thì chính là bạn rượu của nhau...Bất quá nhìn bộ dạng tươm tất kia đương nhiên không phải dân thích uống rượu, vậy chắc là vào đây đánh bạc rồi, nhưng thật ra đây là lần đầu tiên mới thấy những người có khí chất như thế này đi đánh bạc a.

Đi vào đến cửa chính của quán bar đầu tiên, Nhạc Chương vừa đưa tay đẩy cửa vừa mở miệng nói khẽ: "Chúng ta có gọi rượu không? Vào quán bar mà không uống rượu có phải hơi kì quặc không?"

Tư Đồ vốn không muốn uống rượu vì lo sợ sẽ làm ảnh hưởng đến việc phá án, nhưng lại nghĩ một khi đã tới những nơi như thế này mà không uống quả thật rất dễ khiến người khác hoài nghi, thế nên hắn đành gật đầu đồng ý.

"Uống một ít thôi."

"Anh trả tiền đó nha." Nhạc Chương thốt lên, Tư Đồ còn chưa kịp phản ứng gì đã thấy cậu nhanh như chớp lao đi.

Ân Thịnh theo sát Nhạc Chương, vừa đặt chân vào trong, một mùi hương xộc thẳng vào mũi đồng thời bao lấy người Ân Thịnh làm y phải cau mày khó chịu.

Là mùi rượu trộn lẫn mùi thuốc lá, thậm chí còn có mùi mồ hôi của đám đàn ông thối nát rượu.

Hỗn hợp được hình thành từ những mùi đó thật sự rất khó ngửi, nó khiến bầu không khí bên trong quán bar trở nên thập phần quỷ dị cùng áp bức, đèn chỗ này lưa thưa ít ỏi, có mở cũng chẳng khác gì so với không mở, không gian mờ ảo đến mức không tài nào có thể nhìn thấy được khuôn mặt người đối diện, duy chỉ có ở quầy bar là treo một chiếc đèn trùm ánh tím

https://thuviensach.vn

trông rất bắt mắt, ánh đèn của nó chiếu rọi lên khuôn mặt quỷ dị đầy bí ẩn của bartender.

Nhạc Chương rất nhanh đã tìm được một chỗ ngồi ngay tại quầy bar, cậu rút ra một điếu thuốc đưa lên miệng chỉ ngậm chứ không châm: "Cho một ly, loại nào uống vào không say á!"

Anh chàng bartender mặc một chiếc áo thun cổ chữ V khoét sâu nhìn cậu, đoạn vươn tay lấy một cái ly từ trong quầy bar, rót chút rượu nho trắng vào đó rồi đưa cho cậu.

"Lần đầu tiên đến đây à? Ly này tôi mời." Chất giọng khàn khàn của đàn ông mang theo ý cười vui vẻ, thời điểm Nhạc Chương nhận lấy ly rượu, ngón trỏ của anh ta còn ở trên mu bàn tay của cậu khẽ vuốt.

Toàn thân Nhạc Chương bắt đầu nổi da gà, đơ người nhìn anh ta một cái: "Cảm ơn."

Nói xong nâng ly lên, vừa định mở miệng uống thì bỗng có một bàn tay rất nhanh chắn trước miệng cậu.

"Vừa nãy cậu đòi tôi trả tiền mà, sao giờ lại để người khác mời rượu thế này?" Tư Đồ cùng Ân Thịnh lúc này đứng sau lưng Nhạc Chương, Tư Đồ thu tay về, hắn liếc mắt nhìn anh chàng bartender kia, sẵn tiện đoạt ly rượu trên tay Nhạc Chương đặt sang một bên.

"Ba ly cocktail punch, càng nóng càng tốt." Tư Đồ kéo một cái ghế ở quầy bar ra rồi ngồi lên, Ân Thịnh im lặng ngồi bên cạnh hắn, y quay đầu quan sát khung cảnh xung quanh.

Ngọn đèn mờ ảo khiến tầm nhìn có chút khó khăn, Ân Thịnh cảm nhận được bầu không khí nơi đây khiến cả người y vô cùng không thoải mái, cơ hồ nghĩ muốn để Tư Đồ cùng Nhạc Chương ở lại, còn bản thân thì ra ngoài trước.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ như nhìn ra được y nghĩ gì, chờ cho đến khi bartender bưng cocktail đến, liền nhanh chóng cầm một ly đưa cho Ân Thịnh.

"Uống cái này vào sẽ thấy thoải mái hơn, bên trong có chanh."

Ân Thịnh nhìn hắn, đoạn đón lấy nhấp một ngụm nhỏ, hương trái cây nhiệt đới hòa với chút vị chua từ chanh cùng cảm giác ấm nóng của rượu khẽ len lỏi trong khoang miệng.

Ngon mà không ngán, nỗi bức bối khó chịu trong lòng y nhất thời cũng tiêu tán đi rất nhiều.

Nhạc Chương cầm lấy một ly khác, vừa uống vừa hỏi Tư Đồ.

"Vì cái gì lại không cho anh ta mời tôi uống?"

"Nếu cậu nghĩ muốn sáng sớm mai thức dậy phát hiện bản thân đã thất thân (mất trinh)...Thì tôi cũng không ngăn cản cậu làm gì." Tư Đồ nhướng mày, nâng ly của mình lên uống liền một hơi.

Nhạc Chương ngẩn người, mặt lập tức tối sầm: "Anh ta bỏ thuốc tôi?!"

"Người ta đối với cậu có ý đồ rõ ràng đến như vậy rồi...Cậu thế nhưng lại không nhìn ra sao?" Tư Đồ buồn cười, dư quang khẽ liếc nhìn về phía anh chàng bartender.

"Nhưng tôi nào đã làm gì câu dẫn anh ta đâu!" Nhạc Chương hồi tưởng lại biểu tình vừa rồi của nam nhân kia, mu bàn tay bắt đầu cảm thấy ngứa dần, da gà trên người lũ lượt nổi lên, cậu mãnh liệt lắc đầu: " Tôi đây không hề thích đàn ông!"

"Mới nãy nếu cậu uống ly rượu đó thì đã chứng tỏ rằng cậu thích." Tư Đồ chép miệng, đột nhiên nghĩ được điều gì, cùi chỏ khẽ huých Nhạc

https://thuviensach.vn

Chương: "Cậu đến nói chuyện sẵn tiện điều tra cái tên bartender kia một chút."

Đầu Nhạc Chương túa mồ hôi lạnh: "Anh là đang muốn đưa cừu non vào miệng cọp có đúng không?"

"Cậu còn là cừu non hay sao?" Tư Đồ mỉa mai nói: "Ném cậu vào chung với một bầy sói mà cậu còn có thể bình yên vô sự trở lại cơ mà, điểm này tôi hoàn toàn tin tưởng ở cậu."

Nói xong vỗ vỗ bả vai Nhạc Chương, còn thuận tay đẩy cậu xuống khỏi ghế.

Nhạc Chương hiện tại chính là hối hận vô cùng, tự hỏi bản thân vì sao lại tự chui đầu vào rọ, nằng nặc đòi đi theo hai người kia, bất quá đâm lao thì phải theo lao, đành phải miễn cưỡng nở một nụ cười thật tươi, chầm chậm tiến bước về phía anh bartender kia.

Tư Đồ thiếu chút nữa là cười đến sặc máu mà chết, quay sang khoác tay lên vai Ân Thịnh. Chỉ thấy Ân Thịnh đã uống xong ly rượu, đang ngẩng đầu hướng hắn chớp chớp mắt, bất giác trong lòng Tư Đồ liền cảm thấy ngứa ngáy vô cùng.

"Ngon chứ?" Tư Đồ nhướng mày: "Có muốn uống nữa không?"

"Quên đi." Ân Thịnh suy nghĩ: "Không thể uống say được."

"Rượu này không làm say người." Tư Đồ mỉm cười, sau đó liền nói đến chính sự: "Hoàn cảnh ở chỗ này không được tốt a, muốn tìm người có thể sẽ không được dễ dàng."

"Huống chi số lượng người trong danh sách lại còn nhiều đến như vậy, mà đặc điểm của hung thủ chúng ta cũng chưa xác định rõ ràng."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh gật đầu đồng tình: "Không biết đêm này có thu hoạch được gì không."

Dứt lời, y ngẫm nghĩ một chút rồi lại nói: "Nếu thi thể của Lục Phượng bị giấu ở thành Bắc (phía Bắc thành phố), mà lại còn là ở một nơi đang chờ được khai phá, vậy thì anh nghĩ có liên hệ gì với phố đèn đỏ?"

"Khoảng cách từ thành Bắc đến đây tính ra thì không xa, nhưng cũng không thể nói là quá gần." Tư Đồ cân nhắc: "Nếu hung thủ liên tục giết người ở khu vực này, đồng thời lại thường xuyên ra vào những quán bar ở phố đèn đỏ để uống rượu thì...Một là làm việc ở đâu đó gần đây, hai là sống ở khu vực lân cận."

"Theo như phản ứng của các cô gái sống trong khu đèn đỏ...Tôi phỏng chừng người mất tích không chỉ riêng mình Lục Phượng. Nếu đã nhiều lần ra tay đến vậy mà vẫn không bị phát hiện thì hung thủ khẳng định là rất cẩn thận."

"Vậy chắc chắn không phải là người sống ở khu vực lân cận." Ân Thịnh nói: "Vì một khi tính cách của hắn đã cẩn thận, hắn nhất định sẽ đem thi thể chôn ngay chính nơi ở của mình."

"Cảm giác an toàn hơn chăng?" Tư Đồ nhíu mày: "Có lý lắm, vậy thì là người làm việc ở gần đây."

Ân Thịnh trầm tư một chút, nhìn quanh tứ phía: "Nếu thường xuyên ra vào chốn này uống rượu, vậy thì hắn phải rất muộn mới về đến nhà. Nhưng ai lại đi chọn một chỗ xa nhà đến vậy để uống rượu giải trí? Hơn nữa cũng gần với nơi làm việc, thế thì có chút không tiện lắm. Lại còn buổi tối về nhà muộn, sáng hôm sau làm sao có thể đi làm?"

"Hoặc là không đi làm?" Tư Đồ cảm thấy bản thân dường như nắm bắt được đầu mối gì đó: "Nhưng nếu không đi làm thì lại không thể giải thích được lý do vì sao hắn bắt buộc phải tới khu này?"

https://thuviensach.vn

"Những quán bar như thế này toàn bộ thành phố nơi nào cũng có, tại sao nhất quyết phải là ở khu đèn đỏ mới được?"

Ân Thịnh: "Nên hắn quả nhiên là làm việc ở đâu đó gần đây."

Tư Đồ: "Vậy hắn nhất định không phải dân văn phòng, bởi vì giờ hành chính của dân văn phòng vốn luôn ổn định từ 9h sáng đến 5h chiều, cộng thêm thời gian dành cho những buổi xã giao tiếp khách hàng của công ty...Căn bản là sẽ không có thời gian để đến đây, hắn chắc chắn là phải làm việc tại một nơi hoạt động về đêm...Hoặc là làm việc theo ca đêm."

"Mà nơi chủ yếu hoạt động về đêm gần đây nhất không đâu khác chính là bốn quán bar trong khu này, còn có quán cà phê ở đầu phố và cửa hàng tiện lợi 24 giờ."Ân Thịnh trầm ngâm nói: "Anh nói thử xem..."Thủy" theo lời Nhạc Chương nói có thể xem như là liên quan đến công việc của hung thủ không?"

(Editor: Đừng ai thắc mắc vì sao lại không nhắc tới mấy tiệm làm tóc và những nơi khác như KTV nha, hung thủ là nam đấy, không lẽ một thằng đực rựa lại xin vào tiệm làm tóc với chả KTV ở khu đèn đỏ để rồi tối đến đi ra đón khách à:v)

"Có thể lắm!" Tư Đồ đột nhiên cảnh giác: "Chẳng lẽ chính là người trong quán bar..."

"Tôi trở về rồi nè!"

Nhạc Chương tay cầm ly rượu lảo đảo bước đến, miệng cười hề hề ngốc nghếch: "Mị lực của tôi mạnh dữ lắm đó, cái tên kia nói rất nhiều chuyện cho tôi nghe, đến cả số đo ba vòng của mình anh ta cũng cho tôi biết luôn."

"Chỉ đáng tiếc...Chậc chậc..." Nhạc Chương phe phẩy đầu ngón tay: "Cái miệng này của tôi không biết giữ kín chuyện, ức!"

https://thuviensach.vn

("Ức" ở phần này có nghĩa là thanh âm phát ra khi nấc cụt nha, mình cũng không biết phải diễn tả như thế nào cho nó chính xác nhất nữa nên mong các bạn thông cảm.)

Ân Thịnh bất đắc dĩ nhìn cậu: "Mới rời khỏi ghế chưa đầy 20 phút, cậu làm thế nào lại có thể uống say đến vậy rồi?"

"Uống vội quá đó." Tư Đồ nhịn cười: "Đại khái là muốn kết thúc cuộc đối thoại thật nhanh nhưng đối phương lại không ngừng rót rượu cho cậu ta, thế nên đành phải liên tục uống."

Nhạc Chương bụm miệng lại "Ức" một tiếng: "Trong này hẳn là không có...Ức...Không có người mà hai người muốn tìm."

"Sao rồi?" Tư Đồ tò mò: "Cậu đã hỏi những gì?"

"Hỏi xem người nào vừa có tính tình nóng nảy nè, sức khỏe tốt nè, thân hình vạm vỡ nè...Lại còn có sở thích uống rượu đến mức cả đêm ở lại đây luôn nè." Nhạc Chương giơ bàn tay lên đếm, sau đó ngây ngô cười: "Thích uống rượu có, tính tình nóng nảy cũng có nhưng mà sức khỏe tốt và thân hình vạm vỡ thì lại không."

Nhạc Chương chỉ chỉ sau lưng: "Ở đây ai nấy mặt mày đều trắng bệch, nhất định là thận của họ đã sớm bị hỏng hết rồi...Ức...Tất cả đều có bệnh hết rồi."

Tư Đồ gật đầu, đoạn cầm ly rượu của mình lên chậm rãi hớp một hơi, uống xong liền đặt ly xuống, rút vài tờ tiền từ trong ví ra rồi để lên bàn —— "Tính tiền!"

Nói xong lập tức đứng lên, cùng Ân Thịnh và Nhạc Chương rời khỏi.

Gió lạnh nơi đầu phố không ngừng thổi qua, Nhạc Chương vì thế mà tỉnh táo không ít, vốn độ cồn của rượu trái cây cũng rất thấp, cậu chẳng qua là

https://thuviensach.vn

do uống quá nhiều cùng một lúc nên mới say mà thôi.

"Cậu ổn chứ?"

Ân Thịnh nhìn cậu hỏi han một chút, thời điểm y vừa nghiêng người bỗng từ đằng sau xuất hiện một bóng dáng cao to rất nhanh đi tới, Tư Đồ tay chân mau lẹ vội kéo Ân Thịnh về phía mình, nhưng dù là vậy, người cao to kia vẫn là va trúng vào bả vai Ân Thịnh.

Ân Thịnh cảm nhận được sức lực của người nọ thật sự rất mạnh, mạnh đến mức khiến thân thể y ngả nghiêng bổ nhào ra trước.

"Thật xin lỗi."

Nam nhân đơn giản buông một câu lạnh như băng, cả đầu cũng không quay lại cứ thế mà đi thẳng.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 38

Ân Thịnh giương mắt nhìn theo bóng dáng khuất dần của nam nhân nọ, lông mày khẽ cau.

Trên thân nam nhân phát ra một cỗ mùi hương rất lạ, tựa hồ mang theo rất nhiều âm khí, thường thì sở hữu âm khí nồng nặc chỉ có vài loại người: người trông coi nghĩa trang, thợ trang điểm xác chết, người làm dịch vụ tang lễ và minh sư.

Trái lại, rất nhiều người vì không biết nên cho rằng tử tù, pháp y cùng đao phủ cũng sẽ có âm khí nặng tựa như những loại người ở trên. Nhưng không, trên thực tế dương khí họ thập phần mạnh mẽ, thậm chí còn dồi dào hơn so với những người khác.

Ân Thịnh bị người này va phải, trong đầu bất giác thoáng qua điều gì, còn chưa kịp định hình đã quay sang nói với Tư Đồ: "Một kẻ giết nhiều người như vậy, trên thân hắn hẳn là sẽ thu được rất nhiều dương khí!"

"Thì sao?" Tư Đồ đưa tay xoa xoa bả vai đang nhói lên của Ân Thịnh, hỏi: "Cậu nghĩ ra cách để bắt được hắn rồi à?"

"Từ trước đến nay, những người nào làm việc mà đặc thù của công việc đó sẽ liên tục tiếp nhận được dương khí thì nguồn dương khí trên người họ mạnh mẽ là lẽ đương nhiên." Ân Thịnh nói: "Gần đây có bệnh viện, phòng khám nào không?...Hoặc là nghĩa địa công cộng hay nơi làm dịch vụ mai táng gì đó chẳng hạn?"

https://thuviensach.vn

(Editor: Mình sẽ giải thích theo suy nghĩ của mình cho những bạn đọc đoạn trên này mà không hiểu gì, có thể không đọc nếu thấy không thích, nhưng một khi đã đọc thì xin đừng ném đá.

-Vì Ân Thịnh tự dưng cảm nhận được âm khí nồng nặc nên bất giác nhớ đến vấn đề âm khí dương khí bla bla bla...Và từ đó mới cho rằng dương khí trên người hung thủ hẳn sẽ rất dồi dào. Mà hung thủ cũng khá thông minh bằng chứng là việc hắn giấu nhẹm được dấu vết của các vong linh, nên Ân Thịnh nghĩ rằng có lẽ hắn sẽ làm việc ở những nơi như bệnh viện và phòng khám để che giấu nguồn dương khí trên thân hắn. Còn tại sao Ân Thịnh lại hỏi về nghĩa địa công cộng và dịch vụ mai táng!? Do y có phần thắc mắc lý do vì sao mà âm khí trên thân của nam nhân vừa va phải mình lại nặng đến vậy nên mới hỏi để nhằm giải đáp được thắc mắc của bản thân, như kiểu: À, ra là do anh ta làm việc ở nơi đó nên âm khí toát ra mới mãnh liệt như thế.)

"Cái đó phải hỏi Hồ Diệp và Tiểu Nhị." Tư Đồ nói: "Dạo này bọn họ cứ phải chạy đi chạy lại ở vùng này suốt."

Hai người vừa dứt lời, Nhạc Chương đột nhiên nhíu mày.

"Mùi máu tanh!"

"Cái gì?" Ân Thịnh quay đầu, nhìn theo hướng ngón tay Nhạc Chương, cậu ta chỉ về phía ngã tư đầu phố đèn đỏ.

"Là hung thủ?" Tư Đồ không chần chừ rút súng đi tới, áo khoác tung bay trong gió, cơ thể săn chắc bên trong cũng vì thế mà hiện ra rõ rệt, hắn men theo vách tường, đến chỗ ngã rẽ thì thật nhanh lao ra, họng súng chĩa về trước nhưng —— Không một bóng người.

Tư Đồ nhíu mày, ngón trỏ giữ lấy cò súng, cảnh giác quan sát bốn phía xung quanh. Trên con đường cái yên tĩnh, ánh đèn đường mờ ảo trông quỷ

https://thuviensach.vn

dị đến lạ thường, có mùi máu tanh thoang thoảng theo gió bay đến dưới cánh mũi, đích thị là phát ra từ con hẻm nhỏ cách đó khoảng 50 mét.

"Suỵt..." Tư Đồ dư quang vừa thấy Nhạc Chương cùng Ân Thịnh cũng muốn tiến lại gần liền dựng thẳng ngón tay đưa tay lên miệng ra hiệu chớ gây tiếng động, hai người họ lập tức gật đầu dừng chân.

Nam nhân cường tráng linh hoạt như một con báo săn, tấm lưng hơi cong xuống, phần tóc đen ở trước lông mày khẽ rung động để lộ đôi mắt đen vô cùng sắc bén.

Hắn nhẹ nhàng bước từng bước một, cho đến khi chỉ còn trong gang tấc nữa là đến trước con hẻm thì ngay tức khắc bổ nhào ra ——

"Cảnh sát! Đứng..."

Thanh âm mạnh mẽ giữa không gian yên tĩnh vang xa, Tư Đồ vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lời muốn nói ra hiển nhiên nghẹn lại trong cổ họng.

"Thế nào rồi?" Ân Thịnh và Nhạc Chương đi đến cạnh hắn, mùi máu tanh mỗi lúc một nồng, ghé đầu vào nhìn thử, sắc mặt cả hai đều không hẹn mà cùng biến đổi.

Trong ngõ hẻm nhỏ tối đen, chung quanh chất toàn là rác rưởi, có một cổ thi thể nữ khỏa thân ngồi tựa mình vào thùng rác, khuôn mặt cúi gầm. Máu tươi đỏ thẫm từ người cô ta không ngừng chảy ra, lan tỏa dần trên mặt đất, trong màn đêm tăm tối, sắc đỏ của máu trông chẳng khác gì những đóa tường vi đang nở rộ rực rỡ giữa tiết trời giá lạnh.

Ánh đèn màu da cam ngoài đường cái hắt vào ngõ hẻm, một bóng đen đứng ở cách đó không xa ẩn hiện dưới ánh đèn yếu ớt, hắn ta trông như thể đang dùng đôi mắt của mình xuyên thẳng qua người của bọn họ, thật quỷ dị

https://thuviensach.vn

làm sao, quỷ dị đến nỗi da đầu cũng phải run rẩy theo từng nhịp thổi của cơn gió đầu xuân.

Trong mắt Tư Đồ tức thì hiện lên tia sát khí, không nói lời nào lập tức cầm súng đuổi theo.

Hắn vươn tay vơ đại một bao rác quăng vào người nam nhân kia, nhưng không thu được kết quả gì, còn khiến bao rác rớt xuống tạo nên thanh âm thập phần chói tai.

Ân Thịnh nhìn thoáng qua bóng lưng của Tư Đồ, rồi lại đem ánh mắt thả xuống thi thể lạnh như băng nọ.

Khắp người cổ thi thể tràn ngập những vết thương gớm ghiếc do bạo hành mà nên, như thể có kẻ nào đó điên cuồng giận dữ phát tiết lên cơ thể trần truồng của nữ nhân này.

Thi thể bị hành hạ đến mức độ khi nhìn bằng mắt thường sẽ không thể nhận dạng được giới tính thật của nạn nhân, chỉ có thể dựa vào đôi giày cao gót lăn lóc bên cạnh cùng mái tóc dài rối bù xõa tung như rơm rạ để xác định đó là nữ.

Nhạc Chương che miệng chống tay vào tường, cảm thấy hết thảy rượu vừa uống lúc nãy bây giờ đều trào ngược lên tới cửa miệng.

Cậu lấy điện thoại ra báo cảnh sát, sau đó nghiêng đầu nhìn Ân Thịnh đang cau mày đứng bất động quan sát thi thể.

"Địa điểm giết người thay đổi."

"Bởi vì hắn biết hành động của chúng ta." Trên mặt Ân Thịnh ngập tràn lãnh khí, đối phương thế nhưng lại có thể động thủ ngay trước mắt bọn họ, đó là khiêu khích sao? Hay là khinh thường? Hơn nữa phương thức ra tay cũng thay đổi...Không phải là siết cổ nạn nhân đến chết mà là...

https://thuviensach.vn

Hay vốn chỉ có Lục Phượng là bị siết cổ thôi?

Có lẽ thông tin bọn họ thu được còn quá ít...

Ân Thịnh có chút phiền não mím môi, vừa ngẩng đầu đã thấy Tư Đồ quay trở lại.

Nam nhân bị chọc giận, máu trong người dồn lên tận não, hắn nóng nảy châm một điếu thuốc rồi hung hăng hút một hơi.

"Lúc chúng ta tới hắn rõ ràng là còn đứng ngay đây!" Tư Đồ mắng: "Đừng để tôi bắt được hắn! Nếu tôi không đem hắn đánh đến tàn phế thì hai chữ Tư Đồ này viết ngược lại!"

Còi xe cảnh sát từ xa vọng tới, ngọn đèn đỏ hồng chớp tắt giữa màn đêm thoạt nhìn khiến con người ta cảm thấy phiền muộn vô cùng. Chưa đến mười phút sau, cả Hồ Diệp lẫn Tiểu Nhị cũng từ nhà bắt taxi đến hiện trường, vừa xuống khỏi xe Tiểu Nhị liền ồn ào: "Sếp, các người không phải là uống quá nhiều đó chứ? Như thế nào mà hung thủ ngay trước mắt cũng để chạy thoát?!"

Nghe vậy, mọi người đồng loạt quay lại u ám liếc cậu một cái

Hồ Diệp thở dài, kéo kéo cánh tay Tiểu Nhị: "Sếp đã đủ phiền rồi, cậu đừng nói thêm gì nữa."

"Tên kia quả thật rất đáng giận mà!" Tiểu Nhị nói nhỏ: "Dám phạm án trước mặt bọn họ một cách lộ liễu như vậy, rốt cục là do trùng hợp hay là hắn cố ý đây?"

"Không nên nói thế trước mặt sếp đâu đấy." Hồ Diệp lắc đầu, đoạn đưa tay kéo cảnh giới tuyến lên cúi người vào trong, đi thẳng đến con hẻm nhỏ nơi xảy ra án mạng, nhìn thoáng qua.

https://thuviensach.vn

"Đây là..." Hồ Diệp cau mày thất kinh, Tiểu Nhị đứng bên ngoài thấy vậy cũng muốn đến xem một chút, liền bị Hồ Diệp dùng tay bịt mắt đẩy trở ra.

Hồ Diệp: "Hung thủ thoạt nhìn rất bạo lực."

"Có thể thấy nạn nhân bị đâm ít nhất năm nhát dao." Tư Đồ nói: "Còn những miệng vết thương khác vẫn chưa biết là do vật gì gây nên."

"Ý nghĩa của việc này là gì?" Hồ Diệp hỏi: "Có phải là hắn muốn cảnh cáo chúng ta?"

"Nhìn sơ qua thi thể thật giống như hắn muốn phát tiết, trút giận một điều gì đó." Ân Thịnh né người ra để nhân viên của đội pháp y tiến vào, họ dùng một mảnh vải trắng bao quanh thi thể, sau đó đặt vào túi da đen rồi chuyển lên băng ca đưa đi.

Sau đó, nhân viên của đội pháp chứng mới bắt đầu thu thập manh mối ở chung quanh hiện trường.

"Mới vừa bước qua năm mới...Không để cho con người ta sống yên ổn a..."

Lão pháp y đi lướt qua người Tư Đồ, chậc lưỡi nói: "Đúng là tạo nghiệt mà."

Tư Đồ dập tắt điếu thuốc, cáu gắt vò rối mái đầu, vừa muốn mở miệng nói chuyện bỗng nghe một tiếng hét dữ dội từ đầu hẻm vang lên ——

"Khúc Lệ!"

Tất cả mọi người theo bản năng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bên ngoài cảnh giới tuyến xuất hiện một nữ nhân mặc áo gió dày hoảng sợ trừng to

https://thuviensach.vn

hai mắt: "Khúc Lệ? Là Khúc Lệ phải không? Các người... Người mà các người mang đi chính là Khúc Lệ phải không?!"

Ân Thịnh nhìn cô ta, xác định cô gái này vừa bước ra từ một cửa tiệm khác gần kề với tiệm làm tóc vào ban sáng, trong lòng y bỗng có dự cảm rồi cái gì tới cũng phải tới, tức thì ngẩng đầu trao đổi ánh mắt cùng Tư Đồ.

"Này cô." Tư Đồ nhấc chân lên hướng về phía cô ta: "Cô có quen biết với người chết à?"

"Chết..."Chân nữ nhân mềm nhũn, thiếu chút nữa là chết ngất tại chỗ: "Đã chết rồi sao?"

"Thật xin lỗi." Tư Đồ gật đầu: "Thời điểm chúng tôi phát hiện ra cô ấy thì đã quá muộn."

"Tôi đã nói trước rồi...tôi đã nói trước rồi mà!" Nước mắt của nữ nhân bắt đầu rơi, thanh âm thê lương cùng cực: "Tôi đã nói mấy ngày trước là đừng có đi khách nữa để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy mà cô ấy không nghe!"

"Cứ quả quyết muốn ra ngoài cùng khách, bây giờ tôi phải ăn nói sao với người cha già của cô ấy đây!"

Nữ nhân đau đớn khóc, cơ hồ như sắp ngất đi, cảnh sát bọn họ khó xử nhìn sang hướng khác, lòng ai cũng nặng trĩu, người trong quán bar ở đầu phố lúc này cũng hiếu kỳ vây lại xem.

"Lại xảy ra chuyện nữa?"

"Cái tên sát thủ này xem ra là muốn đem hết toàn bộ nữ nhân ở phố đèn đỏ chúng ta giết hết mới hả dạ a."

"Tên này nhất định là biến thái."

https://thuviensach.vn

Thanh âm xì xào bán tán mơ hồ lọt vào tai Ân Thịnh, y chau mày, nhìn về phía nữ nhân đang run rẩy ngồi khóc kia.

"Này cô, xin cô hãy theo chúng tôi đến cảnh cục một chuyến, chúng tôi có mấy lời muốn hỏi cho ra lẽ."

Tiếng khóc của cô ta nhỏ dần, trên mặt vẫn vương vài giọt nước mắt, biểu tình có phần do dự khi nghe Ân Thịnh nói.

Ân Thịnh lại ngước mắt nhìn chung quanh: "Ở đây còn có ai biết nội tình, xin hãy theo chúng tôi đến cảnh cục."

Thanh âm xì xào bỗng chốc tiêu tan, đám người đứng bên ngoài cảnh giới tuyến cũng bắt đầu giải tán, như thể bọn họ đối với vụ án mạng này không chút hứng thú.

Nhạc Chương nhíu mày "Phi" một tiếng: "Chút tính người cũng không có."

Một người trẻ tuổi đứng gần đó nghe thấy, tức thì quay đầu lại nhìn cậu.

"Tôi đi với các người vậy." Cậu ta hình như là đầu bếp, trên thân vẫn còn đang mặc một bộ quần áo làm việc dành cho đầu bếp, hai tay vội lau vào tạp dề trước ngực: "Nhưng chuyện tôi biết cũng chẳng có bao nhiêu."

Tư Đồ cho người dìu nữ nhân đang khóc sướt mướt kia lên xe trước, sau đó hắn mới cùng người đầu bếp theo sau, đồng thời tất cả những người còn lại cũng đồng loạt quay về cảnh cục.

Xe của đội pháp y vừa về đến cảnh cục lập tức tiến vào bãi đỗ xe dưới hầm, nhân viên đội pháp y không chần chừ đẩy băng ca chứa xác nạn nhân vào trong thang máy, trực tiếp đi thẳng lên phòng khám nghiệm tử thi.

https://thuviensach.vn

Cả bọn Tư Đồ đi vào cảnh cục bằng cửa chính, đêm khuya thanh vắng thế này, ánh đèn sợi tóc giữa văn phòng rộng lớn chẳng hiểu sao lại khiến người ta cảm thấy mỏi mệt vô cùng.

"Có lẽ tôi đã lầm." Ân Thịnh vào đến văn phòng thì đột nhiên nói: "Chúng ta có lẽ đã đi lầm hướng."

Tư Đồ cũng nói: "Nếu cậu nói vậy chúng ta chắc là đã lầm rồi, ngay từ đầu đã đi lầm rồi."

"Nhắm vào Lục Phượng có thể không phải là cố ý, mà là ngộ sát, kẻ hung thủ thực sự muốn xuống tay... là đám phụ nữ ở khu phố đèn đỏ kia."

Ân Thịnh: "Còn nhớ người lúc nãy đã va vào tôi không?"

"Tôi ngay từ đầu cảm nhận được âm khí toát ra từ người hắn rất nặng, nhưng âm khí nặng vốn không liên quan gì vì bởi lẽ kẻ giết người thật sự thì dương khí sẽ mạnh hơn âm khí gấp bội, vậy nên cũng không quá để tâm, nhưng giờ phút này nghĩ kỹ lại..." Ân Thịnh nhíu mày: "Có lẽ lúc đó chúng ta thật sự đã bỏ qua hung thủ."

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 39

Nhìn Ân Thịnh tự trách khiến Tư Đồ có chút không đành lòng, hắn giúp y rót một cốc nước ấm, đoạn nói: "Việc này không thể đổ lỗi cho cậu, tất cả chúng ta không một ai nghĩ sự việc lại có thể đi đến mức này."

Lẽ đương nhiên tất cả những phán đoán ban đầu của bọn họ tính đến hiện tại đều là sai lệch, bắt buộc giờ phút này phải phân tích vụ án lại từ đầu, mà còn phải phân tích theo một chiều hướng hoàn toàn khác biệt.

"Việc cần làm bây giờ là cứ nói chuyện với hai người kia trước đi đã." Tư Đồ ngồi vào bàn làm việc trong phòng riêng, yêu cầu TiểuNhị mở cửa để hai người đang chờ bên ngoài vào trong.

Nữ nhân khóc đến độ lớp trang điểm trên mặt nhòe đi, lúc này đang cầm một miếng khăn giấy khổ sở lau nước mắt, mái tóc bị cô ta qua loa buộc lên, lớp áo gió dày khóa chặt thân thể mỏng manh không ngừng run rẩy.

Về phần nam nhân kia trên người vẫn như cũ mang một chiếc tạp dề, không khỏi lạ lẫm ngó quanh bốn phía khung cảnh ở cảnh cục. Sau khi cả hai vào trong đều tự động kéo ghế ngồi xuống đối diện Tư Đồ.

Hồ Diệp lấy máy ghi âm ra đặt lên bàn, mở miệng nói: "Đầu tiên hãy nói rõ tên họ, ưu tiên nữ trước."

"Tôi tên họ Gia Tiếu." Nữ nhân nói xong liền nghiêng đầu sang nhìn nam nhân bên cạnh, cậu ta thấy vậy thì tiếp lời: "Tôi là Mễ Dịch Hòa."

"Nghề nghiệp là gì?" Hồ Diệp gật đầu, tiếp tục hỏi.

https://thuviensach.vn

Gia Tiếu: "Tôi là...nhân viên ở tiệm đấm bóp."

Mễ Dịch Hòa: "Tôi là đầu bếp ở quán bar."

"Các người đã làm việc ở khu đó được bao lâu rồi?" Hồ Diệp vừa hỏi vừa quan sát phản ứng của hai người họ.

Gia Tiếu thoạt nhìn có chút khẩn trương, cả người cứng đờ, biểu tình bất an vô cùng. Mà Mễ Dịch Hòa lại thập phần thản nhiên, đối với mỗi vấn đề cảnh sát đưa ra đều sẵn sàng phối hợp.

"Tôi làm được một năm." Gia Tiếu liếm môi: "Tính chính xác thì hai tháng nữa là tròn một năm."

"Tôi làm hơn nửa năm." Mễ Dịch Hòa suy nghĩ một chút rồi nói: "Sau khi tôi tốt nghiệp trung cấp nghề thì được người ta giới thiệu đến làm."

"Thời gian cũng không dài." Hồ Diệp tổng kết một câu: "Các người đối với khu phố này hiểu rõ được bao nhiêu?"

"Trong mắt của tôi nó đơn giản chỉ là một con đường bình thường." Mễ Dịch Hòa dứt khoát nói: "Ban ngày rất tĩnh lặng, đêm đến lại hết sức náo nhiệt, mà duy chỉ có ở đó anh mới có thể nhìn thấy được rõ bản chất thật của mỗi một con người."

Hồ Diệp nghe vậy nhướng mày: "Tiểu tử cậu thật biết suy nghĩ như vậy a?"

Mễ Dịch Hòa hắc hắc cười, để lộ chiếc răng khểnh nơi khóe miệng: "Tuy tôi đến khu này chưa được bao lâu, nhưng đối với người xung quanh đều đã sớm hiểu rõ. Bất quá gần đây có một số việc rất kỳ quái, mặc dù tôi cũng không rõ lắm rằng có chuyện gì đang xảy ra..."

https://thuviensach.vn

Dứt lời nam nhân khẽ liếc mắt sang bên cạnh nhìn Gia Tiếu lúc này vẫn một mực im thin thít thít, rồi cậu nói: "Đại khái chuyện xảy ra gần bốn tháng trước, tất cả các tiệm đấm bóp cùng tiệm uốn tóc và còn những cửa tiệm khác nữa trên cả con đường đều có nhân viên nữ bị mất tích vào buổi tối."

"Bắt đầu từ bốn tháng trước?" Hồ Diệp quay đầu nhìn những người khác, Tư Đồ chống khuỷu tay lên mặt bàn, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Mễ Dịch Hòa

"Cậu có chắc chắn là chuyện xảy ra vào khoảng thời gian đó không?"

"Không." Mễ Dịch Hòa thành thật lắc đầu: "Lúc tôi phát hiện ra chuyện này là khoảng bốn tháng trước, còn chuyện bắt đầu từ khi nào thì...tôi cũng không rõ lắm."

"Vậy cậu làm sao mà phát hiện?" Tư Đồ lại hỏi.

Mễ Dịch Hòa: "Ngay từ đầu tôi vốn không biết gì, thẳng cho đến một ngày nọ, cô gái mà ngày nào cũng ra vào ở quán bar của tôi để tìm khách bỗng không thấy xuất hiện. Hôm ấy tôi cũng không để tâm mấy vì đối với loại công việc như vậy mà nói thì đột ngột nghỉ một hai ngày chẳng có gì lấy làm lạ, sau này lại phát hiện thêm một vài gương mặt thường thấy không hiểu sao lại biến mất tăm, từ giây phút đó trở đi tôi mới bắt đầu cảm thấy có điểm kỳ quái."

"Mà không lâu sau đó, có một vài người khách của quán bar bắt đầu đồn đại rằng khu phố đèn đỏ xuất hiện một con ma thích giết người."

"Vì sao lại không báo cảnh sát?" TiểuNhị nhịn không được hỏi: "Nếu đã cảm thấy được có điều kỳ quái vì sao lại không báo cảnh sát?"

"Vì không có chứng cứ." Mễ Dịch Hòa lắc đấu: "Bạn bè cùng đồng nghiệp của những cô gái bị mất tích đó đều đã đánh trống khua chiêng tìm

https://thuviensach.vn

kiếm mọi ngóc ngách, cũng có nhân viên công tác xã hội đến quán bar hỏi thăm sự tình, nhưng vẫn như cũ không giải quyết được gì."

"Vậy làm sao những người khách kia biết là có ma giết người?" TiểuNhị hồ nghi: "Lời đồn đó từ đâu mà ra?"

"Lời đồn này từ đâu mà ra tôi cũng không biết nữa." Mễ Dịch Hòa lắc đầu: "Nghe nói người đầu tiên tung tin đồn này là một bợm nhậu. Có một ngày anh ta như thường lệ từ trong quán bar loạng choạng đi đến đầu một con hẻm nhỏ để nôn do đã uống quá chén, đang đi thì đột nhiên đạp phải thứ gì đó dính dính dưới chân, bởi vì trời rất tối nên anh ta chẳng thể nhìn rõ đó là gì, liền sờ soạng trên người lấy điện thoại di động ra rọi đèn..."

Mễ Dịch Hòa nhún nhún vai: "Rồi thì nhìn thấy cả một vũng máu to."

Sắc mặt Tư Đồ xanh mét: "Người đó không báo cảnh sát?"

"Tôi cũng không rõ lắm." Mễ Dịch Hòa lắc đầu: "Lời đồn là như vậy, nhưng ai mà biết chính xác được đâu chứ?"

Ân Thịnh ngồi bưng cốc nước im lặng lắng nghe lời tường thuật của Mễ Dịch Hòa, sau đó khẽ liếc mắt nhìn sang nữ nhân ngồi bên cạnh với khuôn mặt trắng bệch.

"Cô Gia đây không có gì muốn nói sao?"

"Tôi..." Gia Tiếu hé môi, lại tựa hồ không biết phải nói thế nào: "Tôi không biết..."

"Nếu cô đã không biết nói như thế nào vậy giờ tôi hỏi gì cô cứ trả lời nấy." Tư Đồ hiển nhiên là cực kỳ tức giận, người ở cái khu phố đó làm như trong đầu chỉ chứa toàn xi-măng gạch cát đá thôi hay sao ấy? Vì lẽ gì mà đến thời khắc này vẫn còn chưa đả thông được đầu óc, vẫn cứ ấp úng che giấu mãi như thế?

https://thuviensach.vn

"Khúc Lệ là gì của cô?"

Gia Tiếu: "...Là một người bằng hữu cùng quê."

Tư Đồ: "Cô ta làm việc ở phố đèn đỏ bao lâu rồi?"

"Cô ấy so với tôi làm lâu hơn vài tháng, tôi cũng là do cô ấy giới thiệu vào tiệm đấm bóp." Gia Tiếu nhắc đến người bạn thân của mình, hốc mắt đỏ lên: "Cô ấy...Cô ấy là một người tính tình tương đối thẳng thắng, cứng đầu, lại không dễ dàng nhận thua bao giờ, hơn nữa cũng rất thích tự làm theo ý mình."

Hồ Diệp: "Vừa nãy cô có nói rằng bản thân đã bảo cô ta là "đừng có đi khách nữa để tránh chuyện xảy ra ngoài ý muốn", vậy chuyện xảy ra ngoài ý muốn là gì?"

Gia Tiếu: "Bởi vì thời gian gần đây có rất nhiều bạn đồng nghiệp bị mất tích...Có phải là họ đã bị sát hại hay không chúng tôi đều không rõ, nhưng mà...quả thật rất quỷ dị."

Gia Tiếu nhỏ giọng nói: "Nghe nói chuyện này từ đầu là do một cô gái trẻ không muốn tiếp đãi một vị khách với vẻ ngoài có chút kỳ quái. Chẳng qua là không nghĩ tới vị khách đó...hình như có thế lực rất lớn mạnh, mà người mất tích đầu tiên cũng là cô gái trẻ kia, chúng tôi vốn tưởng cô ta là đắc tội với người nào nên đã bị ngấm ngầm xử lý."

"Chính là không nghĩ tới sau đó...những cô gái biết được chút ít nội tình sự việc trên cũng lần lượt hai rồi ba người mất tích."

Thời điểm này, bỗng cảm thấy thị phi từ miệng người trào ra quả thật rất đáng sợ. Có thể ngay từ đầu lựa chọn báo cảnh sát thì mọi chuyện đã không đến nỗi nào, nhưng buồn cười chính là không biết bắt đầu từ đâu lại nổi lên lời đồn thổi, đồn rằng chuyện này là do một đại nhân vật trong xã hội thượng lưu đứng sau giật dây. Đối phương vừa có thân phận lại vừa có bối

https://thuviensach.vn

cảnh, mà các cô chẳng qua chỉ là một đám người không được xã hội công nhận, vậy thì làm sao mà đọ được với người ta. Dù có bị đối xử như thế thì đã sao? Cũng sẽ chẳng có ai thấu hiểu và cảm thông.

Kể từ đó, tất cả mọi người đều chọn im lặng, tự cho rằng mọi chuyện rồi sẽ qua, "Đại nhân vật" kia sau khi trút giận xong thì sẽ ngừng tay thôi.

Chỉ là không nghĩ sự việc càng ngày càng đi quá giới hạn cùng dự đoán của mọi người.

Có đôi khi, nếu không phải chính bản thân gặp nạn liền sẽ mãi không bao giờ biết sợ là gì, thật giống như Khúc Lệ.

"Tôi đã kêu cô ấy về quê ăn Tết đi, nghỉ ngơi cho thỏa thích rồi hãy quay lại đây." Gia Tiếu nghẹn ngào nói: "Nhưng mà cố ấy muốn trước khi về quê phải kiếm thêm chút đỉnh. Một năm qua, cô ấy đã dành dụm được không ít tiền, còn nói dứt khoát làm thêm hai ba lần nữa sẽ bỏ nghề luôn, đem số tiền đó về quê tìm một người tốt kết hôn cùng."

"Chị em chúng tôi cũng đã khuyên rằng nếu đã muốn bỏ nghề thì ngay lập tức bỏ đi, tội gì chỉ vì một chút tiền mà phải cực khổ thêm vài lần. Khúc Lệ chỉ nói chúng tôi chẳng biết gì cả, dù có thêm vài lần cũng ổn thôi, cô ấy làm được. Cho đến tối ngày hôm nay, có một vị khách quen gọi điện đến tìm cô ấy, cô ấy liền không chần chừ đi đến địa điểm hẹn khách, vừa rời đi chưa đến hai mươi phút..."

Gia Tiếu ôm mặt, tựa hồ không thể chấp nhận sự thật đang diễn ra: "Thời điểm tôi nhìn thấy xe cảnh sát xuất hiện, đột nhiên có dự cảm chẳng lành...Nhưng không nghĩ tới quả thật lại xảy ra chuyện."

Toàn bộ người có mặt ở đây đại khái đã hiểu được sơ lược sự việc, Tư Đồ lúc này ngồi ở ghế dựa sắc mặt ảm đảm vô cùng, mà sắc mặt của Ân Thịnh cùng những người khác cũng rất khó coi.

https://thuviensach.vn

Tay Nhạc Chương không ngừng xoay bút, chậm rãi nói: "Im lặng chịu trận là phương pháp ngu xuẩn nhất, đối với mọi loại tình huống nó đều khiến cho sự việc càng trở nên tệ hại."

"Chẳng khác gì con rùa đen rút đầu, nằm đó chờ người khác đến làm thịt."

Nhạc Chương nheo mắt nhìn thoáng qua Gia Tiếu. Vốn cậu không phải loại người tâm địa sắt đá gì cho cam, nhưng những người này lại đần độn đến mức khiến cậu chẳng thể dành một chút sự đồng cảm nào cho họ.

Có một số người, có một số nghề nghiệp, cũng không phải là người khác khinh thường bọn họ, mà là bọn họ tự khinh thường chính mình.

Chuyện này nếu đổi lại là xảy ra trong một công ty bình thường nào đó, thì ngay từ khi bắt đầu chắc chắn nhân viên công ty sẽ hợp tác cùng cảnh sát, sẽ không khiến nhiều người vô tội bị sát hại như hiện tại.

Trên đời này, có gì quan trọng hơn so với tính mạng con người đâu chứ?

Nhạc Chương hừ lạnh, quay đầu nhìn Ân Thịnh, chỉ thấy Ân Thịnh lặng yên chau mày, như thể đang suy tính điều gì đó.

Hồ Diệp tiễn hai người kia rời khỏi cảnh cục, lúc ra đến cửa chính Mễ Dịch Hòa còn cười tủm tỉm lấy từ trên người ra một tấm danh thiếp đưa cho Hồ Diệp, mong bọn họ khi nào rảnh rỗi thì ghé quán bar cậu làm việc ủng hộ.

Hồ Diệp dở khóc dở cười, đành phải nhận tấm danh thiếp lấy lệ, sau đó bỏ vào trong túi áo.

Quay trở lại văn phòng làm việc, lúc này có một nhân viên thuộc đội pháp y cầm báo cáo khám nghiệm tử thi sơ bộ đến đưa cho Tư Đồ.

https://thuviensach.vn

"Bị đâm mười nhát dao...Miệng vết thương dài khoảng 2 cm, theo dự đoán ban đầu hung khí là một con dao gọt hoa quả." Tư Đồ lật trang tiếp theo của bản báo cáo: "Cổ có dấu vết từng bị siết chặt, tóc bị giựt bởi một lực rất mạnh gây nên rất nhiều vết thương hở miệng trên da đầu, ngoài ra ở bên ngoài lẫn bên trong vùng bụng đều bị hung thủ hung hăng chà đạp đến biến dạng."

"Đây là cái thể loại người gì a!" Tiểu Nhị đập bàn quát: "Hành vi biến thái như vậy quả thật khiến cho người khác tức điên mà! Những cô gái này đối với hắn có thù oán gì cơ chứ?!"

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 40

Nguyên nhân là vì thời điểm ấy cảnh sát bọn họ đang ở rất gần, thế nên hung thủ không tài nào có thể ung dung vác xác đi giấu như mọi khi, cái xác ấy cho đến bây giờ chính là đầu mối duy nhất đối phương để lại cho bọn Tư Đồ hắn, mọi người đương nhiên sẽ nghiên cứu cẩn thận hết sức có thể.

"Lục Phương cũng không bị đối xử tàn bạo đến mức này." Ân Thịnh nói: "Xem ra là có gì đó kích thích con thú trong người hắn."

"Kết hợp với việc hắn chỉ nhắm vào những cô gái ở phố đèn đỏ, chúng ta có lý do nghi ngờ rằng hung thủ đối với gái làng chơi đều cảm thấy thập phần chán ghét, chắc là do người thân hoặc người yêu của hắn làm nghề này." Tiểu Nhị cân nhắc nói: "Có thể hắn cảm thấy bản thân mình bị phản bội nặng nề, nên mới đem nỗi căm tức đó trút lên thân mình của những người vô tội."

"Suy đoán này hoàn toàn có thể thành lập." Hồ Diệp gật đầu tán thưởng, đoạn quay sang nhìn Tư Đồ: "Sếp, còn về kẻ đứng sau mà Gia Tiếu nhắc đến thì sao?"

"Hiện tại vẫn chưa có cách để kiểm chứng vấn đề này." Tư Đồ cau mày: "Theo khẩu cung của Gia Tiếu, hầu như những cô gái có chút liên hệ với kẻ đứng sau đều đã bị sát hại."

"Chính xác thì hung thủ và kẻ đứng sau đó có quan hệ gì với nhau?" Tiểu Nhị chà sát hai tay, như muốn đem hung thủ tới tấp đánh một trận.

https://thuviensach.vn

"Không có quan hệ." Tư Đồ cùng Ân Thịnh đồng thanh đáp, hai người cùng lúc sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau, khóe miệng Tư Đồ bất giác cong lên, Ân Thịnh ho khan một tiếng rồi nói: "Có cảm giác như hung thủ là bị lợi dụng."

"Thật ra thì..." Nhạc Chương trầm ngâm, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn: "Theo mức độ bạo lực của đối phương có thể nhận thấy được hắn căn bản là không có ý thức, cũng không biết lên kế hoạch cho từng hành động, chẳng qua hắn chỉ tuân theo ý niệm tuần hoàn của bản thân để giết người; Mà kẻ đứng sau kia chính là lợi dụng điểm này của hung thủ, rất có thể cả hai không có quan hệ gì với nhau, thậm chí hung thủ cũng không biết mình đã bị lợi dung."

Vừa nói, Nhạc Chương dừng một chút: "Nếu là vậy hung thủ căn bản sẽ không có khả năng giam cầm hồn phách, mà kẻ đứng sau kia mới là..."

"Chúng ta có thể dựa theo đó để tiếp tục suy luận."

Ân Thịnh gật đầu nhìn mọi người: "Trước giờ chúng ta đều cho rằng hung thủ giết người xong liền muốn giam cầm linh hồn để không bị phát hiện, hiện tại ý nghĩ đó đã được bác bỏ, vậy suy cho cùng còn loại người nào là cần hồn phách đến như vậy chứ!?"

Ân Thịnh vừa nói ra thắc mắc của mình xong, Nhạc Chương lập tức nhướng mày, Tư Đồ và Hồ Diệp cũng quay phắt sang nhìn y.

Ân Thịnh khẽ nhíu mi: "Không sai...Trên đời này cần đến linh hồn để làm một việc gì đó duy chỉ có...quỷ sư."

Từ đó có thể giải đáp được nghi vấn ban đầu, lý do vì sao hung thủ lại có thể khiến y không tài nào phát hiện được nơi giam cầm các linh hồn, cũng có thể xóa sách mọi dấu vết một cách thật tài tình đến nỗi y chẳng có cách nào để lần theo hắn...

https://thuviensach.vn

Ở thành phố này, người sở hữu năng lực mạnh mẽ đến vậy ngoại trừ y ra chỉ còn sót lại một người duy nhất.

"Đông Lục?" Tư Đồ hiển nhiên có suy nghĩ giống Ân Thịnh: "Nhưng là vì mục đích gì?"

"Cái này phải tìm được cậu ta mới có thể biết." Ân Thịnh xoay người hướng ra ngoài cửa: "Các người cứ tiếp tục tra án, tôi đi nghĩ cách tìm cậu ta."

Y từ cảnh cục bước ra, nửa đêm như thế này nhiệt độ giảm xuống rất thấp, bóng đèn mờ nhạt ven đường giữa màn đêm trông mờ nhạt đến khó tả.

Ân Thịnh đi đến buồng điện thoại công cộng cách đó không xa, lấy tấm danh thiếp của Đông Lục do Mao Hâm đã cấp cho cảnh sát trước đó ra, ấn dãy số phía trên rồi bấm nút gọi...Quả nhiên, dãy số đã mất hiệu lực.

Vốn cũng không mong đợi gì nhiều, Ân Thịnh lẳng lặng gác điện thoại, tựa lựng vào cửa kính ngẩn người.

Quỷ sư trước giờ làm việc không hề tuân theo bất kỳ một nguyên tắc nào, (không phân biệt người tốt kẻ xấu, có tiền là có quyền.) vậy nên vào thời nhà Tần hầu như quỷ sư bọn họ phần lớn đều liên kết cùng tà ma ngoại đạo, nếu xét theo phương diện này để phân chính tà thì đám đạo sĩ Hoa Sơn chắc chắn thuộc trường phái chính nghĩa, còn quỷ sư nhất định là tà giáo.

Nhưng hiện tại cớ vì sao lại có thể giữ cái quan niệm không tuân quy tắc đó, giam cầm nhiều linh hồn như vậy là vì cái gì? Điều quỷ sư có thể làm được chính là mượn dương hồn giúp người gần đất xa trời kéo dài tuổi thọ, nói cách khác là lấy hồn phách của người sống để giữ lấy tính mạng của người gần chết, còn về phần lấy hồn phách của người chết để thực hiện việc đó y quả thật chưa từng nghe qua...

https://thuviensach.vn

Không đúng...

Ân Thịnh đột nhiên nghĩ tới cái gì, sắc mặt bỗng chốc trở nên nghiêm trọng —— dùng hồn phách của người chết không phải là không thể, chẳng qua đó là cấm thuật, hơn nữa hiệu quả khi sử dụng sẽ giảm đi phân nửa.

Có nghĩa là sinh mệnh có thể kéo dài đến hai mươi năm nếu sử dụng hồn phách của người sống, thay vào đó nếu dùng hồn phách của người chết thì sẽ không kéo được quá mười năm sinh mệnh.

Mà dựa theo số lượng hồn phách bị thu hồi, chẳng lẽ là đang có rất nhiều người cần kéo dài tuổi thọ sao?

Không phải là để làm ăn giao dịch gì đó chứ?!

Ân Thịnh giật thót vì suy đoán vừa rồi của bản thân, nhưng càng nghĩ...thì mọi chuyện có vẻ đúng thật là vậy!

Không biết làm cái quái gì mà lại hại đến nhiều mạng người như thế kia!

Chẳng nghĩ ngợi thêm nhiều, y hiện tại chính là một lòng muốn tìm cho bằng được tên quỷ sư Đông Lục, lần gặp mặt trước đó của cả hai khá chớp nhoáng, chỉ kịp nhận thấy đứa nhóc đó tính khí có chút bốc đồng, mà vào thời điểm hiện tại những chuyện mà Đông Lục gây ra chẳng thể nào được gọi là không hiểu chuyện nữa rồi, bản thân là một vị tiền bối, Ân Thịnh cho rằng việc dạy dỗ tiểu tử thúi kia một bài học là vô cùng cần thiết.

Y đẩy cửa buồng điện thoại ra, ngẩng đầu lên nhìn văn phòng làm việc vẫn còn sáng đèn trong cảnh cục, thoáng chút do dự, cuối cùng dứt khoát xoay người, một mình vội vã tiến vào đêm tối.

Chợ đen, nơi giao dịch ngầm.

https://thuviensach.vn

Nơi này cùng với những chợ đen bình thường hoàn toàn không giống nhau, nói một cách khác, đây là căn cứ bí mật của những tay sư phụ đắc đạo.

Ân Thịnh là lần đầu tiên đến chỗ này, y đè thấp vành mũ lưỡi trai, đem khăn choàng trên cổ buộc chặt. Tuy trời chỉ vừa rạng sáng, nhưng âm thanh huyên náo của chợ đen vào lúc này trông chẳng khác gì so với ban ngày, như thể thời gian cùng không gian hoàn toàn đảo lộn.

Khu nhà này là một kho phế liệu bị bỏ hoang, nằm ngay dưới gầm cầu vượt nơi nối liền giữa ngoại và nội thành, diện tích gần cả một con phố nhỏ, đứng bên trong kho phế liệu có thể nghe thấy rất rõ tiếng ồn ào xôn xao của đám người đua xe trái phép bên ngoài, động cơ xe máy không ngừng gào thét khiến y không khỏi đinh tai nhức óc.

Toàn bộ dân bán hàng trong này cũng vì lý do trên nên nói chuyện rất lớn tiếng, bóng đèn lớn duy nhất treo giữa kho bị bao bọc bởi một mảnh vải mỏng, ánh sáng tỏa ra mập mờ u ám, bầu không khí xung quanh ngập tràn mùi đàn hương cùng tiền giấy.

Còn có ti tí mùi hăng hắc của xi măng.

Ánh mắt Ân Thịnh lần lượt lướt qua các gian hàng, người người tỏ ra vô cùng hăng hái thực hiện giao dịch, không một ai để tâm đến nam nhân gầy gò xen lẫn giữa đám người bọn họ.

Ân Thịnh đi thẳng đến một góc khuất chất đầy những rương gỗ bỏ đi, tách biệt hẳn so với đám đông trong chợ, y lẳng lặng quan sát vài lần mới biết nơi này thì ra là đang diễn ra buổi đấu giá vài món đồ vật trân quý, rất nhiều người im lặng chen ở một chỗ tập trung hướng ánh nhìn về phía chiếc bàn gỗ trên khán đài, người bán đấu giá đứng tại đó huơ chân múa tay giới thiệu sơ lược về vật đặt trên bàn gỗ.

https://thuviensach.vn

"Tỳ hưu phát sáng này đây..." Người bán đấu giá vuốt vuốt bộ râu rập rạp dưới cằm, miệng vừa nói, râu liền động đậy: "Là một thứ rất tốt, được khai quang trên đỉnh núi Hoa Sơn, tôi thu mua từ một tiểu đạo sĩ sống ở đó."

"Thứ này có thể tiêu trừ tai họa, đặc biệt là những người trong nghề như chúng ta đây, không ít lần chạm trán phải những ma quỷ khó nhằn, đến lúc đó thứ này có thể bảo vệ được tính mạng a! Yêu ma quỷ quái trình cao cỡ nào cũng tuyệt đối không chạm được đến thân thể nếu mang thứ này bên người!"

Người râu ria kia vừa dứt lời, còn làm mặt thần bí hạ thấp giọng cười hề hề: "Đứng nói tôi không tử tế, thứ này còn có thể dùng để dạy bảo tiểu quỷ, vị nào trong nhà có dưỡng tiểu quỷ, răn đe mãi không được thì dùng thứ này...Đảm bảo an toàn!"

Nói đoạn, hắn ta cầm miếng ngọc tỳ hưu lên dạo một vòng xung quanh, ánh mắt Ân Thịnh thuận thế dán lên đó.

Toàn thân tỳ hưu xanh biếc một màu, giữa không gian mờ ảo toát lên khí chất vô cùng đặc biệt, phảng phất quầng sáng không ngừng chuyển động trong lòng ngọc.

"Giá khởi điểm 2 vạn." (xấp xỉ 67 triệu VND)

Người râu ria giới thiệu xong tức thì vung tay lên báo giá, người dưới khán đài đồng loạt ồ lên.

"2 vạn?!"

Hồ như có người cảm thấy giá quá đắt.

"2 vạn thì đã sao? Vị khách nay đây, anh thử đến các buổi đấu giá khác mà xem, tỳ hưu bình thường giá khởi điểm ít lắm cũng phải 3000 nhân dân

https://thuviensach.vn

tệ (xấp xỉ 10 triệu VND), rồi nhìn lại con tỳ hưu này đi, chẳng những đặc biệt mà còn đã được lão tử đây đích thân ra tay khai quang luôn rồi còn gì!"

Ân Thịnh chán ghét nhíu mày, quay đầu nhìn đám người ồn ào kêu la xung quanh mình, sau đó ánh nhìn rơi xuống một nam nhân đang vô cùng chán chường đứng dựa tường cách đó không xa.

Y bình tĩnh quan sát đối phương một hồi, như thể muốn xác định điều gì đó, mà nam nhân kia tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của y, bất giác nghiêng đầu.

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, vẻ mờ mịt trên mặt đối phương bỗng hé ra một tia kinh ngạc.

"Ân..."

Không đợi nam nhân kịp mở miệng, đầu mày Ân Thịnh đã cau lại, đối phương thấy vậy lập tức câm nín, giương mắt hướng người râu ria trên khán đài nháy một cái, sau đó xoay người tiến lại gần y.

"Là ngọn gió nào mang khách quý đến a." Nam nhân nở nụ cười, đánh giá Ân Thịnh một lượt từ trên xuống: "Tôi chẳng thể ngờ là ngài sẽ chịu đặt chân đến cái chốn này đâu đấy."

"Anh là ông chủ?" Ân Thịnh đối với hắn không chút khách sáo, đoạn nhìn thấy trên cổ tay nam nhân xăm hình một con thằn lằn thật to: "Thằn Lằn Đứt Đuôi?"

"Là tôi." Ông chủ khu chợ đấu giá giơ cao tay để Ân Thịnh có thể nhìn rõ hình xăm của hắn, con thằn lằn to lớn vô cùng sống động, chỉ là phần đuôi bị đứt lìa khỏi thân, thoạt nhìn thập phần quỷ dị.

"Ân tiên sinh đây thế nhưng lại có thể biết được biệt hiệu của tôi, thật sự là thụ sủng nhược kinh.*"

https://thuviensach.vn

(*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lòng lại nơm nớp lo sợ.)

"Nghe nói không có tin tức của ai mà anh lại không biết đúng không?" Ân Thịnh hờ hững hỏi.

"Do mọi người quá tâng bốc tôi đấy thôi." Thằn Lằn Đứt Đuôi mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng bóng: "Vậy hôm nay ngài tới đây là để hỏi thăm tin tức gì sao?"

"Có biết Đông Lục không?" Ân Thịnh hỏi: "Quỷ sư nhà họ Đông."

"Biết." Nam nhân gật đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngài muốn gặp cậu ta? Tôi có thể giúp ngài chuyển lời."

"Không thể trực tiếp cho tôi địa chỉ của cậu ta luôn hay sao?" Ân Thịnh không hài lòng nheo mắt: "Chuyển lời làm gì cho tốn công?"

"Vì đó là luật." Thằn Lằn Đứt Đuôi khó xử nhún vai: "Tất cả quỷ sư từ trước đến giờ đều độc lai độc vãng*, trừ phi là chính bọn họ muốn gặp mặt ai đó. Ngài thử ngẫm lại xem, nếu bất kỳ người nào đến hỏi tôi thông tin liên lạc của ngài tôi cũng nói thì...Có phải ngài mỗi ngày đều nhận được không ít phiền toái hay không?"

(*Độc lai độc vãng: đi đâu cũng chỉ có một mình.)

Ân Thịnh hiểu chuyện gật đầu, dừng một chút đột nhiên cảm thấy không an toàn nói: "Nếu nói vậy chứng tỏ anh có tất cả các thông tin liên lạc của tôi?"

Thằn Lằn Đứt Đuôi bối rối cươi: "Cái này...Ừ thì...Tôichỉ là biết chút đỉnh thôi a."

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 41

Thằn Lằn Đứt Đuôi bị Ân Thịnh nhìn đến phát run, liên tục nâng tay thề tuyệt đối sẽ không buôn bán thông tin mình biết được với bất kỳ một ai. Ân Thịnh suy nghĩ hồi lâu, kỳ thật để người khác biết địa chỉ nhà của mình ở đâu cũng không phải vấn đề gì lớn lao, chẳng lẽ còn sợ ban đêm ngủ bị ám sát hay sao?

Mà thậm chí nếu y cảm thấy không an tâm, khi trở về chỉ cần nói với Tư Đồ, đối phương có thể so với y còn nhảy dựng lên trước một bước.

Nghĩ đến đó, Ân Thịnh bất giác mỉm cười, nhưng trong tích tắc lại kịp phản ứng, lòng nhủ: Cái tên lưu manh kia thì có liên can gì đến mình đâu chứ?

Thằn Lằn Đứt Đuôi đứng bên cạnh không ngừng lo sợ, nhìn thấy Ân Thịnh lúc thì vô thức cười khi thì lại lắc đầu nhăn nhó, không biết rốt cục y là đang nghĩ gì trong đầu nữa.

"Chuyện của tôi tạm thời gác sang một bên." Ân Thịnh nhanh chóng phục hồi tinh thần, sắc mặt nghiêm túc nói: "Anh muốn như thế nào mới chịu giao ra địa chỉ của Đông Lục đây?"

"Tổ tông của tôi ơi..." Thằn Lằn Đứt Đuôi khổ sở: "Tôi vừa mới ở trước mặt ngài thề sẽ không bán tin tức a."

Ân Thịnh híp mắt nhìn hắn, tuy hiện tại rất muốn đùng vũ lực để cạy miệng đối phương, nhưng một khi làm vậy nói không chừng chính mình sẽ

https://thuviensach.vn

được liệt kê vào danh sách đen ở nơi này, huống hồ người ta cũng chỉ là tuân theo quy tắc.

Thế nên liền gật đầu: "Tốt thôi, vậy anh chuyển lời giúp tôi."

"Được! Ngài nói đi!" Thằn Lằn Đứt Đuôi thở phào, bày ra bộ dạng chăm chú lắng nghe.

"Anh nói cho cậu ta biết..." Ân Thịnh mở miệng, nhưng nửa đoạn quan trọng ở phía sau lại chẳng biết phải nói sao...Nói gì bây giờ? Chớ làm chuyện không nên làm? Đem những hồn phách kia thả ra? Hay là nói cậu ta không được nhúng tay vào vụ án bọn họ đang điều tra?

Chẳng hiểu sao câu nào cũng cảm thấy có phần không thích hợp.

Nghẹn cả buổi trời, cuối cùng thở dài buông xuôi, thuận miệng nói: "Anh hãy nói, lưới trời lồng lộng."

"Lưới trời lồng lộng?" Thằn Lằn Đứt Đuôi chớp chớp mắt: "Chỉ thế thôi?"

"Ừm." Hai tay Ân Thịnh đút vào túi, nhín dáng dấp như muốn rời đi, Thằn Lằn Đứt Đuôi vội kéo y: "Tiên sinh đợi chút a, còn thiếu chút đồ."

"Hả?" Ân Thịnh khó hiểu nhìn hắn: "Gì cơ?"

"Hê hê, cái này..." Thằn Lằn Đứt Đuôi chà xát mấy đầu ngón tay, nói bóng nói gió: "Chúng tôi vốn làm việc rất có quy tắc, lời nói nhất định chuyển đến tận tai, vậy nên cũng phải thu chút phí...Ân tiên sinh là lần đầu tới, tôi đây sẽ tính giá ưu đãi cho ngài..."

Sắc mặt Ân Thịnh bất động, lãnh đạm nói: "Tôi nói tôi muốn địa chỉ của Đông Lục."

Thằn Lằn Đứt Đuôi vẫn không hiểu: "Ah?"

https://thuviensach.vn

"Tôi nói tôi muốn địa chỉ của Đông Lục, anh nào có cho. Là tự anh chủ động muốn chuyển lời." Ân Thịnh chớp mắt, ánh mắt hướng về phía người râu ria rậm rạp vẫn đang mãi mê rao bán miếng ngọc tỳ hưu xanh biếc: "Vì là lần đầu tiên tới đây nên tôi sẽ không thu quà ra mắt của anh, bất quá nếu anh có chút lòng thành thì tôi cũng sẽ không cự tuyệt đâu."

Thằn Lằn Đứt Đuôi nương theo ánh nhìn của y lên khán đài, sắc mặt hắn liên tục biến đổi.

Cừ thật...Thoạt nhìn Ân Thịnh có vẻ là một người rất ôn hòa, trên thực tế lại chứa một bụng đầy mưu mẹo!

Dòng tộc quỷ sư của Ân Thịnh vốn là đại gia tộc, mà bản thân nhà họ Ân lại được rất nhiều người tôn kính, còn được thờ cúng như Đức Phật, bình thường có khẩn cầu cách mấy cũng chẳng thể mong được diện kiến.

Thằn Lằn Đứt Đuôi hiện tại không tiện nói nhiều, chỉ có thể tự nhận bản thân mình thật xui xẻo, đáng lý không nên ở trước mặt Đức Phật vươn tay đòi hỏi thứ gì...Người ta nể mặt đến đây là đã cho hắn chút mặt mũi rồi, nếu truyền ra ngoài nhất định sẽ khiến chuyện kinh doanh của hắn trở nên khấm khá.

Thôi thì cứ coi như đây là một hiệu ứng quảng cáo sống đi.

Nghĩ suy một hồi, Thằn Lằn Đứt Đuôi lập tức thông suốt, ra hiệu bảo người râu ria bước xuống khán đài, kết thúc buổi đấu giá, giải tán hết đám người kia, đoạn đem tỳ hưu cất kỹ vào hộp gỗ đàn hương, cẩn thận giao cho Ân Thịnh.

"Tiên sinh ngài hãy cất kỹ, sau này thường xuyên đến ủng hộ a."

Dừng một chút, nam nhân còn nghiêm mặt nói: "Tôi ở chỗ này chỉ cần nghe ai nói là do ngài giới thiệu tới, tức khắc giảm giá 50 phần trăm cho người đó!"

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh khẽ nhếch môi, cũng không hứa hẹn gì nhiều, đem hộp gỗ bỏ vào túi áo rồi ung dung rời khỏi.

Đợi cho đến khi y đi taxi về đến nhà, đã thấy tại bồn hoa phía trước chung cư, có một người ngồi ngậm thuốc lá híp mắt chờ y.

"Những người khác đâu?" Ân Thịnh tiến lại gần, liền thấy Tư Đồ mở mắt, duỗi thẳng tay chân, ngẩng đầu nhìn y.

"Đều đã về trước, hôm nay bận rộn cả ngày, mọi người ai cũng mệt mỏi." Tư Đồ vừa ngậm điếu thuốc vừa nói chuyện trông thập phần lưu manh, tay hắn từ trong túi áo bỗng vươn ra bắt lấy bàn tay đang buông thõng bên người của Ân Thịnh, cứ thế dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay y.

"Đi đâu vậy? Làm gì mà gọi điện hoài không bắt máy?"

Ân Thịnh tùy tiện đáp: "Tự động tắt nguồn, điện thoại có chế độ thiết lập thời gian tự động tắt nguồn."

"Anh không về nhà nghỉ ngơi à?" Ân Thịnh rút tay về, chỉ cảm thấy lòng bàn tay Tư Đồ vừa ấm lại vừa nóng, y vòng qua người nam nhân hướng về phía cửa chính của chung cư: "Ngày mai các người chuẩn bị làm thế nào?"

"Tôi đặc biệt tới tìm cậu, sợ cậu một mình đi gặp Đông Lục." Tư Đồ nói: "Tôi không có lái xe, đi nhờ xe của Hồ Diệp đến đây, vừa xuống xe liền bảo cậu ấy về trước nghỉ ngơi, đã trễ như thế này e rằng không thể bắt xe để về rồi."

Ân Thịnh cà thẻ vào cửa, đoạn liếc mắt nhìn hắn: "Lại muốn ngủ ở chỗ của tôi?"

"Ngủ sofa!" Tư Đồ cười hề hề, dập tắt tàn thuốc rồi quẳng vào thùng rác: "Sáng mai tôi đi mua bữa sáng cho cậu."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh giật mình...Ể, điều kiện đưa ra cũng không quá tệ.

Suy nghĩ một chút, quay đầu lại tiếp tục đi về trước: "Tôi muốn bánh bao thịt cua hoàng kim ở phố Bắc."

"Phố Bắc?" Tư Đồ theo sau vào thang máy, trợn mắt kinh ngạc: "Chẳng phải là ngược đường...."

"Anh có đi hay không?"

Ân Thịnh giơ chân chắn ngang cửa thang máy, bộ dạng như nói nếu anh không đi thì mau cút khỏi đây.

Tư Đồ hít một hơi thật sâu, kiên định đem chân của Ân Thịnh khép vào, cửa thang máy vừa đóng lại, trên mặt kính đã phản chiếu gương mặt tươi cười muốn lấy lòng Ân Thịnh của hắn.

"Nhất định đi."

Cả ngày không ai ở nhà, Ngân đáng thương nằm vật vã bên cạnh cái bát ăn trống rỗng, nhìn thấy chủ nhân rốt cục cũng trở về thì yếu ớt lắc đuôi, liếc mắt xem thường nhìn Ân Thịnh.

Ân Thịnh lúc này sực nhớ ra, trong lòng nhất thời áy náy, vội làm đầy bát ăn cùng bát uống của Ngân, còn phá lệ bóc vỏ cho nó một ít tôm đóng hộp.

"Đói lắm hả?" Ân Thịnh xoa xoa cái đầu đang khổ sở vùi xuống ăn lấy ăn để của Ngân, Tư Đồ ở bên cạnh nhìn thoáng qua, đề nghị: "Hay là đem Ngân về với ba mẹ tôi đi, có Đại Hoàng chơi với nó, còn có cả người chăm sóc."

Ân Thịnh bất giác nheo mắt, cảnh giác nhìn Tư Đồ: "Anh đem bạn cùng phòng của tôi mang đi mất, vậy tôi phải tính sao?"

https://thuviensach.vn

"...Không thì tôi đến làm bạn cùng phòng với cậu, thấy sao?" Tư Đồ cười hề hề, ngồi xổm xuống kế bên Ngân, ánh mắt sắc bén ngước lên nhìn y: "Cậu cứ mãi chạy theo bọn tôi để lo điều tra thế này thì chẳng thế nào mà chăm sóc tốt cho Ngân được, cậu cũng không muốn nó trở thành một con mèo cô đơn đúng không?"

"Vậy thì nuôi thêm con nữa để nó bầu bạn." Ân Thịnh hừ lạnh một tiếng, Tư Đồ thấy kế hoạch không thành, đành phải thỏa hiệp: "Được được, sẽ không cướp mất Ngân của cậu, thấy cậu để tâm đến nó như vậy thật khiến tôi phát ghen lên được."

Ân Thịnh sửng sốt, không nghĩ tới nam nhân này những lời thế kia lại có thể chẳng chút do dự thốt ra, y lấy lại tinh thần mới phát hiện mặt mình nóng như lửa đốt.

"Anh..."

Ân Thịnh chán ghét nhìn hắn: "Anh nói những lời đó mà không thấy đỏ mặt sao?"

"Tại sao chứ?" Tư Đồ ngược lại thản nhiên vô cùng: "Tôi thích cậu, đương nhiên sẽ ghen."

"Câm mồm!" Ân Thịnh đưa tay che miệng Tư Đồ, mặt y đỏ đến tận mang tai: "Không được đột nhiên nói những lời như vậy!"

"...Chẳng lẽ còn phải đợi cậu chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi mới được nói?" Tư Đồ buồn cười, thanh âm phiền não khóa chặt trong lòng bàn tay Ân Thịnh, y mơ hồ cảm nhận được hơi nóng từ miệng hắn chạm vào tay mình.

Ân Thịnh hết cách nói với con người này, vừa muốn thu tay về, lại bị Tư Đồ chộp lấy cổ tay, nam nhân nghiêng người né tránh mèo Ngân dưới đầu gối, khẽ chạm môi hắn vào khóe môi Ân Thịnh.

https://thuviensach.vn

Một chiếc hôn phớt nhẹ nhàng, Tư Đồ rất nhanh thu người, liếm liếm khóe miệng cười: "Hôn chúc ngủ ngon."

Ân Thịnh mở hộp tôm đóng hộp bên cạnh ra, chẳng chút ngần ngại trút hết lên đầu Tư Đồ.

Mèo Ngân không thèm để tâm, nó ngẩng đầu khỏi cái bát ăn đã hết sạch, ngoảnh mặt làm ngơ bỏ đi, trước khi đi còn quay lại liếc nhìn Tư Đồ một cái.

Bộ dạng như đang nói —— Aha, đáng đời lắm.

Ngày tiếp theo, bánh bao thịt cua hoàng kim nóng hổi đã cứu vớt ấn tượng xém sụp đổ hoàn toàn trong lòng Ân Thịnh của Tư Đồ.

Nam nhân mặc áo ngủ lười biếng tựa mình vào ghế dựa gặm bánh bao, kế bên là một ly sữa đậu nành ngào ngạt hương thơm.

Tư Đồ ngồi ở bàn đối diện nói chuyện điện thoại cùng Hồ Diệp, dư quang nhìn thấy y vô tình để lộ một đoạn da thịt trắng nõn nơi cổ áo, khiến hắn không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt.

"Hả?...A, tôi đang nghe đây, ừm." Tư Đồ ho khan một tiếng, bị Hồ Diệp kéo trở về cuộc nói chuyện.

"Hôm nay hai người các cậu cùng Nhạc Chương đến khu khai phá ở thành Bắc xem qua một chút đi, còn tôi và Ân Thịnh sẽ điều tra chuyện của Đông Lục."

Sau khi hẹn với Hồ Diệp đúng 5 giờ tập hợp tại cảnh cục để báo cáo kết quả điều tra, Tư Đồ cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân đang ngáp dài ngáp ngắn kia.

"Cậu định sẽ làm gì tiếp theo?"

https://thuviensach.vn

"Hôm qua tôi có đi đến nơi giao dịch ngầm..." Ân Thịnh nói tới đây, chợt nhớ ra Tư Đồ không biết nơi giao dịch là gì, vừa định giải thích, Tư Đồ đã đi trước một bước, gật đầu: "Tôi biết nơi đó."

"...Tôi đến nhờ người ở đó giúp chuyển lời đến Đông Lục." Ân Thịnh cũng lười hỏi hắn lý do vì sao lại biết, có lẽ nguyên nhân vẫn lại là nằm ở phân đoạn trí nhớ đã bị đánh mất của y.

Tư Đồ gật đầu: "Cậu ngày hôm qua đi một mình đến nơi giao dịch ngầm? Tại sao không kêu tôi đi cùng?"

"Kêu anh làm gì? Anh cũng có rành rẽ đường đi lối về của cái nơi ấy đâu."- Ân Thịnh hờ hững nói.

"Lỡ như có gì nguy hiểm..." Tư Đồ thở dài: "Những nơi như vậy chẳng phải rất loạn sao?"

"Được cái là..." Ân Thịnh nhún vai: "Mọi người ở đó đều biết tuân theo quy tắc mà làm việc."

Nói đến đây, y liền đem miếng ngọc tỳ hưu do chính mình lừa được từ chỗ Thằn Lằn Đứt Đuôi ra, thuận tay đặt lên bàn.

"Anh mang theo bên mình đi, dùng để trừ tà."

Từ Đồ khó hiểu, mở hộp gỗ nhìn thoáng qua: "Tỳ hưu? Không phải thường dùng để chiêu tài thôi hay sao..."

"Mỗi loại mỗi khác, loại này dùng để trừ tà."

"...Cậu là mua từ nơi giao dịch ngầm về cho tôi?" Hai mắt Tư Đồ phát sáng, mong chờ nhìn Ân Thịnh, Ân Thịnh sửng sốt, ngược lại có chút lúng túng: "Anh đừng hiểu lầm, tôi là lấy về để cho chính mình sử dụng, chỉ là hiện tại nhìn anh, tự dưng lại cảm thấy có lẽ anh sẽ cần dùng tới."

https://thuviensach.vn

"Dù gì đi nữa thì cậu cũng là đưa cho tôi."

Tư Đồ cười rộ lên, đem sợ dây đỏ treo trên tỳ hưu cột vào đai lưng, còn ngọc thì đút vào túi quần.

"Tôi sẽ giữ gìn nó thật cẩn thận."

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 42

Bởi vì nắm được rất rõ danh tính của Đông Lục thế nên Tư Đồ và Ân Thịnh vừa ăn xong bữa sáng liền đến cảnh cục kiểm tra danh sách những người đã đăng ký hộ khẩu tại thành phố A.

"Đông Lục đối với tôi giống như là thù hằn chuyện gì." Ân Thịnh một bên không ngừng lục lọi tìm kiếm giữa núi người mang họ "Đông" in trên những tấm thẻ nhỏ đặt trong thùng giấy, một bên nghi hoặc hỏi: "Cậu ta trước đó từng nhắc tới một người anh trai, rốt cuộc người đó là ai?"

"Ừm..." Tư Đồ lắc đầu lấy lệ, sau đó từ trong đống lộn xộn kia rút ra một tấm thẻ: "Tìm thấy rồi, là bên này...số 123 hàng ngang."

"Hàng ngang..." Ân Thịnh lần lượt tra số của từng hộc tủ theo hàng ngang, tra đến đúng con số mình cần thì lập tức vươn tay lấy phần hồ sơ từ trong hộc tủ ra.

"Đông Lục...Đông Ngũ..." Ân Thịnh lật trang thứ nhất, thứ đầu tiên đập vào mắt là hai cái tên được đặt song song nhau, tiếp theo ánh mắt rất nhanh liền nhìn thấy phía dưới tên của người được gọi là Đông Ngũ xuất hiện một con dấu màu đen to tướng bao gồm 3 từ "Đã tử vong".

Tư Đồ đến gần xem, nhìn thoáng qua con dấu chứng nhận trên xấp hồ sơ Ân Thịnh đang cầm, hắn khẽ liếc mắt sang Ân Thịnh.

Nam nhân gầy lúc này cau nhẹ hàng lông mày, như thể muốn cố gắng nhớ ra điều gì đó, Tư Đồ thầm thở dài, nghiêng người giành lấy thứ trên tay Ân Thịnh.

https://thuviensach.vn

"Đông Lục còn rất trẻ tuổi a..." Tư Đồ đọc lướt qua ngày tháng năm sinh ghi trong hồ sơ: "Sinh năm 87...Nếu tính cả ngày tháng thì còn chưa tới 25 tuổi."

Ân Thịnh không nói tiếng nào, cả hai tiếp tục lật sang mặt sau đọc qua sơ yếu lý lịch của anh em họ Đông, sau đó rất nhanh nhận thấy phần sơ yếu lý lịch này chính là phi thường đơn giản, chẳng khác gì so với những người bình thường, cũng học vài năm tiểu học, rồi vài năm sơ trung,...

"...Chỗ này hình như là thuộc quyền quản lý của công ty Kim Long."Ánh mắt Ân Thịnh rơi xuống hàng dưới cùng, liền quay sang Tư Đồ.

"Trước đây tôi đã từng đề cập tới." Tư Đồ gật đầu: "Chủ tịch là Kim Đại Chung, hắn ở thành phố A này có rất nhiều mối làm ăn lớn, mà đa số là làm ăn bất chính, vậy nên đám người của tổ trọng án luôn bí mật điều tra hắn."

"Đông Ngũ khi còn sống là nhân viên dưới trướng hắn ta." Ân Thịnh đưa tay chỉ chỉ vào phần khai báo nghề nghiệp của Đông Ngũ, trên đó tuy không khai báo một cách chính xác rằng Đông Ngũ là nhân viên công ty Kim Long mà chỉ viết "nhân viên trung tâm bách hóa tổng hợp ABC", nhưng do Ân Thịnh thường hay đến trung tâm này để mua thức ăn cho Ngân, vậy nên y sớm đã biết được phần lớn cổ phần của ABC đều nằm trong tay công ty Kim Long.

Ân Thịnh đối với công ty Kim Long cũng không hài lòng gì, bởi vì 80% thức ăn dành cho mèo ở trung tâm bách hóa ABC đều mang nhãn Kim Long, chỉ được mỗi cái là trung tâm đó rất gần nhà, thế nên Ân Thịnh mặc dù trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng vẫn phải lết xác vào ABC mua đồ chỉ vì cái tật lười biếng của mình. Hơn nữa, 20% nhãn hiệu còn lại, vừa vặn lại có một loại mà Ngân rất yêu thích.

"Bọn họ đúng thật là thứ gì cũng làm a." Ân Thịnh nhớ lại, mới phát hiện trung tâm bách hóa ABC xuất hiện rất nhiều mặt hàng do Kim Long tự sản

https://thuviensach.vn

xuất.

Nếu như Đông Ngũ chỉ là một người bình thường, thì việc anh ta làm công cho công ty Kim Long cũng chẳng có gì kỳ quặc.

Nhưng sự thật Đông Ngũ nào có phải người thường đâu, anh ta rõ ràng là quỷ sư kế nhiệm của nhà họ Đông, sau khi Đông Ngũ qua đời, chức quỷ sư kế nhiệm hiển nhiên rơi xuống đầu em trai của anh ta, mà không thể ngờ rằng Đông Lục lại tiếp nối anh trai mình, tiếp tục làm công cho cái nơi mà người người trong cảnh cục đều không mấy thiện cảm tức công ty Kim Long...

Tổng cảm thấy được có chút vi diệu.

"Gia Tiếu nói rằng có kẻ đứng sau..." Ân Thịnh đột nhiên ý thức được điều gì: "Chẳng lẽ là..."

"Có thể." Tư Đồ gật đầu: "Sau khi Đông Ngũ qua đời, Đông Lục tiếp tục làm thủ hạ cho Kim Đại Chung cũng không lấy làm lạ."

"Lạ ấy chứ." Ân Thịnh lắc đầu: "Quỷ sư vốn độc lai độc vãng, cũng không trọng nhân tình, tất cả bọn họ đều có lòng tự trọng rất cao, không có khả năng sẽ vì một kẻ nào đó mà cống hiến hết mình."

Tư Đồ dừng một chút, sắc mặt thoạt nhìn rất khó coi: "Trừ phi là có nguyên nhân gì đó khiến cậu ta phải ở lại làm thuộc hạ cho Kim Đại Chung."

Thí dụ như, đối phó Ân Thịnh chẳng hạn.

Tư Đồ không nói thẳng ra suy đoán này của bản thân, nhưng Ân Thịnh vẫn mơ hồ đoán được. Chẳng qua là bọn họ đều không hiểu, lợi dụng một người bình thường hơn cả bình thường thì có thể làm được gì cơ chứ?!

https://thuviensach.vn

Hai người khép hồ sơ lại đi ra ngoài, bỗng điện thoại vang lên, là cuộc gọi từ Hồ Diệp.

"Sếp!"

Hồ Diệp chỉ mới thốt lên được một câu, Tiểu Nhị không biết từ đầu đã gào to lên: "Chúng tôi vừa tóm được một kẻ tình nghi!"

"Tôi không phải kẻ tình nghi!"

Một thanh âm giòn giã vang lên, tựa hồ người sở hữu thanh âm đó đang thập phần tức giận.

"Cậu đích thị là kẻ tình nghi!" Tiểu Nhị lấy hơi rống: "Cậu lén lén lút lút làm gì ở đây?! Chẳng lẽ chỗ này có hải sản cho cậu mua sao?!"

"Ha ha ha ha ha!" Nhạc Chương bên cạnh đột nhiên phá lên cười: "Giờ này mà cậu còn nhớ đến hải sản sao?! Trời ạ, cậu là quá trêu người rồi!"

Thanh âm ồn ào huyên náo bên kia đầu dây không ngừng truyền đến, Ân Thịnh càng nghe càng sững người, Tư Đồ cạn lời lấy tay đỡ trán.

"Bảo Tiểu Nhị câm miệng lại cho tôi! Đừng để cảnh cục phải mất mặt!" Tư Đồ nói với Hồ Diệp: "Hai người các cậu là gặp phải tình huống gì?"

"Chúng tôi dựa theo la bàn của Nhạc Chương tìm đến khu đất khai phá ở thành Bắc, chỗ này cái gì cũng không có, nơi nơi đều là đồng ruộng hoang sơ, cách khá xa so với khu đô thị, chúng tôi đi khảo sát chung quanh vừa vặn bắt được một người đang lén lút làm gì đó, hành động của cậu ta hơi kỳ quái."

"Cứ đem người về đây trước rồi hẵng nói sau." Tư Đồ lắc đầu: "Chúng tôi bên này cũng có chút phát hiện."

https://thuviensach.vn

Đợi cho đến khi cả đám người của Hồ Diệp trở về cảnh cục, thì Tư Đồ và Ân Thịnh ngồi trong văn phòng đã uống gần xong ly ca phê thứ hai.

Tiểu Nhị nắm cổ áo một người lôi vào văn phòng.

"Ngồi xuống!" Tiểu Nhị nghiến răng: "Để xem cậu còn muốn bỏ trốn hay không!"

"Sao tôi lại muốn bỏ trốn chứ!" Người nọ vô cùng tức giận, chợt nhìn thấy Tư Đồ ngồi ở phía đối diện, cậu ta không chần chừ bật người khỏi ghế: "Tôi muốn khiếu nại!"

Tư Đồ im lặng nhìn nam nhân trước mặt hồi lâu, sau đó hắn dời ánh mắt thâm sâu khó lường của mình lên mặt Tiểu Nhị.

"Cậu cảm thấy cậu ta là kẻ tình nghi?"

Tiểu Nhị gật đầu cái rụp.

Tư Đồ hít sâu một hơi, cố gắng kiểm soát lý trí, chậm rãi nói: "Cậu ta thoạt nhìn chỉ mới 20 tuổi, thân cao ngang ngửa cậu, mà nhìn sơ qua cậu ta còn nhỏ người hơn so với cậu, cậu có cảm thấy bản thân có thể dùng tay không bóp cổ Lục Phượng cùng những cô gái khác cho đến chết không?"

Tiểu Nhị "Ách" một tiếng: "Không thể nào."

"Cậu còn không thể! Cậu ta làm sao có thể!" Tư Đồ đập bàn một cái "Rầm" đứng lên: "Vương Tiểu Nhị! Cậu dốt nát đến thế là cùng! Cút ra ngoài hàng lang úp mặt vào tường tự trách cho tôi!"

Lời này của Tư Đồ vừa rống lên lập tức làm chấn động mọi người, "kẻ tình nghi" ngẩn người mở to hai mắt nhìn hắn.

Tiểu Nhị choáng váng nửa ngày mới lấy lại tinh thần, đôi môi bặm vào nhau, hốc mắt đỏ lên, dứt khoát xoay người chạy ra hành lang, la lớn──

https://thuviensach.vn

"Đội trưởng không để cho người ta nói hết a! Đội trưởng thật khi dễ người khác mà! Ô ô ô..."

"Kẻ tình nghi" kia ngẩn người tập hai, há miệng không nói nên lời.

Cậu vốn nghĩ cảnh cục là một nơi nghiêm cẩn rất có phép tắc, như thế nào...Như thế nào mà nơi này chỉ toàn một đám quái nhân!?

Tư Đồ cũng bị tiếng khóc của Tiểu Nhị làm kinh ngạc, lòng nói: Hảo tiểu tử đã lâu như vậy rồi không thấy khóc, lần đầu nghe được tiếng khóc này hình như là năm đầu tiên cậu ta làm thực tập sinh ở đây.

Khi đó đã xảy ra chuyện gì ấy nhỉ?...A, là do cậu ta không cẩn thận tự làm đổ dĩa cơm cà ri lên tay áo mình.

Tư Đồ đứng im không nói, Hồ Diệp thấy vậy thở dài lên tiếng.

"Sếp, anh vừa rồi quả thật là đã mắng oan Tiểu Nhị."

"Hả?" Tư Đồ sửng sốt, Ân Thịnh hờ hững nói: "Cứ coi như là Tiểu Nhị bắt nhầm đi, nhưng nơi này rõ ràng còn có hai vật thể sống."

Y chỉ Hồ Diệp cùng Nhạc Chương: "Anh nghĩ bọn họ sẽ bắt nhầm người sao?"

Mặt Tư Đồ tối sầm lại, chằm chằm nhìn Ân Thịnh: "Cậu biết mà không nhắc nhở tôi!"

"Bởi vì như vậy rất thú vị!" Ân Thịnh chớp chớp mắt, không chút bận tâm nhấp một ngụm cà phê.

Tư Đồ hít một hơi rồi lại một hơi thật sâu, vất vả khắc chế nỗi niềm muốn đem Ân Thịnh đè lên tường hung hăng quần cho một trận.

https://thuviensach.vn

Hắn ngồi trở lại ghế, giương mắt nhìn "Kẻ tình nghi" vẫn còn đang đứng ngây ngốc trước mắt.

"Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?"

"Lúc chúng tôi ở khu nông thôn kiểm tra sơ qua thì bắt được cậu ta thập thò trước nhà của một hộ dân cư." Hồ Diệp nói: "Cậu ta...Là đứng ở đó dán mấy thứ này lên tường nhà họ..."

Dứt lời, từ trong túi vật chứng đổ ra một đống bùa màu vàng.

Những lá bùa này thế nhưng nhìn thập phần quen mắt ——— mọi người liền đồng loạt quay sang nhìn Ân Thịnh.

Ân Thịnh tiến lại gần xem xét, "A" lên một tiếng: "Là bùa Ân Thiên Quân và Mã Thiên Quân...Dùng để trừ tà trấn trạch*"

*Trấn trạch: Tóm gọn là ngăn lại, không cho quỷ bước vào phạm vi đã được dán búa.

Người nọ vừa nhận thấy Ân Thịnh dường như đối với những thứ này rất am hiểu thì lập tức từ trong túi áo lấy ra một xâu tiền xu được thắt bằng chỉ đỏ giơ lên: "Tôi chỉ là đang làm việc cần làm."

"Ồ...Xâu tiền xu ngăn điềm dữ." Ân Thịnh gật đầu, đoạn đảo mắt nhìn Nhạc Chương: "Cậu hắn là vừa liếc mắt một cái liền nhận ra ngay mới đúng chứ?"

"Đụng phải cậu ta ở khu vực đó nên sẵn tiện mang về hỏi chuyện luôn ấy mà." Nhạc Chương nhún vai: "Là một sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi a."

"Các cậu đang nói cái gì vậy?" Tư Đồ nhíu mày khó hiểu: "Chuyện rốt cục là sao?"

https://thuviensach.vn

"Cậu ta là muốn giúp người dân ở khu vực đó trừ tà." Ân Thịnh đặt ly cà phê xuống bàn rồi hỏi nam nhân kia: "Tên cậu là gì?"

"Khâu Lạc." Chất giọng diu nhẹ đến run người, nhìn diện mạo mà nói cũng thập phần thanh tú, so với vẻ hoạt bát đáng yêu của Tiểu Nhị thì cậu ta ôn hòa mềm mại hơn rất nhiều.

"Dùng tiền xu ngăn điềm dữ là phương pháp yêu thích của thầy phong thủy và đạo sĩ, bất quá thầy phong thủy không cần đến bùa trừ tà, vậy tính ra cậu là đạo sĩ?"

Khâu Lạc gật đầu: "Là đệ tử của phái Chính Nhất."

"Phái Chính Nhất?" Hồ Diệp hiếu kỳ nói: "Đạo sĩ cũng phân môn phái sao?"

"Đương nhiên." Khâu Lạc gật đầu: "Phần thành hai phái Toàn Chân và Chính Nhất."

"A! Toàn Chân!" Tư Đồ và Hồ Diệp cùng lúc thốt lên, môn phái này quả thật bọn họ rất thường hay nghe đến.

"Phái Toàn Chân phải ăn chay, vả lại không được phép kết hôn, còn Chính Nhất vừa có thể ăn thịt vừa có thể kết hôn." Ân Thịnh phân biệt một chút, sau đó lại nói: "Đệ tử của phái Chính Nhất phải có khả năng tu luyện được hết đồ thư của phái thì mới đủ tư cách trở thành đạo sĩ, cậu còn trẻ vậy mà đã lên tới cấp độ đó rồi sao?"

"Vẫn...Vẫn chưa..." Khâu Lạc đỏ mặt: "Trong đồ thư có một điều lệ, đó là phải rũ bỏ mọi ý niệm về tình tính*...Tôi...Tôi vẫn chưa..."

*Tình tính: Tình cảm yêu đương hoặc dễ hiểu hơn là hỉ nộ ái ố, cảm xúc của con người.

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh cùng Nhạc Chương đều "À" lên tỏ ý hiểu rõ.

Phần Hồ Diệp và Tư Đồ ngồi bên cạnh như vịt nghe sấm, hoàn toàn chẳng biết những thuật ngữ trong cuộc đối thoại vừa rồi có nghĩa là gì, Tư Đồ dù không hiểu nhưng cũng lười nói nhiều, hắn đơn giản mở miệng hỏi thẳng: "Vậy cậu là vì lý do gì mà lại trừ tà ở khu vực đó?"

"Bởi vì tôi cảm nhận được mùi màu tanh rất nồng nặc." Nói đến đây, Khâu Lạc bỗng trở nên nghiêm túc, khí chất của một đệ tử phái Chính Nhất nổi bật hẳn lên, gương mặt thanh tú tuấn nhã, hàng lông mày nhàn nhạt khẽ nhíu: "Tuy mùi màu chỉ là thoang thoảng nơi cánh mũi một hai lần, rất nhanh bay đến cũng như thoắt cái đã biến mất, nhưng tôi cho rằng là có kẻ nào đó đang cố ý kìm hãm mùi máu tanh."

Ân Thịnh và Nhạc Chương vừa nghe đến đó liền liếc mắt nhìn nhau, phần nào yên tâm vì ít ra hướng đi hiện tại của bọn họ là không sai lầm.

"Cậu sợ sẽ có oan hồn xuất hiện quấy phá vậy nên mới dán bùa trừ tà lên từng nhà?" Hồ Diệp ngạc nhiên: "Không bị người dân đuổi đi sao?"

"Thì cũng có mấy hộ dân cư đuổi tôi..." Khâu Lạc mím môi: "Thế nên tôi đánh dán trộm bùa lên tường nhà bọn họ."

"À" Từ Đồ cười nói: "Thằng nhóc này có vẻ cố chấp đấy."

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 43

Tự dưng nửa đường lòi ra một tiểu đạo sĩ, thế là Nhạc Chương cùng Ân Thịnh chẳng chút chần chừ liền đem tiểu đạo sĩ đó tức Khâu Lạc quay trở lại thành Bắc, tiếp tục nghiên cứu địa hình xung quanh nhằm để xác định vị trí chính xác phát ra mùi máu.

Còn Tư Đồ hắn thì cùng Tiểu Nhị và Hồ Diệp tìm đến công ty Kim Long điều tra một số chuyện. Tiểu Nhị lúc này vẫn hãy còn hờn dỗi, suốt chặng đường không đả động gì tới Tư Đồ khiến Tư Đồ buồn cười không tả nỗi, lòng thầm nhủ: Quả nhiên tính tình vẫn còn hết sức trẻ con, Khâu Lạc người ta so với tiểu cảnh sát này của đội mình trầm ổn hơn nhiều.

Về phần Khâu Lạc, cậu ta đang là sinh viên của một trường đại học, đã học đến năm thứ tư, tình hình hiện tại chính là có ý định tham gia kỳ thi tuyển nghiên cứu sinh. Nhạc Chương hỏi cậu ta học nghành gì, Khâu Lạc đỏ mặt hồi lâu mới nói: "Tâm lý học."

"Cái này nghe có vẻ được đấy!" Nhạc Chương thế nhưng lại cảm thấy rất có hứng thú, không rõ Khâu Lạc vì cái gì mà lại ấp a ấp úng.

Khâu Lạc nhìn Nhạc Chương, nhỏ giọng: "Bộ anh không nghĩ rằng đạo sĩ và...Tâm lý học không hợp nhau sao?"

Ân Thịnh ở bên cạnh nghe thấy, suy nghĩ một chút: "Ý cậu là nói hai ngành nghề đó thuộc hai phạm trù khác nhau, một là thần học còn một là khoa học?"

https://thuviensach.vn

Khâu Lạc gật gật đầu: "Thật ra tôi đối với cả hai đều cảm thấy hứng thú vô cùng."

"Nói thật lòng có phần hơi quá." Nhạc Chường sờ cằm: "Nhưng mà theo tôi giữa hai ngành đó lại chẳng có gì mâu thuẫn, dù là một hồn ma hay bất cứ thể loại nào thì...Cũng sẽ có một số trạng thái tâm lý và cảm xúc nhất định đấy thôi."

Ân Thịnh cười nhìn Nhạc Chương: "Lời này của cậu thú vị thật, vậy phiền cậu thử đi tìm cho tôi một con địa phược linh sở hữu cảm xúc có được không?"

Khâu Lạc "Phụt" một tiếng phì cười, khóe miệng Nhạc Chương giật giật liên hồi: "Cậu không tranh cãi với tôi thì không chịu được hả?"

Ân Thịnh nhún vai, ánh mắt lần nữa rơi xuống tấm bản đồ cầm trên tay: "Khâu Lạc, lúc nãy cậu nói cậu cảm nhận được mùi lạ ở khu vực gần chỗ này?"

Y chỉ tay lên một vị trí trên bản đồ, Khâu Lạc liền gật đầu xác nhận.

Nhạc Chương ghé người nhìn kỹ một chút: "Không sai biệt lắm, vị trí tôi khoanh tròn trước đó so với chỗ này khá gần nhau, hiện tại chúng ta có thể thu hẹp phạm vi tìm kiếm."

Khâu Lạc vừa nãy đã nghe qua cảnh sát bọn họ là đang muốn tìm thứ gì, thế nên thời điểm này trên khuôn mặt thanh tú hiện rõ nét bất bình không đáng có: "Mặc kệ là kẻ nào gây ra thì việc này cũng quá là nghiệt chướng, thật sự khiến người ta chẳng thể nhịn nhục thêm được nữa."

"Tư Đồ sẽ sớm bắt được hung thủ thôi." Ân Thịnh gật đầu: "Đến lúc đó, chúng tôi chắc chắn cần cậu giúp một tay siêu độ cho những vong linh còn mắc kẹt lại chốn dương gian."

https://thuviensach.vn

"Tôi nhất định cố gắng làm hết sức mình!" Khâu Lạc quyết tâm thốt lên, con ngươi đen láy ánh lên tia kiên định sáng ngời, Nhạc Chương lẫn Ân Thịnh đều cảm thấy đứa nhỏ này vô cùng thú vị, bề ngoài trông yếu mềm là thế, kỳ thật nội tâm thập phần quật cường cùng cố chấp, mà bản thân cũng rất có chính kiến riêng.

Ba người xác định phương hướng xong liền lập tức xuất phát, bắt một chiếc taxi đi thẳng đến nơi chạm trán trước đó giữa Khâu Lạc và bọn Hồ Diệp. Ân Thịnh dẫn đầu xuống xe, theo sau là Khâu Lạc, hai người vừa đưa lưng về phía cửa xe vừa giương mắt ngắm nhìn đồng ruộng mênh mông bát ngát, để lại Nhạc Chương ngồi trên xe mà lông mày không ngừng giật giật.

Cậu nhìn nhìn đồng hồ tính cước taxi, tâm bất cam tình bất nguyện* móc túi ra trả tiền.

(*Tâm bất cam tình bất nguyện: Không cam tâm tình nguyện.)

"Các người thật là..."

Nhạc Chương miệng lẩm bẩm: "Tính toán chi li như thế thì làm sao mà kết giao bằng hữu được chứ?"

Ân Thịnh nghiêng đầu nhìn cậu: "Tôi không có nói muốn kết giao thêm bằng hữu." Y thấp giọng: "Đã có cậu là bằng hữu rồi."

Nhạc Chương ngây ra một lúc, đoạn tự giễu nói: "Thật vinh hạnh a, có thể trở thành bằng hữu của Ân tiên sinh đây."

Ân Thịnh nhún vai không nói gì thêm, chỉ có Khâu Lạc im lặng nãy giờ lại tò mò quay sang.

"Anh họ Ân? Chẳng lẽ là..."

https://thuviensach.vn

"Đích thị là cậu ta đấy." Nhạc Chương cầm túi tiền tiêu sái bước xuống xe, ánh nắng chói chang của mặt trời chiếu rọi xuống gương mặt nhỏ nhắn, phác thảo lên đường nét nhu hòa, quả thật gương mặt búp bê đó của cậu ta hiện tại là khiến người người rung động tâm can.

"Anh chính là quỷ sư nổi danh giang hồ đó sao?" Vẻ mặt tươi cười khi nãy của Khâu Lạc tức thì biến mất, thay vào đó là tia do dự cùng nghi hoặc toát lên từ đáy mắt, chân mày nhíu lại, hỏi: "Quỷ sư lại có thể đi giúp cảnh sát điều tra phá án?"

"Sao lại không?" Ân Thịnh thản nhiên liếc mắt nhìn cậu ta: "Tôi đối với những vụ án này đều cảm thấy rất có hứng thú."

Dứt lời, y nhấc chân hướng về phía trước: "Cậu không cần phải miễn cưỡng tiếp nhận tôi, vì đạo sĩ và quỷ sư vốn dĩ là hai mặt đối lập."

Khâu Lạc mím chặt môi, không hé răng lấy một lời nào, Nhạc Chương đứng bên cạnh tùy ý nói: "Từ xưa đến nay, danh môn chính phái đều là những kẻ đạo đức giả. So với đám đạo sĩ già nua khô khan cố chấp đó, tôi ngược lại thích tà giáo hơn."

Khâu Lạc có phần lúng túng, sắc mặt bởi vì bị kích động nên ửng hồng.

"Sư phụ cùng những tiền bối khác đều là người tốt."

"Vậy cậu có cảm thấy Ân Thịnh là người xấu hay không?" Nhạc Chương cúi đầu đối mặt Khâu Lạc.

Khâu Lạc trầm mặc, thành thật lắc đầu: "Ân tiên sinh giúp oan hồn truy tìm hung thủ, hành động đó so với việc tụng kinh niệm Phật siêu độ thì hữu dụng gấp trăm lần, hơn nữa lại còn có thể giúp đối phương chấm dứt tâm niệm, cam tâm rời bỏ phàm trần, tất nhiên là người tốt rồi."

https://thuviensach.vn

"Bất quá những quỷ sư tình nguyện giúp đỡ người khác cũng không nhiều." Nhạc Chương hắc hắc cười, bước chân vượt lên phía trước đuổi theo Ân Thịnh, đoạn nhìn y: "Tôi nói có đúng không?"

Ân Thịnh không trả lời, lười đến mức chẳng thèm để ý đến Nhạc Chương. Bỗng y dừng chân trước cổng chính của một căn nhà nhỏ, giương mắt vào sân nhà hết nhìn trái rồi lại nhìn phải.

"Bắt đầu từ căn này đi."

Nói xong, liền đưa tay lên gõ cánh cửa gỗ đóng chặt trước mặt mình.

Cùng thời điểm nhưng ở một nơi khác, trên chiếc xe đang tiến vào trụ sở chính của công ty Kim Long là nhóm ba người Tư Đồ, bọn họ vừa bước xe thì phát hiện có một kẻ đứng đợi trước cửa thang máy phía xa xa, mà kẻ đó lại không mấy xa lạ với mọi người, tên của anh ta là Giải Ứng Tông.

"Anh làm cái quái gì ở chỗ này?" Tư Đồ một bên khó hiểu nhìn anh ta, một bên vươn tay nhấn nút thang máy.

"Nhận được thư ủy thác." Giải Ứng Tông dùng chất giọng trầm ấm từ tốn trả lời, ánh mặt rất nhanh quét một lượt qua Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị, sau đó mới sắc bén rơi xuống người Tư Đồ: "Có vụ án à?"

"Không lẽ tôi đến đây để uống cà phê?" Tư Đồ lườm anh ta một cái, cho tay vào túi rút ra một điếu thuốc định châm lửa, lập tức bị Giải Ứng Tông ngăn cản.

"Nơi này cấm hút thuốc."

"Ể, hay quá rồi." Tư Đồ chán ghét nhíu mày, mạnh tay vò nát đầu thuốc rồi ném vào thùng rác: "Hiện tại đi tới chỗ nào cũng là khu vực cấm hút thuốc, nhân quyền của người hút thuốc rốt cục nằm ở đâu?"

https://thuviensach.vn

"Về cảnh cục hút, ở cảnh cục không có cấm hút thuốc." Tiểu Nhị cuối cùng cũng chịu mở miệng, đầy thiện ý nói.

Chân mày Tư Đồ nhất thời co giật mấy cái, nghiêng đầu làm dấu kéo khóa miệng với Hồ Diệp, Hồ Diệp vừa nhìn liền hiểu ý, anh quay sang xoa xoa đầu Tiểu Nhị ý bảo cậu không nên nói gì thêm.

Tư Đồ: "..."

Bốn người cùng nhau vào thang máy, thời điểm nhấn nút chọn tầng, ngón tay Tư Đồ và Giải Ứng Tông bất chợt va vào nhau.

"Anh cũng lên công ty Kim Long?"

Tòa nhà chọc trời này là một trong những khu trung tâm thương mại của thành phố A, được bao phủ bởi mái che bằng kính thủy tinh cùng vô số những thiết kế độc đáo rải rác khắp mọi nơi. Theo như bảng chỉ dẫn đặt ở trước cửa thang máy, mỗi một tầng lầu của tòa nhà này đều là trụ sở của một công ty nào đó, không phải trong nước thì cũng là công ty nước ngoài.

Mà công ty Kim Long ở chỗ này lại chiếm cứ tận 3 tầng lầu.

"Khách hàng lần này của tôi là ông chủ công ty Kim Long." Giải Ứng Tông gật đầu, tức khắc dự cảm có điềm chẳng lành: "Không phải là Kim Đại Chung có chuyện gì..."

"Đừng ở đó mà giả mù sa mưa*." Tư Đồ cắt ngang lời Giải Ứng Tông: "Anh vốn nên biết rằng hắn ta là loại người đầy mưu mô xảo trá, thâm độc đến tận xương."

*Giả mù sa mưa: Tức là bạn biết rõ một vấn đề, nhưng làm như không biết để che mắt đối tượng bạn đang phải đối diện/đối phó với mục đích là lẫn trốn tất cả thị phi cùng sự nghi hoặc của đối tượng đó, để rồi bất ngờ

https://thuviensach.vn

tung ra một đòn chí mạng. Đòn chí mạng ở đây có thể là bất kỳ một lời nói, hành động mà phần lợi ích thuộc về bạn.

"Rốt cục có chứng cứ gì sao?" Chuyện của Kim Đại Chung những người bình thường bên ngoài đương nhiên không rõ ràng, nhưng trong giới luật sư mà nói thì hầu như ai ai cũng đều biết tiếng xấu của hắn, chỉ là bọn họ lẫn phía cảnh sát vẫn chưa nắm được chứng cứ gì để khiến hắn phải bóc lịch thôi.

"Hiện tại nghi ngờ hắn ta có...thủ hạ của hắn ta có liên can đến một vụ án mưu sát liên hoàn."

Giải Ứng Tông "À" một tiếng, chân mày nhướng lên: "Nghề luật sư cùng cảnh sát quả thật rất mâu thuẫn với nhau."

"A?" Tư Đồ nhíu mày khó hiểu, chẳng biết vào lúc này vì cái gì mà đề tài đó lại được khơi gợi.

"Mỗi lần chúng ta cùng xuất hiện ở một địa điểm cũng không phải chuyện tốt gì." Giải Ứng Tông nhún vai, lúc này thang máy đã đến nơi, cả đám bọn họ liền ra khỏi thang máy: "Nhưng chúng ta suy cho cùng vẫn là không chung một chiến tuyến, có thể hôm nay là chiến hữu, biết đâu được ngày mai lại chính là đối thủ của nhau."

Tư Đồ đương nhiên hiểu chuyện, mạn bất kinh tâm ngắm nghía cách bài trí dọc hai bên hành lang: "Đúng vậy, tôi vẫn còn nhớ rất rõ cái lần anh bảo lãnh tên nghi phạm giết người rời khỏi nhà giam, Tiểu Nhị lúc ấy xém chút đã không kiềm được mà cầm bình hoa đập vào đầu anh."

Giải Ứng Tông khẽ cười, liếc mắt nhìn Vương Tiểu Nhị một cái, Tiểu Nhị hiển nhiên không mong đợi cái nhìn đó chút nào, vừa thấy Giải Ứng Tông quay đầu về cậu liền đối lưng anh thè lưỡi làm mặt quỷ.

https://thuviensach.vn

"Cậu có biết tên nghi phạm đó sau này ra sao không?" Giải Ứng Tông không nhớ rõ lắm, buộc miệng hỏi.

"Biết." Tư Đồ đẩy tấm cửa kính phía cuối hành lang ra, cô nhân viên nữ ngồi trước bàn tiếp tân vừa nhìn thấy cùng một lúc có bốn người đàn ông anh tuấn mỗi người một vẻ xuất hiện thì vô cùng kinh ngạc đứng dậy: "Là bị kẻ thù giết chết."

Nói xong, hắn đưa tay gõ nhẹ lên mặt bàn tiếp tân, đoạn giơ thẻ căn cước lên: "Kim Đại Chung có ở đây không?"

"Có, có!"

Cô gái kia chỉ vừa nhìn thấy huy hiệu cảnh sát liền giật nảy mình, vội vàng cúi đầu gọi điện thoại vào văn phòng.

Giải Ứng Tông nhân lúc chờ đợi quay sang nhìn Tư Đồ: "Nếu mấy người các cậu tống tên đó vào tù được thì sao?"

"Thì lãnh án tử hình, sau đó trong quá trình chờ đợi thi hành án có thể sẽ xem xét biểu hiện của hắn ta trong nhà lao mà giảm dần hình phạt."

Tư Đồ tính toán một chút: "Nếu vậy nhiều lắm là bị giam bốn mươi năm, nhưng kỳ thật rất có thể chỉ cần ba mươi năm là được thả ra."

"Ba mươi năm sau được thả...Hắn lúc đó đã là một ông lão." Giải Ứng Tông chậc lưỡi: "Sau đó là màn an hưởng tuổi già nhàn nhã đến cuối đời."

Dứt lời, anh cười giễu cợt: "Cậu nghĩ người nhà của cô bé bị hắn giết kia khi nhìn thấy cảnh tượng đó sẽ cảm thấy như thế nào?"

Tư Đồ nhún vai: "Chiếu theo điểm này mà nói, lập trường của hai ta vẫn vô cùng giống nhau."

https://thuviensach.vn

"Tuy rằng điểm xuất phát giống nhau, bất quá kết quả lại chẳng giống một chút." Giải Ứng Tông tùy tiện đáp: "Nếu sau khi được bảo lãnh ra ngoài mà hắn vẫn không bị kẻ thù giết chết, vậy tôi quả thật đã phóng thích cho một con cầm thú rồi."

"Chỉ là tôi tin vào nhân quả báo ứng." Giải Ứng Tông cười: "Chẳng phải Ân Thịnh lúc đó cũng đã nói như vậy sao?"

Nói đến chuyện xưa, gương mặt Tư Đồ bỗng xuất hiện vài tia thương cảm. Tất cả chuyện xảy ra như thước phim quay chậm lần lượt chiếu trong đầu hắn.

—— Giải Ứng Tông anh là tên khốn kiếp! Vì tiền mà đứng ra làm luật sư bảo lãnh cho tên kia!

Khi đó Tiểu Nhị so với hiện tại còn nóng nảy và dễ bị kích động hơn gấp trăm lần, cậu lựa chọn nghề cảnh sát này là vì xuất phát từ lòng chính nghĩa cao quý, chỉ tiếc thực tế cùng toàn thể xã hội không phải lúc nào cũng thỏa đáng, cũng tuân theo ý người.

—— Thế giới này chính là thập phần công bằng.

Năm ấy, Ân Thịnh thong thả ngồi tựa người bên cửa sổ, ánh mắt lãnh đạm dõi theo tên hung thủ giết người- kẻ đang được bao vây bởi đám ký giả phía dưới lầu, ung dung lên xe rời đi. Y vừa nói vừa hớp một ngụm cà phê nóng hổi do Tư Đồ mua cho, là hương vị mà y thích nhất.

—— Nhân quả báo ứng, muốn trả giá cho sinh mạng đã mất, chỉ có thể dùng chính sinh mạng để bồi thường.

Nói xong, y đảo mắt liếc nhìn Tư Đồ cùng Giải Ứng Tông, nói: "Cuộc sống chính là thú vị như vậy đấy, mặc kệ anh được sinh ra hơn người như thế nào, con đường anh đi êm đềm hạnh phúc và sung sướng ra sao, chỉ cần

https://thuviensach.vn

vượt qua ngưỡng cửa của sự sống và cái chết, thì hết thảy chúng ta đều như nhau cả thôi."

Tạm gác chuyện cũ qua một bên, Tư Đồ thầm thở dài.

Lúc này, có một người từ trong đại sảnh bước ra, người này dáng dấp tai to mặt lớn, bụng bia tròn đầy, vận vest Armani, nút áo căn bản là muốn bung ra, mái tóc rẽ ngôi giữa chải xước về phía sau trông tức cười vô cùng, trên mặt theo thói quen lộ ra nét cười xu nịnh.

Mỗi lần nhìn thấy hắn, Tư Đồ đều không nhịn được liền nhớ tới Nhị sư huynh trong tập truyện nổi tiếng Tây Du Ký.

Nhưng nói đi nói lại, kẻ trước mắt này vốn dĩ không có vẻ đáng yêu của Nhị sư huynh a.

"Đội trưởng Tư Đồ!"

Kim Đại Chung lên tiếng trước, còn chưa kịp tới gần đã vội vươn tay về phía Tư Đồ, đồng hồ vàng Italia sáng bóng cứ thế lộ ra cùng chiếc nhẫn phong thủy lấp lánh trên ngón tay cái mũm mĩm.

Tiểu Nhị ở đằng sau vừa nhìn thấy liền quay lưng làm động tác chọc mù hai mắt*, chọc một hồi đến cả nữ nhân viên bàn tiếp tân nhìn cậu cũng phải phì cười.

(*Nhìn vàng bạc châu báu trên người KĐC mà muốn đuôi mắt hoặc thà chọc đuôi mắt còn hơn nhìn KĐC mang mấy cái thứ này trên người.)

"Kim tiên sinh." Tư Đồ cố nén lại cơn buồn nôn bắt tay đối phương, thời điểm tay vừa dứt ra, hắn lẳng lặng chùi vào sau lưng âu phục của Giải Ứng Tông một cái.

https://thuviensach.vn

Giải Ứng Tông bất lực, khuôn mặt tuấn lãng trầm ổn biểu lộ nét cười yếu ớt, song cũng cùng Kim Đại Chung bắt tay.

"A, Giải tiên sinh!" Kim Đại Chung gật đầu, sau đó lại nghi hoặc nhìn Tư Đồ và Giải Ứng Tông: "Các người là..."

"Ở dưới lầu vừa vặn gặp phải." Giải Ứng Tông nhã nhặn giải thích.

"Ra là thế...A, mời Giải tiên sinh đến phòng làm việc của tôi chờ trong chốc lát, tôi có chút chuyện muốn nói với anh. Đội trưởng Tư Đồ..."

Kim Đại Chung chợt dừng lại, như thể đợi cho Tư Đồ lên tiếng nói ra mục đích đến đây của mình.

"Chúng tôi cũng có chút chuyện muốn nói." Tư Đồ nhìn quanh bốn phía một vòng: "Tôi muốn tìm..."

Lời còn chưa dứt, cửa kính sau lưng bọn họ bỗng nhiên đẩy ra, một người trẻ tuổi bước vào trong.

Cậu ta trên người bận quần bò cùng áo thun giản dị, vai mang ba lô, vừa vào trong liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tư Đồ, nhất thời cả người ngây ngẩn.

"Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến a." Tư Đồ cười rộ lên: "Đông Lục tiên sinh, chúng tôi muốn tìm cậu hỏi chút chuyện."

Vis: Xin lỗi mọi người vì đã một tuần hơn gần hai tuần rồi mình mới update, do mình có tang sự, mong các bạn thông cảm. >_<

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 44

Lời của Tư Đồ vừa nói ra tức khắc khiến Đông Lục cùng Kim Đại Chung sửng sốt.

Giải Ứng Tông vô tình nhìn thoáng qua Kim Đại Chung, phát hiện vẻ mặt hắn chợt lóe lên một tia phức tạp, nhưng chỉ trong chớp nhoáng liền lập tức biến mất.

"Đội trưởng tìm Tiểu Đông có chuyện gì thế?" Kim Đại Chung bày ra dáng vẻ quan tâm săn sóc đối với nhân viên của mình, nhìn Tư Đồ hỏi: "Tiểu Đông từ trước đến nay ở chỗ này làm việc đều rất an phận thủ thường."

"Công việc ở đây của cậu ta là làm gì?"-Tư Đồ quay sang Kim Đại Chung.

"Thiết kế quảng cáo." Người trả lời không ai khác chính Đông Lục, cậu đóng cánh cửa thủy tinh sau lưng mình lại, vác ba lô bước tới, trình thẻ nhân viên ra trước mặt Tư Đồ: "Không biết đội trưởng tìm tôi có việc gì?"

"Nếu không ngại thì có thể tìm một chỗ nào đó tiện một chút để cùng chúng tôi hàn huyên tâm sự được không?" Tư Đồ khẽ nghiêng đầu: "Nói ở chỗ này có vẻ không tốt cho lắm."

Đông Lục nhún vai thờ ơ, trao đổi ánh nhìn cùng Kim Đại Chung.

"Vậy cậu đi đi." Kim Đai Chung gật đầu: "Cố gắng mà phối hợp thật tốt với cảnh sát."

https://thuviensach.vn

Nói xong, hắn quay sang đưa tay lịch sự mời Giải Ứng Tông: "Giải luật sư mời đi bên này, chúng ta đi bàn chuyện riêng của chúng ta thôi."

Giải Ứng Tông gật đầu, thời điểm nhấc chân rời đi còn ngoái đầu liếc mắt nhìn Tư Đồ, Tư Đồ chép miệng một cái, hai tay đút vào túi áo, mặt đầy tà khí nhướng mày đáp lại cái nhìn của Giải Ứng Tông.

Giải Ứng Tông và Tư Đồ không phải chỉ mới hợp tác với nhau một hai lần, thế nên rất nhanh đã hiểu được ý tứ của đối phương ——— Bằng mọi giá phải tìm được sơ hở của hắn ta.

Nhân viên tiếp tân dẫn cả bọn Tư Đồ đến căn phòng dành riêng cho khách, bưng nước trà mời từng người một rồi mới rời khỏi, trước khi rời khỏi còn lịch sự đóng cửa ra vào lại giúp người bên trong.

Đông Lục nhàn nhã ngồi tựa lưng vào ghế sofa, hai tay gác lên thành ghế, chân bắt chéo: "Tìm tôi có chuyện gì?"

"Cậu cùng Đông Ngũ thế nhưng lại có thể làm việc cho Kim Đại Chung." Tư Đồ châm một điếu thuốc, thuận tay từ hộc bàn lấy ra một cái gạt tàn thuốc: "Thật bất ngờ làm sao."

Đông Lục híp mắt: "Tôi cũng cảm thấy thật bất ngờ, các người thế nhưng lại có thể tìm đến tận chỗ này."

"Chỉ có thể nói đó là ý trời a." Tư Đồ ngậm điếu thuốc nói: "Cậu chắc sẽ không lường trước việc nửa năm sau khi anh trai cậu qua đời, Kim Đại Chung lại bỏ tiền ra thu mua trung tâm bách hóa kia đúng không? Nếu không vì lý do đó thì tôi cũng sẽ chẳng tìm được cậu đâu."

"Hừ." Đông Lục nhịn không được bỉu môi: "Tên đó tâm địa tham lam, chỉ cần hắn chịu kiên nhẫn chờ đến một năm hẵng thu mua thì các người căn bản là chẳng thể tìm được tôi."

https://thuviensach.vn

"Quả là vậy thật." Hồ Diệp ở một bên gật đầu: "Trước đây khi điều tra Đông Ngũ, chúng tôi đã từng tra qua phần hồ sơ liên quan đến nhà họ Đông, nhưng trong phần hồ sơ ấy hoàn toàn không có tên cậu, mà công việc lúc bấy giờ cũng như những thông tin xã hội của anh trai cậu đều bị ẩn đi một cách rất tài tình, tuyệt đối không ai nghĩ đến thì ra kẻ chống lưng phía sau lại là Kim Đại Chung."

"Nếu Kim Đại Chung không ra tay thu mua trung tâm bách hóa kia sớm như vậy, chúng tôi hiển nhiên sẽ không chút mảy may nghi ngờ đến chỗ này, cũng sẽ không vì nghi ngờ mà tra lại phần tư liệu hộ khẩu để cuối cùng phát hiện ra cậu."

Đông Lục nhún vai: "Vì báo thù cho anh mình, tôi chỉ còn cách rời quê nhà đến chốn này."

Gương mặt trẻ tuổi hằn lên tia oán hận: "Nếu không phải Ân Thịnh, tôi không cần kế thừa cả gia tộc!"

"Không muốn kế thừa vậy thì đừng kế thừa." Tư Đồ ngã người xuống chiếc ghế sofa đối diện Đông Lục: "Bản thân không đủ sức gánh vác nhưng lại muốn bảo vệ cả gia tộc, nói đi nói lại vẫn chỉ là suy nghĩ của một đứa con nít."

Đông Lục híp mắt một cái, giữa không trung bỗng xuất hiện một tia sáng sắc nhọn, trực tiếp lao thẳng đến mặt Tư Đồ.

Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị hoàn toàn không kịp trở tay, tốc độ của vật kia quá nhanh!

Tư Đồ tuy rằng nhìn thấy có vật đang lao đến, nhưng đồng thời cũng phát hiện bản thân căn bản là trốn không thoát, vừa định theo phản xạ giơ tay lên che chắn thì bất ngờ từ trên người hắn phát ra một luồng sáng lạnh lẽo đầy nội lực, luồng sáng đó cùng vật nhọn kia "Dang" một tiếng va chạm vào nhau —— tia sáng sắc nhọn trong nháy mắt tiêu tán.

https://thuviensach.vn

"Bùa hộ mệnh?" Đông Lục hừ lạnh, ánh mắt rơi xuống đai lưng của Tư Đồ.

Tư Đồ kịp phản ứng, đưa tay men vào túi quần lấy ra miếng ngọc tỳ hưu xanh biếc, tỳ hưu lúc này sờ vào rất ấm, nhưng chỉ một lúc sau nhiệt độ liền trở lại như ban đầu, toàn thân xanh biếc như có hào quang lưu chuyển không ngừng trong lòng ngọc khiến người ta nhìn vào không khỏi si mê.

Tiểu Nhị ngơ ngác toàn tập, sững sờ nhìn quanh, nhỏ giọng hỏi Hồ Diệp: "Chúng ta có phải đã bỏ qua cái gì rồi hay không?"

Hồ Diệp nghiêm túc gật đầu, đồng thời ánh mắt cũng dán lên miếng ngọc tỳ hưu trên tay Tư Đồ.

"Bùa hộ mệnh?"- Anh có chút tò mò hỏi.

"Là Ân Thịnh cho." Tư Đồ cười cười, ánh mắt ngập tràn ôn nhu, ngón tay đặt trên tỳ hưu khẽ vuốt, thầm nghĩ: Ngay cả khi Ân Thịnh vắng mặt, thì bùa hồ mệnh của cậu ấy cũng đã bảo vệ mình một cách thật chặt chẽ...Bất quá Tư Đồ tuyệt đối không hề ghét bỏ cảm giác như bị ai đó bám sát 24/24 giống hiện tại, ngược lại hắn chính là cầu còn không được.

Đông Lục "Chậc" một tiếng, trên mặt bình thản vô cùng, như thể cậu ta vốn đã dự liệu trước rằng chẳng dễ dàng để mà giải quyết được Tư Đồ.

Cậu khẽ búng tay giữa không khí hư vô, cái loại cảm giác như bị một lực vô hình đè nén khiến thân thể không thể vùng khỏi nguy hiểm như vừa rồi của Tư Đồ dần biến mất hẳn.

Tư Đồ dù không nhìn thấy, nhưng hắn tin rằng vừa rồi chắc chắn có thứ gì đó đứng phía sau Đông Lục, hơn nữa thứ đó còn muốn lấy cả mạng Tư Đồ. Hồi tưởng lại, đúng là hôm đó trong lúc hắn cùng Ân Thịnh còn đang hoảng loạn sau khi giải quyết trận mưa tên, cả hai đã từng nhìn thấy một bóng dáng to lớn mơ hồ xuất hiện bên cạnh Đông Lục.

https://thuviensach.vn

Trên lưng đối phương lúc nào cũng vác bao đựng cung tên, Tư Đồ chỉ có bây nhiêu đây ấn tượng về người khổng lồ đó thôi.

"Tôi và các người chẳng có chuyện cũ để ôn, rốt cục là tìm tôi có việc gì?"

"Cậu có giúp Kim Đại Chung làm việc gì không nên làm không?"- Tư Đồ dứt khoát hỏi.

Dù sao trong phòng này cũng chẳng có người ngoài, cả ba người nhóm Tư Đồ trong lòng đều biết bản thân đến đây là vì cái gì. Tuy rằng Tư Đồ không nghĩ tới việc cậu ta sẽ trực tiếp thừa nhận với hắn, hơn nữa giờ phút này trong tay hắn không chút chứng cứ, nhưng hắn vẫn là muốn xem thử tình hình sẽ ra sao.

"A" Đông Lục ngạc nhiên nhìn Tư Đồ: "Như thế nào thì gọi là chuyện không nên làm? Nói thí dụ thử xem?"

"Thí dụ như lợi dụng một kẻ giết người liên hoàn, từ đó thu gom những linh hồn bị hắn ta giết về dùng cho mục đích riêng." Tư Đồ nhún vai: "Thứ này đối với cậu mà nói, hắn là rất hữu dụng đúng không?"

"Đúng là rất hữu dụng." Đông Lục bĩu môi: "Bất quá tại sao tôi phải nói cho anh biết?"

"Nếu là cậu phong ấn những hồn phách đó, vậy địa điểm ở đâu?"

Đông Lục: "Tôi nói...Thì tôi được lợi ích gì?"

"...Giúp Kim Đại Chung làm như vậy là có ý gì?" Tư Đồ nhíu mày: "Tuổi cậu còn trẻ, dựa vào cái gì lại muốn thay người khác làm chuyện sai trái, thay người khác gánh tội nghiệt?"

https://thuviensach.vn

"Dựa vào việc hắn ta có bản lãnh. Có thể giúp đỡ cùng bảo hộ nhà họ Đông trong quá trình tôi vắng mặt." Đông Lục hờ hững nói: "Để tôi có đủ thời gian tìm ra linh hồn của anh trai, đưa anh ấy trở lại, cũng như có đủ thời gian báo thù Ân Thịnh."

"Cái gì mà báo thù!"

Tiểu Nhị nổi đóa, cậu bật dậy khỏi ghế, chỉ thẳng tay vào mặt Đông Lục: "Cậu rốt cục có biết tường tận sự tình của ngày đó là như thế nào hay không? Rõ ràng người sai là anh trai cậu! Nếu không phải do hắn ta thì Ân tiên sinh làm sao mà mất trí nhớ được cơ chứ!"

"Cứ coi như anh ấy sai đi!" Đông Lục trở nên giận dữ, hốc mắt chẳng mấy chốc đỏ lên: "Vậy anh ấy nhất định phải chết sao?!"

"Làm mất đi một mạng người đương nhiên cái giá phải trả rất lớn!" Đông Lục siết chặt nắm tay, oán hận nói: "Ân Thịnh trên lưng chồng chất mạng người, mất trí không nhớ được gì đối với hắn là quá tốt rồi! Sự thống khổ của người khác đều bị hắn xóa bỏ trong ký ức! Nhưng chỉ vì quên mất mà có thể cho rằng nó không tồn tại hay sao?!"

"Cậu chớ có mà ăn nói kiểu đó!"

Tiểu Nhị hô hấp dồn dập, gương mặt bởi vì phẫn nộ mà đỏ bừng: "Trên lưng quỷ sư các người có ai mà chẳng chồng chất mạng người hả? Việc cậu làm có cái nào không gánh tội nghiệt? Rõ ràng là cậu chỉ muốn trốn tránh trách nhiệm an phận thủ thường ở trong nhà làm con ngoan trò giỏi chứ chẳng muốn gánh vác cả gia tộc, hiện tại nếu không làm được liền quay về chui vào lòng mẹ đi! Bày đặt ở chỗ này nói cái gì mà anh hùng báo thù chứ!"

"Cậu!" Đông Lục đập bàn một cái rầm, cửa sổ trong phòng vốn đóng chặt nhưng chẳng biết gió từ đâu lại cuồn cuộn nổi lên, ly tách trên bàn lật đổ, nước trà trong ly cứ thế trào ra, những tờ giấy chứng nhận lồng kính

https://thuviensach.vn

cùng tấm lịch treo trên tường bị gió cuốn rơi xuống đất phát ra âm thanh "Loảng xoảng leng keng".

Thủy tinh vỡ vương vãi khắp nơi.

Dù chẳng nhìn thấy, nhưng Tư Đồ cảm nhận được rằng sức ép nặng nề lúc nãy đã lại một lần nữa xuất hiện, một tia sáng nhỏ giữa không trung lóe lên chuẩn bị lao tới cái trán nhỏ của Tiểu Nhị.

"Đông Lục!"

Tư Đồ Bách lao đến kéo Tiểu Nhị về phía sau: "Tôi không cần biết mục đích cùng lý do cậu làm việc cho Kim Đại Chung là gì, chúng tôi hiện tại chỉ muốn bắt cho bằng được tên sát thủ liên hoàn mà thôi, thủ đoạn ra tay của hắn cực kỳ tàn nhẫn, có thể sẽ lại có thêm người vô tội bị mất mạng, nếu cậu muốn thu thập hồn phách..."

Tư Đồ hít sâu một hơi, thấp giọng nói: "...Thì số hồn phách thu được trước đó cũng đã quá đủ rồi đấy!"

"Đội trưởng đây là đang thỏa thuận với tôi sao?"

Đông Lục ha hả cười, gió trong phòng tắt hẳn, bên ngoài bỗng vang lên thanh âm của nữ nhân viên tiếp tân liên tục đập cửa.

"Cảnh sát tiên sinh? Đông tiên sinh? Tôi nghe thấy có tiếng động lớn..."

Đông Lục nâng balo trên ghế đeo lên vai, tiến về phía cửa chính: "Tôi nghĩ ngay cả khi tôi không nói, Ân Thịnh cũng sẽ rất nhanh tìm được nơi đó thôi, có đúng không?"

Dứt lời, cậu đưa tay mở cửa, vòng qua người nhân viên tiếp tân rồi đi thẳng.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ chôn chân tại chỗ không nói lời nào, hai hàng lông mày nhíu chặt, nữ nhân viên kia chỉ vừa nhìn thấy cảnh tượng bên trong liền không tránh khỏi mà giật mình thảng thốt.

Như thể vừa có lốc xoáy quét ngang qua nơi này vậy.

Đông Lục vừa đi trên hành lang vừa suy nghĩ, bước chân dần chậm lại, tay sờ cằm, tựa lưng vào vách tường đăm chiêu.

"Là cái gì đã phong tỏa các linh hồn?"

"Không rõ lắm." Ở phía sau, một thanh âm trầm thấp vang lên trả lời cậu: "Vì sao lại không nói thẳng việc này không phải do cậu làm?"

"Mắc gì phải nói chứ?" Đông Lục hừ lạnh: "Nhìn bọn họ sứt đầu mẻ trán như vậy chẳng phải thú vị hơn rất nhiều sao?"

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 45

Đông Lục nói không sai, Ân Thịnh quả thật đã sớm tìm được nơi ẩn mình của hung thủ.

Khi y gõ đến cánh cửa của căn hộ thứ năm thì phát hiện có điều bất ổn, kì thật căn hộ này so với những căn hộ gần kề khác cũng chẳng có gì khác biệt, nhưng đáng nói chính là quanh thân nó lại mơ hồ tản ra một mùi hương quái dị lạ thường. Khâu Lạc vừa nhìn liền nhớ ra bản thân từng ghé qua đây, dán bùa trừ tà ở một góc khuất sau đó mới rời đi, thế mà hiện tại bùa trừ tà lại bị tháo xuống, vo tròn thành cục rồi quẳng vào một cái hố nhỏ cách đó không xa.

Khâu Lạc khẳng định cậu đã dán bùa trừ tà vô cùng cẩn thận, đảm bảo rất khó phát hiện, nhưng người trong nhà này lại có thể tìm thấy đồng thời còn xé bỏ, nếu không phải chán ghét mê tín dị đoán vậy thì chắc hẳn có nguyên nhân sâu xa khác.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng mỗi người đều chứa đầy nghi vấn. Khâu Lạc hơi chau mày, nhỏ giọng: "Sáng nay tôi đã từng ghé qua nơi này, thế nhưng lại không phát hiện..."

"Cậu không phát hiện được cũng là điều bình thường thôi." Nhạc Chương nói: "Căn nhà này được niêm phong hoàn hảo đến mức lượng khí bên trong cũng chẳng thể lọt ra ngoài."

Dừng một chút, Nhạc Chương nheo mắt: "Kết giới này chắc chắc là do một quỷ sư sư thập phần cường đại tạo nên."

https://thuviensach.vn

Khâu Lạc hiểu rõ gật đầu, đảo mắt nhìn Ân Thịnh đang tỉ mỉ quan sát bốn bề căn hộ, sau đó mới thản nhiên nói: "Không phải do Đông Lục làm."

"A?" Nhạc Chương cùng Khâu Lạc nhất thời chưa kịp phản ứng.

"Kết giới này hoàn toàn không chút tỳ vết." Ân Thịnh đưa tay, chỉ chỉ về phía dưới hiên nhà- nơi mà bất luận là kẻ nào cũng không chú ý tới: "Đây vốn không phải là thứ mà Đông Lục có thể làm ra."

Nhạc Chương cùng Khâu Lạc nương theo hướng ngón tay y nhìn sang, cả nửa ngày sau mới phát hiện kết giới mà Ân Thịnh đề cập tới.

Quả nhiên là hoàn mỹ không chút tì vết, một tổ chim yến đặt dưới mái hiên, kết hợp cùng xà nhà phía trên tạo thành góc độ khá mất tự nhiên, thật giống như khi đặt một vật thể vào cốc nước thủy tinh, hiện tượng khúc xạ ánh sáng sẽ khiến hình ảnh thu vào mắt không được rõ ràng.

Mà vị trí được chọn quả thật rất tinh diệu, bởi lẽ mái hiên sẽ chắn toàn bộ ánh sáng bên ngoài vào kết giới, nếu người khác không tự dưng nhìn chăm chú hồi lâu, căn bản sẽ không phát hiện được những khác biệt nhỏ nhặt này.

Sau cửa truyền đến tiếng bước chân, có người ra mở cửa, Ân Thịnh bất động thanh sắc từ ống tay áo rút ra vài tờ bùa chú giấu trong lòng bàn tay, Nhạc Chương lặng lẽ tiến lên chắn trước thân Khâu Lạc.

"Két", cánh cửa sắt khẽ hé mở, một đôi mắt vằn vện tia máu lộ ra.

"Tìm ai?" Chất giọng khàn khàn đầy mệt mỏi, ánh mắt của hắn phía sau khe hở nhỏ dò xét qua từng người, Ân Thịnh nhìn hắn không nói, trong lòng càng thêm khẳng định đây đích thị là người bọn họ muốn tìm.

Nam nhân trước mắt không ai khác chính là người ngày hôm ấy ở cửa quán bar va vào vai y. Ân Thịnh biểu tình không thay đổi, lễ phép cúi đầu:

https://thuviensach.vn

"Tiên sinh, chúng tôi có chút vấn đề cần tìm đến anh để nhờ giúp đỡ."

"Cái quái gì..." Nam nhân tựa hồ rất thiếu kiên nhẫn, vừa muốn trực tiếp đóng sầm cửa lại, đã thấy Nhạc Chương từ trong túi áo moi ra xấp tiền giấy đỏ đến lóe mắt.

"Xe của chúng tôi bị chết máy ở ngoài kia, anh có thể xem giúp chúng tôi được không?" Nói đoạn, Nhạc Chương toe toét cười, đếm đếm xấp tiền rồ thuận tay rút ra vài tờ đưa qua cho đối phương.

Ánh mắt nam nhân dán chặt lên những tờ tiền đó, hồi lâu vẫn không có động tĩnh gì, mãi cho đến khi cổ tay Nhạc Chương mỏi nhừ, nam nhân mới đột nhiên mở cửa.

"Tôi không thể bước ra ngoài." Nam nhân thoạt nhìn rất chất phác, phản ứng cũng không được nhanh nhẹn, nói chuyện thì chậm rãi vô cùng: "Sân sau có xe của tôi, trên xe vẫn còn cắm chìa khóa, các người có thể tự mình đi lấy."

Dứt lời, lại đem ánh mắt rơi xuống bàn tay đang cầm tiền của Nhạc Chương, phảng phất như muốn nói vừa rồi hắn đã giúp đỡ xong, vậy nên số tiền đó phải thuộc về hắn.

Chân mày Nhạc Chương giật giật, nghi hoặc nhìn hắn: "Tại sao lại không thể ra ngoài? Anh không sợ chúng tôi đem xe của lái đi luôn sao?"

Hắn giương mắt nhìn Nhạc Chương: "Các người sẽ không làm vậy."

"Cứ coi như là các người sẽ làm đi, thì đến lúc đó tôi cũng biết rõ phải đến nơi nào để tìm các người."

Nói tới đó, hắn giơ tay chỉ chỉ Ân Thịnh: "Tôi nhận ra cậu...Cậu là cảnh sát."

https://thuviensach.vn

Chân mày Ân Thịnh cau lại: "Làm sao anh biết?"

"Tôi từng nhìn thấy các người phá án ở trên đường." Nam nhân trả lời qua loa, chìa tay về phía Nhạc Chương: "Tiền."

Nhạc Chương suýt chút nữa đã kích động mà đem tiền ném thẳng vào mắt hắn, bất quá cậu đã kịp thời điều chỉnh hô hấp của bản thân, cùng Ân Thịnh liếc mắt nhìn nhau, sau đó dùng một tốc độ vô cùng từ tốn cầm tiền đưa tới.

Nam nhân kia vẫn không nhúc nhích, cổ tay một mực giữ bên trong ngưỡng cửa, như thể kiêng kỵ thứ gì, mãi đến lúc Nhạc Chương đưa tiền qua ngưỡng cửa được một nửa, nam nhân tựa hồ vì bực bội do động tác của Nhạc Chương quá chậm chạp nên ngón tay hắn vô thức động đậy, bàn tay khẽ nhích về trước một chút.

Nhưng dù chỉ là một chút, cũng đủ để Ân Thịnh lập tức làm chủ được tình hình.

Y chộp lấy cổ tay nam nhân kia, đem hắn kéo ra ngoài, vốn thân thể hắn rất cường tráng, theo lẽ sẽ không dễ bị lay động, nhưng bởi vì Ân Thịnh bất thình lình ra tay nên hắn chẳng hề chuẩn bị trước, trọng tâm không vững vàng, mất đà chúi tới trước một bước.

Nếu người bình thường nhìn thấy thì trong mắt họ cảnh tượng đó chỉ đơn giản là hắn vừa bước ra khỏi ngưỡng cửa, nhưng trong mắt Ân Thịnh, Nhạc Chương cùng Khâu Lạc lại hoàn toàn không phải vậy.

Hóa ra phong ấn hoàn mỹ đến thế là vì lý do này, bởi hung thủ ẩn mình ở bên trong, âm dương khí hỗn tạp trên người hắn hình thành một bát quái trận vô cùng phức tạp, sự cân bằng giữa bát quái và phong ấn chính là dùng sức đánh không vỡ cũng chẳng thể dễ dàng khiến nó bị lệch nghiêng.

https://thuviensach.vn

Mà một khi nam nhân đã xuyên qua kết giới cũng đồng nghĩa với việc tạo nên một kẽ hở nhỏ, lập tức oán khí sẽ không chần chừ mà tràn ra ngoài, có lẽ đấy chính là nguyên nhân vì sao Khâu Lạc và Nhạc Chương nhiều lần giữa lúc điều tra bỗng phát hiện có mùi lạ xộc vào mũi, nhưng chỉ chốc lát sau lại không ngửi thấy gì

Lúc này kết giới đã đứt mất một đoạn, Ân Thịnh liền cảm nhận được khí tức bên trong nhà không ngừng tạt vào mặt mình một cách tàn bạo, tiếng gào thét thê lương của những vong linh bị giam cầm vang vọng tận trời xanh, nhưng bởi người bình thường chẳng thể nghe thấy, thế nên hoàn toàn không thấu được nỗi đau xót lẫn sự kinh hoàng tột cùng của thời khắc hiện tại.

Tuy nhiên ba người Ân Thịnh, Nhạc Chương và Khâu Lạc khi đã tận tai nghe thấy chính là hãi hùng đến mức không còn từ nào để nói.

"Hung thủ giết người..." Sắc mặt Khâu Lạc trắng bệch, cậu từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ gặp phải tình huống đáng sợ như thế này, tiếng thét chói tai liên tục đập vào màng nhĩ khiến lồng ngực cậu quặn thắt từng cơn.

"Anh là hung thủ giết người!" Khâu Lạc giơ tay chỉ nam nhân kia, mặt hắn ta lập tức biến sắc, vội đẩy Ân Thịnh ra bỏ chạy.

Ân Thịnh nheo mắt, cũng không quản hắn chạy đi đâu, chỉ im lặng xuất ra vài tờ bùa chú đang bốc cháy, hướng về vết nứt trên kết giới mà đánh tới, tức thì bề mặt kết giới tựa kính thủy tinh tan vỡ ngay tại chỗ, chẳng khác nào mạng nhện ngổn ngang chỉ lát sau liền nát tan trong không khí.

Oán khí dâng lên ngút trời, âm thanh gào thét so với lúc nãy dữ dội hơn gấp trăm lần, khắp nơi đồng loạt vang lên tiếng chó sủa một cách điên cuồng, mây đen ùn ùn kéo đến cùng sấm chớp giữa bầu trời vừa rồi hẵng vẫn còn quang đãng.

https://thuviensach.vn

Gió cuốn tiếng kêu rên lúc ẩn lúc hiện truyền vào tai người dân, vừa như tiếng vù vù đầy quỷ dị, lại vừa như tiếng ồn ào xôn xao của một đám đông.

Bất quá không thể nghe rõ cụ thể là đám đông đó đang nói gì, nhưng vẫn có thể cảm nhận được trong nháy mắt nhiệt độ giảm xuống rõ rệt, khiến da đầu rét run từng cơn.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?!" Có người từ trong những căn hộ xung quanh lao ra ngoài nhìn về phía bầu trời, mà lúc này ngay tại trung tâm thành phố, đám người Tư Đồ đã nhìn thấy phía xa xa mây đen tầng tầng lớp lớp tụ lại chồng chất lên nhau.

"Chẳng lẽ là Ân tiên sinh bọn họ..." Tiểu Nhị kinh ngạc trợn tròn mắt nhìn đám mây đen dày đặc kia, Tư Đồ sốt ruột đến nỗi đầu cũng không thèm ngoái lại, trực tiếp lao xuống cầu thang.

Nam nhân muốn chạy trốn bị vô số vong linh bao vây, bởi vì lúc trước kết giới cầm giữ linh hồn của những cô gái đó vậy nên bọn họ không cách nào động đậy, bây giờ rốt cục đã có thể báo thù rửa hận.

Nam nhân bịt chặt lỗ tai, đầu đau như búa bổ, phảng phất có rất nhiều người lôi kéo cắn xé thân thể hắn, cái cổ dần dần bị siết chặt, càng lúc càng khó thở.

Khâu Lạc mặc dù cảm thấy nam nhân này quả thật rất đáng đời, nhưng cậu vẫn không thể chỉ đứng trơ mắt ra nhìn hắn ta bị một đám oán linh giày vò cho đến chết, cậu đứng tại chỗ lưỡng lự, hồi sau đưa tay xuất ra bùa chú, vừa định bước tới lại bị Nhạc Chương ngăn cản.

"Chớ nên làm loạn." Nhạc Chương hờ hững nói: "Nhiều vong linh như vậy, nếu cậu tấn công bbon5 họ, thì cậu cũng sẽ không tránh khỏi mà bị vạ lây."

"Nhưng mà..."

https://thuviensach.vn

Chân mày Khâu Lạc cau lại, như thể vẫn muốn tiếp tục ra tay.

"Cho hắn lãnh chút hình phạt đi." Nhạc Chương nhún vai: "Ân Thịnh sẽ lo phần đó, cậu cứ việc ngoan ngoãn đứng một bên xem thôi."

Vừa dứt lời, từ bốn bốn phương tám hướng bỗng xuất hiện một loạt bùa chú Ân Thiên quân bay tới, giữa không trung liên kết với nhau tạo thành một vòng vây màu vàng.

Tiếng chuông chùa mơ hồ vang lên, những oán linh đột nhiên ôm lấy đầu, đồng loạt buông nam nhân kia ra.

"Lợi hại quá!"

Khâu Lạc tròn mắt nhìn: "Chỉ cần một chiêu là có thể áp đảo được oán khí nặng như vậy..."

Cậu lờ mờ cảm nhận được rằng ngay cả sư phụ của mình chưa chắc đã có thể làm được.

Nhạc Chương cười cười, cũng không trả lời, lại thấy Ân Thịnh bất thình lình quay đầu nhìn mảnh vườn trống không chẳng một bóng người phía sau lưng.

Có bóng người chợt lóe lên, Ân Thịnh khẽ nhíu mày.

Vừa nãy nơi đó quả thật xuất hiện thức gì đó, nhưng hiện tại lại hoàn toàn chẳng cảm nhận được chút khí tức nào, chẳng lẽ là ảo giác?

Lần nữa quay đầu, đã thấy nam nhân dưới đất miệng sùi bọt mép, mê man bất tỉnh.

Cảnh sát nhanh chóng có mặt phong tỏa hiện trường.

https://thuviensach.vn

Dám chắc rằng quãng thời gian sắp tới sẽ rất khó khăn đối với tổ pháp y, bởi vì bọn họ vừa từ trong sân đào lên tổng cộng mười ba cái xác, hết thảy đều là phụ nữ, có cả những cái xác đang trong quá trình thối rữa lẫn những cái xác vẫn còn tươi mới.

Tư Đồ sau khi hỏi cung mới biết nam nhân kia tên gọi Hứa Dũng, năm nay hơn bốn mươi tuổi, gia cảnh đặc biệt nghèo khó. Hắn không biết cha mình là ai, mẹ hắn thì làm việc trên lề đường, hay còn thường được gọi là gái bán dâm, cũng vì vậy mà từ nhỏ tính cách của Hứa Dũng đã luôn tự ti, tăm tối; thêm cả việc mẹ hắn ngày càng sa lầy vào rượu chè ma túy, thường xuyên dẫn nam nhân khác về nhà đánh đập Hứa Dũng, dần dần trong con người Hứa Dũng mới hình thành nên một nhân cách vặn vẹo đến kinh hoàng như ngày hôm nay.

"Trường hợp của Lục Phượng đúng thật là ngộ sát, hắn đem Lục Phượng đang đứng đợi con trai tan học trên đường lầm tưởng thành các cô nàng ở khu đèn đỏ." Hồ Diệp thở dài: "Cũng bởi vì điểm này mà lúc bắt đầu chúng ta liền đi chệch hướng điều tra, cho đến thời điểm hiện tại vẫn không rõ mục đích thực sự của hắn là gì."

"Theo như lời hắn nói, dạy hắn đem xác chết chôn giấu trong sân là một người đan ông đeo kính đen." Tư Đồ khép phần bút lục lại, Ân Thịnh ngồi phía đối diện nói: "Hắn hoàn toàn dựa theo sự chỉ dẫn của người đàn ông kia mà làm, thế nên mới không bị cảnh sát phát hiện."

"Hắn là chỉ dẫn cách bố trí kết giới cũng như thu thập hồn phách." Ân Thịnh lười nhác tựa người vào ghế sofa, ánh mắt tùy ý dán lên trần nhà, trong đầu liên tục hiện lên hình ảnh bóng đen chợt vụt qua trong sân nhà Hứa Dũng.

"Tên Hứa Dũng này thì có dính dáng gì tới nước nhỉ?" Tiểu Nhị vẫn chưa rõ, vội quay sang nhìn Hồ Diệp: "Mặc dù sinh sống ở phương Bắc, cũng thuộc dạng bần cùng, thế nhưng lại không có nước a."

https://thuviensach.vn

"Có đấy." Hồ Diệp chỉ chỉ vật chứng quan trọng đặt trên bàn do bên giám chứng vừa mới mang vào −−−− Một bộ đồng phục nhân viên đẫm máu.

"Nhân viên trạm xăng dầu." Hồ Diệp nhún vai: "Nơi làm việc của hắn là một trạm xăng nhỏ gần kề khu đèn đỏ."

"...Trạm xăng dầu..." Khóe miệng Tiểu Nhị co giật: "Không phải quán bar? Không phải nơi bán hải sản?"

Hồ Diệp nhịn cười: "Đều không phải, có điều trạm xăng dầu cũng coi như là có dính dáng tới nước đó thôi."

Tuy điều này quả thật rất khó để người ta chấp nhận...

Đợi cho đến lúc Tư Đồ và những người khác phân loại xong tất cả tài liệu, xoa vai ngẩng đầu nhìn thì đã thấy Ân Thịnh vùi mình vào sofa ngủ thiếp đi tự bao giờ.

Lời tác giả: Giới thiệu trước vụ án kế tiếp: Socola nhân ngày lễ tình nhân.

Còn có, Giải Ứng Tông cùng một nửa của anh ta sẽ được gặp mặt nhau trong chương sau. =W= Phần Nhạc Chương thì phải đợi thêm chút nữa cơ.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 46

Buổi sáng cách lễ tình nhân chỉ còn 3 ngày, Ân Thịnh vừa mở cửa liền nhìn thấy Tư Đồ như thường lệ mang điểm tâm đến, y lười biếng ngáp ngắn ngáp dài, duỗi thẳng tay chân xoay người vào nhà.

Uể oải nằm ườn lên ghế sofa, để mặc Ngân tùy ý nhảy lên bụng y đùa giỡn, Tư Đồ ở một bên lần lượt đem từng phần thức ăn từ trong giỏ lấy ra cho vào đĩa, hai người cứ mãi thế này riết lại tập thành thói quen từ lúc nào chẳng hay, đương nhiên, phương diện này là đang nói đến Ân Thịnh.

Theo như quan điểm sống trước giờ thì y chưa từng đồng ý để kẻ nào đó tiếp xúc với một khoảng cách quá gần cũng như được phép chen chân vào cuộc sống sinh hoạt riêng tư của bản thân, mà Tư Đồ rõ ràng là thuộc trường hợp đặc biệt. Hắn không chỉ tiếp xúc thân mật, thậm chí còn hiên ngang bước thẳng vào giữa cuộc sống của y.

"Bên phía Giải Ứng Tông như thế nào rồi?" Ân Thịnh đột nhiên nhớ tới chút chuyện, hỏi: "Không phải các người nói là Kim Đại Chung tìm anh ta sao?

"Bên phía của anh ta không có tin tức gì cả." Tư Đồ từ trong bếp ló đầu ra, vừa dọn đũa vừa hồi tưởng lại đoạn tin nhắn giữa hắn và Giải Ứng Tông.

−−−−Kim Đại Chung muốn tôi làm luật sư bào chữa cho một người, là người gần đây hắn muốn lôi kéo về phe mình.

−−−−Không liên quan gì đến vụ án của Lục Phượng?

https://thuviensach.vn

−−−−Xem ra không liên quan gì...Có điều lần này người nọ dính phải một vụ án, mà tôi nghĩ các cậu sẽ cảm thấy có hứng thú đấy.

Tư Đồ bưng điểm tâm nóng hổi bước ra khỏi bếp, đặt khay thức ăn lên bàn trà trước ghế sofa, đoạn lấy điện thoại mở những tấm ảnh tư liệu do Giải Ứng Tông gửi cho hắn ra xem.

Ân Thịnh từ ghế sofa ngồi xuống đất, một bên ôm Ngân, một bên ghé sang nhìn vào điện thoại Tư Đồ, trán cả hai người vô thức sát lại gần nhau, gần đến mức có thể ngửi thấy được mùi hương dễ chịu toát lên từ người đối phương. Hương dầu gội dịu nhẹ thoang thoảng trên mái tóc Tư Đồ, đã thế áo sơ mi hắn lại còn vướng hơi sương của buổi sớm tinh mơ.

Tư Đồ phóng to màn hình điện thoại, chỉ thấy một phần hồ sơ cá nhân giấy trắng mực đen được trải đều ra mặt bàn, nhưng không thể nhìn rõ được con dấu chữ góc trên bên phải của hồ sơ là gì, bên trong hồ sơ hầu như bỏ trắng, từ tên, tuổi, giới tính đến thông tin công tác hoàn toàn trống không, duy chỉ có bản ghi chép thưởng phạt là có chữ, nào là đã từng ngồi tù, rồi đến việc sau khi ra tù liên tục bị người dân khiếu nại với cảnh sát.

"Có vẻ đây là một phần tử bất lương." Ân Thịnh tổng kết, tiện tay bưng bát cháo thịt nạc trứng muối lên từ từ nhấm nháp.

"Quả nhiên chỉ cần liên can tới Kim Đại Chung thì y như rằng sẽ chẳng có gì tốt lành." Tư Đồ bỉu môi, ngón tay kéo phần ảnh dưới lên xem.

Một hàng chữ màu đen in đậm ở cuối trang đập thẳng vào mắt Tư Đồ −−−

Phát lệnh truy nã kẻ bị tình nghi có liên can đến hội nghị phi pháp chuyên truyền bá tư tưởng thông tin mê tín phản khoa học trên mạng xã hội.

...

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó tại một địa điểm khác, Giải Ứng Tông từ cửa chính chung cư nhà mình bước ra, đi thẳng về phía bãi đậu xe ở tòa cao ốc đường đối diện, bàn tay cho vào túi áo lục tìm chìa khóa.

"Tiên sinh!"

Thanh âm trong trẻo dịu dàng từ đâu vang lên khiến anh phải khựng lại.

"Lễ tình nhân gần đến rồi, nên chọn một món quà thật ý nghĩa dành tặng cho người yêu đi a." Cậu sinh viên với mái tóc đen óng cùng đôi mắt to tròn tiến tới trước mặt chìa ra cho anh một tờ rơi.

Giải Ứng Tông nhận lấy, theo bản năng liếc mắt nhìn cậu nam sinh.

Đối phương mặc áo sơ mi trắng như tuyết, mặt mũi thanh tú vô cùng, cậu ta đeo một chiếc cặp quai chéo, cầm trên tay một xấp tờ rơi.

Xem bộ dạng chắc là đang làm công việc bán thời gian.

Nam sinh sau khi đưa cho anh tờ rơi xong thì lễ phép gật đầu, rồi xoay người đi về một hướng khác. Đứng đối diện bên kia đường tựa hồ là bạn của cậu ta, ở xa xa gọi với tới −−− "Khâu Lạc! Chúng ta cùng thi xem ai phát hết trước nào!"

Giải Ứng Tông theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy cậu sinh viên vừa nãy cũng tức người được gọi là Khâu Lạc nở nụ cười thật tươi.

"Lễ tình nhân à..." Bàn tay Giải Ứng Tông vô thức vò vò tờ rơi, quay đầu tiếp tục hướng tòa cao ốc mà bước, thời điểm đến ngã tư đường, vừa đứng chờ đèn xanh đèn đỏ vừa tiện tay đem tờ rơi quẳng vào thùng rác, bỗng trên đường đột nhiên vang lên một tiếng kêu gào thê lương thảm thiết.

"A−−−−−!"

https://thuviensach.vn

Thành phố vào sáng sớm, thời điểm mà tầng tầng lớp lớp những khối kiến trúc vẫn còn bị bao phủ bởi làn sương mù nhàn nhạt, từ phía cuối chân trời mơ hồ ló dạng vài tia nắng yếu ớt, còn gió lạnh thì không ngừng đánh qua sau gáy của người đi đường, toàn bộ khung cảnh bình thường này hoàn toàn bị tiếng hét thê thảm đập tan, chung quanh không ai nghe thấy mà không bị âm thanh kia làm cho kinh hãi đến phát run, Giải Ứng Tông cũng quay đầu lại xem, chậm rãi đến gần đám đông tụ tập phía trước, anh rõ ràng nhìn thấy lẫn trong đám đông là nam sinh phát tờ rơi nọ, cậu một bên khẩn trương nhét xấp tờ rơi vào cặp, một bên vội móc điện thoại ra, dáng vẻ như muốn ngay lập tức báo cảnh sát.

Cột đèn giao thông lúc này chớp lóe, nhanh chóng chuyển sang đèn dành cho người đi bộ.

Giải Ứng Tông vừa bước khỏi đám đông định rời đi, ánh mắt bất chợt nhìn thấy nam sinh có diện mạo thanh tú kia cúp điện thoại, đồng thời vươn tay đẩy lùi người xem chung quanh, ra sức đem nữ nhân quỳ bệt dưới đất đỡ ngồi dậy.

Nhưng cậu chính là không đủ sức lực, nỗ lực mấy lần, nữ nhân vẫn cứ xụi lơ, ôm chặt lấy đầu, chôn mặt sâu vào cánh tay.

Mà đám người đang đứng vây quanh ngay lúc đó, có thể nhìn thấy rất rõ máu tươi đỏ thẫm trên người cô ta đang chậm rãi chảy dần xuống.

Giải Ứng Tông khựng bước, xoay gót hướng về phía nam sinh, dùng bàn tay mạnh mẽ tách đoàn người phía trước rồi chen vào trong, ánh mắt rơi xuống nam sinh đang không ngừng hoảng loạn, đoạn lại rơi xuống nữ nhân kia.

Hóa ra máu không phải của nữ nhân, mà là đến từ hộp quà hình trái tim trong lòng ngực cô. Hộp quà đó thoạt nhìn thập phần tinh xảo, bên ngoài còn đính một chiếc nơ hình con bướm màu hồng nhạt bắt mắt vô cùng,

https://thuviensach.vn

nhưng ở đáy hộp, máu tươi không ngừng tuôn trào, nhuộm đỏ cả hai tay nữ nhân.

Cô ta là bị dọa đến sợ hãi, ngồi xổm dưới mặt đất, nhưng vẫn một mực không chịu ném hộp quà đi, cứ như vậy liên tục đau đớn rên rỉ.

Những người khác không ai dám lên tiếng, chỉ có nam sinh kia cực lực ra sức kéo nữ nhân dậy, không để cô ta ngã vật ra đất, miệng hối hả nói: "Tôi đã báo cảnh sát rồi, cô bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút."

Giải Ứng Tông càng nhìn càng cảm thấy thú vị, đi tới vỗ vỗ bả vai nam sinh.

Đối phương xoay đầu, đôi mắt to trong veo tỏa sáng tựa ánh mặt trời muốn xé rách đám mây dày đặc, mang theo một loạt cảm giác khó tả, cậu mờ mịt nhìn Giải Ứng Tông, anh liền phất tay về sau, ra hiệu để mình tiến đến giúp đỡ.

"Khâu Lạc?!"

Một nam sinh khác từ đường đối diện hớt hải chạy tới, trên tay vẫn còn y nguyên xấp tờ rơi, thấy trên áo sơ mi trắng của bạn mình loang lỗ máu, hoảng hốt hỏi: "Cậu không sao chứ?!"

"Không sao cả không sao cả." Khâu Lạc vội lắc đầu, lại lo lắng nhìn nữ nhân, thì thấy Giải Ứng Tông lúc này đã dễ dàng đem nữ nhân đỡ dậy, một tay nhặt hộp quà lên, quan sát sơ bộ.

"Socola đóng hộp." Giải Ứng Tông chợt nhớ bản thân đã từng gặp kiểu dáng hộp này ở đâu rồi, anh đảo mắt sang nhìn Khâu Lạc: "Này, đây không phải là do công ty của các cậu sản xuất hay sao?"

Khâu Lạc nghe xong ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Đợi đến khi cảnh sát có mặt, nữ nhân kia rốt cục cũng đã bình tĩnh lại chút ít, núp sau lưng Khâu Lạc, chằm chằm nhìn cái hộp trên tay Giải Ứng Tông bằng vẻ mặt sợ hãi tột độ.

Người được phân công đến hiện trường là Tiểu Nhị, tinh thần vốn dĩ tốt vô cùng, bất quá mắt vừa liếc thấy Giải Ứng Tông liền lập tức chau mày.

"Sao lại là anh?"

Dứt lời, lại thấy Khâu Lạc đứng sát bên.

"Còn cậu sao lại ở đây?"

Khâu Lạc lúng túng đôi chút, nhưng vẫn như cũ lễ phép gật đầu: "Xin chào."

Giải Ứng Tông có phần ngạc nhiên: "Hai người có quen biết?"

"Là thông qua vụ án lần trước mà quen biết nhau." Tiểu Nhị nói xong bật cười: "Tiểu tử này ngốc lắm, bị tôi tưởng lầm là kẻ tình tình nghi, lại không có chứng cứ chứng minh bản thân trong sạch, thế là ồn ào một trận đinh tai nhức óc."

"Tôi không có ồn ào." Gương mặt Khâu Lạc ửng hồng, đoạn nghiêng người để lộ nữ nhân phía sau lưng: "Tôi còn phải đến trường, anh dẫn cô ấy đi đi."

Nói xong khẽ dừng lại, dặn dò: "Cẩn thận một chút, tinh thần của cô ấy xem ra không được tốt cho lắm."

Tiểu Nhị gật đầu, giơ tay làm dấu yêu cầu một nhân viên cảnh sát khác dìu nữ nhân lên xe, những người còn lại đem cảnh giới tuyến giăng khắp vùng có vết máu xuất hiện, trước khi chưa làm rõ sự tình, bất luận là kẻ nào cũng không được phép phá hoại hiện trường.

https://thuviensach.vn

"Vậy vật này nên đưa cho ai?" Giải Ứng Tông cầm chiếc hộp vẫn như cũ chảy máu trên tay: "Đưa cho tổ giám chứng?"

Tiểu Nhị liếc mắt nhìn, gương mặt lập tức tối sầm: "Anh lại đụng vào vật chứng nữa!"

Giải Ứng Tông nhún vai: "Không phải do cố ý, thuận tay nên nhặt lên thôi."

Rồi quay đầu nhìn Khâu Lạc, hất cằm: "Có đúng không?"

Khâu Lạc ngây ngốc hồi lâu, sau đó liền gật gù: "A...Đúng."

"Đúng cái rắm." Tiểu Nhị trừng lớn mắt nhìn Khâu Lạc: "Cậu ở đó mà nghe anh ta nói nhảm, đại luật sư Giải đây mà lại không biết những thứ đó có nên đụng vào hay không sao?"

"Luật sư?" Khâu Lạc chớp chớp mắt, quay sang nhìn Giải Ứng Tông, giờ phút này mới chợt nhận thấy nam nhân trước mặt chính là vận âu phục, thắt cà vạt nghiêm túc chỉnh tề, trên vai còn mang cặp táp làm việc, cổ tay đeo một chiếc đồng hồ hiệu hắn hoi.

"À!" Khâu Lạc nhớ ra bản thân đã từng phát tờ rơi cho anh ta, lần nữa lễ phép gật đầu: "Xin chào, vừa nảy cám ơn anh giúp tôi giải vây."

"A." Giải Ứng Tông bật cười,, anh cảm thấy cậu sinh viên này rất thú vị, nói như thế nào nhỉ? Dáng vẻ thanh tú, khiến người ta nhìn vào cảm thấy rất dễ chịu, khiêm tốn lễ phép, ăn nói thập phần khéo léo, đồng thời lại sở hữu mùi vị tự nhiên giản dị vô cùng.

Không giả tạo, không dối trá, biết chính là biết, không biết chính là không biết, mang lại cho người khác một loại cảm giác chân thật tận đáy lòng.

https://thuviensach.vn

"Tôi có cuộc họp vào trưa hôm nay." Giải Ứng Tông giơ tay xem đồng hồ, cùng Tiểu Nhị chào tạm biệt.

"Sếp của các người nếu muốn khẩu cung thì đợi sau khi họp xong tôi sẽ đến cảnh cục một chuyến."

Nói xong, không để Tiểu Nhị kịp lên tiếng, liền mỉm cười nhìn Khâu Lạc rồi xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 47

Thời điểm Giải Ứng Tông đến trước cảnh cục đã là tối hôm đó.

Tiểu Nhị cùng Hồ Diệp thu thập đồ đạc chuẩn bị tan ca, ở cửa chính đụng mặt Giải Ứng Tông vừa từ trên xe bước xuống, Hồ Diệp chào hỏi một chút, phần Tiểu Nhị chỉ phát ra hai tiếng hừ hừ trong lỗ mũi, coi như đó là đã lịch sự lắm rồi.

Giải Ứng Tông cũng chẳng để tâm, trực tiếp đi thẳng vào cảnh cục, vừa tới gần văn phòng làm việc của Tư Đồ, thì tình cờ nhìn thấy Ân Thịnh từ trong đẩy cửa ra mời người đứng trước cửa vào trong, mà người đó không ai khác ngoài Khâu Lạc.

"Vừa lúc." Ân Thịnh nhìn xuyên qua bả vai Khâu Lạc, nhận thấy Giải Ứng Tông cũng đã có mặt, y nghiêng người nói vọng vào: "Tư Đồ, tất cả nhân chứng đều đã đến đông đủ."

Khâu Lạc ở phía trước quay đầu lại, lễ phép hướng Giải Ứng Tông cười: "Xin chào."

"Xin chào."

Giải Ứng Tông vô thức nở nụ cười, cùng Khâu Lạc sóng vai tiến vào văn phòng, tự tìm chỗ an tọa.

"Thật xin lỗi vì đã tới trễ." Khâu Lạc việc đầu tiên làm sau khi ngồi xuống chính là giải thích: "Buổi chiều có một khóa học, vừa học xong tôi liền chạy tới đây ngay."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh đưa cho cậu ly nước, thoải mái đáp lời: "Đừng quá bận tâm."

Giải Ứng Tông cũng học theo Khâu Lạc, làm ra dáng vẻ giải thích: "Hôm nay tôi có một cuộc họp..."

"Chậc" Tư Đồ ngồi ở bàn làm việc thiếu kiên nhẫn lườm anh một cái: "Họp? Vừa vào đến trước cửa đã ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc muốn chết người luôn rồi."

Giải Ứng Tông phì cười, đưa tay từ trong túi áo lấy ra vài tấm thiệp mời đủ màu sắc: "Tiệc đứng ngày lễ tình nhân, có hứng thú muốn cùng tham gia không?"

"Không có hứng thú." Tư Đồ liếc mặt thoáng qua, thẳng thừng chối từ, đoạn vỗ vỗ phần tư liệu trên mặt bàn: "Đây là khẩu cung của cô gái vào ban sáng, tôi thấy cô ấy là bị dọa đến phát khiếp, đã sớm phân công Tiểu Lý đưa cô ấy về rồi."

Bị cự tuyệt, trong mắt Giải Ứng Tông lóe lên một tia thất vọng, nhưng sắc mặt rất nhanh đã khôi phục bình thường, anh nhét thiệp mời trở vào túi áo, đón lấy tư liệu lật qua lật lại.

"Hằng năm đều nhận được? Cứ thế đã nhận được ba năm?"

Giải Ứng Tông sững người, tiếp tục vừa xem vừa nói: "Một tuần trước lễ tình nhân mỗi năm, vào sáng sớm sẽ nhận được socola, liên tục đến khi qua lễ mới thôi."

Khâu Lạc hiếu kỳ hỏi: "Vậy tại sao vẫn không báo cảnh sát?"

Ân Thịnh: "Bởi vì ngoại trừ đưa socola ra thì không có chuyện gì kỳ lạ xảy ra cả, hơn nữa những hộp socola kia đều rất bình thường."

https://thuviensach.vn

Giải Ứng Tông ngẩng đầu, đem khẩu cung đang kẹp một tấm ảnh vật chứng bên trong lên huơ huơ.

"Socola nhuốm máu gọi là bình thường?"

"Đã giám định qua đó không phải là máu người." Tư Đồ kẹp bút giữa ngón tay, nói: "Là máu heo, với lại theo như lời khai của Tập Lan, năm nay mới bắt đầu xuất hiện tình huống quái dị, bắt đầu từ đầu tuần này vào mỗi sáng sớm, cô ấy đều đặn sẽ nhận được một hộp socola chứa đầy máu trước cửa nhà, đã liên tục 4 ngày rồi, rốt cục cũng chịu không nỗi."

"Năm nay mới bắt đầu?" Giải Ứng Tông gật gù: "Tinh thần của người tặng quà có biến đổi gì sao?"

"Chúng tôi cũng cho là như vậy." Tư Đồ nói: "Căn cứ vào hành vi liên tục ba năm tặng quà không bình thường này, trước tiên có thể phán đoán rằng hắn ta là người kề cận bên cạnh Tập Lan, hoặc là kẻ cuồng theo dõi."

"Nếu cái gì cũng đoán ra được, vậy còn cần tìm đến chúng ta làm gì?" Giải Ứng Tông khép tư liệu lại, trêu ghẹo: "Chẳng lẽ vị Tập tiểu thư kia muốn mời luật sư sao?"

"Cô ấy xác thực đã nói như vậy đấy." Tư Đồ nhún vai: "Nói muốn kiện người đã đưa cho cô ấy những hộp socola đó, yêu cầu chúng tôi mời giúp cho một vị luật sư."

"Vì lẽ đó mà cậu tìm tôi?" Giải Ứng Tông nhíu mày: "Tôi thu phí cũng không hề thấp."

"Tập tiểu thư khẳng định đủ điều kiện để mời." Ân Thịnh lười nhác nói: "Nhìn cách cô ấy ăn vận cùng trang điểm, hẳn không phải là người làm công bình thường."

Giải Ứng Tông "Ồ" một tiếng, sau đó quay sang Ân Thịnh.

https://thuviensach.vn

"Sao cậu lại có mặt ở cảnh cục?"

"Hả?" Ân Thịnh chẳng biết vì sao anh ta lại đột nhiên dời đề tài nhanh đến như vậy, nhất thời không phản ứng kịp.

"Theo tôi được biết, chỉ cần có thể cậu sẽ chỉ một mực chui rúc trong nhà không chịu đi đâu, vậy mà dạo này lại chuyên cần đến thế."

Tư Đồ khẽ nhướng mày, ánh mắt cũng mang đầy ý trêu ghẹo nhìn về phía Ân Thịnh, Ân Thịnh híp mắt, trên mặt lúc này hé lộ một tia xảo quyệt.

"Hình như anh không có bạn đi cùng đến buổi tiệc đứng tình nhân kia, tôi đề cử giúp anh cậu Khâu Lạc này đây."

Khâu Lạc vốn từ đầu đến giờ chỉ ngồi yên lặng thinh, hiện tại vừa nghe thấy tên mình liền mờ mịt ngẩng đầu lên, mồm há hốc: "Hả?"

Chân mày Giải Ứng Tông giật giật, đứng phắt dậy: "Cảm ơn lời kiến nghị của cậu, tôi sẽ cân nhắc."

Nói rồi đẩy cửa đi mất.

Mãi đến khi tiếng bước chân của nam nhân đã không còn vang vọng, Tư Đồ mới thở dài, có chút bất đắc dĩ ngó xem Ân Thịnh: "Cố ý lựa ngay chỗ đau của người khác mà xoáy vào, cách làm đó không giống với cậu của thường ngày."

"Là do anh ta chọc đến tôi trước." Ân Thịnh bình thản đáp, ngay sau đó lại bổ sung: "Sao hả? Nếu anh muốn cùng anh ta tham dự buổi tiệc đứng đó đến như vậy thì mau đồng ý lời mời vừa nãy đi a."

Tư Đồ sửng sốt, lập tức bật cười: "Cậu biết tôi sẽ không đồng ý đâu mà."

Ân Thịnh hừ lạnh một tiếng, bề ngoài có vẻ không chút bận tâm, kỳ thực khóe miệng đã lặng lẽ kéo lên thành một đường cong đầy hài lòng, y nâng

https://thuviensach.vn

ly cà phê nóng hổi lên nhấm nháp, đoạn quay đầu nhìn sang Khâu Lạc ở bên cạnh vẫn như cũ nghệch mặt ra chẳng hiểu mô tê gì.

"Chúng ta nói chính sự đi."

"Chính sự?" Khâu Lạc khó hiểu: "Không phải các người vừa mới bàn với nhau về vụ án xong rồi

sao?"

Cậu còn tưởng cảnh sát muốn cậu đến để làm nhân chứng, kết quả cái gì cũng không thấy hỏi.

"Kể lại một chút tình huống lúc cậu phát hiện ra cô gái đó xem." - Ân Thịnh lên tiếng.

"Ừm..."

Khâu Lạc suy nghĩ, xem xét lại một chút mới nói: "Lúc đó tôi đang đi phát tờ rơi, đó là việc làm thêm của tôi, mỗi ngày 12 tiếng, đem tờ rơi nhận được phát hết thì coi như công việc hoàn thành."

"Tôi làm công việc này đã được một tuần rồi, hôm nay được điều tới đầu phố này làm, mới vừa bắt đầu phát chưa được bao lâu, đột nhiên nghe thấy có tiếng kêu la thảm thiết."

Khâu Lạc giơ tay lên diễn tả: "Là ở ngay sau lưng tôi, khoảng cách còn chưa tới 2 mét, hại tôi giật hết cả mình."

"Tôi vừa quay đầu lại, đã thấy cô gái đó hai tay cầm một chiếc hộp, mà bên trong hộp máu không ngừng tuôn trào, nhìn qua có hơi dọa người, thế nhưng cô ấy lại chẳng dám buông ra, tay vẫn giữ chặt món quà trong khi cả người run lên bần bật, rồi cô ấy một bên vừa la hét, một bên vừa từ từ quỵ xuống đất, chiếc hộp hình trái tim cứ thế mà rơi vào lòng."

https://thuviensach.vn

"Cô ấy không dám buông tay thật sao?" Ân Thịnh bắt lấy điểm mấu chốt.

"Vâng." Chợt Khâu Lạc nhận ra: "Đúng rồi a, tại sao lại không chịu buông?"

"Giải Ứng Tông làm thế nào để lấy được chiếc hộp đó?"- Tư Đồ hỏi.

"Anh ta cứ như vậy..." Khâu Lạc đưa tay trong không trung vồ tới vồ lui một hồi: "Cũng là cầm lên theo phương thức bình thường thôi."

"Sau đó thì cô gái ấy không dám tới gần vị luật sư kia nữa." Nói tới đây, Khâu Lạc chần chừ đôi chút: "Anh ta họ...?"

"Giải." Ân Thịnh tiếp lời cậu: "Anh ta tên gọi Giải Ứng Tông, là một tên luật sư không có phẩm đức nghề nghiệp."

"Ách..." Khâu Lạc hiển nhiên không nghĩ đến sẽ có người dùng lời như vậy để giới thiệu người khác, huống hồ bản thân đối với luật sư Giải cũng chẳng quen thuộc gì, làm thế chẳng phải sẽ khiến cậu lưu lại ấn tượng xấu về anh ta hay sao?

"Cậu dựa vào người cô ấy gần như vậy, mà không phát hiện ra gì sao?" Ân Thịnh chuyển đề tài: "Hộp quà đó khá là bất bình thường."

"Hộp socola?" Khâu Lạc hãy vẫn còn khá nhức đầu về vấn đề này: "Đó là socola do công ty tôi làm thêm sản xuất, sự việc lần này có thể sẽ lớn chuyện a, vậy liệu công ty có phá sản không a? Tôi còn chưa lãnh được ngày lương nào mà..."

Tư Đồ không nhịn được cười: "Không phá sản dễ thế đâu nhóc con, cậu nghĩ quá nhiều rồi."

Khâu Lạc ngượng đỏ mặt, gật đầu: "Vậy chiếc hộp đó ra sao rồi?"

https://thuviensach.vn

"Thời điểm tôi đến tổ giám chứng kiểm tra mẫu vật thì cảm nhận được một loại khí tức không tốt, có chứa ác ý." Nói tới đây, Ân Thịnh im lặng để Khâu Lạc tự nghiệm ra vấn đề, nhưng phải đến hồi lâu sau, cậu mới giật mình hoảng hốt: "Anh là nói ác ý? Tản ra ác ý?"

Khâu Lạc cau mày suy tư, lắc đầu: "Lúc đó tôi đã không cảm nhận được gì cả."

Lập tức trên mặt hiện rõ nét thất vọng: "Tôi quả nhiên vẫn chưa đủ năng lực..."

Ân Thịnh vỗ vỗ vai cậu: "Có thể trực giác của tôi sai rồi cũng nên, không nhất thiết lý do nằm ở chỗ cậu."

Y hiển nhiên rất tin tưởng vào trực giác của Khâu Lạc, buông lời an ủi: "Cũng có thể là do cậu lúc đó quá hoảng, vì lẽ đó nên đã bỏ sót."

"Có điều."

Ân Thịnh trở nên nghiêm túc: "Nếu như cảm nhận của tôi là không sai, vậy Giải Ứng Tông sắp tới đây nhất định gặp chuyện phiền phức."

Khâu Lạc cũng tán đồng với lời của y: "Anh ta đã đụng vào chiếc hộp kia nên có thể sẽ dính phải phần nào ác ý."

Ân Thịnh gật gù, bỗng khóe miệng câu lên thành một đường cong hoàn hảo: "Vì lẽ đó nên buổi tiệc đứng mà Giải Ứng Tông tham gia sắp tới đây, liền nhờ cả vào cậu."

Khâu Lạc có chút nghĩ không thông, chớp mắt mấy cái: "Gì cơ?"

"Dựa theo quy tắc chuẩn mực từ môn phái của cậu, chẳng nhẽ cậu sẽ bỏ mặc một người đang lâm vào tình cảnh hiểm nguy sao?"

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên không rồi!" Khâu Lạc trợn tròn mắt, lập tức ý thức được Ân Thịnh là muốn cậu đi theo bảo vệ Giải Ứng Tông, thế là cậu chẳng chút chần chừ, dứt khoát gật đầu: "Được, tôi đi!"

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 48

Đêm đến, từ cảnh cục bước ra lập tức cảm nhận được từng cơn gió lạnh đến run người do khí trời tiết Lập xuân thổi ngang lưng.

Ánh đèn mờ ảo xếp dọc thành hàng dài trên đường cái, Tư Đồ như cũ lái xe đưa Ân Thịnh về nhà, sống chết đuổi không đi một mực đòi lên nhà uống trà cho bằng được.

Ân Thịnh bó tay với hắn −−− Cái tên này, lúc thì rất có hình tượng, lúc lại như một đứa trẻ mãi không chịu lớn.

Mở cửa vào nhà, việc đầu tiên Ân Thịnh làm chính là bật máy điều hòa, sau đó thì đóng cửa, mèo Ngân lười biếng từ trong ổ nằm chậm chạp trở mình. Từ ngày Ân Thịnh bỏ đói nó tới này, hầu như bát ăn cùng bát uống của nó ở mọi thời điểm đều đầy ấp, chưa tới nửa tháng Ngân đã tăng cân vùn vụt, để đến ngày hôm nay từ một cơ thể cân đối dáng đi uyển chuyển biến thành một con Mèo Mập mặt tròn bụng lớn ú na ú nần.

"Tiếp tục như vậy có ổn không?"

Tư Đồ ngồi trên ghế sofa, đối mặt với Ngân vừa mới nhảy lên bàn trà.

"Sẽ không bị bệnh chứ?"

Ân Thịnh cũng có chút lo lắng, y rót ly nước lọc đưa cho Tư Đồ, khom lưng bế Ngân lên tay, xoa xoa cái bụng của nó.

https://thuviensach.vn

"Lựa hôm nào rảnh rỗi đến bác sĩ thú y một chuyến đi." Tư Đồ kiến nghị, đoạn liếc mắt nhìn ly nước trên bàn, bất đắc dĩ cười khổ: "Thịnh, cậu mượn ly nước lọc để đuổi tôi đi sao?"

Ân Thịnh không phản ứng lại lời hắn, hãy còn bế Ngân đi đến bên góc tường, loay hoay bên chiếc cân điện tử một hồi.

"Nặng 3 cân." Ân Thịnh vân vê lỗ tai Ngân: "Tao để sẵn cho mày bao nhiêu là mày phải ăn hết bấy nhiêu sao? Cũng thuận tiện quá a."

Tư Đồ suýt chút bật cười thành tiếng: "Nếu cậu áp dụng cách thức cho ăn đó với Đại Hoàng, tôi dám khẳng định chưa đầy một tuần lễ nó sẽ khiến cậu rỗng túi luôn đấy."

Dạ dày của loài chó vốn luôn bị nghi ngờ là hố đen vũ trụ, Tư Đồ một mực cho rằng chúng căn bản là không có khái niệm "No" hoặc" Không no", bằng không tại sao chỉ cần đưa đồ ăn tới gần là y như rằng chúng sẽ chén sạch?

Ngân tựa hồ có phần không thích thú vì bị lấy ra làm đề tài thảo luận, nó kêu lên một tiếng rồi từ trên cân nhảy xuống, cái đuôi nhẹ run, phóng thật nhanh đi mất.

"Kẻ thứ ba" nay đã rời khỏi, không khí chung quanh thoáng chốc trở nên lúng túng, Ân Thịnh ngồi xuống ghế dựa, tiện tay nhấn nút mở tivi trước mặt, mắt liếc nhìn đồng hồ treo tường.

"Tôi..."

"Không cho."

Tư Đồ chỉ vừa mở miệng, Ân Thịnh nghĩ cũng không nghĩ lập tức từ chối.

https://thuviensach.vn

"Tôi còn chưa nói hết!" Tư Đồ bất mãn kháng nghị.

"...Vậy anh nói tiếp đi." Chân mày Ân Thịnh khẽ nhếch, ánh mắt như cũ dán lên tivi, khoảng cách giữa những lúc chuyển kênh làm phản chiếu trên màn hình đen kịt dáng vẻ của nam nhân cầm ly ngồi ở phía sau.

"Cho tôi ngủ lại qua đêm."

"Không cho."

Tư Đồ: "..."

"Thịnh..."

"Đừng gọi tôi như vậy." Ân Thịnh buông điều khiển tivi xuống, nghiêng đầu nhìn hắn: "Uống nước xong thì tự quay về nhà của mình đi."

"Ngày kia là lễ tình nhân rồi." Tư Đồ vẫn không bỏ cuộc, nói: "Chúng ta cùng đi xem phim có được không?"

"Tại sao?" Ân Thịnh cau mày: "Lễ tình nhân và việc chúng ta cùng đi xem phim thì có liên can gì với nhau?"

Đoạn đối đáp này quen thuộc đến không tưởng.

Tư Đồ quả thật rất muốn đỡ trán thở dài, trong hắn nảy sinh một loại ảo giác, phảng phất đem chính mình của hiện tại đặt vào tình trạng của chính mình năm ngoái, có điều nếu đem thực tế ra mà nói, thì mối quan hệ lúc trước của hai người so với thời điểm này rõ ràng tốt hơn rất nhiều.

Tư Đồ nghĩ ngợi, đem ý nghĩ tiếp tục dây dưa về chuyện cũ đẩy sang một bên, dùng phương thức khác nói tiếp: "Cứ coi như là không liên quan đến lễ tình nhân đi, vậy ngày kia cùng đi xem phim được không? Dù sao cậu cũng khá nhàn rỗi cơ mà."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh đối với cách nói này quả nhiên tiếp nhận nhanh hơn nhiều, bất quá y vẫn là lắc đầu từ chối.

"Ngày kia tôi có hẹn rồi."

Ầm−−−−

Tư Đồ trong lòng cảm thấy chẳng khác gì núi lửa dâng trào−−−− "Cậu nói cái gì?!"

"Ai hẹn cậu?!"

Là kẻ khốn nào không có mắt dám hẹn người của hắn? Đại Hoàng là chó không có hệ thần kinh no nên ăn xong chẳng biết làm gì ngoài ăn tiếp, Ân Thịnh là người chẳng lẽ ăn no rồi không có chuyện gì làm hay sao?

Ân Thịnh vờ như không thấy dáng vẻ đằng đằng sát khí của Tư Đồ, bình thản đáp: "Nhạc Chương hẹn tôi trước anh rồi, tôi đã đồng ý ngày kia cùng cậu ta đi đến một nơi."

"Nơi nào?"

Tư Đồ nghe thấy tên Nhạc Chương, nỗi tức giận cũng tiêu tan đôi chút, nhưng liền cảm thấy thập phần đố kị.

Tên kia lại có thể dễ dàng như vậy lấy được cái hẹn từ Ân Thịnh!

"Đến núi Long Môn." Ân Thịnh biết nếu bản thân không nói cho rõ, Tư Đồ chắc chắn sẽ không chịu buông tha, y đành phải giải thích: "Ở đó dạo gần đây vừa mở một buổi đấu giá, tôi và Nhạc Chương đối với việc buôn bán đấu giá cảm thấy rất có hứng thú."

"Buổi đấu giá..."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ không còn cách nào khác, không khí lãng mạn từ bộ phim điện ảnh tình cảm cùng bữa tối dưới nến giữa hai người lại chẳng hấp dẫn bằng một buổi đấu giá trên núi.

Nhưng mà nếu cứ đơn giản như vậy bị đánh bại, thì tâm ý của Tư Đồ đã sớm nguội lạnh từ lâu rồi. Thế là hắn rất nhanh khôi phục tinh thần, đặt ly nước trên tay xuống, đứng lên nói: "Tôi cũng muốn đi."

"Anh đi làm gì?"

Ân Thịnh khó hiểu: "Anh nào hứng thú với những thứ đó đâu."

"Ai nói vậy?"

Tư Đồ trợn mắt: "Con người tôi cảm thấy hứng thú nhất là những thứ đó, tôi đương nhiên muốn đi!"

Ân Thịnh có đôi lúc không hiểu nỗi phần não bên trong đầu của Tư Đồ đến tột cùng có hình dạng ra sao.

Giống như hiện tại, bất thình lình Tư Đồ lại đưa ra một lời thú nhận vô cùng đáng kinh ngạc, khiến Ân Thịnh trong nháy mắt liền tắt tiếng.

Cả nửa ngày sau, y mới từ từ nhận thức được từ tai mình dọc xuống cổ nóng hừng hực một mảng, tâm tình của bản thân không rõ là kiểu gì, thật giống với ngũ vị hương, vừa ngọt, lại vừa cay, còn có cảm giác như móng vuốt nhỏ bé của Ngân ở trong lòng y không ngừng gãi tới gãi lui loạn xạ cả lên.

Gương mặt anh tuấn của Tư Đồ cũng đỏ đến đáng ngờ, hắn tằng hắng một cái, vòng qua bàn trà, đi đến ngồi xổm xuống trước mặt Ân Thịnh.

Nam nhân nửa ngồi nửa quỳ, ánh mắt cùng Ân Thịnh một trên một dưới chạm vào nhau, Ân Thịnh nghĩ muốn mở miệng trước để phá vỡ bầu không

https://thuviensach.vn

khí ngột ngạt này, nhưng lại không biết phải nói gì mới phải.

Tư Đồ rất có bản lĩnh trong việc khiến y chẳng thể nói nên lời, trong lòng hiện tại có chút không cam tâm.

"Thịnh." Tư Đồ liếm liếm đôi môi khô khốc, sốt sắng nói: "Cậu biết đó, tôi...."

Tâm tư Ân Thịnh lần nữa hoảng loạn, thật giống như bị kẻ nào túm lấy, siết chặt đến mức y không thở nổi, y cảm thấy không thể để cho nam nhân trước mặt này nói hết lời, vội vàng cắt ngang: "Anh...Nên về rồi."

Vẻ thất vọng lướt ngang qua tròng mắt Tư Đồ, ngón tay hắn đặt trên tay vịn ghế dựa vô thức vuốt nhẹ một lúc: "Cậu không phải muốn biết những chuyện xảy ra trước khi cậu mất trí nhớ sao? Nếu cậu thật sự muốn biết, vậy tôi có thể nói cho cậu biết."

Ân Thịnh sững sờ, tiềm thức rất muốn nghe rõ tường tận, nhưng sâu thẳm đáy lòng lại tựa hồ truyền đến một âm thanh đầy mâu thuẫn khác.

"Hai năm trước, cậu lần đầu tiên đặt chân đến thành phố này cũng là vào một ngày mùa đông, tôi còn nhớ đã rất lâu rồi không được nhìn thấy tuyết rơi dày đặc như hôm đó vậy." Tư Đồ hãy còn nhắc lại cơn tức tối của bản thân năm xưa: "Là cấp trên đưa cậu đến giới thiệu với đội hình sự, thời điểm đó trong tay chúng tôi cũng tích trữ khá nhiều vụ án không có cách nào phá được, lúc cậu tới, tôi còn cho rằng người ở cảnh cục tất cả đều điên hết rồi."

Nỗi căng thẳng trong lòng Ân Thịnh càng lúc càng lớn, trong đầu hiện lên một vài hình ảnh mờ nhạt, trí óc y sắp sửa đạt đến đỉnh điểm, toàn bộ mọi chuyện như bị khóa chặt trong một ngăn kéo nào đó, nay chúng nó đang ra sức giãy dụa nhưng vẫn không chút kết quả, âm thanh đinh tai nhức óc từ miền ký ức xa xôi bất chợt vọng đến, trực tiếp đấm thẳng vào tim.

https://thuviensach.vn

"Mãi cho đến khi cậu lần đầu tiên giúp chúng tôi phá một vụ án, tôi mới thấm thía rằng trên đời này có những thứ bản thân không biết không có nghĩa là nó không tồn tại."

"Cậu mang theo những lý luận thần kỳ cùng một cách nhìn đời dị thường cứ thế mà bước vào cuộc sống của tôi, đánh đổ lập trường vốn không tin vào những điều quỷ dị của Tư Đồ này, đồng thời cũng hạ gục tôi hoàn toàn về phương diện tình cảm."

"Tư Đồ..."

Ân Thịnh từ ghế dựa nhổm người dậy, chân mày y khẽ nhíu, Tư Đồ nói chuyện với tốc độ nhanh như vậy thật khiến y có chút không quen, phảng phất nỗi bất an mãnh liệt mà đối phương ôm ấp trong lòng bấy lâu nay hiện tại đang dần ảnh hưởng đến y.

"Chúng ta cùng nhau hợp tác được hai năm, cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, còn có Đông Lục anh trai Đông Ngũ. Bởi tại hắn, cậu buộc phải sử dụng loại năng lực mà trước này chưa từng đụng đến, kết quả bị chính năng lực đó phản hồi lại dẫn đến chấn thương nghiêm trọng..."

"Tư Đồ!"

Tâm trí Tư Đồ tựa hồ như công tắc vừa được bật lên, thanh âm niệm thần chú cấm lầm bầm không dứt bên tai, theo lời hắn, trong đầu Ân Thịnh đột nhiên thoáng qua vô số hình ảnh, máu tươi lênh láng, bầu trời bắt đầu đổ mưa to, ở phía xa xa mơ hồ có ai đang khàn cả giọng kêu gào tên mình, nhưng y chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, rất đau rất đau, đau nhất chính là trái tim, thật giống như bị người khác xé thành hai mảnh...

Là thứ gì đó đang ngăn y hồi tưởng lại, sâu thẳm nơi đáy lòng là nỗi lo sợ vô lý do, phảng phất nhìn thấy cả thế giới trước mắt thoắt cái liền rơi vào hố đen tuyệt vọng.

https://thuviensach.vn

"Đừng nói nữa!"

Đầu đau tựa búa bổ, Ân Thịnh ngồi trên ghế dựa không tự chủ được mà co giật, huyệt thái dương nóng rát, đến nỗi ù luôn hai tai, y choáng váng hoa mắt, cả hít thở cũng không thông.

"Thịnh?!"

Tư Đồ sau khi nghe Ân Thịnh hét lớn một tiếng thì nhìn thấy dáng vẻ khó chịu này của y, trong lòng hắn như thể bị ai đó bóp nghẹn.

"Xin lỗi, xin lỗi." Tư Đồ lao tới ôm chầm lấy Ân Thịnh vào lòng: "Tôi đáng lẽ không nên nói những chuyện này ra, thật xin lỗi."

Hắn không ngừng vuốt ve tấm lưng của Ân Thịnh, cảm giác được nam nhân gầy gò trong vòng tay đang không ngừng thống khổ run rẩy, trên lưng thậm chí rịn ra mồ hôi lạnh.

Cuộc nói chuyện trên hành lang của bệnh viện cùng với bác sĩ khi xưa bất chợt vọng về bên tai Tư Đồ:

−−−−Không thể cùng cậu ấy nói về chút chuyện trước kia để cậu ấy có thể nhớ lại sao?

−−−−Không được, chúng tôi đã thử qua, Ân tiên sinh mất trí nhớ nguyên nhân không phải là do tổn thương não, mà là do nhân tố tâm lý. Chính cậu ấy không muốn nhớ lại, nếu miễn cưỡng ép buộc cậu ấy phải cố gắng nhớ sẽ chỉ phản tác dụng thôi. Tôi khuyên anh không nên tùy ý thử nghiệm.

−−−−Vậy khi nào trí nhớ của cậu ấy mới có thể hồi phục trở lại?

−−−−Còn tùy thuộc vào bệnh nhân, đợi cho đến khi cậu ấy đã nghĩ thông suốt thì lúc đó sẽ có thể hồi phục trở lại.

https://thuviensach.vn

−−−−Nếu lỡ nghĩ hoài cũng không thông thì sao? Cậu ấy bây giờ thậm chí còn không biết mình đã quên cái gì!

−−−−Về vấn đề này thì....

Bóng lưng vị bác sĩ áo trắng khuất dần sau dãy hành lang bệnh viện, Tư Đồ cả đời này cũng sẽ không bao giờ quên được tâm tình của bản thân ngay thời khắc đó, mơ hồ thấy cả thế giới trước mắt mình trắng đến không tưởng, trắng đến mức khiến người ta không nhìn ra được bất kỳ sắc thái nào ngoại trừ tuyệt vọng.

Thì ra có những lúc màu trắng không phải chỉ dùng biểu lộ cho sắc thái tích cực, nó so với màu đen còn tàn nhẫn hơn gấp bội, bởi lẽ giữa khung cảnh trắng toát một màu,vốn không có chỗ để chút hi vọng thấp kém của hắn lẩn trốn.

"Thịnh." Tư Đồ hôn lên mái tóc đen mượt kia, cảm giác được nhịp thở của Ân Thịnh đã ổn định đôi chút, hắn thấp giọng nói: "Không nhớ ra được thì thôi, cả đời này không nhớ ra được cũng không sao cả, chỉ cần cậu sống tốt là được rồi..."

Chỉ cần y được sống tốt, thì thứ ký ức này, dù có mất đi mãi mãi hắn cũng chấp nhận.

Ý thức mơ hồ, Ân Thịnh mờ nhạt nghe được thanh âm nam nhân thì thầm bên tai, trong y nổi lên xúc cảm quen thuộc rất quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến nội tâm y dấy lên một mảng yên bình, thế nhưng cách nói thì thầm bên tai này đồng thời cũng kích thích thần kinh Ân Thịnh, mỗi một mạch máu mỗi một sợi dây thần kinh tựa hồ căng cứng như sắp đứt rời, tưởng chừng chỉ cần nhẹ nhàng lay động, thì bản thân sẽ đau thấu tim gan.

−−−−Quên tôi đi.

https://thuviensach.vn

Hòa cùng tiếng thì thầmcủa Tư Đồ bên tai y lúc này lại là thanh âm đứt quãng không ra hơi của ai đó bịnhấn chìm giữa làn mưa to tầm tã năm ấy, bất chợt vọng về.

−−−−Nếu như hôm nay tôi hi sinh vì nhiệm vụ, thì hãy quên tôi đi, quên tôi đi.

Lời tác giả: Cuối cùng cũng đã tiết lộ đôi điều về vấn đề trí nhớ của Ân Thịnh, tuy cũng chỉ là nói thoáng qua thôi. Tôi nghĩ có lẽ đã có khá nhiều bạn đọc đoán được lý do vì sao Ân Thịnh tự phong bế ký ức của mình rồi đây~~~~=W=~~~~

P.s: Vụ án ngày lễ tình nhân lần này chủ yếu là dùng để phát triển tình cảm giữa các CP của chúng ta. ~~~

Vis: T.6 vừa mới thi tiếng Nhật xong, được nghỉ một tuần nên liền edit cho các đồng râm xem. Nếu ai để ý kỹ một chút sẽ thấy mình chủ yếu update vào CN hàng tuần, lâu lâu có dịp mới update giữa tuần thế này. Dù sao đi chăng nữa, cũng cảm ơn mọi người đã ủng hộ, đừng quên bấm like và cmt nhé, thân gửi ngàn nụ hôn. (^3^)

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 49

Sáng hôm sau, Ân Thịnh là bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Đưa tay lên đầu giường sờ loạn, nhưng vật tìm được nào có phải điện thoại, mà vật này vừa âm ấm lại vừa cưng cứng.

"?"

Ân Thịnh từ từ mở mắt ra, tầm nhìn rõ dần, đầu tiên đập vào mắt chính là....cánh tay của Tư Đồ!

Cánh tay kia rắn chắc mạnh mẽ, nước da màu đồng cổ cùng ngón tay hơi rủ xuống làm nổi bật từng khớp xương hoàn hảo đến chết người.

Ân Thịnh nửa ngày không kịp phản ứng, khẽ động thân thể mới phát hiện có một nguồn nhiệt đang áp sát vào lưng, rồi cứ thể thở đều đều vào vành tai mình, bỗng Tư Đồ nhúc nhích, đem cằm cọ cọ lên vai Ân Thịnh, cánh tay thuận thế vòng qua ôm y sát vào lòng, tư thế này của hai người ám muội đến mức không còn gì để nói.

Chuông điện thoại vẫn tiếp tục reo, Ân Thịnh lúc này mới nhận ra đó vốn dĩ là tiếng chuông điện thoại của Tư Đồ, hơn nữa điện thoại của hắn lại đang nằm ở phía đầu giường bên kia.

"Tư Đồ..."

Ân Thịnh đẩy cánh tay trên người mình ra, xoay người gọi: "Tư Đồ? Tư Đồ."

https://thuviensach.vn

"A..."

Tư Đồ đang ngon giấc liền nhíu mày, trở mình một cái, mơ mơ màng màng lục lọi trên đầu giường.

"Alo..."

Nhấn mở loa ngoài, Tư Đồ hướng đầu về phía điện thoại hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"Bảy giờ rưỡi thưa sếp..."

Hồ Diệp đối với kiểu bắt máy này của Tư Đồ đã quá quen thuộc, trực tiếp nói: "Ở chỗ Tập Lan vừa mới xảy ra chuyện, Tiểu Nhị đang trên đường đến chỗ đây, vậy sếp cũng..."

"Biết rồi."

Tư Đồ nằm trong chăn chậm rãi duỗi người, từ góc nhìn của Ân Thịnh, có thể nhận thấy rõ cơ thịt săn chắc trên tấm lưng vững chãi của hắn, lúc vươn vai tạo thành một đường cong khiêu gợi, khiến người ta không nhịn được muốn ra sức nhéo một cái.... hắn cảm giác mang lại sẽ cứng rắn lắm đây.

"Tôi đi đón Ân Thịnh trước đã....sau đó mới đến được, ối!"

Tư Đồ nói được nửa chừng đột nhiên kêu đau, Hồ Diệp phía đầu dây bên kia chả hiểu mô tê gì: "Chuyện gì vậy sếp?"

"Có ai đó vừa nhéo tôi..."

Tư Đồ khó hiểu quay đầu, chạm mặt với Ân Thịnh, sững sờ hồi lâu.

Tư Đồ: "..."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh: "..."

"Thịnh, sao cậu lại ở đây?"

Tư Đồ quên mất điện thoại vẫn còn mở, thời khắc giật mình cũng đồng thời phát hiện có gì đó không đúng.

Nhìn ngó xung quanh, này rõ ràng là phòng của Ân Thịnh...giường của Ân Thịnh.

Đoạn ký ức trước khi đi ngủ chậm rãi ùa về, Ân Thịnh khi đó vì đau đầu đến kiệt sức mà ngủ thiếp đi mất, hắn đem nam nhân bồng lên lầu, đặt xuống giường ngủ, rồi tựa người bên cửa sổ vừa ngắm y vừa hút thuốc.

Hắn đứng lâu tới nỗi bản thân không nỡ rời đi, hướng Ngân đang nằm nhoài ở cuối giường lười biếng nhìn hắn khẽ "Suỵt" một tiếng, sau đó thì cởi quần áo leo lên giường...

Thời khắc đặt lưng năm xuống liền cảm giác được bản thân thì ra liều mạng vô cùng...

"Sao anh lại ở đây?" Ân Thịnh nhìn chằm chằm vào mặt Tư Đồ như thể đang xem kịch vui, dáng vẻ vừa mới tỉnh ngủ không thốt nỗi nên lời của hắn quả thật có chút gợi cảm.

Râu đen lún phún dưới cằm, ánh mắt trong nháy mắt lập tức sắc bén trờ lại, tấm chăn chắn ngang bụng, lộ ra cơ ngực cường tráng, mái tóc rối bù, nhúm tóc nhỏ sau lỗ tai vểnh ngược lên trên.

"Tôi...Ách..."

Cánh tay cầm điện thoại của Tư Đồ cứng ngắc giữa không trung, mà Hồ Diệp ở đầu bên kia nghe rõ đoạn đối thoại của hai người cũng giữ vững trầm mặc.

https://thuviensach.vn

Giây tiếp theo, Hồ Diệp dứt khoát cúp điện thoại.

Tút tút tút −−−−−

Thanh âm từ điện thoại vang lên giữa không gian yên tĩnh nghe đặc biệt chói tai, cổ họng Tư Đồ động đậy, còn chưa kịp nghĩ ra lý do thích hợp thì đã thấy Ân Thịnh ngồi dậy.

Chợt Ân Thịnh phát hiện đồ của mình đã bị Tư Đồ hắn đổi thành...áo choàng ngủ màu trắng, y thảng thốt bật thẳng dậy, Tư Đồ ở kế bên căng thẳng rụt người lại.

"Tôi là giúp cậu..."

Tư Đồ lấy lòng nói: "Mặc quần áo khi ngủ thì có vẻ không được tiện lắm nhỉ?"

Ân Thịnh không đáp, nhớ lại cuộc nói chuyện giữa hai người trước khi y thiếp đi vào tối qua.

−−−Cậu biết đó, thật ra tôi...

Nỗi sợ sệt hiện rõ trong mắt Tư Đồ, Ân Thịnh ngồi trên giường thất thần, không ai nói với ai một câu nào khiến bầu không khí càng thêm lúng túng, mãi đến tận năm phút sau, điện thoại mới một lần nữa lại reo lên cứu vớt cuộc đời của cả hai.

(Vis: Thiệt chứ edit tới đây không kiềm được phải thốt lên: "Cha mạ ơi sao mà thằng Tư Đồ nó sợ vợ quá vậy nè!?")

Tư Đồ lần đầu tiên trong đời thầm cảm ơn Tiểu Nhị. "Sếp!"

Thanh âm hô hoáng của Tiểu Nhị truyền tới: "Còn bao lâu nữa thì anh mới đến? Đội phó bảo tôi nói với anh một tiếng, hiện tại chính sự quan trọng hơn."

https://thuviensach.vn

Khóe miệng Tư Đồ giật giật, chuyện bất hảo mà hắn muốn làm cũng đã làm được tí nào đâu...

"Tôi đến ngay đây." Tư Đồ đáp, đoạn cúp điện thoại, lật người bước xuống giường.

Giữa những tia nắng mong manh vào buổi sớm, nam nhân với vóc người cường tráng đang loay hoay vắt miếng vải đệm giữ súng quanh hông, thân thể vì vận động với cường độ cao quanh năm mà mạnh mẽ có lực, tạo cho người đối diện cảm giác sôi sục, phấn chấn.

Tư Đồ nhanh tay lẹ chân mặc quần áo tử tế, vọt tới trước cửa nhà vệ sinh, một bên nói: "Thịnh, mau thay quần áo, có gì chúng ta lên xe rồi nói."

Ân Thịnh liếc mắt nhìn về phía nhà về sinh, chậm rãi đứng lên thay quần áo, đợi đến lúc Tư Đồ từ nhà vệ sinh bước ra thì y đã ăn vận chỉnh tề rồi.

Tư Đồ vào bếp, đổ đầy thức ăn cùng nước vào bát cho Ngân, nó theo Ân Thịnh từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy bóng lưng của Tư Đồ quay tới quay lui bận bịu khiến y cảm thấy tâm tư có hơi rối bời, duy chỉ có Ngân là vô tư lự, một đường thẳng tắp tiến tới bát ăn bắt đầu ngấu nghiến.

"Cho cậu hộp sữa bò nóng."

Tư Đồ đứng trong bếp nhấn nút khởi động lò vi sóng: "Những món khác chúng ta xuống dưới lầu rồi mua."

Ân Thịnh "Ân" một tiếng, thay giầy xong liền mở cửa, lúc này một tiếng "Ting" vang lên báo hiệu lò vi sóng đã hoàn thành nhiệm vụ, Tư Đồ chẳng chút chần chừ lao ra như gió cuốn, đem sữa bò khẽ nhét vào lòng ngực Ân Thịnh, xỏ giày xong xuôi chợt nghiêng đầu quan sát Ân Thịnh từ trên xuống dưới, đoạn giơ tay lên giúp y sửa phần tóc trên trán một chút.

"Đi thôi."

https://thuviensach.vn

Hương thơm ngào ngạt của thức ăn sáng cứ thể bao trùm cả xe, Ân Thịnh yên lặng ngồi ăn, Tư Đồ một bên lái xe một bên cho vài miếng bánh mì nhỏ xíu vào mồm.

"Anh chỉ ăn những thứ này thôi?"

Ân Thịnh nhìn hắn, lại nhìn bữa sáng phong phú đặt trong lòng mình.

Há cảo hấp, hoành thánh hải sản, còn có hai miếng bánh mì nướng nhân tôm.

"Chỉ vậy là đủ rồi."

Tư Đồ cười cười, cấm lấy chai nước khoáng đưa cho Ân Thịnh.

Ân Thịnh nhận lấy giúp hắn mở ra, Tư Đồ lên tiếng cảm ơn, rồi tu ừng ực nửa chai.

Tâm tư Ân Thịnh có chút phức tạp, y ăn phân nửa há cáo hấp, phần còn lại để qua một bên, còn chừa thêm một miếng bánh mì nhân tôm lại, duy chỉ có hoành thánh là đàng hoàng nghiêm túc ăn hết, mà lúc này chiếc xe chở hai người cũng đã đến nơi cần đến.

"Tư Đồ."

Thời điểm xuống xe, Ân Thịnh đưa há cảo cùng bánh mì nướng đặt trong túi giấy đưa cho Tư Đồ Bách: "Cầm lấy ăn đi."

Tư Đồ sững sờ, còn chưa kịp mở miệng, bỗng Tiểu Nhị từ đâu chạy tới cắt ngang.

"Sếp!"

Tiểu Nhị báo cáo sự việc: "Sáng nay Tập Lan vừa báo cảnh sát, con chó nhỏ cô ấy nuôi bị giết chết rồi."

https://thuviensach.vn

Nói đoạn, cậu cầm xấp ảnh chụp trong tay đưa cho Tư Đồ: "Chết trước cửa nhà, trên cổ có một vết cắt sâu khiến khí quản đứt rời."

Tư Đồ đón lấy nhìn sơ qua, trong ảnh là một con chó nhỏ màu trắng giống đắt tiền, bộ lông bên ngoài đều bị máu nhuộm đỏ, nằm sõng soài trên tấm thảm trước cửa nhà Tập Lan.

"Không có dịch chuyển bất kì thứ gì đó chứ?"

Đối với cảnh sát bọn họ mà nói, việc lo sợ nhất chính là có người phá hoại hiện trường vụ án.

"Không có, Tập Lan không dám đến gần cái xác, vừa nhìn thấy là trực tiếp báo cảnh sát ngay." Hồ Diệp cũng đi tới, dùng con mắt đầy hiểu biết lướt ngang qua mặt Tư Đồ cùng Ân Thịnh một lượt, sau đó ánh mắt lại rơi xuống túi giấy trên tay Tư Đồ.

"Tập Lan đâu?" Tư Đồ vừa lấy thức ăn trong túi giấy ra, dùng tốc độ nhanh nhất có thể nhét vào miệng, vừa tiến về phía hiện trường, con chó nhỏ đã được khiêng đi, trước cửa hiện tại chỉ còn sót lại một vũng máu đỏ thẫm.

"Đội trưởng, đây là hộp socola nhận được vào sáng nay." Người của tổ giám chứng đứng bên cạnh đem vật chứng đựng trong túi bảo vệ đưa cho Tư Đồ, lúc này túi bảo vệ vốn trong suốt đã bị nhiễm phải máu, xem ra là từ hộp socola chảy ra.

Tư Đồ gật đầu, để người của tổ giám chứng mang vật chứng đi, ánh mắt chuyển dời sang Tập.

"Tập tiểu thư."

"Đội trưởng Tư Đồ!" Viền mắt Tập Lan đỏ hoe, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên vừa sáng tinh mơ đã bị dọa cho sợ hãi: "Sáng nay tôi vừa đi ra đã

https://thuviensach.vn

nhìn thấy Viện Viện..."

Tập Lan có chút kích động nói: "Cửa chính cùng cửa sổ trong nhà đều đã khóa rất kỹ lưỡng, tôi không hiểu Viện Viện là làm thế nào mà lại..."

"Chúng tôi cần có thêm nhiều đầu mối hơn nữa mới có thể kết luận." Tư Đồ dùng giọng điệu an ủi hỏi: "Vấy tối qua cô đi ngủ lúc mấy giờ?"

"Chín giờ..."

Tập Lan khịt khịt mũi: "Gần đây tinh thần tôi cũng không tốt cho lắm, tối qua vì có mẹ đến chăm nên sau khi ăn tối xong tôi liền uống nửa viên thuốc ngủ, thế là đi ngủ rất sớm."

"Thuốc ngủ." Tư Đồ đăm chiêu: "Hiệu quả của nửa viên thuốc ngủ đủ để cho cô ngủ thẳng đến sáng sớm hôm sau rồi, vậy tối qua xảy ra chuyện gì hẳn là cô khó có thể biết được."

Tập Lan gật đầu, quay đầu nhìn về phía mẹ mình đang đứng lấy lời khai: "Nhưng mà mẹ của tôi cũng bảo là không nghe thấy tiếng động gì."

Tư Đồ: "Bà ấy ngủ lúc mấy giờ?"

"Khoảng từ mười giờ rưỡi đến mười một giờ." Tập Lan trả lời: "Mẹ tôi đã lớn tuổi, thời gian ngủ rất ít, cũng rất dễ giật mình tỉnh giấc, nhưng bà khẳng định tối qua không hề nghe thấy chút động tĩnh gì cả."

Tư Đồ lại hỏi thêm mấy câu, thế nhưng thu được toàn những lời chẳng có tác dụng mấy, đang nói, trên phố bỗng có chiếc taxi đậu lại, bước xuống xe là một người đàn ông, dáng vẻ vội vội vàng vàng chạy tới.

"Lan Lan!"

"Thiệu Binh!" Nước mặt nhịn hồi lâu nay liền thi nhau rơi xuống trên mặt Tập Lan, nam nhân gọi là Thiệu Binh ôm chầm lấy Tập Lan, vỗ vô vai

https://thuviensach.vn

cô dỗ dành: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Em chẳng biết nữa!" Tập Lan vỡ òa đau đớn, chôn mặt sâu vào lòng ngực nam nhân khóc lóc: "Viện Viện đã..."

"Được rồi được rồi." Thiệu Binh hôn lên mái tóc Tập Lan, quay đầu nhìn Tư Đồ: "Xin hỏi..."

"Tôi là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, Tư Đồ Bách." Tư Đồ chìa thẻ cảnh sát ra: "Còn anh là ai?"

"Tôi là bạn trai của cô ấy..." Nam nhân dừng một chút: "Chính xác là chồng chưa cưới, tháng sau chúng tôi sẽ kết hôn."

Vừa nói, anh ta vừa giơ bàn tay đeo nhẫn cưới của mình lên.

"Chúc mừng hai người." Tư Đồ gật đầu: "Mặc dù thời điểm này nói ra những lời như vậy nghe có vẻ không được thích hợp cho lắm."

"Cảm ơn anh." Thiệu Binh mỉm cười, nhìn sơ qua điệu bộ anh ta trông như một thằng nhóc lớn tướng, thân mặc quần áo thường ngày, vác balo đựng laptop trên lưng.

"Anh có thể cung cấp cho chúng tôi một vài manh mối được không?" Tư Đồ nói: "Biết đâu ở cương vị của người đứng ngoài quan sát như anh, có thể sẽ nhìn nhận sự việc một cách rõ ràng hơn."

Thiệu Binh gật đầu, nói vài câu xoa dịu bạn gái, sau đó liền đi theo Tư Đồ cùng Ân Thịnh.

"Tôi và Tập Lan là do nửa năm trước được thân thích giới thiệu mà quen biết nhau." Thiểu Binh vô cùng thẳng thắn, cũng không cảm thấy e ngại khoảng thời gian quen nhau trước hôn nhân của cả hai quá ngắn: "Con người của Tập

https://thuviensach.vn

Lan rất tốt, rất hiền lành, bây giờ ở thời đại này muốn tìm một cô gái dịu dàng nết na như vậy quả thật không dễ dàng gì."

Thiệu Binh nhún vai: "Tôi đối với cô ấy vừa gặp đã yêu ngay, sau đó thì hẹn hò mấy lần, cảm giác của hai bên cũng không tệ, trải qua mấy tháng bên nhau, chúng tôi quyết định lên kế hoạch làm đám cưới."

"Cả hai chúng tôi tốt xấu gì cũng gần ba mươi, trước giờ chỉ mãi vùi đầu vào công việc, bây giờ có cơ hội gầy dựng nên gia đình của chính mình đương nhiên là một chuyện tốt, tất cả bạn bè thân thuộc biết tin đều vui vẻ chúc mừng. Thật ra tôi mãi cho đến tận cuối tuần trước, mới biết được chuyện về hộp quà socola."

Thiệu Binh tựa hồ bất đắc dĩ, châm thuốc hút, thuận tiện đưa cho Tư Đồ một điếu, nhưng Tư Đồ chỉ thẳng thắn xua tay từ chối.

"Mọi chuyện hóa ra là bắt đầu từ ba năm trước, một tuần trước ngày lễ tình nhân hàng năm, Tập Lan sẽ đều đặn nhận được socola từ người vô danh nào đó. Thú thật thời điểm tôi vừa biết chuyện, thật ra cũng đã ăn không ít giấm chua, nhưng năm nay hiển nhiên có chút không giống."

"Tập Lan thật sự là bị dọa sợ đến tinh thần bất ổn, cô ấy vốn nghĩ sau khi đính hôn cùng tôi, thì nam nhân bí ẩn kia sẽ tự động biến mất, ai mà ngờ sự tình lại chuyển biến sang một hướng khác hoàn toàn nằm ngoài dự tính. Liên tục mấy ngày nay đều nhận được hộp socola chứa đầy máu...Đến hôm nay lại..."

"Anh cảm thấy chuyện này có liên quan đến chuyện hai người kết hôn sao?" Tư Đồ trầm ngâm: "Nghi phạm rõ ràng là bị cái gì đó kích thích nên mới trở nên như vậy."

"Tôi nghi ngờ có liên quan." Thiệu Binh gật đầu: "Nhưng vẫn không tài nào hiểu nỗi."

https://thuviensach.vn

Nam nhân tựa hồ tức giận, giọng nói trở nên đầy cứng rắn: "Nếu như đã yêu thích, chẳng phải ba năm trước nên đến trước mặt Tập Lan hiện thân sao? Lén lút tặng socola ba năm, nhưng vẫn một mực không xuất đầu lộ diện, ngoại trừ lễ tình nhân ra những ngày khác trong năm cũng không đả động gì, thử hỏi trên đời có ai được tặng socola kiểu đó mà thấy vui đâu chứ? Mà bây giờ bởi vì Tập Lan muốn kết hôn mà lại đối xử với cô ấy như vậy, tên đó thật sự không có cách nào hiểu nổi!"

Tư Đồ vỗ vỗ bả vai nam nhân, y khuyên anh ta đừng nên quá kích động.

"Bạn bè của Tập Lan có biết chuyện này không?"

"Người nhà cùng vài người bạn thân của cô ấy đều biết." Thiệu Binh gật đầu: "Cô ấy không dám kể cho tôi nghe về chuyện này, cứ đinh ninh rằng năm nay nhất định sẽ không còn nhận được socola nữa."

"Sếp!"

Hồ Diệp ở một hướng khác đi tới, trong tay còn cầm theo điện thoại: "Vừa mới nhận được tin, một người phụ nữ báo án, nói bản thân trong lúc đứng trên lề chờ đèn xanh đèn đỏ thì bất thình lình bị ai đó đẩy xuống đường cái."

"Hơn nữa tình huống này xảy ra không chỉ một lần." Hồ Diệp liếc mắt nhìn Tập Lan ở đằng xa, vẻ mặt anh có chút nghiêm túc: "Người phụ nữ kia tên là Trần Tranh."

"Trần..."

Thiệu Binh đột nhiện trợn to mắt kinh ngạc: "Cô ấy là bạn thân nhất của Tập Lan!"

Lời tác giả: Ngao ngao! >////< A Mạc mỗi lần liên tưởng tới cảnh xuân sắc của đội trưởng lúc vừa mới thức dậy là liền...chảy nước miếng a!! (￣

https://thuviensach.vn

¬ ¯)

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 50

Mọi người kéo nhau chạy về cảnh cục, nữ nhân đứng trước văn phòng Tư Đồ chờ đợi, vừa nhìn thấy Tập Lan cùng Thiệu Binh liền há hốc bất ngờ.

"Tập Lan?"

"Quả cam*, cậu không sao đó chứ?!" Tập Lan xông tới chỗ chị em tốt của mình, lôi lôi kéo kéo quan sát khắp người cô ta, ngoại trừ vết thương nhỏ trên bắp chân ra, những nơi khác đều không thiệt hại gì.

(Quả cam: Âm hán việt là tranh tử, tên gọi thân mật của Trần Tranh)

"Các cậu..." Trần Tranh ngẩn ra giây lát, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Vụ án socola của cậu...có dính líu đến chuyện của mình sao?"

Tập Lan mím môi, hồi sau mới nói: "Sáng nay...Viện Viện chết rồi."

Trần Tranh sững sờ, nhớ tới sáng nay bản thân rời nhà đi làm, lúc đứng chờ đèn xanh đèn đỏ không hiểu sao lại bị đẩy xuống lề đường, nếu như không phải được người kế bên đúng ngay thời khắc đó nhanh tay lẹ mắt kéo về, chỉ e chính mình đã...

"Trần tiểu thư."

Tư Đồ mở cửa phòng làm việc, nghiêng người mời mọi người vào trong: "Nghe nói mấy ngày gần đây cô liên tục gặp phải loại sự tình như vậy đúng

https://thuviensach.vn

không?"

"Vâng." Trần Tranh ngồi xuống ghế, hít sâu vài hơi, rất nhanh trấn định lại: "Đại khái là bắt đầu từ khi Tập Lan nhận được socola nhuốm máu tới giờ, tôi cũng không để ý nhiều, cứ nghĩ là do bản thân không cẩn thận."

Trần Tranh đem những điều bất trắc lãnh được mấy ngày qua thuật lại toàn bộ, ai nấy nghe xong đều kinh hãi.

Lúc xuống cầu thang đột nhiên mất thăng bằng suýt chút lăn quay; giờ nghỉ giải lao đến phòng nghỉ của công ty uống nước, chẳng hiểu sao phích cắm điện máy nước nóng vốn thường ngày nằm yên trên ổ cắm nay lại tháo rời ra, đưa tay muốn ghim lại thì suýt chút bị điện giật; vào phòng tư liệu tìm đồ, suýt chút trọng thương vì tủ sách vô cớ ngã xuống; kế đó, nhờ đồng nghiệp pha hộ cà phê, vừa hớn hở cầm lấy, thì bỗng ly thủy tinh vỡ vụn đổ đầy lên quần áo; ở nhà nấu ăn, rõ ràng nhớ đã khóa chặt bình gas, sau lại phát hiện bình gas vì không được khóa nên xì gas đầy nhà...

Tương tự, những điều bất trắc cứ như thế không ngừng phát sinh, nhưng Trần Tranh không biết là do thật sự quá may mắn hay là do phúc đức tổ tiên để lại mà mỗi lần xảy ra chuyện đều có thể tránh khỏi nguy hiểm đến tính mạng.

"Tại sao cậu cái gì cũng không nói?!"

Tập Lan ở bên cạnh khiếp vía: "Mấy ngày trước cậu nói cậu không cẩn thận bị trật chân lẽ nào là..."

Trần Tranh gật đầu: "Mình không muốn khiến cậu lo lắng, huống hồ mình thật sự không nghĩ chuyện này dính dáng với chuyện của cậu a."

Hồ Diệp tán đồng: "Quả thật khó ai ngờ tới rằng hai chuyện này có liên can đến nhau, bất quá sao đến hôm nay cô lại nghĩ muốn báo cảnh sát?"

https://thuviensach.vn

"Không phải tôi báo cảnh sát."

Trần Tranh lắc đầu: "Mà là người kịp thời kéo tôi lên lề báo. Tôi giờ vẫn còn đang cảm thấy kỳ quái đây, loại chuyện như vậy mà cũng báo cảnh sát làm chi..."

Nói tới đây, Ân Thịnh liền hỏi thêm: "Cô còn nhớ người báo cảnh sát giúp mình nhìn ra sao không?"

"Ân, nhìn dáng vẻ hình như là học sinh." Trần Tranh suy nghĩ một chút, nói: "Đeo cặp chéo vai, diện mạo thanh tú, cậu ấy đứng phía sau đúng lúc chộp lấy tôi, sau đó lập tức báo cảnh sát, trước khi đi còn kỹ lưỡng căn dặn tôi đứng yên một chỗ đợi cảnh sát đến nơi, không được nhúc nhích."

Chợt Trần Tranh nhớ ra điều gì: "À, đúng rồi, cậu ấy có nói nếu tôi gặp được một cảnh sát tên là Ân Thịnh, thì hãy đưa vật này cho người đó xem."

Đám người Tư Đồ nghe xong liền biết ngay người báo cảnh sát đích thị là ai, học sinh, diện mạo thanh tú, lại còn đúng vào thời khắc quan trọng nhất chộp được Trần Tranh.

Không sai, đó chắc chắn chính là Khâu Lạc.

Hắn là trên đường đến trường thì vô tình nhìn thấy sự việc, nói đi nói lại cũng rất có duyên.

Ân Thịnh đi tới đối diện Trần Tranh, nói: "Tôi chính là Ân Thịnh."

Trần Tranh có chút kinh ngạc, bởi lẽ lúc đó Khâu Lạc là dùng lời lẽ không đầu không đuôi mà căn dặn cô, thế nên thời điểm đặt chân lên xe cảnh sát tức thì quên sạch, hiện tại hỏi tới hỏi lui mới sực nhớ ra, lại không nghĩ tới quả có tồn tại một ngươi người như vậy thật.

https://thuviensach.vn

"Vật cậu ta nói chính là cái này..." Trần Tranh từ trong cổ áo lông lấy ra viên ngọc bội toàn thân trắng muốt, được điêu khắc thành hình Phật Bà Quan Âm.

"Tết năm trước, bà ngoại đã cầu vật này về cho tôi." Trần Tranh đem ngọc bội giao cho Ân Thịnh, nói: "Cụ ấy năm nay đã gần chín mươi, có một hôm tự dưng nói bản thân nằm mơ thấy tôi xảy ra chuyện, làm sao cũng cảm thấy không an tâm, thế là sáng sớm ngày hôm sau liền đi đến miếu Quan Âm cầu ngọc bội, sẵn tiện để phương trượng ở nơi đó làm phép lên miếng ngọc bội này đôi chút."

Trần Tranh vốn không tin vào những điều như vậy, nhưng đối với tâm ý của bà ngoại vẫn cảm kích vô cùng, bất đắc dĩ nói: "Nghe đâu đã bỏ ra một số tiền khá lớn."

"Tiền này vung ra chẳng hề thiệt thòi đâu." Ân Thịnh quan sát ngọc bội, sau đó trả lại cho Trần Tranh: "Rốt cục vẫn là nên tin lời cụ bà nhà cô, nếu không có ngọc bội kia, cô sớm đã xảy ra chuyện thật rồi."

Nói đoạn y liếc mắt nhìn xuống phần mắt cá chân hãy còn băng bó cùng vài vết trầy xước trên cẳng chân Trần Tranh.

Trần Tranh có chút ngơ ngác đưa tay đón lấy ngọc bội, chính mình còn chưa hiểu rõ lắm lời của Ân Thịnh, cô đem ngọc bội lần nữa đeo lên cổ, giữa chừng bỗng nhiên kêu lên kinh hãi.

"Ơ? Sao mà phần viền ngọc lại nứt hết thế này?"

Tập Lan cùng Thiệu Binh cũng đến gần xem: "Đúng rồi a, cậu mới mang theo bên mình chưa được bao lâu đâu đúng không?"

Ân Thịnh im lặng không nói gì, quay đầu nhìn Tư Đồ, Tư Đồ hiểu ý gật đầu, đối ba người kia nói: "Trần tiểu thư sắp tới đừng nên ra ngoài một

https://thuviensach.vn

mình, tốt nhất là nên ở chung một chỗ với Tập tiểu thư, cả Thiệu tiên sinh đây cũng vậy."

Tư Đồ ngó sang Hồ Diệp: "Cử vài người theo bảo vệ cho họ."

"Vâng."

Hồ Diệp nhận lệnh đi ra ngoài, Tập Lan cùng Thiệu Binh ở kế bên nghe xong đều tỏ ra có chút bối rối.

"Chuyện này..."

"Vụ án của các vị chúng tôi nhất định sẽ tìm mọi cách lý giải, các vị không cần quá lo lắng, hiện tại quan trọng nhất chính là phải bảo toàn tính mạng cho các vị."

Thiệu Binh bất mãn: "Các người không còn thông tin gì để giải thích thêm với chúng tôi sao?"

"Thật xin lỗi." Tư Đồ nghiêm túc nói: "Hiện vụ án còn rất nhiều nghi điểm, chúng tôi cần phải chứng thực từng nghi điểm một, sau đó mới có thể cho các vị đáp án chuẩn xác nhất, thế nhưng cần lưu ý rằng trước khi xác định được toàn bộ mọi chuyện...chúng tôi không thể tùy ý tiết lộ kẻ tình nghi, nhằm tránh đả thảo kinh xà."

Thiệu Bình còn muốn nói điều gì, lại bị Tập Lan kéo ngược trở lại.

Nữ nhân nhìn Ân Thịnh một chút, sau đó đối Tư Đồ gật đầu, tỏ ý đã hiểu rõ cũng như chấp nhận lời nói của Tư Đồ, rồi theo chân những người do Hồ Diệp sắp xếp ra ngoài.

Văn phòng liền như cũ yên tĩnh, Tư Đồ nhân tiện hỏi: "Không biết Khâu Lạc đã phát hiện ra được gì nhỉ?"

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên là phát hiện ra thứ không sạch sẽ." Ân Thịnh tựa hồ đang suy tư, mạn bất kinh tâm trả lời: "Ngọc bội kia đã giúp Trần Tranh cản không ít sát khí, nhưng nếu cứ tiếp tục chặn thêm vài lần có khả năng ngọc bội sẽ không còn hiệu quả, hơn nữa tôi phỏng đoán nghi phạm có vẻ như đang chạy đua với thời gian."

"Chạy đua với thời gian?"

Ân Thịnh: "Thời điểm tặng socola máu cũng đồng thời xuống tay với Trần Tranh, ngoài ra để dằn vặt tinh thần Tập Lan, trước lễ tình nhân một ngày liền giết chết vật nuôi của cô ấy, kỳ thực nếu như không có viên ngọc bội kia, kết cục của Trần Tranh sẽ chẳng khác con chó kia là mấy."

"Anh nghĩ xem, nếu như không có chúng tôi nhúng tay vào, thì Thiệu Binh sẽ như thế nào?"

Tư Đồ sửng sốt: "Sẽ tử vong ngoài ý muốn."

Ân Thịnh: "Đoán chừng khoảng thời gian thích hợp ra tay nhất hắn là trước rạng sáng mai."

Tư Đồ kịp phản ứng: "Cậu là nói đối phương muốn lần lượt trừ khử những vật cùng những người mà Tập Lan quan tâm nhất?"

"Liệu hắn ta có phải là đang xuống tay theo trình tự?" Ân Thịnh nhìn về phía Tư Đồ: "Nếu vậy rạng sáng mai, người cuối cùng hắn ta muốn giải quyết đích thị là nữ chính."

Tư Đồ cau mày: "Nhưng Trần Tranh vẫn bình an vô sự..."

(Editor: Giết người theo trình tự là phải khử xong con mồi A mới chuyển sang con mồi B, A chưa chết thì B vẫn sống.)

https://thuviensach.vn

"Tôi nói rồi, ngọc bội của cô ấy sẽ chẳng thể giúp ít được bao lâu nữa." Ân Thịnh suy nghĩ một chút, nói: "Để Hồ Diệp đưa ba người kia đến chỗ Nhạc Chương đi, còn chúng ta đêm nay sẽ ở lại nhà Tập Lan."

"Cậu định làm gì?" Tư Đồ lập tức cầm điện thoại lên nhắn tin cho Hồ Diệp: "Tối nay muốn bắt quỷ sao?"

"Không sai?"

Ân Thịnh gật đầu: "Vả lại tôi cũng không muốn bỏ lỡ buổi đấu giá ngày mai đâu."

Tư Đồ: "..."

Tối đến, Ân Thịnh, Tư Đồ, Hồ Diệp và Vương Tiểu Nhị cùng nhau đến nhà Tập Lan.

Trước cửa nhà đã bị cảnh sát giăng cảnh giới tuyến, cấm người ngoài không được vào trong, Tiểu Nhị siết chặt ống tay áo của Hồ Diệp, lắp bắp nói: "Tại sao tôi nhất thiết phải tới đây?"

"Cậu liệu hồn mà luyện lại lá gan của mình đi!"

Tư Đồ khiển trách: "Làm cảnh sát mà nhát gan như vậy là coi như xong!"

"Hồi tôi thi vào trường cảnh sát, cũng không ai nói với tôi rằng làm cảnh sát còn phải tiếp xúc với ma quỷ a!" Tiểu Nhị kêu rên thảm thương, chỉ cảm thấy cả cuộc đời việc gian nan nhất mà bản thân từng làm chính là đây.

Hồ Diệp cũng có phần căng thẳng, bất quá bề ngoài xem ra rất bình tĩnh: "Có Ân tiên sinh ở đây, cậu sợ cái gì chứ?"

Vừa nói, đồng thời tìm cách an ủi: "Vả lại cậu cũng không tận mắt nhìn thấy chúng nó."

https://thuviensach.vn

"Không nhìn thấy mới đáng sợ!" Tiểu Nhị mếu máo: "Trí tưởng tượng của con người mới chính là khởi nguồn của mọi sự sợ hãi a!"

Suy nghĩ một chút, Tiểu Nhị bổ sung: "Không đúng, nhìn thấy suy cho cùng cũng rất kinh khủng! Không...Má ơi! Thấy hay không thấy gì cũng ghê tợn như nhau thôi!"

Hồ Diệp bị náo đến không còn biện pháp, buộc lòng phải để yên cho Tiểu Nhị hóa thân thành bạch tuộc bám víu lên lưng mình, cánh tay Tiểu Nhị vòng qua cổ Hồ Diệp, thiếu chút đã đem anh siết đến ngạt thở.

Bốn người tiến vào nhà, Tư Đồ bật công tắc điện, lập tức phòng khách sáng sủa hẳn lên, thâu vào tầm mắt là căn nhà bao gồm một phòng khách hai phòng ngủ.

Sau khi vào nhà, nhìn bên tay phải sẽ thấy phòng bếp, bên tay trái là phòng ngủ chính, muốn thấy sân sau phải đi xuyên qua phòng khách, còn có nhà vệ sinh kế bên phòng bếp.

Nội thất nhìn chung khá đơn giản, sofa bọc vải bố, rèm cửa sổ nhạt màu, sàn nhà lót gạch men trắng, phần hai phòng ngủ cùng nhà vệ sinh thì lót gạch bông bản to.

Dưới bàn trà trải tấm thảm bằng lông mềm mại cũng màu trắng nốt, sát vách tường là dãy tủ gỗ bé xinh, phía trên còn kê điện thoại để bàn cùng thiết bị mạng không dây*. (*nói vắn tắt là cục wifi, mà tại tính mình thích làm màu.:v)

Ân Thịnh đi tới cửa sổ vén màn lên, rồi lại quan sát xung quanh.

Đầu tivi trưng một lọ hoa, bởi đã mấy ngày không ai thay mới mà đóa hoa héo tàn, phối với sự ảm đạm của ngôi nhà càng thập phần hòa hợp, giữa bầu không khí an tĩnh thế này, dù đèn có chiếu sáng cách mấy cũng khiến người ta có chút không thoải mái.

https://thuviensach.vn

"Tôi...Tôi muốn..."

Tiểu Nhị bắt đầu có ý muốn rút lui, rõ ràng căn nhà này bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa, thế nhưng chẳng hiểu sao vẫn mang lại cảm giác sởn hết cả gai óc.

"Không cho phép." Tư Đồ lườm cậu, đoạn dẫn đầu tiến đến ngồi xuống sofa, đưa tay lấy gạt tàn dưới bàn trà, rồi châm một điếu thuốc.

"Anh đừng có mà làm cháy thảm nhà người ta đấy." - Ân Thịnh cũng ngồi xuống theo, tùy ý nói.

Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị đứng yên nhìn hai người họ tự nhiên như đây là nhà mình, phần Ân Thịnh thôi khỏi bàn, vì y vốn là quỷ sư...Mà Tư Đồ thì...

Không thể không nói, loại thời điểm này ở hắn vẫn toát lên khí chất cùng phong thái của một người đội trưởng, chí ít cũng khiến những người theo chân hắn cảm thấy an tâm hơn vài phần.

Hồ Diệp ra hiệu cho Tiểu Nhị, ý bảo chia nhau ra ngồi xuống hai bên ghế sofa, thế là hai người bọn họ cùng thẳng tắp ngồi xuống, tập trung tinh thần cao độ, thân thể có vẻ hơi cứng ngắc.

Đồng hồ treo tường không ngừng tích tắc, kim phút điểm đúng mười một giờ.

"Tôi...Tôi đi đi vệ sinh cái đã."

Tiểu Nhị cảm giác bắp chân mình co rút, cậu khẽ hít sâu một hơi, dự định đi rửa mặt để bản thân tỉnh táo đôi chút, nhưng chỉ vừa xoay người bước về trước một bước, thì bỗng...

"Cái đó..."

https://thuviensach.vn

Tiểu Nhị nghe được tiếng tim mình từ từ từ từ đập mạnh tựa tiếng sấm rền, cậu nuốt ngụm nước bọt: "Vừa nãy lúc chúng ta vào đây...Có phải là cửa nhà vệ sinh đang đóng không?"

"Không."

Ân Thịnh vô cùng chắc nịch trả lời, bởi thời điểm bọn họ đi vào, cửa phòng trong nhà này toàn bộ đều là mở ra.

Lời tác giả:.....Tôi sẽ không nói là tôi đang run lên đâu!!! Cũng sẽ không nói bản thân cảm thấy có người đang ở phía sau nhìn chằm chằm vào lưng mình!! Tôi sẽ không nói đâu!! (Cứu mạng a QAQ)

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 51

Ân Thịnh vừa nói xong, thân thể Tiểu Nhị suýt chút xụi xuống sàn nhà, cậu chỉ đơn giản cảm thấy da đầu tê dại, sống lưng truyền tới một cỗ lạnh lẽo xuyên thẳng vào bụng, nội tạng bên trong xoắn đến cực đại, đầu óc trống rỗng, mồ hôi lạnh trong nháy mắt tuôn ướt cả lưng.

Hồ Diệp không ngờ Tiểu Nhị khi sợ lại nhìn thảm thương đến vậy, anh mau chóng tiến lên chắn trước cậu, khuôn mặt đáng yêu của Tiểu Nhị hiện tại chính là trắng xanh một màu, chôn chân tại chỗ nhìn chằm chằm tấm lưng của Hồ Diệp, ngón tay vẫn không ngừng run rẩy.

Tư Đồ có chút hối hận vì đã kiên quyết kéo Tiểu Nhị đến hiện trường.

"Tiểu Nhị?" Tư Đồ đi tới cạnh cậu, rút khăn giấy thấm mồ hồi trên trán cậu cảnh sát trẻ tuổi: "Vẫn ổn chứ? Nếu không...Tôi để Hồ Diệp đưa cậu về nhé?"

Hồ Diệp gật đầu tán đồng, bọn họ đều cảm thấy Tiểu Nhị phản ứng quá mạnh, nhìn qua thậm chí có hơi...Dọa người.

Kẹt kẹt −−−−

Cửa nhà vệ sinh bất ngờ mở ra để lộ khe hở nhỏ, mà đèn phòng khách chỉ có thể rọi đến phạm vi trước cửa kính, hoàn toàn không thể tiến vào trong, vậy nên thứ người bên ngoài nhìn thấy không gì khác ngoài một khe hở tối đen u ám.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ lập tức rút súng khỏi bao, mở chốt an toàn, ngón trỏ giữ chặt cò súng.

"Thứ này thì có ích gì chứ?"

Ân Thịnh bất đắc dĩ nói, đoạn kéo Tiểu Nhị vẫn hãy còn đờ đẫn về phía mình, bất quá tay y chỉ vừa chạm nhẹ đến cổ tay Tiểu Nhị, liền nhận được một trận lạnh lẽo đến thấu xương.

Ân Thịnh liếc nhìn Tiểu Nhị, ánh mắt chợt lóe lên tia tinh xảo, nhưng y vẫn là im lặng không lên tiếng.

Hồ Diệp cùng Tư Đồ tiến đến nhà vệ sinh, Tư Đồ như cũ nâng cao cổ tay giữ súng, chăm chú nhắm về phía cánh cửa, Hồ Diệp ở sát bên vội rút súng, mặc dù trong trường hợp này nó có thể sẽ chỉ là đồ bỏ đi −−−− thế nhưng chí ít cũng khiến người bình thường cảm thấy yên tâm được phần nào.

Hai nam nhân liếc mắt nhìn nhau, Tư Đồ hất nhẹ cằm ra hiệu, Hồ Diệp không chần chừ nhấc chân đá một cước, cánh cửa liền bật ra đập vào tường cái "Ầm", Tư Đồ chỉ chờ có thế lập tức giơ tay bật công tắc đèn lên.

Bóng đèn bên trong đột nhiên lóe lên thập phần chói mắt, bất quá nhà vệ sinh vẫn là không có thứ gì kỳ quái xuất hiện.

Tư Đồ cau mày, lại theo bản năng đảo mắt sang tấm gương treo trên bồn rửa tay.

Trong gương là hình ảnh phản chiếu chính bản thân hắn cau mày, trái phải sau lưng hoàn toàn không có gì đặc biệt, duy chỉ có Hồ Diệp đứng bên cạnh đang không ngừng quan sát xung quanh thôi.

Chẳng phải gương vốn có thể phản chiếu ra được hình dạng của thứ đó sao?

https://thuviensach.vn

Tư Đồ nghĩ thầm, mãi cho đến khi hắn quay đầu lại nhìn ra phòng khách thì −−−− chẳng thấy bóng dáng một ai!

"Thịnh?!"

Tim Tư Đồ đập mạnh như muốn lao khỏi lồng ngực, này so với việc nghe được có thứ gì đang đứng sau lưng mình còn đáng sợ hơn gấp bội.

Hắn vội lao khỏi nhà vệ sinh, Hồ Diệp theo sát phía sau, mà trong phòng khách cũng không có bất kỳ dấu vết ẩu đả nào.

"Sếp! Đừng hoảng!"

Hồ Diệp khá tỉnh táo, tức thì chú ý tới cánh cửa phòng ngủ chính hiện đang đóng chặt −−−− anh dám khẳng định nó đã được mở sẵn từ trước khi cả bọn bước vào nhà rồi.

"Ân tiên sinh?"

Hồ Diệp bước tới trước gõ cửa, lại gọi: "Tiểu Nhị?"

"Đừng vào đây."

Giọng nói Ân Thịnh nhẹ nhàng vang lên, vô cùng bình tĩnh, không chút bối rối cùng thất thố.

Tư Đồ lúc này mới thở hắt một hơi, chỉ cảm thấy chính mình suýt chút nữa đã bị dọa đến phát bệnh tim.

"Cậu ở trong đó làm gì vậy Thịnh? Tiểu Nhị?"

Tư Đồ giơ tay gõ cửa, đoạn vặn tay cầm, phát hiện thì ra là khóa trái từ bên trong.

https://thuviensach.vn

Dự cảm chẳng lành dần dần bao phủ, hắn và Hồ Diệp liếc mắt nhìn nhau, sốt ruột hỏi: "Thịnh?! Cậu đang làm gì trong đó vậy hả?!"

Mà Ân Thịnh hiện tại, chính là đứng chôn chân giữa ánh đèn dìu dịu của phòng ngủ, một mình đối mặt cùng Vương Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị vô tội chớp chớp đôi mắt to tròn, thế nhưng khóe miệng lại không ngừng kéo căng sang hai bên mang tai, để lộ cả hàm răng trắng như tuyết cùng khuôn mặt quỷ dị u ám, dưới ánh đèn mờ nhạt trông quỷ dị đến lạ thường.

"Thì ra là vậy, nhập hồn a."

Ân Thịnh ung dung thong thả nói: "Ta vẫn có điều không hiểu, ngươi rốt cục là làm sao có thể tặng socola, làm sao có thể giết chó lại còn có thể ban ngày ban mặt mưu hại Trần Tranh."

"Loại vong hồn như ngươi, cấp bậc vốn không cao, vào ban ngày căn bản là không có cách di chuyển. Chó nhà Tập Lan chết...Hắn là do ngươi nhập hồn vào mẹ của Tập Lan rồi ra tay giết hại..."

Tư Đồ bên ngoài nghe xong hãi hùng khiếp vía, cả Hồ Diệp cũng giật nảy mình.

Nhập hồn! Bọn họ thế nhưng chưa từng nghĩ tới, mấy phân đoạn kiểu này...trong phim điện ảnh cùng tiểu thuyết kinh dị cứ lặp đi lặp lại mãi thôi...

Có thể là bởi đã theo Ân Thịnh quá lâu, đủ lâu để chỉ quen với các loại hồn phách nguyên hình nguyên dạng, mà quên mất còn có cả thể loại này!

"Thịnh!"

https://thuviensach.vn

Biết rõ Tiểu Nhị đã bị nhập hồn, Tư Đồ thập phần lo sợ, sợ rằng Ân Thịnh sẽ gặp nguy hiểm bởi lẽ trên người Tiểu Nhị −−−− có súng!

"Mấy người các ngươi là ai!?"

Tiểu Nhị mở miệng nói, tuy giọng phát ra là của cậu, thế nhưng âm trầm hơn rất nhiều, không còn cảm giác ào ào sôi nổi thường ngày, thay vào đó là hương vị chết chóc dọa người.

"Tập Lan đâu!? Các người đã đem cô ấy đi đâu!?"

"Đưa tới một nơi mà ngươi tuyệt đối sẽ không thể tìm ra được." Ân Thịnh từ trong túi áo rút ra vài đạo bùa chú mình hoàng bùa chú, ở trên tay không ngừng nhấp nháy ánh sáng đỏ hồng.

"Biết điều thì tự mình xuất khỏi xác đi." Ân Thịnh lạnh lùng nói: "Đừng để linh hồn bẩn thỉu này của người làm ô uế Tiểu Nhị."

"Khốn kiếp!"

Tiểu Nhị hét lớn, bất thình lình chộp lấy cây súng ngay thắt lưng giơ lên, cùng lúc đó, Tư Đồ ở bên ngoài đem súng nả hai phát "đoàng đoàng" vào tay nắm cửa, trực tiếp phá nát ổ khóa.

Ân Thịnh hất tay xuất bùa chú, Tư Đồ từ phía sau đá tung cửa xông vào, ngón tay của Tiểu Nhị cũng tức khắc bóp cò.

Ba hành động này là đồng thời xảy ra, bất quá...

Rắc rắc −−−−

Súng rỗng đạn, vẻ mặt Tiểu Nhị thảng thốt thấy rõ, mà bùa chú hiện tại đã lao đến trước mắt, tầng tầng lớp lớp đánh lên trán cùng lồng ngực.

"A!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Nhị kêu gào thất thanh lên một tiếng rồi ngã quỵ, đồ vật trong phòng đột nhiên bay loạn tứ tung, vách tường phát ra âm thanh thùng thùng uất nghẹn, đèn bàn bị va chạm nên rơi nghiêng xuống đất, phích cắm rơi ra, trong phòng liền tối đen như mực.

Hồ Diệp lập tức đốt bật lửa, thế nhưng...Ánh sáng này thực sự quá yếu ớt.

"Đừng khẩn trương." Ân Thịnh đứng giữa bóng tối dùng mắt chăm chú quan sát xung quanh một lúc: "Hắn ta bỏ chạy rồi."

Tư Đồ hiện tại mới thở phào nhẹ nhõm, Hồ Diệp bên cạnh ấn công tắc đèn chính, nỗ lực mấy lần, vẫn không chút phản ứng.

"Chắc là đứt cầu dao rồi."

Hồ Diệp chậc lưỡi, đoạn lấy điện thoại ra chiếu sáng, mấy người bọn họ cùng tiến tới chỗ Tiểu Nhị vẫn hãy còn đang ngất trên mặt đất, Tư Đồ cau mày: "Cậu ấy có sao không?"

"Loại vong linh này nhập vào sẽ gây áp bức rất lớn đối với tinh thần người bị hại, cơ thể Tiểu Nhị khi đụng phải những thứ như vậy cũng khá là mẫn cảm, có khả năng phải nghỉ phép hai ngày mới có thể ổn định lại như cũ."

Tư Đồ gật đầu, vẻ mặt có chút không được tự nhiên: "Sớm biết vậy sẽ không đưa cậu ấy đến..."

Hồ Diệp ngược lại nhẹ nhỏm vô cùng: "Cũng may súng của Tiểu Nhị không có đạn!"

Về phần tại sao trong súng không có đạn...Tư Đồ cùng Hồ Diệp đều chẳng nói nên lời, không cần nghĩ nhiều liền biết Tiểu Nhị nhất định là quên nạp vào....

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh đứng trong bóng tối câu lên khóe miệng: "Trước tiên cứ đem người trở về cái đã."

Đêm nay xem như bình an vô sự, Ân Thịnh gọi điện cho Nhạc Chương, hỏi thăm tình hình phía bên cậu.

Thanh âm bất mãn của Nhạc Chương truyền tới: "Cậu thật là đày đọa người ta như vậy sao? Cứ thế đem phiền phức ném hết đến chỗ tôi!"

"Có biết là muốn tôi giăng một kết giới phải tốn biết bao nhiêu tiền không hả? Người khác cầu còn cầu không được, cậu thì sung sướng quá rồi..."

"Tiền thuê nhà đâu?"

Ân Thịnh hờ hững cắt lời nam nhân đang không ngừng tự mình lải nhải.

"Ách..."

Nhạc Chương liếm môi: "Được rồi, là kiếp trước tôi nợ câu."

Ngắt điện thoại, Ân Thịnh đối Tư Đồ báo rằng phía Nhạc Chương không thành vấn đề. Tư Đồ gật đầu, không hé răng lấy nửa lời, tối sầm mặt nhìn y.

Ân Thịnh đương nhiên biết Tư Đồ là vì cái gì mà phát bực, chỉ là y làm bộ không biết, vừa muốn ngoảnh mặt sang chỗ khác, lại bị nam nhân giữ chặt cằm, ép buộc ngước lên đối mặt cùng hắn.

Con ngươi thâm thúy sắc bén, vô luận là vào thời điểm nào cũng chất chứa đầy năng lượng, khóe môi khẽ mím, từng đường nét một của hắn đều rất thuần thục giáng đòn trí mạng vào tim người khác.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt truyền tới chóp mũi, Ân Thịnh lại cảm thấy chính mình có chút thất thần.

https://thuviensach.vn

"Tôi đã từng nói thế nào?"

"..." Ân Thịnh không lên tiếng, cứ thế lẳng lặng mà nhìn hắn.

"Cậu a..." Tư Đồ thở dài: "Cậu không hy vọng chúng tôi dùng bạo lực để khống chế Tiểu Nhị, cũng biết rõ tôi sẽ khó mà có thể xuống tay với cậu ấy, cho nên mới lựa chọn tự mình đối mặt."

Ân Thịnh sững sờ, đoạn nhướn mày.

"Cậu cho rằng tôi không rõ cậu nghĩ gì sao? Hửm?" Tư Đồ cúi người, nhẹ nhàng hôn trộm lên khóe môi Ân Thịnh: "Cảm ơn."

"Nhưng mà, sau này dù có chuyện gì xảy ra chúng ta cũng hãy cùng nhau đối mặt có được không? Tôi suýt chút bị cậu dọa chết."

Phải biết Ân Thịnh có khả năng dùng bùa chú để ngăn mũi tên ánh sáng đột nhiên lao tới, thế nhưng tuyệt đối không tài nào có thể ngăn được đạn!

Một khi bị đạn bắn trúng...

Tiểu Nhị tuy bình thường chẳng khác gì một đứa con nít, bất quá kỹ thuật bắn súng cũng không tồi chút nào...Được rồi, chí ít cũng không phải dạng kém cỏi nhất.

Ân Thịnh được nam nhân ôm trọn vào lòng, vì lời nói của Tư Đồ mà nội tâm mơ hồ như bị kích thích, từng cơn sóng cảm xúc cứ thế nhẹ nhàng vỗ.

Y vốn không muốn giải thích nhiều, nghĩ rằng Tư Đồ chắc chắn sẽ lại rống vào mặt y vì đã liều mạng đến thế....

Nhưng là y không nghĩ tới, Tư Đồ hiểu rất tường tận, tựa hồ toàn bộ suy nghĩ của y đều bị hắn nhìn thấu.

https://thuviensach.vn

Không hiểu sai bất cứ động cơ nào của y...Mặc dù loại động cơ này thập phần nhỏ bé, đến mức chính y cũng không hề nhận ra.

"Quá mười hai giờ rồi."

Tư Đồ bỗng lên tiếng: "Lễ tình nhân."

Ân Thịnh "A" một tiếng, lỗ tai phiếm hồng: "Thì sao?"

"Cậu ngày hôm nay còn chưa phá được án." Từ Đồ cười rộ: "Sẽ không đi xem buổi đấu giá được."

Ân Thịnh dường như rất bất mãn, ánh mắt hơi nheo, Tư Đồ tận dụng mọi thời cơ lại hôn trộm y thêm cái nữa: "Cùng tôi trải qua ngày lễ đi."

"Ai nói muốn cùng anh trải qua ngày lễ chứ?!"

Ân Thịnh đẩy nam nhân ra xa, chợt phát hiện thời điểm rời khỏi nơi ấm áp đó, chính mình thế nhưng lại cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

"Lễ tình nhân vui vẻ." Tư Đồ chẳng chút bận tâm, mặt dày lần nữa sáp lại gần, bàn tay nắm chặt đầu ngón út của Ân Thịnh, ngón trỏ cào cào lòng bàn tay y: "Tôi có quà cho cậu đây."

Nói rồi, tay kia cho vào túi áo khoác lấy ra một chiếc hộp nhỏ bằng nhung.

Ân Thịnh lặng lẽ quan sát, nghĩ thầm: Không phải là nhẫn đó chứ...

"Mở ra xem thử thế nào?" Tư Đồ hiện tại chỉ thiếu điều chưa vung đuôi lên vẫy mà thôi.

Ân Thịnh bị mê hoặc, nhận lấy chiếc hộp mở ra. Bên trong cũng không phải nhẫn, mà là một con tỳ hưu giống y đúc con Ân Thịnh đã tặng Tư Đồ trước đó.

https://thuviensach.vn

Xanh biếc trong suốt, phảng phất quầng sáng lưu chuyển giữa lòng ngọc.

"Anh từ đâu mà có được nó?" Ân Thịnh kinh ngạc, y còn nhớ Thằn Lằn Đứt Đuôi đã nói con tỳ hưu này là có một không hai...

"Dù sao cũng là hàng thật."

Tư Đồ vô cùng đắc ý, cũng lược bỏ bớt phân đoạn hắn ở chợ đen suýt chút đem chỗ buôn bán của Thằn Lằn Đứt Đuôi lật tung lên, làm cho nam nhân nọ không còn cách nào khác đành phải hộc máu bán cho hắn với mức giá chẳng thể nào mềm hơn được nữa.

"Đây mới là con cuối cùng." Tư Đồ nháy mắt mấy cái: "Người làm ăn nói chuyện, cậu chỉ nên tin ba phần."

Ân Thịnh muốn cười, lại nhịn được, nhưng trong mắt đều là ý cười. Y đem tỳ hưu cất kỹ vào túi quần, ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt, giữa màn đêm yên ả, làn gió xuân nhè nhẹ khẽ vờn qua mái tóc gọn gàng kia của hắn.

Ánh mắt sáng ngời, nụ cười ôn nhu, Ân Thịnh đột nhiên nghĩ: Nếu như có một ngày, vẻ mặt này không chỉ vì mình mà xuất hiện, mà là còn hướng về người khác nữa.

Hết thảy bá đạo, ôn nhu, bao dung cùng mặt dày mày dạn lấy lòng này của hắn, nếu có ngày dành cho một người khác...

Chính mình sẽ có hay không một chút đau lòng.

Có thể là do đứng ở góc độ này quá tốt, cũng có thể là do vẻ mặt đáng thương của Ân Thịnh đã đầu độc Tư Đồ.

Hai người cứ thế đứng đối diện nhau dưới ánh đèn đường vàng nhạt mờ ảo, mãi cho đến khi Tư Đồ chậm rãi cúi đầu, Ân Thịnh thế nhưng không có

https://thuviensach.vn

ý muốn né tránh.

Rạng sáng lễ tình nhân, cả hai trao nhau một nụ hôn nhẹ nhàng đến cùng cực.

Lời tác giả: Tôi nghĩ có thể rất nhiều độc giả thắc mắc rằng Tiểu Nhị như vậy lúc đầu làm sao lại có khả năng gia nhập đội hình sự (Thật ra cậu ấy tốt nghiệp được trường cảnh sát cũng đã khiến người ta ngạc nhiên lắm rồi!!) khụ khụ...Chuyện cũ của Tiểu Nhị về sau sẽ được xen kẽ vào một ít, tôi tuyệt đối không thừa nhận cậu ấy là con ông cháu cha nên đi cửa sau đâu. Hứ (¯(∞)¯)

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 52

"Làm vậy thật không có vấn đề gì sao?"

Chiếc xe buýt đang băng băng trên đường chỉ còn cách núi Long Môn một đoạn ngắn, Nhạc Chương vừa gặm bữa sáng vừa hỏi nam nhân ngồi bên cạnh.

Nam nhân nghe xong làm biếng ngáp dài, chậm rãi uống ly sữa đậu nành trong tay.

"Buổi đấu giá lần này đặc biệt như vậy, làm sao có thể bỏ qua."

"Nhưng còn Tư Đồ..."

"Chúng ta trước trời tối là có thể trở về rồi, rời đi một ngày cũng chẳng có gì là ghê gớm." Nam nhân thuận miệng nói, ngón tay vô thức âm thầm cho vào túi quần, nhẹ nhàng vuốt ve mảnh ngọc tỳ hưu.

Nghĩ đến Tư Đồ Bách giờ khắc này có khả năng đang nổi trận lôi đình, trong lòng Ân Thịnh có chút đắc ý vì trò đùa dai của mình, nhưng đồng thời cũng không biết bản thân vì sao lại nảy sinh chột dạ.

Ngồi kế Nhạc Chương đương nhiên là Ân Thịnh, người mà đáng lý ra vào ngày lễ tình nhân hôm nay phải dính chặt với Tư Đồ, thế nhưng hiện tại lại đang trên đường cùng Nhạc Chương thẳng tiến đến buổi đấu giá.

Mà Tư Đồ ở một nơi khác, không lường trước được sự việc liền mãnh liệt tức giận.

https://thuviensach.vn

"Điện thoại tắt máy?!"

Tư Đồ rống to một tiếng khiến Ngân sợ hãi rúc người vào khe hở giữa ghế sofa và vách tường

"Chết tiệt!"

Tư Đồ cáu kỉnh vò tóc, chân mang dép lê xoay vòng vòng suy nghĩ.

Hắn hiện tại có nên đi theo hay không? Nhưng...Nhưng mà hắn còn phải đi làm! Tên kia! Dù gì cũng là cố vấn cảnh sát, tuy thân phận không được công khai....Chẳng lẽ vì như vậy nên cứ việc thích thì nghỉ sao? Muốn bị trừ tiền lương sao?

Đúng rồi, nếu đem tiền lương ra để uy hiếp, tên kia có lẽ sẽ ngoan ngoãn hơn một chút...Không được, cái này căn bản là không có khả năng!

Tư Đồ thở hắt, thả người xuống ghế sofa, duỗi dài chân ngửa đầu nhìn lên trần nhà.

Tối qua cùng Ân Thịnh cũng coi như đã trao nhau nụ hôn chân chính rồi đi−−−− ý tứ của hắn muốn nói cả hai tối qua là cậu tình tôi nguyện mà nên.

Hắn lúc đó quả thật có phần kích động, khó khăn lắm mới tiến được xa như vậy còn được voi đòi tiên táy máy tay chân chọc giận Ân Thịnh. Bản thân tự biết hổ thẹn, không đợi Ân Thịnh đuổi liền tự động biến thành bé ngoan quay về nhà, mà hôn nay trở lại đón y lại phát hiện...

Tên kia thế nhưng chuồn đi mất!

Buổi đấu giá khốn kiếp kia đến tột cùng có gì tốt!

Tư Đồ tức tối không chịu nổi, nhưng lại chẳng thể nề hà, mắt thấy giờ làm đã sắp đến, đành đứng dậy mở cửa bước đi. Trước khi rời khỏi, còn cúi người ôm Ngân mang theo.

https://thuviensach.vn

"Meo!"

Con mèo Ba Tư mũm mĩm nằm dài trên ghế phó lái giương mặt bất mãn nhìn Tư Đồ.

"Đừng nhìn tao như vậy." Tư Đồ đốt điếu thuốc: "Chủ của mày bỏ rơi tao rồi, vậy nên cả ngày hôm nay chỉ có hai đứa mình với nhau thôi."

"Meo meo..."

Ngân đối hắn biểu lộ ánh mắt đồng tình đầy thương cảm, Tư Đồ ngồi cạnh đành bất lực thở dài.

"Hôm nay Tiểu Nhị ở nhà nghỉ ngơi."

Thời điểm đến văn phòng, Hồ Diệp liền tiến tới, cầm tập tư liệu trên tay nói với hắn: "Cậu ấy vốn không muốn xin nghỉ, tôi nghe xong bác bỏ ngay lập tức."

"Ừm." Tư Đồ gật đầu, mở cửa phòng làm việc ra, Hồ Diệp lúc này mới phát hiện trong tay nam nhân đang ôm một cục bông trắng muốt, anh tò mò tiến đền liếc mắt nhìn.

"Ngân?" Hồ Diệp lấy làm lạ hỏi: "Sếp, anh mang nó đến đây làm gì?"

"Cùng trải qua lễ tình nhân!" Lời Tư Đồ đằng đằng sát khí, Hồ Diệp lạnh toát mồ hôi, lập tức ý thức được ngày hôm nay các đồng nghiệp đội cảnh sát hình sự là gặp phải xui xẻo rồi.

"Tư liệu đâu?" Tư Đồ không hề nhiều lời, nhấc chân đi thẳng tới bàn làm việc ngồi xuống.

"Thưa đây." Hồ Diệp vội nghiêm túc trình tập tư liệu lên bàn, lật lật vài tờ,sau đó duỗi tay chỉ vào một chỗ: "Toàn bộ những hộp socola tặng đến nhà trong vòng ba năm đều đã được giám định, xác thực duy chỉ năm này

https://thuviensach.vn

là có biến đổi lớn, về phần hộp socola ngày hôm qua, máu trong đó đích thị là máu con chó nhà Tập Lan nuôi."

"Thế hộp socola của hôm nay đâu?"

"Hôm nay không có." Hồ Diệp nói: "Hôm qua Tiểu Lý đã hỏi cặn kẽ Tập Lan cùng Trần Tranh ít chuyện cũ, phát hiện một sự trùng hợp ngẫu nhiên vô cùng."

Tư Đồ: "A?"

"Có một người đàn ông tên gọi Lý Lực, từng là học trưởng của Tập Lan, sau đó lại là cấp trên làm chung công ty. Hắn ta ba năm trước chết do tai nạn xe cộ ngoài ý muốn."

"Ba năm trước?" Tư Đồ ngẩng đầu lên, Hồ Diệp hiển nhiên cảm thấy chuyện này có khả năng liên can với vụ án: "Bởi cũng thời điểm đó socola mới bắt đầu xuất hiện, mặc dù Tiểu Lý cùng Tập Lan bọn họ chẳng để ý lắm, nhưng..."

Hồ Diệp: "Có khả năng đó chính là nguyên nhân dẫn đến toàn bộ sự việc..."

"Quả thật có khả năng." Tư Đồ gật đầu: "Tư liệu về Lý Lực đâu?"

"Sáng sớm nay Tiểu Lý mới báo cáo lại cho tôi chuyện này, tôi đã bảo cậu ấy đi thu thập tư liệu rồi." Hồ Diệp khẽ nhìn Tư Đồ: "Vậy nên còn phải đợi thêm chút nữa."

"Hiện tại ba người Tập Lan đang ở nơi nào?"

"Ở nhà Nhạc Chương, Tiểu Lý đã phái người đến bảo vệ bọn họ." Hồ Diệp nói: "Nhạc Chương có căn dặn, tuyệt đối không thể để bọn họ bước chân ra khỏi nhà cậu ta nửa bước."

https://thuviensach.vn

"Cứ như vậy đi." Tư Đồ từ trong ngăn tủ lấy ra xấp văn kiện, lật xem từng tờ một: "Trước khi bắt được kẻ tình nghi chúng ta cũng chẳng thể làm gì nhiều, đem những vụ án khác chưa xử lý xong cùng lúc tiến hành thôi."

Hắn chọn vài vụ án trong xấp văn kiện rồi giao cho Hồ Diệp: "Bảo người trong đội tích cực lên một chút, đừng tưởng rằng đến lễ tình nhân là có thể làm biếng!"

"Mấy vụ án này, bảo bọn họ hôm nay trước khi tan sở phải đem toàn bộ tư liệu cùng báo cáo nộp lại hết cho tôi!"

Hồ Diệp thầm mặc niệm cho những đồng đội khác, vươn tay tiếp nhận phần tư liệu, ngắn gọn đáp: "Rõ!"

Trong lúc Tư Đồ phẫn nộ dồn hết mã lực vùi đầu vào công việc vì lễ tình nhân mà không thấy tình nhân, thì một bên khác Ân Thịnh và Nhạc Chương trái lại rất giống đang cùng tận hưởng ngày lễ với nhau.

"Nghe nói hương vị Du trà* ở chỗ này không tệ chút nào." Nhạc Chương tay cầm ổ bánh mì thịt, gặm đến miệng dính đầy dầu mỡ: "Uống thử không?"

*Du trà: loại trà được làm từ cây Sở Dầu.

"Ừm..." Ân Thịnh trả lời qua loa, y có chút mất tập trung quay đầu quan sát chung quanh, ánh mắt lóe lên tia nghi hoặc.

"Sao vậy?" Nhạc Chương vừa hỏi vừa giơ tay ra hiệu với chủ quán, tuy cậu xuyên suốt đường đi ăn uống không liền miệng, nhưng cái bụng hiển nhiên vẫn chưa phát ra tín hiệu "Đã đủ rồi".

"Luôn cảm thấy có người..." Ân Thịnh nhỏ giọng nói, sau đó lại ngập ngừng: "Quên đi, có thể là tôi bị áo giác thôi."

https://thuviensach.vn

"Có khi nào là Tư Đồ theo tới không?" Nhạc Chương bỉ ổi cười, đoạn dùng cùi chõ thúc thúc Ân Thịnh: "Tên đó nhất định là tức đến chết rồi."

Ân Thịnh thoáng ngó qua đồng hồ đeo tay, miệng im lặng không nói, đằng này ông chủ vừa bưng ra hai chén Du trà, Nhạc Chương còn chưa kịp ngồi xuống từ từ thưởng thức thì đằng kia Ân Thịnh đã vẫy tay: "Gói lại mang đi."

Nhạc Chương: "..."

"Cậu gấp cái gì chứ?" Nhạc Chương cầm hộp cơm tự làm vừa định mở ra ăn lên, tiến tới nói: "Mới bắt đầu giờ cơm trưa thôi mà."

"Tôi có dự cảm chẳng lành." Ân Thịnh liếc mắt nhìn Nhạc Chương, xong lập tức ngẩng đầu nhìn sắc trời: "Sắp mưa rồi."

"Hả?" Nhạc Chương không tin vào tai mình, miệng cắn cắn cái muỗng nhỏ, giơ tay che nắng rồi ngước lên nhìn ngó: "Trông màu trời hình như không giống như là sắp mưa a..."

Lời còn chưa dứt, đã thấy phía xa xa gần kề ngọn núi mơ hồ có chút âm u.

"Đó là..."

Sắc mặt Nhạc Chương thoắt cái trở nên nghiêm túc, mấy ngụm liền uống hết Du trà, phần đồ ăn vặt còn lại toàn bộ đem cất kỹ vào túi vải lớn đeo sau lưng. Cậu giơ tay kéo Ân Thịnh: "Lúc này cần phải nhanh chân một chút."

"Cái gì?" Ân Thịnh nãy giờ chỉ đoán bằng trực giác, mà những lời này của Nhạc Chương một khi đã nói ra là tất có đạo lý.

https://thuviensach.vn

"Bầu trời bất ngờ nổi mây." Nhạc Chương nhíu mày: "Cái miệng quạ đen của cậu, có khả năng là đã nói trúng rồi a."

Quả nhiên−−−

Khi hai người tới được đỉnh núi, bãi đất trống trước mặt tuy đã dựng lên bàn đấu giá, thế nhưng một bóng người cũng chẳng thấy đâu.

Dưới tán cây đại thụ, bức tượng Phật đá không vướng bụi trần hướng mắt về phía cánh rừng xa xa, Nhạc Chương cùng Ân Thịnh tiến gần, cách bàn đấu giá khoảng mười mét thì dừng chân.

Ân Thịnh: "Kết giới?"

"Đã vậy còn không phải loại kết giới bình thường." Nhạc Chương nhíu mày: "Có người đến trước một bước."

Ân Thịnh nheo mắt, vươn tay túm lấy kết giới vô hình trước mặt, giữa không trung yên ắng bỗng chốc như rung động, sau đó bãi đất trống trước mặt liền khôi phục hình dạng thật của mình, bàn đấu giá vốn sừng sững nay lại ngổn ngang hỗn độn, từng băng ghế gỗ nằm la liệt khắp xung quanh, trên mặt đất còn loang lỗ vết máu...

"Là bị cướp sao?" Nhạc Chương khó hiểu: "Đáng lý ra chỗ này người thường không thể tìm thấy được."

"Cho nên hiển nhiên đây không phải tác phẩm của người thường." Ân Thịnh bước nhanh tới trước lật ngửa bàn đấu giá lên, rồi ngồi xổm xuống tìm tới tìm lui.

"Tìm gì vậy?" Nhạc Chương đeo túi vải tới gần, tò mò nhìn Ân Thịnh.

"Tìm vật ngày hôm nay sẽ bán đấu giá..."

https://thuviensach.vn

Nhạc Chương suy nghĩ một chút, chợt nhớ ra: "A, cậu là nói Kỳ Lân đỉnh?"

"Không chỉ vậy." Ân Thịnh đứng dậy, nhìn ngắm xung quanh: "Còn có cổ hương dùng để phối hợp cùng Kỳ Lân đỉnh, cổ hương ngàn năm...Muốn phát huy tác dụng của nó bắt buộc phải dựa vào Kỳ Lân đỉnh, tuyệt hảo ghép đôi."

"Cậu cần để làm gì?" Nhạc Chương nghi hoặc: "Đó vốn là chiêu hồn*..."

*Chiêu hồn thuật: là một phương pháp hoặc một khả năng đặc biệt dùng để dẫn dụ linh hồn người đã chết về.

Nói tới đây chân mày Nhạc Chương cau lại: "Đừng nói là cậu muốn làm chuyện ngốc nghếch gì đó nha?!"

Ân Thịnh quay đầu liếc cậu, vẻ mặt thâm sâu khó lường. Y không trả lời, chỉ nói: "Không còn ở đây."

"Không còn?" Nhạc Chương há hốc: "Chẳng lẽ đối phương phá nát tan chỗ này là vì muốn cướp..."

"Cổ hương ngàn năm trăm năm hiếm thấy." Ân Thịnh tay nắm chặt thành quyền, gương mặt trước giờ không dễ biểu lộ tâm tình nay lại nảy sinh chút kích động: "Người kia cướp nó để làm gì..."

"Trên đời này chẳng có gì là trùng hợp cả." Nhạc Chương nhún vai, dùng chân đá những thứ đồ lỉnh kỉnh dưới đất sang một bên, toàn bộ đều là những thứ hàng hóa thông thường không đáng giá, có thể tìm thấy ở bất kỳ nơi nào.

"Ý cậu muốn nói..."

https://thuviensach.vn

"Đối phương hẳn là có cùng mục đích với cậu." Nhạc Chương nhìn Ân Thịnh trong chốc lát, đoạn đưa tay đỡ lên một chiếc ghế gỗ, ngồi xuống, khoanh tay nhìn y: "Chuyện của Đông Ngũ, cậu còn nhớ được bao nhiêu?"

...

Buổi chiều.

Tư Đồ tìm đủ việc để làm, nhưng quả thật việc cần làm chẳng nhiều, thế là đành phá giấc ngủ của Ngân, đem nó từ ghế sofa nâng lên.

"Thật ra Thịnh có thích tao không?" Hắn giương mắt nhìn con mèo trên tay, lầm bầm: "Mày nghĩ sao?"

Ngân nghiêng đầu, le lưỡi.

"Trong tiềm thức cậu ấy cũng không bài xích tao, bất quá lý trí lại kịch liệt từ chối." Tư Đồ một tay chống dưới cằm, tay còn lại túm nhẹ lấy cái lỗ tai be bé của Ngân.

"Tại sao chứ?"

"Meo..." Ngân khẽ run lên, giơ chân duỗi móng vuốt ra liếm liếm.

"Suy cho cùng cậu ấy tại sao lại mất trí nhớ?" Tư Đồ nói tới đây bỗng thất thần.

Vấn đế này hắn đã nghĩ tới vô số lần, không phải do phần não tổn thương, mà là nguyên nhân tâm lý. Vậy rốt cục là nguyên nhân tâm lý gì? Nếu tìm được, nói không chừng có thể khiến Ân Thịnh phục hồi ký ức.

Chẳng lẽ bởi vì màn ác đấu kia? Chẳng lẽ mấu chốt nằm ở Đông Ngũ? Hay là...Ân Thịnh lúc đó cũng không có ý muốn giết chết Đông Ngũ, mà là do không chịu nổi đả kích?

https://thuviensach.vn

−−−Nhà họ Đông và nhà họ Ân từ xưa đến nay luôn đối đầu với nhau, nhà họ Ân là thiên phú dị bẩm*, còn nhà họ Đông là tự dựa vào thực lực, thậm chí phải trả giá cùng nỗ lực gấp trăm lần mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp nhà họ Ân.

*Thiên phú dị bẩm: trời sinh năng lực khác thường.

−−−Đông Ngũ cùng tôi từ nhỏ đã quen biết...

Nhớ đến lời Ân Thịnh từng nói, Tư Đồ liền mãnh liệt lắc đầu.

"Không đâu không đâu, chủ nhân nhà mày là thích tao, không phải thích cái tên nhà họ Đông kia đâu!"

Bỗng Ngân ngừng liếm móng vuốt, lỗ tai hơi động, quay đầu cảnh giác nhìn về phía cửa ra vào.

"Ngân?"

Tư Đồ cũng nương theo ánh nhìn của nó, chỉ thấy cửa phòng làm việc của mình bất ngờ mở toang so với ban đầu, mà ngoài cửa lại khôngcó lấy một bóng người.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 53

Nếu không phải Ngân đột nhiên ngẩng đầu, Tư Đồ căn bản sẽ không biết cánh cửa phía sau đã mở ra tự bao giờ.

Cửa kia như thể cùng người chơi trốn tìm, Tư Đồ vừa quay đầu, cánh cửa liền ngưng động, loại cảm giác quỷ dị không ngừng tràn ngập vào trong văn phòng, khiến sống lưng không khỏi ớn lạnh.

Tư Đồ chậm rãi đứng dậy, vừa đưa tay chạm tới bao súng sau thắt lưng, vừa lấy điện thoại ra bấm số.

Hồ Diệp đang ở phòng tài liệu tìm Tiểu Lý hỏi chuyện, chợt nhận thấy điện thoại di động trong túi quần không ngừng rung lên ong ong.

"Sếp?" Hồ Diệp liếc mắt qua màn hình, cảm thấy có chút lạ kỳ, rất nhanh bấm nhận cuộc gọi: "Alo?"

"Có gì đó xuất hiện..."

Phía đầu dây bên kia, Tư Đồ cơ hồ chỉ thì thào không thành tiếng, miệng bởi vì kề sát điện thoại nên có thể nghe thấy rất rõ ràng thanh âm hít thở của hắn.

"Cái gì?"

Hồ Diệp phút chốc ngẩn người, ngay sau đó lại trợn to mắt: "Giờ anh đang ở đâu vậy sếp?"

https://thuviensach.vn

"Văn phòng." Tư Đồ cầm điện thoại từ từ tiến về phía sau bàn làm việc, ánh mắt chăm chú quan sát cửa ra vào ở đối diện: "Cậu gọi điện cho Khâu Lạc, bảo cậu ta mau tới đây."

Cũng thời khắc đó tại một địa điểm khác.

Cậu đạo sĩ trẻ tuổi Khâu Lạc lần đầu tiên đối mặt với thách thức cam go nhất đời mình.

"Ách..." Khâu Lạc ngỡ ngàng nhìn nam nhân trước mặt, mà Giải Ứng Tông lúc này lại đem hai tay chống lên vách tường phía sau Khâu Lạc, gần như đem cậu nhóc bủa vây trong lòng ngực anh.

"Cậu vừa nói cái gì?"

Giải Ứng Tông nở nụ cười thân thiện với Khâu Lạc, bất quá Khâu Lạc cảm thấy nụ cười này thật khiến người ta sởn hết cả tóc gáy.

"Tôi nói...Tôi sẽ cùng anh đến...Tiệc đứng..."

Dừng một chút, Khâu Lạc lại nói: "Là Ân tiên sinh dặn tôi..."

"Tôi làm gì còn cần đến cậu ta sắp xếp?" Giải Ứng Tông cúi thấp đầu, giữa hai người chỉ còn chừa lại chút khoảng trống để hô hấp, Khâu Lạc vô thức hít vào hương nước hoa nhàn nhạt dễ ngửi tản ra từ người nam nhân nọ.

"Anh có thể sẽ gặp nguy hiểm." Khâu Lạc bất giác nghĩ nam nhân này trời sinh sở hữu ánh mắt sắc bén đến như vậy là để mình không thể trực tiếp đối diện cùng anh ta, nhưng cậu vẫn cứ kiên trì nói: "Hộp quà kia đã bị thứ không sạch sẽ dây vào, anh tiếp xúc với nó, đương nhiên cũng sẽ dính phải thứ không sạch sẽ."

https://thuviensach.vn

"Cậu đã theo đuôi tôi được bao nhiêu ngày rồi? Hả?" Giải Ứng Tông đưa tay túm lấy một luồng tóc đen gần kề lỗ tai Khâu Lạc, dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ: "Ngày đó từ cảnh cục đi ra cậu liền theo tôi đúng không? Vậy cậu có nhìn thấy tôi xảy ra chuyện gì không?"

Khâu Lạc lắc đầu: "Trước khi chưa xác định kỹ càng, tuyệt đối không thể đưa ra kết luận."

Giải Ứng Tông híp mắt: "Cậu có biết muốn theo tôi đến tham gia tiệc đứng sẽ nhận được kết cục gì hay không?"

"Kết cục?"

Khâu Lạc không hiểu: "Có ý gì?"

Giải Ứng Tông nhìn chằm chằm vào đôi đồng tử đen láy trong suốt của cậu hồi lâu, sau đó đột nhiên phá lên cười: "Trở thành người của..."

Ong ong −−−

Điện thoại di động trong túi quần bò của Khâu Lạc vang lên, bởi vì thân người cả hai kề sát nhau, vậy nên đều cùng lúc cảm nhận được chấn động nhẹ.

"...Nghe máy đi."

Giải Ứng Tông mới nói được nửa câu đã bị cắt ngang, hết sức khó chịu thu tay về đứng sang một bên.

Khâu Lạc lấy điện thoại ra, Giải Ứng Tông liền phát hiện thì ra đó là một mẫu điện thoại đời cũ, loại lật nắp, màn hình xanh lỗi thời, chỉ đơn giản bao gồm hai chức năng nhận cuộc gọi cùng tin nhắn.

Giải Ứng Tông lúc này chẳng khác lão già ghiền đồ cổ là mấy, ánh mắt tựa như đang đánh giá Khâu Lạc cùng món đồ trên tay cậu, mà Khâu Lạc bị

https://thuviensach.vn

nhìn đến có chút không được tự nhiên, vội dứt khoát quay người sang hướng khác.

"Alo?"

"Khâu Lạc phải không? Hồ Diệp đây."

"A...Anh Hồ..."

Khâu Lạc còn chưa kịp chào hỏi, đã nghe Hồ Diệp kêu réo cậu: "Đừng nói gì nhiều, bây giờ việc trước tiên là phải đến cảnh cục ngay! Nhanh chân lên!"

"A?"

Khâu Lạc sững sờ, nhưng nghe giọng Hồ Diệp tựa hồ rất khẩn cấp, trong lòng cậu cũng bắt đầu dấy lên một hồi khẩn trương.

"Được được, đến ngay."

Nói xong lập tức cúp máy, vơ chiếc cặp đi học nằm trên mặt đất đeo lên người, dùng tốc độ gió thổi lướt ngang qua mặt Giải Ứng Tông.

Chẳng qua cậu vừa mới vọt được mấy bước, cổ áo đã bị người ở phía sau giữ lại.

Giải Ứng Tông: "Vừa rồi là Hồ Diệp gọi à? Có chuyện gì?"

"Cảnh cục hình như xảy ra chuyện, cần tôi đến ngay."

"Tên tiểu tử Ân Thịnh kia đâu?" Giải Ứng Tông miệng thì hỏi như thế, nhưng chân đã vội nối gót Khâu Lạc chạy ra cửa.

...

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh và Nhạc Chương ngồi bất động trên đỉnh núi Long Môn, bầu trời hiện tại đã quang đãng trở lại, nhìn hai người như vậy thật giống đang hưởng thụ kỳ đi chơi dã ngoại cùng nhau. Dù sao buổi đấu giá cũng không diễn ra.

"Nhà họ Đông cùng nhà họ Ân trước nay đều không phải là đối thủ của nhau."

Ân Thịnh ngửa đầu nhìn tán cây đại thụ: "Bọn họ về phương diện dưỡng tiểu quỷ rất lợi hại."

"Đông Ngũ..." Trong phần kí ức mơ hồ, Ân Thịnh bất chợt lục lọi ra một thân ảnh: "Khi còn bé có phải là đã từng gặp?"

"Cái đó tôi không rõ." Nhạc Chương nhún vai: "Có điều từ khi chúng ta quen biết nhau, tôi đã thấy tên kia luôn gây phiền phức cho cậu."

"Nga." Ân Thịnh gật gù, trong đầu hiện lên bóng dáng nho nhỏ giương nanh múa vuốt, y mở miệng muốn nói cái gì, nhưng rốt cục vẫn là im lặng.

Chuyện mà y quên mất không phải chỉ có liên quan đến đội hình sự thôi sao? Như thế nào chuyện của người này cũng không nhớ nỗi...

−−−Anh hại chết anh trai của tôi, bây giờ lại cứ thế quên sạch!

Lời Đông Lục nói chợt vang vọng bên tai, trong lòng y bất giác có chút phiền muộn.

Chẳng nhẽ là vì cái chết của Đông Ngũ...Mà nếu vậy...Đông Ngũ rốt cục là chết như thế nào?

"Ân Thịnh?" Nhạc Chương giơ tay huơ huơ trước mặt nam nhân vẫn đang ngẩn người kia: "Cậu sao thế?"

https://thuviensach.vn

"Không sao..." Ân Thịnh chậm rãi duỗi người: "Nhạc Chương cậu có biết nguyên nhân cái chết của Đông Ngũ không?"

"Ách..."

Nhạc Chương mở to mắt ngạc nhiên: "Do tai nạn."

"Tai nạn?" Ân Thịnh nhìn cậu, lập tức nheo mắt: "Cậu biết rõ?"

"Ách..."

"Cậu rõ ràng biết rõ." Ân Thịnh chẳng hiểu vì sao trong lòng lại bốc lên lửa nóng: "Cậu biết, Tư Đồ biết, Hồ Diệp Tiểu Nhị biết, Đông Ngũ biết, Giải Ứng Tông thật giống như cũng biết, tại sao chỉ có tôi là không biết?"

"Cũng không còn cách nào khác." Nhạc Chương nhún vai: "Tư Đồ hắn đã nói với cậu rồi đúng không? Nếu nhắc đến chuyện cũ với cậu, cậu sẽ đau đầu đến ngất xỉu."

"Cho nên?"

"Cho nên trừ phi là cậu tự mình nhớ lại." Nhạc Chương lắc đầu: "Bằng không chúng tôi cũng không có biện pháp."

Ân Thịnh rất muốn lớn tiếng nói đây là dùng lý lẽ gì để ngụy biện! Chẳng lẽ thật không có biện pháp nào khác?!

Nhưng nghĩ lại lần trước, khi Tư Đồ kích động muốn nói ra toàn bộ, chính mình thế nhưng không chịu được nỗi đau như da đầu bị xé toạt mà ngất đi...

Thế là lửa giận vừa vọt lên đã ỉu xìu hạ xuống.

Đoạn y nhìn xuống chân núi hồi lâu.

https://thuviensach.vn

"Quay về thôi."

"Hả?"

"Bỏ đi, mau quay về thôi." Y nói: "Vật đã mất, chỉ còn nước nghĩ cách khác."

"Chiêu hồn thuật không phải cứ muốn là có thể tùy tiện dùng loạn được." Trên đường xuống núi, Nhạc Chương không yên lòng nói: "Dù cho cậu đơn giản chỉ muốn dùng để tìm Đông Ngũ..."

Ân Thịnh yên lặng, ánh mắt dõi về chân trời nhạt màu phía xa xa, lỗ hỏng ký ức vốn chưa từng gây trở ngại gì đến y, nhưng từ khi Tư Đồ xuất hiện, tất cả đột nhiên thay đổi hẳn.

Hóa ra những thứ đồ vật trước giờ không để tâm đến, giờ khắc này không tìm thấy lại khiến y bối rối phiền não.

Phải chăng tình cảm là như vậy? Muốn liều lĩnh lấp đầy khoảng trống tâm tư, chính mình luôn cảm thấy thiếu hụt thứ gì, chính mình luôn cảm thấy không cách nào có thể cùng người kia có liên hệ với nhau.

Hay chỉ riêng y có cảm giác này? Bởi trí nhớ đã mất đi...

Bản thân y có thể nhận ra, rằng ẩn dưới từng cử chỉ hành động của Tư Đồ đối với mình luôn mờ nhạt có một tầm quan trọng không cách nào thay thế.

Là loại cảm giác an tâm tuyệt đối, chỉ cần vươn tay liền có thể chạm tới tầng tầng lớp lớp ấm áp.

Bất quá giữa hai người giống như bị ngăn cách bởi điều gì, nếu quả thật mối quan hệ của y cùng Tư Đồ không hề tầm thường, vậy chẳng phải hiện tại chính mình lại có vẻ rất xa cách với người kia sao?

https://thuviensach.vn

Thật giống nhìn vào gương, nhìn ra được hình ảnh của bản thân, nhưng luôn cảm thấy đó là một người khác...Một người hoàn toàn không liên can gì tới y.

"Tư Đồ là một người đàn ông tốt." Còn vài bước chân nữa là đến trạm xe, Nhạc Chương bất ngờ phun ra một câu: "Không phải ai cũng đủ kiên nhẫn lần nữa bắt đầu lại đoạn đường tình cảm dang dở, hơn nữa lại còn vào ngay thời điểm đối phương chẳng nhớ rõ anh ta là ai."

Ân Thịnh liếc mắt nhìn Nhạc Chương một cái, đối với cậu bạn trẻ đột nhiên nổi hứng văn vẻ này cảm thấy có chút không thích ứng.

"Tôi với Tư Đồ trước đây quả thật đúng là...?"

Nhạc Chương chớp chớp mắt, trên thực tế Tư Đồ cùng Ân Thịnh lúc trước đã được công nhận là một đôi, hai người cũng tâm ý tương thông tự ngấm ngầm hiểu lấy tâm tư của nhau, chỉ là vẫn chưa xuyên thủng lớp giấy mỏng dính trên ô cửa sổ chắn ở giữa, chưa đẩy mối quan hệ tiến xa hơn.

Nhớ không lầm, Tư Đồ ngày đó muốn tỏ tình...Chỉ là ông trời không chiều lòng người, Ân Thịnh ngày đó vừa vặn xảy ra chuyện.

Nhạc Chương nổi lên lòng thương cảm hiếm thấy đối với Tư Đồ, rất nhanh gật đầu quả quyết: "Đúng vậy a, hai người vốn là một đôi."

Ô cửa sổ kia rốt cục cũng bị chọc thủng.

Chẳng qua người ra tay chọc thủng lại không phải là người trong cuộc.

Tư Đồ ở phòng làm việc hắt hơi một cái rõ to, mà Khâu Lạc đứng bên cạnh hiện tại sắc mặt khó coi vô cùng.

"Tên kia đem linh hồn mình bán cho quỷ sư."

https://thuviensach.vn

Khâu Lạc nhấn mạnh nói: "Chuyện này phải mau nói cho Ân tiên sinh biết."

"Thế nào là bán linh hồn cho quỷ sư?" Giải Ưng Tông chưa hiểu rõ: "Thường không phải là bán cho ác quỷ sao?"

Khâu Lạc không đếm xỉa tới lời đùa cợt của anh, nghiêm túc nói: "Quỷ sư có thể tự mình thuần phục và nuôi dưỡng quỷ, song song đó một cường đại quỷ sư có thể điều động hằng hà vô số loại linh hồn với nhiều cấp bậc khác nhau làm quỷ bên cạnh nuôi dưỡng, mà quỷ có thể làm rất nhiều chuyện, từ chuyện con người có thể làm đến chuyện con người không thể làm...Vậy nên chẳng khác gì một con dao hai lưỡi, nếu là quỷ sư tốt đương nhiên sẽ không dùng quỷ để làm việc xấu, nhưng nếu là quỷ sư xấu..."

Tự bản thân Khâu Lạc cũng có chút mờ mịt, Đạo giáo của cậu cùng quỷ sư trước nay vốn không đội trời chung, từ rất sớm trước đây, cậu đã thấm nhuần cái tư tưởng quỷ sư chính là những gì xấu xa nhất, tàn ác nhất.

Chưa từng có ví dụ chứng minh trên đời thật có tồn tại quỷ sư "Tốt".

Giải Ưng Tông cùng Tư Đồ nhìn Khâu Lạc nói được một nửa liền tự mình ngẩn ra, hoàn toàn im lặng.

"Này?!"

Giải Ưng Tông giơ tay đánh lên trán cậu: "Mau thu hồn về!"

Khâu Lạc đau đến đỡ trán, đờ người một lúc mới kịp phản ứng bản thân thì ra chỉ mới nói được nửa chừng: "Nga, ách...Ý của tôi là, nghi phạm các người cần bắt đã đem bán linh hồn mình cho một quỷ sư, hiện tại linh hồn của hắn ta là bị thao túng, hơn nữa sức mạnh so với trước đây trở nên mạnh hơn rất nhiều."

"Bị thao túng?"

https://thuviensach.vn

"Không phải hắn chủ yếu là muốn làm hại Tập Lan sao?"

"Đó coi như là điều kiện trao đổi." Khâu Lạc nói: "Nói cho chủ nhân biết yêu cầu của mình, mà điều quỷ sư khống chế hắn có thể làm được chính là khiến linh hồn hắn trở nên thập phần mạnh mẽ, mục đích hại chết Tập Lan...Nói không chừng cũng là muốn đem linh hồn Tập Lan thu hồi..."

Hồ Diệp tiếp thu từng lời của Khâu Lạc như nuốt trứng còn vỏ: "Chuyện này...Rốt cục là thể loại gì a..."

"Biến thái chứ gì nữa."

Tư Đồ một bên chống tay dưới cằm, một bên cầm bút chọt chọt phần tài liệu có liên quan đến Lý Lực do Hồ Diệp vừa đem tới.

"Đây chính là chứng cứ biến thái."

Trong thực tế, những chuyện như thế này khắp nơi đều có thể nhìn thấy, một nam nhân yêu thích một nữ nhân, vì nữ nhân kia làm rất nhiều chuyện, mà nữ nhân một chút cũng không tiếp nhận tình cảm, thậm chí còn dứt khoát cự tuyệt nam nhân, sau đó nam nhân uống say lái xe nên xảy ra tai nạn, cách lễ tình nhân vừa vặn đúng một tuần lễ. Quãng thời gian tiếp theo, hồn phách của hắn như cũ không nỡ rời xa nữ nhân, miễn cưỡng từng ngày lưu lại dương gian, mỗi lần gần đến lễ tình nhân là tặng quà, mãi cho tới khi nữ nhân này đột nhiên muốn kết hôn.

Phân đoạn trước đương nhiên là thông qua dò hỏi Tập Lan mà biết, phân đoạn giữa là thông qua hồ sơ tử vong của nam nhân nọ mới biết.

Còn về sau như thế nào, quả thật không khó để người ta suy đoán.

Bởi vì yêu mà sinh thù hận, trên đường đâu đâu cũng có. Chỉ là người sẽ chọn phương thức như vậy để đoạn tuyệt không có bao nhiêu.

https://thuviensach.vn

Phần lớn là từ nay trở thành người dưng, chỉ cần thấy mặt liền sinh chán ghét. Tư Đồ nghĩ tới đây chợt có chút thất thần −−−− từ nay trở thành người dưng, không còn liên hệ gì đến nhau, phương thức kết thúc tình yêu này thật ra mới đúng là tàn khốc nhất.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 54

Thời điểm Ân Thịnh cùng Nhạc Chương về tới thành phố thì thời gian cũng không còn sớm nữa, đợi xe buýt dừng ở trạm, sau đó mới bắt taxi, mãi cho đến khi taxi dừng trước cảnh cục đã là chạng vạng tối ngày lễ tình nhân.

"Lễ tình nhân lại không thể cùng tình nhân ở bên nhau." Nhạc Chương cố ý nhấn mạnh: "Không ai thấy thương cho cái số tội nghiệp của đội trưởng Tư Đồ hết a."

Ân Thịnh há miệng, nhưng không phải muốn phản bác. Y có chút hối hận vì chính mình đã hỏi Nhạc Chương chuyện kia, nếu như không hỏi, vậy thì có thể vờ như không biết, bản thân cũng không bị ràng buộc bởi bất cứ điều gì.

Mà bây giờ hồi tưởng lại tất cả những hành động của Tư Đồ, cảm thấy hình như chính mình đáp lại hắn không được tử tế cho lắm...đối với Tư Đồ quả thật có chút không công bằng.

Hai người xuống xe, vừa vặn nhìn thấy cả đám người bọn Tư Đồ từ trong cảnh cục đi ra, Tư Đồ cùng Giải Ứng Tông đi ngang hàng nhau, hình như đang nói gì đó. Phần Khâu Lạc và Hồ Diệp thì tụt lại ở phía sau một bước, ánh mắt Ân Thịnh rơi trúng ngay khoảnh khắc Giải Ứng Tông kín đáo đưa cho Tư Đồ một tờ thiệp mời mỏng dính −−−− y chợt giật mình nhớ tới, tấm thiệp kia là để tham dự tiệc đứng lễ tình nhân...

Nhạc Chương nhẹ nhàng ở bên tai Ân Thịnh "Ơ" một tiếng: "Xem ra nếu không có cậu, cũng sẽ có người khác chạy đến bên đội trưởng Tư Đồ thôi

https://thuviensach.vn

đúng không?"

Trong lòng Ân Thịnh đột nhiên có chút bực dọc, hơn nữa chẳng hiểu vì sao khi thấy hai người họ đứng chung một chỗ tâm tư lại đặc biệt cảm thấy khó chịu, nhất là lúc chứng kiến Tư Đồ nhận lấy thiệp mời đem cho vào túi áo.

Chết tiệt, không phải đã nói với mình là sẽ không đi sao!?

Đám người Tư Đồ mới vừa ra đến bậc tam cấp, liền thấy Ân Thịnh và Nhạc Chương đứng cách đó không xa. Tư Đồ trợn to mắt, chỉ một bước chân đã lao xuống khỏi thềm đá, vội vã chạy tới.

"Thịnh!"

Nghe được Tư Đồ gọi thẳng tên mình một cách thân mật, không biết vì sao, lửa nóng trong người Ân Thịnh mới nãy hẵng vẫn còn đang cuồn cuộn dâng trào nay lại đột nhiên tiêu tán không ít. Y nhìn nam nhân trước mặt, đoạn liếc mắt sang Giải Ứng Tông.

"Các người đến đây...Làm gì?"

Giải Ứng Tông đối mặt với giọng điệu có hơi hướng tựa như chất vấn của Ân Thịnh liền ngẩn người một chút, tức thì nhếch miệng nở nụ cười chứa đầy tà khí: "Đến mời Tư Đồ tham dự tiệc đứng ngày tình nhân."

Nam nhân nhún vai, rồi gọi Khâu Lạc đang ở phía sau: "Đạo sĩ trẻ, mau lại đây."

Khâu Lạc giữ chặt quai cặp đeo chéo của mình chạy lên trước, còn chưa kịp lên tiếng, đã bị nam nhân nọ xem như gà con vươn tay túm lấy cổ áo, cứ thể nhấc lên kéo cậu đi thẳng đến bãi đỗ xe.

https://thuviensach.vn

"Thịnh." Tư Đồ khẽ đẩy Nhạc Chương ra lách vào giữa, mỉm cười ôn nhu nhìn y: "Ở buổi đấu giá có vui không?"

Sự chú ý của Ân Thịnh bị kéo trở lại, hắn vừa hỏi đến liền khiến y có chút chột dạ. Cả một ngày không thể ở cạnh Tư Đồ, mà đến buổi đấu giá cũng không xem được gì, hôm nay không phải là ngày xui xẻo nhất trong năm của y đó chứ?

"Đừng nhắc tới nữa!" Nhạc Chương đứng bên cạnh phất tay: "Buổi đấu giá bị kẻ nào đó phá hỏng, chúng tôi lần đi này uổng công vô ích."

"Thật không?" Tư Đồ không hoàn toàn hiểu được mức độ nghiêm trọng trong lời nói của Nhạc Chương, nhưng xem sắc mặt Ân Thịnh có vẻ không vui lắm, hắn liền nắm lấy cổ tay thon gầy của y: "Không sao, lần sau mà có buổi đấu giá thì tôi sẽ đi cùng cậu, để xem ai dám phá hỏng."

Tư Đồ càng tỏ ra săn sóc bao nhiêu lại càng thêm khiến trong lòng Ân Thịnh bức bối bấy nhiêu, y kiên trì giữ vững trầm mặc, trái lại làm cho Tư Đồ có chút khó hiểu.

Lẽ nào buổi đấu giá đó thật sự quan trọng đến vậy?

"Lên xe trước đã." Tư Đồ giục Ân Thịnh: "Chiều nay đã xảy ra một chuyện, lên xe rồi kể cho cậu nghe."

Nhạc Chương vốn là muốn về nhà, lại bị Tư Đồ túm lấy đẩy qua cho Hồ Diệp: "Hai người các cậu tạm thời ghép lại thành đôi đi, buổi tiệc kia muốn qua cửa phải đi hai người."

Nhạc Chương sững sờ, gương mặt lập tức biến sắc: "Nhờ cậy đội trưởng Tư Đồ, anh có muốn ghép đôi thì cùng phải tìm cho tôi một người coi được chút chứ?"

https://thuviensach.vn

Hồ Diệp vốn cũng không muốn, bất quá nghĩ đến công việc nên đành buông xuôi chấp nhận, hiện tại bị Nhạc Chương đâm chọt một cách trắng trợn, chọc đến sắc mặt của anh trở nên thập phần khó coi.

"Này, cậu cho rằng tôi đây muốn cùng một thầy phong thủy hạng ba như cậu có quan hệ sao?"

"....Cái gì?!"

Nhạc Chương nổi đóa, trên đời này cậu ghét nhất nghe thấy người khác nói cậu là thầy phong thủy hạng ba!

"Anh có tin tôi sẽ khiến cho anh cả năm nay phải uống nước lạnh để sống, mua mì ăn liền khi xé ra vĩnh viễn chỉ có túi gia vị chứ chẳng thấy mì đâu không hả?!"

Chân mày Hồ Diệp dựng đứng −−−− kiểu người của Hồ Diệp chính là nếu như bạn nói chuyện đàng hoàng với anh ta, bạn sẽ có thể dễ dàng nhận thấy được tính tính của anh ta thế nhưng lại tương đối ôn hòa, sẽ rất hiếm có chuyện người nào đó chọc cho anh ta phát hỏa. Nhưng nếu như bạn mở miệng buông lời đe dọa, anh ta sẽ không chần chừ muốn cùng bạn đối đầu ngay lập tức.

"Cậu thật có bản lĩnh thì làm thử xem..."

Màn tranh đấu giữa hai người còn chưa kết thúc, Tư Đồ ở trên xe đã bấm còi: "Có chuyện gì thì hai người các cậu đi mà giải quyết trong âm thầm ấy!"

Hồ Diệp cùng Nhạc Chương trong nháy mắt quay sang đồng thanh hét: "Tôi cùng tên này không có thân tới mức phải âm thầm giải quyết như vậy!"

https://thuviensach.vn

Chờ đến lúc chiếc xe lái ra đến trung tâm thành phố, Tư Đồ mới đem hết thảy tư liệu thu thập được vào ngày hôm nay đưa cho Ân Thịnh.

"Bán linh hồn cho quỷ sư?"

Ân Thịnh khẽ cau mày: "Tài liệu của Lý Lực đâu? Cho tôi xem ảnh."

"Đã chụp lại rồi đây." Hồ Diệp ở băng ghế sau chìa tới điện thoại di động, Ân Thịnh đón lấy phóng to màn hình nhìn kỹ một chút, gật đầu: "Không sai, chính là hắn."

"Người đàn ông này thật quá ngoan cố a." Nhạc Chương lẩm bẩm nói: "Có việc tốt không làm, chết rồi cũng không để bản thân ra đi thanh thản."

Tư Đồ liếc nhìn cậu qua kính chiếu hậu: "Mỗi người mỗi một suy nghĩ khác nhau, trong tài liệu có viết rất rõ, tên Lý Lực này từ nhỏ đến lớn ở bất cứ lĩnh vực nào cũng đều đạt được kết quả xuất sắc, là tâm điểm chú ý của mọi người xung quanh, hắn muốn gì được nấy, cho nên khi chút tình cảm nhỏ bé này không thuận theo dự liệu của bản thân, hắn đương nhiên sẽ phát điên."

"Năng lực kiềm chế kiểu gì vậy?" Nhạc Chương giơ ngón trỏ và ngón cái lên tạo thành một khoảng cách nhỏ: "So với sợi tóc còn mỏng manh hơn gấp trăm lần."

Hồ Diệp nhún vai, đoạn nói: "Còn nhớ vụ án mấy ngày trước được truyền thông đưa tin rầm rộ không? Một tên quan nhị đại* bởi vì tình cảm bị cự tuyệt, dùng axit tạt vào người cô gái tội nghiệp kia, còn hùng hồn tuyên bố muốn thiêu đốt phương đến chết mới thôi."

*Quan nhị đại: nói vắn tắt là đời thứ hai nhà quan, cậu ấm cô chiêu con quan chức lớn.

"A...Nhớ nhớ."

https://thuviensach.vn

Nhạc Chương gật đầu: "Đều là được cha mẹ cưng chiều sinh hư, cho rằng bản thân có thể xoay chuyển đất trời theo ý muốn, chỉ cần một chút không vừa lòng liền trực tiếp muốn thiêu chết người."

Tư Đồ buồn cười, vừa xoay vô lăng vừa nói: "Lời này như thế nào khi nói ra lại hùng hổ thế kia?"

Dứt lời, Tư Đồ mới giật mình phản ứng, Nhạc Chương vốn là cô nhi a.

Trên xe nhất thời rơi vào trạng thái trầm mặc đầy lúng túng.

Tư Đồ cũng không khỏi buồn bực, tự nói bản thân quả đúng là não ngắn, lại có thể quên mất thân thế của Nhạc Chương.

Nhạc Chương thế nhưng chẳng để ý nhiều, tằng hắng một cái phá vỡ im lặng: "Với tôi mà nói, trên thế giới này phương pháp để dạy bảo con cái duy chỉ có một, cho nó biết cái gì là hiện thực, cái gì là tàn khốc, có những thứ không phải là của nó thì không phải là của nó, cho dù có thiêu chết cũng mãi mãi không phải là của nó."

Tư Đồ cùng Hồ Diệp đồng thanh đáp "Ừm", cũng không biết phải làm sao nói tiếp, may mắn thay xe của Giải Ứng Tông ở phía trước đã dừng lại, rốt cục đã tới nơi.

Tư Đồ để những người còn lại xuống xe trước rồi mới đi đỗ xe, Ân Thịnh trong lúc chờ hắn liền đi tới bên cạnh Nhạc Chương, khẽ liếc nhìn gò má nhợt nhạt của cậu.

"Tôi muốn bổ sung một chút."

"Hả?"

Nhạc Chương hồ nghi quay đầu, chỉ thấy Ân Thịnh câu lên khóe miệng.

https://thuviensach.vn

"Để con cái biết cái gì là hiện thực, cái gì là tàn khốc cố nhiên là để cho bọn họ biết cân nhắc, biết tự lượng sức mình, nhưng đồng thời cũng là muốn nói cho bọn họ biết, bất luận là hiện thực có tàn khốc đến cỡ nào đi chăng nữa, cũng có người đứng bên cạnh yêu thương bọn họ, cùng bọn họ đối mặt."

Nhạc Chương ngẩn người, gò má giữa màn đêm giá buốt khẽ ửng hồng. Cậu không được tự nhiên quay đầu sang hướng khác: "Ừm, có đạo lý."

Vì có thiệp mời của Giải Ứng Tông nên cả đám rất dễ dàng tiến vào cửa lớn khách sạn 5 sao.

Đại sảnh nguy nga lộng lẫy thập phần choáng ngợp, trước thang máy là tấm bảng chỉ dẫn đường đến một loạt các địa điểm tham dự buổi tiệc.

"A" Tư Đồ vừa nhìn thấy tấm bảng rực rỡ màu sắc liền tỏ ra đầy ngạc nhiên: "Đêm này có hơn hai mươi công ty khác nhau tổ chức tiệc a."

"Vậy là ít rồi đấy." Giải Ứng Tông đưa tay nhấn nút thang máy: "Một số công ty không tổ chức lễ tình nhân cho nhân viên."

Tư Đồ nhíu mày, quay đầu nhìn Ân Thịnh, nam nhân tựa hồ đang mãi suy nghĩ gì đó, có chút mất tập trung.

Cớ làm sao từ khi từ trên núi trở về, cả người liền trở nên là lạ thế này? Tư Đồ khó hiểu, theo bản năng ngó sang phía Nhạc Chương, mà Nhạc Chương đã sớm thấy rõ ánh mắt mờ mịt của Tư Đồ, hai người không hẹn mà chạm mắt, cậu liền cong môi quỷ quyệt, đôi mắt to tròn không ngừng chớp chớp.

Tư Đồ: "..."

Nghi ngờ của hắn lại càng tăng thêm gấp bội.

https://thuviensach.vn

Văn phòng luật sư của Giải Ứng Tông thuộc quyền quản lý của một xí nghiệp lớn, cùng rất nhiều công ty đa quốc gia có quan hệ hợp tác.

Bọn họ chọn địa điểm tổ chức tiệc tại quán bar trên tầng thượng, khách sạn này là một trong số ít những khách sạn trong thành phố có phong cách trang trí xa hoa tráng lệ như vậy, bể bơi ngoài trời cùng không gian rộng lớn thoải mái vô cùng, lúc này nhân viên phụ trách kiểm vé đã dẫn bọn họ vào cửa −−−− bên trong người đông như mắc cửi, tựa hồ chỉ cần chút ít sơ suất liền sẽ dẫm lên váy dạ hội của một vị phu nhân lạ mặt nào đó.

"Đây là..."

Khóe miệng Tư Đồ hơi co giật, đây mà gọi là tiệc đứng tao nhã của tầng lớp xã hội thương lưu? Có phải vốn là đã đi nhầm vào cái siêu thị cao cấp nào rồi không?

"Lễ tình nhân mà." Giải Ứng Tông giải thích: "Mỗi nhân viên đều được phát 6 tấm vé mời, đặc biệt thiết kế để họ có thể mời người bên công ty khác hoặc bạn bè đi cùng. Theo một ý nghĩa khác bữa tiệc này mang đậm tính chất ái hữu*..."

*Ái: yêu; Hữu: bạn bè: Kiểu như làm tăng thêm tình bạn bè bằng hữu.

"Công ty của các người thật sự là quá có tâm rồi." Tư Đồ buồn cười lắc đầu, vốn cho là không có bao nhiêu người, vậy thì việc bảo vệ Giải Ứng Tông sẽ dễ dàng đôi chút, mà hiện tại lại gặp phải loại tình huống này...

"Khâu Lạc." Giải Ứng Tông quay đầu lại, nhìn cậu sinh viên đang không ngừng ngó quanh bốn phía kia, nói: "Đừng rời xa tôi."

Khâu Lạc đột nhiên sững người, khuôn mặt dưới ánh đèn vàng mờ nhạt chậm rãi đỏ lên.

https://thuviensach.vn

Giải Ứng Tông nhìn cậu, giống như đã đùa đủ rồi, mới tằng hắng một cái: "Nếu cậu tách khỏi tôi, vậy an toàn của tôi ai sẽ chịu trách nhiệm?"

Khâu Lạc "A" một tiếng

Hóa ra là ý này a...

"Yên tâm, tôi sẽ cẩn thận canh chừng cho anh." Khâu Lạc ra sức gật đầu.

"Thịnh." Một đầu khác, Tư Đồ tiến sát gần Ân Thịnh: "Phải theo sát tôi nha."

Ân Thịnh liếc hắn một cái: "Có vẻ như anh là người phải theo sát tôi mới đúng."

"Nga!" Tư Đồ nghiêm túc gật gù: "Tôi sẽ theo sát cậu."

Ân Thịnh muốn cười, nhưng nỗ lực nhịn được, y quan sát chung quanh: "Tại sao chúng ta phải tới đây để giám sát Giải Ứng Tông? Để Khâu Lạc phụ trách phần này không tốt sao?"

Giải Ứng Tông chỉ là dính phải vài thứ không sạch sẽ, trong khoảng thời gian ngắn sắp tới đây sẽ dễ dàng đụng phải một ít chuyện vặt vãnh. Khâu Lạc hoàn toàn có thể ứng phó được.

"Không phải đã nói chiều nay tôi cảm nhận được có một loại khí tức kỳ quái xuất hiện sao?" Tư Đồ nâng hai ly cocktail lên, nói: "Tuy hắn không làm gì tôi, thế nhưng tôi phát hiện được cái này."

Tư Đồ từ trong túi lấy ra một vật: "Nhặt được trước cửa văn phòng đấy."

Ân Thịnh nhận lấy nhìn −−−− đó là một cái khuy áo, hơn nữa còn có chút quen mắt.

https://thuviensach.vn

Y theo bản năng nhìn về phía Giải Ứng Tông đứng cách đó không xa, thời điểm đối phương chìa tay ra chào hỏi, phần tay áo bên phải của bộ âu phục...không có khuy áo.

"Đây là ý gì?" Ân Thịnh cau mày: "Cố ý để lại cho anh? Uy hiếp? Cảnh cáo?"

"Ai biết được? Tất cả mọi khả năng đều có thể." Tư Đồ cười lạnh: "Nhưng nếu đã ném thư khiêu chiến, Tư Đồ Bách tôi sao lại có thể không tiếp nhận?"

Lời tác giả: Chương kế sẽ xảy ra một trận chiến nhỏ, sau đó vụ án này liền kết thúc nhường chỗ cho vụ án tiếp theo ~~~ spoil trước chút xíu: một hồi chuyện xưa của tên sát nhân giết người điên cuồng, sẽ không kém phần kích thích ~~(ngọt ngào cùng kích thích sẽ luân phiên ra trận a ~~~)XDDDDD

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 55

Nói tới ném thư khiêu chiến, Ân Thịnh thế nhưng lại nghĩ sang một hướng khác.

Vì cớ gì mà hồn phách của Lý Lực mò đến cảnh cục chỉ để quăng lại chiếc khuy áo thuộc về Giải Ứng Tông? Nếu như hắn bán linh hồn mục đích là muốn giết chết Tập Lan, vậy hành động trêu chọc khiêu khích trên đối với đám người Tư Đồ không phải có vẻ rất dư thừa hay sao?

Trừ phi...

Y nhìn về phía Tư Đồ, Tư Đồ hiển nhiên nhận thức được, hai người đồng thanh: "Điệu hổ ly sơn?"

Chẳng lẽ đối phương biết rõ Ân Thịnh đi suốt cả ngày hôm nay? Còn có Nhạc Chương theo cùng, sẽ không ai trông chừng kết giới.

Ân Thịnh vội kéo Nhạc Chương vẫn đang mãi vui đùa hớn hở ngắm nhìn mỹ nữ xung quanh: "Kết giới của cậu không có sơ hở gì chứ?"

"A?" Nhạc Chương không biết nên diễn tả thế nào: "Thì bố trí theo phương thức cơ bản ấy..."

Ân Thịnh nghe xong liền biết hỏng rồi, đối phương quả nhiên là chọn trúng thời điểm bọn họ không ở đây, hơn nữa kết giới cũng chẳng ai trông chừng...Bất quá Nhạc Chương từ tờ mờ sáng đã theo mình rời khỏi, vậy thì hà tất gì phải chờ tới bây giờ còn chưa ra tay?

https://thuviensach.vn

"Mục tiêu của hắn không chỉ riêng mình Tập Lan." Tư Đồ giải đáp nghi hoặc của Ân Thịnh: "Theo tôi thấy, hắn nhắm vào tất cả chúng ta."

Lời vừa dứt, ánh đèn bốn phía bỗng vụt tắt.

Có người la to: "Đứt cầu dao rồi á? Mẹ nó, cái gì mà khách sạn năm sao chứ!"

Đại sảnh nhất thời toán loạn cả lên, nào là thanh âm rít gào của khách dự tiệc vì chạy tứ tung nên giẫm đạp lên nhau, nào là thanh âm va chạm đẩy đổ bàn thức ăn cùng chén dĩa thủy tinh.

Tư Đồ kéo Ân Thịnh: "Cẩn thận, coi chừng mảnh vỡ làm bị thương..."

Xoảng−−−−

Đèn thủy tinh trên trần trong lúc Tư Đồ nói chuyện đột nhiên vỡ tung, người người xung quanh không ngừng la hét, Ân Thịnh chỉ cảm thấy gò má hơi tê rần. Đưa tay lên chạm nhẹ, đầu ngón tay liền cảm nhận được dòng chảy nhỏ âm ấm.

"Thịnh!" Tư Đồ một phát chộp lấy tay Ân Thịnh: "Đừng chạm, coi chừng nhiễm trùng."

Tức khắc từ trong túi áo lấy ra miếng băng keo cá nhân, xé vỏ bao bì rồi dán cho Ân Thịnh.

Ân Thịnh có chút ngạc nhiên: "Anh...Trong người sao lại có..."

"Đối với cái nghề này của chúng tôi ấy à, băng dán cá nhân là vật tùy thân luôn rồi." Tư Đồ thuận miệng nói, kỳ thực nguyên nhân thật sự chính là...Đã từ rất lâu, hắn muốn vào những lúc như thế này có thể tỏ ra chu đáo cùng quan tăm săn sóc một chút!!

https://thuviensach.vn

Nhưng là vì để gia tăng độ thiện cảm, đành phải nói lệch đi....cơ mà nghĩ kỹ thì bản thân sao lại có thể đưa ra một cái lý do như thế kia a!

Tư Đồ lôi kéo Ân Thịnh trốn xuống bàn tiệc gần nhất, Nhạc Chương cũng bò vào theo sau, cậu vừa vén khăn trải bàn lên xem cảnh tượng hỗn loạn bên ngoài miệng vừa nói: "Khá lắm...Hắn là muốn một lưới bắt trọn?"

"Không sai biệt lắm là ý này." Tư Đồ cười gằn, chứng kiến cảnh Ân Thịnh bị thương đã làm khơi dậy toàn bộ ý chí chiến đấu trong hắn, hiện tại nếu như kẻ chủ mưu kia đứng trước mặt, mặc kệ là người hay ma quỷ, trước tiên cứ tặng cho hắn một quyền đã rồi hẵng nói sau.

"Tư Đồ?" Ân Thịnh bất ngờ túm lấy vạt áo Tư Đồ: "Giải Ứng Tông đâu?"

Tư Đồ giật mình, vội thò đầu ra xem xét...Bất quá lúc này khắp nơi cơ man nào người là người, cả Hồ Diệp cũng bị đẩy đến chỗ nào rồi không biết.

"Cậu sao lại có thể bỏ mặc Hồ Diệp vậy hả?!" Tư Đồ tức giận, quay sang quát Nhạc Chương, Nhạc Chương gãi gãi mặt, có chút bất đắc dĩ: "Thật ngại quá...Một mình riết đã quen, quên mất còn có người theo bên cạnh."

Tư Đồ: "..."

Mà lúc này ở một hướng khác, Hồ Diệp chính là bị đẩy đến sát bên cạnh Giải Ứng Tông và Khâu Lạc.

Từ lúc đèn chưa tắt, Khâu Lạc đã phát hiện có gì đó không thích hợp. Hiện tại cậu chỉ khăng khăng nắm chặt bàn tay Giải Ứng Tông, tay còn lại giơ bùa hộ mệnh đưa ra phía trước mặt.

"Cầu xin Tổ Sư Gia phù hộ..." Khâu Lạc liếm liếm đôi môi khô khốc không ngừng lầm bầm niệm chú, Giải Ứng Tông buồn cười, vừa muốn mở

https://thuviensach.vn

miệng trêu chọc vài câu, chợt ánh mắt rơi xuống gương mặt nghiêm túc của cậu khiến anh nhất thời có chút nói không ra lời.

Giữa không gian tối đen, có rất nhiều màn hình điện thoại di động lóe sáng, ánh đèn neon đỏ cam bên ngoài cửa sổ chiếu rọi lên gương mặt nhỏ nhắn thanh tú kia, đôi mắt trong veo thập phần chính trực. Có lẽ bởi vì là người theo đạo, mà ở Khâu Lạc có một loại cảm giác rất mâu thuẫn, vừa đơn thuần đầy nhiệt huyết cùng chấp nhất, lại vừa mềm mại hòa nhã ngoài dự kiến.

Dù cho người khác cười nhạo cách mấy, cậu cũng sẽ chỉ đỏ mặt rồi nhỏ nhẹ cùng đối phương phản bác đôi chút. Gặp phải vấn đề liên quan đến nguyên tắc sống, thì có chết cũng không chịu lùi về phía sau một bước.

Giải Ứng Tông cảm nhận được cái nắm tay này của cậu dành cho hắn quả thật rất dùng sức, xúc cảm ấm áp từ đâu bỗng chạy dọc theo lòng bàn tay truyền đến sâu trong lòng ngực, mơ hồ kích thích cái gì.

"Cái kia..." Giải Ứng Tông muốn nói mấy câu với mong muốn thay đổi nét mặt nghiêm túc của cậu, vì giống như đối phương hiện tại đang có áp lực rất lớn, cẩn thận từng tí một để che chở cho anh.

Rõ ràng mình so với cậu ta lớn hơn không ít tuổi, hơn nữa chiều cao cũng cao hơn rất nhiều...

Cái cảm giác được Khâu Lạc bảo hộ ở phía trước quả thật...rất vi diệu, cũng rất khiến bản thân trông chẳng khác gì một kẻ thất bại.

"Cẩn thận!"

Hồ diệp bên cạnh đột nhiên kêu lên một tiếng, Khâu Lạc lập tức phản ứng, trong bóng tối, một tia sáng chợt lóe lên.

https://thuviensach.vn

Tia sáng đó cũng chính là vòng tấn công thứ nhất đã được bùa hộ mệnh của cậu thành công chặn lại. Nhưng là Khâu Lạc vẫn chưa thể phát hiện được hướng phát ra ám khí, cậu gắng sức nheo mắt tìm kiếm chung quanh, còn chưa kịp chuẩn bị kỹ càng nghênh tiếp vòng tấn công tiếp theo thì cổ tay bỗng bị ai đó siết chặt lấy.

"Cậu để tôi đứng ở phía sau!"

Lời Giải Ứng Tông nói ra pha lẫn chút tức giận: "Tôi không cần cậu bảo vệ!"

Khâu Lạc sững sờ, khẽ cau mày: "Giải tiên sinh, anh bây giờ đang rất nguy hiểm..."

"Câm miệng!" Giải Ứng Tông gầm nhẹ, đem cậu đẩy về sau lưng mình, Hồ Diệp vội chạy tới, nhanh tay giơ súng lên −−−− mặc dù vật này không thực sự hữu ích cho lắm.

"Không sao chứ?" Hồ Diệp hỏi.

"Ân Thịnh đâu?!" Giải Ứng Tông nheo mắt: "Mau tìm cho ra cái tên kia đi!"

Hồ Diệp có chút chế nhạo nhìn anh: "Khâu Lạc theo tới đây chính là để bảo vệ anh, Ân tiên sinh còn phải bảo vệ sếp của chúng tôi nữa chứ."

Giải Ứng Tông bị chặn họng, im lặng một hồi lại không nhịn được: "Ít nói nhảm, các người để cho một sinh viên đại học ứng phó với tình huống nguy hiểm như vậy sao? Còn là một đạo sĩ trẻ tuổi học nghệ không tinh thông, nếu xảy ra chuyện gì các người có gánh nỗi trách nhiệm? Những lúc như thế này đương nhiên phải tìm đến người dày dặn kinh nghiệm..."

Lời còn chưa dứt, Tư Đồ bỗng dưng xuất hiện ho khan một tiếng.

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh trên tay cầm cây nến nhỏ đã được thắp sáng, có chút đùa cợt nhìn anh: "Giải tiên sinh...Thì ra hối hả như thế là vì nghĩ cho thế hệ tương lai sau này."

Giải Ứng Tông hừ lạnh, Khâu Lạc nỗ lực từ sau lưng hắn ló đầu ra: "Ân tiên sinh! Vừa nãy..."

"Tôi nhìn thấy."

Ân Thịnh gật đầu, đối cậu khen ngợi: "Cậu làm rất tốt."

Khuôn mặt Khâu Lạc khẽ ửng đỏ, lại bị Giải Ứng Tông dùng tay đè đầu lùi về sau: "Đã có chuyện gì xảy ra!?"

Giải Ứng Tông cũng không phải kẻ ngốc, anh cẩn trọng nói: "Không phải là đã đem tôi cuốn vào chuyện phiền phức gì của các người rồi chứ?"

Tư Đồ lúng túng, trầm mặc cả nửa ngày mới lên tiếng: "Có thể..."

Giải Ứng Tông: "..."

Ân Thịnh cùng Tư Đồ vừa nãy trong lúc tìm kiếm Giải Ứng Tông liền nhìn thấy trong bóng tối đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Tia sáng này rất nhỏ, cũng rất nhanh biến mất, người chung quang đều không hề để ý tới, nhưng chẳng thể nào lọt khỏi tròng mắt của Ân Thịnh.

Ân Thịnh nhìn về một hướng khác sâu trong bóng tối đen kịt, cảm nhận được ác ý không ngừng mãnh liệt tỏa ra.

"Ân oán riêng tư phải tự cá nhân mình giải quyết, dựa vào cái gì liên lụy đến những người vô tội." Ngữ khí lạnh lẽo từ miệng Ân Thịnh không ngừng tuôn, y cầm nến giao lại cho Nhạc Chương, đoạn giơ tay lên tạo hình ấn pháp: "Nhạc Chương, mau siết chặt kết giới, có thể sẽ có người muốn phá vỡ kết giới của cậu."

https://thuviensach.vn

"Hả?" Nhạc Chương trợn to mắt: "Ai cơ? Đến Thiên Vương lão tử có muốn cũng không có cửa phá được Ngũ Hành kết giới của tôi đâu nhé!"

Tư Đồ buồn cười nhìn cậu ta: "Cậu đúng là tự tin thật."

"Hiển nhiên." Nhạc Chương hừ lạnh: "Với bàn tay tài hoa cùng trí óc siêu đẳng của tôi, đã sớm bố trí bên ngoài kết giới cổ vật rồi, vật đó tôi cuỗm được từ chỗ Thằn Lằn Đứt Đuôi, bao quanh nó còn có quầng sáng trông thập phần đẹp mắt!"

Tư Đồ nhất thời không nói nên lời, đột nhiên bản thân cảm thấy có chút thương cảm đối với Thằn Lăn Đứt Đuôi...

Dựa theo tính tình phúc hắc của mấy người bọn họ, liệu cái chợ đen đó còn có thể tiếp tục mở cửa không a...Hiện tại người làm ăn buôn bán cũng thực sự là quá khó sống đi.

Ân Thịnh nghe Nhạc Chương nói vậy, trong lòng an tâm không ít, khóe miệng liền nở nụ cười lạnh.

"Xem ra là có người vẫn còn quá non tay..."

Nói xong, đột nhiên thay đổi ấn pháp, hết thảy ồn ào huyên náo xung quanh đồng loạt dứt hẳn.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Giải Ứng Tông bất ngờ, khó hiểu lên tiếng.

"Là hỗn mang..." Khâu Lạc trợn to mắt: "Mỗi một nơi trên thế gian này đều tồn tại chốn hỗn mang, nó ở bất kỳ đâu và bất kỳ thời gian nào, chỉ cần tìm đúng cánh cửa vô hình là có thể đem vạn vật xung quanh loại bỏ, tự mình lưu lại trong khoảng không gian hỗn mang đó."

"Nói những điều được in trong sách đấy ra làm gì." Nhạc Chương đảo mắt: "Chỉ học vẹt thôi là không đủ. Đây nói một cách đơn giản chỉ là kết

https://thuviensach.vn

giới cao cấp mà thôi."

Khâu Lạc bị chỉnh đốn, lúng túng há miệng, bất quá cuối cùng vẫn không nói nên lời. Giải Ứng Tông có chút khó chịu, đưa mắt lãnh đạm nhìn Nhạc Chương.

Nhạc Chương rất nhanh cảm giác được sống lưng lành lạnh, cậu quay đầu, nhưng không phát hiện ra ánh mắt chết người kia của Giải Ứng Tông, trong đầu lại còn hiện lên suy nghĩ: Chẳng lẽ là bị thứ gì dơ bẩn theo dõi sao?

"Không hổ là Ân Thịnh." Trong bóng tối bỗng truyền đến thanh âm, một bóng người không nhanh không chậm xuất hiện.

"Đông Lục." Ân Thịnh lắc đầu: "Quả nhiên là cậu."

Ánh mắt y rơi xuống tay nải màu xanh lục trên tay nam nhân nọ.

"Là cậu lấy đi Kỳ Lân đỉnh?"

"Vậy thì sao?" Đông Lục hừ lạnh, một thân ảnh khổng lồ chậm rãi hiện lên sau lưng cậu ta. Đó là một nam nhân, trên người hắn vắt bao đựng tên, khổ người cao to, thân thể tráng kiện, cánh tay hữu lực cường đại, tóc đen buộc gọn gàng sau gáy, đuôi tóc rũ xuống tới lưng.

Đường nét gương mặt của hắn mạnh mẽ anh tuấn, tay phải còn cầm theo cung tên khổng lồ.

"Đó là..." Tư Đồ nhận ra bao đựng tên kia, biết là ngày ấy đã từng chạm mặt trên sân thượng công ty nhà họ Mao.

"Ở chốn này tất cả các loại linh hồn đều sẽ hiện nguyên hình dáng." Ân Thịnh nói: "Dù là người bình thường cũng có thể nhìn thấy được sự tồn tại của vong linh."

https://thuviensach.vn

Nói đoạn, Ân Thịnh hơi nghiêng đầu, bên cạnh nam nhân cao to là một nam nhân khác nữa, mà tên này sắc mặt trắng bệch, trông thập phần gầy yếu.

Hắn đeo mắt kính gọng đen, tóc húi cua, mặc áo sơ mi.

Đám người Tư Đồ vừa liếc nhìn lập tức nhận ra người trước mắt không ai khác ngoài kẻ đã chết từ ba năm trước- Lý Lực, bất quá nhìn hắn yếu ớt như thế này rất khó để họ có thể tin rằng ác quỷ hung tàn hôm trước nhập vào Tiểu Nhị thật chính là hắn.

"Trở lại rồi?" Đông Lục không quay đầu, hỏi: "Ngươi muốn gì đây?"

"Kết giới không phá được." Lý Lực sắc mặt nhợt nhạt gằn từng chữ: "Ngươi đã đáp ứng sẽ tăng cường năng lực của ta, tại sao ta vẫn như cũ không đụng được tới Lan Lan!"

Đông Lục hơi nhướng mày, quay đầu nhìn hắn: "Láo xược, ai cho phép ngươi ăn nói với ta kiểu đó?"

"..." Lý Lực cau mày hung ác, còn muốn nói, lại bị nam nhân cao to ngăn cản: "Nói thêm một câu nữa, ngươi liền lăn trở lại địa ngục ngay tức khắc."

Bờ vai Lý Lực run lên, nhẫn nhịn câm nín.

Nhạc Chương nghe rất rõ những gì bọn người kia nói, cậu đắc ý cười: "Ha, tôi nói cậu cái tên ranh này không nên quá khinh thường tôi. Kết giới do chính tay tôi giăng ra lại có thể để loại tiểu quỷ cậu dưỡng dễ dàng phá vỡ thế sao?"

Sắc mặt Đông Lục có chút khó coi, cậu cũng không nghĩ một thầy phong thủy hạng ba lại sở hữu năng lực vượt ngoài tưởng tưởng đến vậy.

https://thuviensach.vn

Vốn là muốn chơi bọn họ một vố đau đớn, nhưng cuối cùng lại nhận về được chán chường cùng thất vọng.

"Lợi hại đến mấy, bất quá vẫn chỉ là một thầy phong thủy mà thôi." Đông Lục hung hăng nói, lập tức quay phắt sang nhìn Ân Thịnh.

"Ngày hôm nay tôi nhất định vì anh trai báo cho bằng được mối thù này! Sẵn tiện kéo luôn bằng hữu của anh chôn cùng!"

Ân Thịnh khí sắc lạnh lẽo nói: "Bây giờ cậu rời đi, tôi sẽ coi như không nghe thấy gì."

Đông Lục nghe thấy lời cảnh cáo, trái lại càng thêm tức giận. Cậu ta kích động lôi từ trong tay nải ra Kỳ Lân đỉnh: " Chờ tôi gọi anh trai đến, xem anh có còn tự tin được như vậy nữa hay không!"

Lời tác giả: Vị anh trai thần bí rốt cục cũng xuất hiện? Trận chiến nhỏ lần này sẽ làm Ân Thịnh mơ hồ khôi phục đôi chút trí nhớ? Hồi sau phân giải a.....

Vis: Tuần này 2 chương nhé, chương 56 hẹn CN.

P/s: Cmt nhiều cho tôi còn có động lực các đồng râm ơi:))))))))))))

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 56

Trải qua từng thế hệ, tất cả các quỷ sư đều biết đến một phương thức chiêu hồn duy nhất. Không phải khai đàn làm phép, cũng không phải niệm thần chú, mà là dùng một loại hương thơm hiếm thấy để dẫn đường cho quỷ hồn.

Để chiêu hồn thành công cần có hai yếu tố, một là trang bị tốt, hai là địa điểm phù hợp.

Yêu cầu về trang bị rất khắc khe, Kỳ Lân đỉnh cùng cổ hương ngàn năm thiếu một thứ cũng không được. Nhưng trên đời này nào có nhiều cổ hương ngàn năm để người khác tùy ý lấy được đến thế? Vì lẽ đó mà khi được phát hiện, giá bán đấu giá của nó sẽ rất cao hoặc sẽ bị độc quyền chiếm dụng. Giới quỷ sư không lúc nào là không dòm ngó tới. Ở trong nghề này không có quy tắc nghề nghiệp nhất định để tuân thủ, giới quỷ sư đơn giản là một thế giới mà ở đó cá lớn hơn đương nhiên nuốt cá bé hơn.

Nguyên bản, cái nghề quỷ sư không ai để phép tắc vào mắt này liệu có thể dễ dàng kết giao bằng hữu được hay sao? Có câu quân tử ái tài thủ chi hữu đạo*, điều kiện tiên quyết: người kia nhất định phải là quân tử. (Ý đoạn này mình cũng không rõ, nhưng mình lờ mờ hiểu là đang giải thích vì sao lại nói giới quỷ sư sống theo kiểu cá lớn nuốt cá bé.)

*Quân tử ái tài thủ chi hữu đạo: Quân tử thích tiền tài, thu dùng theo đạo lý.

Ân Thịnh trước giờ không cảm thấy bản thân là quân tử, cũng không cảm thấy bản thân nhất định phải sống một cách quá bằng phẳng. Sinh ra

https://thuviensach.vn

trong quỷ sư thế gia, mưa dầm thấm đất chính là phải cường giả sinh tồn (sinh tồn một cách mạnh mẽ khôn ngoan), đã quá quen mắt dáng vẻ của những cô hồn dã quỷ xung quanh, cũng đã rất sớm liền không quá trông mong vào cái thứ được gọi là tình người nữa rồi.

Nhưng vẫn còn một chút, đó chính là nguyên tắc làm người của Ân Thịnh: Không liên lụy người vô tội, không gây phiền phức cho người khác.

Chỉ hai điểm này là ranh giới mà y kiên quyết không thể vượt qua. Con người y năng động không có, tính tình cũng lạnh lùng, không thích nợ ơn người khác, càng không thích cùng người khác có dây dưa. Có một số việc rất phiền phức, đối với Ân Thịnh mà nói, một mình một thế giới thoải mái hơn rất nhiều.

Liền giống với hiện tại, loại bạn đồng nghiệp như Đông Lục lại cứ như vậy ở trước mặt y ồn ào ra oai.

Nếu như lúc này chỉ có mình y, vậy thì mặc kệ Đông Lục nói gì, cũng không quan tâm cậu ta dùng chiêu thức gì, y cùng lắm chỉ cho rằng đối phương là một đứa nhỏ tùy hứng, thích ẩu đả, chưa chắc sẽ thật sự ra tay với cậu ta.

Y vốn không thuộc dạng người thích bắt nạt kẻ yếu thế hơn mình.

Nhưng là hết lần này đến lần khác, Đông Lục đều giẫm đạp lên nguyên tắc sống của y, còn dương dương đắc ý lấy Kỳ Lân đỉnh cùng cổ hương ngàn năm ra, lớn giọng tuyên bố muốn gọi Đông Ngũ đến đối phó với y.

Ngày hôm nay tâm tình Ân Thịnh cực kì vô cùng không thoải mái. Một là chuyến đi đến núi Long Môn bỏ công vô ích; Hai là biết được có một số chuyện chỉ có chính mình không biết, còn lại ai ai cũng đều biết; Ba là chạm trán phải cái tên nhóc trước mắt này và bốn là....

Bụng y thật sự đang rất đói!

https://thuviensach.vn

Rất nhanh sau đó, mọi người còn chưa hoàn hồn, liền nghe vèo một tiếng, ba tấm bùa chù vàng rực đột nhiên lao khỏi tay y. Tốc độ nhanh đến nỗi căn bản không người nào có thể phản ứng kịp, Đông Lục vừa lấy cỗ hương ngàn năm ra, cổ tay đã bị bùa chú đánh trúng.

Cổ tay Đông Lục đau xót, không làm được gì, cỗ hương ngàn năm nháy mắt rơi xuống đất, một tấm bùa khác thẳng tắp đánh tới trên người nam nhân to lớn đeo bao tên bên cạnh, khiến hắn nhất thời không thể động đậy.

Loại quỷ sứ này chính là sức mạnh chủ nhân càng lớn mới có thể khiến sức mạnh quỷ sứ càng cao. Dựa theo bậc thang năng lượng 100% của một quỷ sứ để tính, nếu như chủ nhân vô dụng, quỷ sứ cũng chỉ có thể sử dụng 30% năng lượng, phần còn lại hết thảy sẽ bị áp chế. Sức lực Đông Lục chẳng khác gà con là mấy, màn dọa vặt lúc này đã sao, đối với Ân Thịnh mà nói hoàn toàn không chút tác dụng.

Đông Lục vừa thấy quỷ sứ chẳng thể động đậy, vội giật mình hoảng sợ: "Hạng Vũ?!"

Tiếng kêu này vừa từ khuôn miệng cậu ta bật ra, những người khác lập tức sững sờ.

"Hạng Vũ?" Tư Đồ nhìn về phía thân ảnh to lớn kia: "Đây là Tây Sở Bá Vương sao?"

"Đừng nghe tên đó nói bậy." Nhạc Chương trợn to mắt: "Hạng Vũ là ai mà lại có thể cứ như thế làm quỷ sứ cho cậu ta sai khiến cơ chứ?"

Khâu Lạc gật đầu, tỏ rõ không tin: "Đừng nói Tây Sở Bá Vương sẽ không thành quỷ sứ, coi như có đi, cũng sẽ chỉ chịu cúi mình với một cường đại quỷ sư."

Đông Lục bị đánh giá, gương mặt lúc trắng lúc đỏ, cậu siết chặt nắm đắm, lông mày dựng thẳng đứng, gân xanh trên trán nổi rõ mồn một.

https://thuviensach.vn

"Ta là Hạng Vũ." Quỷ kia chậm rãi cất lời, hắn không thể động đậy, chỉ có thể từ trong cổ họng phát ra âm thanh: "Ta vốn là quỷ sứ của Đông Ngũ, thời điểm Đông Ngũ mất ta tuân theo khế ước kề cận Đông Lục."

Dừng một chút, thanh âm đầy sức hút pha lẫn uy nghiêm lần nữa vang lên: "Đông Lục cũng không có vô dụng đến vậy, thỉnh các ngươi tôn trọng một chút."

Người ta đã nói thẳng ra như thế, Nhạc Chương cùng Khâu Lạc trái lại không biết nên phản ứng ra sao. Trước tiên khoan nói đến những thứ khác, chỉ riêng điểm quỷ sứ kia là Hạng Vũ thôi đã đủ khiến tâm tình bọn họ kinh hãi, đầu óc trì trệ hồi lâu.

Ân Thịnh lúc này mới tỉ mỉ quan sát Hạng Vũ, trên thân nam nhân tỏa ra loại khí thế mà những quỷ sứ bình thường khác không thể sánh bằng, sách sử thảo luận Hạng Vũ phải cao đến hơn tám thước, bây giờ tận mắt chứng kiến khổ người cao to như thế này cũng xác thực rất phù hợp với những gì trong sách ghi chép.

"Có câu "Vũ chi thần dũng, thiên cổ không hai"*." Ân Thịnh giữa kẽ tay giữ lấy hai tấm bùa chú, y lạnh lùng nhìn Hạng Vũ: "Tây Sở Bá Vương vì sao phải giúp nhà họ Đông làm nhiều chuyện hạ lưu như vậy?"

*Vũ chi thần dũng, thiên cổ không hai: lời ca tụng Hạng Vũ của hậu thế.

"Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy." Hạng Vũ trầm giọng nói: "Ta nếu đã đáp ứng lập nên khế ước, thì tất sẽ tận lực làm những việc bản thân có thể làm."

Đông Lục cau mày xua tay: "Nói với Ân Thịnh những chuyện này làm gì! Anh ta không cần thiết biết nguyên nhân ẩn bên trong."

Dứt lời đột nhiên vươn tay phóng ra bùa chú, nhân thời khắc Ân Thịnh né tránh, cậu vươn người một cái nhảy đến bên cạnh Hạng Vũ, cật lực dùng

https://thuviensach.vn

sức muốn xé đi bùa chú niêm phong của Ân Thịnh khi nãy.

Nhạc Chương nheo nheo mắt: "Ta bất luận ngươi là đại trương phu hay gì đi nữa, một khi đã giúp đỡ nhà họ Đông thì có ngàn vạn cái lý do cũng khiến ta không khỏi khó chịu!" Nói xong bỗng ném ra một đồng tiền xu, đồng tiền này xỏ chỉ đỏ, mà người điều khiển sợi chỉ đó không ai khác chính Nhạc Chương.

Đồng tiền phảng phất như có mắt, lao đến trước mặt Hạng Vũ. Đông Lục vội quýnh lên, không nhịn được kêu thành tiếng, Hạng Vũ vốn bất động vì lá bùa niêm phong, thấy nguy hiểm tiến gần liền gồng mình cử động.

Tuy rằng lần cử động này thật vất vả, bất quá nam nhân vẫn tránh được, chỉ là cánh tay không cẩn thận bị đồng tiền lướt ngang qua, bề mặt da thịt nhất thời cháy xém, bốc mùi khét nghẹt.

Đông Lục hơi nhướng mày, nhìn về phía Nhạc Chương: "Này! Thật quá tàn nhẫn rồi đấy!"

Nhạc Chương cười gằn: "Tiểu tử, năng lực không đủ cũng không nên tùy tiện nói người khác như vậy, nơi này không ai có tâm tình để chơi đùa với cậu đâu!" (Vis: Ý là nói, trận chiến thật sự đương nhiên sẽ không có việc nương tay.)

Đông Lục cắn môi, trên mặt hé lộ tia không cam lòng.

Phảng phất cảm nhận được tâm tình của cậu gợn sóng, Hạng Vũ bất thình lình gầm lên một tiếng, hai bên cánh tay nổi đầy gân xanh.

Trên thân nam nhân tỏa ra âm khí lạnh lẽo đến rùng mình, mặc dù đã trăm nghìn năm trôi qua, dáng vẻ dũng mãnh hữu lực xưa kia ở Ô Giang* vẫn như cũ không khỏi khiến mọi người phải sinh ý sùng kính.

*Hạng Vũ tử trận ở Ô Giang sau khi một mình đánh bại hơn trăm người.

https://thuviensach.vn

Bùa chú niêm phong trên người Hạng Vũ cuối cùng cũng chịu bung ra, Ân Thịnh cũng không muốn ép đối phương quá đáng vậy nên khi thấy bùa chú rơi xuống chỉ đứng yên không động tĩnh gì. Hạng Vũ vừa quay đầu liền túm lấy cổ áo Đông Lục: "Cậu vốn không phải là đối thủ của người kia."

"Lần trước tôi không làm được...Lần này lại..." Đông Lục hiển nhiên là không phục, khí thế hùng hổ trừng to mắt nhìn nam nhân trước mặt: "Hôm nay cứ coi như là tôi liều mạng một phen vậy..."

Bốp −−−−

Một bạt tai linh hoạt giáng thẳng xuống mặt Đông Lục, Đông Lục bị đánh đến lệch đầu, cả người lập tức ngây ngẩn.

"Đại trương phu có chết cũng phải chết có giá trị! Cậu vì sao cứ mãi hành động theo cảm tính!" Nói xong, mặc kệ nam nhân nhỏ bé đang ra sức giãy dụa, đột nhiên thối lui khỏi hỗn mang.

Lý Lực bởi vì không kịp rời đi, hiện tại bị bỏ lại một mình với đám người Tư Đồ. Sắc mặt vốn đã không có thần sắc nay lại càng thêm tái nhợt, còn chưa kịp chạy trốn, đã bị Ân Thịnh vung tay ném ra lư hương nhỏ, đem hắn thu phục.

"Cảm giác này sao lại khó chịu như vậy a?" Nhạc Chương cả người không thoải mái run lên: "Thật giống như chúng ta vừa ra tay bắt nạt một đứa con nít!"

Ân Thịnh bất đắc dĩ im lặng, bất quá con người Đông Lục thật chấp nhất đến mức khiến người ta không còn cách nào khác.

Khâu Lạc ở phía sau Giải Ứng Tông đi ra, suốt quá trình cậu đương nhiên rất muốn ra mặt hỗ trợ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn là bị Giải Ứng Tông kìm hãm sau lưng anh, hiện tại rốt cục đã lấy lại được tự do, cậu nhấc

https://thuviensach.vn

chân chạy tới trước mấy bước, đưa tay nhặt cổ hương ngàn năm nằm dưới mặt đất lên.

"Ân tiên sinh..." Khâu Lạc nhìn về phía Ân Thịnh, trên mặt có chút do dự.

"Làm gì thế tiểu đạo sĩ?" Nhạc Chương híp mắt nhìn cậu: "Đừng hòng tự mình lấy đi, đây chính là bảo bối ngàn vàng khó đổi a!"

"Tôi không phải muốn..." Khâu Lạc ngập ngừng cầm cổ hương ngàn năm trên tay, vùng giữa hai hàng chân mày khẽ cau lại, cậu đối với lời răn dạy của trưởng bối nhớ rất rõ −−−− Tuyệt đối không được làm những việc trái với lẽ trời.

Ràng buộc vong linh dưỡng thành quỷ sứ, dùng bàng môn tà đạo triệu hồi linh hồn người đã khuất...Những việc này vừa vặn là những việc trái với lẽ trời.

Ân Thịnh biết rõ Khâu Lạc đang nghĩ gì, y nhìn cậu: "Cậu nếu muốn thì cứ việc lấy đi."

"Ân Thịnh?!" Nhạc Chương giật mình: "Cậu chẳng phải muốn dùng thứ này để..."

Ân Thịnh lườm cậu một cái, Nhạc Chương liền biết bản thân vừa rồi đã trót lỡ miệng, không thể làm gì hơn là câm nín.

Khâu Lạc hơi kinh ngạc: "Anh không muốn có thứ này sao?"

"Có vài chuyện tuy rằng tôi rất muốn biết được đáp án...Nhưng nếu như sớm muộn rồi sẽ có một ngày được biết, hay là nói...Hiện tại biết hay không đều không quan trọng."

Ân Thịnh chậm rãi lên tiếng: "Không có thứ đó cũng không sao cả."

https://thuviensach.vn

Nếu như bất luận là mình có ký ức hay không có ký ức, Tư Đồ vẫn như cũ chờ đợi mình. Nếu như mình vẫn như cũ có thể thử tiếp nhận đoạn tình cảm đó. Nếu như phần ký ức kia có một ngày sẽ trở lại, thì thôi cứ thuận theo tự nhiên đi...

Khâu Lạc mím mím môi, ánh mắt trong veo trong bóng tối nhìn chằm chằm cổ hương hồi lâu, rồi bất chợt tiến tới đưa cho Ân Thịnh.

"Tôi không cần thứ này." Khâu Lạc nói: "Các sư phụ nhất định cũng sẽ không cần, vậy tôi cầm lấy thì có ích gì cơ chứ?"

Ân Thịnh nhàn nhạt cười, đưa tay xoa xoa mái tóc Khâu Lạc.

Bất thình lình tia sáng chiếu rọi từ bốn phía, bọn họ cùng nhau xuất khỏi hỗn mang, như cũ quay về quán bar. Lúc này bóng đèn đã thắp sáng trở lại, xung quanh là một mảnh tàn tạ, quản lý khách sạn không ngừng xin lỗi khách hàng −−−− tuy rằng đối với chuyện lần này anh ta hoàn toàn vô tội.

Cả đám người rời khỏi khách sạn, đến bãi đỗ xe, Giải Ứng Tông bỗng quay đầu nhìn Ân Thịnh.

"Cái tên Lý Lực kia..."

"Tôi sẽ đưa hắn đến nơi hắn thuộc về, tất nhiên, sau khi đã làm những chuyện không có tính người, dù có chết đi cũng sẽ không tài nào trốn khỏi bị truy cứu. Ở điện Diêm la tự nhiên sẽ có chỗ dành cho hắn."

Giải Ứng Tông gật đầu, lập tức nhớ ra lần trước bản thân có gửi tin nhắn cho Tư Đồ: "Vụ án của Kim Đại Chung..."

"Tôi đã cho người giám sát, hiện tại vẫn chưa phát hiện ra đầu mối gì." Tư Đồ gật đầu: "Bất quá tin tức này nói không chừng có thể làm chao đảo Kim Đại Chung đôi chút, sự hỗ trợ của anh quả thật rất hữu dụng."

https://thuviensach.vn

Giải Ứng Tông nhíu nhíu mày, khóe miệng lộ ra nét tươi cười. Khâu Lạc đứng ở đối diện, vừa thấy nụ cười đó cậu đột nhiên ý thức được điều gì.

Cậu quay đầu thử nhìn Tư Đồ, nam nhân là đang đem toàn bộ sự chú ý rơi lên người Ân Thịnh.

Lại trở về nhìn Giải Ứng Tông, ý cười khi nãy bất giác trở nên có chút bất đắc dĩ cùng tự giễu.

Trong đầu Khâu Lạc vốn có một bóng đèn nhỏ, hiện tại lại như được bật công tắc, lập tức phát sáng.

"Đến đây chia nhau ra mà đi thôi." Tư Đồ châm điếu thuốc, một bên mở cửa xe một bên nói: "Luật sư Giải giúp một tay đem tên nhóc này đưa về trường học nhé, chúng tôi còn phải trở về cảnh cục kết thúc vụ án."

"Được." Giải Ứng Tông không thành vấn đề trả lời, đoạn vươn tay mở cửa xe, hất cằm về phía Khâu Lạc: "Lại đây tiểu đạo sĩ."

Khâu Lạc sau khi cùng những người còn lại chào tạm biệt, liền chậm rãi leo lên xe Giải Ứng Tông.

Hai chiếc xe rẽ sang hai hướng khác nhau, Tư Đồ lái đến dưới nhà Nhạc Chương, việc trước tiên cần làm là giải khai kết giới.

Biết được sẽ không có thêm nguy hiểm, ba người nhóm Tập Lan đều thở phào nhẹ nhỏm, lúc xuống lầu, chồng chưa cưới của Tập Lan không nhịn được hỏi: "Rốt cục kẻ tình nghi là ai?"

"Là một người bạn cũ của Tập Lan." Tư Đồ nói: "Hắn sẽ phải nhận lấy hình phạt thích đáng, dù sao lần này cũng không gây tổn hại tới mạng người, các người đừng hỏi nhiều sẽ tốt hơn, tránh để Tập Lan về sau vướng phải bóng ma tâm lý."

https://thuviensach.vn

Tuy lời này nói ra có vẻ khá vô trách nhiệm, làm gì có người bị hại nào lại không muốn biết kẻ ra tay làm hại mình là ai đâu?

Có thể Tập Lan phảng phất cảm giác được gì, vội kéo lấy người chồng chưa cưới còn đang thập phần bất mãn, cô hướng Ân Thịnh và Tư Đồ gật đầu cảm ơn: "Cảm ơn các người, lần này thật sự rất cảm kích, tiệc cưới của chúng tôi sẽ tổ chức vào tháng tư sắp tới, hi vọng đến lúc đó có thể mời các người đến tham dự."

"Cảm ơn." Tư Đồ nở nụ cười, cùng Tập Lan bắt tay: "Cũng chúc hai người hạnh phúc."

Lời tác giả: Chương kế tiếp sẽ trả lại cho đội trưởng và Ân Thịnh lễ tình nhân. Trải qua ngày lễ tình nhân như vậy thật sự là quá khổ sở rồi. Gạt lệ, chương sau tôi sẽ bù đắp bù đắp ~ tuy rằng chỉ còn lại khoảng thời gian ít ỏi cuối ngày của lễ tình nhân mà thôi...(Ồ, thật giống như vào khoảng thời gian đó sẽ có chuyện tốt đẹp để làm a...) Khụ khụ!!! = =+

Vis: Giữ đúng lời hứa rồi nhé, mau vào like và cmt cho toi đi mấy nàng xing đẹp ơi T-T. Tôi thức tới giờ này chỉ để edit rồi beta rồi up lên cho các người thôi đấy, vậy mà ít view ít like với cả không có một mống cmt nào. Thật là phiền lòng nga....

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 57

Đợi cho đến khi tất cả mọi người đều đã tản đi hết, Tư Đồ mới một mình đưa Ân Thịnh trở về.

Tới dưới lầu, Tư Đồ có chút do dự nhìn đồng hồ đeo tay: "Tôi không lên nhà đâu, cậu..."

"Lên đi." Ân Thịnh khẽ nhắm mắt, không dám đối diện với Tư Đồ: "Tôi đói bụng rồi."

Tư Đồ sững sờ: "Cậu là muốn tôi mua chút gì đó cho cậu ăn sao?"

Chợ đêm vào giờ này nhất định sẽ có rất nhiều thức ăn vặt, đại não Tư Đồ rất nhanh liền vẽ ra bản đồ lộ trình tính toán con đường từ đây đến đó nhanh nhất, ít tốn thời gian nhất...

Ân Thịnh quay đầu nhìn Tư Đồ một lúc, không lường trước nam nhân thường ngày vẫn tự cho là mình thông minh cũng sẽ có lúc phản ứng chậm chạp đến vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, y liếc nhìn đồng hồ, mắt thấy gần mười một giờ, tâm tư chẳng hiểu vì sao nhất thời nổi lên hứng thú.

"Đến chợ đêm dạo một chút đi." Y rất ít khi dạo chợ đêm, một là ghét chốn đông người, hai là ghét tạp âm xung quanh quá phiền nháo.

Tư Đồ tựa hồ có hơi ngạc nhiên, nhưng nếu Ân Thịnh đã nói vậy...Hắn lần nữa khởi động xe, cứ thế hướng con đường nhanh nhất đến chợ đêm mà tiến.

https://thuviensach.vn

Mười một giờ kém, đêm chỉ vừa mới bắt đầu.

Tiếng người huyên náo trong quán rượu không ngừng vang lên. Hai bên đường nào là đồ nướng, bia, nào là điểm tâm cùng thức ăn vặt, không thiếu một thứ gì.

"Tiểu Nhị rất thích đến nơi này."

Tư Đồ tìm chỗ đỗ xe, sau đó liền dẫn Ân Thịnh rải bước giữa chợ: "Tiểu Nhị nói nơi này có hương vị của cuộc sống, so với ban ngày cũng cảm thấy có tình người hơn."

Ân Thịnh kinh ngạc nhíu mày: "Lời này nghe cách mấy cũng cảm thấy không giống như Tiểu Nhị nói ra."

"Ừm." Tư Đồ nhịn cười: "Đó là phiên bản đã qua chỉnh sửa của Hồ Diệp."

"Vậy còn nguyên bản?" Ân Thịnh nghĩ thầm không biết câu nói gốc kia sẽ như thế nào, bất quá tư duy của Tiểu Nhị quả thật rất khó để người ta có thể nắm bắt.

Tư Đồ tằng hắng một tiếng, nỗ lực đổi sang âm điệu của Tiểu Nhị, bộ dáng bắt chước giống như đúc: "Thật sự ban ngày không được tốt như ban đêm a! Ban ngày tốt nhất là nên hoán đổi với ban đêm để học hỏi cái tốt mới phải!"

Ân Thịnh ngây người, lập tức nhịn không được bật cười−−−− cho nên mới nói tư duy của Tiểu Nhị thật đúng là...Tại sao lại chẳng khác gì một đứa con nít ăn nói thiếu cơ sở đến thế kia?!

"Quả thật Tiểu Nhị có rất nhiều câu nói kinh điển."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ nói: "Chẳng phải trong phim Hoàn Châu cách cách có rất nhiều lời thoại kinh điển hay sao? Đôi lúc tôi nghĩ phải chi mà Tiểu Nhị được một vai trong đó thì hay phải biết."

Ân Thịnh cười: "Tôi nhớ lần trước cậu ấy còn hỏi Ngân thế này "Nếu trên thế giới thật có tồn tại yêu ma quỷ quái, vậy động vật có phải cũng có thể giao tiếp cùng con người?"." Ân Thịnh nghĩ đến dáng vẻ nghiêm túc của Tiểu Nhị khi đó, bất giác lại mỉm cười: "Ngân nghe xong cư nhiên lại giơ móng vuốt lên, cậu ấy liền quả quyết thề trước mặt nó nhất định sẽ không đem bí mật này nói ra."

"Ha ha ha ha." Tư Đồ cười sằng sặc: "Đó đã là gì? Tiểu Nhị có lần còn nói cho tôi biết, rằng khoai lang phải nở hoa mới có thể kết thành bí đỏ."

"Khoai lang?"

Ân Thịnh giật mình trợn to hai mắt: "Vì cái gì lại nhảy sang thành bí đỏ mất rồi?"

"Ai mà biết?" Tư Đồ bó tay: "Thế giới trong đầu của cậu ấy so với người bình thường là hoàn toàn không giống nhau."

Ân Thịnh lần nữa không nhịn được bật cười, Tư Đồ tựa hồ phát hiện điều gì, nghiêng đầu nhìn y: "Số lần mỉm cười trong ngày hôm nay của cậu so với mấy ngày trước cộng lại còn nhiều hơn."

Ân Thịnh sững sờ, không được tự nhiên mím mím môi: "Có sao?"

"Có a." Tư Đồ gật đầu: "Sau khi cậu cùng Nhạc Chương trở về từ núi Long Môn, vẫn cứ là lạ thế nào....Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì." Ân Thịnh lắc đầu, ánh mắt chuyển tời hàng đồ nướng bên cạnh: "Chúng ta ăn chút gì đó nhé?"

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh hỏi thăm ý kiến của mình?

Thời điểm Tư Đồ ngồi xuống ghế mới đột nhiên ý thức được vấn đề.

Bình thường không phải đều chỉ đơn giản là hai câu "Ăn" và "Không ăn" phát ra từ miệng y thôi sao? Như thế nào hôm nay lại còn có cả câu nghi vấn?

"Thịnh?" Tư Đồ cầm lên hai xiên thịt bò đưa qua cho Ân Thịnh, cân nhắc kỹ lưỡng, hỏi: "Chuyện ở buổi đấu giá kia...Thật không thể nói sao?"

Hắn quả thật rất tò mò...

Ân Thịnh đang đón lấy xiên thịt bỗng khựng lại nhìn hắn, đột nhiên y vẫy tay hỏi chủ quán: "Ở đây có bia không?"

"Có!"

Chủ quán sảng khoái hô to: "Muốn mấy chai?"

"Cho bốn chai đi." Ân Thịnh thuận miệng nói, Tư Đồ chợt quay phắt sang: "Bốn chai? Cậu bình thường có uống đâu!"

"Hôm nay tự nhiên muốn uống không được sao?" Ân Thịnh cau mày liếc hắn một cái: "Nói không chừng tôi uống say rồi sẽ nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì."

Tư Đồ bất đắc dĩ, chỉ thấy chủ quán rất nhanh cầm bốn chai bia đi tới, ken két vài tiếng liền đem hết thảy bật nắp.

Ân Thịnh rót cho Tư Đồ một ly đầy, sau đó cũng tự rót cho bản thân một ly.

Nâng ly lên đối Tư Đồ: "Cạn ly!"

https://thuviensach.vn

"Làm gì vậy a!" Tư Đồ kéo tay Ân Thịnh: "Cậu không ăn gì đã vội uống, sẽ làm hại đến bao tử mất!"

Ân Thịnh không để ý tới hắn, thẳng thừng gạt tay Tư Đồ ra, cứ thế ừng ực ừng ực nghiêm chỉnh nốc hết sạch, Tư Đồ trợn to mắt nhìn nam nhân nọ lau miệng, xong xuôi lại rót thêm ly nữa.

"Buổi đấu giá kia..." Ân Thịnh cầm xâu thịt cắn một cái: "Có Kỳ Lân đỉnh cùng cổ hương ngàn năm, tuy giá bán có thể rất cao, nhưng tôi vẫn là muốn thử."

Tư Đồ không đáp lời, đơn thuần lẳng lặng nghe, không quên gắp vào bát Ân Thịnh một vài món để lót dạ, bằng không cứ theo cách uống này của y, lát nữa thôi sẽ ói đến chết mất.

"Một mình cổ hương ngàn năm hoàn toàn không có công dụng gì, nhưng nếu phối hợp cùng Kỳ Lân đỉnh sẽ có thể dùng để chiêu hồn." Ân Thịnh nhìn Tư Đồ, sẵn tiện gắp mấy miếng khoai tây trong bát cho vào miệng: "Tôi muốn tìm Đông Ngũ."

Tư Đồ bị lời của y tác động: "Tìm hắn ta làm gì?"

"Tôi nghĩ muốn biết cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra." Ân Thịnh lại nâng ly lên hớp một hơi: "Các người không chịu nói cho tôi biết, càng không nói, tôi lại càng muốn biết."

"Là con người đương nhiên ai cũng có lòng hiếu kỳ, huống hồ đó còn là chuyện liên quan đến bản thân mình, không phải sao?"

Tư Đồ không lên tiếng, cũng trực tiếp nâng ly của mình lên, hung hăng uống.

Ân Thịnh: "Nhạc Chương nói chúng ta là một đôi."

https://thuviensach.vn

"Phụt...Khụ khụ khụ khụ..."

Tư Đồ còn chưa kịp nuốt xuống, nhất thời bị dọa đến sặc cả ra, không ngừng ho khan.

Ân Thịnh chằm chằm nhìn hắn: "Vì sao không nói ngay từ đầu?"

"Tôi..." Tư Đồ khổ sở không nói nên lời, nói cái gì a, lời đó của Nhạc Chương rõ ràng là nói bậy...

Không...Cũng không thể tính là nói bậy hoàn toàn đâu nhỉ?- Tư Đồ rối rắm.

"Nếu như anh nói thẳng ra, thì tôi sẽ không đối xử với anh như vậy." Ân Thịnh bất tri bất giác lại cạn thêm một ly, tự cầm đũa gắp rau dưa lên miệng, chậm rãi nhai nuốt: "Chúng ta qua lại với nhau được bao lâu?"

Tư Đồ há hốc mồm, vẻ mặt hiện tại chính là không biết nên nói như thế nào. Hắn suy nghĩ hơn nửa ngày, mới do dự trả lời: "Nửa...Nửa năm..."

"Ừ." Ân Thịnh gật đầu: "Thời gian cũng không nhiều lắm a."

Tư Đồ hối hận rồi, đáng lẽ nên tăng thời gian lên một chút...

"Tôi có cái gì tốt?" Ân Thịnh lại hỏi: "Anh thích nam nhân?"

Mặt Tư Đồ thoáng cái nóng ran, nhìn xung quanh, nhận thấy bốn phía đều rất ồn ào, tuyệt nhiên không ai để ý tới bọn họ ở bên này.

"Tôi...Không biết." Tư Đồ cúi đầu rót bia, lấy dũng khí nói: "Trước khi gặp cậu, tôi...Tôi chưa từng thích qua một nam nhân nào..."

Ân Thịnh tay cầm đũa dừng giữa không trung, tai vừa nghe được chữ "Thích", không biết tại sao, trong thâm tâm liền nỗi lên một loại cảm giác

https://thuviensach.vn

kỳ lạ. Vừa chua xót lại vừa đau lòng, không biết có phải là do nhất thời cao hứng hay không.

"Tôi có lẽ là thích nam nhân." Ân Thịnh mím mím môi, nói: "Tóm lại trước đây chưa từng thích qua nữ nhân...Nam nhân cũng vậy."

"Thế nhưng nếu như đã qua lại với anh...Vậy có lẽ đúng là thích nam nhân."

Ân Thịnh chưa thể xác định rõ, đoạn đem thức ăn trong bát ăn sạch, lần nữa rót cho mình một ly đầy, cũng không quên cả phần của Tư Đồ.

Trên đường cái, người đến người đi tấp nập. Hai người bọn họ cứ như vậy, chậm rãi trò chuyện.

Tư Đồ tận lực tìm kiếm vài chuyện cũ vừa không kích thích đến ký ức của Ân Thịnh lại vừa khá vui vẻ kể ra, Ân Thịnh im lặng lắng nghe, gương mặt bởi vì có hơi men nên ửng hồng, ánh mắt ngạo mạn mê hoặc đến lạ thường.

Ánh đèn đường vàng nhạt rọi xuống đỉnh đầu hai con người nọ, gió đêm thổi một hơi, ánh đèn khẽ lấp lóe, dần dần...đến khi trên đường cái chẳng còn lại bao nhiêu người qua lại. Ông chủ quán vừa nướng thịt vừa khẽ ngâm nga câu hát, đôi chân cũng không tự chủ nhịp nhịp liên hồi. Quán rượu nhỏ đối diện ngược lại vẫn còn rất nhiều khách ở bên trong, thanh âm ồn ào huyên náo.

Thanh âm kia phảng phất truyền tới, Ân Thịnh không biết bản thân đã uống vào bao nhiêu, đầu óc lúc này là một mảng hỗn loạn, mơ hồ có thể nghe được Tư Đồ đang nói chuyện với mình.

"Thịnh?!"

https://thuviensach.vn

Tư Đồ không hề hấn gì, nhưng Ân Thịnh hiện tại đã rất nhanh nằm úp sấp xuống bàn.

Hắn đứng lên thanh toán, dự tính nam nhân trước mặt ăn những thứ này xong rồi ngày mai không biết có đau bao tử hay không, nghĩ vậy liền đến cửa tiệm nhỏ sát vách mua một ít bánh bao sữa, còn có mì vằn thắn, gói lại thật kỹ càng, sau đó rất nhanh trở lại dìu Ân Thịnh đến bãi đỗ xe. Đem đồ trên tay đặt ở ghế sau, xác định sẽ không xảy ra tình trạnh đổ tháo rồi mới để nam nhân nọ ngồi vào ghế phụ lái, thắt dây an toàn cho cậu. Xong xuôi, bản thân liền vòng quá ghế lái, nổ máy rời đi.

Bởi vì ban đầu chọn địa điểm không xa lắm, vậy nên rất nhanh đã về tới nơi.

Tiến vào bãi đậu xe, Tư Đồ chồm người sang tháo dây an toàn cho Ân Thịnh, không ngờ nam nhân hai mắt đang nhắm chặt lại đột nhiên mở ra.

"Thịnh?" Tư Đồ niết niết cằm Ân Thịnh, ôn nhu hỏi: "Có chỗ nào cảm thấy không được thoải mái hay không?"

Ân Thịnh phản ứng chậm chạp, nhìn Tư Đồ một lúc lâu mới chậm rãi lắc đầu, tuy chỉ lay động nhẹ, nhưng cái đầu vẫn là đau nhức dữ dội, cổ họng liền không nhịn được thốt lên thanh âm rên rĩ khẽ khàng.

Thanh âm này không nặng không nhẹ nhả ra, bất thình lình khiến trái tim Tư Đồ nhảy lên kịch liệt.

Đêm khuya vắng vẻ...Cô nam quả nam...

Ánh mắt Tư Đồ vô thức dán chặt lên bờ môi nhạt màu hơi hé mở của Ân Thịnh cùng gương mặt đỏ ửng vì say kia.

Người này tựa hồ chỉ có khi ngủ và say rượu thì trông bộ dáng mới dễ dạy bảo hơn đôi chút, hắn giơ tay xoa xoa gò má Ân Thịnh, nhẹ nhàng vỗ

https://thuviensach.vn

về, lúc sau không nhịn được cúi đầu, ở khóe miệng y hạ xuống một nụ hôn phớt.

Ân Thịnh chớp chớp mắt mấy cái nhìn hắn, khóe miệng cũng chậm rãi kéo lên vẻ tươi cười.

Nụ cười kia phảng phất như đầu độc người khác vậy, Tư Đồ nghe được tiếng tim mình trong lồng ngực càng ngày đập càng mạnh, hắn giơ tay ôm lấy nam nhân, nghiêng người liền ra sức hôn.

Hơi men giao nhau giữa hai khuôn miệng, bầu không khí rất nhanh trở nên thập phần ám muội, Tư Đồ tựa hồ cũng bắt đầu mê mẩn, chính mình không biết bản thân là đang làm gì nữa rồi, hoàn toàn dựa theo nội tâm dẫn dắt mà tiếp tục hành động.

Hắn một bên hôn Ân Thịnh, một bên đem toàn bộ cửa kính xe đóng lại, ngón tay từ tốn sờ đến phía dưới chỗ ngồi của Ân Thịnh.

Ghế dựa bị ép xuống, cả thân người y cũng ngã ra theo, Ân Thịnh "A" một tiếng, chỉ thấy Tư Đồ rất nhanh đã cởi bỏ nút áo cùng thắt lưng của hắn.

Tuy Ân Thịnh say đến có phần lờ mờ, bất quá ý thức vẫn còn nguyên, vừa muốn ngăn cản lại chợt nhớ tới nụ cười ôn nhu của Tư Đồ, lời cự tuyệt đến được cửa miệng lại chẳng thể nào tuôn ra.

Nếu như chỉ là đối với mình ôn nhu, vậy thì có thể nhượng hắn muốn làm gì cũng được sao?- Ân Thịnh có chút khó hiểu nghĩ, nghĩ một hồi cũng cảm thấy thật không giống...

Vậy thì là vì cái gì đây?

Không biết...

https://thuviensach.vn

Hay là vì yêu thích? Đáp án này cơ hồ đã hiện hữu trong lòng ngực, bất quá Ân Thịnh không biết tại sao luôn cảm thấy, nếu bản thân đụng tới ý nghĩ này, sâu thẳm tận đáy lòng sẽ xuất hiện thứ gì đó ngăn trở.

Thật giống chính mình sẽ bỏ qua một chuyện rất hệ trọng, một chuyện mà bất luận như thế nào cũng không nên quên.

−−−−Nếu như hôm nay tôi hi sinh vì nhiệm vụ, thì hãy quên lời tôi nói, cũng đừng nhớ đến tôi nữa.

Bên tai đột nhiên vang lên thanh âm quen thuộc lại khiến người ta vạn phần đau lòng. Nếu như tiếp nhận Tư Đồ, có phải hay không đồng nghĩa với việc bỏ lỡ một người khác, y không biết. Y luôn cảm thấy ở miền ký ức xa xôi, có một người dường như đối với mình mà nói vô cùng vô cùng quan trọng.

"A...Ân..."

Đầu ngón tay Tư Đồ nhẹ ma sát thân thể mảnh dẻ của Ân Thịnh, mang theo ý trêu ghẹo cùng yêu thương và dục vọng, Ân Thịnh không nhịn được cong lưng, sóng lưng rất nhanh truyền đến cảm giác.

"Không...A..." Ân Thịnh chẳng còn biết bản thân là đang nói gì, chỉ một mực cảm giác được từng nụ hôn nóng rực theo miệng nam nhân kia không ngừng phủ lên người y.

Ngực man mát, hình như quần áo trên thân đã được giải phóng, mà ngón tay của tên kia chạm đến đâu nơi đó liền như bị lửa đốt.

Nóng quá nóng quá...

Ân Thịnh khó chịu vặn vẹo, cảm thấy nơi nào không đủ, lại cảm thấy không thể chịu nỗi.

https://thuviensach.vn

Mông lung nghe thấy tiếng cười trầm thấp của nam nhân phía trên: "Đừng nóng vội, Thịnh..."

Ân Thịnh muốn mắng người, nhưng là nửa điểm khí lực cũng không có. Theo từng cử động của hắn, y chỉ cảm thấy bản thân như thuyền nhỏ tại biển khơi, giữa muôn trùng sóng lớn chìm nổi liên hồi, bất lực tìm kiếm không gian hô hấp, thân bất do kỷ.

"Tư Đồ..."

Nhanh, cảm giác kìm nén chất chứa như muốn nổ tung, Ân Thịnh bấu chặt bả vai Tư Đồ, nhăn nhó ngửa cổ.

Tư Đồ không nhịn được phát ra tiếng gầm nhẹ, cúi đầu hung hăng hôn xuống.

Lễ tình nhân, chuông nhà thờ như cũ vang lên, dưới hầm đậu xe hiện tại là một màn ám muội dày đặc...

Vis: Thịt cặn đấy, con dân mau vào hốt, được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, vì chương tiếp theo và có thể là những chương sau nữa sẽ không còn thịt để mà hốt đâu:v:v:v Thật đáng buồn nhưng không hiểu lý do vì sao người như tôi mà lúc đầu lại lựa ngay một bộ không có H để edit.... Bản thân hiện tại là đang táo bón lời. Với cả tôi có lời muốn nói với những ai đẩy thuyền Hồ Nhị (Hồ Diệp x Tiểu Nhị), bỏ thuyền đi là vừa rồi đó mấy thím, mặc dù tôi cũng khá là bất ngờ, nhưng tác giả đã an bài rồi tôi còn biết phải làm sao. T^T

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 58

Ngày hôm sau tỉnh lại, Ân Thịnh chỉ cảm thấy cái đầu thập phần nặng trĩu.

Y ở trên giường trở mình, đột nhiên phát hiện có gì là lạ....

Chậm rãi mở mắt, đầu tiên nhìn thấy là đầu ngón tay của bản thân, ánh mắt dời lên trên một chút, cánh tay thon dài không gì che đậy cứ thế lộ ra, Ân Thịnh cựa quậy chân, cảm thấy cơ thể phía dưới lớp chăn hoàn toàn trần trụi, trơn nhẵn.

Y vén chăn lên −−−− quả đúng là...trần trụi, trơn nhẵn.

Nhắm mắt lại, y xoa xoa huyệt thái dương ngẫm nghĩ, ký ức vụn vặt tối qua bất chợt ùa về.

Tư Đồ nặng nề thở dốc, mà chính mình lại tiếp nhận hết thảy...

Khuôn mặt bất giác nóng ran, Ân Thịnh vụt cái bật dậy.

"Ai..."

Động mạnh, cái đầu đương nhiên choáng váng, y nâng đầu kêu lên thành tiếng, bên cảnh đột nhiên có động tĩnh.

"Thịnh?"

Tư Đồ mở mắt ra, lẽ đương nhiên nằm trên giường lớn của Ân Thịnh, thu vào tầm mắt là hình ảnh nam nhân nọ, tấm lưng trần trắng nõn, mông

https://thuviensach.vn

nhỏ dưới lớp chăn như ẩn như hiện vểnh lên...

Sáng sớm đã nghĩ muốn tru như sói rồi a...

"Anh..."

Ân Thịnh nghe thấy, khuôn mặt lần nữa tỏa ra hơi nóng: "Anh chưa rời đi?!"

"Như vậy làm sao có thể đi a..." Tư Đồ bất đắc dĩ: "Tôi không thể bỏ lại cậu không lo."

Tâm trí Ân Thịnh âm vang một hồi, chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, choáng váng đầu óc.

Trí nhớ của y không chút sai lệch dừng đúng ngay thời điểm hai người triền miên ở trên xe...Khẽ ho khan...sau đó xảy ra chuyện gì bản thân cũng không nhớ nữa. Chẳng lẽ...Chẳng lẽ chính mình lại cứ thế tiếp tục quấn lấy Tư Đồ không buông...

Tư Đồ phát giác biểu tình của y biến hóa liên tục, không biết đối phương đang nghĩ gì, hắn trực tiếp rời giường: "Tôi đi hâm lại bữa sáng cho cậu, cũng may tối qua sáng suốt, đã mua trước thức ăn..."

Nam nhân vừa nói vừa lưu loát mặc quần, nửa thân trên để trần cùng mái tóc rối bời, hướng dưới lầu đi xuống.

Ân Thịnh ngồi trên giường đờ đẫn cả nửa ngày...Lát sau không khỏi tự trách hung hăng ngã vật ra giường, dùng gối cùng chăn đem chính mình bọc thành một cái kén lớn.

Tư Đồ lên tới, đập vào mắt chính là cảnh tượng này, hắn khó hiểu lại gần.

"Thịnh? Có chỗ nào không được thoải mái sao?"

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh quả thật không biết nên dùng vẻ mặt như thế nào để đối mặt với hắn, y nỗ lực thuyết phục bản thân, rằng bọn họ là một đôi bọn họ là một đôi bọn họ là một đôi...

Kêu gào không thành tiếng! Ân Thịnh từ trước đến nay chưa từng có cảm giác thất bại nặng nề đến vậy!

Tư Đồ đặt bữa sáng qua một bên, ngồi xuống kéo chăn: "Thịnh, cậu sao vậy? Mau chui ra, đừng mãi trong đó kẻo ngộp..."

Ân Thịnh bất thình lình bật dậy, cái trán mạnh bạo đập vào mũi Tư Đồ.

"Ối!"

Tư Đồ bưng mũi ngồi xổm xuống đất, nước mắt xém chút đã trào ra.

"Anh..." Ân Thịnh chỉ cảm thấy tâm tư hiện tại là một khối mù mịt, dây dưa mãi vẫn chẳng thể thông suốt: "Dựa vào cái gì mà tôi phải nằm dưới!"

Tư Đồ: "..."

Trong phòng hoàn toàn rơi vào trạng thái yên lặng. Yên lặng, yên lặng, vẫn là yên lặng.

Cách một hồi lâu, Tư Đồ bỗng phá lên cười.

"Ha ha ha ha ha, nằm dưới....Ha ha ha ha ha ha. Cậu là đang muốn nói gì đây Thịnh? Ha ha ha, chúng ta có làm đâu! Ha ha ha ha."

Ân Thịnh túm chặt chăn, chỉ muốn đem nam nhân đang cười ngặt nghẽo kia trực tiếp ném qua cửa sổ.

"Không được cười! Tôi, chúng ta thật không có làm?!"

https://thuviensach.vn

"Không có." Nam nhân vẫn không thể ngừng cười: "Tuy rằng tôi rất muốn tiếp tục...Thế nhưng giữa chừng cậu lại nôn..."

"Nôn..."

Sắc mặt Ân Thịnh khó coi đi mấy phần.

"Nôn ra dính hết lên người cậu, mà chính tôi cũng chẳng thoát, nên không thể làm gì khác hơn là mang cậu về nhà rửa ráy thay quần áo."

Tư Đồ thả lỏng: "Có điều tắm xong cậu liền ngủ thiếp đi, tôi không muốn đánh thức cậu, đành dứt khoát đứng sang một bên nhìn cậu ngủ."

Gương mặt đỏ ửng của Ân Thịnh dần chuyển sang màu đen như đáy nồi: "Nôn..."

Theo một phương diện nào đó, loại tình huống như thế lại càng thêm khiến con người ta muốn độn thổ!

Tư Đồ nhịn cười đứng lên: "Được rồi, ăn sáng trước đi, những chuyện khác để sau hẵng nói."

Nói tới đây nam nhân bỗng mập mờ: "Nếu như cậu muốn, ăn uống xong chúng ta có thể làm đầy đủ đến bước cuối cùng..."

"Câm miệng!"

Ân Thịnh thuận tay vơ lấy gối nằm ném thẳng vào gương mặt đang nở nụ cười gian của Tư Đồ.

Ăn xong bữa sáng, Ân Thịnh xuống lầu liền phát hiện trong phòng khách hiện hữu một hộp socola cùng một đóa hồng đỏ rực.

Tư Đồ có chút ngại ngùng: "Hôm qua lúc tới đây đón cậu tôi đã mang theo, kết quả cậu lại không có ở nhà..."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh mím mím môi, ngập ngừng nói: "Cảm ơn..."

Tư Đồ cười, bất chợt nhận thấy Ân Thịnh hiện tại thẳng thắn hơn rất nhiều, hắn tiến lên trước thân mật véo véo gò má của đối phương: "Khách khí với tôi làm cái gì? Hả?"

Ân Thịnh kéo tay hắn ra, ho khan một tiếng rồi đi tới sofa, đột nhiên cảm thấy có gì không đúng...

"Ngân đâu?"

Y quay đầu nhòm ngó chung quanh, vẫn một mực không thấy bóng dáng con mèo Ba Tư nhà mình.

Tư Đồ đảo mắt khắp tứ phía, sau đó cả người bất chợt đông cứng.

"Ách..."

Tư Đồ dè dặt nhìn Ân Thịnh, Ân Thịnh cũng nhìn hắn, bỗng nhiên ý thức được điều gì, y nheo mắt: "Ngân đâu?"

"Ở...Văn phòng..." Tư Đồ nghĩ muốn tìm một nơi né tránh ánh mắt hình viên đạn của Ân Thịnh: "Tôi mang nó đến văn phòng cùng làm việc...Sau đó...Quên mang về mất rồi..."

Dứt lời, tay chân luống cuống hướng cửa chính vụt chạy.

Mà Ân Thịnh cũng rất nhanh liền đuổi theo: "Tư! Đồ! Bách!"

...

Trên đường quay về cảnh cục, con mắt Tư Đồ rõ ràng xuất hiện một vành đen.

https://thuviensach.vn

Hắn xem điều này như một sự khởi đầu hạnh phúc của ngày mới, vậy nên chút xíu mất hứng cũng không có, ngược lại còn không ngừng mỉm cười, trông chẳng khác mèo ăn vụng là mấy. (Vis: Thằng này nó yêu quá hóa điên rồi, trung khuyển công thê nô công điển hình là đây.)

Phúc phần này xem như là nhờ Nhạc Chương nói hưu nói vượn mà ra, hắn và Ân Thịnh vòng một vòng lớn lại có thể xích lại gần nhau. Mặc dù đối phương cái gì cũng chưa nhớ, nhưng hiện tại tiến triển đến thế này cũng khá là tốt ấy chứ.

Tuy nhiên đây chỉ là ý nghĩ riêng một phía của Tư Đồ, nếu hỏi Ân Thịnh, y chắc chắc sẽ nói: "So với bình thường có gì khác sao?"

Tư Đồ khẽ ngâm nga, nhìn phía trước vô lăng đặt một viên socola. Này là khi hắn ra cửa, Ân Thịnh kín đáo đưa cho hắn, mặc dù là do hắn mua cho, nam nhân kia chỉ việc lấy từ trong hộp ra một viên rồi nhét lại cho hắn, thế nhưng...Quan trọng là tấm lòng! Tấm lòng a!

Tư Đồ thỏa mãn vô cùng, tâm tình trước này chưa từng có đặc biệt vui vẻ, thậm chí bản thân vượt đèn đỏ lúc nào cũng không hay.

Hắn lái xe, ánh mắt thỉnh thoảng liếc sang ghế ngồi cạnh, Ân Thịnh hôm nay không cùng hắn đi làm, ghế phó lái cũng vì thế mà trống trải, mà Tư Đồ vừa nhìn vào vị trí kia, máu nóng liền như lang sói dâng trào.

Tuy không thể làm đến bước cuối cùng quả thật rất đáng tiếc...Bất quá đó tương đối là một bước tiến lớn của cả hai.

Nghĩ đến lòng bàn tay dẫn dắt mọi xúc cảm của Ân Thịnh, Tư Đồ khẽ nuốt xuống ngụm nước bọt, nhận thức thân thể thế nhưng lại có phản ứng.

Tích tích −−−−

https://thuviensach.vn

Từ phía sau chạy lên một chiếc mô tô tuần tra của cảnh sát giao thông, người điều khiển phi xe đến bên cửa xe Tư Đồ, giơ tay ra dấu.

Tư Đồ bực bội quay kính xe xuống.

"Có chuyện gì?"

"Đã vượt quá tốc độ cho phép rồi thưa tiên sinh." Chợt cảnh sát giao thông nhìn thấy trên chiếc Volkswagen in logo đội trinh sát hình sự, biểu hiện trên mặt tức thì biến chuyển: "Sĩ quan cảnh sát! Anh là đang làm nhiệm vụ?"

Anh ta cười trên mô tô cũng không quên chào hắn một tiếng, Tư Đồ lúc này chậm rãi dừng xe.

"Thật ngại quá..." Hắn đối với cảnh sát kia cười ngượng: "Tôi không phải đang làm nhiệm vụ, là lỗi của tôi, giấy phạt cứ đưa đến cảnh cục đi, tôi sẽ nộp phạt sau."

Đối phương nghe vậy ngược lại có chút áy náy, lại lần nữa cúi chào: "Rõ!"

Hai người nói xong, liền nghe ở ngã tư đường vừa đi qua lúc nãy đột nhiên vang lên tiếng xe thắng gấp thập phần chói tai.

Theo sau là một loạt thanh âm "Ầm, ầm..."

Ba chiếc ô tô cùng một chiếc xe máy đụng vào nhau, vết máu kéo dài dưới mặt đất.

Cảnh sát giao thông hoàn toàn biến sắc, vội nói với Tư Đồ: "Bây giờ tôi phải qua đó ngay!"

"Đi đi." Tư Đồ gật đầu, nhìn anh ta không chút chần chừ bật đèn tín hiệu rồi phóng đi, đồng thời không quên gọi điện cho bệnh viện cùng những

https://thuviensach.vn

đồng đội ở địa điểm gần nhất yêu cầu cứu trợ.

Tư đồ nhìn hiện trường hồi lâu, người xung quanh càng lúc càng đông, tụ lại thành đám, ngã tư đường cũng dần bị kẹt cứng.

"Mới sáng sớm..."

Tư đồ lắc đầu, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, phát hiện bản thân đã trễ giờ làm, dứt khoát không nán lại thêm, nhanh chóng nổ máy hướng cảnh cục mà tiến.

Đến cảnh cục, tivi ở đại sảnh hiện tại là đang đưa tin về vụ tai nạn kia.

Xem tình hình có vẻ khá là nghiêm trọng. Tư Đồ xem qua một lúc, sau đó xoay người đi về phía văn phòng.

"Sếp." Hồ Diệp gõ cửa, trên tay ôm theo Ngân: "Ngân..."

Tư Đồ vừa liếc mắt nhìn thấy con mèo Ba Tư, liền mau mau chạy tới nhận lỗi: "Tiểu tổ tông, mày không sao chứ?"

Ngân hung hăng trừng Tư Đồ, nhe ra hàm răng sắc nhọn.

Hồ Diệp cười: "Xong đời sếp, bị Ngân ghi hận rồi."

Nhắc tới cũng là vừa đúng lúc, tối qua Hồ Diệp sau khi quay về cảnh cục, việc đầu tiên làm đương nhiên không gì khác ngoài chỉnh sửa lại hồ sơ vụ án, kết quả phát hiện Ngân bị nhốt trong văn phòng, đói bụng đến mức không ngừng kêu meo meo, thế nên anh tiện thể đưa nó về nhà mình luôn.

Sáng nay ôm đến, là muốn hỏi Tư Đồ có muốn mang nó về nhà Ân Thịnh không.

"Ôi chao, đều là lỗi của tao hết." Tư Đồ nói: "Lát nữa mua cho mày vài con cá nhỏ để bù đắp nhé, thấy thế nào?"

https://thuviensach.vn

Ngân phất đuôi, quay đầu sang hướng khác −−− Ai thèm!

Tư Đồ cười khổ, một bên đón lấy Ngân từ tay Hồ Diệp, một bên vội gọi cho công ty chuyển phát nhanh gần đó.

"Anh muốn dùng dịch vụ chuyển phát nhanh đưa nó về?"

Hồ Diệp cười: "Ân tiên sinh rồi sẽ không cho anh vào nhà nữa đâu."

"Hết cách rồi, hiện tại đã vào giờ làm việc. Thịnh vẫn còn ở nhà chờ nó về đấy." Tư Đồ cười nói, gác điện thoại, đem Ngân đặt lên ghế sofa, chính mình ngồi xuống bàn làm việc: "Vụ án Giải Ứng Tông đưa tới thuộc trường hợp nào?"

Hắn hỏi Hồ Diệp.

"Người kia tên là Trình Khải Tiêu. Lịch sử đen tối của hắn đã sớm bị đào bới hơn phân nửa, chuyên tuyên truyền tà giáo, tuyên truyền tư tưởng mê tín, gạt tiền gạt sắc, trước đây không lâu vừa được thả khỏi trại giam, vốn vẫn chưa tới thời gian thụ án, là được Kim Đại Chung dùng tiền bảo lãnh."

"Vật hợp theo loài." Tư Đồ lạnh lùng chế nhạo: "Cậu cho người để tâm theo dõi tên này, Kim Đại Chung vô duyên vô cớ vung tiền ra bảo lãnh hắn ta, nói không chừng là thu được lợi ích gì."

"Người của tổ trọng án đã sớm để mắt đến tên Trình Khải Tiêu này, nếu chúng ta lại nhúng tay vào...Liệu có khiến tổ trọng án bất mãn hay không?"

Đó chung quy chính là một đám người điên không phân địch ta, tuy ở cảnh cục rất có danh tiếng, bất quá không ai dám mở miệng xu nịnh bọn họ lấy nửa lời.

"Phía bên đó tôi sẽ cùng với đội trưởng của họ nói qua một chút." Tư Đồ nói: "Cậu cứ cho người theo dõi trước đi."

https://thuviensach.vn

"Vâng." Hồ Diệp gật đầu, xoay người ra ngoài.

Kim Đại Chung có thể nói là nhân vật mà người người đều muốn loại trừ, hắn không chỉ chọc đến tổ trọng án mà cũng từng vì chuyện của nhà họ Đông mà chọc đến Tư Đồ, Tư Đồ luôn muốn bắt lấy nhược điểm của hắn, nhưng đáng tiếc thay, cả tổ trọng án lẫn Tư Đồ cho đến hiện tại vẫn chưa nắm giữ được chút chứng cứ nào có thể gây bất lợi cho hắn.

Kim Đại Chung chẳng khác gì một con cá chạch, trơn trượt cực kỳ, làm việc cũng thập phần thận trọng. Tư Đồ có chút nghi hoặc, hắn ngoài mặt trọng dụng Đông Lục, kỳ thật là nể mặt Đông Ngũ, dựa theo lời của Ân Thịnh trước đó, Đông Lục căn bản chẳng có gì đáng để tâm lo lắng, cậu ta đơn thuần chỉ là một đứa con nít quỷ học nghệ không tinh thông, mà Kim Đại Chung lúc này lại phí hết tâm tư để đưa Trình Khải Tiêu ra khỏi nhà lao...

Đích thị đó mới là kẻ đáng chú ý nhất...

Tư Đồ bắt chéo chân nhìn vách tường đối diện, câu được câu không nghĩ suy, nghĩ tới nghĩ lui lại bất giác nghĩ đến khung cảnh tối qua, liền khẩn trương rót cho bản thân ly nước lạnh, ừng ực nốc hết!

Cùng một thời điểm, tại nơi ở của Đông Lục.

Nam nhân dưới chăn trở mình, ngồi dậy đem quả đầu rối bù đi rửa mặt, sau đó mở tủ tìm mì ăn liền.

"Vì sao lại khiến bản thân phải chịu oan ức như vậy?"

Đỉnh đầu truyền tới chất giọng trầm âm đầy từ tính: "Ngươi đáng lẽ nên ra mặt làm người thừa kế đời tiếp theo của nhà họ Đông."

Đông Lục xé vỏ bọc mì, ngậm đũa đi nấu nước: "Ta không làm."

https://thuviensach.vn

"Lý do?"

Giọng nói kia lại vang lên: "Ngươi ở nhà họ Đông rõ ràng rất tốt."

"Vậy thì sao?"

Đông Lục xoay người, nhìn bóng hình trôi nổi giữa không trung của nam nhân, bất quá không nhìn rõ lắm, chỉ mờ ảo hiện hữu trước mắt.

Tướng mạo uy vũ, khí thế bá đạo, mặc dù không phải vua, nhưng lại không khỏi khiến vua phải kính nể vạn phần.

"Ngươi sẽ không thể nào hiểu được." Đông Lục mím mím môi: "Năng lực của ta vốn không thích hợp để làm người thừa kế, nếu như không phải anh trai qua đời...Căn bản sẽ không tới phiên ta."

Cậu biết người trong nhà đối với cậu có bao nhiêu thất vọng, có bao nhiêu bất lực đến không còn biết làm gì mới phải tìm cậu làm người thừa kế.

Dù sao ở đời này chỉ có hai đứa con trai, đứa lớn đã chết, cũng không thể cứ như vậy để hương khói nhà họ Đông lụi tàn.

Trải qua từng đời quỷ sư, bọn họ đều như cũ vô cùng coi trọng năng lực mà người đứng đầu sở hữu, hưng suy của cả gia tộc hoàn toàn phụ thuộc vào năng lực của người thừa kế, mà Đông Lục thì...

Cậu biết bản thân mình không khác gì một vật thay thế.

Vis: Chương này tác giả có để lại một lời nói, mà lời này rất mập mờ khó hiểu đối với thành phần ngu ngoại ngữ như tôi, đại khái nội dung là nói về Tư Đồ, Ân Thịnh và chuyện ấy...Thật ra tôi có thể bỏ qua không edit nhưng suy đi tính lại thấy đoạn này có khả năng làm sôi sục máu hủ trong người mấy thím (tức nhiên là sôi sục theo chiều hướng tốt) vậy nên tôi đã send

https://thuviensach.vn

cho nhỏ đàn em đang du học Canada vì bên đó nó có khá nhiều bạn tiếng Trung với mong muốn được nó giúp đỡ, mà cũng phải nói là tôi với nhỏ đã lâu không liên lạc, nên là trong thời gian chờ nó phản hồi ai có khả năng dịch tiếng Trung thì vào hú tôi một tiếng nhé!!!!

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 59

Vis: Cảm ơn vì đã luôn ủng hộ cũng như dõi theo TTQS, vì cô gái này mà tôi đã tạm gác mệt mỏi qua một bên và lết tiếp. T^T

"Đại trượng phu không phải chỉ có chút khó khăn liền buông tay chối bỏ." Hạng Vũ nghiêm nghị nói: "Anh trai ngươi sẽ không bao giờ bày ra dáng vẻ yếu đuối đó!"

"Vốn ta có lợi hại như anh ấy đâu!" Đông Lục thẳng tay ném đôi đũa, trợn mắt lên: "Các người ai cũng xem trọng anh ấy, vậy ta tìm anh ấy trở về không phải rất tốt sao! Ta rõ ràng muốn vì anh trai báo thù, các người lại cứ thế ngăn cản!"

Nam nhân mới ngoài hai mươi, thậm chí không thể cho là nam nhân, bất quá chỉ là một thằng nhóc con, viền mắt hơi ửng hồng, phảng phất ủy khuất chồng chất: "Sao không để ta chết đi cho rồi!"

"Câm miệng!"

Hạng Vũ chợt quát lớn, vầng trán nổi đầy gân xanh: "Đừng lấy anh trai ngươi ra làm bia đỡ đạn, ngươi cho rằng dùng cớ báo thù thì cho dù chết cũng là một cái chết vinh quang?! Loại thuyết pháp đó hoàn toàn không tồn tại! Người nhà họ Đông cũng sẽ không vì vậy mà thừa nhận năng lực của ngươi!"

https://thuviensach.vn

"Thay vì cứ mãi nghĩ ngợi vì sao bản thân chẳng thể sánh bằng Đông Ngũ, không bằng ngươi ra sức nỗ lực tu luyện, chí ít cũng không hổ là người của nhà họ Đông!"

Hạng Vũ xoay người, trước khi tan biến giữa không trung không quên quẳng lại một câu: "Hèn nhát!"

Đông Lục đứng chôn chân tại chỗ hồi lâu, ấm nước trên bếp lò phía sau truyền đến thanh âm sôi ùng ục. Cậu ngồi xổm xuống đất nhặt đũa, thời điểm đem đũa nắm vào tay, nước mắt nhịn cả nửa ngày rốt cục cũng không kiềm chế được mà tuôn rơi.

"Khốn kiếp...Tất cả các người đều là một lũ khốn kiếp..."

Đông Lục bó gối trong phòng bếp đem mặt vùi sâu vào giữa cánh tay, mặc cho ấm nước liên tục rít gào cậu cũng mắt điếc tai ngơ ngồi im bất động.

"Nàng công chúa số một thế giới*−−−−"

*Lời bài hát "World is mine" do Miku Hatsune trình bày.

Giọng hát máy móc vang lên, thập phần vang dội cùng khuấy động, Đông Lục ngồi thêm một lúc liền đứng dậy lau mặt, chậm rãi đi ra phòng khách, tìm thấy điện thoại di động trên bàn trà đang nhấp nháy không ngừng.

Ấn nút nhận cuộc gọi, Đông Lục thả người xuống ghế sofa.

"Alo..."

"Đông Lục?"

Giọng cười ha hả của Kim Đại Chung truyền tới: "Làm sao thế này? Không có tinh thần gì hết a?"

https://thuviensach.vn

"Ân..."

Đông Lục như cũ đối với Kim Đại Chung chẳng chút ưa thích, cậu trả lời qua loa: "Trong người không được thoải mái..."

"Hay là bị bệnh rồi?" Kim Đại Chung giả mù sa mưa tỏ vẻ quan tâm: "Cần tôi kêu người tìm bác sĩ cho cậu không?"

"Không cần." Đông Lục bĩu môi: "Hôm nay đỡ hơn nhiều rồi."

"Vậy thì tốt." Kim Đại Chung phá lên cười: "Chiều nay có rảnh không? Đến đây, có một thứ cậu nhất định sẽ cảm thấy rất có hứng thú."

Đông Lục ngờ vực: "Đừng nói lại là thể loại hồn phách yếu ớt tựa Lý Lực, tôi không cần những tiểu quỷ vô dụng như vậy."

"Làm sao có thể a!" Kim Đại Chung hô lớn: "Lần này là đồ tốt, cậu nhất định sẽ thích! Tin tôi đi!"

Đông Lục ngồi trên sofa nghĩ một lúc: "Được rồi, chiều nay tôi sẽ đến."

Nói xong, cậu gác máy, bật ti vi, trên tivi đang đưa tin trực tiếp vụ tai nạn xe cộ ở ngã tư đường.

Nhìn thấy dưới đất đầy máu, Đông Lục thầm cảm thán bao nhiêu năm nay ở thành phố cũng chưa từng xảy ra tai nạn giao thông thảm khốc như vậy. Đảo mắt lại chợt nhớ tới Hạng Vũ −−−− Hạng Vũ là hạng quỷ sứ không thể đụng vào, dù cậu không đủ mạnh, hắn vẫn có thể phát huy được triệt để năng lực cường đại của mình. Bất quá hắn rất cố chấp, luôn đem đạo nghĩa làm quân tử treo ở cửa miệng, nếu có một quỷ sứ cường đại ngoan ngoãn phối hợp cùng cậu thì tốt quá...

Đông Lục vừa xem ti vi vừa lười nhác suy nghĩ: Nếu như có thể hạ thấp anh trai cùng Ân Thịnh...Vậy sẽ không còn kẻ nào dám coi thường mình

https://thuviensach.vn

nữa.

Tại cảnh cục, tổ giao thông có thể nói là bận đến mức thở không ra hơi, ký giả của các tòa soạn liên tục gọi điện tới khiến toàn bộ cảnh cục không ngừng vang lên tiếng chuông điện thoại đinh tai nhức óc.

Hồ Diệp gõ cửa văn phòng làm việc của Tư Đồ, cửa vừa mở ra liền thấy nam nhân nọ hai tai nhét đầy bông gòn, mất tập trung cầm tờ báo trên tay ra sức lật qua lật lại khiến anh không khỏi cảm thấy buồn cười.

"Có nên xin một ít kinh phí để cải thiện lại vách cách âm không?"

"Lão già chết bầm kia giữ tiền như giữ mạng, cậu nếu có thể xin được đồng nào từ lão thì tôi bái cậu làm sư." Tư Đồ lấy bông gòn bên tay trái ra trả lời, vừa vặn lọt vào tai là tiếng chuông điện thoại inh ỏi kích động đầu óc.

Hắn vội nhét bông gòn trở lại: "Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?"

"Nghe nói đèn giao thông đột nhiên bị hỏng, còn có..." Hồ Diệp đóng cửa lại, đi tới ngồi xuống: "Tổng cộng ba chiếc ô tô, một chiếc xe máy điện, tài xế xe máy đã tử vong tại chỗ, còn ba tài xế còn lại đều bị thương ở những mức độ khác nhau, nhưng đáng nói chính là khẩu cung của bọn họ không hẹn mà cùng khiến người khác kinh ngạc."

Tư Đồ: "Có ý tứ gì?"

Hồ Diệp: "Vừa rồi người bên tổ giao thông nói, ba tài xế kia đều thuật lại rằng thắng xe của bọn họ tự nhiên không ăn, hơn nửa còn cảm thấy như bị ai đó ở phía sau kéo lấy cánh tay."

Tư Đồ: "Trên xe bọn họ có người nào khác?"

https://thuviensach.vn

Hồ Diệp: "Không có, đều là nhân viên công chức đang trên đường đi làm một mình."

Tư Đồ "A" lên một tiếng: "Thật kỳ quái, khẩu cung của cả ba đều giống y hệt...Ba người bọn họ không phải là quen biết nhau đó chứ?"

"Không quen biết." Hồ Diệp lắc đầu: "Một trong số đó nói thắng xe không ăn là vào thời điểm đèn giao thông xảy ra trục trặc, ba chiếc xe từ ba hướng khác nhau xông thẳng ra rồi va vào nhau."

"Người bên tổ giao thông hiện tại e là đã bận đến sứt đầu mẻ trán." Hồ Diệp nhún vai: "Tôi dự đoán vụ án này nếu như mãi không có kết quả...Có thể sẽ..."

Tư Đồ đương nhiên biết Hồ Diệp đang nói gì, vụ án này tám chín phần là sẽ được chuyển giao tới tay bọn họ.

Tư Đồ: "Tiểu Nhị đã khỏe hơn chưa?"

Hồ Diệp: "Tốt lắm rồi, hôm nay đã có thể nhảy nhót liên hồi, trước còn gọi điện cho tôi, nói là bản thân suy nghĩ thông suốt muốn đi làm, tôi đương nhiên không cho phép."

"Ừm." Tư Đồ gật đầu: "Nhân dịp này để cậu ấy nghỉ ngơi lâu một chút cũng tốt, chỉ e ngại lần phục chức sắp tới đây cậu ấy lại phải bận bù đầu nữa rồi."

"Tôi cũng nghĩ vậy." Hồ Diệp gật đầu, lập tức cùng Tư Đồ nhìn nhau cười khổ −−−− bọn họ có chỗ nào là giống cấp trên a, chưa từng thấy cấp trên nào lại che chở cho cấp dưới đến thế.

...

https://thuviensach.vn

"Tai nạn giao thông?" Đông Lục vừa ngồi xuống sofa ở phòng làm việc của Kim Đại Chung, hai hàng chân mày liền nhíu lại, chợt nhớ tới bản tin mình đã xem trên tivi.

"Cậu thấy thế nào?" Kim Đại Chung tà ác cười, khuôn mặt hung tợn thập phần vênh váo: "Thật sự là rất lợi hại có đúng không?"

Đông Lục khó hiểu, quay sang nhìn nam nhân đứng bên cạnh Kim Đại Chung.

Nam nhân vận một thân toàn màu đen, đeo kính râm cũng đen nốt, chỉ để lộ môi mỏng nhạt màu, khóe miệng hơi rủ xuống, bộ dạng có vẻ nghiêm trọng.

"Giới thiệu qua với cậu." Kim Đại Chung chỉ tay về phía nam nhân: "Trình Khải Tiêu, nhân viên mới của công ty."

Đông Lục đối với cái tên này có chút quen thuộc, sau đó sực nhớ rằng Kim Đại Chung vài ngày trước liên tục điều tra một người, nghe nói là mới được thả khỏi trại giam.

"Xin chào." Đông Lục khẽ gật đầu, dáng vẻ chẳng mấy hứng thú.

Trình Khải Tiêu không phản ứng, mà khuôn mặt hắn hơn phân nửa đã bị kính râm che khuất, Đông Lục cũng không biết mắt hắn đến cùng có phải là đang nhìn cậu hay không.

"Tôi nghĩ muốn cậu trợ giúp anh ta." Kim Đại Chung hơi nhích người về trước, đưa cùi chỏ tì lên bàn làm việc: "Trình tiên sinh rất lợi hại, anh ta là tự học thành tài, năng lực so với cậu tương tự."

Kim Đại Chung nói năng qua loa, Đông Lục cũng hiểu được, cậu cau mày không vui: "Tôi trợ giúp hắn? Tại sao chứ?"

https://thuviensach.vn

"Vấn đề chủ yếu đều là mang lợi ích về có phải hay không?" Kim Đại Chung nhún vai: "Phương thức làm việc của hai bên làm ăn từ trước đến này vẫn vậy, quá trình không quan trọng, kết quả mới quan trọng."

Đông Lục mặt không cảm xúc đứng thẳng dậy: "Tôi sẽ không đáp ứng, tôi đi trước."

"Đứng lại!"

Kim Đại Chung sầm mặt: "Tôi là nể mặt anh trai cậu, dù gì cậu ấy cũng đã từng là thuộc hạ ưu tú nhất của tôi."

Đông Lục đột nhiên quay lại, đem ba lô trên vai hung hăng ném mạnh xuống ghế, sắc mặt vô cùng khó coi túm lấy ghế dựa bên cạnh: "Đương gia của nhà họ Đông thích hợp để ông xem như thuộc hạ? Kim Đại Chung ông thử nói thêm một từ nữa xem!"

Nam nhân miệng há hốc, sắc mặt liên tục thay đổi, mà ngữ khí cũng thay đổi hoàn toàn: "Ý tứ của tôi chính là thời điểm anh trai cậu ở đây đã khiến bao nhiêu người kính ngưỡng, cậu nên vì anh trai báo thù, tôi dĩ nhiên sẽ toàn lực hỗ trợ, cậu cũng biết rồi đó."

Đông Lục lặng thinh, lạnh lùng nhìn Kim Đại Chung.

Kim Đại Chung: "Cậu không muốn làm người thừa kế, là tôi giúp cậu đầu tư vào nhà họ Đông một khoản lớn có đúng không? Là tôi đem cậu nâng đỡ, giúp cậu báo thù, giúp cậu tìm kiếm vật liệu có đúng không? Tôi đối với cậu tốt hay không tốt, chẳng lẽ cậu còn chưa rõ?"

Ngón tay Đông Lục dần trượt khỏi lưng ghế dựa, như cũ không lên tiếng.

Kim Đại Chung dừng một chút: "Nói đúng ra không phải là bắt cậu trợ giúp Trình tiên sinh, tôi biết quỷ sư các người có lòng tự trọng rất cao, đều độc lập hành sự. Phải nói là hợp tác...Về phần hợp tác như thế nào? Trình

https://thuviensach.vn

tiên sinh đây làm những việc tôi cần, còn cậu làm những việc cậu cần, nhìn qua thì có lẽ không liên can gì tới nhau, thế nhưng thật ra lại có vài phân quan hệ, suy đi tính lại cũng coi như là hợp tác rồi."

Sắc mặt Đông Lục khá hơn đôi chút, nhìn về phía nam nhân đeo kính đen: "Hắn có thể làm gì?"

"Anh ta có cách để thu thập những thứ kia ngày một nhiều hơn." Kim Đại Chung cười lên, phảng phất hình ảnh Đông Lục vừa nãy chống đối với hắn hoàn toàn không tồn tại: "Tai nạn giao thông ngày hôm nay do anh ta làm ra cả đấy."

Đông Lục kinh ngạc: "Chẳng lẽ là..."

"Là quỷ sứ làm." Trình Khải Tiêu rốt cục cũng chịu mở miệng, thanh âm khàn đặc như tiếng nhánh cây khô bị bẻ gãy, hắn khẽ đẩy gọng kính râm, nhìn Đông Lục nói: "Tôi ở trong trại giam thu nạp một quỷ sứ, là một kẻ mang tội danh giết người, có điều..."

Trình Khải Tiêu nhếch mép, cười có chút quỷ dị: "Tên đó không biết bản thân đã chết rồi, hắn chỉ muốn nhìn thấy máu tanh không ngừng chảy xuống, muốn có thể hung hăng ra tay tàn sát mọi sinh linh. Quỷ sứ như vậy, quả thật là một quỷ sứ tốt có đúng không?"

Đông Lục không hé răng, bất quá trong lòng hơi có chút khiếp sợ.

Loại quỷ sứ hung bạo vốn không dễ thu nạp, nếu bất cẩn còn có thể bị nó giết chết, người này nếu như có khả năng khống chế quỷ sứ kia...Vậy Trình Khải Tiêu...Nam nhân này nói không chừng so với quỷ sứ hung bạo còn đáng sợ hơn gấp trăm lần.

"Nếu như cậu hợp tác cùng tôi." Trình Khải Tiêu đột nhiên nói: "Tôi lập tức đem nó đưa cho cậu."

https://thuviensach.vn

Đông Lục sững sờ, liền nghe Trình Khải Tiêu tiếp tục: "Nghe ông chủ Kim nói cậu luôn muốn sở hữu vài con quỷ sứ lợi hại đúng chứ?"

Đông Lục hé miệng, nhưng lại không biết phải phản bác như thế nào.

Cậu quả thật muốn sở hữu quỷ sứ lợi hại...Thế nhưng...

"Sát nhân cũng không quá khó để khống chế." Trình Khải Tiêu cười gằn: "Huống hồ hắn thậm chí còn không biết mình đã chết, chỉ cần cậu cùng hắn khai thông, đáp ứng hắn để hắn làm những chuyện hắn muốn làm."

Nam nhân lại đưa tay đẩy gọng kính râm: "Học cách nắm giữ một thứ gì đó vượt quá sức tưởng tượng của bản thân, đó mới đích thị là phương pháp rèn luyện dẫn đến con đường thành công nhanh nhất."

Tâm can như thể bị nhìn thấu, sắc mặt Đông Lục bất giác chuyển đổi.

"Thế nào?" Kim Đại Chung tận dụng mọi thời cơ, bày ra nụ cười ân cần: "Cậu muốn bản thân có thể vươn xa hơn anh trai mình mà đúng không?"

"Ông thì sao?"

Đông Lục nhìn về phía Kim Đại Chung: "Ông đến cùng là muốn làm gì? Thời điểm anh trai tôi còn ở đây, rốt cục là đã làm những gì?"

Cậu trước giờ vẫn như cũ ngu ngơ, hoàn toàn không biết cũng không hiểu. Sau khi tới thành phố, cậu càng lúc càng cảm giác thấy Kim Đại Chung che giấu cậu rất nhiều chuyện, nhưng mỗi lần cậu muốn điều tra cho rõ thì y như rằng lại không sao tra được.

Mà ngay cả những thông tin về anh trai cậu trong công ty cũng đều biến mất một cách gọn gàng và sạch sẽ.

"Ôi chao." Kim Đại Chung xua tay: "Đó không phải là chuyện mà một đứa nhóc nên biết."

https://thuviensach.vn

"Tôi không phải là một đứa nhóc con!" Đông Lục có chút tức giận: "Được, hợp tác thì hợp tác, nhưng các người cũng phải nói cho tôi biết phải làm những gì chứ!"

Kim Đại Chung khẽ cười: "Đưa Hạng Vũ cho Trình tiên sinh mượn."

"Cái gì?" Đông Lục sừng sốt: "Các người muốn...Muốn mượn hắn làm cái gì..."

"Làm việc chứ làm gì." Kim Đại Chung buông lỏng hai tay: "Chúng tôi làm việc của chúng tôi, cậu làm việc của cậu, hai bên không can thiệp lẫn nhau. Đương nhiên, chuyện cậu muốn báo thù Trình tiên sinh đây sẽ giúp cậu một tay, thấy thế nào?"

Đông Lục theo bản năng từ chối: "Không được, đó là của anh trai..."

"Chỉ là mượn dùng." Kim Đại Chung nói đúng trọng tâm: "Xong việc liền trả lại cho cậu."

Văn phòng rơi vào một mảnh im lặng, ngón tay đeo nhẫn vàng của Kim Đại Chung ở mép bàn gõ gõ, tròng mắt lập lòe tính toán.

"Được rồi, nếu cậu đã không đồng ý." Kim Đại Chung hướng Trình Khải Tiêu ra dấu: "Vậy Trình tiên sinh trước tiên sẽ giúp cậu diệt trừ Ân Thịnh, báo thù cho anh trai cậu, sau đó mới nói đến Hạng Vũ, ý cậu thế nào?"

Đây tất nhiên là thủ đoạn vốn có của người làm ăn, giữa lúc việc đàm phán rơi vào tình thế cấp bách bất thình lình thả ra mồi câu, khiến đối phương buông lỏng về mặt tâm lý, vậy thì có thể dễ dàng đưa ra thỏa hiệp có lợi cho bản thân. Có điều Đông Lục căn bản không nghĩ nhiều như vậy, cậu chỉ đơn giản cho rằng hiện tại không cần phải bàn quá nhiều về Hạng Vũ thì đã nhẹ nhõm lắm rồi.

"Được..."

https://thuviensach.vn

Cậu nhìn Trình Khải Tiêu: "Nếu như anh có thể giúp tôi báo thù, tôi liền...Tôi liền đem quỷ sứ cho anh mượn."

Lời tác giả: Vậy là vụ án mới đã bắt đầu, vụ án lần này sẽ lên sàn thêm nhân vật mới, bên cạnh đó là ít chuyện chưa biết về Kim Đại Chung, còn có cả chuyện của Đông Lục, cũng sẽ để cậu ấy vấp phải chút biến cố, từ đó mới dần chạm đến cột mốc trưởng thành thật sự.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 60

Thời điểm Ân Thịnh mở cửa liền thấy bên ngoài chính là nhân viên chuyển phát nhanh đầu đội mũ lưỡi trai. Đối phương chật vật giữ lấy một con mèo Ba Tư đang không ngừng giãy giụa trên tay, mặt anh ta hiện hữu vết mèo cào rất rõ rệt.

"Tiên sinh..." Nhân viên chuyển phát nhanh cố nén cơn thịnh nộ, khóe miệng co quắp mỉm cười nói: "Bưu phẩm chuyển phát nhanh của ngài, xin mời ký nhận."

Ân Thịnh không cần nghĩ cũng biết đây là chuyện tốt do người nào làm ra, y đưa tay ôm lấy Ngân, nhưng mèo Ba Tư chỉ "Meo!" lên một tiếng, nhanh chân nhảy xuống sàn nhào vào trong nhà không thèm đếm xỉa tới y. Ân Thịnh cầm bút ký tên vào đơn hàng, dùng ánh mắt áy náy hướng nhân viên chuyển phát nhanh cười cười. Đối phương tựa hồ lập tức thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận thu lấy biên lai rồi co chân hướng thang máy rời đi.

Trước khi Ân Thịnh đóng cửa, vô tình liếc mắt ra hành lang phía trước, nơi đó xuất hiện một cái bóng đen, lúc nhân viên chuyển phát nhanh hối hả đi ngang qua, nó cũng không chút động đậy, cứ như vậy lẳng lặng mà đứng ở góc tường.

"Meo!"

Ngân bên trong nhà kêu lên một tiếng, Ân Thịnh liền đóng cửa lại quay đầu nhìn nó: "Tao đi lấy cho mày lon cá hộp, đợi chút nhé."

https://thuviensach.vn

Mèo Ba Tư phe phẩy cái đuôi, đồng tử khẽ co giãn, phảng phất rốt cục cũng hài lòng.

Đợi cho đến khi Ân Thịnh khui lon đồ hộp cho Ngân xong xuôi. Y một mình tiến vào phòng khách ngồi xuống ghế dựa, mở ti vi xem bảng tin thời sự buổi sáng được phát sóng trực tiếp trên màn hình.

Tai nạn giao thông tại ngã tư đường chính thức trở thành tin đầu đề, thêm vào chuyện tất cả tài xế đều có chung một lời khai, đem hết thảy câu chuyện đùn đẩy sang phương hướng quỷ dị, có lẽ toàn bộ cư dân thành phố A đang rất tò mò lẫn hiếu kỳ về vụ án này. Không biết cảnh cục hiện tại có phải hay không biến thành một mớ hỗn loạn.

Ân Thịnh nhìn điện thoại di động, muốn gọi cho người kia nhưng rồi lại do dự. Y vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo sau cơn say khướt tối hôm qua, bản thân luôn cảm thấy có chút không chân thật. Ánh mắt dời sang hộp socola đặt trên bàn trà, kế bên còn có đóa hồng đỏ thẫm. Bất chợt khuôn mặt cười vô cùng đắc ý của Tư Đồ xông vào đầu óc, khiến người ta vừa thẹn thùng vừa tức giận, thật sự khiến y không còn biện pháp nào.

Quên đi...Chờ cảnh cục chủ động liên hệ cho mình rồi hẵng nói tiếp. Ân Thịnh nghĩ thầm, liền bắt đầu chuyển kênh, chuyển tới chuyển lui, nếu không phải là chương trình tạp kỹ thì cũng là mấy bộ phim truyền hình tẻ nhạt chiếu đi chiếu lại cả trăm lần.

Bất quá ngồi một hồi lại thẳng đến chạng vạng, mắt thấy đến giờ cảnh cục tan tầm nhưng y như cũ chẳng nhận được cuộc gọi nào. Ân Thịnh cảm thấy thập phần kỳ quái, cầm di động lên nhìn qua, vẫn là chế độ trong nhà.

Điện thoại không có bị hư a...

Ong −−−−

https://thuviensach.vn

Đang lúc mãi nghĩ ngợi điện thoại lại đột nhiên rung nhẹ, Ân Thịnh mở màn hình lên nhìn −−−− là tin nhắn do Giải Ứng Tông gửi đến.

Tại sao lại gửi tin nhắn riêng cho mình? Ân Thịnh cảm thấy khó hiểu lạ thường, đưa tay nhấn nút đọc, một đoạn tin nhắn ngắn gọn xúc tích hiện lên.

"Đến văn phòng làm việc của tôi một chuyến, địa chỉ tại XXXX"

Ân Thịnh nhận ra địa chỉ này, cách chỗ ở của y không xa lắm. Ngẫm nghĩ một lúc, Giải Ứng Tông nếu không tìm đến Tư Đồ vậy chắc là anh ta có chuyện gì khác cần nói, nhìn đồng hồ, y đứng dậy cầm áo khoác rồi tiến đến mở cửa.

Liếc mắt ra hành lang, cái bóng hình màu đen kia vẫn lặng yên đứng phía góc tường không chút dịch chuyển. Bước chân y bỗng khựng lại giây lát, rồi lại chậm rãi tiếp tục, bởi vì cái bóng đứng sát bên thang máy, vậy nên nếu muốn vào trong thang máy thì bắt buộc phải đi qua nó. Thời điểm đến gần kề bóng đen, Ân Thịnh liền khẽ đưa mắt quét ngang thân nó một cái.

"..."

Bóng đen không gây ra bất cứ tiếng động nào, phảng phất không nhận thấy sự hiện diện của Ân Thịnh.

Ân Thịnh thấy nó chẳng chút động tĩnh liền mạnh dạn sải bước, tiến tới nhấn nút thang máy.

Con số màu đỏ dần đi lên, Ân Thịnh nhìn cửa thang máy màu bạc, hình ảnh phía sau lưng toàn bộ phản chiếu lên đó, bóng đen lúc này chậm rãi ngẩng đầu.

https://thuviensach.vn

Ngón tay y theo bản năng rút ra bùa chú, cảnh giác nhìn bóng hình phản xạ trên cửa thang máy, bất quá nó chỉ đơn giản liếc mắt nhìn y, xong lại lập tức cúi đầu.

"?" Ân Thịnh hơi nhíu mày, thang máy rốt cục cũng lên đến nơi, hai bên cửa thang mở ra.

Một đoàn bóng đen chen chúc trong thang máy, chừa lại duy nhật một khoảng trống vừa đủ cho y bước vào.

Ân Thịnh lặng người, nhất thời không kịp phản ứng, đoàn bóng đen trong thang máy nháy mắt đều ngẩng đầu lên, những khuôn mặt không có ngũ quan đồng loạt hướng về phía y.

Ân Thịnh cảnh giác lùi ra sau, lúc này đoàn bóng đen kia đột nhiên bật lên tiếng cười khanh khách quỷ dị.

"Khà khà khà..."

Thanh âm đồng đều có quy luật, phảng phất như vang vọng từ nơi sâu thẳm nhất địa ngục. Da đầu Ân Thịnh tê rần, loạng choạng ngả người về sau, dư quang liếc thấy bóng đen nơi góc tường kia cũng dần dịch đến gần mình.

Lẽ nào cái bóng này nãy giờ là giám sát mình! Ân Thịnh phát giác, rất nhanh liền xoay người, cũng không quên ném về phía trước một tấm bùa Ân Thiên Quân, sau đó hướng nhà mình mà chạy.

Trong nhà, Ngân nôn nóng kêu meo meo liên hồi, móng vuốt bắt đầu cào cấu lung tung lên cửa chính.

Ân Thịnh cũng cảm giác được một đoàn bóng đen đang dần áp tới sau lưng, y một bên lẩm nhẩm thần chú một bên nhanh tay mò mẫm chìa khóa

https://thuviensach.vn

trên người, chẳng thể ngờ ngay thời điểm mấu chốt lại khăng khăng tìm không ra chìa khóa −−−− lúc nãy rời khỏi nhà quên mang theo mất rồi!

Hình ảnh tay không rời khỏi nhà vừa xẹt qua, y lập tức thấp người né tránh sang hướng khác −−−− bóng đen ở đằng sau bất chợt nhào tới cũng vì thế mà vồ hụt con mồi.

Ân Thịnh dán chặt lưng vào vách tường nơi hành lang, dưới ánh đèn chân không trắng bệt y nhìn thấy rõ mồn một từng cái bóng đen nghiêng cổ nhoái đầu về phía mình. Tuy bản thân đã trải qua không ít trận chiến, nhưng hiện tại sống lưng vẫn như cũ rét buốt từng cơn.

−−−−Bị một đám vật như vậy đồng loạt nhìn, dù có là người kinh nghiệm đến mấy cũng sẽ không ngăn được mồ hôi lạnh thi nhau tuôn trào!

Ong −−−− ong −−−−

Điện thoại để trong túi bất chợt rung lên, Ân Thịnh vội ném hai tấm bùa chú xuống dưới đất ngay sát chân, tạm thời dựng nên kết giới, sau đó lập tức nhấn nút nhận cuộc gọi.

"Alo?"

Đầu dây bên kia là giọng nói tràn đầy từ tính cùng lịch sự của Giải Ứng Tông, chỉ cần nghe thấy thanh âm liền có thể tưởng tượng ra nam nhân này tinh anh chín chắn đến nhường nào.

"Có chuyện gì?" Ân Thịnh vô cùng điềm tĩnh lên tiếng, như thể hiện tại không phải bị vây trước cửa nhà, mà là đang nằm chễm chệ trên ghế sofa xem ti vi.

"Sao còn chưa tới?" Giải Ứng Tông nói: "Bắt xe đến đây cũng không tốn quá nhiều thời gian có phải không?"

https://thuviensach.vn

"Hiện tại, cho dù là bắt xe thì trong vòng năm phút nữa tôi cũng không thể tới." Ân Thịnh nhìn đoàn bóng đen trước mặt không ngừng tấn công kết giới, sắc đen u tối dần che khuất tầm mắt y.

Giải Ứng Tông: "Vì có chút chuyện...Gấp...Cậu...Mau...Alo?"

Tín hiệu bỗng yếu đi, Ân Thịnh nhấc điện thoại ra khỏi tai giơ lên nhìn, chỉ còn lại một nấc sóng. Những cái bóng này trên thân mang nhiễu tính quá lớn...

Ân Thịnh: "Tín hiệu không được tốt, nếu như có thể ra ngoài sẽ liên lạc lại với anh sau."

"Vậy là có ý gì?" Giải Ứng Tông chẳng hiểu đầu đuôi, nhưng là bản thân vừa định mở miệng nói tiếp thì phía bên kia đã không chút khách khí dập máy trước.

"Sao rồi?" Chất giọng ôn hòa từ đâu vang lên, Giải Ứng Tông quay đầu, ở ghế sofa đối diện bàn làm việc, Khâu Lạc đang ngồi đó nhìn anh.

Tay cậu cầm ly cà phê do thư ký của anh pha cho, bộ dạng mất tự nhiên cùng không quen. Cặp sách chỉnh tề đeo trên vai, dáng vẻ chân thật thật khiến người ta không nhịn được muốn trêu chọc vài phen.

"Hình như là tạm thời không có thời gian rảnh rỗi." Giải Ứng Tông nhún vai, cất điện thoại vào rồi nhìn Khâu Lạc: "Tại sao cậu không tự đi tìm bọn họ?"

"Tại vì...Hôm nay cảnh cục thoạt nhìn có vẻ rất bận rộn." Khâu Lạc nói: "Không nên quấy rầy bọn họ làm chuyện chính đáng."

"Chuyện của cậu cũng xem là chuyện chính đáng rồi còn gì." Giải Ứng Tông gõ gõ phần tư liệu trên tay: "Tìm thấy ở đâu?"

https://thuviensach.vn

"Không phải là tìm." Khâu Lạc lắc đầu: "Này là ngẫu nhiên thôi, trường học của tôi có một bạn học khoa luật từng nghe qua người này thuyết giáo, còn là ở một nơi rất kín đáo."

Khâu Lạc nói: "Không phải trước đây anh từng nói qua chuyện của người này sao, vậy nên tôi mới thử một lần đi cùng bạn học kia."

Bàn làm việc của Giải Ứng Tông bày vài tấm ảnh chụp lén cùng một cây bút ghi âm.

Trong ảnh là nam nhân đeo kính râm, đang ngồi trên bục giảng ở một nơi cũ nát say sưa nói cái gì, phía dưới người nghe đông nghẹt, còn có vẻ rất chăm chú.

Giải Ứng Tông nghe thấy lời Khâu Lạc, không vui nhíu mày: "Cậu làm như vậy rất nguy hiểm, cậu biết hắn là ai không?"

"Chỉ biết đã từng ngồi tù." Khâu Lạc gật đầu: "Chính hắn cũng nói."

"Chính hắn cũng nói?" Giải Ứng Tông hơi kinh ngạc, anh không nghĩ tới nam nhân này lại tự lật tẩy bàn thân...Thế nhưng nếu nghĩ kỹ, tự mình thành thực nói ra tất cả, ngược lại càng dễ dàng mê hoặc người khác, tranh thủ lấy niềm tin từ họ.

Hắn ta cùng Kim Đại Chung đến cuối cùng là đang âm mưu điều gì? Giải Ứng Tông sờ sờ cằm: "Nếu hôm nay Ân Thịnh không rảnh, vậy đành đợi đến ngày mai thôi."

Khâu Lạc "Ân" một tiếng, nghiêm túc nâng ly cà phê lên ra sức nốc xuống, sau đó liền đứng dậy.

"Vậy tôi đi trước."

https://thuviensach.vn

"Đợi đã." Giải Ứng Tông nhìn cậu, suy nghĩ một chút: "Cậu đã đem manh mối tới, tôi thay Tư Đồ cảm ơn cậu. Buổi tối cùng nhau ăn cơm."

Dứt lời không để đối phương kịp từ chối, liền gọi điện kêu thư ký đặt bàn.

Cùng lúc ở một nơi khác, Ân Thịnh hiện tại không còn chút tâm tư nghĩ đến chuyện ăn cơm tối nữa rồi.

Y mơ hồ có thể nghe thấy tiếng Ngân kêu meo meo không dứt, nhưng là thanh âm kia dần nhỏ đi. Ân Thịnh biết có chuyện không hay, chính mình đã đánh giá quá thấp thực lực của đám này, vốn cho rằng bọn chúng chỉ là một lũ quỷ không chút bản lãnh, bất quá nhìn tình huống trước mắt xem ra...

Vài con thôi còn có thể đối phó, một đoàn như thế này muốn ra tay cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Bản thân nếu phòng ngự một phía, phía còn lại chắc chắn sẽ không ổn...

Dứt khoát gọi điện cho Nhạc Chương, bảo cậu ta đến giúp một tay, ít nhất ở thời điểm này kết giới của y vẫn còn chịu đựng được −−−−

Nhưng là vừa mới móc điện thoại ra, Tư Đồ lại nhanh hơn một bước gọi tới trước.

"Thịnh? Thịnh?!"

Tư Đồ đứng dưới lầu liên tục kêu, chỉ nghe bên trong điện thoại không ngừng phát ra tạp âm xè xè...

"Anh...Ở đâu..."

Lờ mờ nghe được thanh âm của Ân Thịnh, bất quá cũng chỉ nghe được vài từ: "Thịnh? Cậu đang ở đâu? Tôi đang đứng dưới nhà đây, thang máy

https://thuviensach.vn

không biết có phải bị trục trặc gì rồi hay không, nhấn nút hoài mà không thấy phản ứng."

Ân Thịnh đứt quãng nghe thấy Tư Đồ nói chuyện, biết hắn ở dưới lầu, trong lòng không khỏi lo lắng.

"Đừng...Thang máy..."

"Hả?" Tư Đồ một bên cố áp tai vào điện thoại, một bên dồn sức nhấn nút thang máy: "Cậu nói cái gì?"

Con số màu đỏ trên cửa thang máy rốt cục cũng chịu dịch chuyển.

Tư Đồ ngẩng đầu nhìn con số dần xuống đến lầu một, lại nói vào điện thoại: "Thang máy ổn rồi, cậu đang ở nhà sao?"

Ân Thịnh nghe xong lập tức quay sang rống to: "Không được vào thang máy!"

Câu nói này của y ngược lại truyền tới rất rõ ràng, Tư Đồ sững sờ, chỉ là thang máy lúc này đã đến nơi.

Đinh một tiếng, cửa đã mở ra rồi.

"!"

Tư Đồ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tâm can liền chấn động không thốt lên thành lời, hai mắt trợn to kinh hãi −−−− trong thang máy là ba xác chết đang nằm dàn hàng với nhau!

Lời tác giả: Nơi nào có Ân Thịnh, nơi đó có người chết (.....) Vĩnh viễn không trốn thoát cái sự hồi hộp lẫn kịch tính dữ dội này đâu, này là vòng lặp rồi a!

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 61

Nhạc Chương và Khâu Lạc cơ hồ cùng lúc chạy tới dưới chung cư nhà Ân Thịnh, cả hai còn ở ngay trước đại sảnh hung hăng va vào nhau.

"Cái thằng nhóc con này!" Nhạc Chương đẩy Khâu Lạc ra, đầu cũng không quay lại cứ thế mà đi tiếp, không quên quẳng lại một câu: "Đẳng cấp gà mờ như cậu tốt nhất nên lùi ra sau tôi, gấp gáp vậy bộ muốn tìm chết hay sao?"

Khâu Lạc khẽ nhíu nhíu mày, vội vàng đi theo, phía sau lưng cậu là Giải Ứng Tông vừa tìm chỗ đỗ xe xong. Nam nhân liếc mắt liền nhìn thấy Tư Đồ Bách hiện đang đứng bên trong đại sảnh. Dưới mặt đất trước cửa thang máy xảy ra chuyện đặt mấy cái túi đựng xác, người của tổ pháp y cẩn thận cho thi thể vào trong ngay ngắn, sau đó thả lên cáng nhấc ra ngoài.

Trước đại sảnh rất nhanh đã được giăng cảnh giới tuyến, lúc này vài người thuộc tổ pháp chứng đang thăm dò xung quanh với hi vọng tìm thấy manh mối có ít cho vụ án.

Tư Đồ thấy Nhạc Chương và Khâu Lạc cùng lúc chạy đến, hắn nhanh tay nhấn nút mở thang máy: "Tôi có thể cùng đi lên được không?"

"Tốt nhất đừng lên." La bàn trong tay Nhạc Chương kịch liệt xoay vòng, cậu ngẩng đầu nhìn hắn: "Nếu không muốn Ân Thịnh vì bảo vệ cho anh mà phân tâm thì tốt nhất là đừng lên."

Tư Đồ cắn chặt hàm dưới, giúp bọn họ đóng cửa thang máy, không chút cảm xúc nhìn bóng dáng mình phản chiếu trên cửa thang đang dần khép lại

https://thuviensach.vn

trước mặt.

"Tư Đồ."

Giải Ứng Tông đưa mắt nhìn con số trên cửa thang nhảy dần lên, nhấc chân đến gần đưa cho Tư Đồ điếu thuốc: "Đừng quá căng thẳng, bọn họ sẽ không sao."

Anh và Khâu Lạc chính là vừa mới ngồi xuống bàn chuẩn bị dùng bữa thì bất ngờ nhận được cuộc điện thoại giống như là muốn đòi mạng người khác của Tư Đồ, cả hai chẳng chút chần chừ lập tức chạy tới.

"Chuyện lần này quả thật vô cùng kỳ quái." Tư Đồ nhận lấy điếu thuốc nhưng lại không châm lửa, quay đầu hướng Giải Ứng Tông: "Khiến người ta không thể phòng bị, đây là vì cái gì?"

"Những chuyện như tìm động cơ và mục đích thật sự chẳng phải trước giờ luôn do cảnh sát các cậu phụ trách hay sao?" Giải Ứng Tông khổ sở cười cười: "Hay là cứ bắt đầu ra tay với ba xác chết kia trước? Đừng để rối loạn phương hướng."

Tư Đồ hít sâu một hơi, đem điếu thuốc đưa lên khóe miệng, chầm chậm gật đầu.

Trên lầu. Thang máy vừa mở Nhạc Chương liền giăng ra kết giới, cậu và Khâu Lạc vọt một cái lao đầu khỏi thang máy, cứ tưởng sẽ bị một nhóm quỷ quái vây đến công kích, thế nhưng...

Chẳng có gì xuất hiện, chỉ đặc biệt nhìn thấy ở cuối hanh lang là một bóng hình to lớn liều lĩnh đâm đầu vào khối ánh sáng trước mặt, sau đó nó thảm thiết kêu gào rồi rất nhanh biến mất trong không khí.

Lông mày Nhạc Chương giật giật, cúi đầu xem la bàn mới đầu vẫn hãy còn chuyển động dữ dội, hiện tại cũng đã chậm rãi ngừng lại.

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh từ trong kết giới của chính mình bước ra, trên trán phủ một tầng mồ hôi mỏng, nét mặt trấn định như chưa từng xảy ra chuyện gì, lần lượt đem những chuỗi tràng hạt đen rải rác đầy trên mặt đất nhặt lên, bỏ vào túi vải đeo bên người.

"Ân tiên sinh." Khâu Lạc tiến tới: "Không sao chứ?"

Cậu nghe giọng điệu Tư Đồ nói qua điện thoại có vẻ tình hình rất chi là nghiêm trọng.

"Còn khá ổn." Ân Thịnh gật đầu, đảo mắt nhìn Nhạc Chương, môi mỏng khẽ mở, phun ra hai chữ: "Quá chậm."

Nhạc Chương dựa lưng vào tường: "Này nhé, tôi thế nhưng lại liều mạng ở ngã tư đường chặn đầu một chiếc taxi, chỉ thiếu nước chưa lấy súng chĩa vào đầu tài xế uy hiếp hắn chạy nhanh hơn thôi."

Khâu Lạc kinh ngạc: "Làm vậy tài xế sẽ báo cảnh sát mất!"

"Vậy thì đã sao?" Nhạc Chương nhướn mày: "Người tôi muốn nhanh đến cứu chẳng phải vốn là người của cảnh cục hay sao?"

Ân Thịnh lắc đầu: "Cậu vẫn là tới muộn."

Nói xong, y hướng thang máy mà tiến, thời điểm lướt ngang cửa nhà mình không quên giơ tay gõ gõ lên cánh cửa. Ở bên trong, mèo Ngân vốn vẫn đang lo lắng kêu meo meo, rốt cục cũng an tĩnh trở lại.

Mèo - cái loại sinh vật trời sinh trực giác mạnh mẽ, nó mặc dù không biết ma quỷ là thứ gì, nhưng ít ra nhận thức rất rõ thời khắc nào là nguy hiểm cận kề.

Nghĩ Ngân có lẽ vì quá mệt mỏi nên đã yên giấc, Ân Thịnh đi tới trước cửa thang máy, nhưng không vội xuống lầu, mà là giương mắt xem xét

https://thuviensach.vn

xung quanh.

"Cần tôi gọi thêm người không?" Nhạc Chương lấy điện thoại ra.

"Không cần." Ân Thịnh xua tay: "Nhiều người ngược lại càng thêm phiền phức."

Nhạc Chương ừ một tiếng, cũng theo y ngồi xổm xuống vách tường kế bên thang máy: "Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?"

"Không biết." Ân Thịnh một bên dùng tay mò mẫm vách tường, một bên nói: "Vừa ra khỏi nhà liền bị vây đánh, cảm giác như chúng nó đã mai phục ở đây trước."

"Ai lại nhàm chán như vậy, để một đám nghiệp quỷ vô dụng tới muốn lấy mạng cậu?" Nhạc Chương khó hiểu: "Chuyện này đối với cậu không chút vấn đề gì chứ?"

"Khó mà nói được." Ân Thịnh hờ hững: "Tôi lúc bắt đầu đánh giá thấp chúng nó, bằng không cũng sẽ chẳng có chuyện bản thân bị nhốt lại."

Khâu Lạc nhìn Nhạc Chương, lại nhìn Ân Thịnh. Cảm giác mình khá giống người ngoài cuộc, bản thân liền có chút mất tự nhiên.

Cậu mím mím môi, thử thăm dò hỏi: "Không phải tất cả quỷ sư đều có...Quỷ sứ sao? Ân tiên sinh không có sao?"

"...Không có." Ân Thịnh xoay người, tựa hồ vô cùng mệt mỏi, thở hắt một hơi rồi dựa lưng vào tường: "Một khi quỷ sứ đã cùng quỷ sư ký kết khế ước thì bắt buộc phải đợi cho đến tận lúc quỷ sư tự tay phá bỏ khế ước, khi đó mới có thể đạt được tự do. Những chuyện kiểu ràng buộc linh hồn người khác trá hình như vậy...Tôi không hứng thú."

https://thuviensach.vn

"Về vấn đề đó." Nhạc Chương trêu chọc nói: "Chỉ một mình Ân đại sư đây liền có thể giải quyết được chuyện mà phải hai người gộp sức lại mới làm được, vậy thì hà cớ gì phải cần tới quỷ sứ cơ chứ?"

Khâu Lạc có chút bội phục nhìn Ân Thịnh: "Thật là lợi hại!"

Nhạc Chương nghe vậy quay sang Khâu Lạc hỏi: "Thế nào? Tiểu đạo sĩ có muốn chuyên nghiệp giống như vậy không?"

Khâu Lạc vội lắc đầu: "Không được a, tôi, tôi từ nhỏ đã bước vào cửa Đạo giáo, sẽ không có chuyện phản sư xuất môn*!"

*Phản sư xuất môn: Bỏ sư phụ rời giáo phái.

Ân Thịnh hướng Nhạc Chương cười nhạt: "Khi dễ người khác rất thú vị sao?"

"Không thú vị chút nào." Nhạc Chương đảo mắt: "Có điều núi sông thay phiên luân chuyển, cuộc đời tôi luôn bị cậu khi dễ, vậy tôi dù sao cũng phải tìm người mà xuống tay với hy vọng có thể cân bằng lại cái cuộc đời bất công này."

Khâu Lạc chợt hiểu, nãy giờ là giở trò trêu chọc cậu đây mà. Cậu liền quyết định bản thân về sau phải cách xa Nhạc Chương ra một chút.

Ba người câu được câu không trò chuyện, bỗng thang máy bên cạnh đinh một tiếng −−−− cửa thang chậm rãi mở, Tư Đồ cùng Giải Ứng Tông từ trong bước ra.

"Không sao cả chứ?"

Tư Đồ đi thẳng một mạch đến bên Ân Thịnh, phát hiện thấy sắc mặt y có hơi tái nhợt, chân mày hắn lập tức cau lại: "Đã xảy ra chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

"Không biết." Ân Thịnh lắc đầu, đoạn dời mắt về phía Giải Ứng Tông cùng Khâu Lạc: "Chẳng phải bảo anh tìm Nhạc Chương thôi sao? Làm thế nào mà ngay cả Khâu Lạc cũng có mặt?"

"Tôi...Cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng mà..." Tư Đồ lúng túng: "Lúc đó tận mắt chứng kiến cảnh tượng trong thang máy, lại nghe giọng điệu của cậu qua điện thoại không được ổn cho lắm, tôi đương nhiên nghĩ có thể tìm được càng nhiều người càng tốt."

"Vậy anh đoán thử xem kết quả thế nào?" Nhạc Chương bất đắc dĩ nói: "Ân đại sư đây là một thân một mình giải quyết xong xuôi hết mọi chuyện."

"Thật sao?" Tư Đồ gật đầu: "Quả không hổ là Thịnh!"

Nhạc Chương: "..."

Sau khi mấy người bọn họ xuống lầu, liền trực tiếp lái xe thẳng đến cảnh cục. Giải Ứng Tông còn nói: "Dạo gần đây số lần chạy đến cảnh cục nhiều như vậy...Thấy thế nào nếu tôi dứt khoát trở thành luật sư cố vấn cho cảnh cục các cậu?"

Chỉ là Tư Đồ thế nhưng lại thẳng tay giội cho anh một gáo nước lạnh: "Lão tổng công ty anh từ trước đến giờ không thích cùng cảnh sát qua lại, chuyện đó người trong ngành có ai mà không biết?"

Bằng không làm sao có khả năng đồng ý thu nhận một người luôn đối chọi cùng cảnh cục như Giải Ứng Tông? (Vis: Khách hàng của ổng toàn những nhân vật được cảnh cục đặc biệt liệt kê vào danh sách đen không thôi. =]]])

Giải Ứng Tông nở nụ cười, Khâu Lạc chẳng biết vô tình hay cố ý nhìn về phía nam nhân kia. Kết quả bị đối phương phát giác, tầm mắt hai bên chạm vào nhau, người có tật giật mình là Khâu Lạc bỗng đỏ mặt cúi đầu.

https://thuviensach.vn

Nhạc Chương nhận thấy bầu không khí vi diệu giữa hai người này, bóng đèn nhỏ trong đầu lập tức phát sáng.

Hiện tại cả bọn đang ngồi trên chiếc SUV bảy chỗ trưng dụng của cảnh cục, Giải Ứng Tông cùng Khâu Lạc ở hàng ghế cuối cùng, chính giữa là Nhạc Chương cùng Ân Thịnh. Tư Đồ cầm lái, vị trí phó lái kế bên hiển nhiên thuộc về Hồ Diệp. Hồ Diệp từ lúc lên xe cho tới giờ vẫn không ngừng nói chuyện điện thoại, nghe ngữ khí như là đang hướng cấp trên báo cáo điều gì. Những việc như là báo cáo đối với Tư Đồ hắn mà nói chính là thập phần nhàm chán và không cần thiết, vậy nên tất thảy đều do Hồ Diệp một mình ôm lấy. Tư Đồ chỉ dỏng tai lên nghe được một lúc, liền không chút hứng thú dời sự chú ý sang nơi khác, bắt đầu hướng Ân Thịnh hỏi chuyện.

"Lúc cậu mở cửa thang máy có nhìn thấy cái xác nào không?"

Toàn bộ sự việc trước lúc lên xe Ân Thịnh đã kể sơ lược qua. Nghe thấy Tư Đồ hỏi, y cẩn thận hồi tưởng một hồi mới nhẹ lắc đầu: "Không có, trong tháng máy hoàn toàn trống rỗng."

Ngoại trừ một đống nghiệp quỷ kia.

Tư Đồ: "Thời điểm tôi đến cùng với thời điểm cậu mở cửa thang máy cách nhau khoảng chừng bao lâu?"

Ân Thịnh: "Năm phút...Không, lúc đó tôi có nói một cuộc điện thoại với Giải Ứng Tông, có lẽ là trong vòng mười lăm phút thì đúng hơn."

Sắc mặt Tư Đồ ngưng trọng: "Nói theo cách khác, thời điểm tôi ở đại sảnh, hung thủ vẫn còn hiện hữu bên trong tòa nhà."

Bởi lẽ việc di chuyển ba các xác người đã trưởng thành vào thang máy không phải là việc chỉ khoảng chừng vài phút đồng hồ ngắn ngủi là có thể hoàn thành ngay được.

https://thuviensach.vn

"Tôi đã cho người phong tỏa cả tòa nhà rồi." Hồ Diệp cúp điện thoại, nói tiếp: "Sếp, anh ở đại sảnh có nhìn thấy ai đi ra khỏi toà nhà hay không?"

"Không." Tư Đồ lắc đầu chắc nịch: "Vậy cũng có nghĩa là hung thủ lúc này vẫn còn đang ở trong tòa nhà."

"Đó là nếu hung thủ đúng là một con người." Ân Thịnh đột nhiên lên tiếng.

Tư Đồ cau mày: "Có ý tứ gì?"

"Không cảm thấy thời khắc đối phương giết người rất trùng khớp với thời khắc tôi gặp trở ngại hay sao?" Ân Thịnh cơ hồ rất khẳng định, đối phương là ngay khi y bị tấn công đã xuống tay tàn nhẫn, nhưng mà...Nếu là một nhân loại bình thường muốn giết người, vì sao lại có nghiệp quỷ đến gây trở ngại cho y? Mục đích cùng động cơ thật sự của hung thủ là gì?

Một đám quỷ nhiều đến như thế, âm khí mãnh liệt lấn át toàn bộ tín hiệu điện thoại với mục đích dập tắt ý định muốn gửi thông điệp cầu cứu cửa ý. Thậm chí là để y chẳng thể nhận ra phương hướng, khiến y rơi vào trạng thái mơ hồ không xác định được bước tiếp theo nên làm gì, nguyên nhân sâu xa cũng chỉ có một.

"Đối phương là vì không muốn cho tôi nhận ra rằng có một thứ phi nhân loại đã ra tay giết người, cho nên mới phải ngăn trở tôi."

Trước cửa nhà cớ sao lại có nghiệp quỷ giám sát, nói một hồi liền có thể giải đáp.

Nếu như chính mình ở yên trong nhà, có thể sẽ không xảy ra việc gì, nhưng một khi đã ra ngoài...Hơn nữa còn vừa vặn ngày thời khắc đối phương động thủ mà ra ngoài, vậy hung thủ nhất định không thể ngồi yên nhìn kế hoạch của hắn bị phá hỏng, hắn nhất định phải nhắm đến mình mà gây trở ngại trước.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều cảm thấy đây đúng là thuyết phát duy nhất để giải thích cho những sự việc trên. Chiếc xe bốn bánh chạy đến cảnh cục, lúc xuống xe, Tư Đồ nhìn về phía Giải Ứng Tông.

"Kỳ thực anh vốn không cần phải theo tới đây..."

"Tôi là đúng lúc có chuyện cần tìm cậu." Giải Ứng Tông từ trong cặp táp lấy ra một phần tư liệu được bao bọc kỹ lưỡng: "Sao không nhìn qua một cái rồi hẵng nói?"

Tư Đồ nhận lấy tư liệu, chợt bên tai truyền đến thanh âm "Ùng ục" rõ to.

Tất cả mọi người đồng loạt nương theo thanh âm mà quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đứng sau cùng là Khâu Lạc, hai má đỏ bừng ngượng nghịu, tay nhỏ vội túm lấy cặp sách chắn phía trước bụng.

"Tôi...Tôi...Cái kia..."

Khâu Lạc lúng túng đến không nói thành lời, chỉ muốn lập tức tìm một cái lỗ chui vào.

Nhạc Chương ngẩn ra một hồi lại vui vẻ nói: "Nhắc mới nhớ, tôi cũng chưa có ăn gì a!"

Hồ Diệp nhìn đồng hồ đeo tay: "Thế thì chúng ta đi ăn trước vậy."

Tư Đồ đem tập tư liệu ném lên xe, sau đó khóa cửa xe lại: "Đi thôi, đến quán lề đường ăn một bữa. Tôi mời."

Một đám người kéo nhau đi về hướng ngược lại với cảnh cục, mãi cho đến khi bọn họ biến mất ở khúc quanh. Từ cửa hàng tiện lợi phía đối diện, một nam nhân đeo kính râm mới chậm rãi bước ra.

Trên tay hắn cầm một cái bánh bao nóng hổi, tay còn lại xách theo túi đồ vừa mua từ cửa hàng tiện lợi, đại khái là vài món đồ hộp cùng mấy lon bia.

https://thuviensach.vn

Hắn mặt áo gió sẫm màu, gó má có chút gầy gò. Giữa đêm lại đeo kính râm...Đương nhiên nhân viên thu ngân của cửa hàng cảm thấy hắn thập phần kỳ quái.

Bất quá thời đại này ở nơi nào mà chẳng hiện hữu quái nhân đâu cơ chứ? Vậy nên người ta cũng dần coi đó là chuyện chẳng mấy to tát gì.

Nam nhân đi tới dưới ánh đèn đường, giương mắt nhìn cảnh cục trước mặt, ung dung thong thả gặm hết cái bánh bao trên tay. Ánh mắt của hắn rơi xuống người một nam nhân khác đang lẳng lặng từ cửa cảnh cục tiến tới gần đuôi chiếc xe SUV. Nam nhân kia lén lén lút lút chui xuống gầm xe lắp đặt cái gì, vừa mới bò ra...

Tích Tích −−−−

Đồ vật dưới xe đột nhiên kêu lên.

Sắc mặt nam nhân nọ tức khắc biến loạn, vội lăn một vòng muốn hướng đến bồn hoa bên cạnh lẩn trốn.

Nam nhân đứng ở phố đối diện chứng kiến cảnh tượng đó chỉ đơn thuần mút mút đầu ngón tay, khóe miệng gợi lên nụ cười quỷ dị −−−−

"Bang!"

Hắn trầm thấp phun ra một từ đơn lẻ, hai mắt ẩn sau cặp kính râm không giấu nỗi tia hưng phấn khi có thể tận mắt thưởng thức trò đùa tàn ác do chính mình bày ra.

Ầm oành! −−−−

Tiếng nổ lớn vang vọng tứ phía, ngọn lửa đỏ rực hung hăng cắn xé nam nhân xấu số không kịp né tránh kia.

https://thuviensach.vn

Cửa kính lớn ở đại sảnh cảnh cục bị dư chấn làm vỡ tung, hàng loạt xe cộ đậu xung quanh phát ra tiếng còi báo động.

"Xảy ra chuyện gì?!"

Trên ban công cảnh cục, rất nhiều người ló đầu ra xem xét, vừa nhìn thấy chiếc SUV nổ banh chành mỗi mảnh một nơi, vẻ mặt ai nấy đều khiếp sợ không thôi.

Tách tách −−−−

Tách tách −−−−

Một nam nhân vô tình đi ngang qua, trên ngực treo hai cái máy ảnh to nhỏ khác nhau.

Y nhanh chóng cầm lấy máy ảnh giơ về phía cảnh tượng hãi hùng đó mà bấm máy, ánh lửa đỏ mang theo thanh âm đôm đốp ai oán, từ trong ống kính cứ thế lan tỏa dưới bầu trời đen thăm thẳm.

Đấy là vẻ đẹp bất đồng của nghệ thuật. Nam nhân bấm máy không ngừng nghỉ, ngón tay thỉnh thoảng điều chỉnh lại tiêu cự ống kính, đem hết thảy vẻ mặt sợ hãi của những người chung quanh, lần lượt thu vào hộp vuông trên tay mình.

"Ừm..."

Nam nhân hài lòng thả máy ảnh xuống, vừa định xoay người rời khỏi, liền nghe một trận thảng thốt từ sau lưng truyền tới.

"Ông trời của tôi ơi! Đây là có chuyện gì a?!"

Thanh âm sang sảng mà trong trẻo, nam nhân tò mò quay đầu lại, còn chưa kịp nhìn rõ mặt của đối phương thì cậu ta đã từ phía sau chạy lên trước.

https://thuviensach.vn

Khoảnh khắc lướt qua nhau, y liền nhìn thấy phía dưới phần tóc mái lưa thưa kia là một đôi mắt sáng ngời đang trừng to kinh ngạc.

"Tiểu Nhị!"

Trên lầu, một nam nhân tuổi trung niên không ngừng tức giận quát lớn: "Gọi đội trưởng của các người về đây ngay cho tôi! Tôi muốn đích thân làm rõ chuyện này!"

Cái con người vốn đang tìm đường chạy trốn Vương Tiểu Nhị kia bất giác dừng chân xoay người, ở giữa lối đi bộ đứng nghiêm lại, ngẩng đầu, giơ tay kính theo đúng tiêu chuẩn lễ nghi.

"Rõ! Thưa lão già...A không phải, ý tôi là cục trưởng!"

Lời tác giả: Liệu tôi sẽ nói với các người rằng CP của Tiểu Nhị đã xuất hiện? Còn lâu mới nói ~~~~~(^o^)/~~~(Dân chúng: Vậy còn CP của Nhạc Chương thì sao?!) = =+ cái đó, còn phải chờ thêm chút nữa...

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 62

Tôi trở lại rồi đây nè, có ai thương nhớ gì tôi không a~~~

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Chiếc xe nổ trước cửa cảnh cục đã khơi gợi lên biết bao nghi vấn về vấn đề quản lý an toàn trật tự của lực lượng cảnh sát. Ngày tiếp theo, truyền thông rầm rộ đưa tin, cục trưởng cục cảnh sát thập phần đau đầu nhức óc, tay không ngừng rút giấy ăn chà sát cái trán rịn đầy mồ hôi hột.

Gần đây khí trời ấm lên rất nhiều, trên phố đã bắt đầu có người vận vớ da cùng váy ngắn, Ân Thịnh rốt cuộc cũng đem khăn choàng cổ và chiếc áo khoác dày xụ cất vào tủ, y một thân áo sơ mi nhẹ nhàng thanh thoát phối với quần tây nhã nhặn, để lộ xương quai xanh tinh xảo thoắt ẩn thoắt hiện dưới lớp áo rộng cổ.

Hiện tại y đang đứng trước bàn làm việc của cục trưởng cục cảnh sát, có chút thất thần dán mắt lên cái trán hói của ông ta.

"Mục đích ban đầu tôi mời cậu tới đây không phải là để cậu rước về cho tôi cái đống phiền toái này!" Cục trưởng thẳng tay ném tờ giấy ăn bị vò thành cục vào thùng rác bên cạnh, trầm giọng nói: "Ân Thịnh, dạo này cảnh cục xảy ra nhiều chuyện vượt quá mức bình thường, vấn đề an toàn trực tự của toàn bộ thành phố A cũng không còn chặt chẽ như trước. Những điều tôi vừa đề cập cậu làm sao mà giải thích đây?"

Ân Thịnh trừng to mắt nhìn, lấy lại tinh thần rồi dời ánh mắt về phía nam nhân mập mạp: "Tôi thì có liên quan gì?"

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

"Lẽ nào lại không liên quan?!" Nam nhân có chút tức giận: "Vừa qua đã xảy ra một loạt sự kiện kỳ quái, còn có...Còn có vụ tai nạn giao thông liên hoàn kia nữa! Báo đài đưa tin ngày càng nhiều rồi, một mực nói rằng là do quỷ thần làm loạn!"

"Ân Thịnh a..." Cục trưởng thở dài xả giận, thân thể to tướng ngã ngửa ra lưng ghế dựa: "Trước đây bởi vì chuyện của Kim Đại Chung mà đã tạm thời đình chỉ công tác cậu, bây giờ quay trở lại, sự kiện phiền toái vẫn là liên tiếp không ngừng xảy ra. Có lẽ tôi mời cậu tới chỗ này quả là một quyết định sai lầm."

Ân Thịnh không lên tiếng, thủy chung đứng đó nhìn nam nhân nọ. Y đối với trước đây chính là chẳng nhớ nỗi chuyện gì, hiện tại chỉ có thể ở yên một bên nghe cục trưởng giảng đạo.

"Nguyên nhân tôi mời cậu tới đây có lẽ cậu cũng biết, mấy vị trưởng bối nhà tôi cùng nhà họ Ân cậu nói đi nói lại cũng có chút giao tình. Cụ thể là giao tình gì thì thân tiểu bối tôi đây không hiểu rõ, thế nhưng bọn họ là cực lực đề cử cậu, mà giai đoạn đầu cậu đặt chân đến đây quả thật đã giúp phá không ít án treo. Tôi có dạo còn cho rằng mời cậu tới làm cố vấn gì đó là đúng đắn. Để bảo lãnh cậu, tôi thậm chí cùng người của tổ khác bao phen tranh cãi vì vốn ở cảnh cục đã sẵn có cố vấn chuyên môn xử lý án treo rồi. Là cái đám cố vấn tâm lý tội phạm ở trên các cậu một tầng lầu đấy..."

Nam nhân thao thao bất tuyệt hồi lâu, đơn giản cũng là bởi sự tình phiền phức liên quan đến từ Ân Thịnh ngày một nhiều. Lãnh đạo thành phố vài lần chỉ đích danh phê bình cục trưởng ông quản lý bất lực, để truyền thông đưa tin sai lệch tuyên truyền tư tưởng mê tín lừa gạt người dân.

Đó chính là đi ngược lại với xã hội hài hòa cùng lý lẽ của khoa học phát triển hiện nay!

https://thuviensach.vn

Nam nhân phun mưa hơn một giờ đồng hồ, cuối cùng tựa hồ đã đem oán khí xả ra gần hết, ông ta khẽ nghiêng người về trước, ngón tay gõ gõ mép bàn.

"Chuyện chung cư nhà cậu, cậu muốn giải thích thế nào?"

"Chung cư nhà tôi?" Ân Thịnh nhíu mày: "Có ý tứ gì?"

"Chung cư nhà cậu không phải là lần đầu tiên xuất hiện người chết." Cục trưởng đầy hàm ý nói: "Vụ án nhà họ Mao trước kia, tình nhân gì đó là ở cùng một khu với cậu đúng chứ?"

"Đó là trùng hợp." Nét khó chịu hiện rõ trên mặt Ân Thịnh.

Cục trưởng cũng không nhiều lời, chỉ gật đầu: "Vậy còn bộ ba xác chết lần này thì sao đây?"

Ân Thịnh lạnh lùng nói: "Tôi làm sao biết?"

"Cậu là đang có cái thái độ gì đấy hả!" Cục trưởng dùng hết sức vỗ bàn đồng thời đứng phắt dậy, ghế dựa sau lưng theo quán tính bật ra, "Ầm" một tiếng va vào tường.

Cả đám người bọn Tư Đồ vẫn ở bên ngoài chờ đợi suốt từ đầu đến giờ liền đưa mắt nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy thần sắc của đối phương hiện tại là căng thẳng tột độ.

"Không xong rồi không xong rồi." Tiểu Nhị dán người lên cửa chính nghe ngóng: "Lão già lần này có vẻ nóng máu lắm!"

"Nhưng Ân tiên sinh vô tội a." Hồ Diệp có chút không tán đồng: "Cục trưởng muốn biến Ân tiên sinh thành cái thùng phát tiết đây mà."

Tư Đồ không hé răng lấy nửa lời. Nghe thấy một tiếng cao rồi lại một tiếng thấp phát ra từ văn phòng của cục trưởng, những nhân viên khác cũng

https://thuviensach.vn

không nhịn được mà ló đầu ra xem xét.

Tư đồ tựa lưng vào tường châm điếu thuốc, trong đầu hiện tại rối mù. Bọn họ chỉ vừa đặt chân đến quán ăn, còn chưa kịp tìm chỗ ngồi xuống đã bị Tiểu Nhị gọi điện réo trở về. Nói là cảnh cục xảy ra chuyện rồi.

Trở về mới thấy chiếc xe vốn đang yên đang lành nay mỗi mảnh một nơi, phần tư liệu Giải Ứng Tông mang đến cũng hóa thành tro bụi. Mà thời điểm thu dọn hiện trường, ở phía sau bồn hoa cách đó không xa lại còn phát hiện một xác chết cháy đen không rõ danh tính.

Sự kiện xảy ra liên tiếp gây chấn động mạnh. Nhân chứng lúc đó không ít, vụ việc rất nhanh được đem phô bày thậm chí là dùng để làm chuyện phiếm trên các trang mạng cá nhân, bọn họ đem chuyện lần này cùng vụ án xảy ra vào một năm trước, một người đàn ông tay cầm dao bầu xông ra đường làm loạn giết hết thảy tám cảnh sát trực ban, đánh đồng với nhau so sánh xem ai cao tay hơn.

Tùy theo mức độ gây khủng hoảng nặng hay nhẹ mà từ đó các phần tử khủng bố vốn chờ đợi thời cơ nay có dịp vùng lên. Tin chắc chưa đầy ba ngày, nhân dân cả nước đều sẽ biết tin. Không chừng trụ sở chính còn có thể cho người xuống điều tra, tới lúc đó cục trưởng sẽ bị phạt thẻ đỏ thẳng tay, toàn bộ cảnh cục sẽ lần nữa bị xáo trộn. Thậm chí ngay cả lãnh đạo thành phố cũng sẽ tránh khỏi bị liên lụy.

Vụ việc lần này không phải ngày một ngày hai liền có thể giải quyết, vấn đề cốt lõi bên trong thật sự quá nhiều, nhiều đến nỗi Tư Đồ trong lúc nhất thời không tài nào nhận biết được mục đích thật sự của đối phương rốt cuộc là gì.

Đợi đến lúc Ân Thịnh được đi ra, trên mặt y đã kết thành một tầng băng sương dày đặc.

https://thuviensach.vn

Tiểu Nhị cùng Hồ Diệp đều không dám lên tiếng, Tư Đồ vội dập tắt điếu thuốc, theo chân Ân Thịnh trở về văn phòng tại lầu một.

"Cục trưởng muốn đình chức tôi một tháng."

Ân Thịnh thả người xuống ghế sofa, đoạn nhìn về phía Tư Đồ: "Bộ ba xác chết kia có tra ra được không?"

"Tra ra được." Tư Đồ gật đầu: "Hai nam một nữ, chức vị cùng bằng cấp không giống nhau, cũng chưa từng gặp mặt qua."

"Lại là tiện tay chộp đại người qua đường Giáp Ất Bính." Tiểu Nhị nói: "Hơn nữa địa chỉ của họ cũng không nằm trong chung cư nhà anh, không biết lý do tại sao lại xuất hiện ở nơi đó."

"Ha...."

Ân Thịnh thờ dài một hơi: "Đình chức đồng nghĩa với việc phải dừng lại tại đây rồi."

"Gì chứ?" Tư Đồ cau mày: "Cục trưởng nghi ngờ cậu?"

"Hắn là muốn tìm người làm kẻ thế mạng." Ân Thịnh cười giễu cợt: "Dù sao tôi cũng không nằm trong biên chế, chỉ treo bảng cố vấn bên ngoài, ở cảnh cục cũng không mấy người biết đến sự tồn tại của tôi. Mà sự tồn tại của tôi ngay từ đầu vốn đã rất đáng ngờ, hiện tại xảy ra chuyện, tất thảy đương nhiên hướng trên người tôi đẩy tới."

Tiểu Nhị trợn to mắt: "Lão già kia cũng không thể xem như không liên can gì tới mình a, ban đầu là ông ta tiến cử anh, hơn nữa chẳng phải cũng đã xác thực có rất nhiều vụ án được phá rồi hay sao?"

"Thời điểm không có chuyện xảy ra đương nhiên luôn nhìn mọi thứ theo một chiều hướng tốt đẹp." Hồ Diệp lắc đầu: "Sếp, bây giờ phải làm thế

https://thuviensach.vn

nào?"

Ân Thịnh bị đá khỏi cảnh cục đồng nghĩa với việc bọn họ tiếp theo đây sẽ gặp không ít khó khăn. Ân Thịnh không thể theo cùng đến hiện trường vụ án, cũng không thể nhúng tay vào bất kỳ manh mối nào trong suốt quá trình điều tra.

Tư Đồ vặn vặn cái cổ, không biết đang nghĩ suy điều gì, Ân Thịnh nhìn thấy bộ dáng đó của hắn cũng không vội thúc giục, hãy còn rót cho bản thân một ly trà, nâng lên chậm rãi uống.

Tư Đồ: "Nếu tôi là hung thủ, cố ý di chuyển những cái xác không liên hệ với nhau đến cùng một nơi...Lại cho nổ xe cảnh sát... Là vì cái gì?"

"Tôi cảm thấy những việc này không thể gộp lại chung một chỗ để mà xem xét." Hồ Diệp bất chợt lên tiếng: "Gộp chung lại như vậy nói không chừng sẽ khiến chúng ta nhầm lẫn."

Tư Đồ giương mắt nhìn: "Ý cậu là...Mục đích của hắn ta vốn không chỉ có một?"

Lời vừa nói ra quả là quá chuẩn xác rồi. Xác chết xuất hiện tại chung cư, chung quy là muốn giá họa cho Ân Thịnh.

Những người khác không biết Ân Thịnh là ai, nhưng cục trưởng thì lại biết rất rõ. Vậy nên việc ông ta sẽ nghi ngờ y là tất yếu. Thế còn sự kiện cho nổ xe cảnh sát...Là vì muốn chuyển dời tầm mắt? Hay sự chú ý? Phần tư liệu kia là do tiện tay ném vào trong xe, đối phương hắn là không hay biết.

Cho nên việc tư liệu bị hủy hoại là bất trắc không thể lường trước được.

"Như vậy cũng tốt."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh đột nhiên phá vỡ bầu không khí trầm mặc, nói: "Nếu bọn họ đã muốn tách chúng ta ra, vậy chúng ta cứ việc tách ra hành động. Tôi đi điều tra kẻ đã hãm hại mình, phần các người thì điều tra kẻ đã cho nổ xe cảnh sát."

"Cậu đang nghĩ cái gì?" Tư Đồ nhìn dáng dấp kia của y, liền biết Ân Thịnh đã nhắm trúng nhân vật mục tiêu.

"Có chút chuyện kỳ quái." Ân Thình hồi tưởng lại tình cảnh bản thân bị bao vây tấn công trước cửa nhà: "Tôi muốn đi tìm Thằn Lằn Đứt Đuôi..."

"Tôi đi với cậu."

Không đợi Ân Thịnh kịp lên tiếng, Tư Đồ rất nhanh đã đứng dậy.

Hắn không muốn Ân Thịnh một mình đi vào những nơi phức tạp như vậy, coi như đối phương cũng không cảm thấy có gì nguy hiểm, nhưng là hắn không cho phép!

Ân Thịnh hé miệng định từ chối, bất giác lại nhìn thấy ánh mắt sắc bén kia như muốn nuốt chửng lấy mình, nhất thời lời muốn nói ra cứ thế nghẹn lại trong cổ họng.

"Hai người đi đi." Hồ Diệp nhìn bọn họ, dùng giọng điệu giảng hòa nói: "Dù sao ở đây vẫn còn chúng tôi lo liệu..."

Tư Đồ hướng Hồ Diệp giơ ngón tay cái: "Hai người các cậu ở đây trông coi, có chuyện gì cứ việc gọi cho tôi."

Nói rồi quay sang Ân Thịnh: "Chúng ta đi chứ?"

Ân Thịnh bất đắc dĩ đành cùng hắn rời khỏi.

Đợi đến khi cả hai đều đã đi mất, Tiểu Nhị mới ung dung thong thả ngồi xuống sofa, đưa tay sờ sờ cằm.

https://thuviensach.vn

"Nghe nói vụ nổ xảy ra đã làm hỏng hết toàn bộ camera giám sát trước cửa cảnh cục?"

Hồ Diệp gật đầu: "Là có người đã sớm dự tính trước."

Tiểu Nhị: "Anh nói thử xem thi thể cháy đen kia rốt cuộc là ai? Là người đặt bom sao?

Hồ Diệp: "Khó mà nói được. Nhưng ai lại đi đặt bom đến nỗi khiến cả bản thân mình cũng bị thiêu sống? Chẳng lẽ là muốn đến cảnh cục tự sát?"

Tiểu Nhị: "Tôi nhớ mang máng lúc đó ở hiện trường hình như có một người đang đứng chụp ảnh..."

Hồ Diệp: "Cái gì?"

Tiểu Nhị quay đầu chớp chớp đôi mắt to sáng ngời: "Tôi chỉ là có chút ấn tượng, đứng cách cảnh cục không xa lắm..."

Gân xanh trên trán Hồ Diệp giật giật, cuối cùng cũng không nhịn được tiến tới túm lấy cổ áo Tiểu Nhị ra sức lắc: "Tại sao cậu không giữ hắn ta lại hả!!"

Ở hiện trường xảy ra vụ nổ đứng chụp ảnh? Nếu người ta không phải nghi phạm thì tốt rồi, nhưng ngộ nhỡ chính là nghi phạm vậy Tiểu Nhị chẳng khác nào đã mắc phải một sai lầm lớn! Mà nếu hắn ta thật chỉ là người qua đường bình thường...Nói không chừng toàn bộ tình cảnh lúc ấy đều đã được thu gọn vào máy ảnh của hắn rồi a!

"Đừng...Đừng lắc nữa...Lắc...Buồn nôn..." Tiểu Nhị bị lắc đến trào ngược, giương mắt lườm một cái, Hồ Diệp mới không cam tâm thu tay về.

"Thật là bị cậu làm cho tức chết mà." Hồ Diệp chẳng còn từ ngữ nào để diễn tả hết tâm tình bức bối hiện tại: "Cậu nói đi, cậu theo tôi cùng sếp đã

https://thuviensach.vn

lâu như vậy rồi, tại sao một điểm tiến bộ cũng không có?"

"Tôi lúc đó thật rối lắm..." Tiểu Nhị vô tội nói: "Lại còn bị lão già kia kêu réo không ngừng a."

Sau khi bị lão già réo cho một trận xong liền vội vàng gọi cho Tư Đồ. Đến lúc nhớ đến người khi nãy, vừa định quay đầu lại nhìn thì đối phương đã sớm khuất bóng từ lúc nào.

Hồ Diệp đưa tay vuốt mặt, cảm thán rằng bản thân có lòng mài sắc chỉ tiếc mài mãi vẫn không nên kim. Tiểu Nhị chọt chọt ngón tay, bỗng nhiên lên tiếng: "A! Hay là để tôi lấy công chuộc tội nhé!"

"Chuộc tội thế nào?" Hồ Diệp nhíu mày, dỏng tai chờ đợi lời nói làm kinh động lòng người như mọi khi được thốt ra từ miệng của Tiểu Nhị.

"Tôi sẽ nghĩ cách để Ân tiên sinh không bị đình chức!" Tiểu Nhị đắc ý vỗ ngực một cái, ý tứ −−−−Không vấn đề gì, tôi đây lo liệu được!

Hồ Diệp nhất thời ngây người, lập tức nghĩ đến thân thế ngầm của Tiểu Nhị. Giao cho cậu ta cũng không phải là không có hy vọng...Cục trưởng ông ta thế nhưng lại chưa từng dám lớn tiếng qua với Tiểu Nhị, huống hồ nếu không phải Tiểu Nhị phía sau có người chống đỡ thì làm gì có chuyện cậu ta vào được cửa cảnh cục.

"Việc này cậu không nên tự ý quyết định trước." Hồ Diệp nói: "Chờ bọn họ trở lại rồi hẵng nói."

Nhiệt huyết sục sôi trong người Tiểu Nhị nháy mắt liền bị dập tắt, cậu ỉu xìu đáp: "Biết rồi..."

Cũng lúc đó ở một hoàn cảnh khác, Tư Đồ lái xe mang theo Ân Thịnh đến chợ đen.

https://thuviensach.vn

Chỗ này bởi vì bị Ân Thịnh cùng Tư Đồ trước sau thay phiên "Đánh cướp" qua, hiện tai có vẻ hơi vắng vẻ.

Thằn Lằn Đứt Đuôi ngồi trước cửa hút thuốc, liếc mắt thấy hai người từ xa đi tới, tức khắc kêu thảm một tiếng.

"Các tổ tông của tôi ơi! Các người còn muốn cái gì nữa?! Hay là cầm luôn mạng của tôi đi!"

Ân Thịnh sững sờ, Tư Đồ có chút lúng túng ho khan một tiếng: "Bây giờ không phải tới để mua đồ! Đừng có mà ở đó ồn ào!"

"Chao ôi!" Nam nhân vỗ đầu gối, bày ra vẻ mặt mơ hồ: "Hai người đến đây có từng mua đồ? Sao tôi lại chẳng có chút ấn tượng?"

Ân Thịnh buồn cười, khẽ đưa mắt nhìn Tư Đồ. Muốn nói −−−−Anh biết pháp phạm pháp?

Tư Đồ cười mà như không cười, câu khoé miệng nhìn y −−−−Vốn đây là chợ đen, tôi không nhất thiết phải giữ phép tắc.

Ân Thịnh lắc đầu, tiến tới trước.

"Tôi có chút chuyện muốn hỏi."

Thằn Lằn Đứt Đuôi chán nản duỗi chân, đoạn ngồi phịch xuống ghế: "Cứ việc."

"Dạo gần đây có ai đến mua Thiên Thủ Thiêm không?"

"Hả?" Thằn Lằn Đứt Đuôi ngẩn người: "Thiên Thủ Thiêm?"

"Không có sao?" Ân Thịnh nhíu mày: "Là không có, hay không biết?"

https://thuviensach.vn

"Chỗ này của tôi không có Thiên Thủ Thiêm." Thằn Lằn Đứt Đuôi lắc đầu: "Tôi ngược lại còn rất muốn biết đây, nhưng món đồ ấy chẳng phải là hàng hiếm có sao? Luận về giá cả khẳng định không thấp...Ngài thấy nó ở đâu vậy?"

Ân Thịnh nghe hắn nói không có liền trầm mặc. Tư Đồ nhìn dáng vẻ đăm chiêu kia của y, lập tức đến gần hỏi Thằn Lằn Đứt Đuôi.

"Thiên Thủ Thiêm là cái gì?"

"Là một thứ đồ tốt." Thằn Lằn Đứt Đuôi mở miệng lại không nhịn được khen ngợi. Hắn giải thích với Tư Đồ: "Đó là những lệnh bài gỗ với vẻ ngoài nhỏ bé tinh xảo...Cậu có từng xem qua Bao Công chưa? Lôi ra ngoài đánh 20 trượng!"

Thằn Lằn Đứt Đuôi học theo bộ dạng uy nghiêm quát lớn một tiếng, sau đó bật cười: "Lúc tuyên án thì ném cái lệnh bài to to dài dài ấy xuống mặt đất, còn bình thường chủ yếu sử dụng loại có hình dáng nhỏ hơn. Là công cụ dùng để sai khiến nghiệp quỷ."

Tư Đồ hiểu rõ đại khái. Có thể là liên quan đến chuyện Ân thịnh bị đám nghiệp quỷ kia tấn công.

Hắn lại hỏi Thằn Lằn Đứt Đuôi: "Bất thình lình xuất hiện một đoàn nghiệp quỷ, vậy cần phải có năng lực như thế nào mới có thể làm được như vậy?"

"Cơ bản, quỷ sư cần dựa vào năng lực của bản thân, kế đó đương nhiên là phụ thuộc vào Thiên Thủ Thiêm rồi. Thiên thủ thiên thủ, chính là có thể dùng hàng ngàn đôi tay để điều khiến vô vàn nghiệp quỷ. Bất quá gánh nặng đối với thân thể rất lớn..."

Tư Đồ gật gù, thấy Ân Thịnh dời ánh mắt sang hỏi: "Trừ nơi này của anh ra, còn có nơi nào có thể lấy được thứ đồ kia?"

https://thuviensach.vn

"Về phương diện này Thằn Lằn Đứt Đuôi tôi đây dám đảm bảo bản thân là một nhà độc đại*. Không còn nơi nào có thể nhập về đầy đủ hàng hóa như chỗ tôi, chất lượng sản phẩm lại càng không cần phải nói, không chất lượng không lấy tiền!" Nói rồi, nam nhân lại hạ thấp giọng: "Có điều nếu cậu thử tìm đến hắc điếm vậy đồ vật ở đó cũng sẽ có rất nhiều. Mặc dù đa số đều là hàng giả, nhưng hơn ở chỗ giá cả tiện nghi, cũng không loại trừ khả năng thỉnh thoảng sẽ có hàng thật xuất hiện."

*nhà độc đại: nhà buôn bán độc quyền.

Ân Thịnh gật gù, nháy mắt xoay người đi về phía xe của Tư Đồ, mà Tư Đồ cũng vội vã theo sau.

"Bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Đi tìm Nhạc Chương." Ân Thịnh nói: "Tên dở người kia so với tôi thì cậu ta quen biết nhiều tên lơ tơ mơ chuyên trộm cướp gì đó hơn."

Tại căn hộ nhỏ cách đó thật xa, Nhạc Chương đang ngồi căng não chơi game đột nhiên nhảy mũi một cái thật to.

"Hắt xì!"

Nhạc Chương xoa xoa mũi, thở hổn hển: "Kẻ nào dám nóixấu mình thế này!...Có dự cảm chẳng lành..."

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 63

Nơi ở của Nhạc Chương vẫn bừa bộn như ngày nào. Quần áo bẩn chiếm hẳn một góc nhà, bàn trà bày đủ thứ linh tinh, cả trên ghế sofa cũng ngổn ngang đồ vật.

Vừa vào nhà Tư Đồ liền không nhịn được hỏi: "Cậu không thể bỏ ra chút ít tiền để thuê người giúp việc theo giờ sao?"

"Như vậy sao được?" Nhạc Chương mở to hai mắt nhìn hắn: "Dạo này việc làm ăn của gia đây không được tốt lắm, phải tiết kiệm."

Tư Đồ không còn cách nào, ở phòng khách xoay một vòng vẫn không tìm được chỗ có thể ngồi xuống, đành dứt khoát ôm cánh tay đứng dựa lưng vào tường.

Ân Thịnh vừa vào cửa mắt đã nhìn thẳng, hiển nhiên không có ý định muốn tìm một chỗ để ngồi xuống.

"Thiên Thủ Thiêm..."

"Xong rồi." Nhạc Chương giơ tay, dương dương tự đắc ngắt lời Ân Thịnh: "Tôi biết cậu sớm muộn sẽ đến tìm tôi, vậy nên đã giúp cậu điều tra xong rồi."

Tư Đồ cùng Ân Thịnh đều hơi giật mình, mắt thấy Nhạc Chương lấy chân mò tới mò lui đống tạp vật trên ghế sofa, đoạn rút ra một bao hồ sơ sọc ca rô xanh lá.

https://thuviensach.vn

"Đây là những gì tôi hỏi được ở các hắc điếm. Còn có kèm theo địa chỉ, các người cũng có thể tự mình đi điều tra."

Ân Thịnh nhận lấy, kinh ngạc nhìn Nhạc Chương mấy cái: "Cậu..."

"Cảm thấy rất hiếm có phải không?" Nhạc Chương đến gần cười hì hì: "Vậy tiền thuê nhà..."

Ân Thịnh nhìn thấy ánh mắt thiết tha mong chờ kia, trong lòng không khỏi buồn cười: "Thêm cả tháng này, cậu có thể thiếu bốn tháng tiền thuê nhà."

"Đừng a..." Nhạc Chương mếu máo: "Trước giúp các người nhiều việc như vậy, không thể triệt hết nợ hay sao?"

Tư Đồ đảo mắt, đưa tay vịn vai cậu ta: "Tôi có thể giúp cậu thanh toán."

"Thật?!" Hai mắt Nhạc Chương lập tức sáng bừng, nhưng sau đó lại nghi ngờ hỏi: "Có ý đồ gì đây?"

"Vụ án lần này cậu cũng phải giúp một tay." Tư Đồ nhướng mày: "Trợ giúp cho Ân Thịnh."

Hắn là sợ bản thân bận rộn quá mức, không thể để tâm chú ý đến Ân Thịnh, nếu y lại gặp nguy hiểm gì...

Vừa nghĩ đến đây, Tư Đồ còn bồi thêm một câu: "Một ngày 24 tiếng không được tách rời khỏi cậu ấy."

Ân Thịnh hơi lạnh mặt liếc hắn một cái: "Anh là muốn giám sát tôi hay sao?"

"Không phải, là lo lắng cho cậu." Người nào đó không chút do dự trả lời.

"..."

https://thuviensach.vn

Kết quả, vì để có thể được miễn mấy tháng tiền thuê nhà, Nhạc Chương liền không hề do dự đáp ứng tất cả mọi yêu cầu Tư Đồ đưa ra.

Tuy rằng việc cần làm cũng rất đơn giản...Chỉ là Nhạc Chương vừa nhìn qua tờ danh sách do Tư Đồ soạn ra rồi đưa cho cậu −−−−Phía trên là bảng biểu sắp xếp thời gian làm việc cùng hoạt động mỗi ngày của Ân Thịnh.

Hắn ta nghĩ muốn cậu đổi nghề sang bảo mẫu hay gì thế này?

Tiện tay đem danh sách bỏ vào túi quần, mấy người bọn họ cùng xuống nhà lên xe.

Tư Đồ nổ máy, Ân Thịnh một bên mở bao hồ sơ ra xem: "Thành phố A lại có nhiều hắc điếm đến như vậy sao?"

"Chính xác." Nhạc Chương đắc ý nói: "Cậu bình thường làm gì mà thèm để ý đến những nơi này, tôi thì lâu lâu lại muốn tìm vài thứ hữu dụng, hiển nhiên so với cậu cũng rõ ràng hơn nhiều."

"Sao trong này không thấy nhắc đến chỗ của Thằn Lằn Đứt Đuôi?" Tư Đồ có chút khó hiểu.

"Chỗ của hắn chuyên bán đấu giá hoặc dùng vật đổi vật, hàng hóa đều rất chất lượng, tuy nhiên giá cả lại không mềm. Tôi phần lớn cũng chỉ cần dùng đến những thứ đồ ở mức độ vừa phải, đương nhiên sẽ không tốn công đi đến nơi đó."

Tư Đồ gật gù, dư quang liếc thấy Ân Thịnh lật lật xấp tư liệu: "Phát hiện ra được gì chưa?"

"Ân..." Ân Thịnh nhìn sơ qua vài tờ bản sao hóa đơn buôn bán: "Đều là cửa hiệu buôn bán nhỏ, có điều tiệm này..."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh rút ra một tờ đơn viết tên cửa hiệu bằng tiếng Tây Tạng, đoạn đưa ra ghế sau xe cho Nhạc Chương.

Nhạc Chương nhận lấy, mới nhìn lướt qua liền gật đầu: "Cậu cùng tôi có cùng một suy nghĩ, tôi đối với tiệm này cũng có không ít hiềm nghi."

Tư Đồ: "Tiệm này thế nào?"

Nhạc Chương: "Ông chủ cửa tiệm này là người dân tộc Tạng, chỉ vừa đến thành phố A được một năm nay, tuy rằng việc mua đi bán lại không nhiều, cũng không tính là loại hàng hóa quá đặc biệt. Thế nhưng tốc độ nhập hàng cùng giao hàng của hắn có chút quá nhanh, nhanh đến bất thường."

Tư Đồ nổi dậy hứng thú: "Bất thường ra sao?"

Ân Thịnh nói tiếp: "Đối với hắc điếm, việc trao đổi qua lại hàng hóa là chuyện rất bình thường, vì lẽ đó mà tốc độ nhập hàng trái lại rất chậm. Huống hồ những thứ đó cũng không có con đường nào có thể trực tiếp nhập vào, cần phải có những con buôn đến tận nơi kiểm hàng. Vận may không tốt, ngẩn mặt ra chờ nửa năm cũng không thể nhập hàng mới. Trừ phi là trong nhà có cao thủ, biết tự thân đi khắp nơi thu thập hàng hóa."

Nhạc Chương gợi ý: "Tựa như Thằn Lằn Đứt Đuôi vậy."

Tư Đồ gật đầu, lại liếc mắt nhìn Ân Thịnh: "Tiếp tục đi."

"Mà tiệm này bất kể là tốc độ giao hàng hay nhập hàng đều diễn ra rất nhanh. Mỗi đợt hàng mới nhập về có số lượng cơ hồ không nhỏ, điểm này thật kỳ quái vô cùng."

Tư Đồ: "Nói theo cách khác, hắn có riêng một con đường chuyên dùng để nhập hàng, đồng thời cũng có riêng một cao thủ chuyên dùng để thu hàng?"

https://thuviensach.vn

"Có thể." Ân Thịnh gật đầu, bất quá vẫn có chút không thông: "Nhưng những thứ hàng hóa này...Cũng không phải loại đồ vật gì đặc biệt a."

Mọi người vừa thảo luận vừa trên đường trở về cảnh cục. Thời điểm xuống xe liền nhìn thấy một nam nhân tay cầm máy ảnh đi tới đi lui trước cửa cảnh cục.

Đối phương đưa lưng về phía bọn họ, không ngừng đi đi lại lại. Chốc chốc lại nhìn máy ảnh trên tay tựa hồ đang do dự điều gì.

"Vị đồng chí này." Tư Đồ đóng cửa xe bước tới: "Có việc gì không?"

Hắn hỏi, không quên quan sát nam nhân trước mắt. Nhìn bề ngoài có vẻ đã ngoài ba mươi, làn da màu đồng cổ khỏe mạnh mang đặc trưng của những con người hay bôn ba khắp nơi, đầu tóc gọn gàng, vận áo sơ mi ngắn tay, phần da xung quanh cổ hiện lên vết hằn màu trắng, bề ngang to khoảng chừng ba ngón tay gộp lại.

"Xin chào." Nam nhân hướng Tư Đồ cúi đầu đầy lễ độ, ánh mắt y khi nhìn người đối diện không ngừng thể hiện muốn tìm tòi tra cứu thật cặn kẽ.

Tư Đồ cùng y bắt tay, ánh mắt rơi xuống bàn tay nam nhân nọ. Móng tay cắt sửa sạch sẽ chỉnh tề, vị trí khớp xương giữa ngón cái và ngón trỏ có một vết chai không mấy nổi bật.

Liên hệ với việc y hiện tại đang cầm máy ảnh, dấu hằn màu trắng trên cổ là bởi vì đeo máy ảnh trường kỳ rồi tiếp xúc liên tục dưới ánh nắng mặt trời nên mới tạo thành vùng da khác biệt, móng tay lại được chỉnh đốn kỹ lưỡng là vì không muốn lúc chụp ảnh quá vướng víu, vết chai nơi khớp xương hằn là do điều chỉnh thông số máy ành thường xuyên. Nếu là nhiếp ảnh gia thì nên có trợ lý hỗ trợ sửa chữa, không cần chính mình phải ra tay; hơn nữa đem da dẻ phơi nắng đến độ rõ ràng như vậy, biểu thị y là người quanh năm bôn ba khắp nơi.

https://thuviensach.vn

Nhiếp ảnh gia tự do. Tư Đồ đưa ra kết luận, liền nhoẻn miệng tươi cười: "Tìm đến cảnh cục có việc gì sao?"

"Ngày hôm qua tôi ở trước cửa cảnh cục chụp được vài tấm ảnh." Nam nhân cân nhắc cầm máy ảnh trên tay giơ lên: "Có vài thứ khiến tôi chú ý tới, vậy nên..."

Lời của nam nhân vô cùng trầm ổn, Tư Đồ vừa nghe được hai chữ "tấm ảnh", hai mắt liền tức khắc sáng rực.

"Chân thành cảm ơn anh đã phối hợp cùng chúng tôi." Tư Đồ khách khí nói, đoạn đưa tay mời nam nhân vào trong: "Rất có khả năng đó là manh mối quan trọng."

"A!" Thời điểm bước ngang qua trước bàn làm việc của Tiểu Nhị, cậu ta bỗng vỗ bàn đứng bật dậy, trỏ thẳng tay vào mũi nam nhân nọ: "Là anh!"

Nam nhân ngẩn người một lúc, sau đó nhớ lại đây là cậu cảnh sát ngày đó y vô tình nhìn thấy ở hiện trường vụ nổ.

"Xin chào." Nam nhân khẽ mỉm cười, bất quá ánh mắt thoáng ánh lên vẻ mơ hồ, y không hiểu đối phương vì cái gì mà vừa thấy y liền có phản ứng mạnh đến vậy.

"Đội phó!" Tiểu Nhị quay đầu hướng Hồ Diệp bắt chuyện: "Dê vào miệng cọp rồi!"

"..."

Mọi người ở đây đối với một Tiểu Nhị hay sử dụng những câu thành ngữ linh tinh cũng như hay thuận miệng nói sảng sớm đã quá quen thuộc, vì lẽ đó nên ngoại trừ nhiếp ảnh gia đang tỏ ra thập phần ngạc nhiên kia thì những người còn lại hầu như không chút cảm xúc, dáng vẻ thật giống căn bản là không hề nghe thấy gì.

https://thuviensach.vn

"Sếp?" Hồ Diệp đi tới, nghi hoặc nhìn nhiếp ảnh gia, rồi lại nhìn Tư Đồ, hiển nhiên đối với việc bọn họ bước vào cùng lúc thật sự có phần không hiểu.

"Anh ta cứ loanh quanh mãi ở bên ngoài." Tư Đồ lời ít ý nhiều: "Nên tôi đưa anh ta vào đây."

Nhiếp ảnh gia lại nhìn Tiểu Nhị một lúc rồi mới dời ánh mắt sang hướng khác: "Tôi nghĩ có khả năng bản thân đã chụp được vài thứ."

Hồ Diệp nghiêm túc gật đầu: "Quyết định của anh là hết sức chuẩn xác, nếu như để kẻ xấu biết trong tay anh nắm giữ bằng chứng, có thể sẽ dẫn đến họa sát thân."

"..."

Một đám người tiến vào văn phòng, chợt Tiểu Nhị lúc này nhận thấy cả Nhạc Chương cũng có mặt.

"Anh tới đây làm gì?" Tiểu Nhị nghi hoặc nhìn Nhạc Chương.

"Hiện tại tôi đang trong giai đoạn sẵn sàng nhận lệnh." Nhạc Chương ngáp ngắn ngáp dài, tự mình tiến về phía sofa ngồi xuống. Tiểu Nhị lén lút nhìn những người còn lại đang đứng ở cách đó không xa, sau đó cũng theo Nhạc Chương ngồi xuống ghế sofa, đưa bả vai huých nhẹ vào người Nhạc Chương.

"Này." Tiểu Nhị nhỏ giọng nói: "Vì cái gì mà sau khi tôi nghỉ phép trở về luôn cảm thấy giữa Ân tiên sinh và sếp có gì đó khác khác?"

"Ân." Nhạc Chương híp mắt đầy thâm thúy: "Bọn họ lúc này là đang trong giai đoạn yêu nhau tha thiết."

https://thuviensach.vn

"Hả?" Tiểu Nhị kinh ngạc hô một tiếng, rồi rất nhanh liền bụm miệng nhỏ giọng: "Tôi đã bỏ lỡ mất cái gì rồi?!"

"Nhiều lắm." Nhạc Chương mở to mắt nhìn lên trần nhà: "Cậu mỗi ngày đều bỏ lỡ rất nhiều thứ."

"Nói vậy là sao?" Tiểu Nhị không hiểu: "Hôm nay tôi có bỏ lỡ gì không?"

"Ân." Nhạc Chương âm u nói: "Chẳng hạn như cậu khi rời khỏi nhà đã chạm mặt một con ma nữ đứt lìa hai chân, chen xe buýt lại vô tình giẫm phải quỷ không đầu, lúc xuống xe lại còn đi xuyên qua thân du hồn, thời điểm mua đồ ăn vặt..."

"Đủ rồi!" Tiểu Nhị vung tay bạt nhẹ vào đầu Nhạc Chương, Nhạc Chương vội né tránh lại còn hí hửng cười lớn.

Tiểu Nhị căng thẳng đến nỗi cổ họng giật giật mấy cái, không tự chủ được nhích lại gần Nhạc Chương: "Anh...Anh là nói thật hay chỉ đùa thôi."

"Muốn nghe lời thật hay giả dối đây?"

"...Quên đi, cả hai tôi đều không muốn nghe."

Trận cãi vả nhỏ diễn ra trên ghế sofa một chút cũng không thu hút được sự chú ý của nhóm Tư Đồ. Bất quá nhiếp ảnh gia thế nhưng cứ chút chút lại đưa mắt nhìn sang.

Máy chụp ảnh đặt trên bàn của y bị cả đám người vây quanh nghiên cứu, y một bên đáp lời bọn họ, một bên dùng dư quang quan sát vẻ mặt phong phú của Vương Tiểu Nhị.

"Tấm ảnh anh nói là tấm nào?" Tư Đồ chỉnh tới chỉnh lui, đoạn ngẩng đầu nhìn nam nhân nọ.

https://thuviensach.vn

Nhiếp ảnh gia "Nga" một tiếng, đáp: "Tấm thứ một trăm hai mươi bảy."

Tư Đồ đổ mồ hôi hột, cầm máy chụp ảnh đưa cho y: "Anh tháo thẻ nhớ ra đi, chúng tôi đem lưu vào máy vi tính xem sẽ thuận tiện hơn nhiều. Với cả, anh tên là gì?"

"Cố Thành." Nam nhân tự giới thiệu, đoạn đem thẻ nhớ từ trong máy ảnh lấy ra: " Tôi là nhiếp ảnh gia tự do, dạo gần đây đang bắt tay thực hiện một album ảnh lấy chủ đề là phong cảnh."

Y vừa nói vừa cho thẻ nhớ vào máy đọc thẻ, giao cho Tư Đồ.

Tư Đồ nhận lấy, cắm vào máy vi tính, ngón tay đặt trên con chuột để bàn nhanh chóng bấm bấm: "Tôi đã nghe qua tên anh, năm ngoái anh có chụp ảnh ở buổi tuyển chọn bộ đội đặc chủng thành phố A đúng chứ?"

"Đúng là tôi." Cố Thành tựa hồ không ngờ Tư Đồ lại nhớ tới, khi ấy tham gia hoàn toàn là vì bằng hữu tốt đề xuất, suốt cả buổi cũng chỉ chụp qua vài tấm bằng khen mà thôi.

"Tôi lúc đó cũng có mặt." Tư Đồ nhoẻn miệng cười: "Đứng ngay bên cạnh anh, nhưng có khả năng anh không nhớ rõ. Vì lúc chụp ảnh anh thật sự rất chuyên tâm."

Cố Thành cười nhạt, thản nhiên tiếp nhận lời khen của đối phương. Tư Đồ xem ra nhỏ hơn y vài tuổi, bất quá lời nói lẫn hành động lại hết sức dày dạn cùng thận trọng, khiến người ta cảm thấy thập phần tín nhiệm.

"Là tấm này?"

Tư Đồ tìm thấy tấm ảnh cần tìm, vội phóng to ra xem. Tất cả mọi người cũng nhanh đến gần −−−−Đó là một tấm ảnh chụp nét mặt của quần chúng chứng kiến vụ nổ, vài tấm phía trước cũng có chung chủ đề, trở ngược về sau là ảnh chụp riêng biểu cảm của từng người, quả thật rất đặc biệt.

https://thuviensach.vn

Mà tấm ảnh này, chiếm cứ ống kính nhiều nhất là khuôn mặt của một người phụ nữ. Đối phương hơi ngửa đầu, vẻ mặt sợ hãi, tay mới vừa đưa đến dưới cằm, xem bộ dáng là muốn che miệng lại.

Tư Đồ cùng Ân Thịnh nhìn nhau một lúc, hai người đều thấy được trong mắt đối phương ánh lên tia phức tạp.

Có vài thứ thật sự là lưới trời tuy thưa nhưng khó thoát, ảnh chụp nữ nhân không hề có chỗ nào kỳ quái, mà kỳ quái đích thị ở phía sau nữ nhân, nhìn từ bả vai, xuất hiện một người đeo kính râm, mặc áo gió, cầm trên tay túi ni lông từ cửa hàng tiện lợi thản nhiên đứng dưới ánh đèn đường. Mà bên cạnh hắn, rất rõ ràng có một bóng hình màu trắng trong suốt, mang hình dáng của một con người.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 64

Những tấm ảnh chụp thần quái như vậy vẫn thường rất hay được mang ra làm đề tài bàn tán sau mỗi buổi cơm, có điều tận mặt chứng kiến thì đây là lần đầu tiên. Tiểu Nhị chỉ vừa liếc mắt liền vội lui về sau, đánh chết cũng không chịu mở mắt nhìn tiếp.

Tư Đồ có chút bất đắc dĩ nhìn Ân Thịnh: "Cậu thấy thế nào?"

"...Cục trưởng hoài nghi tôi quả thật là không hoài nghi sai." Ân Thịnh đùa cợt nói: "Bất quá tôi không quen biết người này."

"Tôi cảm thấy có hơi quen mắt." Hồ Diệp lên tiếng, sờ sờ cằm: "A...Đây chẳng phải là Trình Khải Tiêu hay sao?"

Tư Đồ sững sờ, lại nhìn ảnh chụp thật kỹ. Khỏi phải nói...Đúng là giống thật...

Thời điểm đó trời đã tối hẳn vậy mà hắn lại đeo kính râm, bởi vì khoảng cách khá xa nên cũng không thể quan sát thật rõ. Nhưng may mắn rằng độ phân giải ảnh khá cao, đem ảnh chụp phóng to hết cỡ, chất lượng ảnh vẫn như cũ thập phần sắc nét, dáng dấp xác thực rất giống Trình Khải Tiêu.

"Lại có liên hệ với Kim Đại Chung?" Tiểu Nhị ở phía sau cau mày: "Sao thế này? Kim Đại Chung là muốn hạ thủ đối với Ân tiên sinh?"

"Chuyện này quả thật nói không thông." Tư Đồ tựa lưng vào ghế dựa: "Nhiệm vụ giám sát hắn ta là do tổ trọng án phụ trách, dù trước đây cũng

https://thuviensach.vn

đã từng phái người nằm vùng, nhưng căn bản vẫn chưa một ai có thể tìm tòi ra được những ẩn số sâu xa nằm bên trong công ty của hắn."

Nói một cách khác, bất luận Kim Đại Chung có xem ai là cái đinh thì người đó cũng nên thuộc phạm vi cảnh cục, chứ không phải là một kẻ quái gở như Ân Thịnh.

Trừ phi hắn có chỗ sơ hở cùng nguyên nhân thiết yếu cần phải triệt tiêu Ân Thịnh.

Là vì Đông Lục? Không thể nào...Người như Kim Đại Chung tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào kế hoạch trả thù dở hơi của một thằng nhóc con. Đông Lục báo thù đối với hắn ta mà nói cũng không thu được lợi lộc gì. Vậy thì là vì cái gì? Tư Đồ đã điều tra qua tên Trình Khải Tiêu này, là một kẻ tiểu nhân luôn đặt lợi ích của bản thân lên hàng đầu, bất chấp tất cả cũng chỉ vì một chữ tiền. Có thể nói là kiểu người coi tiền như mạng sống.

Người như thế cùng Kim Đại Chung bắt tay đúng thật không có gì đáng kinh ngạc, nhưng suy cho cùng cũng là lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Trình Khải Tiêu đối với Ân Thịnh hiển nhiên không chút thù oán, vậy rất có khả năng là Kim Đại Chung đã sai khiến hắn làm vậy.

Nhưng là tại sao chứ?

Tư Đồ cảm thấy vòng tới vòng lui cuối cùng vẫn là trở về điểm xuất phát. Trong lòng không tránh khỏi bực bội.

Ân Thịnh nhìn thấy bộ dạng kia của hắn, bình thản cầm ly nước đưa tới. Tư Đồ hiện tại chính là một bụng đầy lo lắng, không chút chú ý nhận lấy nốc một hơi, uống xong mới giật mình nhận ra là do người nào rót cho.

Quay sang, bắt gặp Ân Thịnh đang nhàn nhạt nhìn hắn. Đôi mắt trấn định sáng ngời, vẻ mặt phảng phất sẽ không vì bất cứ điều gì mà lùi bước,

https://thuviensach.vn

vô hình trung khiến tâm tư nóng nảy của Tư Đồ trong phút chốc an tĩnh trở lại.

Ân Thịnh thấy Tư Đồ nhếch miệng cười cợt với mình, biết đối phương đã bình tâm, liền dời mắt về phía ảnh chụp trên màn hình máy vi tính.

Tuy trên mặt y không chút biểu hiện, thế nhưng vừa nhìn thấy người kia tâm tư bất giác trở nên thấp thỏm.

Nam nhân đứng giữa khung cảnh tối đen, mơ hồ khiến y nhớ tới thời điểm ở vùng ngoại ô thành phố A đào lên một lượng lớn xác chết, cũng là có một bóng người màu đen chớp nhoáng xuất hiện gần đó.

Hình dáng này...Còn cả hành vi giúp sát nhân liên hoàn dựng nên kết giới...Không thể nào là trùng hợp được. Nghi ngờ trước kia của chính mình lại càng thêm rõ ràng.

Trong vòng một ngày tổng cộng bốn thi thể...Cách thức giết người thật không chút kiêng dè...

Này cùng với phương pháp thu thập linh hồn của vụ án giết người liên hoàn trước kia căn bản giống nhau như đúc, chẳng qua khi ấy hắn ta là mượn dao giết người, còn bây giờ lại tự tay hành động. Lẽ nào Kim Đại Chung xác thực đang thực hiện giao dịch ngầm gì đó...Y kìm nén nỗi kinh hãi, lúc giương mắt lên, đã thấy Cố Thành nhìn y đầy hứng thú.

"?"

Cố Thành khẽ cười, ánh mắt liền dời đi, bỏ mặc y với vẻ mặt đầy khó hiểu.

"Kim Đại Chung là tự đưa mình đến cửa." Hồ Diệp lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh: "Không bằng chúng ta trực tiếp xin lệnh khám xét?"

https://thuviensach.vn

"Chỉ bằng tấm ảnh này?" Tư Đồ liếc mắt nhìn Hồ Diệp: "Cấp trên sẽ không phê chuẩn, vụ án Mao Đại Sinh lần trước đã quá rõ ràng rồi còn gì, hơn nữa chỗ đứng của Kim Đại Chung trên thương trường không phải dạng vừa, tầm ảnh hưởng đối với xã hội khá cao. Không nắm chắc mười phần trong tay chỉ e không thể xử lý hắn triệt để."

Tiểu Nhị ở phía sau "Chậc" một tiếng: "Vậy cảnh sát còn tồn tại làm gì nữa? Cảnh sát chẳng phải là cần điều tra thì mới nắm chắc được mười phần trong tay sao..."

Tư Đồ nhíu mày ngẩng đầu, Hồ Diệp cũng có chút kinh ngạc nhìn Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị: "Sao hả? Mọi người đều nhìn tôi làm gì?"

Nhạc Chương ý tứ sâu xa vỗ vỗ bả vai Tiểu Nhị: "Chỉ là cảm khái cậu thế nhưng lại có thể nói ra lời đầy đạo lý đến vậy."

Tiểu Nhị: "..."

Cố Thành mắt thấy người xung quanh ai nấy đều lấy Tiểu Nhị ra trêu tới trêu lui, ấy thế mà cậu cảnh sát nọ lại chẳng chút tức giận, còn cố tình trưng ra khuôn mặt nghiêm túc, dáng vẻ không thèm để tâm đó thật sự là phi thường đáng yêu.

"Vì không muốn lòng chính nghĩa của đồng nghiệp Tiểu Nhị đây bị dập tắt." Tư Đồ vừa cười vừa thuận tay đem ảnh chụp trên màn hình in ra: "Tôi sẽ đem cái này đến hỏi ý kiến cấp trên xem bước tiếp theo nên quyết định làm như thế nào."

Tiểu Nhị chớp mắt mấy cái, đột nhiên hỏi: "Cần tôi giúp không?"

Tư Đồ "Ân" một tiếng: "Đến lúc đó rồi nói sau."

https://thuviensach.vn

"Không phải." Tiểu Nhị xua tay: "Tôi là nói, cần tôi giúp để lão già kia hủy bỏ lệnh đình chức tạm thời đối với Ân tiên sinh không?"

Tư Đồ sững sờ, hắn đúng là chưa kịp nghĩ tới vấn đề này, quay đầu sang Ân Thịnh, thấy Ân Thịnh cũng không khỏi ngạc nhiên nhìn Tiểu Nhị.

"Cậu có cách?"

"Ân..." Tiểu Nhị chẳng chút giấu giếm, thản nhiên nói: "Cha tôi là Bí thư Tỉnh ủy, dì là Bí thư trưởng Thường ủy, ông nội là bộ đội lục quân đã về hưu..."

"E hèm!" Hồ Diệp đột nhiên tằng hắng ngắt lời Tiểu Nhị đang vô tư đào bới gia phả của mình lên, dư quang liếc nhìn Cố Thành một cái.

Cố Thành trên mặt không hề có lấy một tia ngạc nhiên, trái lại khí định thần nhàn. Phát giác người chung quanh không biết vô tình hay cố ý đều hướng mắt về phía mình, liền cười cười, nói: "Trùng hợp thật, nhà tôi mấy đời đều là bộ đội lục quân."

Vì lẽ đó y mới có thể ở buổi tuyển chọn bộ đội đặc chủng thản nhiên chụp ảnh. Tư Đồ hơi bất ngờ, đánh giá nam nhân trước mắt một lượt từ trên xuống dưới −−−−Thật là nhìn không ra a, xuất thân từ gia đình quân nhân.

Tiểu Nhị kinh ngạc nhìn y: "827?" (Vis: ĐM tôi cũng méo hiểu "827" là gì, nhưng có khả năng là mật mã số hay gì đó thuộc phạm vi quân sự.)

"827 cũng có." Cố Thành gật đầu cười: "Trang bị kỹ thuật cũng có."

"Oa." Hai mắt Tiểu Nhị lóe lên tia sáng sùng bái: "Ông nội rất ít khi nói tôi nghe chuyện của quân đội, anh có thời gian rảnh rỗi thì giảng giải đôi chút cho tôi nhé?"

"Được thôi."

https://thuviensach.vn

Mắt thấy hai ngươi nói được mấy câu liền trở nên thân thuộc, Tư Đồ đảo mắt, vỗ vỗ bàn lôi kéo sự chú ý.

"Chuyện Ân Thịnh bị đình chức..."

"Không cần bận tâm." Ân Thịnh đột nhiên lên tiếng, y nhìn Tư Đồ một lúc, lại dời mắt sang Tiểu Nhị: "Hắn nếu muốn loại bỏ tôi khỏi ván cờ này, vậy tôi liền rút khỏi, miễn rước thêm nhiều chuyện phiền phức, tôi ở trong tối điều tra bọn họ cũng thuận tiện hơn."

Tư Đồ thầm bất mãn, bất quá cũng biết người này một khi đã hạ quyết tâm thì chính mình sẽ không cách nào có thể phản bác, chỉ còn biết gật đầu: "Vậy cứ làm như thế đi."

Từ văn phòng đi ra, Tiểu Nhị vài bước liền đuổi theo Cố Thành.

"Này."

Cố Thành quay đầu lại, thứ đầu tiên y nhìn thấy là một đôi mắt to sáng ngời, khóe miệng bất giác nhếch lên: "Sĩ quan cảnh sát đây còn có việc gì sao?"

"Ai, gọi tôi Tiểu Nhị là được rồi." Vương Tiểu Nhị tùy tiện xua tay: "Manh mối anh đưa tới rất hữu dụng, thật cảm ơn anh a. Với cả..."

Nhìn thấy dáng vẻ chớp chớp mắt của Tiểu Nhị, Cố Thành không nhịn được cười thành tiếng, y rút một tấm danh thiếp ra đưa cho cậu: "Trên này có địa chỉ cùng số điện thoại của tôi, có chuyện gì cũng có thể tìm đến."

Nói rồi, y còn tìm một cái cớ nghe qua có vẻ thập phần hợp lý: "Phối hợp điều tra cùng cảnh sát là nghĩa vụ cần làm của mỗi một công dân chúng tôi."

https://thuviensach.vn

Tiểu Nhị thuận tay đem danh thiếp cất vào túi đồng phục, hì hì cười, để lộ nơi khóe miệng chiếc răng khểnh nho nhỏ: "Chân thành cảm ơn sự phối hợp của anh!"

Tiễn Cố Thành đi rồi, Tư Đồ phát hiện Ân Thịnh có chút mất tập trung.

"Sao vậy?" Hắn tiến sát tới gần, lúc này trong văn phòng ngoại trừ hai người đã sớm không còn ai khác. Hắn không nhịn được bắt đầu táy máy tay chân.

Ân Thịnh trong lòng chất chứa tâm sự, bị Tư Đồ ôm lấy cũng không hề phản kháng. Hai mắt y cứ đờ cả ra, trầm mặc nửa ngày mới chậm rãi nói: "Tôi muốn nhớ lại một ít ký ức của mình trước đây."

Tư Đồ kinh ngạc giật nảy mình: "Đừng miễn cưỡng!"

Hắn không muốn lại phải nhìn dáng vẻ ngất đi của y thêm một lần nào nữa.

"Thế anh chỉ cần nói cho tôi biết, trước đây tôi cùng Kim Đại Chung là có quan hệ như thế nào?" Hiện tại vụ án cơ hồ đều liên can đến Kim Đại Chung, mà phần ký ức bị mất này của y lại như cũ không thể chắp vá. Rất nhiều chuyện làm sao cũng không thông được.

Tư Đồ có chút bận tâm: "Vậy tôi sẽ nói thật chậm, nếu như cậu thấy đau đầu tôi sẽ dừng lại ngay."

Ân Thịnh gật đầu, quay sang nhìn hắn, Tư Đồ đảo mắt một cái, đột nhiên đưa tay lên vân vê miệng: "Dâng miệng của chính mình tới thì sao?"

Ân Thịnh sững người, hai gò má lập tức nóng lên, thế nhưng dáng vẻ quệt mồm của Tư Đồ thật sự rất buồn cười. Ân Thịnh nhìn chằm chằm biểu cảm có chút ngốc lăng của nam nhân nọ −−−−Đôi mày kiếm hơi hung hãn, đuôi mắt khẽ nhướng lên, ấn tượng đầu tiên khi người ta nhìn thấy cả

https://thuviensach.vn

khuôn mặt này chính là thập phần bá đạo cùng khó đối phó, nhưng nếu tiếp xúc lâu ngày, lại sẽ cảm nhận được sự tinh tế tỉ mĩ lẫn ôn nhu trong từng hành động. Khóe miệng xấu xa cong cong khiến người ta không còn biện pháp đối phó, ý cười chứa chan trong đáy mắt như sắp trào ra đến nơi.

−−−−Thịnh

Cứ những lúc thế này là lại thấp giọng khẽ gọi tên y, một chiêu liền hạ gục tâm tư đối phương dễ như ăn cháo. Ân Thịnh đột nhiên cảm thấy tim mình đập có chút nhanh, kìm nén hơi nóng lan tỏa trên mặt, băn khoăn hồi lâu, chợt nhanh chóng tiến tới hôn xuống khóe miệng Tư Đồ.

Chỉ là y còn chưa có dứt ra, đã bị nam nhân bất thình lình đưa tay đè sau gáy nhấn xuống. Tư Đồ dùng lưỡi linh hoạt tách đôi môi của y ra, bá đạo xâm chiếm, lại mang theo tình ý dạt dào, Ân Thịnh "A" lên vài tiếng, cuối cùng chỉ còn biết để hắn tùy ý hành sự.

Trong chốc lát, cảm giác thiếu dưỡng khí kịch liệt truyền tới đại não khiến Ân Thịnh không ngừng thở dốc. Tư Đồ vẫn chưa thõa mãn đành bất đắc dĩ buông y ra, cả hai nhìn nhau, ý muốn tuyệt đối sở hữu tràn đầy trong ánh mắt của đối phương đủ để Ân Thịnh phải giật mình cảm thán.

"Thật muốn vụ án này mau chóng kết thúc." Tư Đồ tựa trán cả hai vào nhau, rồi nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi Ân Thịnh: "Như vậy là có thể không chút kiêng dè muốn em." (Vis: Công nhận, "em" một tiếng nghe tình bể cả bình.)

"!"

Vị trí từ lỗ tai kéo dài ra sau cổ của Ân Thịnh tức khắc đỏ bừng, hai tay vội đẩy Tư Đồ ra, gương mặt thanh tú cũng biểu lộ chút ít tức giận.

"Được được, không nói không nói." Tư Đồ buồn cười, nhìn dáng vẻ kia của y, ý nghĩ muốn bắt nạt trong tâm tư lại càng thêm sâu sắc. Có mấy khi

https://thuviensach.vn

may mắn thấy được Ân Thịnh đại nhân đây đỏ mắt tía tái đâu cơ chứ? Cái dáng vẻ đó người không biết nhìn vào lại còn tưởng rằng y là đang làm nũng.

Tư Đồ vui đến trong lòng nở hoa, trên mặt lại nỗ lực duy trì trạng thái bình tĩnh nhất.

"Bây giờ nói chuyện đứng đắn, có muốn nghe hay không?"

Ân Thịnh híp mắt, trong lòng tính kế làm sao mới có thể hòa với hắn lần này, đoạn chậm rãi ngồi xuống.

"Kim Đại Chung từ mấy năm về trước đã bị người của Tổ trọng án theo dõi, cũng đã sớm phái người nằm vùng, chỉ là cho đến thời điểm hiện tại vẫn không tiến triển gì. Mà năm ngoái cậu gia nhập đội hình sự của chúng tôi chẳng bao lâu liền phá được rất nhiều án treo, có một số vụ án dính dáng đến Kim Đại Chung, đó là lần đầu tiên hắn để lộ kẽ hở đối với phía cảnh sát, nhưng hắn rất nhanh liền có thể bình tĩnh trở lại, đồng thời cũng nhận ra sự tồn tại của cậu."

"Rồi không lâu sau, Đông Ngũ bắt đầu xuất hiện bên cạnh Kim Đại Chung. Cơ bản bọn họ bất cứ lúc nào cũng ở cùng một chỗ, không biết mưu tính điều gì, Đông Ngũ đối với cậu biểu lộ rõ mười phần địch ý, lúc đó tôi còn không biết lý do tại sao, mãi cho đến khi nghe cậu nói cả hai người từ nhỏ đã quen biết..."

Tư Đồ sờ sờ mũi, có chút lúng túng nói: "Tôi thế nhưng trong lòng quả thật cảm thấy rất khó chịu."

Ân Thịnh kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn, không khỏi hiếu kỳ, chẳng biết bộ dạng khi ghen của Tư Đồ nhìn sẽ như thế nào đây?

"Sau đó, cả hai cũng đã giao thủ qua vài lần." Tư Đồ hồi tưởng lại chút ký ức: "Đông Ngũ và cậu không phân cao thấp, mỗi lần giao thủ cả hai đều

https://thuviensach.vn

rất lợi hại, cùng thời gian ấy chúng tôi lại phát hiện được chuyện làm ăn buôn lậu của Kim Đại Chung, bởi có dính líu đến mạng người nên hắn rất nóng lòng muốn diệt trừ cậu, nhằm để sự nghiệp kinh doanh nhiều năm của hắn tránh vì cậu mà sụp đổ."

"Vậy Đông Lục là trợ thủ của hắn?" Ân Thịnh không tin nỗi: "Nhà họ Đông tốt xấu gì cùng là gia tộc quỷ sư, là một trong những quý tộc, làm sao có khả năng làm trợ thủ cho một phú thương?"

"Tôi cũng không rõ nội tình." Tư Đồ nhún vai: "Thật sự những gì tôi biết chỉ có bây nhiêu."

Ân Thịnh: "Vậy tiếp theo thế nào?"

Tư Đồ: "Tiếp theo...Bởi vì không thể diệt trừ được cậu, Kim Đại Chung lại phát hiện tôi đối với cậu quá mức bảo vệ, liền khiến Đông Ngũ chuyển hướng sang đối phó tôi."

Tư Đồ nói tới đây chợt không thể tiếp tục, hắn vì chuyện này không biết đã hối hận bao nhiều lần, cũng không biết đã tự trách bao nhiêu lần. Mỗi đêm nằm mộng, trong đầu đều là hình ảnh Ân Thịnh một thân ngã xuống vũng máu đỏ thẫm.

Nếu như hắn hữu dụng một chút, chỉ cần một chút thôi...

Ân Thịnh phát giác thấy sắc mắt Tư Đồ khẽ biến đổi, chợt đưa tay nắn nắn lỗ tai hắn.

Tư Đồ ngẩng đầu nhìn y cười khổ: "Thịnh, đừng khiêu khích tôi."

Ân Thịnh ngẩn ra, có chút mất tự nhiên thu tay về, không quên lườm hắn một cái.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ hì hì cười: "Sau đó bởi vì Đông Ngũ dùng thuật tróc sinh thế tử lên người tôi...Cậu trong cơn tức giận đã dùng hết năng lực cùng hắn sống chết một trận..."

Đây đích thị là nguyên nhân khiến Ân Thịnh mất trí nhớ, cũng là ngòi nổ của toàn bộ sự kiện. Nhưng nguyên nhân chân chính là gì, y trước sau vẫn không tài nào nghĩ ra.

Ân Thịnh khẽ cau mày, trong đầu phảng phất lóe lên rất nhiều phân đoạn. Huyệt thái dương mơ hồ sưng phồng, thâm tâm không biết từ bao giờ bắt đầu có tiếng nói vang vọng, thống khổ đến vặn vẹo −−−−Không được nhớ lại...Không được nhớ lại.

Rốt cuộc là cái gì!

Ân Thịnh nhíu mày nhăn nhó, mặc kệ sẽ đau đớn thế nào, y nhất định phải đối mặt cho bằng được. Y mơ hồ biết, chỉ cần mình qua được ải này, tất cả mọi chuyện liền có thể sáng tỏ.

"Thịnh?!"

Mắt thấy gương mặt Ân Thịnh thoáng cái trắng xanh, Tư Đồ giật thót, vội giữ lấy đầu của y: "Đừng miễn cưỡng bản thân phải nhớ!"

Ân Thịnh nhắm chặt hai mắt, chỉ cảm thấy từng mảng màu sắc hỗn loạn trong trí óc dần tụ về một chỗ, hợp thành vòng xoáy khổng lồ. Đầu đau tựa búa bổ...

Bên tai là tiếng mưa to như trút nước xuống mặt đất, tiếng xe cảnh sát hú còi, tiếng xe cứu thương không ngừng ula ula. Thật giống có nước mưa tạt vào mặt, lạnh lẽo đến thấu xương.

Trái tim kịch liệt đau đớn, hô hấp lúc này tưởng chừng như là không thể. Phảng phất đã sức cùng lực kiệt.

https://thuviensach.vn

"Sếp!"

Thanh âm của Tiểu Nhị đâu đó vang lên, mang theo tiếng khóc nghẹn ngào nức nở.

"Ân Thịnh!" Bên cạnh hình như là Nhạc Chương, cậu ta đang lo lắng dùng sức lắc bả vai y.

Đợi đã...Sếp?!

Ân Thịnh mở choàng hai mắt, cảm giác thật giống bản thân đã nắm bắt được trọng điểm gì, nhưng rất nhanh, trí óc như cũ trở lại là một khối mơ hồ.

Lời tác giả: Trăm cay nghìn đắng thật sự chỉ vừa mới bắt đầu thôi...

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SỰ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 65

Ký ức vẫn như cũ là một khối mơ hồ, bất quá so với lúc trước đã tiến triển hơn đôi chút, giữa muôn ngàn hỗn loạn, rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy một phần rõ ràng. Ân Thịnh thẳng thắn đề nghị, đi một chuyến đến Ân gia, điều tra xem Đông Ngũ cùng Kim Đại Chung từ trước đến nay là đang giở trò quỷ gì.

Tư Đồ đối với đề nghị này tuy rằng rất muốn đáp ứng, nhưng hiện tại cấp trên muốn hắn phải khai báo tường tận tất tần tật về bốn cổ thi thể, vậy nên hai người chỉ còn phải tách ra hành động.

Tư Đồ ngàn vạn lần cũng không cam tâm, nhưng hắn biết tính chất của hai vụ án này hoàn toàn khác biệt, manh mối hiện nay thu được dẫu sao cũng cùng Trình Khai Tiêu liên can, mà đã có Trình Khải Tiêu, hiển nhiên sẽ không thể thiếu vắng Kim Đại Chung. Thế là sau một hồi bàn bạc, kết quả: Ân Thịnh cùng Nhạc Chương sẽ về quê nhà, đến Đông gia điều tra chuyện trước đây của Đông Ngũ; còn nhóm Tư Đồ sẽ tiếp tục ở lại thành phố A để tiện việc điều tra chuỗi sự kiện liên hoàn vừa qua.

Để giúp Tư Đồ một tay, Ân Thịnh cùng Giải Ứng Tông nhân tiện nhờ vả Khâu Lạc −−−−Tại sao lại nói là nhân tiện, nguyên nhân bởi vì Giải Ứng Tông dạo này không có việc gì làm cũng sẽ lái xe đến đón Khâu Lạc tan học, sau đó không cần biết đối phương có đồng ý hay không liền kéo người ta lên xe bắt đi ăn cơm chung.

Khâu Lạc đồng ý giúp đỡ ngay tắp lự, đại khái cũng là bị hành động thân mật chặn đường của Giải Ứng Tông khiến cho sợ hãi, thêm vào việc gần

https://thuviensach.vn

đây thời khóa biểu ở trường rất ít, mỗi ngày học chưa tới nửa buổi, trường học khuyến khích sinh viên bọn họ dùng thời gian rảnh rỗi tự tìm đơn vị thực tập để làm luận văn, vừa hay ngành cậu học là tâm lý học, đến cảnh cục xem như là có thể nhân cơ hội này tham khảo thêm chút ít kiến thức, bổ sung vào luận văn.

An bài ổn thỏa mọi thứ, ngày tiếp theo, mọi người liền chia ra hành động.

Phía Tư Đồ bắt đầu tiến hành việc điều tra biểu hiện của Trình Khải Tiêu khi còn trong tù lẫn giám sát sinh hoạt thường ngày của hắn ở thời điểm hiện tại, Hồ Diệp dẫn theo Tiểu Nhị đến nhà tù trực tiếp hỏi quản giáo, còn Tư Đồ dẫn theo Khâu Lạc loay hoay cả ngày ở phòng pháp y, sau đó cả hai cùng đến nơi tuyên truyền tà giáo bí ẩn mà Khâu Lạc đã từng nhắc đến, ở khu vực lân cận quan sát một lượt.

Phía khác, Ân Thịnh và Nhạc Chương ngồi trên máy bay chán đến ngủ gà ngủ gật, Ân Thịnh đeo bịt mắt, trong đầu lại không ngừng nghĩ chẳng biết Ngân lúc này đã ăn cơm chưa. Y trước khi đi liền đem Ngân giao phó cho Tư Đồ, mà Tư Đồ gần đây cũng bận tối mặt, không biết có nhớ cho Ngân ăn hay không. Kết quả, 2 giờ đồng hồ tiếp theo, việc đầu tiên mà Ân Thịnh làm sau khi ra khỏi phòng chờ của sân bay là nhấc điện thoại lên, không ngờ lại nhìn thấy tin nhắn từ Tư Đồ −−−−"Tôi dùng chuyển phát nhanh đem Ngân về nhà mình rồi, yên tâm, cha mẹ tôi sẽ chăm sóc nó thật tốt."

Chân mày Ân Thịnh giật giật, trước mắt cơ hồ lập tức hiện ra vẻ mặt táo bón của Ngân khi phải ngồi trên xe chuyển phát nhanh.

Có điều, tốt xấu gì ở Tư Đồ gia cũng có Đại Hoàng cùng chơi với nó...Nghĩ vậy, Ân Thịnh bất đắc dĩ thở dài. Lúc trước mua thú cưng là vì muốn bầu bạn cũng là vì muốn nhà cửa bớt đi mấy phần quạnh quẽ, mà

https://thuviensach.vn

hiện tại thật bận đến không có thời gian chăm sóc nó...Trong lòng trước sau có chút hổ thẹn.

"Đông gia và nhà của cậu sát bên sao?" Nhạc Chương leo lên taxi, rướn người từ hàng ghế sau lên hỏi.

Ân Thịnh ngồi ghế phụ kế bên tài xế, một bên cất điện thoại vào một bên đáp: "Ừ, cách nhau không xa lắm."

"Nếu đã là hàng xóm, tại sao quan hệ đôi bên lại kém đến như vậy?" Nhạc Chương khó hiểu hỏi, chợt điện thoại trong túi quần vang lên. Ân Thịnh từ kính chiếu hậu nhìn thấy Nhạc Chương vừa liếc mắt qua màn hình điện thoại, vẻ mặt liền trở nên có chút...Vi diệu?

Ân Thịnh có hơi nghi hoặc, quay đầu chuẩn bị hỏi, lại thấy Nhạc Chương từ chối cuộc gọi tới, sau đó tắt nguồn, rồi như cũ đem điện thoại cất vào túi.

"?"

Nhạc Chương ngẩng đầu, đụng phải ánh mắt dò xét của Ân Thịnh, vội phục hồi nét mặt, nhún vai nói: "Gần đây thường xuyên nhận được điện thoại từ công ty bảo hiểm, thật phiền hết chỗ nói."

"...Nga" Y dám đánh cược biểu tình khi nãy của Nhạc Chương cùng công ty bảo hiểm là không có nửa điểm liên can đến nhau.

Tới nơi, hai người xuống xe, thời điểm nhìn đồng hồ tính tiền khóe miệng Nhạc Chương không tự chủ được co giật liên hồi.

"Hơn...100 tệ..." Nhạc Chương cầm bóp tiền mà lòng đau như cắt, đoạn đóng cửa xe lấy hành lý, chạy đuổi theo Ân Thịnh ở phía trước: "Cái tên phá của chết tiệt này..."

https://thuviensach.vn

"Kỳ thật trạm xe buýt ở sân bay cũng có thể đi đến đây, chỉ là dọc đường phải chuyển xe hai lần." Ân Thịnh miễn cưỡng nói: "Tôi không muốn phải đứng chen chúc khó chịu."

"..." Nhạc Chương đã không còn muốn nói thêm câu nào.

Taxi cơ hồ bỏ lại phía sau cả tòa đô thị của thành phố S, chạy thẳng một mạch đến vùng ngoại ô. Thành phố S là thành phố biển, vị mặn đặc trưng của biển nồng đậm trong từng cơn gió, từ vị trí xuống xe đi thẳng về trước không xa lắm liền thấy một sườn dốc. Hai bên hầu như không có cây cối lẫn kiến trúc gì.

Hai người ung dung thong thả đi trên đường lớn an tĩnh, chờ đến khi đã lên tới nơi cao nhất của sườn dốc, tầm mắt Nhạc Chương liền bị biển cả rộng lớn xanh thẫm một màu bao trọn.

"Biển a!" Nhạc Chương hai mắt sáng bừng: "Thật rộng lớn nga!"

"..." Đối với lời ca thán dư thừa này của Nhạc Chương, Ân Thịnh vẫn là làm như không nghe thấy, y mang theo nam nhân rẽ sang bên trái đường bờ biển, men theo một con đường nhỏ dẫn lên núi.

Trước mặt xuất hiện biển chỉ dẫn màu trắng, phía trên là những con đường quốc lộ bao quanh thành phố S, có thể thấy ở mỗi một ngã rẻ đều có biển cảnh báo màu vàng, yêu cầu xe cẩu giảm tốc độ, để tránh xảy ra tai nạn xe cộ.

"Các băng nhóm đua xe thường dùng đường núi để làm nơi thi đấu." Ân Thịnh nói, đoạn đưa tay chỉ về phía xa xa: "Có nhìn thấy cái đỉnh nhỏ màu trắng kia không? Là nhà của tôi."

Nhạc Chương theo chỉ dẫn của y nhìn sang, giữa rừng cây xanh um tươi tốt, quả nhiên có một khối màu trắng nho nhỏ trồi lên, đích thị là nóc nhà.

https://thuviensach.vn

"Còn bên đó là Đông gia." Ân Thịnh di ngón tay xuống một chút, Nhạc Chương vội dời mắt theo, bất quá cái gì cũng không nhìn thấy.

"Nơi nào cơ?" Nhạc Chương cau mày nghiêng đầu.

"Bị che khuất rồi." Ân Thịnh lạnh nhạt nói.

"..."

Hai người tiếp tục hì hục leo núi, càng lên cao tầm mắt càng vươn xa hơn, nhà cao tầng, bến tàu cùng thuyền nhỏ, tất thảy đều có thể dễ dàng nhìn thấy.

Nhạc Chương vừa thở hổn hển vừa lôi kéo hành lý: "Sao lúc nãy không để taxi đưa đến tận nơi?!"

"Phía trên này là đất tư nhân." Ân Thịnh nói: "Taxi của thành phố S đều biết."

Nhạc Chương mặc dù rất rõ ràng rằng Ân gia là thuộc dòng dõi quý tộc, trong nhà không chắc có bao nhiêu tiền, nhưng vẫn như cũ có cảm giác bản thân cùng Ân Thịnh căn bản là hai thế giới khác biệt.

"Nhân khẩu nhà cậu cỡ bao nhiêu?" Nhạc Chương đột nhiên hỏi.

"Cũng khá đông..." Ân Thịnh không biết mục đích câu hỏi đó là gì, chỉ đơn giản nói: "Ông bà cha mẹ sức khỏe đều rất tốt, hiện tại có thể xem như là tứ đại đồng đường."

"Không khí lẫn quang cảnh ở nơi này thật không khỏi khiến tâm tình con người ta tốt hẳn ra." Nhạc Chương gật đầu, có điều ánh mắt lộ rõ vài phần tịch mịch.

Ân Thịnh quay đầu nhìn cậu: "Tôi sau khi trưởng thành liền rời nhà tự lập, rất ít khi cùng người thân liên lạc."

https://thuviensach.vn

Nhạc Chương "Nga" một tiếng, cũng không có hỏi tại sao. Cậu cứ mãi đứng yên để mặc gió biển thổi ập tới, không nói một lời nào, thời điểm không náo loạn, khuôn mặt lại có thể sáng sủa đến thế, bộ dạng cà lơ phất phơ của ngày thường biến mất hẳn, nhìn qua có chút yếu đuối làm động lòng người.

"Nhớ nhà à?" Ân Thịnh cũng sẽ không nói gì quá hoa mỹ, trong lòng y nghĩ sao thì liền trực tiếp hỏi như vậy.

"Nhà? Cậu là nói cô nhi viện?" Nhạc Chương chớp mắt mấy cái: "Tôi đối với nơi đó không có cảm tình gì đặc biệt, nó chẳng khác gì một cái nhà trẻ khổng lồ..." Nói tới đây, cậu khẽ đưa lưỡi liếm liếm đôi môi bị gió biển thổi khô: "Còn ngôi nhà thực sự...Không biết chính xác là ở nơi nào nữa đây."

Ân Thịnh cong nhẹ khóe miệng: "Chỉ cần nơi chốn ấy có một người yêu thương cùng xem trọng cậu, thì đó đích thị được gọi là nhà."

Nhạc Chương nhớ tới cuộc gọi vừa nãy, nhất thời không lên tiếng.

Sự im lặng được duy trì xuyên suốt lộ trình còn lại, chỉ nghe thấy tiếng hải âu kêu to, mãi cho tới khi đã lên đến giữa sườn núi, ngôi nhà màu trắng mang phong cách Châu Âu mới hoàn toàn hiện ra trước mắt.

Rào chắn cao lớn, sân trước ngôi nhà bao phủ bởi hoa Tường Vi, còn có một cây đại thụ đứng sừng sững ở giữa, phía trên treo rất nhiều lồng chim, bốn phía dần mọc lên cây cối um tùm chỉ chừa lại lối đi nhỏ, phảng phất như cả hai người lúc này đang tiến nhập vào một thế giới khác.

Kế bên lối đi có hai chiếc ô tô một đỏ một trắng đang đậu.

Dọc đường đi từ dưới chân núi lên đây hầu như ở mỗi đoạn cách nhau không xa lại bắt gặp một camera theo dõi, hiện tại nhìn thấy ở trước tòa nhà

https://thuviensach.vn

cũng có vài cái, Ân Thịnh vừa tới, cửa rào hùng vĩ trước mặt liền tự động mở ra.

Một nữ nhân trẻ tuổi đứng trên bậc thang, nhìn qua chỉ khoảng ba mươi mấy tuổi. Mái tóc đen búi gọn sau gáy, mặc sườn xám màu xanh biếc, gương mặt lãnh đạm kia cùng Ân Thịnh quả thực giống như khuôn đúc.

"Mẹ." Ân Thịnh nhàn nhạt chào một tiếng, dẫn Nhạc Chương đi vào.

"Làm sao lại đột ngột trở về, cũng không chịu gọi điện báo trước một tiếng." Nữ nhân nhìn Nhạc Chương một chút, tựa hồ đối với việc đối phương là ai, có thân phận gì, đến từ nơi nào hoàn toàn không có hứng thú. Bà mở cửa để hai người vào nhà, từ cách bài trí đến từng vật dụng bên trong đều nói lên chủ nhân của ngôi nhà là một người có phẩm vị cao. Bất quá một vài chỗ xem ra có chút mâu thuẫn, không được hài hòa cho lắm.

Ví dụ như phòng khách bài trí theo phong cách Châu Âu, nhưng phòng ăn lại bài trí theo phong cách Nhật Bản, còn hành lang dẫn lên lầu lại là phong cách Trung Quốc, thư phòng thoạt nhìn như thể là nơi để cất giấu bí mật hoặc giả như để tu luyện, bởi lẽ −−−−Cửa chính được xây bằng đá rất dày, mặt trên còn điêu khắc một ít hình ảnh cổ vật.

Thời điểm Ân Thịnh tiến vào phòng khách, cửa đá bên cạnh chợt chậm rãi mở, một nam nhân từ bên trong ôm cả chồng sách đi ra.

Quần áo nam nhân mặc không rõ thuộc thời đại nào, miệng ông ngậm tẩu thuốc, mắt trái đeo kính một mắt, trên ngực còn mang theo đồng hồ quả quýt.

"Cha." Ân Thịnh gật đầu, không nhìn ra hiện tại y đang có tâm tình gì.

"Hả? Về rồi sao?" Chân mày nam nhân giật giật, sau đó quay đầu hướng nữ nhân kia, nói: "Buổi tối nhất định phải nấu thêm vài món."

https://thuviensach.vn

"Em đã bảo má Lưu làm rồi." Nữ nhân trả lời, hai người nhìn dáng vẻ quả thật là tương kính như tân.

Nhạc Chương có chút căng thẳng, từ lúc vào nhà đến giờ cậu vẫn chưa tìm được dịp để thăm hỏi, lúc này rốt cuộc cũng có cơ hội, liền lễ phép nói: "Chào bác trai bác gái, con tên Nhạc Chương là bạn của..."

"Nga, ra là cậu a." Nữ nhân gật đầu trước.

Nam nhân cũng gật theo sau, không quên nhìn cậu một lượt từ trên xuống vài lần: "Là thầy phong thủy hạng ba mà Thịnh từng nhắc tới."

"..." Nhạc Chương u ám quay đầu nhìn Ân Thịnh: "Hạng ba? Hử?"

Ân Thịnh không phản ứng, đơn giản đem hành lý giao cho má Lưu: "Con và Nhạc Chương còn có việc, buổi tối sẽ trở về ăn cơm sau, hiện tại phải ra ngoài một chuyến."

Nữ nhân đảo đôi mắt xinh đẹp sang nhìn chằm chằm Ân Thịnh: "Không hiểu sao lại chạy về, ra là xem nơi này như nhà trọ sao?"

Ân Thịnh nhún vai: "Có việc gấp."

"Là việc gấp gì mà ngay cả thời gian nói chuyện cũng không có?" Cha Ân thả người ngồi xuống ghế sofa, Nhạc Chương lúc này mới phát hiện chiếc ghế này cùng chiếc ghế trong căn hộ của Ân Thịnh quả thật...Khá giống nhau a.

"...Có vụ án." Ân Thịnh vốn muốn thả tay khỏi hành lý xong là đi ngay, nhưng nhìn tình hình hiện tại tựa hồ muốn đi cũng không được, bất đắc dĩ đứng tại chỗ thành thật trả lời: "Con lần này trở về là muốn đến Đông gia điều tra chút chuyện."

https://thuviensach.vn

"Đông gia?" Gương mặt lãnh đạm của mẹ Ân rốt cuộc cũng lộ ra vài tia kinh ngạc: "Con sao lại phải tìm đến bọn họ?"

"Đông Ngũ..." Ân Thịnh nhíu mày: "Có dính dáng đôi chút tới vụ án lần này."

"Con vẫn còn làm cảnh sát cố vấn gì đó ở cảnh cục?" Cha Ân ngậm tẩu thuốc, khó hiểu nhìn y: "Rất thú vị sao?"

Ân Thịnh lại nhíu mày chặt hơn nữa, y sở dĩ dọn ra ngoài, cũng là bởi vì càng trưởng thành, cách nghĩ của y cùng người trong nhà càng khác biệt, lúc nói chuyện thường nảy sinh ý tứ khác, để tránh xảy ra cãi vã, y mới chọn rời khỏi đây.

Đối với câu hỏi của cha Ân, Ân Thịnh không muốn trả lời −−−−Y cũng không muốn đem những vụ án bi thương lẫn kinh khủng mà chính mình tai nghe mắt thấy quy thành hai từ "Thú vị" hay "Nhàm chán".

Thời khắc đó, giữa bốn người mơ hồ bị bao phủ bởi một tầng tĩnh lặng đến lúng túng, Nhạc Chương khẽ nhìn hai bên, có chút khó xử.

Cậu và Ân Thịnh là quen biết nhau ở thành phố A, Ân Thịnh không thích nhắc đến chuyện của bản thân, cho nên đối với việc nhà của y, Nhạc Chương hoàn toàn chẳng biết gì

"Tình hình ở Đông gia gần đây không được tốt lắm." Mẹ Ân phá vỡ tĩnh lặng, chủ động mở miệng nói: "Con phải cẩn thận một chút."

"Gần đây không được tốt lắm?" Ân Thịnh bị lời của mẹ Ân thu hút: "Xảy ra chuyện gì?"

"Sau khi Đông Ngũ qua đời, nhà bọn họ liền trở nên cẩn thận từng li từng tí một, cả vùng này cơ hồ bị bọn họ phong tỏa." Mẹ Ân nói: "Mà Đông Lục lại mãi chẳng thấy về nhà, con cũng biết Ân gia coi trọng hai anh

https://thuviensach.vn

em bọn họ cỡ nào rồi đó, nghe nói bà cả Đông gia hiện tại mắc bệnh điên luôn rồi."

Nhạc Chương trợn to mắt, vẻ mặt Ân Thịnh cũng trở nên nghiêm trọng.

Y gật đầu, vội dẫn Nhạc Chương rời khỏi, từ cửa rào chính của nhà mình rẽ sang một lối đi khác, hướng về phía Đông gia ẩn sâu trong rừng cây um tùm mà đi tới.

"Bà cả?" Nhạc Chương dọc đường đi không nhịn được tò mò, hỏi: "Cha của thằng nhóc Đông Lục kia có tới mấy bà vợ lận sao?"

"Hai người." Ân Thịnh đơn giản trả lời: "Có điều chỉ có bà cả cùng Đông lão gia có giấy hôn thú, còn bà hai không có."

Dựa theo luật hôn nhân thời bây giờ, trùng hôn* là một tội. Nhưng nếu có nữ nhân cam tâm tình nguyện làm thiếp, mà chính thất cũng chấp thuận, thì lại là vấn đề khác nữa.

*Trùng hôn: kết hôn với một người khác trong khi mình đang có vợ hoặc có chồng.

Đông gia cho tới nay vẫn tiếp tục duy trì truyền thống cổ xưa, cơ hồ có thể nói gia tộc này vừa cũ nát lại vừa bảo thủ.

"Trời ạ..." Nhạc Chương khó mà tin nổi: "Vậy Đông Ngũ cùng Đông Lục có phải là cùng một mẹ sinh ra không?"

"...Không biết." Ân Thịnh thành thật nói, y từ nhỏ chỉ quen biết Đông Ngũ. Thế nên khi Đông Lục lần đầu xuất hiện, y căn bản cũng không nghĩ rằng cậu ta là người của Đông gia, Nếu như không phải cậu ta đột ngột thả con ác quỷ kia ra...

https://thuviensach.vn

Bởi vì Đông gia rất am hiểu cách thuần dưỡng quỷ sứ, khác với Ân gia. Ân gia rất ít người thuần dưỡng quỷ sứ, điểm này chỉ cần nhìn Ân Thịnh là có thể thấy rõ.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 66

Tư Đồ cùng Khâu Lạc tìm một quán nước ở bên đường ngồi xuống. Tư Đồ đeo kính râm, Khâu Lạc đội nón lưỡi trai trên đầu, hai người chọn ngẫu nhiên vài món, Tư Đồ còn tiện tay chỉ chỉ hình ảnh chiếc thuyền kem hương chuối trên menu.

Khâu Lạc có chút hoảng: "Đội trưởng Tư Đồ, tôi không phải con nít..."

"Nga." Tư Đồ thuận miệng đáp lấy lệ: "Đã quen đối đãi với Tiểu Nhị như vậy."

"..."

Hai người ngồi ở quán nước câu được câu không nói chuyện, ánh mắt lại tập trung vào cửa tiệm trò chơi điện tử* đóng kín cửa phía đối diện. Trên cửa cuốn của cửa tiệm đề bảng tạm thời không hoạt động, bên cạnh còn đặt một hòm thư màu vàng, từ lúc Tư Đồ hắn cùng Khâu Lạc ngồi xuống, tính đến hiện tại đã có không dưới năm người thoáng qua, bọn họ đều dùng các phương thức che đậy khác nhau để tiếp cận hòm thư, sau đó lại như không có chuyện gì tiêu sái mở ra.

*Cửa tiệm trò chơi điện tử này nói cho dễ hình dung tựa như mấy cái game station hay game center trong trung tâm thương mại ở nước mình ấy. Có điều ở TQ người ta có cửa tiệm riêng luôn chứ không mở trong trung tâm thương mại.

"Trong hòm thư rốt cuộc là có thứ gì?" Bởi vì những người kia nếu không phải dùng túi xách thì lại là dùng sách để ngăn trở tầm nhìn, vậy nên

https://thuviensach.vn

hắn không tài nào có thể biết bọn họ đến tột cùng đã ném vào hay lấy ra thứ gì. Bất quá hành động lưu lại quan sát bên trong hòm thư sau khi cho tay vào, hắn là ném so với lấy có độ khả thi cao hơn một chút.

"Không biết." Khâu Lạc lắc đầu, cậu xúc một thìa đầy kem cho vào miệng, chậm rãi nói: "Lần trước đi nghe tọa giảng cũng không nhìn thấy cái này. Liệu có phải là một loại phương thức liên lạc nào đó không?"

Tư Đồ cảm thấy có khả năng, lại hỏi: "Bạn học của cậu làm thế nào mà biết đến buổi tọa giảng kia?"

"Từ một group chat trên QQ." Khâu Lạc liếm liếm khóe miệng: "Cậu ấy đối với những đề tài thế này hứng thú vô cùng."

Tư Đồ: "Các cậu đã nghe được những gì?"

"Đều thu hết vào bút ghi âm rồi...Đáng tiếc..." Khâu Lạc đối với vụ nổ vừa qua thập phần bất đắc dĩ, cậu thật vất vả mới thu thập được tư liệu, có người nói lần thứ nhất dự buổi tọa giảng là miễn phí, đến lần thứ hai sẽ phải đăng ký thành viên cùng trả tiền. Cậu không tiện yêu cầu bạn học dẫn mình theo thêm lần nữa, miễn lưu lại ấn tượng xấu cho người ta.

Tư Đồ: "Đại khái là nói gì?"

Khâu Lạc: "Một số điều rất kỳ quái, cái gì mà nếu ai cảm thấy thân thể của mình hoặc của bạn bè người thân có điều khác thường, có thể đến tìm hắn nhờ giúp đỡ."

"Chữa bệnh?" Tư Đồ chợt nhớ tới thời điểm năm 2000, Trung Quốc từng xuất hiện một tổ chức vô cùng đáng sợ, thành viên của tổ chức đối với yêu ma quỷ thần tuyệt đối tin tưởng, còn gây không ít khủng hoảng cho xã hội.

"Không chỉ chữa bệnh, hắn là ám thị nhiều thứ khác nữa." Khâu Lạc không hổ là sinh viên ngành tâm lý học, chân mày cau lại: "Hắn đưa ra ám

https://thuviensach.vn

thị cho người nghe phía dưới với một mức độ nhất định, chẳng hạn như những từ "Đáng nghi" "Không được bình thường" được hắn lặp đi lặp lại rất nhiều lần."

Tư Đồ nhấp một ngụm cà phê, lấy điện thoại di động ra xem thời gian.

"Được rồi, hôm nay chúng ta theo dõi tới đây thôi. Cậu về nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi sẽ đến đón cậu tan học."

Khâu Lạc gật đầu, còn chưa kịp nói tiếng nào thì điện thoại trong túi quần đã đột ngột reo vang. Cậu liếc mắt nhìn màn hình điện thoại, hai má liền phồng lên đầy bất mãn.

"Làm sao vậy?" Tư Đồ nhìn thấy vẻ mặt đó của cậu, không khỏi buồn cười hỏi.

"Là Giải tiên sinh." Khâu Lạc thở dài, tiếp nhận cuộc gọi tới: "Uy?"

"Đang ở đâu?" Đầu dây bên kia có tiếng còi xe, Khâu Lạc phỏng đoán đối phương hiện tại có thể là đang đứng trước cổng trường của mình.

"Tôi đang ở cùng với đội trưởng Tư Đồ." Khâu Lạc khẽ đưa mắt nhìn nam nhân phía đối diện, bưng ly nước trái cây đã gần hết lên uống cạn: "Lát nữa cũng muốn cùng đội trưởng đi ăn cơm."

Tư Đồ nhíu mày không lên tiếng. Khâu Lạc trước nay không quen nói dối, gương mặt lúc này ửng đỏ cả lên, nhìn qua có chút căng thẳng.

Giải Ứng Tông giữ vững trầm mặc hồi lâu, mới ung dung nói: "Bữa này để tôi mời, cậu đưa máy cho Tư Đồ nghe đi."

Khâu Lạc bĩu môi, đem điện thoại đưa cho Tư Đồ ngồi phía đối diện, Tư Đồ lấy ra một điếu thuốc, một tay đón nhận điện thoại kẹp ở bên tai, một tay mò tìm bật lửa trên bàn.

https://thuviensach.vn

"Uy?"

"Cậu mang tiểu tử kia theo để làm gì? Ân Thịnh lại chạy trốn mất rồi sao?" Giải Ứng Tông không chút khách khí nói.

Tư Đồ xém chút sặc khói thuốc, chỉ cảm thấy câu nói vừa rồi của Giải Ứng Tông có ý tứ chính xác là "Bà xã nhà cậu lại chạy trốn theo người khác rồi sao?"

"Chúng tôi là đang thi hành nhiệm vụ." Tư Đồ buồn cười nói: "Chỉ để Khâu Lạc giúp vài việc nhỏ thôi, sẽ không khiến cậu ấy gặp nguy hiểm."

Giải Ứng Tông tùy tiện nói: "Cậu đấy, bản thân đã không chịu chung đường đi lối về với tôi thì thôi, hiện tại còn chạy tới cướp người của tôi đi mất?"

Tư Đồ trề môi, hồi lâu sau vẫn không biết phải trả lời thế nào. Đại khái là vì Giải Ứng Tông nói quá thẳng thắn, hơn nữa...Tư Đồ mơ hồ cảm thấy tâm tình của Giải Ứng Tông đã thay đổi rất nhiều, nếu là trước đây, anh ta cũng sẽ không trực tiếp thừa nhận.

Tư Đồ theo bản năng đưa mắt nhìn Khâu Lạc, đối phương lúc này là đang cầm cái muỗng không ngừng đâm đâm chọt chọt vào ly kem đã trống rỗng từ lúc nào. Khóe miệng Tư Đồ bất giác cong lên, quay sang nói vào điện thoại: "Sao hả, đã nghĩ thông suốt rồi?"

Giải Ứng Tông hừ nhẹ một tiếng, cũng không trả lời, chỉ đơn giản nói: "Báo địa chỉ, tôi qua đón các cậu."

Tư Đồ thuận miệng đọc địa chỉ, xong xuôi liền ngắt máy trả lại, chợt bắt gặp Khâu Lạc chống cằm nhìn mình chăm chú.

"Làm sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Khâu Lạc: "Giải tiên sinh dạo gần đây luôn đến tìm tôi ăn cơm."

Tư Đồ buồn cười: "Thì đã sao?"

Khâu Lạc cau mày: "Tôi không muốn cứ phải cùng anh ta ăn cơm hoài."

Tư Đồ trong lòng thầm chậc chậc hai tiếng, thậm chí có chút đồng cảm đối với Giải Ứng Tông. Khắc ghi sâu trong tâm khảm nguyên tắc người tốt sẽ có báo đáp tốt, Tư Đồ bắt đầu động viên tinh thần Khâu Lạc: "Thật ra con người của tên đó cũng không tệ, anh ta thích cậu nên mới thường xuyên tìm cậu."

Khâu Lạc sững sờ, gương mặt lập tức đỏ bừng. Tư Đồ lúc này mới phát hiện lời mình nói ra, khi nghe kỹ lại chứa đựng một hàm ý khác, hắn là nói "Thích" theo nghĩa trong sáng chứ không phải là "Thích" cái kiểu kia đâu a...Ể?

Trong giây lát, hắn như ý thức được điều gì, khẽ liếc mắt quan sát Khâu Lạc đang loay hoay nhìn trái ngó phải. Người bình thường...Hắn là sẽ không đem yêu thích giữa bạn bè trực tiếp lý giải thành loại kia yêu thích mới phải...

Bất quá người ta vừa nghe liền nghĩ thành như vậy...Tư Đồ trong lòng cười thầm. Xem ra lần này Giải Ứng Tông có hi vọng!

Khâu Lạc có chút đứng ngồi không yên, mất tự nhiên nói: "Đội trưởng anh, anh hiểu lầm rồi...Giải tiên sinh chỉ là muốn trêu đùa tôi thôi, người anh ta thật sự thích chính là...."

Cậu đột nhiên ngậm miệng, lý do bởi vì ở cách đó không xa phía bên ngoài cửa kính, xe của Giải Ứng Tông đang chậm rãi dừng lại.

Tư Đồ nương theo ánh nhìn của cậu mà quay đầu, vừa muốn hướng đối phương vẫy tay, dư quang lại đột nhiên phát hiện cánh cửa cuốn của cửa

https://thuviensach.vn

tiệm trò chơi điện tử kia chậm rãi mở.

"Có tình huống!" Tư Đồ thoáng cái đứng lên.

Giải Ứng Tông mới vừa tắt máy xe, liền nhìn thấy hai người nọ từ trong quán nước ven đường lén lén lút lút đi ra, dọc theo bên đường trốn đến trước cửa xe của anh, Giải Ứng Tông hạ cửa sổ xe xuống: "Hai người làm sao vậy?"

"Mục tiêu có động tĩnh." Tư Đồ nhanh tay mở cửa xe, kéo Khâu Lạc tới: "Anh đưa Khâu Lạc đi trước, sẵn tiện gọi điện cho Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị giúp tôi."

Giải Ứng Tông đưa mắt sang cửa tiệm trò chơi đã cuốn cửa lên được phân nửa, nhìn kỹ biển hiệu một chút, lông mày dần nhíu lại: "Là cửa tiệm đó đúng..."

Anh còn chưa kịp nói hết câu, đã thấy Tư Đồ không chút để tâm đem Khâu Lạc nhét vào xe của mình. Sau khi giúp bọn họ đóng kín cửa, hắn liền vòng ra phía đuôi xe, nhìn hai bên trái phải một lúc rồi mới băng qua đường cái, vờ như không có chuyện gì xảy ra tiêu sái bước đến tiệm tạp hóa kế bên cửa tiệm trò chơi điện tử.

Giải Ứng Tông không nói nên lời hồi lâu, quay sang nhìn Khâu Lạc. Đối phương có chút không yên lòng nhìn chằm chằm ra bên ngoài cửa sổ, Giải Ứng Tông bất giác thở dài, bất quá việc anh cần phải làm trước tiên là lấy điện thoại ra gọi đi một cuộc.

"Sếp không đợi chi viện đã một mình hành động?!" Hồ Diệp giữ máy la lối: "Anh ta gấp cái gì chứ!"

"Đại khái là vì nếu ngày nào vụ án này còn chưa phá được, thì ngày đó Ân Thịnh vẫn sẽ không thể trở về đơn vị." Ngữ khí của của Giải Ứng Tông mang theo vài phần lạnh lẽo: "Hiện tại không nên nói quá nhiều về vấn đề

https://thuviensach.vn

này, cậu cùng Tiểu Nhị đến văn phòng của tôi trước một chuyến, bây giờ tôi cũng đang trên đường qua đó đây, có thứ này cần phải đưa cho các cậu."

...

Tư Đồ ở bên trong tiệm tạp hóa đi loanh quanh mấy vòng, cũng không quên quan sát động tĩnh của cửa tiệm bên cạnh, được một lúc, ánh mắt lại vô tình rơi xuống tủ kính đựng dây treo điện thoại đặt trước mặt, lòng ngực bất giác động đậy.

Là dây treo điện thoại đôi dành cho tình nhân, mặt dây treo bằng bạc nhẵn bóng chẳng có họa tiết gì đặc sắc, nhìn qua vô cùng thanh nhã lại thập phần tinh xảo. Mặt trái còn khắc "Anh yêu em" cùng "Anh nhớ em" bằng tiếng Anh viết tắt, Tư Đồ cầm bóp tiền dứt khoát mua cặp dây treo điện thoại này, sau đó hài lòng cất vào túi quần thật kỹ.

"Cót két..."

Cửa cuốn lúc này hoàn toàn mở, bóng đèn cùng thiết bị trong cửa tiệm đều được khởi động. Có người trông coi cửa tiệm đi tới chỗ hòm thư màu vàng, tra chìa khóa mở hòm thư, từ bên trong lấy ra một xấp giấy.

Giấy?

Tư Đồ híp híp mắt, nữ thu ngân đem tiền lẻ thối lại cho hắn, hắn nhìn cũng không thèm nhìn một cái liền chộp lấy nhét đại vào bóp tiền.

"Tiên sinh?"

Nữ thu ngân nọ thấy hắn nhìn chằm chằm cửa tiệm trò chơi điện tử mãi, cho là hắn thích chơi điện tử, nhân tiện nói: "Cửa tiệm kia gần đây vừa đổi ông chủ mới, nghe nói con người ông ta cũng không tệ, giá cả các trò chơi cũng khá ổn."

https://thuviensach.vn

Cô nàng vừa nói, vừa lén lút quan sát Tư Đồ, lòng thầm nhủ: Một đại soái ca như thế đáng tiếc thay lại thích chơi điện tử...Không phải là dân nghiện cờ bạc đó chứ.

Tư Đồ hiển nhiên không biết tâm tư nữ thu ngân, liền quay đầu hỏi: "Chỗ các người cùng tiệm này rất thân quen sao?"

"Quan hệ tàm tạm." Cô nàng thuận miệng nói: "Làm ăn mà, thường xuyên đổi qua đổi lại một ít tiền lẻ."

Tư Đồ nảy ra sáng kiến: "Cửa tiệm này làm ăn có tốt không? Bình thường thời gian hoạt động thế nào?"

"Chơi điện tử mà, đương nhiên là mở cửa từ chiều đến tối. Thậm chí kéo dài đến rạng sáng hôm sau. Nữ thu ngân nói: "Đôi khi buổi sáng giấc này cũng sẽ mở cửa, có điều thời gian không được bao lâu."

"Nga..." Tư Đồ nhìn thấy cô nàng trước mặt cứ không ngừng đánh giá hắn từ trên xuống dưới, liền mỉm cười nói: "Tôi mới dọn tới ở gần đây được vài hôm, con trai của tôi lại rất thích chơi điện tử, vậy nên mới cần phải chú ý những cửa tiệm như thế này một chút, để lỡ như đứa con đó có trốn học, tôi cũng biết nên đến đâu để lôi nó về."

Nữ thu ngân phì cười: "Tiên sinh anh thật hài hước. Bất quá nhìn anh còn rất trẻ a..."

Tư Đồ nở một nụ cười vạn phần anh tuấn: "Cảm ơn đã quá khen."

Giữa lúc nữ thu ngân còn đang ngây ngây ngất ngất vì nụ cười mê người đó thì Tư Đồ đã hướng cửa tiệm kia mà tiến đến, cái cớ vừa rồi ngược lại khiến hắn nảy ra một ý định không tồi. Rất nhanh lấy điện thoại ra, thuận tay ấn xuống phím gọi vào số đầu tiên trong danh bạ, vừa nghe thấy người bên kia bắt máy liền lớn tiếng nói.

https://thuviensach.vn

"Uy?" Cách đó ở một vị trí địa lý khá xa, Ân Thịnh nhận cuộc gọi đến, còn chưa nói gì đã nghe thấy giọng của Tư Đồ dập vào lỗ tai−−−−

"Vẫn chưa tìm thấy a! Chỗ này không có! Phía bên em thì sao?!"

Ân Thịnh ngẩn người, đem điện thoại xuống khỏi lỗ tai, nhìn màn hình−−−− Không sai, đúng thật là Tư Đồ.

"Tư Đồ?" Y nghi hoặc nghe Tư Đồ ở bên kia đầu dây tự biên tự diễn.

"Đều tại em cả ngày cắm đầu chạy ở bên ngoài, lần này nếu tìm không thấy con tôi xem em làm thế nào." Tư Đồ luôn miệng cằn nhằn, Ân Thịnh nghe được âm thanh trò chơi tranh đấu từ đâu vọng tới, trong lòng chậm rãi dự đoán được một điểm ý tứ.

Y uể oải đáp: "Tôi cả ngày cắm đầu chạy ở bên ngoài còn không phải do anh làm hại."

"Tôi làm hại?" Tư Đồ nhịn cười: "Tôi chỉ ước có thể đem em khóa chặt bên mình."

Câu nói này khi nói ra thanh âm có hơi lớn, vài ba người khách ở xung quanh không nhịn được tò mò quay lại nhìn.

Một tên nhìn bộ dạng như là nhân viên của cửa tiệm vội chạy tới chỗ hắn: "Tiên sinh?"

Tư Đồ hướng người đó xua tay, che loa truyền của điện thoại lại rồi mới nói: "Tôi là muốn tìm người, cậu xem thử có đứa nhỏ nào đi vào đây hay không?"

"A?" Nhân viên nọ sửng sờ: "Đứa nhỏ? Bao lớn?"

"10 tuổi." Tư Đồ ăn nói ba hoa, Ân Thịnh nghe thấy không nhịn được cười.

https://thuviensach.vn

"10..." Khóe miệng tên nhân viên giật giật, có điều ngẫm nghĩ lại, chỗ này xác thực thỉnh thoảng cũng sẽ có con nít nhỏ chạy vào, không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn hỏi: "Dáng dấp sơ lược nhìn như thế nào?"

"Ân...Thích mặc quần áo màu trắng, đôi mắt rất đẹp, tóc dài, khi nổi nóng sẽ cào người khác." Hình ành của Ngân chợt lóe lên trong đầu Tư Đồ, hắn không chút suy nghĩ qua loa nói.

Khóe miệng tên nhân viên lại giật thêm nửa ngày, cố nhịn để không phải thét lên câu "Cào người khác?! Đó là người hay là mèo a?!"

Tư Đồ một mặt nói linh tinh vào điện thoại cùng Ân Thịnh, mặt khác lại đi thăm dò một vòng bên trong cửa tiệm.

"Tiên sinh." Tên nhân viên có hơi thiếu kiên nhẫn: "Nơi này không có người anh muốn tìm."

Tư Đồ đối người nọ gật đầu: "Hình như là vậy...Đành phải đến nơi khác tìm thôi."

Ân Thịnh cầm máy không nhịn được, hỏi: "Nơi anh đang điều tra là nơi Trình Khải Tiêu mở buổi tọa giảng à?"

Tư Đồ thầm khen ngợi Ân Thịnh nhà mình thật quá thông minh, vừa muốn mở miệng lại đột nhiên nhìn thấy phía cửa chính, Trình Khải Tiêu là đang thong thả bước vào!

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 67

Điều Tư Đồ vạn vạn không ngờ tới, chính là vào thời phút này Trình Khải Tiêu lại bất ngờ bước vào từ cửa chính. Mắt thấy nam nhân quay đầu nhìn về phía hắn, Tư Đồ thoắt cái xoay người trốn ra mặt sau của máy trò chơi bên cạnh.

"Tư Đồ?" Ân Thịnh ở đầu dây bên kia cũng cảm thấy có điều bất ổn, đè thấp thanh âm hỏi khẽ: "Xảy ra chuyện gì?"

Tư Đồ không lên tiếng, chỉ đưa miệng hôn "Chụt" một cái vào loa truyền thanh, sau đó nhanh chóng cúp máy.

Ân Thịnh nghe xong lỗ tai liền ửng hồng, Nhạc Chương đi phía trước quay đầu lại nhìn y: "Làm sao vậy?"

"Không có gì." Ân Thịnh vờ như không có chuyện gì xảy ra đem điện thoại cất vào túi, trong lòng thầm mắng Tư Đồ vô lại, chẳng khi nào là biết phân biệt hoàn cảnh cùng địa điểm hợp lý. Có điều vừa nãy...Y tin chắc Tư Đồ là đã phát hiện ra cái gì.

Trong lòng có chút lo lắng, bất quá khi ý thức được điểm lo lắng này của mình, Ân Thịnh thế nhưng lại có chút không quen. Cảm giác nhớ nhung một ai đó hiện tại đối với y vẫn còn khá lạ lẫm, quỷ sư xưa nay trời sinh bản tính ích kỷ. Y nghĩ tới bậc trưởng bối trong gia đình, ngay cả Nhạc Chương cũng có thể nhìn ra cha mẹ y là có bao nhiêu lãnh đạm cùng xa cách, y từ nhỏ liền bị giáo dục như vậy mà trưởng thành, không hiểu thế nào là yêu, cũng không hiểu thế nào là được yêu. Ở phương diện này Ân Thịnh hẳn là kém Tư Đồ rất xa.

https://thuviensach.vn

...

Tư Đồ đứng sau phía sau máy trò chơi, hơi ló đầu nhìn ra phía cửa chính.

Trình Khải Tiêu đeo kính râm, mặc áo gió đã từng thấy qua ảnh chụp. Một tay hắn cầm túi nilong từ cửa hàng tiện lợi, tay còn lại cầm ví tiền.

"Trình đại sư." Một nhân viên cửa tiệm khác xuất hiện, vài bước liền tới gần nam nhân, đưa tay hướng về phía cửa nhỏ cuối hành lang: "Hôm nay ngài đến sớm thật."

Trình Khải Tiêu gương mặt không chút cảm xúc, cũng không trả lời. Nhân viên nọ hồ như đã quá quen với kiểu cách đó, chỉ đơn thuần tiến đến mở cửa nhỏ, dùng tay làm dấu mời: "Tám giờ sẽ có nhóm người đầu tiên đến nghe ngài tọa giảng, hiện tại còn quá sớm, ngài có thể nghỉ ngơi một lúc."

Nói xong, đối phương lập tức đóng cửa.

Tư Đồ quan sát tỉ mỉ cánh cửa nhỏ kia hồi lâu, nó nằm khuất trong góc tối, màu cửa thoạt nhìn là cùng một màu với vách tường. Chẳng trách vừa nãy hắn không có phát hiện.

"Tiên sinh." Tên nhân viên cửa hàng nãy giờ vẫn đứng bên cạnh hắn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, cau mày nói: "Nếu như không phải đến tiêu tiền, có thể mời anh ra khỏi đây được không?"

Tư Đồ khôi phục dáng vẻ tươi cười, quay đầu lại nhìn đối phương: "Người vừa nãy là ai vậy?"

"A?"Tên nhân viên cau mày: "Là một vị bằng hữu của ông chủ."

"Tôi hình như đã từng gặp qua hắn." Tư Đồ lấy ra một tờ tiền mệnh giá lớn, kín đáo dúi cho tên nhân viên: "Nghe nói hắn có thể trị được bách

https://thuviensach.vn

bệnh."

Nhân viên kia nhìn tờ tiền trong tay, trấn định cất vào túi. Sắc mặt dịu đi không ít, ngữ khí cũng hòa nhã một chút: "Đó là Trình đại sư, dạo gần đây rất được hoan nghênh. Nghe nói hắn là truyền nhân của thần y gì đó, tuy rằng lúc vừa bắt đầu tôi không tin lắm, thế nhưng về sau đã tận mắt chứng kiến sự tình thần kỳ..."

"Sự tình gì?" Tư Đồ đối với việc này khá hứng thú, hắn len lén sờ điện thoại trong túi quần nhấn nút ghi âm.

"Này nói ra rất dài dòng." Tên nhân viên bày ra bộ dáng chuẩn bị kể, Tư Đồ khẽ nhướng mày −−−−

"Vậy thì chọn điểm quan trọng mà nói."

Tên nhân viên vừa há miệng, liền bất đắc dĩ: "Khu chợ bán thức ăn kế bên đây có một người biệt danh gọi là Ngư đại soái, lão bà nhà hắn mắc bệnh nan y, bác sĩ ở bệnh viện cũng đã sớm bó tay. Lão bà hắn vì không muốn lãng phí thêm tiền của, liền xuất viện về nhà chờ chết, Ngư đại soái vốn là một nam nhân tốt, cả ngày chạy khắp nơi tìm cho nàng bài thuốc dân gian, sau đó Trình đại sư biết chuyện, đích thân đến nhà hắn một chuyến, anh đoán xem kết quả thế nào?"

Sắc mặt Tư Đồ cứng ngắc: "Trị khỏi?"

Nhân viên kia quái lạ nhìn hắn: "Quả nhiên trị hết a, là một chuyện tốt. Tất cả mọi người ai nấy khâm phục vô cùng...Tôi nói này người anh em, anh đừng bày ra một bộ dáng vẻ như lão bà nhà mình đã chết rồi được không?"

Tư Đồ lườm: "Thật sự trị khỏi?"

https://thuviensach.vn

"Loại sự tình này còn có thể làm giả được sao? Bọn họ đi không biết bao nhiêu là bệnh viện, bệnh nan y gì đó cũng không thể chữa khỏi, nữ nhân kia hiện tại tinh thần cùng sức khỏe thật tốt lắm, cả người như vửa được đổi mới."

Chân mày Tư Đồ càng nhíu chặt hơn nữa, có một số việc hắn nghĩ không thông.

"Này người anh em?" Nhân viên kia vỗ vỗ người hắn: "Có còn thắc mắc gì nữa không? Nếu không thì đi nhanh, kẻo lát nữa quản lý nhìn thấy tôi lười biếng thì lại không hay lắm đâu."

Tư Đồ phục hồi lại tinh thần: "Ông chủ của các người là vị nào?"

"Anh hỏi làm gì?" Tên nhân viên hoài nghi.

"Nga..." Tư Đồ cười cợt: "Tôi muốn gặp mặt vị đại sư kia, không được thấy sang bắt quàng làm họ với ông chủ các người một chút hay sao?"

"Không cần phải phiền phức như vậy." Nhân viên cửa hàng xua tay: "Nhìn thấy hòm thông báo ở bên ngoài không? Anh nếu như muốn tới nghe tọa giảng, sớm một chút liền đến ném vào trong tờ giấy điền đầy đủ họ tên cùng số điện thoại, đại sư sẽ căn cứ vào số lượng người đến trong ngày mà quyết định có mở buổi tọa giảng hay không. Nếu mở sẽ thông báo cho anh."

Tư Đồ mơ hồ ồ lên một tiếng, thầm nghĩ nếu cứ tiếp tục hỏi chắc chắn sẽ gây chú ý, vậy nên liền xoay người đi ra ngoài.

Bất quá hắn chỉ vừa mới tới cửa chính, đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, như thể có thứ gì đang áp sát vào thân mình.

Cảm giác này khiến mồ hôi lạnh của Tư Đồ trong nháy mắt tuôn chảy, bên ngoài cửa cuốn đã mở lên phân nửa là ánh dương của buổi chiều tà, sau

https://thuviensach.vn

lưng lại là ánh đèn chân không trắng toát, phảng phất cả người như rơi vào một vùng giới hạn rõ rệt tựa mép sách và lề sách.

Ý thức không ngừng phát tín hiệu đỏ báo động, nhưng chân của hắn quả thật rất kiên định, làm sao cũng không chịu động đậy.

Khí tức lạnh như băng ở phía sau dọc theo cổ lan tràn tiến vào trong áo, thật giống có đôi tay vô hình chậm rãi bóp chặt lấy cổ hắn từ phía sau. Hô hấp dần ngưng đọng...

Hắn muốn kêu cứu, chỉ là khuôn miệng hiện tại không phát ra được chút âm thanh nào, người ở phía sau là đang mê muội chơi điện tử, hai bên lỗ tai đã sớm chìm ngập giữa thanh âm hỗn độn cùng náo động của trò chơi, ngay cả nhân viên cửa tiệm cũng không phản ứng.

"..." Cái cổ cơ hồ bị vặn gãy, hô hấp khó khăn khiến khung cảnh trước mắt hóa thành một màn sương khói mịt mù...

"Đội trưởng!"

Một tiếng kêu to đúng lúc truyền đến, Khâu Lạc từ phố đối diện vọt tới, thần trí Tư Đồ thanh tỉnh được đôi chút, hắn nhìn thiếu niên vội vội vàng vàng lẩm bẩm cái gì trong miệng, đoạn vung tay vứt ra một thứ đồ vật.

Vật kia vừa lướt qua tai chạm vào vùng lạnh lẽo phía sau −−−− Áp lực trên cổ trong nháy mắt biến mất.

"Khụ khụ! Khụ khụ khụ khụ!" Tư Đồ toàn thân như mất hết sức lực tì người lên tường, Khâu Lạc ngồi xổm hỏi thăm: "Có sao không?"

"Không, khụ khụ khụ..." Tư Đồ ho sặc sụa hồi lâu, hô hấp rốt cục đã thông trở lại, sương khói mịt mù trước mắt cũng tiêu tan. Hắn ngẩng đầu liền nhìn thấy Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị từ đâu chạy vào.

https://thuviensach.vn

"Sếp!"

Ồn ào một hồi rốt cục cũng thu hút sự chú ý của toàn bộ người trong cửa tiệm. Hai tên nhân viên vội vã đi tới.

"Xảy ra chuyện gì?" Một trong số đó là nam nhân vừa rồi nói chuyện cùng Tư Đồ, cau mày nhìn bọn họ: "Các người còn có việc gì?"

"Không, tôi chỉ là..." Ngay khi Tư Đồ vừa mở miệng muốn nói, Hồ Diệp thế nhưng lại giành trước một bước tiến lên phía trước.

"Cảnh sát làm việc."

Hồ Diệp giơ lên thẻ căn cước, giữa hành chục ánh mắt kinh ngạc của người xung quanh lấy ra một văn kiện đã được ký tên phê chuẩn từ cấp trên: "Hiện tại chúng tôi nghi ngờ cửa tiệm này kinh doanh trái phép, ông chủ đâu? Mời theo chúng tôi đến cảnh cục một chuyến."

Tư Đồ ngốc lăng cả nửa ngày, quay sang nhìn Tiểu Nhị, Tiểu Nhị nhún vai: "Sếp, này không thể trách chúng tôi. Giải Ứng Tông người ta ngay từ đầu đã muốn nói cho anh biết, thế nhưng anh không đợi anh ta nói xong đã chạy đi mất."

"Cửa tiệm này gần đây dính dáng tới một vụ kiện, người phụ trách chính là Giải tiên sinh."

Tư Đồ: "..."

Liều lĩnh lớn như vậy, thậm chí suýt chút mất mạng. Kết quả Hồ Diệp bọn họ thật dễ dàng liền có thể dẫn ông chủ cửa tiệm về cảnh cục. Ngay cả Trình Khải Tiêu đang nghỉ ngơi phía sau cửa nhỏ cũng dẫn về nốt.

Nam nhân này khi tiếp xúc ở cự li gần, trên người hắn liền đặc biệt tỏa ra loại cảm giác âm u cùng nguy hiểm, thực khó có thể khiến người khác xem

https://thuviensach.vn

nhẹ, Tiểu Nhị phát giác đứng bên cạnh hắn toàn thân cậu không nhịn được nổi đầy da gà, dứt khoát lùi về sau vài bước, kéo dài khoảng cách với hắn ta.

Trình Khải Tiêu mặt không chút cảm xúc an tọa trên ghế dựa, ánh sáng từ đèn bàn chiếu lên mặt hắn, dáng vẻ càng thêm nhợt nhạt không chút khí sắc.

"Ông có thể đem kính râm tháo xuống được không?" Tiểu Nhị cau mày hỏi.

"..." Trình Khải Tiêu không trả lời, bất quá đầu hơi giật giật, Tiểu Nhị cảm giác được ánh mắt phía sau lớp kính râm là đang trực tiếp xuyên thẳng qua người cậu, Tiểu Nhị đành bế tắc quay sang nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ ngậm điếu thuốc, thả bàn tay cầm gương soi nãy giờ xuống, lộ ra biểu tình thập phần dọa người.

Hắn vừa rồi soi cái cổ của chính mình một chút, lại để hắn nhìn thấy một vết hằn xanh tím rõ to, còn là dấu ngón tay nữa chứ!

Hắn hung hăng nhả ra khói thuốc, nhìn về phía Trình Khải Tiêu: "Lá gan thật không nhỏ a, ban ngày ban mặt lại dám tập kích cảnh sát?"

Trình Khải Tiêu rốt cục cũng chịu mấp máy môi, thanh âm khàn khàn thật khó nghe: "Đội trưởng đang nói cái gì? Tôi nghe không hiểu."

Tư Đồ: "Đem cái lời cũ rích này thu về cho chó ăn, tôi không rảnh mà dông dài với ông. Nói đi, ông ở cửa tiệm kia làm cái gì."

"...Mở buổi tọa giảng." Trình Khải Tiêu lạnh nhạt nói.

"A." Tiểu Nhị cười gằn: "Là dạy người khác cách làm sao để giết người?"

https://thuviensach.vn

Tư Đồ: "Hiện tại có chứng cứ tố cáo ông truyến bá tư tưởng mê tín, phá hoại trật tự xã hội, ông có gì muốn nói không?"

"Đó chỉ là hiểu lầm." Trình Khải Tiêu thờ ơ: "Tôi chẳng qua chỉ là giảng giải một ít dưỡng sinh chi đạo* rất bình thường, để tất cả mọi người có thể dùng tâm thái chuẩn xác nhất đối đãi với thế giới bất công này mà thôi."

*Dưỡng sinh chi đạo: đạo lý dưỡng sinh, bí quyết dưỡng sinh...

Tư Đồ: "Có người nói ông có thể trị bách bệnh."

Trình Khải Tiêu: "Tâm tĩnh tự nhiên không có bệnh."

Tư Đồ: "Người ta còn nói có một nữ nhân mắc bệnh nan y đã được ông trị khỏi."

Trình Khải Tiêu: "Đó là do bọn họ thành tâm."

Tiểu Nhị "ba" một tiếng ném mạnh bản ghi chép lên bàn: "Còn nói không phải truyền bá tư tưởng mê tín?!"

"..." Trình Khải Tiêu lạnh lùng quay sang, ánh mắt âm lãnh phía sau cặp kính râm chiếu thẳng vào mắt Tiểu Nhị: "Tôi tin tưởng trưởng bối của cậu thỉnh thoảng cũng sẽ đi chùa thắp hương bái Phật? Này lẽ nào không phải mê tín?"

Tiểu Nhị sững sờ, liền nghe Trình Khải Tiêu nói như đúng rồi: "Thành tâm, đơn giản là một phương thức đối đãi cùng tôn thờ đối với tín ngưỡng của người Trung Quốc. Linh hay không linh, đó lại là một chuyện khác nữa. Chỉ có thể nói là kỳ tích, hoặc là...Thật sự có thần linh phù hộ..." Trình Khải Tiêu cong lên một bên khóe miệng, ý tứ mơ hồ: "Ai biết được?"

Tiểu Nhị cắn môi không nói nên lời, Trình Khải Tiêu cười lạnh, Tư Đồ gõ gõ bàn kéo trở lại sự chú ý của hắn.

https://thuviensach.vn

"Nói vậy, ông chỉ là đơn giản mở lớp dạy dưỡng sinh."

"Vâng."

"Vậy còn những tín đồ kia thì nói thế nào?"

Trình Khải Tiêu: "Tất cả bọn họ là tự mình đến ghi danh, cùng tôi không có quan hệ."

Tư Đồ dập tắt điếu thuốc: "Mở buổi tọa giảng khắp nơi đều có thể, tại sao lại nhất định phải chọn một chỗ kín đáo như vậy? Này chẳng phải là có tật giật mình sao, nhất định là làm chuyện gì không thể để lộ ra ngoài."

Trình Khải Tiểu cười châm biếm, thanh âm khô khốc tựa vỏ cây: "Lời của đội trưởng thật buồn cười quá đi, cậu cũng đã nói mở buổi tọa giảng khắp nơi đều có thể. Vậy chọn lựa mở ở nơi chốn nào, là tự do của tôi."

"Cửa tiệm kia kinh doanh trái phép." Tư Đồ mở tập hồ sơ, ném tới trên mặt bàn: "Ông chủ trước dính líu đến một vụ giết người không thành, hiện tại cửa tiệm đã có ông chủ mới tiếp nhận, thế nhưng các thủ tục bàn giao cũng chưa hoàn tất. Cửa tiệm này bây giờ là bị cấm kinh doanh, còn vướng phải vụ án của ông chủ trước, hơn nữa..."

Tư Đồ cười gằn, đưa tay chỉ vào góc phải phía dưới cùng tập hồ sơ: "Chỗ này ký tên là Kim Đại Chung."

Trình Khải Tiêu không lên tiếng.

Tư Đồ chống tay lên mép bàn, nhìn xuống Trình Khải Tiêu: "Ông có thể nói cho tôi biết, lý do tại vì sao đúng lúc cửa tiệm này nợ nần chồng chất thì ông chủ nhà ông lại phái ông đến tiếp nhận không? Mà ông lại vừa được ông ta bảo lãnh, mới ra khỏi ngục không lâu lại trốn ở một nơi không ai biết bí mật mở buổi tọa giảng gì đó...Là người bình thường đều sẽ hoài nghi các người không phải sao?"

https://thuviensach.vn

Trình Khải Tiêu không hề bị lay động: "Đây chỉ là trùng hợp."

"Nếu như là trùng hợp, vậy điểm này cũng thật quá trùng hợp rồi." Hồ Diệp bất ngờ đẩy cửa đi vào phòng thẩm vấn, thẳng tay quăng lên mặt bàn ba tấm ảnh chụp: "Ông quen biết ba người này chứ?"

Trình Khải Tiêu thậm chí không thèm liếc mắt nhìn qua một cái, trầm mặc không nói.

"Ba người bọn họ không biết tại sao lại cùng lúc xuất hiện trong thang máy của một tòa chung cư, lúc đó thật không biết cả ba là có liên hệ gì." Hồ Diệp nói: "Có điều, thời điểm này chúng tôi rốt cục cũng điều tra ra được, ba người bọn họ đều đã từng tham gia qua buổi tọa giảng của ông!"

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 68

Điện thoại của Ân Thịnh gọi đến rất đúng lúc. Tư Đồ liếc mắt nhìn màn hình điện thoại của mình, đoạn đưa tay làm dấu với mọi người, sau đó liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Hắn dựa tường, bắt máy, dáng vẻ hung bạo vừa rồi nháy mắt bỗng trở nên thập phần nhu hòa: "Thịnh?"

"Anh không gặp chuyện gì đó chứ?" Ân Thịnh luôn cảm thấy tâm tư có chút không yên, thế nhưng mãi vẫn không tìm được nguyên nhân, cuối cùng đành gọi điện đến hỏi.

Này hình như là lần đầu tiên Ân Thịnh chủ động quan tâm hắn? Khuôn miệng không tự chủ được tươi cười, trong lòng ngọt như thể vừa rơi vào bình mật.

"Không gặp chuyện gì." Hắn nói dối nói đến thật tự nhiên: "Chúng tôi vừa đem Trình Khải Tiêu về cảnh cục."

Ân Thịnh ở phía này trầm mặc một lúc, mới từ tốn nói: "Việc này trước tiên tạm để sang một bên, chỗ tôi hiện tại xảy ra chuyện rồi."

"Cái gì?!" Tư Đồ thoáng cái khẩn trương: "Xảy ra chuyện gì?"

"Đông gia..." Ân Thịnh cầm điện thoại, nhìn tòa nhà cổ kính dày đặc âm khí trước mặt, chậm rãi nhả chữ: "Tôi và Nhạc Chương hiện tại đang ở Đông gia, nhưng...Không biết phải nói thế nào, tôi có cảm giác nơi này không giống có người sống."

https://thuviensach.vn

"Vậy là ý gì?" Tư Đồ cau mày: "Trong nhà không có người?"

"Không phải..." Ân Thịnh nhìn Nhạc Chương tiến lên trước nhấn chuông cửa Đông gia.

Ding−−−−

Tiếng chuông cửa vang đến bên tai Tư Đồ, có điều chỉ vừa nghe được một tiếng, lại khiến Tư Đồ cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm xuống không ít.

Cọt kẹt−−−−

Cánh cửa gỗ trước mắt nặng nề mở, đứng bên trong là quản gia của Đông gia, gương mặt trắng bệch một màu chăm chắm nhìn hai người bọn họ, ánh mắt mơ hồ phảng phất như không có tiêu điểm.

Ân Thịnh nhỏ giọng nói vào điện thoại: "Việc này có chút kỳ quái, tôi cũng nhìn không ra là đã xảy ra chuyện gì. Chờ tôi điều tra xong sẽ nói cho anh biết, về phía Trình Khải Tiêu các anh nhớ chú ý ứng phó sao cho tốt."

"Thịnh!" Nhân lúc Ân Thịnh chưa ngắt máy, Tư Đồ vội nói: "Cậu cẩn thận!"

Ân Thịnh phảng phất nghe được tim mình khẽ trật đi một nhịp, cơn sóng cảm xúc lúc này nhè nhẹ vỗ tới, ôn nhu đến chẳng thể diễn tả thành lời.

"Ân..."

Y nhàn nhạt đáp. Đem điện thoại cất đi.

"Ân thiếu gia." Quản gia kia nhận ra Ân Thịnh, mặt không cảm xúc, nói: "Có chuyện gì sao?"

https://thuviensach.vn

Ân gia cùng Đông gia vốn là đối thủ cạnh tranh với nhau, người của hai bên xưa nay cũng không qua lại. Nhạc Chương quay đầu nhìn Ân Thịnh, chỉ thấy Ân Thịnh bày ra bộ dạng biếng nhác, nhẹ câu khóe miệng nói: "Tôi tới gặp Đông Ngũ."

Quản gia vẫn như cũ mặt không đổi sắc: "Đông Ngũ thiếu gia, đã qua đời rồi."

Ân Thịnh gật đầu: "Tôi biết, tôi là tới bái tế cậu ấy." Dừng một chút, y lại nói: "Tốt xấu gì cũng là bằng hữu thuở nhỏ."

"Đông gia cùng Ân gia từ khi nào liền trở thành bằng hữu?"

Một giọng nữ từ trong nhà vọng ra, liền sau đó xuất hiện một nữ nhân trên thân vận sườn xám. Tóc quăn xõa ở đầu vai, mày mảnh mắt hạnh, sắc mặt cũng là trắng đến mức bất thường.

Bà ta lạnh nhạt nhìn Ân Thịnh, nhưng ánh mắt này cũng không mang theo địch ý: "Nếu như không phải vì Ân thiếu gia, Đông Ngũ cũng sẽ không uổng mạng."

Ân Thịnh không đáp, chỉ lễ phép hướng nữ nhân chào hỏi: "Bà hai Đông."

Nữ nhân kia hừ nhẹ một tiếng, ngoảnh mặt cất bước: "Lão Triệu, để bọn họ vào đi, lão gia có lệnh."

"Vâng." Quản gia được gọi là lão Triệu cung kính gật đầu, nghiêng người đối Ân Thịnh cùng Nhạc Chương làm dấu mời.

Vào trong rồi Nhạc Chương mới nhận thức tòa nhà này căn bản là không hề thua kém so với tòa nhà của Ân gia. Tòa nhà hai tầng xây bằng gỗ thượng hạng, phối với cột nhà điêu khắc hoa văn đặc sắc đậm chất Phương

https://thuviensach.vn

Đông, mặc dù có chút ngô không ra ngô khoai không ra khoai, bất quá cũng không mang lại cho người nhìn cảm giác khó coi.

Hai người tiến vào phòng khách, Đông lão gia mặc một bộ y phục Tôn Trung Sơn* ngồi trên ghế sofa, tay chống một cây gậy có phần đỉnh là cái đầu rồng bệ vệ ngóc thẳng.

*Y phục Tôn Trung Sơn: Một loại trang phục truyền thống của người Trung Quốc

Khuôn mặt của ông ta thoạt nhìn có chút hung ác, Nhạc Chương lúc này mới phát hiện, Đông Ngũ và Đông Lục lớn lên ngũ quan không hề giống cha mình. Nhạc Chương chưa từng thấy qua mẹ của Đông Ngũ, có điều vừa rồi nhìn bà hai Đông liền biết Đông Lục rốt cuộc là giống ai rồi.

Gia tộc lớn đúng là gia tộc lớn. Nhạc Chương nhủ thầm, len lén đưa mắt đánh giá tứ phía.

Ân Thịnh lễ phép chào hỏi nam nhân, đoạn kéo Nhạc Chương cùng ngồi xuống ghế sofa phía đối diện ông ta. Y trên mặt tuy không biểu hiện thái độ gì, bất quá trong lòng âm thầm ngờ vực: căn nhà này càng vào sâu bên trong càng ngập tràn âm khí, nhưng là thủy chung không nhìn thấy tà thuật gì...Có chuyện gì đang xảy ra thế này...

"Không biết mục đích Ân thiếu gia đến Đông gia chúng tôi là để làm gì?" Đông lão gia tiếp nhận tách trà từ tay nữ nhân nọ, thong thả ung dung hớp một ngụm.

Ân Thịnh cũng không che giấu ý đồ thật sự của mình, thẳng thắn: "Tôi muốn hỏi chuyện liên quan đến Đông Ngũ."

Một câu từ cửa miệng y thoát ra, bốn phía lập tức trở nên yên tĩnh. Đông lão gia trên trán hằn đầy gân xanh, giận dữ cười nói: "Từ ngày ái tử mất đến nay, Ân thiếu gia rốt cuộc cũng nhớ đến thăm hỏi rồi sao?"

https://thuviensach.vn

Giữa quỷ sư và quỷ sư với nhau đương nhiên không tránh khỏi việc đọ sức tranh tài, nếu như xui xẻo chết dưới tay đối phương, vậy cũng chỉ có thể nói là do bản thân học nghệ không tinh thông, không thể trách được người khác. Đông gia mặc dù đối với Ân Thịnh là hận thấu xương, nhưng vẫn như cũ giữ gìn tự tôn cao thượng.

"Tôi đến là hỏi vài chuyện của Đông Ngũ trước khi cậu ấy mất." Ân Thịnh nói: "Tôi muốn biết Đông Ngũ cùng Kim Đại Chung có quan hệ gì với nhau."

Nhắc tới Kim Đại Chung, sắc mặt Đông lão gia thoáng lóe lên tinh kinh ngạc, sau đó liền bình tĩnh trở lại.

"Kim Đại Chung là ai?"

Ân Thịnh trong lòng càng thêm hoài nghi, Đông lão gia căn bản biết rõ lại còn hỏi.

"Là ông chủ của một công ty lớn tại thành phố A." Ân Thịnh bình thản trả lời: "Đông Ngũ tựa hồ đi theo ông ta làm chuyện gì."

"Quỷ sư gia huấn Ân thiếu gia không thể nào không biết." Đông lão gia lạnh nhạt nói: "Thành gia lập nghiệp, một khi đã bước chân khỏi gia tộc thì mặc kệ làm gì cũng đều chỉ đại diện riêng một cá nhân đó, những người khác không có quyền can thiệp."

"Ý của ngài là ngài không biết." Ân Thịnh giúp ông ta tổng kết.

Đông lão gia không trả lời, hiển nhiên đã ngầm thừa nhận.

"Vậy còn Đông Lục?" Ân Thịnh nói: "Đông Lục còn nhỏ, các người hẳn là nên để cậu ấy trở về."

https://thuviensach.vn

"Nó đã hơn 20." Gương mặt Đông lão gia không cảm xúc: "Phải xoay sở như thế nào là chuyện của bản thân, cùng gia tộc không quan hệ."

Nhạc Chương có chút không dám tin: "Như vậy sao có thể, đó là con của ông..."

Bà hai Đông đứng bên cạnh lạnh lùng nói: "Chỉ khi nào nó kế thừa Đông gia, mới có thể tính là đại diện cho Đông gia. Còn trước đó, bất luận là nó làm gì, cũng đều chỉ đại diện cho chính mình."

Dứt lời, còn đệm thêm một câu đầy hàm ý: "Nếu như Đông Ngũ sau khi kế thừa Đông gia mới xảy ra chuyện, tôi tin chắc Ân thiếu gia ngày hôm nay cũng sẽ không bình yên vô sự ngồi ở chỗ này."

Ý tứ kia chính là, nếu như Đông Ngũ lúc đó đã là gia chủ, như vậy Đông gia nhất định sẽ vì đương gia mà báo thù.

Nhạc Chương đưa mắt nhìn Ân Thịnh, bất quá Ân Thịnh không hề bị lay động, trên mặt không chút cảm xúc.

Y đơn giản nhìn quanh tứ phía, chậm rãi đứng lên: "Trước đây tôi luôn nghi ngờ một số chuyện, nói là nghi ngờ bởi vì hoàn toàn không có chứng cứ. Chỉ là hiện tại..."

Y nhẹ đặt tay lên lưng ghế sofa, quay đầu đối diện cùng Đông lão gia: "Tôi cảm thấy giác quan thứ sáu của mình thật giống như đã đoán trúng một chuyện."

Nam nhân ngồi ở ghế sofa lạnh lùng nói: "Không còn chuyện gì khác, Ân thiếu gia mời đi thong thả, không tiễn."

Nhạc Chương đứng lên, thế nhưng Ân Thịnh vẫn là đứng tại chỗ không nhúc nhích: "Trước đây tôi luôn cho rằng duy chỉ mình Đông Ngũ cùng Kim Đại Chung thực hiện giao dịch, bây giờ nhìn lại, Đông gia thật sự sa

https://thuviensach.vn

đọa rồi. Người trong nhà các người chính là ai nấy đều cùng Kim Đại Chung thực hiện giao dịch!"

Ầm−−−−

Cửa phòng trên lầu bất thình lình bật tung. Một nữ nhân tóc tài bù xù từ trong vọt ra, không ngừng kêu loạn: "Đông Ngũ của tôi! Con trai của tôi! Nó mới là người thừa kế đúng nghĩa! Đông Lục là cái thá gì chứ! Đồ không biết liêm sỉ!"

Nhạc Chương hai mắt trợn to, mắt thấy nữ nhân từ trên cầu thang chuẩn bị té lăn xuống. Tất cả mọi người ở đại sảnh vẫn bình chân như vại, lão Triệu quản gia biểu hiện vô cùng tự nhiên tiêu sái tiến lên, đỡ nữ nhân dậy.

"Bà cả, về phòng nghỉ ngơi thôi."

Nữ nhân kia ngước mặt lên, ánh mắt đờ đẫn vừa vặn nhìn thấy Ân Thịnh đứng phía sau ghế sofa.

"Ân..." Bà ta ngẩn người giây lát, sau đó đột nhiên hét ầm lên: "Ân Thịnh! Hung thủ giết người! Là mày cùng người phụ nữ kia âm mưu giết hại Đông Ngũ có đúng không! Chính tụi bây đã hại chết con trai của tao!"

Bà quay sang nhìn nữ nhân đứng trong phòng khách: "Cái đồ đ* này! Cô thấy vui không? Vui lắm phải không! Con trai của cô là người thừa kế duy nhất cô vui lắm phải không?!"

Nhạc Chương cứng ngắc người không dám động đậy, cậu không nghĩ tới chính mình lại có thể nhìn thấy vở kịch gia tộc diễn ra sờ sờ trước mắt. Cứ tưởng bà hai tiếp theo đây sẽ che mặt khóc rống, hoặc sẽ chối bỏ mọi đàng, bất quá nữ nhân kia chỉ lạnh lùng nói: "Tôi đương nhiên thấy vui, chị thật không thấy câu hỏi này rất thừa thải hay sao?"

Nhạc Chương: "..."

https://thuviensach.vn

Cậu mười phần sai liền hết mười phần, căn bản không thể áp đặt suy nghĩ của người bình thường lên suy nghĩ của quỷ sư được...

Ân Thịnh đối với chuyện nhà bọn họ hoàn toàn không chút hứng thú, y nhấc chân hướng ra bên ngoài, Nhạc Chương cũng vội vã đuổi theo.

"Này!" Ra khỏi cổng chính, Nhạc Chương vẫn còn chưa hết kinh ngạc: "Vậy là sao? Chúng ta cái gì cũng chưa có hỏi xong a!"

"Đến thăm một chuyến cũng đủ để chứng minh được nhiều thứ rồi." Ân Thịnh nhàn nhạt nói: "Gia tộc quỷ sư sa đọa đến mức độ này, có thể coi là một tấn bi kịch."

Có một vài thứ có một số chuyện, có lẽ vĩnh viễn không thể dừng bước, nhắm mắt làm liều, kết quả cuối cùng chính là tất cả những gì mình có được đều vuột khỏi bàn tay trôi theo dòng nước biến mất.

Y chợt cảm thấy đồng tình với Đông Lục, thằng nhóc kia ở bên ngoài luôn thích làm theo ý mình, e rằng đến khi thật sự thức tỉnh, thì cơ hội để trở về nhà cũng không còn nữa.

...

Nhóm Tư Đồ nán lại cảnh cục một đêm. Qua ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng đã có người vội vội vàng vàng chạy tới báo án.

"Giết chết người rồi!" Người kia xem bộ dạng là làm nghề dọn rác, sắc mặt hắn trắng bệch, trong mắt lại tràn ngập nỗi kinh hoàng: "Giết, giết chết người rồi!"

Tư Đồ cùng Hồ Diệp hỏi rõ sự tình, hai người liếc mắt nhìn nhau, lúc này đều có thể nhìn thấy trên mặt đối phương là có bao nhiêu lo lắng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Nhị vẫn còn đang ngáp ngắn ngáp dài đã bị Hồ Diệp quẳng lên xe, ba người cấp tốc đến hiện trường vụ án, những anh em đồng nghiệp khác cũng đang trên đường chạy tới. Nhóm bọn họ đến chỗ cần đến lập tức xuống xe, hiện trường vụ án chính là tại lối đi phía trước tòa thị chính, một cổ thi thể nằm giữa màn sương mù của buổi sớm, cổ họng bị cắt đứt cùng dung nhan bị hủy hoại đến mức người khác nhìn thấy liền buồn nôn.

Tiểu Nhị ở phía xa vừa liếc mắt nhìn suýt chút đã không kìm chế được nôn thốc nôn tháo, cậu vội bụm miệng đứng lùi về sau lưng Hồ Diệp, mà Hồ Diệp lúc này sắc mặt cũng không hề dễ nhìn chút nào.

"Sếp..."

Tư Đồ: "Đợi đồng nghiệp của tổ giám chứng chụp ảnh trước đã."

Bởi vì thời gian còn rất sớm, người bên tổ giám chứng hiện tại là đang trên đường từ nhà chạy đến, ba người bất đắc dĩ đứng tựa lưng lên cửa xe, nhìn chằm chằm thi thể đằng xa kia.

"Nghĩ thế nào?"

"Luôn cảm thấy có quan hệ." Hồ Diệp nói: "Nhưng mà cái này, chúng ta không thể dùng ba cổ thi thể kia để làm lý do tiếp tục giam cầm Trình Khải Tiêu nữa rồi."

Suốt một đêm qua Trình Khải Tiêu vẫn luôn được bọn họ canh chừng cẩn thận, lần này xem như là có chứng cứ vắng mặt tại hiện trường. Chỉ là thi thể kia trùng hợp xuất hiện vào thời điểm này, bất kể là kẻ nào làm thì mục đích cũng là vì muốn giúp Trình Khải Tiêu.

"Vậy còn cổ thi thể thứ tư đâu?" Tư Đồ hỏi chính là xác người bị cháy đen trong vụ nổ lần trước.

https://thuviensach.vn

Hồ Diệp: "Cổ thi thể đó bị hủy hoại quá nặng, tổ pháp y còn đang trong quá trình khám nghiệm."

Tiểu Nhị lẩm bẩm: "Vậy xem ra trực tiếp bị thiêu chết so với tình trạng của người này quả thật không khác nhau là mấy rồi?"

Ba người lại theo bản năng liếc mắt nhìn, khối da thịt bầy nhầy kia căn bản không thể gọi là mặt người nữa, thật không khỏi khiến người nhìn khó chịu.

"Vừa vặn nằm ngay trước tòa thị chính là có ý gì?" Tiểu Nhị bỗng nói: "Người này có liên hệ với chính phủ sao?"

"Cái đó phải chờ tổ pháp y xét nghiệm DNA mới biết." Tư Đồ châm thuốc, để cho đầu óc nhịn suốt một đêm thanh tĩnh đôi chút. Cả ba đứng trong sương mù một hồi cảm thấy có chút lạnh, lại đột nhiên phát hiện có chỗ nào không được đúng lắm.

"Liệu có phải tôi tưởng tượng quá mức rồi hay không..." Tiểu Nhị nhỏ giọng hỏi: "Sao cứ có cảm giác sương mù càng lúc càng dày đặc?"

Hồ Diệp trấn định nói: "Không phải là do cậu tưởng tượng quá mức, cậu xem bên kia..."

Anh đưa tay chỉ về hướng có thi thể, rõ ràng ban đầu chỉ cách bọn họ cự ly mấy bước chân, bất quá hiện tại dần dần đã không thể nhìn rõ nữa rồi.

Tư Đồ trong lòng nổi lên dự cảm chẳng lành. Hắn lập tức rút súng, Tiểu Nhị cùng Hồ Diệp đứng bên cạnh cũng rất nhanh rút súng theo.

"Xem ra là có người cố ý dẫn chúng ta tới đây..."

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 69

Sáng sớm ở trên đường đột nhiên dày đặc sương mù. Đầu tháng tư, khí trời đã ấm hơn rất nhiều, sáng sớm còn có thể có sương mù nhiều như vậy căn bản là chuyện không thể nào. Ba người nhóm Tư Đồ lưng đối lưng tựa bên cạnh xe, ba người chia làm ba phương hướng để quan sát.

Tiểu Nhị tay cầm súng có chút run: "Sếp..."

"Suỵt." Tư Đồ hơi nhướng mày: "Tập trung lực chú ý!"

Tiểu Nhị không thể làm gì khác hơn là đem lời thỉnh cầu trợ giúp nuốt ngược vào bụng. Bốn phía sương mù đã dày đến độ ngoại trừ một mảnh trắng xóa những thứ khác đều hoàn toàn không nhìn thấy. Tiểu Nhị nỗ lực nheo mắt muốn nhìn rõ những bóng mờ của cảnh vật xung quanh đang dần biến mất giữa màn sương mù, lại đột nhiên cảm giác Hồ Diệp ở phía sau khẽ đụng cậu.

"Đội phó?" Cậu quay đầu lại, liền nghe Hồ Diệp hạ thấp giọng nói, mặc dù đối phương đã tận lực khống chế thanh âm, bất quá vẫn có thể nghe ra một ít run rẩy.

"Có đồ vật...Ở phía trước..."

Tư Đồ tay cầm súng lập tức chuyển sang hướng nhìn của Hồ Diệp, hắn nheo mắt cận thận nhìn về phía trước, giữa màn sương mù dày đặc quả thật có cái gì lắc lư lắc lư, hơn nữa thứ đó là đang tiến về phía bọn họ.

https://thuviensach.vn

Sương mù trắng xóa chẳng khác gì bức phông nền cho "hắn", một cái bóng đen thoạt nhìn rất to lớn. "Hắn" trầm mặc hướng về phía ba người mà chậm rãi tiến, mỗi bước đi đều phảng phất như giẫm lên tim của bọn họ.

"Hắn...Hắn lắc cái gì chứ..." Thanh âm của Tiểu Nhị căng thẳng đến kịch liệt, súng trong tay run không điểm dừng.

Trên trán Tư Đồ nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, nhưng sắc mặt hắn vẫn như cũ trấn tĩnh, dư quanh nhanh chóng thăm dò hai bên trái phải, trong đầu đã bắt đầu tính toán con đường thoát thân.

Bóng đen kia hết nghiêng sang trái lại nghiêng sang phải, như thể một kẻ say rượu đứng không vững liên tục lắc lư. Nhưng là mỗi lần ngả nghiêng, nghiêng đến mức độ quỷ dị liền tức khắc thu người trở về, rồi lại theo trình tự nghiêng sang hướng đối ngược, cứ thế không ngừng lặp đi lặp lại. Ấy thế mà vẫn có thể bình thản tiếp tục tiến về trước.

Hồ Diệp che chắn Tiểu Nhị lui ra sau một bước, đầy do dự nhìn Tư Đồ: "Sếp, làm sao bây giờ?"

Hắn thật muốn cảnh báo người ở phía trước một tiếng, nhưng khi nhìn thấy hành động quỷ dị thì lại chẳng thể mở miệng nổi. Nếu như đả thảo kinh xà...Vạn nhất đối phương không nhìn thấy bọn họ thì sao?

Vis: Bắn người khi trong tay đối phương không có vũ khí cũng như là khi họ đang trong trạng thái mơ hồ là phạm luật. Còn nhiều cái "bắn người khi.....là phạm luật" lắm, cơ mà tiêu biểu hai cái trên thôi.

Những lúc như thế này thật không thể trách hắn nảy sinh tâm lý trông chờ may mắn xuất hiện.

Tư Đồ đưa tay chỉ về hướng cửa xe: "Hai người lên xe đi, khẽ thôi..."

https://thuviensach.vn

"Hiện tại xảy ra tình huống như thế này làm sao lái xe a?" Hồ Diệp trợn to mắt.

"Cậu cảm thấy cậu chạy nhanh hơn, hay xe chạy nhanh hơn?" Tư Đồ mắt thấy bóng đen kia đã càng ngày càng tới gần, rõ ràng lúc bọn họ nói chuyện vẫn còn đứng ở tít đầu kia...

Hồ Diệp cảm thấy bản thân có chút hồi hộp, cũng chẳng thể quản quá nhiều, vội túm lấy cổ áo Tiểu Nhị quẳng lên ghế sau, chính mình cũng ngồi vào ghế phụ lái, chừa lại vị trí cầm vô lăng vừa vặn sát bên chỗ đứng hiện tại của Tư Đồ.

Tư Đồ một tay cầm súng một tay giữ lấy tay nắm cửa, nhưng cũng không vội lên xe, Tiểu Nhị nhoài người lên ghế trước gọi: "Sếp! Mau lên đây đi!"

Tư Đồ hiện tại có chút không cam lòng, hắn muốn nhìn rõ này rốt cuộc là ai. Trực giác mách bảo cho hắn biết người này cùng toàn bộ những thi thể kia chắc chắn có liên hệ.

Hắn muốn đợi cho bóng hình này tiến lại gần thêm một chút nữa, hắn vẫn cầm súng, vẫn giữ lấy tay nắm cửa, mà giữa hai lòng bàn tay lại tiết ra một tầng mồ hôi.

Tim của Tiểu Nhị gần như nhảy lên cổ, từ sau lớp kính có thể thấy rất rõ bóng đen nọ càng ngày càng tới gần, cơ hồ đã tiến đến phía sau đuôi xe rồi.

"Sếp!" Tiểu Nhị sốt ruột đập lưng ghế, Hồ Diệp cũng không nhịn được, vội vặn chìa khóa khởi động máy xe chuẩn bị thoát thân.

Yết hầu Tư Đồ khẽ động, ánh mắt thủy chung dán lên bóng đen không ngừng lắc lư phía trước−−−− Một bước, hai bước, ba bước...Lại gần thêm chút nữa...

https://thuviensach.vn

Bóng đen rốt cuộc đã ra khỏi tầng sương mù dày đặc, thế nhưng lại không đi tiếp nữa. Nó đứng cách xác chết cùng nhóm Tư Đồ tạo thành ba đỉnh tam giác, Tư Đồ có thể nhìn thấy rất rõ đầu của nó chậm rãi quay sang phía hắn, phảng phất như đang quan sát.

Bất quá ánh nhìn này thật làm hắn khó chịu, chẳng khác nào ánh mắt của thợ săn đang rình mồi, sát khí bất chợt xông thẳng lên sống lưng. Tư Đồ đột ngột quát lớn: "Ai đó!"

Thanh âm của Tư Đồ vọng đi rất xa, nhưng hiện tại bốn phía thập phần yên tĩnh, chỉ khiến người ta cảm giác thêm vắng lặng. Bóng đen kia trầm tĩnh đến lạ thường, chẳng hề động đậy, mà một chút hơi thở cũng không có.

Tư Đồ cùng bóng đen "đối mặt" chừng nửa phút, rốt cuộc cũng không thể nhịn được nổ một phát súng. Viên đạn lao thẳng tới phía trước, bóng đen lập tức nghiêng người né tránh, lại rất nhanh dựng thẳng người dậy. Thật giống một con lật đật sặc mùi ma quái.

"Sếp!" Lúc này, Tiểu Nhị tin chắc thứ kia tuyệt đối không phải người, cậu kêu to: "Lên xe! Chúng ta không đối phó được với nó đâu!"

Trong đầu ba người cơ hồ cùng lúc hiện lên dáng vẻ của thi thể ở lối đi bộ kia−−−− Cuống họng bị cắt sâu cùng gương mặt nát bấy.

Tư Đồ gắt gỏng đập tay lên cửa kính xe, sau đó liền nhào vào bên trong, ra sức nhấn chân ga lao xe đi−−−− Mặc dù hắn căn bản không nhìn thấy rõ con đường phía trước.

Bóng đen không có đuổi theo, bất quá sương mù dày đặc vẫn không chịu tan đi.

Tư Đồ dần giảm tốc, hắn không dám chắc bản thân là đang lái xe đi đâu. Tốc độ xe liền trực tiếp hạ xuống còn hai mươi ki lô mét trên giờ, hiện tại có thể còn chạy thua cả xe đạp. Tư Đồ bật đèn báo khẩn cấp, Tiểu Nhị cùng

https://thuviensach.vn

Hồ Diệp gọi về cảnh cục rất nhiều lần, nhưng vẫn thủy chung không ai bắt máy.

"Xảy ra chuyện gì thế này?" Hồ Diệp trong lòng nóng như lửa đốt, vừa nghĩ tới việc ở giữa tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc tồn tại thứ quỷ quái không rõ tên kia liền khiến anh chẳng thể nào bình tĩnh trở lại.

Mà Tiểu Nhị hiện tại cả khuôn mặt trắng đến cắt không còn một giọt máu, sương mù chẳng khác gì lao ngục cứ thế vây hãm bọn họ mãi chẳng chịu buông tha.

Tư Đồ đưa tay sờ miếng ngọc tỳ hưu trong túi quần, lần trước mình bị siết cổ, trên cổ tỳ hưu liền nứt một đường. Hắn phỏng đoán ngọc này đã giúp hắn cản đi một lần tai họa, chẳng biết bây giờ có còn linh nghiệm nữa hay không...

Tỳ hưu đặt trong túi quần tản ra hơi nóng, Tư Đồ hít sâu một hơi đột ngột dừng xe.

"Sếp?" Tiểu Nhị lẫn Hồ Diệp đồng loạt nhìn hắn.

"Cứ chạy thế này nói không chừng lại xui xẻo đâm vào nơi nào đó." Tư Đồ lắc đầu: "Xem ra có người cố ý đem chúng ta nhốt lại, hiện tại chạy tiếp cũng chỉ phí công..."

Hồ Diệp không cam tâm, nắm tay dần siết chặt lại, hồi sau tức giận đấm lên cửa xe, tựa hồ làm vậy có thể trút bớt một chút nóng giận.

Tư Đồ liếc mắt nhìn anh một cái, đang muốn mở miệng nói, chợt−−−−

Ầm!

Không hề dự báo trước, một tiếng động lớn bất thình lình phát ra từ trên nóc xe, tựa như cự thạch ngàn cân giáng xuống.

https://thuviensach.vn

Tiểu Nhị đầu bị va chạm liền hét lên, cả bả người sợ hãi ngẩng đầu, chỉ thấy nóc xe thế nhưng lại lõm xuống không ít.

"Chết tiệt!"

Tư Đồ văng tục, bất chấp mọi sự dồn sức đạp chân ga phóng xe về trước. Có điều hành động này hồ như là để chứng minh cho lời nói vừa rồi của hắn, chiếc xe chạy đi chưa được mấy mét, liền ầm một tiếng tông vào cửa kiếng của một cửa tiệm. Tiếng kính vỡ giữa không gian yên tĩnh đặc biệt chói tai.

Tư Đồ cùng Hồ Diệp mất đà lao người về phía trước, phần Tiểu Nhị ngồi sau suýt chút đã bay ra khỏi ghế ngồi.

Tư Đồ ôm lấy cái trán đau nhói, còn chưa kịp sang số, cửa kính xe phía bên hắn lại đột nhiên "Bốp".

Một dấu tay đen thùi đánh vào mặt kính!

"A!!!!"

Năng lực chịu đựng của Tiểu Nhị đã đạt đến giới hạn, không kìm được la hét thất thanh.

Tiếng hét thảm vang lên khiến Tư Đồ thoáng cái trấn tĩnh, hắn cấp tốc sang số sau đó mãnh liệt xoay vô lăng, bất quá vừa mới quay đầu, gương chiếu hậu bất thình lình phản chiếu hình ảnh một "khuôn mặt người" thập phần đáng sợ.

Mà khuôn mặt này căn bản không thể dùng từ "người" để hình dung, mặc dù chỉ thoáng lóe lên rồi biến mất, nhưng Tư Đồ là nhớ rất rõ hình thù kinh tởm đó.

https://thuviensach.vn

Tiếp theo cả chiếc xe như bị ai mạnh bạo nhấc lên giữa không trung. Tư Đồ chỉ cảm thấy một trận hoa mắt, toàn bộ cảnh vật đảo điên, Tiểu Nhị ngồi phía sau khẽ rên một tiếng, bên cạnh là Hồ Diệp mê man sau chấn động vừa rồi ngã lên bả vai hắn, đôi chân hiện tại mắc kẹt rất khó cục cựa, cảm giác nghẹt thở vì bị chèn ép trong buồng xe nhanh chóng lan tỏa.

Tên khốn kia rõ ràng là muốn đem cả xe lẫn bọn họ cùng lúc bóp nát mà! Tư Đồ dứt khoát đẩy Hồ Diệp ra khỏi vai, hắn khó khăn giơ chân tới cửa kính bên ghế phụ lái, mới vừa đạp được hai cái, cửa xe phía trước bàn chân đột nhiên bị một lực vô hình hung hãn đè nén.

Mắt cá chân truyền đến đau đớn mãnh liệt, tâm trí Tư Đồ căng như sợi dây đàn−−−− Trước nay chưa từng cảm nhận được cái chết cách mình lại gần đến vậy. Hơn nữa còn là trơ mắt nhìn nó đến mà một chút sức lực phản kháng cũng không có.

"Ta X!"* Tư Đồ quát lớn một câu thô tục, nhịn đau đưa tay lần mò, vừa tìm thấy súng liền hướng cửa kính vỡ vụn nả đạn loạn xạ−−−−

*Ta X! đồng nghĩa Fuc.k

Đoàng đoàng đoàng!

Ba tiếng súng liên tiếp, giữa tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc không biết có bao nhiêu là tuyệt vọng.

Tiếp nối, cửa xe cọt kẹt một tiếng liền đứt rời khỏi thân xe, sau đó, không gian bỗng chìm vào im lặng tuyệt đối.

...

Ân Thịnh và Nhạc Chương vừa xuống máy bay lập tức nhận được cuộc gọi từ cảnh cục nói bọn họ đến bệnh viện.

https://thuviensach.vn

Vốn y ngồi trên máy bay nhưng trong lòng vẫn cứ không yên, luôn cảm thấy vô phương trấn tĩnh. Nhiều lần kiểm tra điện thoại, nhưng bất đắc dĩ chẳng thể gọi đi, y chỉ còn cách nhẫn nại chờ đợi.

Không nghĩ tới vừa đặt chân xuống khỏi máy bay liền nhận được tin khẩn, Ân Thịnh tim đập mạnh, phảng phất có một loại cảm giác vô cùng đáng sợ cuồn cuộn trong lồng ngực. Đầu y ong ong, cơ hồ là tuân theo quán tính của thân thể mà đến được bệnh viện, bất quá trong suốt quá trình đến đây đã xảy ra chuyện gì, y hoàn toàn không nhớ rõ.

"Ân Thịnh?" Nhạc Chương thấy sắc mặt y trắng bệch, thậm chí vầng trán ứa ra không biết bao nhiêu là mồ hôi lạnh, giật mình nói: "Cậu không sao chứ? Có chỗ nào không được thoải mái sao?"

"Không..."

Ân Thịnh được Nhạc Chương kéo hồn về, hai người ra khỏi thang máy bệnh viện, xa xa liền nhìn thấy vài người quen ở cảnh cục đứng trước cửa phòng giải phẫu. Thậm chí Giải Ứng Tông, Khâu Lạc cùng nhiếp ảnh gia tên Cố Thành cũng có mặt.

Ánh đèn đỏ trên cửa phòng giải phẫu sáng rực chói mắt, Ân Thịnh đột nhiên cảm thấy đầu đau như búa bổ, phảng phất đã từng nhìn thấy qua cảnh tượng này ở đâu đó.

Y đưa tay bấu lấy nơi ngực trái, chẳng thể nào hiểu được nỗi đau mãnh liệt từ sâu tận tâm can là từ đâu mà ra.

Này quả thật so với bị tay quỷ trực tiếp đánh lên người còn muốn đau hơn gấp trăm ngàn lần!

"Xảy ra chuyện gì vậy?!" Nhạc Chương thay Ân Thịnh hỏi.

https://thuviensach.vn

"Không biết." Giải Ứng Tông châm điếu thuốc, sắc mặt khá tệ: "Tin thời sự đều đã đưa tin, tự các cậu xem đi."

Anh đưa tay chỉ về chiếc tivi màn hình phẳng treo ở hành lang phía trước, trên tivi đang chiếu bản tin sáng sớm.

Nữ biên tập viên kích động đưa tin: "Vụ tai nạn giao thông thảm khốc vừa qua còn chưa xử lý xong, hiện tại đội cảnh sát hình sự của sở cảnh sát thành phố lại xảy ra chuyện! Từ camera giám sát đặt ở giao lộ, chúng ta có thể thấy rõ toàn bộ quá trình sự việc..."

Tivi chuyển cảnh, chiếc xe in logo cảnh cục hình sự của nhóm Tư Đồ xuất hiện trên màn ảnh trắng đen do camera quay lại, chiếc xe lái đến trước tòa thị chính, ba người cùng lúc bước xuống, không biết là đang nói gì với nhau. Sau đó liền xảy ra một màn thập phần kỳ quái: Ba người họ bất ngờ rút súng chĩa về phía đường cái vắng tanh, bên cạnh còn có xe buýt công cộng chạy ngang qua, bất quá bọn họ hình như cái gì cũng không nhìn thấy.

Ân Thịnh càng xem hai hàng chân mày càng chau lại, ánh mắt y trước sau vẫn như cũ khóa chặt trên thân ảnh quen thuộc kia, đối phương là người lên xe cuối cùng, tiếp theo đó chiếc xe vượt cả đèn đỏ một đường lao tới trước, lát sau tốc độ bỗng chậm dần, rồi...Không hề báo trước cứ thế tông thẳng vào một cửa tiệm thời trang. Chiếc Volkswagen vội vã lùi, sau đó mãnh liệt chuyển hướng, không biết có phải là đã chuyển hướng quá đà hay không mà khiến cả chiếc xe mất đi trọng tâm trực tiếp lật đổ.

Đoạn phim giám sát tới đây bất thình lình bị cắt mất.

Quay trở lại với biên tập viên, có thể thấy rõ ánh mắt cô ta không ngừng ánh lên tia sợ hãi, nhưng vẫn cố giữ lấy bình tĩnh: "Sự việc lần này đã được lực lượng cảnh sát tham gia điều tra, đồng thời ở trước tòa thị chính tìm thấy một thi thể bị hủy hoại vô cùng thê thảm. Chúng tôi cũng nhân đây đưa ra lời nhắc nhở đối với quý khán giả xem đài, thời điểm này xin đừng

https://thuviensach.vn

về nhà quá muộn, đi ra ngoài xin hãy hướng về nơi dân cư đông đúc, tránh không đi một mình vào ban đêm."

...

Trong bệnh viện lúc này thập phần yên tĩnh, Ân Thịnh chau mày, viền mắt Khâu Lạc hồng hồng, sắc mặt trắng bệch, nhìn dáng dấp cũng là bị dọa đến kinh hãi.

"Tình hình của bọn họ thế nào?" Nhạc Chương thật vất vả phá vỡ yên tĩnh, thanh âm khô khốc thoát ra khỏi miệng.

Nhìn chiếc xe lật đổ thế kia, cậu cơ hồ có thể dự liệu được thương tích của ba người kia là nghiêm trọng đến mức nào rồi.

"Không mấy lạc quan." Bên cạnh có người lên tiếng: "Lúc đưa vào phòng giải phẫu...Bác sĩ đã nói vậy."

Đầu óc Ân Thịnh trống rỗng, y chết lặng đứng nhìn ánh đèn đỏ phía trên phòng giải phẫu.

"Đoạn phim này đã được cấp trên xem qua." Người vẫn hay lo việc hậu cần cho đội hình sự, Tiểu Lý nói: "Cắt giữa chừng là bởi vì chuyện về sau quá mức ly kỳ..."

Cậu tường thuật lại ngắn gọn quá trình chiếc xe ở giữa không trung như bị một lực vô hình từ từ nắn ép, Nhạc Chương nghe thấy mà kinh hãi, Giải Ứng Tông hút xong điếu thuốc lại hút thêm điếu nữa, Cố Thành thủy chung đứng cúi đầu ngón tay vô thức vuốt ve camera treo trước ngực, phần Khâu Lạc sắp không kìm nén được mà khóc rống lên rồi.

"...Đưa tôi đi xem chiếc xe đó." Ân Thịnh cảm nhận được bản thân là có bao nhiêu phần tê dại, thanh âm lạnh lẽo cơ hồ không phải từ chính miệng mình thoát ra.

https://thuviensach.vn

Giải Ứng Tông liếc mắt nhìn y, Nhạc Chương vội vàng nói: "Tôi cùng đi với cậu."

Tiểu Lý cũng nhìn Ân Thịnh: "Anh không chờ giải phẫu kết thúc sao?"

Ân Thịnh: "Giải phẫu mất bao lâu thì xong?"

"Ách..." Tiểu Lý nhìn đồng hồ: "Chỉ mới bắt đầu được một tiếng đồng hồ, mà cuộc giải phẫu lần này cũng thuộc loại nghiêm trọng..."

Ân Thịnh đầu cũng không quay lại liền hướng thẳng ra ngoài, Tiểu Lý không thể làm gì khác hơn là đuổi theo dẫn đường cho y.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 70

Thời điểm Ân Thịnh nhìn thấy chiếc ô tô bị hủy hại vô cùng thê thảm kia, trên mặt cơ hồ tụ lại thành một tầng băng mỏng.

Y không đợi Tiểu Lý nói rõ đã trực tiếp đi tới, quan sát quanh xe một vòng, rất nhanh đã tìm đến vị trí ghế lái bị đè nén, cửa kính hiện tại vỡ vụn, mà ở nơi cửa xe vặn vẹo, tuy người khác không thấy gì, nhưng y liếc mắt liền có thể nhìn thấy một dấu tay đen ngòm in trên khung cửa.

Nhạc Chương theo sau y cũng sáp đến xem: "Dấu tay màu đen?"

"Lệ quỷ." Ân Thịnh trực tiếp đưa ra kết luận: "Còn là một lệ quỷ đã từng giết qua rất nhiều người."

"Thật vậy..." Nhạc Chương dùng ánh mắt hỏi dò Ân Thịnh, Ân Thịnh gật đầu trả lời: "Những xác chết không rõ lai lịch kia có lẽ đều là do lệ quỷ đó sát hại."

Nhạc Chương đứng thẳng người, ôm lấy cánh tay: "Này quả thật trùng hợp, vốn dĩ người ở đội hình sự không nhiều, hiện tại ba thành viên chủ lực đều đã nhập viện, mà cả cậu cũng bị đình chức."

"Vậy chẳng phải là đã như ý bọn họ muốn rồi sao?" Ân Thịnh lạnh lùng nói: "Xem tình hình có lẽ sắp tới đây có chuyện cấp bách cần làm, ép bọn họ nhất định phải đem hết thảy mọi chướng ngại vật đạp đổ."

Nhạc Chương: "Từ điểm này mà nói thì bọn họ đúng là ra tay rất chuẩn xác, hơn nữa lại còn rất thành công."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh đứng lên, đưa tay từ trên người lấy ra một tấm bùa chú, miệng đọc thầm khẩu quyết, đoạn đem bùa vàng ném tới trên cửa xe.

Ánh sáng phát ra từ lá bùa tựa mạng nhện bao trùm lấy dấu tay màu đen kia, sau đó bao bọc lấy nó rồi kéo vào bên trong lá bùa.

Nhạc Chương chớp chớp mắt, thấy Ân Thịnh thu bùa về giơ tay búng nhẹ, bùa chú tức khắc bốc cháy, tro tàn chẳng mấy chốc hòa vào làn gió xuân tháng tư bay đi mất.

"Cậu là đang làm gì?" Nhạc Chương tò mò hỏi.

"Đối phương đã tặng lễ vật lớn đến như vậy, không đáp lễ một chút thì coi sao được?" Ân Thịnh lại lấy ra hai tấm bùa chú, cấp tốc gấp thành hai con hạc giấy, vung tay ném vào trong gió.

Hạc giấy vàng giữa không trung phẩy phẩy cánh, rất nhanh liền hướng về một phương lao vụt đi.

Nhạc Chương: "Tìm thấy rồi?"

Ân Thịnh: "Muốn tìm ra có gì khó đâu chứ? Dám lưu lại manh mối tất sẽ không sợ tôi tìm tới, bất quá đối phương khẳng định sẽ phải trả cái giá thật lớn cho sự tự tin thái quá của mình."

Ở môt nơi khác là Trình Khải Tiêu đang ngồi ở cảnh cục đột nhiên rùng mình. Đôi mắt giấu phía sau cặp kính râm híp híp, khóe miệng chậm rãi cong lên đầy hưng phấn.

"Tốt...Tốt..." Hắn không ngừng tự lẩm bẩm: "Không hổ là Ân Thịnh, quá xuất sắc. Loại sức mạnh này...Là thiên phú, là loại thiên phú từ lúc lọt lòng đã có được!

https://thuviensach.vn

Hắn ngẩng đầu nhìn ô cửa thông gió duy nhất trong phòng thẩm vấn, suy nghĩ một chút, từ túi áo lấy ra một con hạc giấy nhỏ màu xanh lam, thông qua ô cửa thả đi.

"Đang làm gì đó?" Có cảnh sát đến mở cửa kiểm tra, nhìn thấy hắn đứng trước ô cửa liền nghiêm giọng quát hỏi.

"Chỉ là muốn hóng gió một lát." Trình Khải Tiêu khàn giọng nói, ánh mắt lướt qua vai viên cảnh sát nọ, nhận ra phía sau anh ta còn có một người.

Viên cảnh sát lại nói: "Có người đến bảo lãnh ông, ông có thể đi rồi."

Trình Khải Tiêu bước tới cửa, giơ cổ tay bị còng khóa chặt đến trước mặt viên cảnh sát. Viên cảnh sát liền cầm lấy chìa khóa mở ra cho hắn, Trình Khải Tiêu vặn vẹo hai tay, vừa đi vừa liếc mắt nhìn nam nhân bên cạnh một chút.

"Không ngờ người tới lại là cậu."

Nam nhân thân thể toát lên một tầng hàn ý đáng sợ, trang phục chỉ thuần một màu đen, tóc đen gọn gàng sạch sẽ, phần mái trước trán nghiêng nghiêng che mất đuôi chân mày. Ngũ quan thực lãnh khốc vô tình, khóe miệng hờ hững cong xuống, vẻ mặt thờ ơ thủy chung nhìn về phía trước, đôi mày kiếm tuấn lãng càng nhìn càng anh khí bất phàm*.

*Anh khí bất phàm: anh tuấn tiêu sái khí chất bất phàm.

Nam nhân không trả lời Trình Khải Tiêu, hắn một mình đi về phía trước, sau khi bước khỏi cửa cảnh cục, liền trực tiếp ngồi vào ghế trước của một chiếc xe cũng màu đen nốt.

Trình Khải Tiêu vừa đem tay đặt lên tay nắm cửa, thì bỗng nghe tiếng chốt cửa khóa lạch cạch.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Trình Khải Tiêu thoáng cái cứng ngắc: "Làm vậy là có ý gì?"

Nam nhân ngồi bên trong nhấn nút kéo cửa kính xe lên, mặc kệ Trình Khải Tiêu, đạp chân ga nghênh ngang phóng xe đi mất.

Trình Khải Tiêu đứng ở ven đường lồng ngực kịch liệt nhấp nhô, hắn cắn chặt hàm răng, hai tay bấu thành nắm đấm. Đứng một lúc lâu, liền cho tay vào túi, chậm rãi đi về phía trước dọc theo đường cái, đi được mấy bước, bốt điện thoại công cộng bên đường bất chợt vang lên.

Hắn bước tới nhấc máy, bởi vì chuyện vừa rồi mà động tác không khỏi mang theo vài phần tức giận.

"Quỷ sứ của ông xảy ra vấn đề rồi." Đầu dây bên kia là thanh âm có chút hoảng loạn của Đông Lục: "Tay phải của hắn bị thiêu cháy mất."

Trình Khải Tiêu tuy đã lường trước Ân Thịnh sớm muộn cũng sẽ thăm hỏi hắn, lại không nghĩ y thế nhưng ra tay liền dứt khoát đến vậy. Hắn từng nghe nói Ân Thịnh đối với quỷ sứ vẫn tính là hữu hảo, cho dù có đối đầu, cũng chỉ là cảnh cáo đối phương đôi chút mà thôi. Hiện tại xem ra, lời này cũng không phải là hoàn toàn chính xác a.

"Hắn như thế nào?" Trình Khải Tiêu hỏi.

"Còn có thể như thế nào nữa?" Đông Lục ở đầu dây bên kia đưa tay giữ lấy một con hạc giấy màu xanh lam từ đâu bay đến, cậu đem hạc giấy ném cho bóng đen to lớn sau lưng mình, hạc giấy bay đến vị trí cánh tay bị mất lập tức biến hóa thành một bàn tay mới.

Đông Lục: "Tính khí bất thường, lại nghĩ muốn tiếp tục giết người."

"Cứ để mặc hắn giết." Trình Khải Tiêu lạnh lùng nói: "Ba tên cảnh sát kia đều đã giải quyết, tiếp theo có thể nhằm vào Ân Thịnh rồi."

https://thuviensach.vn

"Tại sao phải chĩa mũi nhọn vào nhóm người Tư Đồ?" Đông Lục còn chưa hiểu: "Ân Thịnh đơn độc đi xa một chuyến, rõ ràng chúng ta đã có thể ra tay từ sớm."

"A." Trình Khải Tiêu cười gằn: "Nơi y muốn về chính là Ân gia, cậu có lá gan xông vào địa bàn Ân gia giải quyết y mà còn toàn mạng trở ra, vậy danh hiệu đệ nhất quỷ sư sẽ không thuộc về Ân gia mà là thuộc về Đông gia rồi."

Trình Khải Tiêu cũng không đem mấy lời này nói quá trực tiếp, dù sao Kim Đại Chung đã căn dặn phải nắm giữ Đông gia trong lòng bàn tay sao cho thật chặt. Thấy Đông Lục không có phản ứng thái quá hắn liền chuyển đề tài: "Ông chủ Kim có một số chuyện làm ăn, về sau không thể tránh khỏi xảy ra vài vấn đề. Hiện tại đang trong trạng thái ngàn cân treo sợi tóc, mà khứu giác bọn người Tư Đồ thật sự quá nhạy, vì lần này khả năng thành công không hề thấp, không như thất bại lần trước của anh cậu, việc diệt trừ bọn họ là chuyện tất yếu phải làm."

Đông Lục nheo mắt: "Anh của tôi rốt cuộc đã cùng các người làm cái gì?"

Trình Khải Tiêu im lặng hồi lâu, lại hời hợt nói: "Sẽ cho cậu biết, sớm muốn gì cũng sẽ cho cậu biết."

Nói xong, hắn dứt khoác cúp máy.

Đông Lục trừng mắt nhìn điện thoại cả nửa ngày, phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm trầm thấp lạnh lùng: "Ta không tán thành việc thả tên này ra ngoài, hắn căn bản là một kẻ điên."

Đông Lục ngẩng đầu, một bóng hình mờ ảo từ trong hư không chậm rãi hiện lên. Vẻ mặt không tán đồng thập phần hung hãn hiện hữu trên gương mặt tuấn lãng, hắn vác theo bên mình một bao đựng cung tên thật to lớn. Bất luận là kẻ nào khi nhìn thấy hắn đều sẽ bị mười phần khí thế của hắn áp

https://thuviensach.vn

đảo. Ngay cả bóng đen liên tục ngọ nguậy kia cũng có chút kinh hãi mà an tĩnh một chút.

"Hắn cũng không phải quỷ sứ của ta, ta nói gì hắn cũng không thèm nghe." Kỳ thực Đông Lục trong lòng có chút chột dạ, tuy cậu xưa này đều không nhận thức sinh mệnh người khác là có bao nhiêu đáng giá, nhưng cứ như vậy lạm sát người vô tội chẳng khác nào xúc phạm đến nguyên tắc của cậu.

Cậu nhìn bóng đen kia, vầng trán không tự chủ nhăn lại. Khuôn mặt ngây ngô lộ ra biểu cảm phức tạp cùng dao động.

"Có lẽ ngươi nên về nhà thì tốt hơn." Hạng Vũ lại lần nữa đề cập đến vấn đề này, từ sau khi hắn kề cận Đông Lục, hắn đều đem hai chữ "về nhà" treo ở bên miệng, nhưng mà Đông Lục chính là chưa từng đem lời của hắn bỏ vào tai.

"Về nhà thì được gì chứ?" Đông Lục nói: "Có về thì anh trai cũng sẽ không sống lại, cha vẫn sẽ là dùng ánh mắt tựa như nhìn sâu mọt để mà nhìn ta."

Ánh mắt của cậu rơi xuống Kỳ Lân đỉnh đặt nơi góc tường, cổ hương ngàn năm đã sớm bị Ân Thịnh đoạt mất, hiện tại chỉ còn sót lại Kỳ Lân đỉnh, đương nhiên sẽ không thể dùng được chiêu hồn thuật. Cậu đi tới ngồi phịch xuống ghế, ngẩng đầu dán mắt lên trần nhà: "Ta muốn biết anh trai đến cuối cùng là vì sao mà chết, anh ấy và Kim Đại Chung rốt cuộc là đang làm cái gì...Còn có..."

Cậu nhìn về phía Hạng Vũ, hạ quyết tâm nói: "Ta đáp ứng người đây là lần cuối cùng. Nếu như không giết được Ân Thịnh, ta liền lập tức về nhà."

...

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh đuổi theo sau hai con hạc giấy, cuối cùng đuổi đến trước một nhà xưởng bỏ hoang. Ở nơi đó đã sớm có người chờ sẵn.

Đông Lục đứng khoanh tay nghiêng người tựa vào bờ tường gạch đỏ, lưng hướng thẳng về phía ống khói xi măng của nhà xưởng.

Vẫn chưa tới thời điểm mặt trời lặn, bầu trời hãy còn quang đãng lắm, gió nhẹ, mây nhạt. Ân Thịnh cách Đông Lục khoảng chừng mười mấy mét liền dừng bước, y trầm mặc nhìn thiếu niên−−−− Áo thun, quần bò, bên chân vứt một cái túi lớn. Khuôn mặt ngây ngô tràn đầy khí thế chiến đấu hiên ngang, phía sau lưng thế nhưng lại xuất hiện hai tên quỷ sứ.

Một là Hạng Vũ mà Ân Thịnh và Nhạc Chương đều đã biết, còn lại...

Ân Thịnh nhìn vật thể đen kịt trước mắt, sát khí mãnh liệt cùng lệ khí trên thân thể không ngừng bốc lên khói đen cơ hồ đã lan tràn khắp nơi trên mặt đất. Ánh mắt cùa y rơi xuống cánh tay phải có chút quái dị kia, nơi đó mơ hồ tản ra ánh sáng màu xanh lam nhàn nhạt.

Hai con hạc giấy vàng chậm rãi dừng lại trên bả vai bóng đen, trong nháy mắt liền bị lệ khí triệt để thiêu đốt, hóa thành tro bụi.

Nhạc Chương kéo Ân Thịnh lại: "Tên kia không dễ xử lí chút nào a."

Ân Thịnh lạnh nhạt nhìn Đông Lục: "Tôi cho rằng cậu tuy ngu ngốc, nhưng ít ra cũng không đến mức chẳng biết phân biệt đúng sai lạm sát người vô tội." Y vừa nói vừa liếc nhìn Hạng Vũ: "Là từ đâu tìm được một sát nhân đã chết thành quỷ vậy? Ý tưởng này quả thật rất thông minh."

Hạng Vũ không trả lời, thủy chung trầm mặt hệt như... một tòa pháo đài ngoan cố nhất định phải bảo vệ cho người nào đó.

Đông Lục mở miệng: "Không phải của tôi."

https://thuviensach.vn

Y dừng một chút lại nói: "Có điều vấn đề này không quá quan trọng, mà quan trọng chính là hắn dùng để đối phó với anh."

Ân Thịnh: "Lệ khí cùng oán khí trên người một kẻ phạm tội sát nhân là nặng nhất, một mình hắn bằng cả mấy chục tên quỷ sứ bình thường khác, chẳng qua muốn khống chế loại quỷ sứ này thật không dễ. Bằng năng lực của cậu, xác thực còn chưa đủ tư cách để khống chế hắn."

Khuôn mặt Đông Lục lúc đỏ lúc trắng: "Với tôi mà nói, chuyện quan trọng nhất chính là vì anh trai báo thù, cái khác không đáng bận tâm!"

Cậu đưa tay lấy ra một tấm bùa chú màu vàng ném tới trên trán bóng đen, lại đưa tay chỉ về phía Ân Thịnh: "Muốn giết tên kia như thế nào đều tùy ngươi quyết định!"

Bóng đen điên cuồng hống lên một tiếng, liền dùng tốc độ ánh sáng xông thẳng tới Ân Thịnh.

Ân Thịnh đẩy Nhạc Chương lùi về sau, điềm tĩnh bỏ lại một câu: "Tự bảo vệ chính mình thật tốt."

Sau đó giữa ngón tay đã xuất hiện ba tấm bùa vàng, phân ra đánh lên trán cùng hai bên bả vai của bóng đen.

Bùa vàng của Đông Lục hiển nhiên không lợi hại bằng Ân Thịnh, động tác của bóng đen kia đột nhiên chậm lại thấy rõ.

Nhạc Chương không quá am hiểu về việc đối phó với loại ác quỷ này, không thể làm gì khác hơn là tự giăng kết giới xung quanh khiến bóng đen không thể nhìn thấy mình. Một mặt lo lắng đối Ân Thịnh nói: "Cái tên này có điểm không ổn, phải tìm chủ nhân của hắn đến mới có thể giải quyết!"

"Không cần tìm." Ân Thịnh nhân lúc bóng đen vẫn còn trì độn, nháy mắt lại xuất ra ba tấm bùa vàng lớn hơn một chút. Bùa vàng ở trên mặt đất tự

https://thuviensach.vn

động bốc cháy, tạo thành một lá chắn phòng hộ hình tam giác.

Y nhìn bóng đen vô tri vô giác đưa tay muốn xuyên qua lá chắn, lãnh đạm nói: "Hắn vốn dĩ không biết đến cái gọi là khế ước cùng chủ nhân. Hắn chỉ theo bản năng khi còn sống mà hành động. Hắn căn bản không biết bản thân đã chết."

Đối phương là bị dã tính cùng sát ý tuyệt đối chi phối, hành động vô ý thức so với có ý thức còn đáng sợ hơn gấp trăm ngàn lần, đồng thời còn có thể phát huy sức mạnh thật to lớn.

Ân Thịnh miễn cưỡng tránh khỏi công kích của bóng đen, ba tấm bùa chú khi nãy dán lên thân hắn đã sớm bị xé mất.

Nhạc Chương muốn gọi điện thoại cho Khâu Lạc, lại bị Ân Thịnh ngăn cản.

"Tôi sẽ tự tay xử lý."

Y một bên né tránh, một bên lướt qua bóng đen nhìn về phía Đông Lục, ánh mắt lạnh buốt tựa băng tuyết ngàn năm: "Thù mới hận cũ chúng ta chỉ một lần liền thanh toán cho bằng hết đi!"

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 71

Rất hiếm có người có khả năng chọc giận đến Ân Thịnh, dù cho những lần trước Đông Lục là năm lần bảy lượt gây phiền phức, Ân Thịnh cũng vẫn cứ một mắt nhắm một mắt mở cho qua. Kỳ thực giữa các bộ tộc quỷ sư, tư đấu dẫn đến mất mạng quả thật rất thường tình, bởi vì bọn họ vốn là một đám người vừa tự ái lại vừa thập phần cao ngạo, hơn nữa ở một loại góc độ nào đó mà nói thì còn rất cứng nhắc cùng bảo thủ.

Bởi vì có khả năng tùy ý sai khiến quỷ sứ nên đã nhìn quá quen mắt những linh hồn của các bậc vĩ nhân lúc còn sống được người người sùng kính, đến khi chết đi cùng người bình thường thật ra chẳng mấy khác biệt. Quỷ sư bọn họ đối với thứ gọi là sinh mệnh quả thật không chút gắn bó, cũng không quá coi trọng. Mà Ân Thịnh tuy chảy trong mình dòng máu bộ tộc quỷ sư bậc nhất, bất quá suy nghĩ hoàn toàn trái ngược với những quỷ sư khác. Này đồng thời cũng là lý do tại sao y và thân nhân lại có khác biệt lớn đến vậy, lớn đến mức nhất định phải dọn ra ngoài sống tự lập.

Nếu như nói tất cả những quỷ sư khác đều là một lòng dày công nghiên cứu làm sao đem chính mình tu luyện đến cảnh giới cao nhất, hoặc là mải mê tìm kiếm phương pháp trường sinh bất tử xưa nay được người người ngóng trông, thì Ân Thịnh thế nhưng một chút tham vọng của đám người kia cũng không có. Y thích an tĩnh, thích thoải mái, so với tự làm khổ chính mình chi bằng dùng đời này thư thả ngồi dưới tán cây hưởng thụ ánh nắng mặt trời buổi sớm mai. Y chưa từng cho rằng trên đời này quả thật có thứ gọi là trường sinh bất tử, mà cho dù có...

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của y lạnh lùng nhìn Đông Lục, sau đó lại rơi xuống trên thân bóng đen đang không ngừng vung quyền đến trước mặt mình. Đáy mắt chợt lóe lên một tia tàn độc.

Nếu như trường sinh mang ý nghĩa cô độc, vậy cùng vĩnh viễn chẳng thể siêu sinh thì có gì khác nhau? So với sông cạn đá mòn, y càng hi vọng có thể cùng người kia dìu dắt nhau đi đến cuối đời.

Vừa nghĩ đến ánh đèn đỏ chói mắt trên cửa phòng phẫu thuật, Ân Thịnh liền cảm giác trong lòng ngực thật giống có cái gì hung hăng va đập, như thể muốn xé toạc tâm nhĩ thoát ra.

"Ân thiên quân bảo hộ..." Ân Thịnh linh hoạt nhảy về phía sau, vạt áo trong theo cử động của y lật lên lại hạ xuống để lộ một đoạn da thịt trắng như tuyết, hai tay Ân Thịnh chẳng biết từ lúc nào lại có thêm một xấp bùa, chu sa đỏ đậm trên bùa vàng thập phần bắt mắt. Y đọc thầm chú quyết, lá chắn tam giác bao bọc xung quanh đột nhiên vỡ tan, bóng đen dữ tợn gầm lên lao thẳng về phía Ân Thịnh hiện tại trông như không chút phòng bị.

Nhạc Chương siết chặt điện thoại trong tay, quên mất cả ý định muốn gọi cho Khâu Lạc, thời khắc này chỉ cảm thấy trái tim gần nhảy lên tới cuống họng rồi.

Ân Thịnh kề sát bóng đen xem ra thấp hơn không ít, y cúi đầu né tránh cánh tay của đối phương, bùa vàng trong tay "ba ba ba" cấp tốc đánh tới từng vị trí một trên thân thể đen ngòm kia.

Đông Lục trong phút chốc liền cảm thấy chính mình có hơi hoa mắt, tốc độ của Ân Thịnh bất thình lình nhanh đến mức chỉ còn có thể nhìn thấy duy nhất một bóng đen đang không ngừng lắc lư, mà bóng đen vốn dĩ chưa từng ngừng chuyển động lúc này mỗi lúc một chậm, cuối cùng cả thân đều bị kìm hãm, bước đi cư nhiên cũng thật khó khăn.

https://thuviensach.vn

Đợi đến khi Ân Thịnh ngừng tay, trên thân đối phương đã bị bùa vàng phủ kín. Bóng đen không ngừng gào thét từng trận như vũ bão, bất quá hiện tại hoàn toàn chẳng thể động đậy.

Đông Lục hiển nhiên không ngờ tới Ân Thịnh chỉ đơn giản như vậy liền đem lệ quỷ cả người tràn ngập sát khí này chế trụ, miệng cậu khẽ mở, nửa ngày không nói được lấy một câu nào.

"Đông..."

Hạng Vũ đứng bên cạnh vừa hé miệng, Đông Lục chợt xiết chặt nắm đấm phẫn nộ quát: "Ngươi lên đi!"

Hạng Vũ yên tĩnh trở lại, trầm mặc một chút, hắn đưa tay cầm lấy cung tên giương lên, bước chân tiến về trước một bước, cung tên vốn dĩ không có gì nhất thời lóe lên kim quang, phảng phất mấy vạn mũi tên xé gió lao tới.

Nhạc Chương dùng mắt thường không thấy được, vội hướng Ân Thịnh kêu to: "Ân Thịnh! Nguy hiểm!"

Ân Thịnh thế nhưng không mấy để tâm, bùa chú trên người đã dùng hết, y đưa tay lên cắn vào ngón trỏ của chính mình, giữa hư không nhanh chóng vẽ ra một đạo bùa chú bằng máu, Hạng Vũ liền cảm giác bản thân như có thứ gì kìm hãm, cánh tay giương cung có hơi run, chẳng thể nào nhắm trúng mục tiêu.

"Hạng Vũ?"

Đông Lục nhíu mày, phát giác sắc mặt của Hạng Vũ xấu đi thấy rõ. Mà Ân Thịnh ở bên này lại không chút hoang mang nhìn bóng đen trước mặt, lần nữa giữa hư không vẽ nên một đạo bùa chú khác, màu máu đỏ đậm chợt bùng lên tia sáng, từ bùa chú bằng máu lao ra mấy chục thanh kiếm gỗ sắc

https://thuviensach.vn

nhọn, mỗi một thanh kiếm đều nhắm thẳng vào điểm yếu của bóng đen mà lao tới.

Bóng đen nảy sinh tuyệt vọng gào thét, thời điểm bị thanh kiếm gỗ cuối cùng đâm xuyên qua cổ họng, âm thanh tức thì im bặt.

Bóng đen chậm rãi tiêu tan trong không khí, bị bùa vàng bốn phía hấp thu hầu như không còn một chút khí tức, đống bùa chú đó cũng không cần đến lửa liền tự động bốc cháy.

Vầng trán Ân Thịnh hiện lên một tầng mồ hôi mịn, sắc mặt so với ban đầu có chút tái nhợt. Y không chút cảm xúc quay đầu nhìn Đông Lục.

"Còn muốn giết tôi nữa không?"

Sắc mặt Đông Lục hiện tại so với y cũng không khá hơn chút nào, Ân Thịnh trấn giữ được cả Hạng Vũ, năng lực của mình không bằng Ân Thịnh, thâm tâm thật muốn vùng vẫy nhưng là không còn biện pháp. Dẫu biết khoảng cách giữa hai người rõ ràng là khác nhau một trời một vực...Dẫu biết!!!

Đông Lục đột nhiên lảo đảo dựa tường trượt dần xuống mặt đất, hung hăng vùi mặt vào lòng bàn tay.

"Anh giết tôi đi mau giết tôi đi!"

Nhìn cậu cam chịu bỏ cuộc, Hạng Vũ giận đến cái trán nổi đầy gân xanh, gồng hết toàn bộ sức lực phản kháng lại trấn hồn chú, liều lĩnh thả tiễn.

Ân Thịnh thoáng cái nhảy vụt vào trong kết giới của Nhạc Chương. Nhạc Chương rất nhanh từ trong túi áo lấy ra hai chuỗi Phật châu khác biệt đeo vào hai bên cổ tay trái phải, đoạn giơ tay lên làm động tác chống đỡ hư không, kết giới lúc này so với vừa rồi trở nên to lớn gấp bội, chụp xuống đem hai người bảo hộ ở bên trong.

https://thuviensach.vn

Hàng ngàn mũi tên vô hình xé gió bay tới, âm thanh cùng lực đạo khi tên kịch liệt va chạm vào kết giới không khỏi khiến đáy lòng Nhạc Chương phát run, Ân Thịnh vô cảm nhìn Đông Lục, ánh mắt như thể đang ngắm nhìn sinh vật đáng thương nhất thế gian.

Hạng Vũ lần này hoàn toàn cạn kiệt sức lực, bóng người của hắn nhàn nhạt biến mất, chỉ để lại tiếng thở dài bất đắc dĩ: "Chuyện ta đáp ứng cùng đại ca ngươi đã làm được rồi, ta đáp ứng hắn tận sức bảo vệ ngươi, con đường sau này ngươi đi thỉnh cầu tự mình bảo trọng."

Đông Lục ngẩn người, bất thình lình ngẩng đầu, gương mặt giàn dụa nước mắt nhìn về phía Hạng Vũ nay đã tan vào hư không: "Ngươi đi đâu? Cả ngươi cũng muốn đi? Tại sao ngay cả ngươi cũng muốn bỏ rơi ta?"

Thế nhưng không một ai lên tiếng trả lời, khế ước của Hạng Vũ không còn nữa, lúc này có lẽ đang trên đường quay về địa phủ.

Môi run run, Đông Lục ngây ngốc nhìn vị trí bên cạnh không một bóng người, nhìn một chút, lại đột nhiên nở nụ cười.

"Ha ha, ha ha ha...Đều đi, đều đi hết, ai cũng không cần tôi...Ai cũng không cần!"

Ân Thịnh nhìn đủ rồi, cuối cùng chậm rãi mở miệng: "Cậu có biết cái cậu sai nhất là gì không?"

Đông Lục không đáp, phảng phất đã chết tâm, ánh mắt đờ đẫn ngồi co quắp dưới đất.

"Cậu vĩnh viễn là vì người khác mà sống." Ân Thịnh nói: "Đem anh trai cậu làm cớ, đem tôi làm cớ, đem cha cậu làm cớ. Bởi vì nếu không làm vậy, cậu sẽ không tìm được nguyên nhân để chính mình sống tiếp."

https://thuviensach.vn

Đông Lục giật giật cuống họng, tiếng nói khàn khàn phát ra: "Câm miệng..."

"Mẹ cậu là người thường." Ân Thịnh nói: "Tôi đã thấy bà ấy, bà hai Đông."

Đông Lục sững sờ, dường như muốn động thủ, nhưng rốt cuộc vẫn là mặc kệ. Co quắp ngồi bất động tại chỗ, thật giống như hết thảy sự việc cùng cậu đều không có quan hệ.

"Cậu là hỗn huyết." Ân Thịnh nói: "Không thể kế thừa được năng lực tối cao của Đông gia, vì lẽ đó mà năng lực của cậu mới kém như vậy."

Nhạc Chương cũng khẽ giật mình, lần đầu tiên nhìn thấy bà hai kia cậu thế nhưng lại không phát hiện bà ấy là người thường.

"Tại sao tôi lại được sinh ra trên đời này..." Đông Lục lầm bầm: "Tại sao vậy chứ..."

Cậu không nên được sinh ra, từ khi bắt đầu đã là không nên. Mẹ cậu thậm chí cả một thân phận chính thức cũng không có, cứ vậy mà cam tâm tình nguyện đi theo người cha băng lãnh kia của cậu, từ nhỏ sự hiện diện cậu đã bị che khuất bởi người anh trai ưu tú. Chính thất của cha đối với cậu thập phần khinh rẻ cùng xem thường, duy chỉ có anh trai là đối xử tốt với cậu...Vốn nghĩ dù năng lực có kém cách mấy cũng sẽ thành tâm cống hiến cho anh trai cả đời. Giúp anh ấy lo liệu Đông gia cho thật tốt, bất quá anh trai thế nhưng lại bỏ cậu mà đi.

Trọng trách thừa kế Đông gia bất ngờ đổ ập lên người cậu, mẹ của anh trai phát bệnh điên, cha lại còn dự định tái giá... (Vis: Tái giá lấy quỷ sư để sinh con thuần huyết. Cơ mà tự nhiên edit tới mấy khúc này không hiểu sao lại cứ nghĩ tới Harry Potter, hai chữ "máu bùn, "máu bùn" cứ luẩn quẩn trong đầu miết.)

https://thuviensach.vn

Cái thế giới này đến tột cùng là sao a. Từ thời khắc bắt đầu đã xác định cậu là kẻ dư thừa...Nếu như cậu may mắn thuần huyết, có phải mọi chuyện cũng sẽ không trở thành như thế này không?

Trong đầu chợt hiện lên dáng vẻ cưng chiều của Đông Ngũ đối với cậu, anh trai rất thương yêu cậu, anh trai đã nói cậu là đứa em bảo bối của anh ấy.

"Tại sao anh trai không thể không chết chứ?"

Đông Lục ngây dại nhìn về phía Ân Thịnh: "Tại sao người chết lại là anh ấy? Tại sao người chết không phải là tôi?"

Nỗi tức giận trong lòng ngực Ân Thịnh vơi bớt phần nào, y rời khỏi kết giới của Nhạc Chương. Đông Lục thấy y càng lúc càng tiến gần, trên mặt lộ ra tươi cười: "Mau đến giết tôi đi."

Ân Thịnh nhìn cậu: "Cậu sao không thử suy nghĩ một chút, vì cớ gì Đông Ngũ trước khi chết mệnh lệnh cuối cùng dành cho Hạng Vũ lại là phải bảo hộ cậu."

"Tại sao?"

"Bởi vì Đông gia sắp sụp đổ rồi." Ân Thịnh hờ hững nói: "Một khi Đông gia thất thế, những trưởng lão quỷ sư sẽ cùng nhau đứng lên, bọn họ sẽ phân chia gia sản nhà cậu, thậm chí chia cắt người nhà của cậu."

Đông Lục rốt cuộc thức tỉnh, đáy mắt ánh lên tia sợ hãi: "Có ý tứ gì?"

"Huyết thống của Đông gia tốt xấu gì cũng tuyệt đối mạnh mẽ." Ân Thịnh nói: "Nếu như liên hợp lại giết chết cha cùng mẹ cậu, rồi đem giam cầm linh hồn biến bọn họ thành quỷ sứ."

Đông Lục há hốc, như thể vừa nghe thấy được thiên phương dạ đàm*

https://thuviensach.vn

*Thiên phương dạ đàm: tựa chuyện thần tiên, chuyện khó có thể tin được.

"Đông Ngũ chính là biết ngày đó sẽ không còn xa, vậy nên mới căn dặn Hạng Vũ kề cận bảo hộ cậu, ít nhất cũng phải giữ lấy cho bằng được mạng sống của cậu." (Vis: Nếu không thể bảo hộ, dẫn đến thương tích thì tối thiểu cũng phải giữ lấy cho bằng được cái mạng:v:v:v:v)

"Sao...Sao anh lại biết..."

"Cậu đã bao lâu không về thăm nhà?" Ân Thịnh nói: "Nếu như thời gian gần đây cậu quay về, cậu khắc biết. Hiện tại Đông gia dính đầy tử khí, nếu tôi đoán không lầm, Kim Đại Chung đang cùng Đông gia cấu kết thực hiện giao dịch−−−− Tróc sinh thế tử."

Dừng một chút, Ân Thịnh nhíu mày nói: "Là dùng linh hồn người chết để tróc sinh thế tử."

"Linh hồn người chết..." Đông Lục hoàn toàn choáng váng: "Đó là cấm kỵ..."

"Không sai." Ân Thịnh gật đầu: "Tuy không biết rõ nguyên nhân, nhưng Đông Ngũ hẳn là đã giúp Kim Đại Chung làm việc này. Hàng năm toàn quốc người chết nhiều không đếm xuể, căn bản sẽ không bị phát hiện, đáng tiếc Đông Ngũ sớm không còn."

Đông Ngũ chết rồi, Kim Đại Chung lại dùng phương pháp cũ tiếp tục hành sự, dù có Đông Lục hỗ trợ, bất quá bởi vì không có được bản lĩnh của Đông gia, thế nên gần đây thành phố A mới liên tiếp phát sinh không biết bao nhiêu là sự kiện.

Kiếm tiền từ linh hồn của người chết, có lẽ Kim Đại Chung vẫn là người duy nhất trên đời này dám làm.

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh nghĩ tới khuôn mặt to tròn béo múp kia, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác kinh tởm đến buồn nôn.

"Sao lại như vậy..."

Đông Lục chợt phát hiện, khi cậu chấp nhất đuổi theo phía sau anh trai cùng Ân Thịnh, hết thảy đều đã thay đổi. Cậu hiện tại không chỉ mất đi anh trai, không chỉ mất đi lá chắn duy nhất của anh trai để lại tức Hạng Vũ, mà ngay cả gia tộc của chính mình cũng sắp không giữ được nữa rồi.

Giam cầm số lượng lớn linh hồn, một khi bị địa phủ phát hiện...

Trời phạt!

Trong đầu thật đúng lúc nhảy lên hai chữ, trước mắt phảng phất xuất hiện tình cảnh Đông gia bị những quỷ sư khác không chút lưu tình chia cắt.

Nếu như có thể quay lại, có lẽ cậu đã sớm một chút phát hiện được...

Không, cứ coi như cậu sớm một chút phát hiện thì có thể làm thế nào đây? Cậu nhất thời mê man, lẽ nào chính mình có thể ngăn cản được cha sao?

"Đông gia các người là nghĩ muốn sức mạnh càng thêm cường đại." Không thể không nói, chưởng môn của thế hệ này đã quá coi trọng quyền lợi, Ân Thịnh chậm rãi quay đầu nhìn về phía hoàng hôn nơi cuối chân trời đằng Tây: "Cha cậu cũng không phải không yêu thương cậu, chỉ là ông ấy muốn bảo hộ cậu từ một kẻ hèn yếu trở nên thật vững vàng mạnh mẽ."

Đông gia mất đi người thừa kế, Ân Thịnh xa cách nhớ lại thời trẻ con đã từng nhìn thấy qua tư thế oai hùng của vị chưởng môn nọ, mà lần này gặp lại, thế nhưng lại là một ông lão tuổi đã xế chiều.

https://thuviensach.vn

Nước mắt của Đông Lục cũng không còn cách nào kìm nén. Mặc dù giờ khắc này tràn đầy hối hận cùng tự trách, chuyện đã qua, vẫn là thủy chung không thể trở lại.

Vis: Trời ơi, có ai thắc mắc vì sao nay tui năng suất dữ vậy hông!? Là tại tự nhiên chương này càng đọc tui càng thấy thích, phải nói là thích lắm luôn ấy, nên là dù buồn ngủ sml vẫn ráng làm cho xong nè ≧▽≦

Mau đến thả tim cho tui điii!!

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 72

Quỷ sứ của Trình Khải Tiêu đã bị thu thập, năng lực chiến đấu của Đông Lục cũng không còn. Ân Thịnh đem lời nên nói hết thảy nói ra, quay người muốn đi, lại nghe Đông Lục nói.

"Cha của tôi thật sự là...Vì tôi..."

Ân Thịnh đưa lưng về phía Đông Lục, mặt không cảm xúc: "Tôi nghĩ, trên đời này hẳn là không có cha mẹ nào mà không yêu thương con mình."

Chỉ là phương thức biểu đạt của mỗi người đều không giống nhau.

Đông Lục trầm mặc một hồi, đứng dậy, thuận tay kéo vạt áo lên lau nước mắt.

"Anh nói đúng." Đông Lục ngẩng mặt lên, gương mặt vốn thường ngày không biết có bao nhiêu buông thả cùng ngây ngô trong nháy mắt phảng phất chững chạc hơn rất nhiều: "Tôi sẽ dùng hết sức mình để bảo vệ Đông gia."

Ân Thịnh hé miệng, chuyện đã đến mức này, chỉ e đã không còn biện pháp cứu vãn. Bất quá hiếm khi thấy đối phương có biểu hiện như vậy...Y cuối cùng vẫn là không lên tiếng, miễn khiến Đông Lục lần nữa suy sụp.

Nhạc Chương giải khai kết giới, nở nụ cười có chút gian xảo nhìn Ân Thịnh. Ân Thịnh cau mày: "Cậu bị va trúng đầu rồi à?"

https://thuviensach.vn

Nhạc Chương: "Tôi chỉ là đang suy nghĩ, đổi lại là Ân Thịnh của trước đây hắn là không muốn nói đạo lí cùng một tiểu hài tử mới phải?"

Ân Thịnh nhìn trời: "Có sao?"

"Có a." Nhạc Chương cười hì hì sáp lại gần, cùi chỏ huých nhẹ Ân Thịnh, chắc nịch nói: "Theo đội trưởng Tư Đồ chính nghĩa cương trực lâu ngày, cả Ân đại sư cũng thay đổi mất rồi."

Ân Thịnh đưa mắt liếc xéo Nhạc Chương, vừa muốn mở miệng chế nhạo cậu thời điểm mấu chốt chỉ có thể đứng ở phía sau, bất giác phát hiện sắc mặt nam nhân đột nhiên biến đổi, đôi mắt trừng lớn nhìn ra sau lưng y.

Y quay đầu, liền thấy một chiếc xe mui trần màu đen dừng ở phía sau, từ ghế lái trên xe bước xuống một người−−−− Áo đen quần đen, mày cao mắt sâu, tóc đen gọn gàng sạch sẽ, mái mỏng nghiêng nghiêng che mất đuôi chân mày. Đối phương khí thế lạnh lùng, ánh mắt băng lãnh vây hãm lấy Nhạc Chương.

"Hạng..." Ân Thịnh mới vừa thốt lên được một chữ, Nhạc Chương tức thì rụt người lại trốn phía sau y, phảng phất nỗ lực làm bộ chính mình không tồn tại.

Ân Thịnh: "..."

Bịt tai trộm chuông* như vậy thực sự hữu dụng?

*Bản gốc "Yểm nhĩ đạo linh": Ý nghĩa tự lừa dối mình, không lừa dối được người. (Do tích có kẻ lấy được quả chuông, mang đi không nổi, bèn dùng vồ đập vỡ để dễ mang đi, nào ngờ chuông không vỡ mà tiếng chuông lại vang vọng. Hắn lại sợ mọi người nghe thấy tiếng chuông sẽ kéo tới, bèn bịt tai lại để khỏi nghe thấy)

Nam nhân phá tan bầu không khí gượng gạo: "Đã lâu không gặp."

https://thuviensach.vn

"Đã lâu không gặp." Ân Thịnh gật đầu, có chút ngạc nhiên nhìn hắn: "Nghe nói cậu đã sớm đi vân du tứ hải, sao lúc này lại ở đây?"

"Có việc riêng." Nam nhân mờ nhạt trả lời, lại nhìn người nào đó sau lưng Ân Thịnh một chút: "Tôi đến chỉ là muốn nói với các người, chuyện của Kim Đại Chung tạm thời đừng nên nhúng tay vào."

Ân Thịnh nhướn mày: "Có ý tứ gì?"

"Ý tứ hết thảy nằm trên mặt chữ." Lời nam nhân nói ngắn gọn xúc tích, âm thanh trầm thấp dễ nghe: "Bằng không Kim Đại Chung sẽ vẫn gây phiền phức cho các người."

Hắn là muốn nói đám người Tư Đồ có thể sẽ lại tiếp tục lâm vào nguy hiểm.

Ân Thịnh không nói gì, chỉ nhìn hắn: "Cậu được Kim Đại Chung bao nuôi rồi?"

Nam nhân nheo mắt nguy hiểm: "Không có."

Ân Thịnh: "Vậy cậu giúp hắn làm gì?"

"...Có việc riêng."

Nam nhân tính toán không nói thêm, mở cửa xe muốn rời đi, giữa chừng lại quay đầu nhìn bọn họ: "Có muốn quá giang không?"

Ân Thịnh cảm giác được Nhạc Chương ở phía sau là đang dùng sức kéo kéo áo y, y khẽ nghiêng đầu, nhìn thấy cái đầu của ai kia không ngừng lắc lắc.

Ân Thịnh: "...Cũng được."

Nhạc Chương: "..."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh và Nhạc Chương chen chúc ở ghế sau, cảm giác không gian có hơi nhỏ.

"Xe Nhật Bản thì có gì tốt?" Ân Thịnh có chút bất mãn nói.

Nhạc Chương nhân cơ hội báo thù: "Đúng vậy a, hiện tại đồ vật trên khắp thế giới này đều không có tốt như đồ vật của cảnh cục. Đặc biệt là không có tốt như đồ của đội trưởng đội cảnh sát hình sự nào đó."

Ân Thịnh biết trong lòng Nhạc Chương bất mãn, cũng không tranh cãi với cậu ta làm gì, nhìn kính chiếu hậu phía trước, hỏi: "Cậu trở về khi nào?"

"Một tháng trước." Nam nhân đạm mạc nói.

"Trở về sao không đến tìm Nhạc Chương? Cậu ta thiếu tôi tận nửa năm tiền thuê nhà." Người nào đó vô cùng tỉnh táo nói.

Mà nam nhân nọ cũng thập phần thẳng thắn: "Số tài khoản nói cho tôi biết, lát nữa sẽ chuyển tiền qua cho cậu."

Nhạc Chương mạnh tay vỗ lên ghế dựa mềm: "Các người xem như tôi không tồn tại?"

Ân Thịnh: "Cậu sẽ trả tiền thuê nhà?"

Nhạc Chương: "..."

Ân Thịnh nhún vai: "Vậy thì cậu không có tư cách lên tiếng."

"Khoan." Nhạc Chương giơ tay thành tư thế dừng: "Tôi nhớ Tư Đồ Bách đã nói nếu tôi 24 tiếng đồng hồ đều theo sát bên cạnh cậu, anh ta sẽ giúp tôi..."

https://thuviensach.vn

"Hiện tại đã có người khác muốn trả." Ân Thịnh là căn cứ vào điều khoản pháp tắc tuyệt đối không để người trong nhà thua thiệt mà đem lời này nói ra, quay đầu hướng nam nhân đang lái xe đọc lên một dãy số.

Nam nhân trí nhớ thật tốt, chỉ nghe một lần liền nhớ kỹ. Xe đến trước cửa bệnh viện, nam nhân quay đầu, ánh mắt vừa vặn cùng Nhạc Chương va chạm.

Lồng ngực cậu khẽ giật nảy một cái, lúng túng mở cửa xe bước xuống.

"Cảm ơn." Ân Thịnh xuống xe sau cùng, đóng cửa xe xong cũng không quên nói lời tạm biệt với nam nhân. Đối phương chỉ khăng khăng nhìn Nhạc Chương, đoạn hừ lạnh một tiếng mới lên xe đạp chân ga rời đi.

Chờ đến khi chiếc xe đã khuất khỏi tầm mắt, Ân Thịnh mới quay sang hỏi: "Tôi đã bỏ lỡ điều gì chăng?"

"Không có gì." Mặt Nhạc Chương tối sầm, hung hăng dồn sức lên từng bước chân: "Tôi rõ ràng đã ám chỉ không muốn lên xe, cậu thế nhưng lại ám hại tôi."

Ân Thịnh đi phía sau: "Như vậy liền gọi là ám hại?"

Nhạc Chương khó hiểu quay đầu nhìn y: "Tâm tình của cậu hình như rất tốt?"

"A." Ân Thịnh lấy di động ra đưa cho Nhạc Chương xem: "Khâu Lạc sớm gửi tin nhắn đến, Tư Đồ bọn họ đã không sao rồi."

Ra! Là! Vậy!

Nhạc Chương xông vào thang máy trước, giơ tay ấn nút, Ân Thịnh chậm rãi theo vào: "Hạng Quý Hiên vẫn như cũ không đổi a." Dừng một chút lại đầy ý tứ nói: "Vẫn không ngừng quan tâm cậu."

https://thuviensach.vn

"Mắt cậu có vấn đề rồi, tốt nhất là mau đi khám bác sĩ đi" Nhạc Chương tức giận nói, thang máy đinh một tiếng, cậu lại như cũ hung hăng lao ra.

Đến hang lang phòng bệnh, trước cửa phòng Khâu Lạc cùng Giải Ứng Tông không biết đang nói gì với nhau. Vừa nhìn thấy bọn họ chạy tới, ánh mắt Khâu Lạc lập tức sáng lên: "Ân tiên sinh!"

"Tư Đồ..." Xông vào chóp mũi y là mùi vị nước khử trùng nồng nặc, thời điểm tới trước cửa phòng bệnh liền đem hết thảy chuyện của Nhạc Chương quẳng đi mất, ló đầu nhìn vào bên trong một chút.

"Đã qua giai đoạn nguy hiểm rồi, thương tích của đội trưởng Tư Đồ là nghiêm trọng nhất, gãy xương sườn, gãy xương mắt cá chân, cánh tay cùng vai có vài chỗ nứt xương. Những người khác cũng không quá nghiêm trọng, đội phó Hồ não bị chấn động nhẹ, nứt xương ngón tay, còn Tiểu Nhị..." Khâu Lạc cười khan nói: "Tiểu Nhị kinh hãi quá độ, phần da trên cổ tay có chút trầy xước do mảnh thủy tinh cứa phải, những nơi khác trên thân thể đều không sao cả."

Mọi người lặng đi, Tiểu Nhị hắn là đúng như lời người xưa thường nói...Kẻ ngốc có cái phúc riêng của kẻ ngốc.

Giải Ứng Tông vừa cầm lên điếu thuốc, liền bị nữ y tá vô tình đi ngang trừng mắt nhìn, không thể làm gì khác hơn là buông bỏ điếu thuốc, mỉm cười chuộc lỗi. Giải Ứng Tông vốn dĩ lớn lên thành thục tuấn lãng, nụ cười này trái lại khiến nữ y tá đỏ hồng hai mái. Khâu Lạc liếc mắt nhìn Giải Ứng Tông, không hé răng lấy nửa lời, môi khẽ bĩu.

"Tôi thấy vụ án của Kim Đại Chung thời gian sắp tới có lẽ không thể tiếp tục." Giải Ứng Tông nói: "Vụ này đã được chuyển giao lại cho tổ trọng án, cấp trên phê chuẩn toàn thể đội hình sự được phép nghỉ ngơi, những thành viên trong đội không việc gì đều được phân phó hỗ trợ đội phòng chống tệ nạn hành động truy quét ổ mại dâm cùng lùng bắt ma túy."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh gật gù, dù sao hiện tại có muốn tiếp tục, nhìn bộ dạng thương tật đến thảm hại của Tư Đồ hiển nhiên là chẳng thể làm gì được nữa. Giải Ứng Tông còn có việc cần làm, nói vài ba câu cùng bọn họ xong thì muốn rời khỏi, Khâu Lạc cũng phải lên lớp, liền bị Giải Ứng Tông túm cổ áo lôi đi cùng.

Ân Thịnh đẩy cửa phòng bệnh ra tiến vào, gian phòng này là được cảnh cục an bài, ba chiếc giường được ngăn cách nhau bởi rèm màu lam nhạt, vị trí ngay cửa ra vào thuộc về Tiểu Nhị, trên mặt dán vài miếng băng gạc, ung dung thong thả nửa nằm nửa ngồi há miệng ăn táo do Cố Thành gọt cho. Ở giữa là Hồ Diệp, nhìn dáng dấp như đang ngủ say, còn lại Tư Đồ là ở phía trong cùng cạnh cửa sổ.

Ân Thịnh bước tới, vén lên rèm màu lam nhạt−−− Ráp trải giường trắng, gối đầu trắng, chăn trắng. Trên tủ trắng nhỏ đặt tại đầu giường để một khay sắt, bên trong đựng toàn thuốc.

Tư Đồ nhắm hai mắt ngủ như một đứa con nít, cánh tay cùng chân bó thạch cao trông rất buồn cười.

Ân Thịnh kéo ghế ngồi xuống, phất tay đuổi Nhạc Chương tránh sang chỗ khác. Nhạc Chương bĩu môi, đoạn nhấc chân bước về phía Tiểu Nhị, thanh âm nói chuyện khe khẽ thỉnh thoảng truyền tới, y nhìn Tư Đồ thật lâu đột nhiên ý thức sâu sắc được chính mình là có bao nhiêu sợ hãi mất đi người này.

Giây phút nhận được tin nhắn của Khâu Lạc, tảng đá đè nặng trong lòng liền trực tiếp rơi xuống, mà cảm giác nôn nóng cùng luống cuống trước đó cũng hoàn toàn tiêu tan. Hành động trút giận không tự chủ của bản thân khi nãy chính y cũng cảm thấy thật khó tin, vẻ mặt của mình lúc đối phó Đông Lục khẳng định là rất khó xem đi.

https://thuviensach.vn

Cánh tay bị bao bọc trông chẳng khác gì xác ướp, chỉ để lộ mỗi hai ngón tay. Ân Thịnh nhìn một chút, lại tự giác đem tay của chính mình đưa tới, ngón tay vừa nắm lấy ngón trỏ của đối phương, chợt ngón trỏ kia động đậy mấy cái.

"Anh..."

Ân Thịnh ngẩng đầu nhìn Tư Đồ, đối phương hiện tại là đang mở mắt nhìn y: "Ơ..."

Thanh âm nam nhân khàn khàn không thành tiếng, Ân Thịnh bỗng cảm thấy sóng mũi cay cay, cố gắng nhịn xuống mau mau đứng lên giúp hắn rót ly nước.

"Muốn...Uống nước sao?"

Ân Thịnh không giỏi chăm sóc người khác, thường ngày từ chuyện lớn đến chuyện bé đều là nam nhân trước mắt này giúp y chuẩn bị, bây giờ chân tay lại có chút luống cuống, phảng phất cả ly nước cũng cầm không chắc.

"Ân." Tư Đồ trừng mắt nhìn, tuy sắc mặt hiện tại trắng bệch trông thập phần mệt mỏi, bất quá cũng không quên nhân cơ hội sỗ sàng: "Muốn đút."

Ân Thịnh lập tức tìm một cái muỗng nhỏ, mới vừa bưng ly nước lên, nam nhân lại lắc đầu: "Dùng miệng đút ấy."

"..."

Trên mặt không tự nhiên nổi lên một tầng ửng hồng, Ân Thịnh ngậm nước ấm vào, áp sát đến trước mặt Tư Đồ, nhẹ nhàng đút cho hắn.

Tốc độ y đút rất chậm, e sợ bản thân sẽ khiến nam nhân sặc nước. Tư Đồ thế nhưng lại liên tục tiếp nhận, chờ tới khi toàn bộ nước đều đã nuốt

https://thuviensach.vn

xuống, liền vươn đầu lưỡi liếm liếm Ân Thịnh.

Ân Thịnh vừa nhận thức hắn muốn giở trò, rất nhanh kéo giãn khoảng cách giữa hai người, hai mắt trợn to: "Đàng hoàng một chút!"

Tư Đồ nghiêm túc nói: "Rõ thưa ngài!"

Ân Thịnh dở khóc dở cười. Đợi được hắn thông qua miệng y uống hết một ly nước, y liền cảm nhận sâu sắc bản thân dường như đã không còn chút dưỡng khí nào.

"Hạng Quý Hiên trở về?" Ân Thịnh đem tất cả sự việc xảy ra sau khi Tư Đồ gặp tai nạn kể lại, Tư Đồ kinh ngạc nói: "Cậu ta không phải là đi vân du tứ hải sao?"

Ân Thịnh ngạc nhiên: "Anh có quen biết cậu ta sao?"

"Có quen biết." Tư Đồ gật đầu: "Cùng Nhạc Chương ở chung một chỗ mà, năm ngoái gặp qua mấy lần. Là một minh sư."

Minh sư hay còn gọi là thông linh sư, nói đơn giản chính là những người có thể tiếp cận hồn phách, sau đó giúp đỡ hồn phách truyền đạt thông tin.

Ân Thịnh suy nghĩ một chút: "Quá trình các người quen biết...Vẫn là nằm trong phân đoạn ký ức bị mất của tôi?"

Tư Đồ gật đầu: "Không phải chuyện quan trọng gì, không nhớ rõ cũng không sao cả."

Ân Thịnh không đáp, Tư Đồ lại nói tiếp: "Cậu ta trợ giúp Kim Đại Chung?"

"Không có khả năng." Ân Thịnh nhíu mày: "Tên kia xưa nay duy ngã độc tôn* quen rồi, sẽ không đối với người khác dốc sức phục vụ."

https://thuviensach.vn

*Duy ngã độc tôn: Ta là duy nhất.

"Vậy..." Tư Đồ vẫn là nghĩ không thông.

"Anh bây giờ lo dưỡng thương cho tốt đi đã." Ân Thịnh ngắt lời hắn: "Những chuyện khác để sau hãy nói."

Ở một phía khác, Nhạc Chương ngồi bên cạnh Cố Thành, bất đắc dĩ chứng kiến cảnh tượng hai người trước mắt cứ anh đút tôi một miếng tôi lại ăn một miếng, bầu không khí giữa cả hai tốt đến mức khiến Nhạc Chương phát run cả nửa ngày.

"Nhạc Chương?" Tiểu Nhị hưởng thụ đãi ngộ cao cấp cũng không quên hỏi thăm Nhạc Chương một tiếng: "Bị làm sao vậy?"

Nhạc Chương chớp chớp mắt mấy cái: "Tôi là đang suy nghĩ...Các người từ lúc nào mà trở nên thân thiết đến vậy?"

Cậu hỏi chính là Tiểu Nhị, ánh mắt lại nhìn về phía Cố Thành

"Trước đây có từng cùng nhau bàn luận về chuyện quân đội." Cố Thành cười ôn hòa: "Sau khi về nhà hỏi trưởng bối mới phát hiện, gia đình cả hai là có quen biết nhau. Anh họ của tôi là thủ hạ thân tín của ông nội Tiểu Nhị."

"Oa..." Nhạc Chương tuy miệng cảm thán, bất quá trên mặt không có chút ý tứ kinh ngạc nào: "Vì lẽ đó nên anh hiện tại là muốn hối lộ?"

"A?" Cố Thành lúng túng: "Hối lộ ai cơ?"

"Ông nội cậu ta a." Nhạc Chương nói: "Nhà anh không phải là quân nhân thế gia sao?"

"Mặc dù là vậy..." Cố Thành buồn cười nói: "Nhưng mà tôi không có kế thừa truyền thống gia đình, tôi chỉ đơn thuần là một thợ chụp ảnh tự do

https://thuviensach.vn

thôi."

Y vừa nói, cũng không quên chỉ chỉ hai cái camera đặt trên đầu tủ.

"Vậy a." Nhạc Chương gật đầu.

Tiểu Nhị mặt ngơ không hiểu gì: "Nhạc Chương, anh nói chuyện có chút bừa bãi."

"Bừa bãi* không phải là dùng như vậy." Nhạc Chương lườm Tiểu Nhị một cái: "Quên đi, các người cố gắng tịnh dưỡng, tôi đi trước."

"Tịnh dưỡng* cũng không phải là dùng như vậy." Tiểu Nhị chỉ trích: "Anh mới không có tư cách nói tôi."

Nhạc Chương mặc kệ ai kia, hai tay thong thả đút vào túi áo muốn rời đi, thời điểm đứng dậy, vô tình nhìn thấy bóng của Ân Thịnh trải dài trên nền đất phía sau tấm rèm nhạt màu, lại nhìn Tiểu Nhị cùng Cố Thành nói chuyện cười híp cả hai mắt, không biết tại sao trong lòng là một mảnh trống trãi.

"Mau trở về chơi game thôi..." Nhạc Chương lẩm bẩm, thật nhanh hướng thang máy đi đến.

*Bừa bãi bản gốc là điên tam đảo tứ: lộn xộn, bừa bãi, mất trật tự, rối bòng bòng (nói chuyện, làm việc).

*Ôn tồn:

1.Vuốt ve an ủi

2.Chăm sóc, chăm nom

3.Nghỉ ngơi, tịnh dưỡng

https://thuviensach.vn

Vis: Cũng không hiểu hai đứa ở trên nó cãi cái cm gì nữa, cả hai đứa một thì ngốc một thì đầu óc không được bình thường...

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 73

Sáng hôm sau, hết thảy đều khôi phục trạng thái yên tĩnh cùng an tường. Phảng phất sinh ly tử biệt, nguy cơ trùng trùng của ngày trước chỉ đơn thuần là một giấc mộng thoáng qua. Ân Thịnh ăn mặc chỉnh tề từ nhà bước ra, thật hiếm thấy leo lên xe buýt, bởi vì thời gian còn sớm, trên chuyến xe đầu tiên rất ít người. Y chọn vị trí kề sát cửa sổ, kéo cửa kính xuống hít thở lấy không khí trong lành, một bên tính toán xem bữa sáng nên mua gì ăn.

Những việc này đối với y mà nói vừa mới mẻ cũng thập phần thú vị, y chưa bao giờ chăm sóc qua người nào, trước kia mỗi khi rời giường liền có Tư Đồ tự động báo danh, đem tất cả mọi thứ chuẩn bị đầy đủ, bữa sáng nóng hổi đặt sẵn trên bàn chỉ chờ y mở ra cái miệng tôn quý.

Xe buýt lướt ngang qua khu dân cư náo nhiệt, sáng sớm trên đường phố bắt gặp nhiều nhất là bóng dáng học sinh mặc đồng phục đạp xe đến trường. Người người chen chúc nhau mua thức ăn sáng, Ân Thịnh xuống xe tại trạm dừng trước cổng bệnh viện, đi vào một cửa tiệm bán điểm tâm sáng thoạt nhìn cách bày trí giản dị vô cùng.

"Chào mừng quý khách." Nhân viên phục vụ đem thực đơn ra, Ân Thịnh nhận lấy liền nói: "Tôi muốn đóng gói mang đi."

"Dạ được." Nhân viên phục vụ quay đầu về phía nhà bếp phân phó vài câu, qua lớp cửa kính trong suốt có thể nhìn thấy đầu bếp lấy ra mấy cái hộp nhựa thật tinh xảo cùng vài đôi đũa nhỏ.

Ân Thịnh đối với cách phục vụ của bọn họ cảm thấy thật hài lòng, dứt khoát gọi một đống thức ăn, canh cũng gọi tận hai phần.

https://thuviensach.vn

Cứ thế cho đến khi y xách theo đống điểm tâm tản ra hương thơm mê người tiến vào thang máy bệnh viện, toàn bộ y tá cùng bệnh nhân cũng là giật giật cuống họng, nhịn không được liên tục nhìn theo.

Đến cửa phòng bệnh, Ân Thịnh mới vừa đẩy cửa liền nhìn thấy trong phòng xuất hiện một nhóm nữ y tá thực tập, người cầm khay sắt, người cầm tư liệu, người còn lại trên tay cầm theo bình thủy chứa đầy nước.

"Đội trưởng Tư Đồ, thuốc để ở chỗ này, ăn sáng xong nhất định phải uống đấy nhé."

"Đội trưởng Tư Đồ, có nơi nào không thoải mái cứ việc gọi chúng tôi."

"Đội trưởng Tư Đồ, nếu quá buồn chán cũng có thể gọi chúng tôi, thực tập sinh chúng tôi công việc không nhiều, có thể cùng anh tán gẫu a."

"Đội trưởng Tư..."

"E hèm."

Ân Thịnh đi tới phía sau bọn họ, ho khan một tiếng như muốn nhắc nhở. Túi điểm tâm ở trong phòng càng tỏa ra hương thơm, một nữ y tá thực tập liền quay đầu, vừa nhìn thấy Ân Thịnh, phút chốc hai mắt bừng sáng.

"Xin hỏi anh là..."

"Người nhà." Tư Đồ giành trả lời trước, sau đó thanh âm nhu hòa nói: "Cảm ơn ý tốt của các cô, có việc cần tôi sẽ gọi."

Nếu bệnh nhân đã nói như vậy, cả ba y tá tôi nhìn cô, cô lại nhìn tôi, không thể làm gì khác hơn là gật đầu rời khỏi. Đến cửa, nữ y tá kia còn quay đầu nhìn Ân Thịnh cùng Tư Đồ một chút, đoạn hạ thấp giọng líu ra líu ríu hưng phấn nói gì đó với hai người ở phía trước.

https://thuviensach.vn

"Ôi chao?!" Một y tá khác bỗng lớn tiếng kinh ngạc, khoảnh khắc đóng cửa phòng bệnh lại không cẩn thận để thanh âm của mình lọt vào trong: "Không phải chứ? Bọn họ là một đôi? Trời ạ...Nam nhân tốt hiện tại đều làm sao vậy!"

Trong phòng bệnh nhất thời yên tĩnh đến thập phần gượng gạo, cách một lúc, Hồ Diệp nhìn Tư Đồ cùng Ân Thịnh cả hai mắt lớn trừng mắt nhỏ đến không nhịn được đành lên tiếng trước.

"Ân tiên sinh thơm quá a."

Tư Đồ đột nhiên mở miệng: "Là bữa sáng thơm! Không phải Thịnh thơm!"

Hồ Diệp lườm một cái, vén bức rèm màu lam nhạt lên, nhìn thấy Ân Thịnh đem bữa sáng đặt lên bàn nhỏ, lại lần lượt từ bên trong lấy ra từng phần thức ăn, khéo léo phân chia.

"Cái này cho cậu, tôi không biết cậu thích ăn cái gì...Tùy tiện kêu vài món." Ân Thịnh bưng mấy cái hộp đi tới, Hồ Diệp thụ sủng nhược kinh: "Chị dâu! Thật lòng cảm ơn!"

Ân Thịnh tay siết thành nắm đấm, nguy hiểm nheo mắt nhìn anh: "Cậu vừa nói cái gì?"

Hồ Diệp hắc hắc cười: "Tôi là nói...Ân đại sư...Anh thật am hiểu ý người a." Ánh mắt của anh xẹt qua Ân Thịnh, phóng tới Tư Đồ ở phía sau đang nỗ lực hướng anh giơ ngón tay cái.

Ân Thịnh bất đắc dĩ, đem thức ăn đưa tới tận tay Hồ Diệp, lại quay về bàn lấy thêm vài phần, đi tới kéo rèm phía Tiểu Nhị sang một bên.

Tiểu Nhị nằm ngủ chổng vó lên trời, nước miếng giàn giụa, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm không biết là đang nhắc tới cái gì.

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh lắc đầu một cái, nhẹ đặt thức ăn lên tủ ở đầu giường, còn có chút lo lắng đến lúc Tiểu Nhị tỉnh lại không biết đồ ăn liệu có nguội đi hay không.

Xong xuôi, y lần nữa lấy ra phần của Tư Đồ, mở nắp hộp giấy cầm lấy đũa đưa cho hắn.

Tư Đồ nhíu mày, ra hiệu y nhìn nhìn cánh tay bị bó bột của mình: "Đút."

Ân Thịnh bĩu môi, ngồi xuống cầm đũa gắp từng cái bánh bao gạch cua dâng tới miệng Tư Đồ.

Tư Đồ gương mặt ngập tràn hạnh phúc nhận lấy, nhai đến một bên má phồng lên: "Nếu như có thể mãi như thế này, tôi khẳng định sẽ không xuống giường nữa."

Ân Thịnh dừng đũa, nguy hiểm nhìn hắn, Tư Đồ vội cầu xin tha thứ: "Giỡn thôi a, ha ha ha."

Giải quyết xong bữa sáng, Ân Thịnh liền thu dọn toàn bộ hộp giấy nghĩ muốn vứt rác.

Thời điểm đi ngang giường Tiểu Nhị, rốt cuộc nhìn thấy cậu mơ mơ màng màng tỉnh lại đôi chút, miệng còn vô thức hỏi: "Mẹ...Mấy giờ rồi..."

Ân Thịnh buồn cười, mở cửa ra ngoài, đến lúc quay trở lại, chỉ thấy Tiểu Nhị tay bưng bát canh tẩm bổ ừng ực uống, vừa thấy y liền hét lớn.

"Chị dâu!" Tiểu Nhị thật vô tư nói với Ân Thịnh: "Canh nóng uống thật ngon a!"

Ân Thịnh cũng không thèm nhìn cậu, tiện tay vứt ra một tấm bùa chú, Tiểu Nhị cứ như vậy bưng bát canh ngào ngạt hương thơm mà bất động.

https://thuviensach.vn

Hồ Diệp cả kinh nhìn Tiểu Nhị: "Chị...Ân tiên sinh, Tiểu Nhị làm sao vậy?"

"Để cậu ta cảm thụ sâu sắc mùi hương của bát canh một chút." Ân Thịnh đi tới trước giường của Tư Đồ, kéo ghế dựa ngồi xuống, dư quang liếc thấy Tiểu Nhị đáng thương không thể động đậy nhìn mình, y nhíu mày: "Cái miệng là dùng để ăn, có hiểu chưa?"

Tiểu Nhị dùng sức chớp mắt, biểu thị rằng cậu đã hiểu.

Ân Thịnh vung tay lên, bùa chú rốt cuộc cũng được thu hồi. Tiểu Nhị im ru không nói, cúi đầu điên cuồng ăn điểm tâm.

Ba người nằm dài trong phòng bệnh quả thật có chút ngán ngẩm. Hồ Diệp trong ngày thế nhưng lại nhận được kha khá cuộc điện thoại, Ân Thịnh khó hiểu hỏi: "Nghỉ phép cũng có nhiều công việc cần xử lý đến thế sao?"

"Không phải..." Hồ Diệp khó xử nói: "Là người trong nhà giục đi xem mắt."

"Nga!" Tiểu Nhị ranh mãnh cười tựa tiểu hồ ly: "Là nữ nhân mà lúc trước dì đề cập đến sao? Nhìn hình cũng không tệ."

Tư Đồ kinh ngạc: "Cậu thấy rồi?"

Tiểu Nhị gật đầu: "Từng thấy qua, tôi chủ nhật rất thường đến nhà đội phó ăn chực a."

Hồ Diệp đối với hành động không mời mà tới thật thản nhiên của Tiểu Nhị chính là hết sức nhức đầu, chuyển đề tài nói: "Cái này không phải vấn đề quan trọng, không nhắc tới nữa."

https://thuviensach.vn

"Ai nói?" Tư Đồ lên tiếng: "Thành gia lập nghiệp thành gia lập nghiệp, thành gia trước rồi mới có thể lập nghiệp mà. Bác gái sốt ruột cũng là chuyện bình thường, cậu qua tháng mười cũng 26 rồi còn gì."

Hồ Diệp gãi gãi đầu: "Sếp anh đừng chỉ nói tôi, anh cũng không có thành gia lập nghiệp a."

Tư Đồ nhướng mày: "Ai nói? Tôi là cây đã có chủ." Nói rồi cười hắc hắc nhìn Ân Thịnh.

Ân Thịnh nhìn khuôn mặt tươi cười kia của hắn liền cảm thấy như có dòng chảy thật ấm áp len lỏi qua tim. Y trước đây luôn cảm thấy có thể một mình ngắm mặt trời chậm rãi mọc, một mình tận mắt chứng kiến dương quang như cũ chiếu sáng toàn bộ thành phố huyên náo thật tốt, hiện tại mới phát hiện thì ra nhiều hơn một người cũng sẽ thấy phong cảnh xung quanh đẹp hơn một chút.

(Vis: Là nói trước đây làm gì một mình cũng cảm thấy thật ổn, thấy tốt, thậm chí còn chán ghét có người xem vào. Hiện tại phát hiện thì ra cảm giác có thêm một người chen vào cuộc sống quả thật không tồi, thậm chí còn có chút thích thú.)

Hai người đối mặt trong mắt đều toát ra tình ý dạt dào, ngọt ngào đến Hồ Diệp nhìn mà ê hết cả răng, đưa tay xoa xoa mặt.

"Vậy Tiểu Nhị cũng không có thành gia lập nghiệp."

Tiểu Nhị bĩu môi một cái: "Tôi còn nhỏ."

Hồ Diệp hai mắt trợn trắng: "Cậu qua tháng bảy cũng đã 25 rồi."

Tiểu Nhị còn muốn nói tiếp, cửa phòng bệnh đã bị đẩy ra, Cố Thành tay xách cái giỏ toàn là trái cây tiến vào, phát giác tất cả mọi người đều nhìn y, phi thường khó hiểu: "...Sớm?"

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh nở nụ cười: "Sớm."

Tư Đồ cũng cười, liền chuyển ánh nhìn sang Hồ Diệp.

Hồ Diệp thở dài: "Cũng phải, quay tới quay lui chỉ còn sót lại mỗi mình tôi."

Sự chú ý của Tiểu Nhị dồn hết lên giỏ trái cây: "Ai nha, tới thì tới, còn mang theo đồ vật làm gì."

Tư Đồ suýt chút cười thành tiếng, không nghĩ tới Tiểu Nhị cũng có lúc đối với người khác khách khí như vậy. Cố Thành cười cười, rất nhanh đem giỏ trái cây để lên đầu tủ, nhìn dáng dấp thèm thuồng kia của Tiểu Nhị, cười nói: "Rửa cho cậu mấy quả táo nhé?"

"...Thanh long!"

Cố Thành gật đầu: "Được." Nói rồi cầm thanh long bước ra ngoài.

"Cố Thành hình như ba mươi mấy hơn rồi thì phải?" Tư Đồ đột nhiên hỏi.

"32? Hình như vậy." Tiểu Nhị nói

"Anh ta thế nhưng lại chưa có kết hôn?"

"Kết rồi." Tiểu Nhị gật đầu.

Trong phòng bệnh đột nhiên rơi vào trạng thái trầm mặc, mọi người lập tức kinh hãi: "Kết rồi?!"

Cố Thành trở lại, chỉ thấy mọi người dùng ánh mắt thật khó lý giải nhìn y, trong lòng liền có chút chột dạ, rốt cuộc không nhịn được hỏi: "Sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Hồ Diệp đặt câu hỏi trước: "Anh đã kết hôn?"

Cố Thành thấy người nọ dáng dấp nghiêm túc, còn tưởng rằng có chuyện gì quan trọng: "Đã kết." Ngừng một chút, y lại bổ sung: "Chính xác là đã từng kết hôn."

Ân Thịnh phản ứng: "Anh ly hôn?"

Cố Thành gật đầu, ngón tay vô thức sờ sờ máy ảnh trước ngực: "Năm năm trước kết hôn, được ba năm liền ly hôn rồi."

Ân Thịnh có chút giật mình, vẫn là không nhìn ra được Cố Thành lại độc thân lâu đến như vậy.

"Hiện tại có tính toán gì không?"

"Không..." Cố Thành đột nhiên ý thức được cái gì, nhìn bọn họ cười: "Sao? Muốn giới thiệu người cho tôi làm quen?"

Hồ Diệp khẽ liếc nhìn Tiểu Nhị, có điều Tiểu Nhị hiện tại là dùng ánh mắt thập phần tha thiết mong chờ hướng về phía trái thanh long trên tay Cố Thành, căn bản không có quan tâm đến lời bọn họ nói.

Tư Đồ ha ha cười: "Chỉ muốn hỏi một chút, nếu như anh không có đối tượng, vậy giới thiệu cho anh cũng không thành vấn đề." Nói xong di dời tầm mắt sang Hồ Diệp, anh thật giống như quen biết rất nhiều nữ nhân tốt a.

Hồ Diệp đảo mắt bất đắc dĩ, nhưng mà nghĩ lại mình thường ngày nhìn Tư Đồ cùng Ân Thịnh dính với nhau như vậy, liền quên mất có vài chuyện cũng không phải như bản thân nhận định. Cố Thành đối tốt với Tiểu Nhị, có thể chỉ là bởi vì hai bên gia đình họ quen biết nhau. Tương tự chính mình trước nay luôn chiếu cố Tiểu Nhị, cũng chỉ là bởi vì thật lòng xem cậu là em trai trong nhà.

https://thuviensach.vn

Tính tình của Tiểu Nhị, quả thật rất dễ khiến người khác muốn dốc lòng che chở.

Nghĩ tới đây, Hồ Diệp cảm thấy bản thân thực sự có chút loạn, thế nhưng lại cho rằng Cố Thành thích Tiểu Nhị. Người ta nếu đã từng kết hôn qua, vậy xác định là không thích nam nhân rồi.

"Tôi có thể giúp anh làm quen." Hồ Diệp nói.

"Cảm ơn." Cố Thành lịch sự nói cảm ơn, khí chất trầm ổn thành thục kia quả thật không thể chối cãi là mị lực vạn phần, nữ nhân khác vừa nhìn không mê mệt đến chết mới là lạ: "Có điều không cần."

Hồ Diệp cùng Tư Đồ đồng thanh: "Vậy là có đối tượng rồi?"

Ân Thịnh chưa từng thấy qua người của đội hình sự nguyên lai lại lắm chuyện đến vậy...Y yên lặng ngồi ngắm ngón tay, cũng không có tham gia cuộc tán chuyện nhảm của bọn họ.

"Ách..." Cố Thành tựa hồ có chút lúng túng: "Có lẽ vậy, hiện tại còn chưa xác định rõ ràng."

Nói xong, y đem thanh long đã được cắt thành từng miếng nhỏ cho vào chén, lấy tăm cắm vào rồi đưa cho Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị cười hì hì giơ tay đón lấy, gương mặt dán đầy băng gạc thật không khỏi làm đau lòng người.

Đáy mắt Cố Thành thoáng chốc ánh lên một tia ôn nhu, Hồ Diệp ngồi gần vô tình nhìn thấy, nội tâm bất giác lộp bộp một tiếng−−−− Có lẽ chuyện đúng thật là như vậy!

Mấy người bọn họ suốt buổi còn lại cũng chỉ phi thường vui vẻ cười nói, hoàn toàn không màng đến hàng loạt vụ án nhức óc kia. Thời điểm Khâu

https://thuviensach.vn

Lạc cùng Giải Ứng Tông ghé thăm, trong phòng nhất thời càng thêm náo nhiệt, thật nhiều nữ y tá thực tập lén lén lút lút đúng ở cửa nhìn trộm, trong lòng không ngừng cảm thán một phòng toàn là soái ca như vậy quả thật là soái đến lóa hết cả hai mắt người ta mà.

"Tôi vừa ghé cảnh cục một chuyến." Mọi người tán gẫu được một lúc, Giải Ứng Tông mới nói qua chút chuyện liên quan đến cảnh cục: "Hết thảy công việc đều giao cho tổ trọng án, các cậu tạm thời không cần quá lo lắng."

Tư Đồ đương nhiên biết rõ mấy tên điên của tổ trọng án cũng không phải dạng dễ trêu vào, chẳng qua luôn cảm thấy có chút không cam tâm, bất quá hắn cũng không nhiều lời.

"Nghe nói tổ trọng án rốt cuộc đã cài người vào nằm vùng trong công ty của Kim Đại Chung."

"Có điều hiện tại khả năng nắm bắt được nhược điểm của Kim Đại Chung không cao lắm." Tư Đồ vừa nghĩ đến vấn đề cần phải giải quyết liền muốn châm thuốc hút, ngón tay theo bản năng lần mò trên người, lại sực nhớ chính mình là đang mặc quần áo của bệnh nhân.

Cộc cộc cộc−−−−

Thanh âm gõ cửa vang lên, Nhạc Chương mở cửa ló đầu vào, mang theo trên mặt là hai con mắt thâm quầng.

Ân Thịnh liếc nhìn cậu: "Chơi game cả đêm?"

Nhạc Chương há miệng ngáp dài một hơi, cảm thán: "Người hiểu tôi nhất cũng chỉ có Ân đại sư."

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 74

Lại nói Nhạc Chương tuy rằng chơi game suốt đêm, nhưng thật ra toàn bộ đầu óc đều không ngừng tua đi tua lại phân cảnh bản thân cùng Hạng Quý Hiên chạm mặt. Không tập trung đến nỗi chỉ một màn thật dễ qua lại liên tục save rồi load, save rồi load.

Bình thường thức đêm chơi game tinh thần cậu sẽ càng cực độ hưng phấn, mà lần này thế nhưng cả người đều mệt mỏi, vì lẽ đó vừa vào phòng bệnh không bao lâu liền gục trên giường của Tiểu Nhị ngủ say như chết.

Tiểu Nhị một chân bị đè không thể động đậy, méo mặt nhìn Ân Thịnh: "Ân tiên sinh..."

Ân Thịnh nhún vai: "Cậu ta đã ngủ thành như vậy cho dù có bị cậu đá một cái cũng sẽ không tỉnh dậy:"

Tiểu Nhị lập tức gật đầu, mạnh mẽ đem chân rút trở về, kết quả là dùng sức quá mạnh, cái đầu không phòng bị giật ngược−−−− "Ba" một tiếng đập vào thành giường.

Đầu Nhạc Chương lệch qua một bên, tiếp tục ngủ ngon lành bằng một tư thế yêu cầu độ khó cực kỳ cao.

Cố Thành thấy Tiểu Nhị hung hăng dùng mắt trừng Nhạc Chương, đôi mắt tròn cùng vẻ mặt phụng phịu thập phần đáng yêu. Y không nhịn được giơ cao máy ảnh tách tách tách chụp liền mấy bức.

https://thuviensach.vn

Tạm không đề cập tới bên này là có bao nhiêu cảm giác vui vẻ cùng hòa thuận, phía bên kia Giải Ứng Tông và Tư Đồ hiện tại vẫn còn đang bàn luận vấn đề của cảnh cục. Khâu Lạc ngồi kế bên Ân Thịnh, cả hai người một thì nhìn Tư Đồ đến thất thần một lại nhìn Giải Ứng Tông đến cả người đờ ra.

Giải Ứng Tông: "Nghe nói Trình Khải Tiêu đã được bảo lãnh."

Tư Đồ cũng không biểu lộ kinh ngạc: "Hiện tại chứng cứ tố cáo hắn không còn."

"Cũng nghe nói đến bảo lãnh hắn là một nam nhân toàn thân y phục đen, trước đây chưa từng thấy qua." Tư Đồ hơi nhướn mày: "Không phải là luật sư của Kim Đại Chung đến bảo lãnh sao?"

"Không phải." Giải Ứng Tông dừng một chút, khó xử nói: "Tôi cũng coi như là luật sư của Kim Đại Chung."

Ân Thịnh ngước mắt nhìn anh: "Kim Đại Chung còn chưa cùng anh hủy hợp đồng? Chẳng lẽ anh là gian tế hắn phái tới?"

Giải Ứng Tông vạn bất đắc dĩ: "Lão gian trá Kim Đại Chung kia, biết tôi cùng các người có quan hệ trái lại không hủy bỏ hợp đồng với tôi, chí ít nhìn từ bên ngoài hành động đó đơn giản biểu thị bản thân hắn rất trong sạch, không có gì đáng để hoài nghi."

Tư Đồ quay đầu nhìn Ân Thịnh: "Vậy còn Đông gia?"

"Thời điểm hiện tại muốn dùng Đông gia để vạch trần Kim Đại Chung khả năng thành công không cao, dù sao Đông gia cùng hắn cũng là cùng chung một thuyền." Ân Thịnh chậm rãi nói: "Bất quá chúng ta có thể ra tay với khách hàng của Kim Đại Chung."

https://thuviensach.vn

"Số lượng công ty hợp tác cùng công ty Kim Long thật sự nhiều không đếm xuể." Giải Ứng Tông không tán thành lắc đầu: "Điều tra sẽ tốn rất nhiều thời gian."

"Hơn nữa nhân lực cũng không đủ." Hồ Diệp ở bên cạnh chen miệng vào nói: "Tổ trọng án có biện pháp riêng của bọn họ, hiển nhiên sẽ không hợp tác với chúng ta."

"Ai mong muốn hợp tác với bọn họ chứ?" Tư Đồ hừ một tiếng.

Hồ Diệp nhún vai nhìn Ân Thịnh, nhỏ giọng: "Đây chính là người xưa có câu một núi không thể chứa hai cọp."

Mấy người bên này đang nói, bên kia Tiểu Nhị chậm rì rì từ trên giường leo xuống. Cố Thành nhìn cậu: "Đi đâu vậy?"

"Nhà vệ sinh." Tiểu Nhị mang dép lê lạch bạch hướng tới cửa ra ngoài, Nhạc Chương đột nhiên tỉnh giấc, mơ mơ màng màng từ trên ghế đứng lên: "Tôi cũng đi..."

Từ phòng bệnh đi dọc đến cuối hành lang, rẽ phải là có thể nhìn thấy nhà vệ sinh.

Tiểu Nhị đi ở đằng trước, Nhạc Chương ngáp một cái lẽo đẽo đi theo phía sau. Ngã rẻ cuối hành lang có một tấm kính, thông qua tấm kính liền nhìn thấy cảnh vật bên ngoài đường cái. Hiệu quả cách âm của tấm kính phi thường tốt, mặc dù bên ngoài ngựa xe chạy như nước, trong hành lang lại chẳng nghe thấy nửa điểm âm thanh.

Thời điểm đi trên hành lang, Tiểu Nhị dư quang nhìn đến Nhạc Chương ở phía sau: "Anh có thể xem bói không?"

Nhạc Chương "A?" một tiếng, nhìn Tiểu Nhị: "Tôi là thầy phong thủy chứ nào có phải là thầy bói."

https://thuviensach.vn

"Nga..." Tiểu Nhị chậm rãi đáp: "Vậy thì có cái gì khác nhau?"

Nhạc Chương lườm một cái, quầng thâm nơi bọng mắt càng thêm rõ rệt, đang muốn cười nhạo Tiểu Nhị vài câu, sắc mặt lại đột nhiên biến đổi−−−− Tiểu Nhị lúc này vừa vặn đi tới trước tấm kính thủy tinh, mà tấm kính thủy tinh lại phản chiếu ở phía sau hai người có một...

Nhạc Chương không kịp ngẫm nghĩ nhiều liền dồn hết sức nhào đầu về trước−−−−

Tiểu Nhị bổ nhào, đồng thời tấm kính trước mặt bỗng chốc vỡ tung.

Mảnh vụn thủy tinh như mưa bắn tới trên người cả hai, Tiểu Nhị bởi vì được Nhạc chương bảo vệ nên không chút hề hấn, mà phần cổ cùng mu bàn tay lẫn cổ tay đều bị thương tổn.

Người ở phòng bệnh cách đó gần nhất mở cửa ra xem, liếc thấy hai người nằm trên mặt đất liền vội vã hô hào.

"Bác sĩ! Có người bị thương!"

Phòng trực ban ở một đầu khác, y tá vừa nghe vậy tức thì vọt ra, trên hành lang nhất thời là một mảnh đại loạn.

Nhạc Chương cũng không cảm thấy thương tích trên người đáng để bận tâm, phản ứng đầu tiên chính là bò dậy nhìn về phía sau. Trên hành làng ngoại trừ bệnh nhân cùng bác sĩ ra không có bất kỳ một kẻ khả nghi nào.

Cậu còn đang ngẩn người, bỗng nghe có tiếng nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Quay đầu lại, Ân Thịnh hiện tại đứng bên cạnh, Cố Thành cũng lao tới trước một bước ôm lấy Tiểu Nhị, mà Tiểu Nhị bị Cố Thành ôm vào lòng cũng không cảm thấy có nơi nào không thích hợp, chỉ dùng tay ấn ấn lưng: "Đau quá...Nhạc Chương đầu anh cứng quá..."

https://thuviensach.vn

Nhạc Chương không thèm để ý, đem chuyện vừa rồi thuật lại cho Ân Thịnh. Ân Thịnh nghe xong nhíu mày: "Trong gương có quỷ ảnh?"

Ngay lúc Cố Thành ôm Tiểu Nhị quay về phòng bệnh, chưa được mấy bước chợt dừng chân: "Này là nhằm vào ai?"

Một câu hỏi của y cư nhiên khiến Ân Thịnh cùng Nhạc Chương sững sờ. Bọn họ là hai người, quả thật không rõ là nhằm vào Tiểu Nhị, hay là nhằm vào Nhạc Chương.

Nhưng khả năng nhằm vào Nhạc Chương vẫn là cao hơn. Ân Thịnh đi tới đối Cố Thành nói: "Hẳn không phải là nhằm vào Tiểu Nhị."

Nói thế nào đi nữa Tiểu Nhị bất quá cũng chi là một đứa ngốc mà thôi.

Đợi cho Cố Thành ôm Tiểu Nhị trở về tới phòng, hết thảy bệnh nhân trên hành lang cũng đã giải tán, vài ba y tá nán lại thu dọn mảnh vỡ thủy tinh. Một y tá trong số đó thập phần bất mãn nói: "Tấm kính thủy tinh tự dưng vỡ nát, thực sự là không hiểu ra sao mà."

Một y tá khác lên tiếng đùa giỡn: "Có lẽ là sự kiện linh dị nga! Nơi này dù sao cũng là bệnh viện."

Nàng vừa dứt lời, những y tá còn lại đều la lối: "Ban ngày ban mặt không nên nói chuyện quỷ dị như vậy chứ!"

Ân Thịnh kéo Nhạc Chương đến một đầu khác của hành lang: "Cậu xác định cậu nhìn thấy có quỷ ảnh đi theo hai người?"

"Cứ coi như tôi nhìn lầm đi, vậy tấm kính vỡ kia cậu làm sao giải thích?" Nhạc Chương nhìn qua vết thương còn đang ứa máu của chính mình, cau mày bất mãn.

https://thuviensach.vn

Có y tá cầm thuốc sát trùng từ phòng trực ban đi ra, tìm kiếm chung quanh một chút, vừa thấy Nhạc Chương liền bước tới gần: "Để tôi giúp cậu xử lý vết thương."

Nhạc Chương cong mắt cười đến xán lạn: "Vậy thì thật là cảm ơn cô."

Ân Thịnh không lên tiếng nhìn y tá đem vết thương của Nhạc Chương băng bó cẩn thận, mãi đến khi đối phương xong việc rời đi, y mới đột nhiên nói: "Nếu như khoảng cách gần đến như thế, tại sao tôi lại không cảm nhận được gì."

Nhạc Chương cũng sững sờ: "Đúng a, tại sao vậy?"

Ân Thịnh bất đắc dĩ: "Cậu thử miêu tả một chút dáng vẻ của quỷ ảnh kia xem?"

"Cách tấm kính thủy tinh nên nhìn không được rõ ràng." Nhạc Chương cau mày: "Tóc dài, hẳn là một nữ quỷ."

"Còn gì khác nữa không?"

"Không." Nhạc Chương lại nghĩ kỹ hơn: "Quần áo trắng...A, thoạt nhìn rất giống quần áo của bệnh nhân."

Ân Thịnh nhíu mày: "Vong hồn trong bệnh viện?"

"Có gì bất ngờ sao?" Nhạc Chương phản ứng: "Trong bệnh viện tồn tại rất nhiều vong hồn, có thể là đúng lúc gặp phải..."

"Không đúng." Ân Thịnh lắc đầu: "Nếu là vong hồn sát khí sẽ không lớn như vậy."

Lớn đến mức đủ để khiến một tấm kính vỡ nát. Hồn phách vốn dĩ không có khả năng tiếp xúc với thực thể, trừ phi là nhập vào thể xác một người, mượn người này làm trung gian mới có thể đụng chạm vào thực thể.

https://thuviensach.vn

Hai người suy đi nghĩ lại cũng không sao hiểu nỗi, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là quay về phòng bệnh. Tư Đồ đã sớm ngồi dậy chờ ở bên trong: "Nghe Cố Thành nói hành lang hiện tại là vương vãi mảnh vụn thủy tinh có phải không?"

Ân Thịnh gật đầu, lại nhìn Khâu Lạc: "Cậu vừa rồi có cảm nhận được khí tức của hồn phách không?"

Khâu Lạc ngốc lăng: "Trong bệnh viện có rất nhiều hồn phách a."

Nói vậy tức là cảm nhận được? Ân Thịnh kinh ngạc trợn to mắt: Y luôn biết cảm ứng của Khâu Lạc đối với hồn phách rất nhạy bén, nhưng bình thường khi đến những địa phương có âm khí nặng, vì để bản thân tránh bị rối loạn, phàm là những người có thể tiếp xúc cùng linh hồn đều sẽ theo bản năng ngăn chặn năng lực cảm ứng của mình cùng linh hồn. Nếu đã nói vậy, Khâu Lạc xưa nay là chưa từng chặn qua?

Này thật giống một cái điện thoại thông minh được cài đặt sẵn tính năng tự động truy cập thông tin bất kể thời gian lẫn địa điểm, đồng thời cũng tự động download liên tục mà không phân biệt bất kì danh mục nào. Bất quá nếu cứ như vậy mãi thì dù có là người hay là điện thoại đi chăng nữa một ngày nào đó cũng sẽ bị quá tải.

Trừ phi dung lượng bộ nhớ là vô hạn, vậy thì sẽ như hố đen vũ trụ, có thể liên tục tiếp nhận mà không bị rối loạn cùng phiền nhiễu.

Ân Thịnh nhìn Khâu Lạc: "Năng lực này của cậu là có từ khi nào?"

Những người khác không hiểu, thế nhưng Khâu Lạc lại biết rất rõ Ân Thịnh đang nói gì. Cậu suy nghĩ một chút: "Từ nhỏ đã có, ban đầu sư phụ cũng rất lo lắng, bất quá sau đó lại liền phát hiện tôi có thể khống chế rất tốt."

Khâu Lạc cười cợt: "Nó ổn mà, tôi không bị sao cả."

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Ân Thịnh lóe lên tia tán thưởng, y có chút đáng tiếc cái tên này cư nhiên lại là đệ tử của môn phái đối địch cùng quỷ sư.

"Cậu cảm thấy hồn phách vừa nãy ngoài hanh lang thế nào?"

"Điểm này tôi cũng cảm thấy thật kỳ quái." Khâu Lạc cau mày: "Hồn phách này là đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên biến mất."

"Biến mất?" Ân Thịnh suy nghĩ: "Có phải là đã rời khỏi bệnh viện?"

"Đúng là đã rời khỏi bệnh viện, chỉ là có chút không thích hợp..." Khâu Lạc tự hỏi làm sao để có thể giải thích rõ ràng: "Mặc dù đã rời khỏi bệnh viện nhưng hình như không phải là tự nguyện."

Ân Thịnh sững sờ, lập tức ý thức được điều gì, y lần nữa ra khỏi phòng bệnh đi đến trước phạm vi tấm kính đã được quét dọn sạch sẽ đứng một lúc. Gió lạnh ào ạt thổi tới, Ân Thịnh nhắm mắt lại, người ngoài nhìn vào đều cho rằng y là đang đứng ở đây hóng mát.

Bệnh nhân đi ngang qua phía sau lưng y cũng không nhịn được phải đưa mắt quan sát nam nhân thoạt nhìn vô cùng thanh tú này, lại không ai biết Ân Thịnh hiện tại đem toàn bộ sự chú ý đặt trên bệ cửa sổ bên cạnh, nỗ lực tìm kiếm dù chỉ là một chút dấu vết.

Nếu như là chiêu hồn...Sẽ không thể không để lại dấu vết.

Y đứng một lúc, mắt rốt cuộc mở ra. Đôi con ngươi không chút rung động nhìn bóng đêm dần bao trùm toàn bộ thành phố bên ngoài.

"Thì ra là như vậy..."

Ân Thịnh trở lại phòng bệnh, Giải Ứng Tông cùng Khâu Lạc vừa vặn đi ra.

Ân Thịnh ngăn Giải Ứng Tông: "Đêm nay để Khâu Lạc ở lại."

https://thuviensach.vn

Chân mày nam nhân cau lại: "Dựa vào cái gì?"

"Bởi vì cậu ấy có thể giúp đỡ." Ân Thịnh chậm rãi nói

Khâu Lạc vừa nghe mình có thể giúp được việc gì, liền quay đầu hướng Giải Ứng Tông: "Xin lỗi Giải tiên sinh, anh cứ về trước đi."

Khóe miệng Giải Ứng Tông giật giật, muốn nói không thể lại cảm thấy chính mình không có tư cách ngăn trở ý nguyện cùa Khâu Lạc. Gương mặt ngập tràn phức tạp, chôn chân cả nửa ngày, mới quay đầu ung dung hướng thang máy rời đi.

Ân Thịnh cùng Khâu Lạc quay về phòng bệnh, Cố Thành sớm chờ sẵn ở cửa hỏi: "Tôi có thể giúp gì được không?"

Ân Thịnh nhìn Cố Thành: "Anh có thể nhìn thấy quỷ sao?"

Cố Thành lúng túng giật giật khóe miệng: "Không thể..."

"Vậy..." Ân Thịnh đang muốn đuổi người, lại nghe Tiểu Nhị đột nhiên lên tiếng: "Anh ấy có thể bảo vệ tôi mà!"

Mọi người cả kinh, đồng loạt quay đầu nhìn cậu, Tiểu Nhị túm ống tay áo Cố Thành không buông: "Anh...Các anh một lúc đều đi hết, lỡ như có cái gì...Cái gì..."

Hồ Diệp ở một bên bất đắc dĩ: "Không phải còn có tôi và sếp ở đây hay sao?"

Tiểu Nhị đốp chát: "Sếp chỉ còn một tay một chân thôi! Anh thì bị chấn động não, hơn nữa cũng chỉ còn một tay!"

Hồ Diệp cùng Tư Đồ cùng lúc oán thầm: Cái gì mà "Chỉ còn" a!

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 75

Sau mười giờ, bệnh viện yên tĩnh hẳn. Người thăm bệnh đều lần lượt rời đi, tất cả phòng bệnh dần trở nên thanh lãnh đến cùng cực.

Đèn chân không rọi trên đỉnh đầu, sàn nhà lót gạch men trắng nay lại càng thêm trắng. Bởi vì mấy người Tư Đồ bọn họ không thể hành động, hiển nhiên chuyện ở bệnh viện tối này trực tiếp giao phó cho nhóm Ân Thịnh xử lý.

Bởi vì đã sớm cùng người của bệnh viện trao đổi, bác sĩ tuy rằng không biết bọn họ cuối cùng là muốn làm gì, nhưng nếu Tư Đồ đã bảo cần phải "Tra án", bọn họ cũng không tiện ngăn cản, chỉ đơn giản để lại một câu "Không được làm phiền đến những bệnh nhân khác" xong xuôi liền mắt nhắm mắt mở cho qua.

Hành lang vắng lặng in bóng dáng của ba người, Ân Thịnh đi đầu, Nhạc Chương cùng Khâu Lạc một trái một phải theo ở phía sau.

Nhạc Chương lơ mơ suốt cả buổi, lúc này còn nói thầm: "Tại sao bệnh viện nào cũng sơn tường màu trắng? Sơn thành gam màu nóng chẳng phải càng nhìn càng an tâm hơn sao? Bọn họ vì sao không cảm thấy màu trắng vào buổi tối nhìn thật âm u?"

"Màu đỏ cũng thuộc gam màu nóng." Ân Thịnh không mặn không nhạt nói: "Cậu cảm thấy nếu bệnh viện sử dụng thì sẽ như thế nào?"

Nhạc Chương đảo mắt: "Vậy chẳng phải lại càng thêm đáng sợ?"

https://thuviensach.vn

Khâu Lạc có chút sốt sắng, tuy rằng sở trường là đuổi ma bắt quỷ, nhưng dù sao cậu bình thường cũng sẽ không tự nhiên hướng về địa phương có âm khí nặng mà chạy tới. Huống hồ những nơi như bệnh viện thế này, thủy chung vẫn khiến con người ta nảy sinh cảm giác sẽ đụng phải thứ gì thật khủng bố.

Từ trong túi lấy ra vài tấm bùa vàng nắm chặt trong lòng bàn tay, mặt khác cẩn thận từng li từng tí theo chân Ân Thịnh. Ân Thịnh trước tiên đi một lượt hết dãy hành lang của tầng lầu này, sau đó mới ra hiệu hai người hướng về thang máy.

"Đi đâu?" Thời điểm nhấn nút chờ thang máy, Nhạc Chương còn hỏi.

Ân Thịnh: "Nhà xác."

Khâu Lạc sững sờ: "Giờ này hẳn là sẽ không được phép tiến vào."

Ân Thịnh chậm rãi nói: "Rồi sẽ có biện pháp."

Cửa thang máy im hơi lặng tiếng mở ra, Ân Thịnh đi vào trước tiên, y quay đầu nhìn Nhạc Chương cùng Khâu Lạc đứng bên ngoài do dự, ngón tay y nhấn nút giữ cửa thang máy mở: "Sao vậy?"

Nhạc Chương chậm rãi nói: "Tuy cậu và Khâu Lạc đều thuộc ngành này, nhưng mà lúc này đi đến...Chỗ đó thật không có vấn đề gì chứ? Âm khí nặng như vậy..."

Ân Thịnh chậm rãi nhíu mày: "Cậu sợ?"

"Phi." Nhạc Chương nheo mắt, dứt khoát bước vào: "Ai sợ? Tôi chỉ là không muốn nhìn thấy những khuôn mặt thảm hại của xác chết."

Sẽ khiến người ta ban đêm đi ngủ gặp ác mộng đó có biết hay không.

https://thuviensach.vn

Nhạc Chương đã vào, Khâu Lạc cũng chỉ đành vào theo. Cửa thang máy đóng, ba người đứng bên trong bốn vách kim loại màu bạc, gương mặt không chút cảm xúc nhìn hình ảnh phản chiếu của bản thân trước mắt.

Con số màu đỏ bắt đầu dịch chuyển, thời điểm đến lầu bảy đột nhiên dừng lại.

Đinh−−−−

Âm thanh lanh lảnh vang lên, sau đó cửa thang máy chậm rãi mở ra. Bên ngoài là khu nội trú của bệnh viện, đối diện cửa thang máy là quầy tiếp nhận hồ sơ, hiện tại nơi đây không có lấy một người.

Nếu như đổi thành người khác, e rằng vừa nhìn thấy hành lang không một bóng người trước mắt trái tim cũng sẽ không tự chủ được mà đập loạn, bất quá ba người bọn họ lúc này đứng trong thang máy vẻ mặt lại bình thản vô cùng.

Ân Thịnh nhấn nút đóng cửa, cửa thang máy màu bạc chậm rãi đóng, ba người vẫn như cũ mặt lạnh nhìn cửa thang phía trước. Chỉ là lần này, ánh nhìn của ba người cũng không phải không có tiêu điểm, mà đều là hữu ý vô tình rơi xuống thân một cái bóng vừa mới xuất hiện bên trong thang máy.

Đó là một bóng người sắc mặt trắng xanh mặc quần áo bệnh nhân. Đầu tóc rối bù, dưới mũi còn vương chút máu đỏ sẫm.

Hắn dại ra nhìn lưng Nhạc Chương, Nhạc Chương liếc mắt sang Ân Thịnh, Ân Thịnh thế nhưng không có phản ứng.

Tiếp theo, không ai nhấn nút báo tầng nhưng thang máy chính là tiếp tục đi lên, tới tầng mười lại ngừng thêm lần nữa.

Cửa thang máy như cũ mở ra, bên ngoài vẫn thủy chung không thấy bóng dáng của y tá. Nhạc Chương suýt chút đã nhích người né tránh

https://thuviensach.vn

một...vật thể không xác định vừa tiến vào, thế nhưng vì không muốn bị bại lộ, cậu chỉ có thể nhịn, để mặc quỷ ảnh kia đứng sát bên cạnh.

Cửa thang máy lần thứ hai đóng lại, sau đó cứ đi lên một tầng là lại dừng một lần.

Nhiều lần như vậy, chờ đến được lầu thứ mười ba, phía sau ba người đã chật ních những hồn phách mang bộ mặt không chút cảm xúc, ánh mắt thì đờ đẫn, trên thân vận quần áo bệnh nhân.

Khâu Lạc nhiều lần muốn nói chuyện, nhưng vẫn không tìm được thời cơ thích hợp. Cậu còn chưa từng cùng chen chúc với nhiều linh hồn như vậy ở một chỗ, lúc này trong thang máy âm khí gần như đã phân tán tứ bề.

Nhạc Chương đưa mắt nhìn cửa thang máy lần nữa mở, lần này đặc biệt không có ai tiến vào, bất quá những hồn phách phía sau lại cứ thế tiêu sái bước ra.

Bọn họ phảng phất như bị cái gì kêu gọi, đứng xếp thành hàng trật tự vô cùng, không chút rối loạn. Ân Thịnh đợi tất cả đều đã đi ra ngoài, mới liếc mắt ra hiệu với Nhạc Chương và Khâu Lạc, ba người cũng nối gót theo sau đám đông hồn phách kia.

Bệnh viện thường không có tầng lầu thứ mười bốn, từ đây đi lên cầu thang phía cuối hành lang chính là tầng thượng. Tầng thượng vốn là được khóa thật kỹ càng, lúc này chẳng hiểu sao lại im hơi lặng tiếng mở ra. Ba người nhóm Ân Thịnh theo hồn phách đi tới tầng thượng, chỉ thấy ở đó có một quỷ ảnh nổi lơ lửng giữa không trung, cầm trong tay túi vải đen, hồn phách nào đến trước miệng túi liền biến thành khói trắng rồi bị hút vào bên trong.

Quỷ ảnh kia nhận thức có người xuất hiện, chầm chậm quay đầu.

https://thuviensach.vn

Giữa màn đêm, vầng trăng sáng trên đỉnh đầu đã sớm bị tầng mây che khuất. Khâu Lạc nhìn thấy quỷ ảnh kia đưa lưng về phía bọn họ, khi xoay đầu thân thể lại không nhúc nhích, từ phần cổ trở lên đồng loạt xoay chuyển một trăm tám mươi độ, hai mắt chỉ toàn một màu xanh lục quỷ dị nhắm thẳng vào bọn họ.

Dù đã từng nhìn thấy qua vô số quỷ hồn nhưng Khâu Lạc và Nhạc Chương cũng nhịn không được suýt chút kêu lên thành tiếng.

Quỷ ảnh kia thoạt nhìn vô cùng hung ác, mặt mày dữ tợn, trên mặt có một vết đao chém rất lớn, hai mắt thật giống như muốn từ trong hốc mắt lòi ra.

Hai con mắt xanh nhìn ba người một lúc, phát hiện bọn họ có thể nhìn thấy mình, túi vải cầm trong tay hắn khẽ run.

Những hồn phách xếp thành hàng bỗng chốc dừng chuyển động, cứ như vậy mà đứng ngẩn ngơ.

Quỷ ảnh kia xoay nốt phần thân thể lại, hắn vặn vẹo cổ, phát ra thanh âm răng rắc thật rợn người.

"Ngươi là ai?" Ân Thịnh mở miệng: "Quỷ sứ của Trình Khải Tiêu?"

Quỷ ảnh kia cất tiếng nói khàn khàn: "Ngươi là Ân Thịnh?"

Ân Thịnh không trả lời, chỉ hỏi: "Trình Khải Tiêu có tổng cộng bao nhiêu quỷ sứ?"

Quỷ ảnh kia vẫn như cũ không trả lời: "Nhiệm vụ hôm nay của ta không phải là gây phiền phức cho các ngươi, các ngươi bây giờ rời khỏi, ta xem như không nhìn thấy gì."

https://thuviensach.vn

Khâu Lạc vốn có chút sợ sệt, nhưng nhìn kiểu cách hắn như vậy, lại thêm những hồn phách vô tội đứng xung quanh. Tinh thần trọng nghĩa của cậu đột nhiên nổi dậy: "Ngươi đừng hòng đem những hồn phách này đi!"

Quỷ ảnh kia lập tức dời tầm nhìn: "Ngươi là ai?"

Yết hầu Khâu Lạc giật giật: "Đệ tử phái Chính Nhất! Muốn dẫn bọn họ đi trước tiên phải bước qua cửa ải của ta!"

Ân Thịnh nhíu mày nhìn cậu: "Nói vậy là không tính phần của tôi?"

Khâu Lạc dừng một chút, mặt không biến sắc lặp lại: "Muốn dẫn bọn họ đi trước tiên phải bước qua cửa ải của ta cùng Ân đại sư!"

Lần này tới Nhạc Chương: "Nói vậy là tôi không có phận sự?"

Khâu Lạc: "..."

Bọn họ nghiêm túc một chút không được sao?

Quỷ ảnh kia nhìn Khâu Lạc, lại nhìn Ân Thịnh, tựa hồ đang dày công suy nghĩ bước kế tiếp phải làm thế nào.

Ân Thịnh cùng không cùng hắn phí lời, vung tay ném ra hai tấm bùa chú phóng thẳng đến hai bên trái phải quỷ ảnh, dựng lên kết giới, phong bế lối đi của hắn.

Ân Thịnh quay đầu nhìn Nhạc Chương: "Đừng có đứng đực mặt ra đó, tiếp theo dựa hết vào cậu."

Nhạc Chương đành phải lấy ra một chuỗi tràng hạt quấn quanh cổ tay, hai tay chấp lại khẽ niệm chú, một tầng kết giới khác xuất hiện bao trùm lấy kết giới của Ân Thịnh.

https://thuviensach.vn

Nhạc Chương đem tràng hạt tháo ra cầm trên tay, ngồi xổm xuống mặt đất tiếp tục bảo vệ kết giới, bắt buộc phải duy trì một tư thế ngồi duy nhất, cậu khó nhọc ngẩng đầu: "Đánh nhanh thắng nhanh a."

Ân Thịnh khẽ gật đầu, thân ảnh thoáng cái lao tới trước, Khâu Lạc đuổi sát theo.

"Tôi bên trái, cậu bên phải." Ân Thịnh đơn giản phân phó, lại bổ sung: "Không được làm hắn bị thương."

"Đã biết!"

Khâu Lạc theo bản năng gật đầu, mới phác giác bản thân cùng quỷ sư là đối lập a, mình vì cái gì lại có dáng vẻ phục tùng mệnh lệnh như thế này...

Có điểm ảo não, bất quá thời điểm hiện tại lại chẳng thể nói gì nhiều. Cậu đưa tay lấy ra vài tấm bùa vàng, tay phải ở giữa hư không vẽ nên bát quái trận, bùa vàng chuyển động theo từng nét vẽ, ánh sáng từ bùa phát ra càng lúc càng mạnh.

Cùng lúc, Ân Thịnh ở phía đối diện không ngừng lẩm bẩm cái gì, thật chuẩn xác đem bùa chú Ân thiên quân giữa hai ngón tay phóng tới túi vải đen trên tay quỷ ảnh, túi vải lập tức bị niêm phong.

Túi vải đen mềm nhũn rơi xuống mặt đất, quỷ ảnh nổi giận quay đầu, bát quái trận của Khâu Lạc lúc này liền hướng hắn đánh tới tấp.

Khâu Lạc mặc dù đối với linh hồn thập phần nhạy cảm, bất quá đối phó với quỷ hồn pháp lực vẫn còn điểm chưa đủ mạnh, bát quái trận xem qua rất lớn, nhưng thực lực tương đối nhỏ, quỷ ảnh bị đánh cũng chỉ dao động nhẹ vài cái, không có thụ thương.

Nét mặt Khâu Lạc biểu lộ lúng túng, Ân Thịnh ở một bên khác nói: "Không sao, cậu có thể gây trở ngại cho hắn là được."

https://thuviensach.vn

Quỷ ảnh trước mắt này sát khí rất nặng, khi còn sống hai tay thấm đẫm máu người, với cấp bậc của Khâu Lạc muốn đối phó hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nói cách khác, nếu như lúc đó Đông Lục là dùng quỷ sứ này để đối phó bọn họ, ai thắng ai thua còn chưa nói trước được.

Có lẽ vì phải ngồi xem Ân Thịnh thu thập quỷ hồn quá lâu, Nhạc Chương cũng quên mất có một số loại quỷ sứ kỳ thực không phải chỉ cần một vài chiêu là có thể thu phục. Cậu cảm thấy cổ tay mỏi nhừ, thân thể hơi động, kết giới vì vậy mà có chút phân tán.

Quỷ ảnh kia lợi dụng cơ hội kết giới buông lỏng xoay người phóng đi, kết giới bị va chạm mạnh, cả người Nhạc Chương bật ra sau, khí tức lập tức rối loạn, Nhạc Chương trong lòng thầm kinh hô một tiếng, thôi không xong rồi.

Ân Thịnh không nghĩ đến thời điểm mấu chốt lại xảy ra sai phạm, y không kịp trở tay, theo bản năng liền lao tới muốn bắt lấy quỷ ảnh kia.

Chính trong một khắc này, tất cả mọi chuyện đều phát sinh biến hóa−−−−

Dựng kết giới vốn tiêu hao rất nhiều thể lực, Nhạc Chương nhất thời buông lỏng khiến lục phủ ngũ tạng bị tổn thương, yếu hầu vừa động liền phun ra một ngụm máu tươi; Ân Thịnh giữa lúc muốn bắt quỷ ảnh, chẳng ngờ Khâu Lạc vì ngăn cản quỷ ảnh nên ném ra vài tấm bùa vàng. Bất quá cả hai hiện tại không ngừng chuyển động hỗn loạn, bùa vàng này cũng vì vậy mà lệch hướng đánh thẳng vào lưng Ân Thịnh, Khâu Lạc "A" lên một tiếng, mặc dù sức mạnh của bùa vàng không lớn, nhưng nếu trực tiếp đánh lên người sẽ không thể chịu nổi. Ân Thịnh dừng bước, quỷ ảnh kia đã đột phá kết giới biến mất giữa màn đêm đen kịt.

https://thuviensach.vn

Những hồn phách xung quanh không còn bị chi phối, thoáng cái khôi phục trạng thái bình thường, giữa không gian sặc mùi âm khí cùng sát khí, một số đông hồn phách đột nhiên trở nên thập phần hung hăng.

Nhạc Chương tuy là thầy phong thủy, nhưng nếu cơ thể suy nhược sẽ rất dễ bị nhập hồn, Khâu Lạc quýnh lên muốn chạy tới hỗ trợ, bất quá Ân Thịnh đã giành trước một bước giơ tay vẽ lên kết giới bảo hộ Nhạc Chương.

Trong trường hợp bị nhiều hồn phách cùng lúc chiếm lấy thân thể, hồn phách của Nhạc Chương không sớm thì muộn cũng sẽ bị dồn ép đến mức phải xuất khỏi thể xác. Sự tình lúc đó khẳng định là phi thường nguy hiểm.

Hướng suy nghĩ của Khâu Lạc cấp tốc xoay chuyển, vội vội vàng vàng niêm phong lại cử động của những hồn phách khác, bùa vàng trên tay từng tấm từng tấm lao vun vút, cuối cùng cũng coi như đã ổn định hết thảy hồn phách xung quanh.

Đây đều là những chuyện phát sinh chỉ trong một cái chớp mắt, Nhạc Chương ôm ngực đứng lên, trên mặt biểu lộ hổ thẹn.

"Xin lỗi...Đều do tôi..."

Ân Thịnh thở dài: "Nhìn cậu suýt chút nữa đã không giữ được cái mạng nhỏ của mình, lần này tạm bỏ qua cho cậu." Dừng một chút, y lại nói: "Ai kêu tôi thật lợi hại, mới khiến các người không biết hai chữ tập trung viết như thế nào."

Khâu Lạc muốn phản bác, cậu thế nhưng từ đầu đến cuối là tuyệt đối nghiêm túc. Có điều đảo mắt nhìn thấy ở khóe miệng Nhạc Chương vẫn còn vương vết máu, lời muốn nói hết thảy đều đem nuốt xuống trở lại.

Dù sao ba người cùng nhau hành động, một người thất bại cũng chính là ba người thất bại, không việc gì phải trốn tránh trách nhiệm.

https://thuviensach.vn

"Tại sao bọn họ lại muốn thu thập hồn phách chứ?" Khâu Lạc ngờ vực hỏi.

Ân Thịnh không lên tiếng, tuy y biết rất rõ đáp án, nhưng y trước sau vẫn không muốn nói ra. Không phải vì muốn giữ thể diện cho Kim Đại Chung, cũng không phải vì muốn bảo toàn Đông gia. Mà là bởi vì chính bản thân y không muốn đối mặt.

Thật giống như khi nhìn thấy một thứ gì đó thật chán ghét cũng thật khó coi, con người ta sẽ theo bản năng mà không muốn tiếp cận.

"Lần này để hắn chạy thoát, khoảng thời gian sắp tới bọn họ chắc chắn sẽ không trở lại bệnh viện để thu thập hồn phách." Ân Thịnh nói.

Nhạc Chương ho khan một tiếng: "Bệnh viện là nơi lí tưởng để thu thập hồn phách, nếu không đến bệnh viện...Vậy bọn họ sẽ đến nơi nào?"

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 76

Nghĩa địa ở thành phố A nhiều không đếm xuể, hai phần nghĩa địa công cộng một ở phía đông một ở phía nam thành phố không nói, ngoài ra còn có không ít tư mộ, muốn điều tra từng cái quả không phải chuyện dễ dàng gì.

Giữa trưa, Tư Đồ cùng người của tổ trọng án trao đổi qua điện thoại, tựa hồ xảy ra tranh chấp, thời điểm cúp điện thoại mặt hắn đã đen như đáy nồi.

Ân Thịnh giúp hắn cất điện thoại, bệnh viện có nguyên tắc không được phép sử dụng điện thoại tránh làm phiền bệnh nhân nghỉ ngơi.

"Thế nào?" Bởi vì nhân lực không đủ, cần hợp tác tiến hành điều tra, có điều nhìn sắc mặt Tư Đồ khẳng định vừa rồi hắn là không được đi.

"Người của tổ trọng án nói chúng ta cứ yên tâm mà tịnh dưỡng." Tư Đồ có chút căm tức: "Còn nói sau khi chúng ta quay trở lại cũng đừng nhúng tay vào vụ án này nữa."

Ân Thịnh cau mày: "Bọn họ có biện pháp riêng sao?"

"Ai mà biết?" Tư Đồ ngữ khí không tốt nói: "Cái tổ đó làm việc gì tuyệt đối sẽ không để người ngoài biết được."

Ân Thịnh không nói nữa, quay đầu lại nhìn giường bệnh phía đối diện vừa mới được thêm vào trong phòng. Đang nằm trên giường là Nhạc Chương, lúc này đắp chăn quá đầu ngủ say sưa.

https://thuviensach.vn

"Nhạc Chương bị thương không nghiêm trọng lắm chứ?" Tư Đồ theo ánh mắt của y nhìn sang, hỏi.

"Không có gì đáng ngại, chỉ là máu huyết chảy ngược cần được nghỉ ngơi điều dưỡng hợp lý, thời gian sắp tới sẽ không thể làm gì được." Ân Thịnh thở dài: "Lần này nguyên bản cũng là do chính sai lầm của cậu ấy gây nên."

Tư Đồ khó hiểu: "Cái tên này tuy rằng nhìn qua không đáng tín nhiệm, nhưng khi làm việc chưa bao giờ xảy ra sơ suất a."

Lời này của Tư Đồ như nhắc nhở Ân Thịnh. Chẳng lẽ là bởi vì chuyện của Hạng Quý Hiên mà phân tâm?

Tư Đồ nhìn vẻ mặt y đăm chiêu, mới nhích lại nhỏ giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Mà Tiểu Nhị cùng Hồ Diệp ở một bên khác cũng kéo tới, Tiểu Nhị vô cùng thần bí nói: "Tôi thấy Nhạc Chương từ hôm qua đến giờ hình như có gì đó không ổn, cứ thất thần thế nào ấy. Theo như bát quái trực giác vô cùng nhạy cảm của tôi mà nói thì trong chuyện này nhất định có vấn đề."

Hồ Diệp buồn cười nhìn cậu: "Bát quái trực giác? Sao cậu không dứt khoát chuyển sang nghề chó săn luôn cho rồi?"

"Tôi có cân nhắc qua." Tiểu Nhị thành thật gật đầu: "Có điều đến tòa soạn đi một vòng liền bị người ta đuổi ra ngoài."

"Tại sao?" Tất cả mọi người đều là lần đầu nghe nói, không khỏi tò mò nhìn cậu.

"Bọn họ chê tôi quá phiền." Tiểu Nhị nhún vai: "Người ồn ào sẽ không giấu nỗi thân phận, với lại dễ thu hút sự chú ý của người khác, không thích hợp để mai phục."

https://thuviensach.vn

"..."

Chuyện như vậy bọn họ đáng lẽ phải đoán ra ngay từ đầu mới đúng!

Hồ Diệp tằng hắng một tiếng kéo trở lại sự chú ý của mọi người: "Ân tiên sinh, anh không phải là đã biết được gì rồi đó chứ?"

"A?"

Ân Thịnh nhíu mày: "Cái gì?"

Hồ Diệp liếc mắt nhìn Tư Đồ, đoạn nói: "Kể từ sự kiện sát thủ liên hoàn lần trước, anh thật sự giống như nhận thức được điều gì, chí ít theo như cảm giác của tôi là vậy."

Tư Đồ cũng nói: "Lúc nãy cậu trở về, quả thật có cảm giác như cậu đã xác định được gì."

Ân Thịnh nhét vào miệng một miếng cà chua nhỏ, chậm rãi nhai nhai, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ không nói.

Tư Đồ đợi một lúc, mở miệng: "Cậu không muốn nói cũng không cần phải căng thẳng, bất quá nếu có liên can tới vụ án...Có thêm một người giúp cậu tính kế cũng tốt."

"Chuyện này các người sẽ không có biện pháp." Ân Thịnh không chút do dự nói: "Cứ coi như bắt giữ được bằng chứng cụ thể cũng là không có cách nào trừng phạt Kim Đại Chung, bởi vì sự thật căn bản không thể chấp nhận được."

"Vậy cậu nói phải làm sao bây giờ?" Tư Đồ hỏi: "Có manh mối nào khác liên quan đến Kim Đại Chung mà chúng ta có thể xuống tay không?"

Ân Thịnh lại trầm mặc, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Làm thế nào để có được những bằng chứng khác, đó là vấn đề của cảnh sát các người; Cũng là

https://thuviensach.vn

vấn đề của tôi..."

Y ngừng một chút, nói: "Nói đơn giản, Kim Đại Chung đang thực hiện một loại giao dịch cấm kỵ. Loại giao dịch này trong một khoảng thời gian ngắn liền biến hắn trở thành một siêu cấp phú hào, thậm có thể dễ dàng thao túng cả đất nước này."

Tư Đồ ngây người một hồi liền kinh hãi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Tróc sinh thế tử các người đều đã biết, tôi trước đây từng giải thích qua, chính là lấy mạng người sống đến thay thế cho mạng của người sắp chết, giúp họ kéo dài tuổi thọ. Một quỷ sư trong suốt cuộc đời không thể làm vượt quá ba lần tróc sinh thế tử, năng lực này chẳng khác gì một con dao hai lưỡi, mặc dù sẽ đem đến phú quý, nhưng đồng thời cũng sẽ khiến nguyên khí bị tổn hại."

Đám người Tư Đồ gật đầu, bọn họ tính đến hiện tại xác thực đã thấy qua hai lần tróc sinh thế tử, một lần là chuyện trước khi Ân Thịnh mất trí nhớ, một lần là sau khi Ân Thịnh mất trí nhớ, cũng chính là cái lần Đông Lục xuất hiện trong vụ án Mao gia. Phần Ân Thịnh trước nay vẫn thủy chung không động tới loại năng lực này.

"Việc Kim Đại Chung đang làm hiện tại tuy không phải tróc sinh thế tử nhưng cùng với tróc sinh thế tử là gần như giống nhau. Tróc sinh thế tử là đem mạng người sống thay thế cho người sắp chết, mà Kim Đại Chung làm lại là thu thập hồn phách của người chết, tập trung lại một chỗ...Theo tôi suy đoán, bọn họ là đang bảo quản linh hồn, sau đó cung cấp cho những người có nhu cầu."

Người bình thường sau khi chết sẽ có quỷ sai đến đưa linh hồn đi, nhưng đưa linh hồn đi cùng với việc bắt giữ linh hồn thật tế không giống nhau. Đó là hành động lừa gạt quỷ sai, tự mình đem linh hồn giam cầm sau đó thực hiện giao dịch, chuyện này quả thật chưa từng nghe qua. Nếu như địa phủ

https://thuviensach.vn

phát hiện, cũng không phải chỉ bị trời phạt đơn giản như vậy, rất có khả năng hồn phách của kẻ to gan đó sẽ bị đánh đến tiêu tán, vĩnh viễn không thể luân hồi hậu thế.

Chuyện như vậy mặc dù từng có quỷ sư nghĩ tới, nhưng suy cho cùng vẫn là sợ hãi phải đối nghịch cùng địa phủ, bởi vậy chưa từng có người chân chính thực hiện, Mà Kim Đại Chung lại cả gan...

Phòng bệnh yên tĩnh vô cùng, yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe thấy mỗi thanh âm của Ân Thịnh. Đợi đến khi Ân Thịnh đem sự tình sơ lược nói xong, Tiểu Nhị vốn hai mắt đã to nay lại càng mở to hơn nữa, Hồ Diệp cùng Tư Đồ trên mặt tỏ vẻ không tin nỗi.

Nếu không phải bọn họ đã từng chứng kiến qua nhiều chuyện siêu việt lạ thường, làm sao có thể tin tưởng trên đời lại còn có loại chuyện như vậy?

Tư Đồ trầm mặc cả nửa ngày, sắc mặt ngưng trọng nói: "Nếu nghĩ theo hướng này, những vụ án trước kia liền có thể giải thích."

Tại sao thành phố A lại xảy ra nhiều vụ án tử vong bất ngờ, này căn bản đều là do Kim Đại Chung lén lút giở trò. Tư Đồ mặc dù biết Kim Đại Chung một bụng xấu xa, nhưng chưa từng nghĩ cái tên này tham tâm lại lớn đến như vậy.

Tài phú thôi chưa đủ, mà ngay cả quyền lợi cũng muốn có. Thế nên mới không tiếc hi sinh người khác.

Vừa nghĩ tới nhiều linh hồn vô tội bị giam cầm thậm chí còn bị đem ra buôn bán, bọn họ khi còn sống phải chịu đủ mọi loại biến tướng áp bức từ xã hội, chết đi rồi cũng không được buông tha, loại sự tình này là có bao nhiêu trào phúng cùng tuyệt vọng đây?

Tư Đồ tức giận siết chặt nắm đấm, trên cánh tay nổi đầy gân xanh. Hiện tại hắn chỉ nghĩ muốn vọt tới trước mặt Kim Đại Chung nổ một phát súng

https://thuviensach.vn

kết liễu tên đó ngay lập tức!

"Có thể mang đến tài phú thì tôi hiểu rồi, còn quyền lợi..." Tiểu Nhị có chút hồ đồ, quay đầu nhìn Ân Thịnh hỏi.

Hồ Diệp dùng bàn tay không bị thương vỗ vào ót Tiểu Nhị, khiến Tiểu Nhị lảo đảo. Anh hạ thấp giọng: "Cậu suy nghĩ chút đi! Trên đời này có ai nắm giữ quyền lực trong tay mà lại không muốn được trường thọ cơ chứ?!"

Nhớ năm xưa Tần Thủy Hoàng vì muốn trường thọ phương pháp gì cũng đều thử qua, nắm giữ tài phú cùng quyền lực, lại muốn cả trường sinh. Bằng không phấn đấu cả một đời người để có được thiên hạ chẳng lẽ lại chắp tay dâng hết cho người, điều này những tay cầm quyền làm sao có thể cam tâm?

Tiểu Nhị chậm rãi suy nghĩ, hồi sau che miệng: "Anh là nói!"

Hồ Diệp bất đắc dĩ lên tiếng: "Không sai. Là như vậy, chúng ta về sau khẳng định càng thêm khó lật đổ Kim Đại Chung."

Bởi lẽ toàn bộ những người nắm giữ quyền lực của quốc gia đều sẽ trở thành hậu thuẫn của hắn! Mà mấy người bọn họ...Hồ Diệp quay đầu, nhìn thấy Tư Đồ nghiêm mặt. Trái lại, mấy người bọn họ nếu biết rõ chân tướng sự việc, sẽ có nguy hiểm!

Ân Thịnh hiển nhiên cũng có suy nghĩ đồng nhất, thở dài nói: "Vậy nên tôi mới không muốn nói. Có một số chuyện, không biết so với biết vẫn tốt hơn."

Tư Đồ liếc nhìn y, vẻ mặt trầm trọng giờ khắc này thả lỏng: "Còn sống một ngày sẽ vì nhân dân phục vụ một ngày, từ cái ngày bắt đầu tiến vào trường cảnh sát, đứng ở thao trường tuyên thệ vì quốc qia cúc cung tận tụy, một khắc đó tôi liền nghĩ đến sẽ có ngày bản thân phải đi đến bước đường này. Có điều trước khi chết có thể có người vì tôi mà lo nghĩ..."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ hắc hắc cười, giơ tay gãi gãi mặt: "Dù sao chết đi rồi cũng vẫn có thể nhìn thấy cậu, cùng lắm thì cậu thu nhận tôi làm quỷ sứ cũng được."

Ân Thịnh nghe được lời nói này của hắn, ngược lại tâm tình rối rắm liền tiêu tan. Thay vào đó, không phải bực tức cũng không phải phiền muộn, mà nơi lòng ngực tựa như được lấp đầy bởi cảm giác vui sướng đến khó tả.

"Tôi sẽ không để cho các anh xảy ra chuyện!" Tiểu Nhị vỗ ngực một cái, đột nhiên đứng lên: "Chớ đem hết thảy sự tình chuyển hướng xấu như vậy, để tôi nghĩ cách một chút, có thể ngay trước khi Kim Đại Chung kịp thành công khiến hắn...Đoàng!"

Tiểu Nhị đưa tay nhắm thẳng về phía trước tựa hỏa tiễn, chớp mắt mấy cái: "Khiến hắn thất bại!"

...

Trong phòng bệnh, nhóm Tư Đồ nhỏ giọng nói chuyện, Nhạc Chương nằm ngủ ở giường phía đối diện thế nhưng lại nằm mơ, vô luận như thế nào vẫn không tỉnh dậy.

Trong mơ là một vùng tăm tối, tứ phía tản ra khí tức âm trầm, Nhạc Chương cảm thấy lục phủ ngũ tạng quặn thắt, lại cảm thấy cuống họng như bị thiêu đốt, thật muốn tỉnh dậy uống nước, nhưng lại cứ mãi đảo quanh trong bóng tối chẳng thể thoát ra.

Mơ như thế này thật quá chân thật đi, chân thật đến nỗi khiến lòng người không khỏi bất an.

Linh linh −−−−

Đầu bên kia bóng tối có cái gì chậm rãi tiến tới, mang theo tiếng chuông trống rỗng. Nhạc Chương trước tiên ngẩn người, sau đó liền biến sắc.

https://thuviensach.vn

Là chuông chiêu hồn! Là thứ mà quỷ sai dùng để tìm kiếm hồn phách.

Chẳng lẽ cậu bị chiêu hồn?! Đợi đã...Không đúng a, làm sao có khả năng...

"Người phía trước là Nhạc Chương." Quỷ sai cách cậu khoảng mấy bước chân thì ngừng lại, thanh âm âm trầm truyền tới.

Phảng phất có cơn gió lạnh quét ngang làm dựng hết lông tai, Nhạc Chương nghĩ thầm nếu như cậu còn có cảm giác rõ ràng, nhất định toàn thân sẽ nổi đầy da gà.

"Là...Là ta." Thanh âm của cậu có chút run rẩy.

"Có người muốn ta truyền lời cho ngươi." Quỷ sai vẫn như cũ không nhúc nhích, đứng ở đó chậm rãi nói: "Phố Cao Thăng đường Quách Gia Đông, số 33, hộ gia đình có lan can màu xanh lục."

"Đó là cái gì?" Nhạc Chương bắt đầu nghi hoặc, nhìn quỷ sai trước mắt cũng không có ý muốn gây bất lợi gì cho cậu: "Ai khiến ngươi truyền lời?"

Quỷ sai kia nói xong liền chậm rãi xoay người đi mất, tiếng chuông chiêu hồn lần nữa vang lên khiến đầu óc cậu choáng váng một mảnh.

"Khoan, đợi đã..."

Nhạc Chương sốt ruột đưa tay muốn bắt, nhưng lại cảm thấy cánh tay nặng trĩu.

Hai mắt đột nhiên mở ra, đầu tiên nhìn thấy là trần nhà trắng như tuyết. Cậu thử đưa một cánh tay lên, vỏ chăn trên mặt lướt xuống.

"Nhạc Chương?" Tư Đồ nhìn cậu: "Gặp ác mộng?"

https://thuviensach.vn

"Không phải..." Nhạc Chương ngồi dậy, xoa xoa huyệt thái dương, cậu nhìn về phía Ân Thịnh: "Có quỷ sai đến tìm tôi."

Ân Thịnh sững sờ: "Tìm cậu làm gì?"

"Có người bảo hắn tới truyền lời." Nhạc Chương nói: "Phố Cao Thăng đường Quách Gia Đông, số 33, hộ gia đình có lan can màu xanh lục."

"Có ý tứ gì?" Tư Đồ cau mày hỏi.

"Không biết." Nhạc Chương lắc đầu, nhưng sắc mặt có chút không được tự nhiên.

Ân Thịnh liếc mắt nhìn cậu: "Đây là chỉ đường cho chúng ta sao? Chẳng lẽ là Hạng Quý Hiên làm?"

Tiểu Nhị quay đầu nhìn y: "Hạng Quý Hiên?"

"Trong đám chúng ta chỉ có hắn là minh sư, mà minh sư thì lại có thể giao thiệp cùng quỷ sai." Ân Thịnh ám chỉ nói: "Chỉ cần đốt đủ giầy tiền vàng mả, quỷ sai chắc chắn sẽ hỗ trợ."

Tiểu Nhị không dám tin há hốc miệng: "Thời đại này, thậm chí ngay cả địa phủ cũng nhận hối lộ!"

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 77

Phố Cao Thăng đường Quách Gia Đông.

Ân Thịnh đứng trước tòa nhà số 33, ngửa đầu nhìn lên.

Ở lầu bốn, quả thật có một hộ gia đình có lan can màu xanh lục, Ân Thịnh quay sang nhìn người bên cạnh.

"Cậu thấy thế nào?" Y vô cùng hứng thú hỏi.

Nhạc Chương hai mắt thâm đen, ngáp dài một cái: "Không nên hỏi tôi, tôi cũng không phải cảnh sát."

Khâu Lạc ở một bên nói: "Tại sao ngay cả tôi cũng phải đến..."

"Bởi vì nhân lực không đủ." Ân Thịnh ngắt lời cậu: "Không phải dạo gần đây cậu đang thực tập sao? Đây khẳng định là một cơ hội tốt."

Khâu Lạc bất đắc dĩ không lên tiếng, điện thoại trong túi khẽ rung mấy cái, lấy ra nhìn, là tin nhắn từ Giải Ứng Tông.

−−−− Buổi tối cùng nhau ăn cơm.

Khâu Lạc nhanh chóng nhắn lại một chữ "Được", ngẩng đầu liền thấy Ân Thịnh cùng Khâu Lạc đều nhìn về phía mình.

"Sao...Sao vậy?"

https://thuviensach.vn

"Không." Ân Thịnh thu hồi ánh mắt, xoay người đi về phía trước: "Con người Giải Ứng Tông thế nào?"

Khâu Lạc nghi hoặc trả lời: "Giải tiên sinh là một người tốt."

Nhạc Chương không quá để tâm tới cuộc nói chuyện không ý nghĩa của hai người kia, thẳng thừng nói: "Chúng ta giúp cảnh cục phá án có cái gì tốt? Có thể nhận được bổng lộc sao?"

"Không thể." Ân Thịnh dừng trước cửa lầu bốn, một lầu có hai hộ, y nhìn hai bên một chút, xác định là cánh cửa bên tay phải, giơ tay nhấn xuống chuông cửa: "Thế nhưng giải quyết sớm một chút, cậu mới có thể ngủ ngon giấc."

Tinh thần của Nhạc Chương vực dậy được đôi chút, chuông cửa vang lên, bất quá cả một hồi sau bên trong vẫn không có động tĩnh.

"Không có ai?"

Ân Thịnh đến gần mắt mèo quan sát một chút: "Mắt mèo đã bị chặn từ bên trong."

Nhạc Chương tựa ở bên tường chậm rãi hỏi: "Vậy bây giờ làm sao?"

Bọn họ không thể nhúng tay vào vụ án, mà ngay cả người sống ở đây là ai cũng không biết.

Trên lầu đúng lúc có người đi xuống, trong tay xách theo túi rác, thấy ba người họ vây quanh trên hành lang chật hẹp, người kia bỗng dừng lại.

Khâu Lạc vội hỏi: "Cho hỏi, anh có quen biết với chủ căn hộ này hay không?"

Người kia cảnh giác nhìn bọn họ: "Đòi nợ à?"

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh nhíu mày: "Không phải, hắn thiếu nợ sao?"

Người kia nhấc theo túi rác vượt qua ba người đi xuống dưới: "Bọn cho vây nặng lãi thường hay đến tìm hắn lắm, không chắc có ở nhà hay không nữa, cứ chờ thêm một chút nữa đi."

Nhạc Chương trừng mắt nhìn, tựa ở trên cửa lắng nghe một lúc.

Cậu đột nhiên "Suỵt" một tiếng, sau đó cố ý giẫm bước chân như đang đi lên cầu thang: "Tiên sinh! Thức ăn của ngài tới..."

Một mặt kỳ quái giả giọng, một mặt không ngừng ấn chuông cửa.

Khâu Lạc cùng Ân Thịnh đều ngạc nhiên nhìn cậu, cách một lúc, liền nghe bên trong thật sự có tiếng động.

Thanh âm ổ khóa cửa lần lượt từng cái mở ra, đám người Ân Thịnh trốn ở góc chết của mắt mèo, đợi đến cánh cửa chậm rãi hé ra một chút.

Ân Thịnh bất thình lình chộp lấy tay nắm cửa hung hăng kéo−−−−

Bên trong là một nam nhân trọc đầu, thoạt nhìn dáng vẻ đã hơn năm mươi, mặc áo ba lỗ, bộ mặt uể oải không sao tả nổi. Có điều hiện tại hết thảy uể oải đều biến thành kinh hãi.

"Các người...!" Hắn theo bản năng muốn chạy, nhưng nhìn một lượt diện mạo của bọn họ xong lại cau mày: "Các người là ai?"

Ân Thịnh nhàn hạ nói: "Không phải tới tìm ông để đòi tiền, chỉ là muốn hỏi chút chuyện."

Nam nhân hồ nghi nhìn bọn họ, Nhạc Chương từ trong túi tiền rút ra vài tờ đưa đến: "Trả lời xong sẽ cho ông."

Nam nhân lập tức gật đầu.

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh ló đầu nhìn vào bên trong, một đống đồ ăn đặt ở trong này quá lâu liền bốc mùi hôi thối không chịu được.

"Có phải ông quen biết một người tên Kim Đại Chung?"

Nam nhân không hiểu mô tê: "Ai cơ?"

Ân Thịnh lại đổi vấn đề: "Còn Trình Khải Tiêu thì sao?"

Nam nhân lại tiếp tục không hiểu: "Là ai?"

Ân Thịnh mở miệng muốn hỏi tiếp, Nhạc Chương đứng bên cạnh lại phất tay: "Thôi được rồi, vậy ông nói rõ bối cảnh lai lịch của chính mình đi."

Vừa nói như thế, nam nhân đột nhiên cảnh giác hẳn lên, hắn làm ra dáng vẻ phòng bị: "Các người rốt cục là muốn làm gì?"

Khâu Lạc phun ra một câu: "Tổng điều tra nhân khẩu."

Nam nhân sững sờ: "Không phải mới tổng điều tra quá rồi sao?"

"Kiểm tra có chút thiếu sót." Khâu Lạc cười chân thật, nam nhân bán tín bán nghi, sau đó lại ngoài dự tính nói: "Tổng điều tra nhân khẩu còn muốn đưa tiền cho tôi làm gì?"

Nhạc Chương thiếu kiên nhẫn: "Đưa tiền thì mới có thể khiến ông bớt lằng nhằng lãng phí thời gian chứ sao!"

Nam nhân giật mình: "Ngoài này...Ngoài này không tiện nói chuyện, không bằng đi vào..."

Lời còn chưa dứt, Nhạc Chương liền đẩy hắn ra đi vào trong.

https://thuviensach.vn

Khâu Lạc và Ân Thịnh đều là do dự hồi lâu mới lấy hết dũng khí đi vào, vừa qua cửa, mùi hương khó ngửi kia lại càng nặng nề.

Nam nhân ngại ngùng mở cửa sổ, để thông thoáng một chút.

Ân Thịnh bước tới bên cửa sổ, kiên quyết không dộng vào bất cứ đồ vật gì ở nơi này.

"Uống nước không?"

Nhạc Chương cau mày: "Không cần, nói thẳng chính sự đi."

Nam nhân tuy rằng không minh bạch, bất quá vừa nhìn thấy tiền liền đàng hoàng nói: "Tôi họ Thạch, tên Thành, nhũ danh là Thạch Đầu. Ở thành phố A đã hơn ba mươi năm, tôi từ năm 20 tuổi đã đến đây ra sức làm việc, công việc gì cũng làm quá một chút, không kiếm được bao nhiêu, không có vợ con gì hết, chỉ mình tôi ở nơi này."

Ân Thịnh nhìn hắn: "Làm qua những công việc gì?"

Thạch Thành nói: "Bảo an, nhân viên bán hàng, thợ hồ, công nhân khuân vác, chuyển phát nhanh..."

Nhạc Chương nghe tới nghe lui cũng không nghe ra cái gì trọng yếu: "Công việc hiện tại là gì?"

"Nghỉ việc rồi..." Thạch Thành nói: "Từ một tháng trước, là sửa chữa đường ống."

"Tại sao lại nghỉ việc?" Khâu Lạc hỏi.

Thạch Thành nháy mắt có chút không được tự nhiên, sau đó nói: "Nợ...Nợ nần nhiều lắm, công việc kia kiếm không ra tiền."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh nãy giờ vẫn là nhìn ra bên ngoài cửa sổ lại đột nhiên thu hồi ánh mắt chuyển tới trên thân hắn: "Nợ tiền hắn là cần tiền gấp, dù cho có kiếm được ít đi chẳng nữa cũng sẽ không có không cần đến mới phải chứ?"

Nhạc Chương chỉ vừa lấy ra vài tờ tiền là lập tức có thể khiến hắn mở miệng nói chuyện, này nói rõ hắn đã vô cùng túng thiếu.

Thạch Thành có chút căng thẳng đan chặt hai tay: "Phải...Là bọn cho vay nặng lãi tìm tới công ty..."

"Gây sự? Vậy thì không phải do ông nghỉ việc mà là bị khai trừ?" Nhạc Chương híp mắt nhìn hắn.

Nam nhân lúng túng: "A...Bị khai trừ."

Ân Thịnh đi tới, bình tĩnh nhìn hắn: "Ông đã làm gì đến mức thiếu tiền bọn cho vay nặng lãi?"

Thạch Thành mở miệng: "Cái này...Cái này có liên quan đến công việc của các người đâu."

Khâu Lạc đột nhiên thở dài, nghiêm túc nói: "Thành thật mà nói, chúng tôi thật ra là cảnh sát."

Cậu giơ ra một tấm thẻ, ở trước mặt Thạch Thành quơ quơ: "Hiện tại đang điều tra một vụ án."

Nhạc Chương phụ họa: "Vụ tai nạn giao thông lần trước, cùng với sự kiện ba viên cảnh sát bị thương, chắc hẳn ông cũng đã xem báo rồi đúng chứ?"

Nam nhân kinh ngạc nhảy dựng: "Chuyện này thì có liên can gì tới tôi a?"

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh nhàn hạ nói: "Chỉ là muốn thu thập manh mối, vậy nên đừng hòng nghĩ đến việc lừa gạt chúng tôi."

Nhạc Chương gian trá nói: "Ngược lại nếu vụ án này không phá được, chúng tôi dù sao cũng đã cố gắng hết sức, không bằng tìm một người không có bối cảnh xã hội đến làm kẻ thế mạng..."

"Các người không thể làm vậy!" Nam nhân lại nhảy dựng lên: "Tôi không hề làm gì cả, các người, các người là muốn vu tội cho tôi!"

Khâu Lạc nhìn hắn: "Vậy ông mau nói thật đi."

Thạch Thành sắc mặt càng thêm trắng: "Tôi...Tôi...Dùng tiền quá phung phí thôi."

"Không có vợ con lại có thể phung phí đến mức độ này?" Ân Thịnh nhìn xung quanh một lượt: "Trong nhà cũng có người giúp việc quét dọn, cũng chẳng có món đồ gì đáng giá..."

Thạch Thành run run, quyết định nói: "Tôi nói thật! Tôi...Tôi chơi ma túy."

Nhạc Chương sững sờ, cậu và Khâu Lạc liếc mắt nhìn nhau: Chẳng trách làm sao cũng không chịu nói.

Ân Thịnh như đã dự đoán trước, không quá bất ngờ nhìn hắn: "Việc này bị công ty biết được?"

"Không có." Thạch Thành co rúm người ngồi xuống sô pha, đưa tay lau mồ hôi trên cái đầu đã sớm không còn một cọng tóc: "Tôi chỉ là...Cảm thấy làm cái nghề này quá nguy hiểm."

"Làm gì? Thợ sửa đường ống?" Nhạc Chương trợn to mắt ngạc nhiên: "Cái ngành nghề này rất nguy hiểm sao?"

https://thuviensach.vn

Bất quá Ân Thịnh như là nghĩ đến cái gì, nhìn hắn chằm chằm: "Ông đã thấy được cái gì rồi?"

Vừa nói như thế, Khâu Lạc thoáng cái hiểu ra. Cậu đập tay một cái: "Tôi biết rồi! Ông đã nhìn thấy được thứ gì đó!"

Nhạc Chương lườm Khâu Lạc, khinh bỉ sâu sắc đối với cái người vừa mô phỏng theo Ân Thịnh, chỉ là đơn giản đem câu nói từ nghi vấn đổi thành khẳng định.

Thạch Thành gật đầu: "Một tháng trước, tôi nhận được nhiệm vụ đến một trung tâm thương mại lớn ở trung tâm thành phố sửa chữa đường ống máy điều hòa..."

Đầu xuân, cận hè. Khí trời trở nên nóng bức lạ thường, các trung tâm thương mại lớn cũng cần phải tu sửa tân trang lại máy điều hòa không khí.

"Tôi lần lượt kiểm tra các mối nối, thời điểm dùng hệ thống màn hình kiểm tra phát hiện có một nơi nhiệt độ rất kỳ quái." Thạch Thành hồi tưởng: "Tôi liền xác định vị trí mối nối, sau đó cầm đèn pin đi tới kiểm tra. Đến nơi, tôi mới phát hiện chỗ mối nối liên thông với một kho ướp lạnh cỡ khủng."

"Là loại kho ướp lạnh có hệ thống chuyên dụng." Ân Thịnh nói

"Đúng là nó. Vì lẽ đó tôi cảm thấy rất kỳ quái." Thạch Thành nói: "Bởi vì nhiệt độ đường ống ở nơi này có hơi cao, tôi mới vội đi tìm chìa khóa, lúc vào bên trong khu ướp lạnh kiểm tra, lại phát hiện..."

"Cái gì?" Ba người khẩn trương.

"Bên trong không có thứ gì..."

Nhạc Chương trợn to mắt: "Ông đùa với tôi đấy à?!"

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh xua tay: "Không, đây mới chính là điểm kỳ quái."

Khâu Lạc cũng gật đầu: "Kho ướp lạnh trong một trung tâm thương mại lớn tại sao lại có thể trống không."

Thạch Thành: "Tôi chính là cảm thấy thập phần kỳ quái, ở trong kho ướp lạnh đi một vòng, cũng chẳng tìm thấy gì đặc biết, bất quá hơi lạnh không ngừng lan tỏa. Tôi lại không tiếp tục nghĩ quá sâu xa, tắt đi hệ thống làm lạnh, mở miệng ống phía trên kho ướp lạnh trèo lên bò vào trong.

Thạch Thành nói tới đây, thanh âm có chút run, đại khái là không muốn nhớ lại.

"Tôi ở trong ống dẫn cầm đèn pin kiểm tra hệ thống lắp đặt, còn không có nhìn kỹ, chợt thấy cửa kho phía dưới mở ra. Có mấy người cầm thứ gì đó đi vào, bọn họ không phát hiện tôi, cũng không phát hiện hệ thống làm lạnh đã ngừng hoạt động, sau khi bọn họ bỏ thứ trên tay xuống liền lập tức rời khỏi."

"Tôi không quá để tâm, dù sao chỗ này của tôi đã có một xâu chìa khóa, bon họ có khóa cửa kho rồi tôi cũng vẫn có thể dễ dàng mở ra. Kiểm tra đường ống xong cũng không nhận thấy có gì bất ổn, nhiệt độ hơi cao có lẽ là bởi vì trong kho ướp lạnh không đặt đồ vật, hệ thống làm lạnh lại mở xuyên suốt nên mới như vậy đi."

"Sau khi bò xuống khỏi đường ống, vì tò mò, tôi mới tiến đến gần cái thứ đồ vật vừa mới được mang vào." Thạch Thành cả người run lên: "Đó là một kiện hàng màu đen, xem bề ngoài rất lớn, tôi chỉ vạch ra một chút nhìn vào trong liền thấy..."

Thạch Thành nuốt xuống ngụm nước bọt, hạ thấp giọng: "Một cái tay..."

Khâu Lạc hít một hơi khí lạnh, Nhạc Chương cũng là ngây ngẩn cả người: "Kho ướp lạnh dùng để cất giữ...Người?"

https://thuviensach.vn

Thạch Thành lắc đầu: "Tôi không biết rõ, bất quá theo những gì tôi nhìn thấy thì đúng là vậy." Hắn liếm liếm đôi môi khô nứt: "Tôi sợ bị bọn họ phát hiện, nên không ra ngoài bằng cửa chính mà là bò trở lại ống dẫn, từ một vị trí khác leo xuống, còn lén lút trả lại chìa khóa."

"Sau đó thì ông quyết định nghỉ việc?" Khâu Lạc hỏi.

"Ân." Thạch Thành gật đầu: "Phát hiện ra chuyện như vậy, còn ai dám tiếp tục đi làm a? Lỡ như bị diệt khẩu..."

Ân Thịnh đăm chiêu: "Là trung tâm thương mại nào?"

"Nơi đó chỉ có một trung tâm thương mại lớn thôi." Khâu Lạc nói: "Tôi đã từng làm thêm ở đó."

"Phải quay về tra xem có quan hệ gì với Kim Đại Chung hay không." Ân Thịnh đứng lên đi ra ngoài, Thạch Thành ở phía sau gọi: "Các người không bắt tôi sao?"

"Đó là chuyện của cảnh sát." Ân Thịnh thuận miệng nói, nói xong người đã ra khỏi cửa.

Nhạc Chương đem tiền đặt lên bàn, suy ngẫm một chút, lại rút về một tờ: "Tôi cũng không mang theo bao nhiêu tiền, cho tôi lại một tờ để buổi trưa còn ăn cơm nữa nhé."

Thạch Thành: "..."

Mãi cho đến khi ba người đều đã rời khỏi, một hồi lâu sau Thạch Thành mới đột nhiên có phản ứng.

Bọn họ không phải cảnh sát?! Vậy thẻ chứng nhận vừa nãy hắn nhìn thấy là cái gì?

https://thuviensach.vn

Trong xe taxi dưới lầu, Khâu Lạc đem bằng lái cất vào, Nhạc Chương cạn lời nhìn cậu: "Cậu thế nhưng lại học thói xấu, dám lừa gạt người khác."

Khâu Lạc cầm bằng lái quơ quơ, cậu lên mạng mua một cái ví da nhỏ rất giống với ví đựng thẻ chứng minh cảnh viên, còn có thể yêu cầu chủ shop in lên trên nhiều mẫu hình huy chương khác nhau.

Vậy nên liếc mắt một cái, thật đúng là cùng thẻ chứng minh cảnh viên giống nhau như khuôn đúc.

Khâu Lạc đắc ý: "Giải tiên sinh nói, bất cứ lúc nào cũng đều phải dụng tâm một chút."

Nhạc Chương tuy rằng thừa nhận chiêu này hữu dụng, thế nhưng...Cậu nghĩ thầm: Chữ "tâm" ở đây là được hiểu theo nghĩa đen hay nghĩa bóng vậy?

Giải Ứng Tông anh ta dám chắc Khâu Lạc sẽ không vì giả danh cảnh sát mà bị bắt giữ?!...

Tác giả có lời muốn nói:

Khâu Lạc: Giải tiên sinh, bọn họ nói tôi phạm pháp...

Đại luật sư Giải: Không hề gì, dù sao cũng đã có tôi ở đây... (￣(工)￣)

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 78

Trên đường đến trung tâm thương mại, Khâu Lạc tò mò hỏi Nhạc Chương: "Người nói cho anh biết đầu mối này là làm sao mà biết được?"

Nhạc Chương nhún vai, Ân Thịnh thấy vậy mới nói: "Hạng Quý Hiện lúc này thật giống như là người bên phía Kim Đại Chung...Tuy nói vậy, nhưng lại không hoàn toàn chính xác."

Chí ít từ việc cáo mật có thể xác định đối phương đang giúp bọn họ. Còn mục đích là gì thì...

Ân Thịnh cũng có chút không nắm bắt được, Hạng Quý Hiên hắn là kiểu mẫu những người không quen biểu đạt tâm tình, vậy nên không cách nào biết được trong đầu hắn đang nghĩ gì.

Khâu Lạc hỏi: "Lần này có thể tóm được điểm yếu của Kim Đại Chung sao?"

Ân Thịnh chậm rãi nói: "Nếu chúng ta đánh bất ngờ, biết đâu chừng sẽ có thể."

...

Ở một diễn biến khác, Tư Đồ còn đang ngồi trên giường đôi co cùng tổ trưởng tổ trọng án.

"Nghe tôi nói này!" Tư Đồ quát: "Chúng tôi sẽ không cùng các người cướp công có được chưa? Tôi cần cảnh cục phái người trợ giúp..."

https://thuviensach.vn

Người phía bên kia đầu dây cắt ngang lời Tư Đồ, không biết đối phương nói gì, chỉ thấy sắc mặt Tư Đồ càng lúc càng khó coi.

"Anh là nói bất luận Ân Thịnh bọn họ xảy ra chuyện gì cũng đều không liên quan đến các người?"

Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị giật thót tim, bọn họ hiện tại đang trong tình trạng bắt buộc phải nghỉ phép, không có quyền điều động bất kể một ai trong cảnh cục, nhóm Ân Thịnh đi trước điều tra như vậy, nhưng nếu như không có tiếp viện hỗ trợ...

Bọn họ đều có thể tưởng tượng được cảnh tượng ba người Ân Thịnh, Nhạc Chương, Khâu Lạc cùng xông vào đầm rồng hang hổ sau đó bị bao vây không người cứu giúp. Trong lòng một mảnh lạnh băng.

"Anh..." Tư Đồ tay siết chặt điện thoại, tức giận đầy mặt: "Coi như tôi nợ anh ân tình lần này! Tôi cầu xin anh!"

Tiểu Nhị trợn to hai mắt, cậu biết sếp của mình cùng tổ trưởng tổ trọng án luôn bất hòa, hai bên đều là cao thủ phá án, cũng đều là những ngôi sao tinh anh của ngành cảnh sát, nguyên bản kiêu căng tự mãn khiến cả hai không vừa mắt nhau, nhưng bây giờ Tư Đồ thế nhưng lại...Cúi đầu?!

Tiểu Nhị và Hồ Diệp nhìn nhau, cảm giác được nội tâm đối phương mạnh mẽ chấn động.

Vì Ân Thịnh...Sếp của bọn họ vốn dĩ không gì là không thể cũng trở nên chật vật đến như vậy.

Cố Thành ở bên cạnh yên lặng nhìn, mãi đến khi Tư Đồ cúp điện thoại, sau đó hung tợn ném lên giường.

"Sếp..." Tiểu Nhị lo lắng nhìn hắn. Sắc mặt sếp bây giờ chính là cực kì không ổn a...

https://thuviensach.vn

"Đám người kia nhất quyết không chịu hỗ trợ." Tư Đồ nói: "Trước khi tìm được chứng cứ xác thực, bọn họ không muốn bứt dây động rừng."

Hồ Diệp tuy rằng có tức giận, nhưng anh biết tổ trọng án kỳ thực không làm gì sai. Muốn trách cũng chỉ có thể trách bọn họ quá nôn nóng...

"Sếp." Hồ Diệp chỉnh đốn tâm tư: "Người của tổ trọng án là có phương pháp phá án riêng, bọn họ sẽ tự có hành động, anh đừng nên kết thêm thù oán với họ..."

"Chúng ta có khi nào mà không cùng bọn họ có thù oán?" Tiểu Nhị liếc mắt nhìn anh: "Đội phó, thành thật mà nói tôi cùng rất chán ghét đám người của tổ trọng án."

Hồ Diệp ngạc nhiên nhìn cậu, Tiểu Nhị là bị nhập hồn rồi sao? Như thế nào lại đột nhiên trưng ra bộ dáng nhị thế tổ*...Lại còn giáo huấn anh?

*Nhị thế tổ: Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phú tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp.

"Trước khi gia nhập cảnh cục, tôi đã điều tra qua tổ trọng án rồi. Cả một đám bọn họ không được lòng người, ở cảnh cục danh tiếng cũng không được tốt, suốt ngày thần thần bí bí, tuy rằng mỗi một cá thể đều là tinh anh từ trường cảnh sát, bất quá tính cách khác biệt, sẽ không phối hợp với nhau. Nói đơn giản chính là hoàn toàn không có ý thức của một "Tổ". Bọn họ làm gì cũng chỉ đơn giản báo cáo với tổ trưởng một tiếng rồi đơn độc hành động, mà tổ trưởng kia..."

Cậu liếc mắt nhìn Tư Đồ: "Có người nói tổ trưởng kia trước đây là tốt nghiệp cùng một trường với sếp."

"Hắn ta trên tôi một khóa." Tư Đồ nói: "Thời điểm còn chưa tốt nghiệp, ở trường hắn được xem như là một huyền thoại."

https://thuviensach.vn

"Cái này tôi cũng đã điều tra." Tiểu Nhị gật đầu như đúng rồi: "Là một người rất khó tiếp xúc, không thể đoán mò."

Hồ Diệp sững sờ nhìn Tiểu Nhị nửa ngày: "Cậu điều tra những thứ này để làm gì?"

"Bởi vì phải hiểu rõ a." Tiểu Nhị chớp mắt mấy cái, vô tội nói: "Tôi chẳng lẽ không nên biết kẻ thù của sếp là ai sao?"

"Kẻ thù..." Hồ Diệp đỡ trán, bọn họ tuy rằng bất hòa nhưng dù sao cũng đều là đồng nghiệp đi: "Nếu như cậu chịu dùng tinh thần bát quái này của mình để phá án dù chỉ một phần trăm thôi thì tốt phải biết."

Tiểu Nhị "Ách" một tiếng, còn chưa kịp phản bác, Cố Thành đột nhiên lên tiếng: "Đội trưởng Tư Đồ nếu không ngại, có thể để tôi giúp một tay không?"

Tiểu Nhị quay đầu nhìn y: "Giúp thế nào?"

"Địa chỉ mà Ân tiên sinh đã nhắn tới, cách đó không xa có một trại huấn luyện." Cố Thành lấy điện thoại ra, nhanh tay nhấn một dãy số, giơ lên cho mọi người cùng xem: "Đúng lúc tôi có người anh họ huấn luyện lục quân ở đó."

Tư Đồ hai mắt sáng lên: "Anh là nói..."

"Nếu cần, bọn họ sẽ cải trang. Cho dù bị tố giác, cũng có thể nói là đang diễn tập."

Tiểu Nhị đột nhiên vỗ tay: "Cái này được!"

Tư Đồ cũng gật đầu: "Vậy thì xin nhờ vào anh!"

"Tôi đi nữa!" Tiểu Nhị bất ngờ lôi hành lý dưới giường ra muốn thay quần áo, Hồ Diệp trợn to mắt: "Cậu đi làm gì?!"

https://thuviensach.vn

"Đi giúp một tay a!" Tiểu Nhị nghiêm túc nói: "Sếp với đội phó cứ yên tâm nghỉ ngơi cho thật tốt!"

Tư Đồ cùng Hồ Diệp trong lòng cùng lúc hò hét: Cậu đi chúng tôi trái lại càng không thể yên tâm nghỉ ngơi!!

Cố Thành phảng phất biết bọn họ lo lắng, nói: "Tôi cũng đi, như vậy cũng thuận tiện liên hệ cùng người phía bên anh họ hơn."

Tư Đồ do dự một chút, bất quá tạm thời không còn biện pháp nào khác, đành phải gật đầu đồng ý.

"Cố tiên sinh..." Hắn ngừng một chút lại nói: "Tiểu Nhị cũng xin nhờ vào anh."

Tiểu Nhị vỗ ngực: "Yên tâm! Tôi sẽ bảo vệ anh ta mà!"

Tư Đồ đỡ trán: Hắn lo lắng chính là ở điểm này...

...

Ba người nhóm Ân Thịnh cùng đi đến trung tâm thương mại, đến nơi trước tiên ẩn nấp sau bồn cây cách đó không xa, quan sát tứ phía.

"Bãi đậu xe lộ thiên ở cửa trước có camera." Nhạc Chương hơi híp mắt nói: "Cửa ra vào cũng có."

"Cậu nói xem liệu có trùng hợp đến mức Kim Đại Chung ngày hôm nay vừa vặn ngồi ở trước màn hình giám sát?" Ân Thịnh hỏi.

Khâu Lạc và Nhạc Chương đều có chút không thể nắm bắt: "Kim Đại Chung mỗi ngày hắn là rất bận đi..."

"Thế nhưng hắn rất cẩn thận." Ân Thịnh nói: "Chi tiết càng nhỏ hắn càng sẽ không bỏ qua, nếu như hôm nay bọn họ vận chuyển thi thể...Có thể hắn

https://thuviensach.vn

sẽ đích thân giám sát."

"Vậy bây giờ làm sao..." Nhạc Chương mở to đôi mắt sáng như châu ngọc: "Không bằng gọi một linh hồn vào trong xem?"

"Nếu như Kim Đại Chung đã có mặt, Trình Khải Tiêu nói không chừng cũng ở đây." Ân Thịnh lắc đầu: "So với ba người chúng ta cải trang đi vào, dùng hồn phách càng dễ bị phát hiện."

Nhạc Chương chớp mắt mấy cái: "Vậy thì quyết định cải trang đi."

Ân Thịnh quay đầu nhìn hắn: "Cải trang như thế nào?"

Khâu Lạc từ lúc bắt đầu liền cặm cụi ngồi viết viết vẽ vẽ gì đó trong quyển sổ tay, lúc này mới cầm lên cho hai người xem: "Đây là khu bán phục sức (y phục và trang sức), từ thang máy đi xuống là siêu thị, phía ngoài siêu thị là khu ăn vặt. Kho ướp lạnh hắn là nằm ở khu vực lối đi chuyên dụng dành cho nhân viên bên này..."

Cậu cầm bút chỉ chỉ, sau đó nói: "Ba người chúng ta đi cùng nhau sẽ rất dễ bị phát hiện, không bằng chia nhau ra hành động."

"Này cũng là một biện pháp." Ân Thịnh gật đầu: "Khâu Lạc sẽ tiến vào trước, sau đó là cậu, cuối cùng là tôi."

Khâu Lạc chưa từng bị đám người Kim Đại Chung nhìn thấy qua, có lẽ sẽ không gây sự chú ý nhất. Huống hồ cậu ấy lại mang dáng vẻ của một sinh viên.

Khâu Lạc gật đầu, xé ra bản đồ tự phác thảo đưa cho hai người họ, đứng lên đi thẳng sang phố đối diện.

Trong phòng điều khiển, vô số màn hình trái phải không ngừng truyền đến hình ảnh thu được từ camera. Màn hình giám sát ở cửa ra vào xuất hiện

https://thuviensach.vn

một thanh niên quải túi chéo vai, đối phương sau khi vào cửa liền hướng về phía thang máy trực tiếp đi thẳng xuống siêu thị dưới tầng hầm. Người ngồi phía trước dãy màn hình giám sát chậm rãi nhịp nhịp ngón tay, đột nhiên−−−− ngón tay của hắn khựng lại.

Trong màn hình xuất hiện một nam nhân với khuôn mặt búp bê, hai tay cắm vào túi quần ngáp dài một cái, cậu ta chậm rãi tiến vào trung tâm, sau đó cũng bước vào thang máy. Bất quá không phải đi xuống siêu thị, mà là muốn lên khu bán phục sức.

"Tiên sinh..."

Một người giám sát khác nữa tựa hồ cảm nhận được cái gì nhìn sang nam nhân nọ.

Nam nhân trầm mặc một chút, chậm rãi đứng lên khỏi ghế dựa: "Các người tiếp tục xem đi."

"Vâng."

Cửa phòng điểu khiển bị kéo mở, đôi chân mang giày da đen bóng từ trong bước ra, có thể nhìn thấy chủ nhân đôi giày là nhắm về phía thang máy mà đi.

Nam nhân rời đi không được bao lâu, camera ở cửa chính lại xuất hiện một bóng người.

Đối phương vận trang phục nhạt màu, khuôn mặt thanh tú mang theo một tia lãnh đạm khó nắm bắt.

Hai mắt y hữu ý vô tình liếc nhìn camera, sau đó hững hờ tiến thẳng vào trung tâm thương mại.

https://thuviensach.vn

Khu bán phục sức tại tầng hai, Nhạc Chương mang theo hai con mắt thầm quầng trăm ngàn tẻ nhạt lướt qua vô số tủ kính rực rỡ màu sắc. Tuy tất cả đều là nữ trang, cậu thân là nam nhân lại ở đây dạo quanh tựa hồ có chút kỳ quái, nhưng mà bởi vì khuôn mặt đẹp đến không còn chỗ chê, liên tiếp có rất nhiều nữ nhân viên bán hàng vừa nhìn thấy cậu liền không chút hoài nghi, cho rằng đây khẳng định là một thanh niên lần đầu mua quà cho bạn gái nên mới phải ngập ngừng chọn lựa như thế.

"Tiên sinh..."

Khi cậu lần thứ ba đảo qua cùng một cửa tiệm, nhân viên bán hàng bên trong không nhịn được lên tiếng.

Nhạc Chương thu hồi vẻ chán chường trên mặt, trưng ra một nụ cười đặc biệt tỏa nắng: "Có chuyện gì sao?"

Nhân viên bán hàng vừa bắt gặp nụ cười kia của cậu, không nhịn được nét cười trên mặt cũng càng thêm rực rỡ: "Có cần giúp gì không ạ?"

Nhạc Chương đưa tay gãi gãi mặt: "Ách..."

Nhân viên bán hàng thế nhưng tiến lên vài bước: "Đây đều là những mẫu quần áo mùa hạ mới nhất vừa được tung ra thị trường. Ngài đây chọn cho bạn gái một cái đi."

Nhạc Chương hắc hắc cười hai tiếng: "Nhìn ra được sao?"

Nhân viên bán hàng nở nụ cười: "Ân, rất rõ ràng nga."

Nhạc Chương mím mím môi, có chút không quen chỉ chỉ một cái váy xếp li bên tay trái tủ kính: "Cái này...Ân...Có màu nào khác không?"

"Có." Nhân viên bán hàng cầm lấy một quyển catalogue, lật tới một trang trong đó rồi đưa lên cho cậu xem: "Có hết thảy bốn màu."

https://thuviensach.vn

Nhạc Chương sơ lược nhìn qua: "Màu xanh lá nhìn có vẻ ổn."

"Bởi vì chất liệu bằng thun." Nhân viên bán hàng giải thích: "Nên mặt vào không hề khó, xin hỏi bạn gái tiên sinh vòng eo cỡ bao nhiêu?"

Nhạc Chương há miệng, đánh giá nữ nhân trước mặt một hồi: "Ân...Cỡ như cô."

Nhân viên bán hàng ngẩn người, cúi đầu nhìn nhìn thân thể được bao bọc bởi lớp đồng phục của chính mình: "Nhìn...ra được sao?"

Nhạc Chương tằng hắng một cái: "Tôi là nói...Ân, dáng người cỡ như cô."

"Nga." Nhân viên bán hàng nhìn cậu không chút nghi ngờ, đi vào gói chiếc váy: "Xin hỏi ngài trả bằng tiền mặt hay là quẹt thẻ?"

"Quẹt thẻ đi." Nhạc Chương lấy ra ví tiền, đột nhiên nói: "Cái kia...Còn có một việc..."

"Ân?"

"Ở đây có nhà vệ sinh không?"

Nhân viên bán hàng sững sờ, chỉ ra ngoài hành lang: "Bên kia có biển chỉ dẫn..."

"Tôi không quen dùng nhà vệ sinh công cộng." Nhạc Chương đỏ mặt nói: "Ngoài chỗ đó ra có nhà vệ sinh riêng nào không?"

Nếu như đổi thành người khác, có lẽ nhân viên bán hàng cũng sẽ không nói "Có", thế nhưng hiện tại đối tượng lại là Nhạc Chương. Cậu thanh niên với nụ cười tỏa nắng, tướng mạo được người người yêu thích, thêm vào dáng vẻ ngượng ngùng dễ đỏ mặt...

https://thuviensach.vn

Nhân viên bán hàng cảm giác chính mình trong nháy mắt mẫu tính quá độ.

"Có." Cô dẫn Nhạc Chương đến cánh cửa nhỏ bên cạnh buồng thử quần áo: "Sau cánh cửa này là lối đi chuyện dụng dùng để nhập hàng của nhân viên, từ nơi này đi xuống một tầng, cuối hàng lang sẽ có nhà vệ sinh riêng."

"Cảm ơn!" Nhạc Chương lại cười, cười đến xán lạn, khiến nhân viên bán hàng ngây ngây ngất ngất.

Cậu mở cửa, đi thẳng tới đầu cầu thang, không quên lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho hai người kia.

"Lẻn vào thành công."

Cùng lúc, Ân Thịnh và Khâu Lạc cũng đã tìm được lối đi chuyên dụng dành cho nhân viên, ba người xác định vị trí lẫn nhau, sau đó phân công cùng tìm đường đến kho ướp lạnh.

"Chỗ này hình như không có camera a." Nhạc Chương lầm bầm lầu bầu, mỗi khi nhìn thấy ngả rẽ liền cảnh giác nhìn hai bên trái phải một chút.

Thời điểm cậu lách người qua một đống thùng các tông, cũng tức là kho ướp lạnh đã gần trong gang tấc, thì bỗng một cánh tay từ trong một phòng làm việc tối om duỗi ra bịt lấy miệng cậu.

"A!"

Nhạc Chương cả kinh, còn chưa kịp phản kháng, đã bị lôi vào bên trong.

"Sao cậu lại tới đây?"

Người nọ ôm cậu nấp ở sau cửa, thân thể hai người cơ hồ áp sát vào nhau, có thể cảm nhận được rất rõ hô hấp của đối phương. Nhạc Chương

https://thuviensach.vn

vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc, biểu tình trên khuôn mặt nhất thời đông cứng.

Vis: Không hiểu sao rất có cảm tình với Hạng Quý Hiện, nhất là đoạn "đôi chân mang giày da đen bóng...", cứ khiến tôi liên tưởng tới mấy anh nằm vùng ngầu ngầu trong phim TVB :v:v:v:v:v

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 79

Nhạc Chương bị nam nhân ấn ở trên tường, một tay hắn bịt lấy miệng cậu. Thật rõ ràng cảm nhận được lòng bàn tay mềm mại của nam nhân chạm vào bờ môi, Nhạc Chương nhất thời lúng túng.

"Cậu tới nơi này làm gì?" Nam nhân thấp giọng nói: "Điều tra Kim Đại Chung là chuyện của cảnh sát, nơi này rất nguy hiểm, cậu bây giờ rời đi vẫn còn kịp."

Nhạc Chương bình tĩnh nhìn nam nhân một lúc, chậm rãi lắc đầu.

Nam nhân hơi buông tay, dùng ánh mắt để dò hỏi nguyên nhân. Nhạc Chương nhìn khuôn mặt khuất sáng của hắn, khuôn mặt này đã từng quen thuộc đến như vậy, hiện tại thoạt nhìn lại có chút xa lạ không quen.

Khuôn mặt so với trong trí nhớ càng thêm rõ nét, thân hình cũng càng thêm rắn rỏi, thời điểm mười mấy tuổi rõ ràng là một thằng bé gầy tong teo, ấy thế mà lúc này so với mình lại còn cao hơn cả một cái đầu.

Quả nhiên không gì có thể địch nổi thời gian a...

"Cậu tại sao lại ở đây?" Nhạc Chương mở miệng: "Tại sao lại giúp đỡ Kim Đại Chung?"

Hạng Quý Hiên. Người này đã từng cùng mình lớn lên trong cô nhi viện, quan hệ khi ấy thực mật thiết, chỉ là sau đó từ quen thuộc nhất lại trở thành phi thường xa lạ, cậu đối với hắn đoạn tình cảm này không biết là có bao nhiêu phức tạp.

https://thuviensach.vn

"Có chút việc..." Dường như là câu thiền ngoài cửa miệng của hắn, nam nhân lại qua loa: "Cậu liên lạc với Ân Thịnh, để cậu ta cũng mau rời khỏi..."

"Không được." Nhạc Chương cau mày: "Chúng tôi tới chính là để bắt thóp."

"Tôi truyền tin tức là vì muốn cậu đem tin tức tiết lộ cho cảnh sát." Hạng Quý Hiên ngữ khí không tốt nói: "Ai cho phép cậu tự mình tới đây?"

Lại còn tay không tấc sắt, bên ngoài cũng chẳng có chi viện. Đây là tự mình nhảy vào hố lửa sao?!

"Lực lượng cảnh sát hiện tại không giúp được gì." Nhạc Chương đẩy tay hắn ra: "Nếu có nguy hiểm, tôi và Ân Thịnh tự khắc biết rời đi."

"Này là một trong số những bí mật của Kim Đại Chung, hắn trông coi rất gắt gao, không phải dễ mà trà trộn vào đâu!"

"Tại sao cậu lại giúp Kim Đại Chung?" Nhạc Chương nhất quyết hỏi cho ra lẽ. Cậu không tin nam nhân có lòng tự trọng cao hơn trời này lại sẽ vì Kim Đại Chung mà dốc lòng phục vụ.

"...Tôi sẽ giải thích sau." Hạng Quý Hiên kéo cửa quan sát bên ngoài, xác định không có ai mới quay đầu nhìn người phía sau: "Tôi yểm trợ cho cậu, cậu rời đi trước..."

Lời còn chưa dứt, Nhạc Chương đã lách mình lao ra ngoài. Cậu một mặt cấp tốc gửi tin nhắn cho Ân Thịnh cùng Khâu Lạc, mặt khác lại chạy thẳng đến mục tiêu.

Hạng Quý Hiên nghiến răng, mặt rất nhanh đã biến sắc. Hắn nhấc chân muốn đuổi theo, điện thoại di động lại đột nhiên vang lên.

https://thuviensach.vn

Trên màn hình không ngừng lóe sáng hiển thị rõ ba chữ−−−− Kim Đại Chung.

"Uy..."

Trong nháy mắt, thanh âm của nam nhân khôi phục lạnh lùng, cảm xúc khẩn trương của một giây trước cũng yên tĩnh trở lại. Phảng phất một màn lo lắng vừa rồi căn bản chưa từng tồn tại.

"Cậu ở đâu?" Thanh âm của Kim Đại Chung nhỏ nhẹ truyền tới, còn có tiếng cười khúc khích của những nữ nhân mua vui bên cạnh.

"Tại trung tâm." Nam nhân trả lời, lại cất bước hướng tới kho ướp lạnh.

"Tôi vừa gọi điện thoại đến phòng điều khiển, bọn họ nói cậu đi rồi?" Kim Đại Chung hơi cao giọng, Hạng Quý Hiên biết gã đề cao cảnh giác, trong đầu rất nhanh đổi dòng suy nghĩ.

"Tôi chỉ là tại phòng điều khiển thấy được vài kẻ khả nghi."

"Vậy nên cậu mới đuổi theo? Kết quả thế nào?"

"Có lẽ là tôi đa nghi rồi." Hạng Quý Hiên nói: "Hiện tại tôi đang trông coi cửa lớn kho ướp lạnh."

Nói đến đây, hắn dừng bước tại ngả rẽ, hơi ló đầu, nhìn thấy trước cửa lớn kho ướp lạnh có ba người.

Nhạc Chương thấp giọng nói gì đó với Ân Thịnh, bọn họ cùng giăng ra kết giới, bao bọc cả ba trước tầm nhìn của camera trước cửa kho ướp lạnh. Từ trong camera theo dõi sẽ không thể nhìn thấy sự tồn tại của bọn họ.

Thế nhưng một khi mở cửa, sẽ không tránh khỏi bị phát hiện.

https://thuviensach.vn

Hạng Quý Hiên cau mày, người phía bên kia đầu dây lại nói vài câu, sau đó mới phân phó: "Lát nữa cậu thay ca với Trình Khải Tiêu đi, rồi tiếp nhận chuyện bên hắn mà làm."

Sự chú ý bị kéo trở lại, Hạng Quý Hiên hỏi: "Chuyện gì?"

"Cậu đi rồi sẽ biết." Kim Đại Chung cúp điện thoại.

"Thật phiền phức." Ân Thịnh lạnh lùng nhìn cửa lớn kho ướp lạnh, con mồi đang ở trước mắt, ấy thế nhưng lại chẳng thể vào!

"Đem camera theo dõi tháo xuống?" Khâu Lạc liên tưởng tới việc mà những tên cướp ngân hàng vẫn thường hay làm, không dùng bình xịt phun sơn lên camera thì cũng là lấy súng bắn bỏ.

"Cậu là muốn nói với tất cả mọi người chúng ta đang ở đây?" Nhạc Chương bất đắc dĩ: "Chúng ta hắn là phải lường trước, nơi này trọng yếu như vậy sao lại có khả năng không có giám sát."

"Vậy ngụy trang thôi." Khâu Lạc lại đề nghị: "Ví dụ như công nhân đường ống hay gì đó chẳng hạn..."

Hạng Quý Hiên trầm mặc tiêu sái bước tới. Khâu Lạc vừa quay đầu nhìn thấy sợ hết hồn, vội kéo kéo Ân Thịnh: "Có người đến!"

Ân Thịnh trấn tĩnh nói: "Cậu ấy không nhìn thấy chúng ta."

Hạng Quý Hiên dáng vẻ thoạt nhìn tựa như cái gì cũng không thấy, bất quá ánh mắt lại vô ý đụng phải ánh mắt của Nhạc Chương, cũng rất nhanh dời đi chỗ khác.

"Cậu ấy nhìn thấy?" Nhạc Chương nghi hoặc mở miệng.

Ân Thịnh cũng sững sờ, theo lý là sẽ không nhìn thấy, y quay đầu đăm chiêu nhìn ngả rẽ nơi hành lang.

https://thuviensach.vn

"Cậu nói cả hai khi nãy đã chạm mặt."

Nhạc Chương gật đầu.

"Cậu ta hẳn là vẫn luôn nhìn về phía này." Ân Thịnh sáng tỏ: "Thấy chúng ta giăng ra kết giới, vậy nên cậu ta biết chúng ta ở đây."

Quả nhiên, nhìn kỹ, ánh mắt Hạng Quý Hiên đã sớm phân li. Vừa rồi nháy mắt tiếp xúc bất quá chỉ là trùng hợp.

Hắn cũng không biết bọn họ cụ thể là ở nơi nào, chỉ biết đang cách mình không xa.

"Anh ta muốn làm gì?" Khâu Lạc dè dặt hỏi.

"Có thể...Là muốn giúp đỡ..." Ân Thịnh nhếch miệng: "Nếu để cậu ấy mở cửa, thì có bị camera theo dõi nhìn thấy cũng chẳng sao."

Dừng một chút, y đột nhiên nghĩ đến cái gì.

"Có phải lúc trước Giải Ứng Tông từng nói tổ trọng án đã cài người vào công ty Kim Long?"

Nhạc Chương cả kinh: "Cậu là nói Quý Hiên...Nằm vùng?"

"Không phải nằm vùng thì cũng là nội gián." Ân Thịnh nói: "Có điều không biết đám người của tổ trọng án làm sao tìm tới cậu ấy, cũng không biết họ thuyết phục cậu ấy đồng ý giúp một tay bằng cách nào."

Khâu Lạc cũng gật đầu: "Chính xác, so với để những người khác đi nằm vùng, để một minh sư đi nằm vùng càng hạ thấp tính cảnh giác của Kim Đại Chung. Đặc biệt là vào thời điểm hắn rất cần đến những người này."

"Nếu là vậy, sự tình càng thêm dễ dàng a." Ân Thịnh nhìn bóng lưng Hạng Quý Hiên, nam nhân chậm rãi mở cửa kho ướp lạnh, vừa mở được

https://thuviensach.vn

một nửa, điện thoại lại vang lên.

"Uy?"

Hắn rõ ràng cảm nhận được có ai nhẹ lướt qua lớp quần áo của hắn tiến vào bên trong.

"Cậu ở kho ướp lạnh làm gì?" Nói chuyện chính là Trình Khải Tiêu.

Hạng Quý Hiên nhìn thẳng về phía camera theo dõi, vẻ mặt lạnh lùng: "Kiểm tra."

"Ông chủ Kim đã nói bất luận là người nào cũng không thể tùy tiện mở cửa." Thanh âm Trình Khải Tiêu hiển nhiên đầy bất mãn: "Hành động này của cậu tôi sẽ nói lại với ông chủ Kim."

Hạng Quý Hiên sắc mặt không đổi: "Cho dù tôi nói là tôi đã nhìn thấy Ân Thịnh?"

"Cậu nói Ân Thịnh?!" Trình Khải Tiêu quát: "Chuyện như vậy sao không nói sớm? Cậu ta làm sao tìm được tới đây?"

"Tôi làm sao biết." Hạng Quý Hiên lạnh lùng nói: "Cũng có thể là đã nhìn lầm, vì để đề phòng vạn nhất tôi mới đến kiểm tra. Nếu như là thật, mà tôi lại bỏ qua, trách nhiệm này ông sẽ gánh sao?"

Trình Khải Tiêu bị chặn họng, lập tức cắn răng nói: "Tôi tới đó ngay đây!"

Cúp điện thoại, Hạng Quý Hiên đi vào bên trong, đóng cửa lại. Nơi này không có camera theo dõi, hắn nhìn thấy ba người nhóm Ân Thịnh giải khai kết giới.

"Nếu các cậu ngay từ đầu đã giăng kết giới, tôi khẳng định sẽ không phát hiện ra." Hạng Quý Hiên nói: "Lỡ như ngồi ở chỗ này chính là Kim Đại

https://thuviensach.vn

Chung hoặc là Trình Khải Tiêu..."

"Chỉ là dùng kết giới tiêu hao quá nhiều thể lực. Cho nên mới nói, vận may của con người cũng rất là quan trọng." Ân Thịnh quay đầu lại nhìn hắn: "Có thể kéo dài bao lâu?"

"Không quá năm phút đồng hồ."

Hạng Quý Hiên đi lên trước, đến sau mấy kệ hàng, bày ra ba cái túi lớn màu đen.

Ân Thịnh gần đây rất hay đi lại ở cảnh cục, vừa nhìn liền nhận ra ngay đó là túi chuyên dụng được dùng để đựng xác thường thấy ở tổ pháp y

Hạng Quý Hiên mở túi ra. Ba người nằm trong mỗi túi cũng chưa từng thấy qua, khuôn mặt xa lạ tái nhợt, tóc cùng lông mày đều kết thành một lớp băng mỏng.

"Là ba người phụ nữ." Nhạc Chương tiến tới, đeo găng tay giựt lấy tóc của ba người cho vào giấy ăn gói lại: "Đã lấy được DNA."

Khâu Lạc ở một bên cầm điện thoại, tách tách tách chụp liền mấy tấm ảnh, còn thuận tiện ghi hình. Đem cảnh vật chung quanh hết thảy thu lại.

"Bằng chứng!"

"Đây cũng không thể coi là bằng chứng." Ân Thịnh lắc đầu: "Có điều so với không có gì thì đã tốt lắm rồi."

Chí ít có thể khiến Kim Đại Chung sứt đầu mẻ trán một hồi.

"Hạng Quý Hiên?!"

Ngoài cửa vang lên thanh âm của Trình Khải Tiêu: "Mở cửa!"

https://thuviensach.vn

Chìa khóa kho ướp lạnh chỉ có hai cái, một trong số đó là Trình Khải Tiêu cùng Hạng Quý Hiên dùng chung.

Hạng Quý Hiên quay sang nhìn ba người họ, Nhạc Chương cự tuyệt nhìn vào mắt hắn, chuyên tâm giăng ra kết giới. Lúc này Hạng Quý Hiên mới mở cửa.

Nam nhân bên ngoài cau mày, ánh mắt hung tàn bước vào: "Có phát hiện gì không?"

Mũi của hắn giật giật, khứu giác như thể nhạy bén tựa thú hoang, ánh mắt hắn bất thình lình rơi xuống gần kệ hàng. Ba người nhóm Nhạc Chương đang nhẹ nhàng di chuyển về phía cửa liền dừng lại.

Lẽ nào hắn nhìn thấy? Ba người thầm nghĩ.

"..." Trình Khải Tiêu chậm rãi tiến lên trước, đưa tay ra thăm dò, ngón tay của hắn lúc này chỉ còn cách áo của Khâu Lạc vài centimet, tuy kết giới có thể tạm thời mê hoặc mắt người, nhưng không tài nào có thể khiến thực thể thật sự biến mất.

Ngay thời khắc đó, tim Hạng Quý Hiên như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Thế nhưng vẻ mặt vẫn như cũ thập phần bình tĩnh: "Không phát hiện được gì, có lẽ tôi đã nhìn lầm."

"Ân Thịnh xác thực rất khó đối phó." Trình Khải Tiêu quay đầu nói: "Lúc trước cậu ta còn làm rối loạn kế hoạch thu thập hồn phách của chúng ta ở bệnh viện!"

Thừa dịp nam nhân thả lỏng cảnh giác quay đầu thu tay về, ba người nhanh chóng hướng tới cửa. Chỉ là mới đi được vài bước, Trình Khải Tiêu lại đột nhiên nghiêng đầu đến.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của hắn cơ hồ là khóa chặt tại vị trí ba người đang đứng: "Tôi chung quy luôn cảm thấy..."

Hắn chậm rãi bước tới, hồ nghi nhìn nhìn chung quanh: "Luôn cảm thấy có một loại mùi vị vô cùng chán ghét."

Hạng Quý Hiên nhấc chân ra ngoài, vẻ ngoài thoạt nhìn như là không thèm để ý tới nam nhân kia: "Ông chủ Kim bảo tôi với ông thay ca."

"Nga..." Trình Khải Tiêu nhớ tới chuyện này: "Có cách thu thập hồn phách mới, cần cậu hỗ trợ. Lần trước quỷ sư của tôi suýt chút bị Ân Thịnh tóm, lần này chúng ta càng phải thêm cẩn thận."

"Quỷ sứ của ông suýt chút bị tóm, là bởi vì quá vô dụng." Hạng Quý Hiên đi tới cửa, cố ý kéo cửa mở hơi rộng, quay đầu lại nhìn nam nhân bằng ánh mắt khinh thường: "Tôi sẽ không phạm phải sai lầm như vậy."

Ba người nhóm Ân Thịnh lần này vọt thẳng tới cửa, mới vừa lách qua người Hạng Quý Hiên, Trình Khải Tiêu bên trong cũng đi ra theo.

"Là bởi vì lúc đó cái tên tiểu tử am hiểu kết giới kia cũng có mặt." Lời này vừa ra khỏi miệng Trình Khải Tiêu, Hạng Quý Hiên liền khựng lại. Hắn nhân cơ hội này ngừng ở cửa lâu một chút, bởi vì hắn không xác định được rõ ràng ba người kia đã đi ra hay chưa, đồng thời cũng có một phần nào nguyên nhân là vì câu nói này của đối phương.

"Ông là nói Nhạc chương?" Hạng Quý Hiên hỏi.

"Cậu có biết sao?" Trình Khải Tiêu khinh thường nói: "Một tên thầy phong thủy không đáng tín nhiệm, từ sáng đến tối không lo tính toán chuyện phong thủy mà cứ lo chạy theo đám cảnh sát làm gì cơ chứ? Thực sự không hiểu nổi người trẻ tuổi bây giờ..."

https://thuviensach.vn

"Cũng không biết tự mình tính toán trước, bằng không cũng sẽ không bị thương."

"Bị thương?!"

Nét mặt lạnh lùng của Hạng Quý Hiên thoáng cái chấn động.

Trình Khải Tiêu nghi hoặc nhìn: "Cậu rất quan tâm sao?"

"Không..." Hạng Quý Hiên nghiến chặt hàm răng: "Làm sao mà bị thương?"

"Thì không tập trung chú ý, bị quỷ sứ phá vỡ kết giới dẫn đến khí tức rối loạn, xem như là nội thương đi." Trình Khải Tiêu Nhìn đồng hồ đeo tay một cái: "Bây giờ cậu mau đi đến mục tiêu, tôi sẽ mở bản đồ dẫn đường trên điện thoại di động cho cậu."

"..." Hạng Quý Hiên không trả lời, sắc mặt nỗ lực duy trì ở trạng thái trấn tĩnh nhất. Bất quá Nhạc Chương nhìn thấy bàn tay hắn siết chặt, tựa hồ đang cố gắng nhẫn nại để không phải làm thịt Trình Khải Tiêu ngay tại chỗ này.

Ân Thịnh kéo tay áo Nhạc Chương, liếc mắt ra hiệu với cậu, ba người từ một đầu khác lẻn vào cầu thang thoát hiểm.

Từ cửa sau quay trở về trung tâm, Ân Thịnh giải khai kết giới, giọng điệu thở dài.

"Hạng Quý Hiên rất lo lắng cho cậu." Ân Thịnh hờ hững nói: "Ngoại trừ cái tên mù Trình Khải Tiêu ra, hắn là những người khác vừa nhìn vào liền có thể nhận thấy được đi?"

Khâu Lạc tương đối hiếu kỳ: "Anh Nhạc Chương, anh cùng vị tiên sinh kia..."

https://thuviensach.vn

"Cậu ta và tôi lớn lên đều dễ nhìn như thế." Nhạc Chương đảo mắt: "Bất quá nhìn dung mạo của tôi trẻ hơn cậu ta nhiều."

Khâu Lạc cùng Ân Thịnh liếc mắt nhìn nhau, thấy đối phương hiển nhiên nói lảng sang chuyện khác. Cũng không hỏi thêm nữa.

Ba người nhanh chóng đi khỏi trung tâm, thời điểm băng ngang qua đại sảnh, phía sau đột nhiên truyền tới thanh âm gọi bọn họ lại: "Vị tiên sinh kia!"

Thật trùng hợp làm sao, nhân viên bán hàng ở lầu hai đối Nhạc Chương nói.

"Đồ này của ngài..."

Ba người vừa quay đầu, vừa vặn ngay tầm của camera. Trình Khải Tiêu lúc này mới vừa đẩy cửa phòng điều khiển bước vào.

"A!"

Trình Khải Tiêu đột nhiên cầm điện thoại lên: "Bảo an ở khu vực A! Mau túm gọn ba người trước cửa thang máy lại cho tôi!"

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 80

Ân Thịnh vừa nhìn thấy bảo an ở cửa tay cầm điện thoại chân tiến về phía bọn họ, liền biết hết thảy hỏng bét rồi.

Bảo an nơi này toàn là lưng hùm vai gấu, hẳn là Kim Đại Chung đã cố ý chọn lựa. Trái lại ba người bọn họ, từ trên xuống dưới đều là một bộ dáng vẻ tay chân mảnh khảnh, dưới con mắt của nhiều người, cho dù có bản lĩnh cách mấy cũng không thể lấy ra dùng được.

"Ai sẽ đánh nhau đây?" Ân Thịnh ung dung thong thả bắt đầu xắn tay áo, Nhạc Chương cũng nóng lòng muốn thử, chỉ có Khâu Lạc ách một tiếng: "Tôi...Sẽ không..."

Ân Thịnh nới lỏng một cúc áo, trấn tĩnh nói: "Tôi cũng không."

Lời nói vừa thoát khỏi miệng rơi xuống đất, mấy tên bảo an kia đã dùng thân thể rắn chắc chặn trước cửa lớn.

"Xin mời ba vị tiên sinh theo chúng tôi đến văn phòng một chuyến."

Tâm tình Nhạc Chương vừa vặn không tốt, đi tới trước một bước, ngước đầu nhìn nam nhân cao hơn cậu cả một khúc, gương mặt búp bê thoáng cái tràn ngập bĩ khí: "Dựa vào cái gì hả? Cẩn thận tôi báo cảnh sát đấy!"

Ngón tay cậu chọt chọt vào khuôn ngực rắn chắc của nam nhân trước mặt, sau đó lại không chút biến sắc rụt tay về, trong lòng thầm nói: Da gì mà cứng quá vậy! Ngón tay đau chết đi được!

https://thuviensach.vn

Một đám nam nhân, anh nhìn tôi tôi nhìn anh một hồi, bỗng nghe từ trong bộ đàm có thanh âm phát ra: "Mặc kệ bọn họ nói gì, cứ việc bắt người trước."

Ân Thịnh nhận ra đó là thanh âm của Trình Khải Tiêu, ngẩng đầu lên nhìn camera theo dõi. Y khẽ giương lên khóe miệng, giơ tay thành hình chữ V hướng thẳng về phía camera, liền nghe thấy thanh âm của Trình Khải Tiêu thập phần tức giận lần nữa phát ra từ bộ đàm: "Nhanh đi, có đánh bị thương cũng không hề gì!"

Nhạc Chương bất đắc dĩ quay đầu nhìn Ân Thịnh: "Cậu sợ chưa đủ phiền phức sao?"

Sắc mặt Ân Thịnh như cũ không chút rúng động, nhìn khắp tứ phía một lượt: "Các người khẳng định ở đây ra tay đánh nhau sẽ không gây ảnh hưởng đến mọi người xung quanh?"

Đám bảo an lần lượt lấy ra dùi cui điện, liền nghe xung quanh vang lên vài tiếng la hét.

"Mệnh lệnh của ông chủ, chúng tôi làm sao có thể không nghe?"

Nói rồi khua khua dùi cui, xông tới!

Nhạc Chương là mò mẫm sống qua từng ngày ở cô nhi viện, đánh nhau cái loại hình này so với Ân Thịnh cùng Khâu Lạc thật ra dày dặn hơn nhiều. Cậu nghiên đầu né dùi cui điện, đưa tay muốn tóm lấy cánh tay đối phương, đồng thời nhắm thẳng vào giữ hai chân nam nhân đạp tới−−−− bất quá nam nhân thế nhưng lại ung dung tránh được.

Đã được huấn luyện qua! Nhạc Chương tăng thêm cảnh giác, cũng không dám tùy tiện tiến lên: "Ân Thịnh...Mấy người này cũng không phải chỉ được cái mã ngoài thôi a."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh gật đầu: "Nhìn thấy rồi."

Khâu Lạc cuống lên: "Làm sao bây giờ? Chỉ dựa vào sức của ba người chúng ta chắc chắn sẽ không thể trốn thoát!"

Ân Thịnh lại nhìn đồng hồ một chút: "Tôi đang đợi người."

"Đợi ai?" Nhạc Chương cùng Khâu Lạc đồng thanh.

Có điều Ân Thịnh còn chưa trả lời, một tên bảo an từ phía sau đã ghì lấy cổ Nhạc Chương, khí lực của nam nhân lớn vô cùng, Nhạc Chương bị siết chặt chẳng thể động đậy, Khâu Lạc sững người chưa kịp phản ứng, quai đeo cặp bỗng nhiên bị người ta giật ngược, cả người liền ngã ngửa ra sau.

Hai tên bảo an mỗi tên lấy ra một cái còng khóa cổ tay Nhạc Chương cùng Khâu Lạc, Ân Thịnh kinh ngạc: "Thậm chí cả còng tay cũng có?"

Còn lại một tên bảo an đứng đó đối mặt với y, hắn không nhịn được nói: "Ngoan ngoãn đưa tay ra, tôi cũng lười phải động thủ lắm."

Xem ra tên này thực sự rất lười biếng...

Ân Thịnh liếc nhìn đồng hồ đeo tay, lại nói: "Không đâu...Chúng ta vẫn là nên đánh với nhau một chút đi."

Dù sao cũng đã thủ thế sẵn, không đánh thì lại có chút lãng phí khí thế từ đầu tới giờ.

Nét mặt bảo an thiếu kiên nhẫn, lần này hắn không dùng dùi cui điện mà trực tiếp vung nắm đấm về phía Ân Thịnh. Thân thể Ân Thịnh linh hoạt vô cùng, thấp người né tránh công kích của nam nhân, đồng thời nhân lúc nam nhân còn chưa kịp phản ứng, năm ngón tay liền khép lại chọc thẳng vào dưới cánh tay nam nhân.

https://thuviensach.vn

Bảo an theo bản năng lùi ngược về sau, lại từ phía sau vung nắm đấm nhắm thẳng vào cổ Ân Thịnh. Ân Thịnh chẳng mấy để tâm, giơ tay kề sát bụng nam nhân "Ba" một tiếng dán lên tấm bùa chú vàng rực.

Nam nhân thoáng cái ngẩn người, chính vào giây phút ngắn ngủi này, Ân Thịnh lại nhanh tay thu bùa về, đồng thời co chân đá vào bộ phận ở giữa hai chân nam nhân.

"A!!!"

Nam nhân lập tức ngã lăn quay ra đất.

Nhạc Chương trợn mắt ngoác mồm: "Cậu..."

Ân Thịnh phủi phủi tay, liếc mặt nhìn nam nhân đang đau đến tái mặt ở dưới đất: "Lợi dụng cái bóng của hắn mà ra tay, loại phương pháp gian lận này người trẻ tuổi các cậu so với tôi càng hiểu biết rõ mới phải."

Khâu Lạc không nói gì, chỉ có Nhạc Chương là bĩu môi: "Xin hỏi lão gia ngài năm nay bao nhiêu tuổi rồi a..."

Bên này còn chưa lo xong, bảo an ở những khu vực khác cũng đã chạy tới. Lăn qua lăn lại với một tên còn có thể tạm chấp nhận, nhiều hơn nữa Ân Thịnh hiển nhiên không có biện pháp, y vừa muốn lên tiếng bảo không đánh, liền nghe bên ngoài truyền đến thanh âm huyên náo.

Tiểu Nhị cùng Cố Thành tiến vào trung tâm thương mại, theo sau còn có một đoàn nam tử trẻ tuổi mặc trang phục rằn ri.

"Ân tiên sinh!" Tiểu Nhị vừa nhìn thấy bọn họ đã sốt sắng hỏi: "Mọi người ổn cả chứ?"

Nhạc Chương giơ cao cổ tay bị còng khóa chặt lên: "Nhìn chúng tôi giống như rất ổn sao?"

https://thuviensach.vn

Trình Khải Tiêu từ trong thang máy đi ra, gương mặt âm trầm, tay chắp sau lưng. Trên mắt vẫn như cũ đeo kính râm, thoạt nhìn đặc biệt quái dị.

"Cảnh sát kiểm tra." Tiểu Nhị lấy ra thẻ cảnh viên: "Các người ở đây ầm ĩ cái gì?"

Cậu ra vẻ trịnh trọng, Trình Khải Tiêu vừa nhìn liền hiểu rõ, nếu bên kia đã diễn kịch, gã cũng sẽ không dễ dàng nhường nhịn.

"Cảnh sát tiên sinh, ba người này có khả năng đã lấy trộm gì đó trong trung tâm thương mại của chúng tôi."

"Nga?" Tiểu Nhị nhíu mày: "Có chứng cứ gì không?"

"Có camera theo dõi." Trình Khải Tiêu cười gằn: "Bằng không, kiểm tra trên người bọn họ là biết ngay."

Nhạc Chương có chút hồi hộp, cũng không phải là do bọn họ đã trộm đồ thật, chỉ là đã thu thập một ít chứng cứ trên người thi thể.

Có điều Trình Khải Tiêu sẽ ngốc đến mức tự mình chui đầu vào lưới? Cậu lập tức lại nghĩ tới Hạng Quý Hiên...

Lẽ nào toàn bộ thi thể đều đã được chuyển đi...

"Nếu đã nói vậy, cứ để tôi lục soát bọn họ một chút đi." Tiểu Nhị tiến lên trước một bước, Trình Khải Tiêu lại nghiêng người ngăn cản: "Tự nhân viên bán hàng của chúng tôi sẽ kiểm tra, không cần phiền tới cảnh sát tiên sinh."

Tiểu Nhị há hốc, còn chưa kịp phản bác, liền nghe Cố Thành lên tiếng trước: "Đã lục soát xong, không có đồ vật khả nghi."

Trình Khải Tiêu hốt hoảng quay đầu, nhìn thấy một nam nhân trên tay cầm máy ảnh, gã liền trợn to mắt nhìn những bảo an kia: "Các người để hắn

https://thuviensach.vn

lục soát?!"

Sự chú ý của gã đều dồn hết lên người Tiểu Nhị, căn bản không có chú ý đến nam nhân cùng đi vào với cậu là ai.

Những tên bảo an hiển nhiên không kịp phản ứng, tốc độ của Cố Thành tương đối nhanh.

"Ách..."

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau.

"Vậy là không có đồ vật khả nghi." Tiểu Nhị nở nụ cười: "Còn camera theo dõi, chờ ông xem xét xong phát hiện được gì đáng nghi rồi đến cảnh cục báo án sau cũng được."

Trình Khải Tiêu nghiến răng, lại nhìn thấy có nhiều cảnh sát đến vậy, đành phải cho người tháo còng tay ra.

Đợi được nhóm Ân Thịnh ra khỏi cửa lớn trung tâm, Nhạc Chương mới thở hắt ra một hơi: "Bạn học Tiểu Nhị, lúc này tôi thật sự rất muốn biểu dương cậu, có mặt quá đúng lúc rồi."

Tiểu Nhị nói: "Sau khi các anh báo cáo hành tung, sếp vẫn luôn tìm người trợ giúp, thế nhưng..." Cậu dừng một chút: "Gặp phải rất nhiều trở ngại, cũng may là có Cố Thành giúp đỡ."

Cố Thành khiêm tốn nói: "Có thể bỏ ra một phần sức lực là niềm vinh hạnh của riêng tôi."

Tiểu Nhị quay đầu đánh nhẹ vào bả vai y: "Đừng khiêm tốn quá a, nhiều người như vậy cũng không phải là do tôi tìm tới!"

Ân Thịnh giương mắt nhìn đoàn nam tử sau lưng, trang phục rằn ri của lục quân dưới ánh mặt trời mang đến một loại cảm giác trang nghiêm đến

https://thuviensach.vn

lạ.

Ân Thịnh: "Nói chung chúng ta trở về trước đi."

...

Mấy người bọn họ trở về bệnh viện, Nhạc Chương cầm manh mối trên tay còn không biết phải làm thế nào.

"Các người không phải đang nghỉ phép sao? Liệu phòng pháp y có đồng ý hỗ trợ hóa nghiệm không a?"

Tư Đồ gọi điện thoại, rất nhanh đầu bên kia đã nhấc máy.

"Không thành vấn đề, quan hệ của chúng tôi và người của phòng pháp y cũng không tệ lắm."

Sau đó liền bảo Tiểu Nhị đưa Nhạc Chương đến cảnh cục, đem manh mối giao cho pháp y.

Ân Thịnh thuật lại chuyện đã xảy ra ở trung tâm cho Tư Đồ cùng Hồ Diệp nghe, tuy đã giản lược đi không ít tình huống, nhưng Tư Đồ vẫn nghe ra có chút nguy hiểm.

"Cậu là nói Quý Hiên có khả năng chính là do tổ trọng án phái đi...nằm vùng?"

Tư Đồ cuối cùng đã hiểu: "Chẳng trách bọn họ không muốn hành động, là sợ chuyện nằm vùng bị bại lộ."

Nói vậy, hắn lúc nãy có lẽ đã quá mức lỗ mãng rồi. Có điều Hạng Quý Hiên tại sao lại vô duyên vô cớ trở thành nằm vùng?

"Nếu tôi đoán không lầm, ba thi thể trong kho ướp lạnh cũng đã từng tham gia qua buổi diễn thuyết của Trình Khải Tiêu." Ân Thịnh nói: "Như

https://thuviensach.vn

vậy, trong lớp diễn thuyết của hắn trước sau đã có sáu người tử vong."

"Còn có cả người bị cháy thành than kia nữa." Tư Đồ nói: "Anh ta hẳn là được chỉ thị, chỉ là không ngờ tới Trình Khải Tiêu căn bản là không có ý định để anh ta sống sót."

"Đám người đó thực sự là..." Hồ Diệp siết chặt nắm đấm: "Điên hết rồi!"

"Lợi ích vốn dĩ luôn được hình thành trên sự hi sinh của một nhóm người." Ân Thịnh hờ hững nhìn ra cửa sổ: "Bọn họ có thể cũng không cho rằng chính mình có lỗi."

"Đây hết thảy đều là cái cớ." Hồ Diệp thở phì phò ngã người xuống giường: "Sau khi có kết quả xét nghiệm DNA thì làm gì tiếp đây?"

"Bắt giữ Trình Khải Tiêu." Tư Đồ lạnh lùng nói: "Khâu Lạc cũng đã chụp hình và quay phim lại. Bọn họ cho dù có đem thi thể chuyển đi cũng vô dụng thôi."

"Những vẫn chưa có chứng cứ mang tính quyết định." Hồ Diệp nói: "Trình Khải Tiêu có thể nói là có người muốn hãm hại hắn."

Ân Thịnh bất chợt đứng dậy nói: "Chứng cứ mang tính quyết định, tôi có."

...

Trình Khải Tiêu vừa mới về tới dưới nhà liền nhìn thấy cả một đoàn cảnh sát đứng chờ mình.

Dẫn đầu là Tiểu Nhị, cầm trên tay lệnh khám xét giơ lên.

Trình Khải Tiêu mặt lạnh nhìn cậu, hồi lâu sau mới chậm rãi cầm chìa khóa đi lên lầu.

https://thuviensach.vn

Nhà trọ ở khu một nhà phổ thông, không có gì đặc biệt bắt mắt. Mở cửa, Trình Khải Tiêu tránh qua một bên, để Tiểu Nhị cùng những cảnh viên khác vào trong lục soát.

"Các người rốt cuộc muốn tìm cái gì?" Trình Khải Tiêu giễu cợt nói: "Nếu như không tìm được, liệu tôi có thể kiện các người được chứ?"

Tiểu Nhị không phản ứng, vẫn như cũ cúi đầu lục lọi, sau đó ở khe hở giữa ghế sô pha và cửa sổ phát hiện một thứ.

Thời điểm Trình Khải Tiêu nhìn thấy, sắc mặt trở nên có chút không hiểu ra sao.

"Ân hơ hơ hơ." Tiểu Nhị cười tươi như mèo trộm được cá, hai mắt đều híp lại: "Đây là cái gì? Nhìn thật quen mắt nha...A! Đây chẳng phải là dây chuyền của cô gái bị hai thứ nhất sao?"

Trình Khải Tiêu như nổi điên nhìn cậu: "Có ý gì? Nhà tôi không thể nào xuất hiện thứ này được."

Gã đều là để quỷ sứ đi giết người, chính mình trước nay chưa bao giờ tự mình tiếp xúc, làm sao có khả năng đồ vật của người bị hại xuất hiện ở trong nhà?

"Quả thật là để chúng tôi tìm được a." Tiểu Nhị chớp chớp mắt, đưa tay chỉ: "Ông xem, tìm được ở ngay chỗ này nè."

Đó là vị trí nằm trước cửa sổ...

Trình Khải Tiêu đột nhiên sững sờ: ngày ấy quỷ sứ của gã cùng đám người Ân Thịnh xảy ra va chạm, sau khi chạy về...

Chẳng lẽ là Ân Thịnh!

https://thuviensach.vn

Tiểu Nhị nhìn thấy bộ mặt đó của gã, cười hì hì tiến lên trước: "Vật chứng đã đầy đủ, không ngại cùng chúng tôi đến cảnh cục một chuyến chứ?"

Những cảnh viên khác ở bên cạnh cầm còng sắt tiến lên, Trình Khải Tiêu bất giác lùi lại phía sau, cười gằn: "Không ngờ cảnh sát các người lại dùng phương thức hèn hạ đến vậy!"

"Ông cũng không phải dạng vừa, vậy thì tại sao chúng tôi phải quân tử đối với ông."

Tiểu Nhị nhún vai, phất tay ra lệnh: "Bắt lấy hắn!"

Trình Khải Tiêu vung tay lên, bốn bề đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong. Đợi đến khi bọn họ mở được mắt ra, nam nhân kia đã chạy mất.

Cánh cửa của lối thoát hiểm bị đẩy ra một cách mạnh bạo. Trình Khải Tiêu vừa mới xông tới dưới lầu, chỉ thấy Ân Thịnh nhàn rỗi đứng chắp tay sau lưng nhìn gã.

"Cậu..." Trình Khải Tiêu xanh mặt: "Cậu treo đồ vật lên thân quý sứ để nó mang về..."

"Kỳ thực tôi cũng không rõ đó có phải là quý sứ của ông hay không, vạn nhất không phải thì sao đây?" Ân Thịnh nhún vai: "Chỉ là đánh cược một lần mà thôi."

Trình Khải Tiêu cười gằn: "Các người là không có biện pháp mới phải sử dụng thủ đoạn này."

"Nếu như ông là người bình thường, hiển nhiên sẽ dùng phương pháp bình thường để đối phó ông." Ân Thịnh nhìn gã: "Trò tạp kỹ của ông đáng lẽ đã sớm bị lật tẩy. Đáng tiếc ông sở dĩ còn có thể tiếp tục chơi, chỉ là bởi vì đạo cụ sử dụng không tồi."

https://thuviensach.vn

"Đã như vậy, tôi chỉ còn cách lợi dụng đạo cụ của ông thôi." Ân Thịnh đưa tay lên nguệch ngoạc vài đường giữa không trung, bùa vàng liên tiếp bay ra, nhắm thẳng về phía Trình Khải Tiêu: "Đừng hòng chạy trốn, bằng không chúng sẽ xuyên thủng ông."

"Cậu sẽ không ra tay giết người." Trình Khải Tiêu tỏ vẻ hiểu rõ Ân Thịnh.

"Ông không thể được xem như là một con người được." Ân Thịnh nói: "Ông nói thử xem...Nếu tôi giết ông sau đó lại giết Kim Đại Chung, vậy có phải bài toán nhỏ này của các người đều sẽ bị phá giải rồi hay không?"

Trình Khải Tiêu sững sờ, gã và Kim Đại Chung trước giờ đều chưa từng nghĩ tới vấn đề này, cũng là bởi vì Ân Thịnh cùng bọn họ vốn không giống nhau, người này hẳn là thuộc kiểu người không biết dùng đến thủ đoạn. Nhưng giờ phút này nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Ân Thịnh, đột nhiên lại cảm thấy chính mình và Kim Đại Chung có thể là đã nhầm lẫn rồi.

Vis: Edit xong chương này muốn hụt hơi!! Dài kinh khủng >w<

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 81

Một câu nói của Ân Thịnh vừa thoát khỏi cửa miệng, Trình Khải Tiêu liền trở nên khẩn trương. Gã đề phòng lùi về phía sau một bước.

"Cậu...Muốn..."

Khóe mắt Ân Thịnh ánh lên tia lạnh lẽo: "Ân, tôi đúng là muốn..."

Đột nhiên, Trình Khải Tiêu tháo bỏ kính râm.

Ân Thịnh sững sờ, thì ra Trình Khải Tiêu đeo kính râm nguyên nhân là bởi vì hai bên đồng tử của gã có hai màu khác nhau.

"Mắt âm dương?"

Ân Thịnh cau mày.

Mắt trái Trình Khải Tiêu là màu xám, còn mắt phải là màu vàng, thoạt nhìn vô cùng khủng bố quái dị.

"Phải, nhưng cũng là không phải." Ánh mắt Trình Khải Tiêu gắt gao tập trung lên người Ân Thịnh: "Tôi tự lấy mình ra làm thực nghiệm, thật vất vả mới thành công. Cùng mắt âm dương bình thường có khác biệt."

"Thực nghiệm?" Hai tấm bùa vàng từ cổ tay áo Ân Thịnh rơi ra lướt đến giữa hai ngón tay y: "Chẳng lẽ..."

"Đã từng nghe qua lời nguyền chết chóc chưa?" Trình Khải Tiêu tiến lên trước một bước, Ân Thịnh liền lui về sau một bước, Trình Khải Tiêu nhoẻn

https://thuviensach.vn

miệng cười: "Xem ra Ân đại sư đã từng nghe qua."

Ân Thịnh khẽ biến sắc, ánh mắt y tập trung vào phần trán của Trình Khải Tiêu, tuyệt đối không nhìn vào mắt gã.

"Ông thành công?"

"Cậu có thể thử một chút xem sao." Trình Khải Tiêu nói: "Nếu như cậu nguyện ý cùng tôi đối mặt."

Ân Thịnh chậm rãi nói: "Lời nguyền chết chóc chỉ có thể dùng được một lần."

"Nhưng nếu có Ân đại sư chôn cùng, vậy tôi chết đi cũng quá lời rồi."

Ân Thịnh siết chặt nắm tay, Trình Khải Tiêu gã đánh cược lớn như vậy, chỉ là y lại không dám. Con người chính là như vậy đấy, một khi tâm tư tràn đầy lo ngại, cũng sẽ không tiếp tục xem nhẹ mọi việc xảy ra xung quanh như trước.

Ân Thịnh trầm mặc hồi lâu, cuối cùng hạ cánh tay cầm bùa chú xuống.

"Ông đi đi." Y nhắm lại hai mắt: "Một ngày nào đó ông cùng Kim Đại Chung sẽ chết không được tử tế."

"Chết tử tế cái thể loại này, từ rất lâu trước đây tôi đã xem nó như một điều rất xa vời rồi." Trình Khải Tiêu đeo kính râm trở lại, lạnh lùng chế giễu: "Không ngờ Ân đại sư cũng là hạng người ham sống sợ chết a."

Sắc mặt Ân Thịnh quả thật không dễ nhìn, lúc này có tiếng còi xe cảnh sát vang lên. Trình Khải Tiêu liếc mắt nhìn ra xa, sau đó liền quay người bỏ chạy.

Thời điểm Tiểu Nhị từ trên lầu đi xuống, vừa vặn nhìn thấy bóng dáng Trình Khải Tiêu vọt vào một ngõ hẻm nhỏ. Cậu nhìn về phía Ân Thịnh.

https://thuviensach.vn

"Ân tiên sinh?"

Ân Thịnh không nói một lời, thoáng cái đi mất.

...

Ròng rã suốt một tháng trời, Ân Thịnh tuyệt nhiên không bước ra khỏi cửa nhà lấy nửa bước.

Tư Đồ về nhà dưỡng thương, Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị thay phiên nhau mang đồ ăn đến tận cửa cho hai người họ.

Đến ngày Tư Đồ tháo lớp bột thạch cao, nam nhân này rốt cuộc nhịn không được nữa.

"Thịnh, em cuối cùng là bị làm sao vậy?"

Tháng này số lần hai người nói chuyện với nhau ít đến nỗi có thể đếm trên đầu ngón tay.

Tư Đồ từ Tiểu Nhị nghe được sơ lược câu chuyện, thế nhưng bởi vì Tiểu Nhị không có mặt xuyên suốt tại thời điểm đó, ngoại trừ biết Ân Thịnh đã thả người còn lại tình huống cụ thể như thế nào cậu hoàn toàn không rõ.

Ân Thịnh lại để người ngay trước mặt có cơ hội chạy mất, Tư Đồ cảm thấy chuyện này quả thật là không có khả năng. Vì lẽ đó lý do duy nhất chính là, y đã không còn cách nào khác nên mới phải làm vậy. Mà qua nhiều ngày như vậy vẫn cứ giữ vững trầm mặc, có lẽ là áy náy, tự trách, hoặc cũng có thể là không cam tâm.

Bất quá dựa theo tính cách của Ân Thịnh, không cam tâm có thể thể chiếm cứ phần nhiều.

Hắn cứ cho rằng để mặc nam nhân tự mình yên tĩnh vài ngày tâm trạng sẽ tốt lên, lại không nghĩ trải qua một khoảng thời gian dài như vậy, mùa hạ

https://thuviensach.vn

cũng đã oanh oanh liệt liệt bắt đầu rồi, nam nhân vẫn như cũ thờ ơ, phảng phất không còn chút hứng thú gì với mọi chuyện chung quanh.

Sau khi tháo lớp thạch cao, Tư Đồ ở trong nhà Ân Thịnh cầm nạng khập khiễng đuổi theo y.

"Thịnh, nói cho anh nghe một chút a."

"Thịnh..."

Ân Thịnh bị hắn làm phiền một hồi, dứt khoát ngồi xuống ghế dựa, đem bịt mắt đeo lên.

Lúc trước Tư Đồ bởi vì không thể xuống giường, vậy nên miễn là y đứng ở một khoảng cách nhất định, Tư Đồ có muốn phiền y cũng phiền không tới. Tình huống hiện tại lại hoàn toàn bất đồng.

Ân đại sư lại cũng có một ngày phải chạy trốn như đà điểu Châu Phi...

Tư Đồ quả thật cảm thấy như được mở mang tầm mắt, hắn thở dài ngồi xuống bên cạnh, đưa tay muốn lấy bịt mắt của nam nhân xuống, lại bị Ân Thịnh một phát bắt được cổ tay.

Tư Đồ cũng không từ bỏ, cứ ngấm ngầm phân cao thấp với y, giằng co một lúc, Tư Đồ bất đắc dĩ: "Anh hôn em đó nha."

Hắn nói, người cũng đã tiến đến gần rồi. Chỉ là chân không tiện, động tác có chút cứng ngắc cũng có chút chậm chạp.

Ân Thịnh giơ năm ngón tay chộp lấy mắt nam nhân, lập tức xốc bịt mắt lên.

Đôi mắt ánh lên tia lãnh đạm, chân mày khẽ nhíu.

"Chân anh không thấy đau à?"

https://thuviensach.vn

"Đau." Tư Đồ chớp chớp, tức khắc giả bộ đáng thương: "Nhưng mà nhìn dáng vẻ này của em càng khiến anh cảm thấy đau hơn."

Ân Thịnh quay lưng lại với hắn:"Những câu nói như thế này lấy đi mà lừa gạt phụ nữ."

Tư Đồ vội lắc đầu: "Anh không ngoại tình đâu, chỉ dùng để lừa em thôi."

Ân Thịnh nhịn không được cười, lại lập tức thở dài: "Tôi để Trình Khải Tiêu chạy mất."

Tư Đồ ngồi xuống: "Ân."

"Nghe nói Hồ Diệp và Tiểu Nhị bị cấp trên giáo huấn?" Thậm chí ngay cả Tiểu Nhị cũng bị giáo huấn, có thể thấy được chuyện lần này thật sự rất nghiêm trọng.

Tư Đồ bởi vì bị thương nên thoát khỏi kiếp nạn phun mưa, nhưng nghe nói cũng đã nhận được điện thoại giáo huấn riêng rồi.

"Bởi vì vụ án đã chuyển giao cho tổ trọng án, kết quả chúng ta lại lén lút điều tra, tuy rằng tự mình phái người đi tìm chứng cứ bắt người..."

Tư Đồ dừng một chút: "Nhưng vào lúc mấu chốt lại để người chạy mất."

Theo như lời giáo huấn của cấp trên, nếu đã giao vụ án cho tổ trọng án, bọn họ tất nhiên không nên can thiệp. Mà đã phạm quy thì thôi đi, còn để người chạy mất. Truyền thông hiện tại liên tiếp đưa tin phàn nàn năng lực làm việc của lực lượng cảnh sát quá kém, chỉ biết đem tiền thuế của dân tiêu phí, không lo làm chính sự.

Tổng cộng có bảy người chết, lại để hung thủ ngay tại trước mắt chạy thoát.

https://thuviensach.vn

Nghe nói lúc ấy có phóng viên bí mật theo đuôi lực lượng cảnh sát, tận mắt chứng kiến Ân Thịnh để hung thủ rời đi mà lại không có đuổi theo.

Ân Thịnh đau đầu nhắm mắt, Tư Đồ giúp y xoa xoa huyệt thái dương.

"Thôi được rồi, nếu em đã làm vậy, nhất định là có nguyên nhân riêng của em. Chúng ta rồi sẽ sớm bắt được bọn họ thôi."

"Nhưng có thể..." Ân Thịnh dừng một chút: "Có thể cũng bởi vì vậy, về sau càng có thêm nhiều người vô tội bỏ mạng."

Y có lẽ không nên xử trí theo cảm tính, nhưng...Ân Thịnh là lần đầu tiên cảm thấy ủ rũ đến như vậy.

"Cuối cùng tại sao lại để hắn chạy thoát?" Tư Đồ hỏi: "Tuy rằng anh rất tin tưởng em có nguyên nhân của riêng mình, nhưng những người khác cần có một lời giải thích."

Ân Thịnh trầm mặc hồi lâu: "Trình Khải Tiêu có lời nguyền chết chóc."

"Đó là cái gì?"

"Thuật cấm kỵ của Trung Quốc cổ đại, còn được gọi là mắt âm dương, thế nhưng so với mắt âm dương càng thêm lợi hại." Ân Thịnh nói: "Dùng nọc độc của rắn hổ mang, hòa trộn cùng vô số đan dược đã luyện qua và bùa chú, cuối cùng đem hỗn hợp nhỏ vào trong mắt."

"Đau quá!" Tư Đồ theo bản năng híp mắt: "Bộ không thấy đau hay sao?"

"Đau." Ân Thịnh gật đầu: "Trên sách viết, người có được lời nguyền chết chóc, cần trải qua bảy bảy bốn chín ngày đau đớn kịch liệt, con mắt mỗi đêm tựa như bị ai đó dùng dao khoét, cả đêm sẽ không thể ngủ yên. Nếu như thất bại, bảy bảy bốn chín ngày này sẽ kéo dài vô hạn, người không chịu được thà rằng tự mình khoét mắt ra."

https://thuviensach.vn

"Nếu như thành công thì sao?"

"Một đôi mắt thành công, mắt trái màu xám, liên thông dương gian, mắt phải màu vàng liên thông âm gian. Nếu như đối mặt cùng một người, lại kết hợp với bùa chú, lúc đó cánh cửa âm gian sẽ mở ra, người bị hạ bùa chú sẽ bị quỷ sai cưỡng ép kéo hồn vào địa phủ."

Tư Đồ thoáng cái ngây ngẩn: "Sẽ lập tức tử vong?"

"Lập tức." Ân Thịnh nghiêm mặt gật đầu: "Có điều lời nguyền này cả đời cũng chỉ có thể dùng được một lần, sau khi sử dụng, sẽ vĩnh viễn mất đi thị giác, đồng thời tuổi thọ giảm đi phân nửa, cả đời còn lại phải sống trong đau khổ."

Tư Đồ nắm chặt tay Ân Thịnh: "Em đã nhìn vào mắt hắn?"

Tư Đồ hắn vừa nghĩ tới tình cảnh lúc đó của Ân Thịnh liền hãi hùng khiếp vía, Trình Khải Tiêu bị dồn ép tới bước đường cùng nhất định sẽ không tiếc điều gì kéo Ân Thịnh cùng xuống mồ chôn chung! Có thể lúc hắn còn đang ngồi trong bệnh viện, đã vô tri vô giác cùng Ân Thịnh âm dương cách biệt!

"Vậy nên tôi mới để cho hắn chạy mất..." Ân Thịnh chậm rãi nói: "Tôi không có dũng khí cùng hắn đối mặt."

Y cũng không dám nghiệm chứng tính xác thực của cặp mắt kia.

"Hô..."

Tư Đồ vùi đầu vào đầu gối nam nhân, thở hắt một hơi: "Những thời điểm như vậy không cần đến dũng khí đâu."

"Cũng còn may em không có..."

https://thuviensach.vn

Hắn dùng sức nắm thật chặt bàn tay thon dài kia: "Nếu như em hy sinh bản thân, anh nhất định sẽ hận em cả đời."

Cho dù y có bị kéo xuống địa phủ, hắn cũng sẽ bằng mọi giá tìm y trở về cho bằng được.

Ân Thịnh xúc động tâm tư, ngón tay xoa xoa đầu tóc đen của hắn. Từng sợi tóc nhẹ đâm vào lòng bàn tay, rõ ràng là cứng rắn như vậy, lại có thể khiến tâm can như mềm nhũn.

"Mất đi Trình Khải Tiêu, Kim Đại Chung sẽ mất đi một trợ lực lớn." Ân Thịnh lạnh nhạt nói: "Tôi cũng không biết rốt cuộc tôi làm như vậy là đúng hay sai..."

"Mất đi một Trình Khải Tiêu, còn có thể có vô số Trình Khải Tiêu khác." Tư Đồ ngẩng đầu, hôn lên đầu ngón tay Ân Thịnh: "Dã tâm của Kim Đại Chung lớn như vậy lão hiển nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua."

"Chúng ta nhất định sẽ bắt được lão." Tư Đồ kiên định nói: "Vì những người bị hại vô tội kia, nhất định phải tự tay bắt lấy lão!"

...

Nửa tháng sau, tổ trọng án công khai sự kiện đã trải qua lần này cho truyền thông, đương nhiên rất nhiều tình tiết đều là hư cấu cùng che dấu, nhưng cũng đã thuận lợi dùng một số lý do vô cùng hợp tình hợp lý để ổn định truyền thông.

Lực lượng cảnh sát cũng thông qua truyền thông phát lệnh truy nã Trình Khải Tiêu, đồng thời nhấn mạnh việc Trình Khải Tiêu cầm đầu tổ chức xã đoàn tàn ác, khuyến cáo người dân không nên dễ dàng tin tưởng và tuyên truyền tư tưởng mê tín dị đoan, phải tin tưởng vào quốc gia cùng sức mạnh của khoa học kỹ thuật mới là đúng đắn.

https://thuviensach.vn

Mà những đoạn video ghi lại toàn bộ quá trình xảy ra vụ tai nạn giao thông của nhóm Tư Đồ sau khi bị phát tán trên mạng xã hội, đã được lực lượng cảnh sát xóa đi từng cái một, sự kiện này cũng dần dần bị mọi người đưa vào quên lãng.

Về sau, đoạn video đó được xem là một trong số mười tám món đồ lạ kỳ của thành phố A.

Thời điểm nhóm Tư Đồ kết thúc kì nghỉ phép, việc đầu tiên làm sau khi trở về cảnh cục chính là liên lạc với tổ trọng án.

Lần này xem như tổ trọng án vì muốn phá án nên đã lừa bọn họ một vố, mà cuối cùng mũi dùi vô cùng hoàn hảo chỉa thẳng lên người các thành viên ban hội đồng quản trị của trung tâm mua sắm cỡ lớn cũng tức là nơi đã phát hiện ra xác chết kia, đồng thời cũng ngầm ám hiệu với truyền thông rằng Trình Khải Tiêu cùng Kim Đại Chung có mối quan hệ chủ tớ với nhau.

Tuy rằng công ty Kim Đại Chung rất nhanh mở buổi họp báo đem tất cả mọi chuyện đổ cho Trình Khải Tiêu, nhưng sức ảnh hưởng của dư luận dần khiến tình hình làm ăn của một vài nhà máy sản xuất công nghiệp quy mô lớn dưới tay Kim Đại Chung bắt đầu dao động.

Nhạc Chương cũng thuận buồm xuôi gió, đem mấy chỗ đầu tư bất động sản có dấu hiệu ma quỷ chẳng lành của Kim Đại Chung triệt để đánh tới.

Mà sau cái lần ở trung tâm thương mại đó, không còn nhìn thấy Hạng Quý Hiên xuất hiện nữa.

...

"Hạng Quý Hiên rốt cuộc có phải là nằm vùng của tổ trọng án hay không?" Ngày mùa hè tựa như lửa đốt, ve sầu kêu vang tứ phía, trên đường cao tốc không ngừng bốc lên hơi nóng.

https://thuviensach.vn

Vài chiếc xe hạng nặng không thể không dừng lại ven đường, dùng nước hạ nhiệt cho lốp xe.

Xe của Tư Đồ mới vừa lái qua một trạm thu lệ phí, đi tới thành phố L sát bên để điều tra manh mối của vụ án.

"Có lẽ phải, cũng có lẽ là không phải." Tư Đồ quay kính xe xuống, ngậm lên điếu thuốc.

Ân Thịnh đem thuốc lá trên miệng hắn xuống dập tắt: "Đóng cửa kính lại! Hơi điều hòa bay ra ngoài hết bây giờ!"

Tư Đồ bất đắc dĩ: "Lạnh em cũng sợ, nóng em cũng sợ..."

Thực sự là một năm 365 ngày đều ngồi lì trong phòng có máy điều hòa...

Ân Thịnh ngã lưng vào ghế dựa, Tiểu Nhị đột nhiên từ phía sau ló đầu ra khỏi khoảng trống giữa hai chỗ ngồi.

"Hạng Quý Hiên có phải là nằm vùng hay không không quan trọng, quan trọng là làm sao bắt giữ được Kim Đại Chung."

Ân Thịnh kinh ngạc nhìn cậu: "Cậu mà lại chủ động quan tâm đến vụ án vậy sao?"

Tư Đồ cũng liếc mắt nhìn cậu qua kính chiếu hậu, cau mày: "Tiểu Nhị, quầng thâm dưới mắt cậu đậm thật."

"Ân..." Tiểu Nhị ngáp dài một cái, lại chậm rãi thu người về chỗ ngồi phía sau: "Gần đây ngủ không đủ giấc."

Ân Thịnh lại càng kinh ngạc: "Có điều gì có thể khiến cậu ngủ không ngon sao?"

Tiểu Nhị từ trước đến nay chính là răng tốt bụng tốt ăn ngon ngủ yên a.

https://thuviensach.vn

"Bởi vì sau khi trải qua chuyện lần trước, Cố Thành anh ấy đối với chuyện của Kim Đại Chung trở nên hết sức quan tâm."

"Vậy nên?"

"Anh ấy dạo gần đây làm việc bán thời gian cho một tòa soạn tại thành phố A, anh ấy cũng muốn tham gia vào vụ án này..."

Tư Đồ nở nụ cười: "Anh ta làm vậy cũng rất thông minh, không phải nói chứ, đợi đến ngày vụ án kết thúc, nhất định sẽ trở thành sự kiện làm chấn động dư luận cả thành phố A, nếu là do anh ta viết bài đăng tin, lúc ấy tuyệt đối sẽ nổi danh rồi!"

"Cố Thành anh ấy không phải nghĩ muốn nổi danh đâu." Tiểu Nhị có chút bất mãn: "Anh ấy chỉ là muốn vạch trần chân tướng thôi."

"Vậy nên cậu mới muốn cho Cố Thành nhìn thấy cậu nghiêm túc phá án?" Ân Thịnh cười: "Rốt cuộc cũng có người có thể khiến cậu chủ động cố gắng một chút."

Tiểu Nhị bĩu môi, dứt khoát nhắm mắt ngủ bù.

...

Ở một nơi khác, Kim Đại Chung hung hăng hút thuốc, ưỡn bụng lớn trừng mắt nhìn hai người trước mặt.

"Hai người các người đã làm cái gì hả?!"

Lão dùng tay đập bàn: "Thành quả của lão tử mất bao nhiêu thời gian gầy dựng, bị hai tên gia hỏa các người thành sự không đủ mà bại sự có thừa..." Lão dừng một chút, hít sâu nói: "Chuyện lần này coi như không tính, các người từ giờ đừng gây thêm tai họa nữa! Giữ kín bí mật một chút!"

https://thuviensach.vn

Trước bàn có hai người đang đứng, một đeo kính râm, một mặc tây trang đen.

Trên mặt Trình Khải Tiêu lộ rõ nét bất mãn: "Bao nhiêu tội trạng đều đổ hết lên đầu tôi, bây giờ ngay cả cửa cũng chẳng thể bước ra."

"Còn không phải do anh làm mọi chuyện rối lên nên mới náo thành như vậy sao?" Kim Đại Chung phẫn nộ nói: "Tôi đã sớm nói không được lấy chút đồ vật quái lạ, anh muốn làm gì thì phái tổ chức thần bí của anh đi làm! Lén lút làm chết mấy người còn chưa tính, ai cho anh khiêu khích cảnh sát trắng trợn như vậy?!"

"Không phải ông đã đáp ứng giúp đỡ tiểu tử Đông Lục kia rồi hay sao?" Trình Khải Tiêu nói: "Kết quả tiểu tử kia một điểm hữu dụng cũng không có."

Kim Đại Chung tạm ngừng giây lát, đúng là đột nhiên nghĩ đến cái gì.

"Đông gia..."

Ngón tay lão gõ gõ mặt bàn, đảo mắt một vòng.

"Hạng tiên sinh, chuyện lần này nhờ vào cậu hết."

"Ân." Hạng Quý Hiên lạnh mặt gật đầu, sau đó liền đi mất.

Đợi được người đã ra ngoài, Kim Đại Chung mới xụ mặt xuống: "Từ sáng đến tối cả một biểu cảm cũng không có, mặt mũi sinh ra để làm gì cơ chứ."

Trình Khải Tiêu lạnh nhạt nói: "Chuyện lần này ầm ĩ như vậy, không biết có phải là có nội gián hay không đây?"

Kim Đại Chung liếc mắt nhìn gã: "Vấn đề này tạm gác sang một bên, bây giờ anh hãy cải trang, tự mình đến Đông gia một chuyến."

https://thuviensach.vn

Lão dừng một chút, nói: "Giúp tôi chuyển vài lời đến cho gia chủ Đông gia."

Lời tác giả: Án này kết thúc, rốt cuộc cũng đem sự chú ý cùng mũi dùi hướng thẳng về phía Kim Đại Chung rồi! (^o^)/

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 82

Thành phố L bất chợt đổ cơn mưa rào.

Tiếng sấm rền vang, phảng phất như có ai đó từ trên đỉnh mây giội nước xuống xối xả. Tư Đồ quay kính xe xuống, tắt đi điều hòa không khí. Hơi lạnh của máy điều hòa sớm bị gió lớn thổi tan, trong không khí ướt át mang theo một ít cảm giác ngột ngạt.

Gió thổi tự nhiên tuy so với máy điều hòa không khí nhẹ nhàng khoan khoái hơn hẳn, nhưng cũng không ngăn nổi một tia như có như không ẩm ướt. Ân Thịnh từ trong mơ thức tỉnh, ngẩng đầu, lọt vào tầm mắt là một màn mưa rơi tầm tã.

"Vẫn còn kẹt...?"

Ân Thịnh thò tay ra ngoài, lòng bàn tay hướng lên đón mưa. Tư Đồ châm điếu thuốc, xoa xoa cái cổ đau nhức.

"Ân."

Bọn họ trên đường trở về sau khi lo xong việc công ở thành phố L thì bị kẹt xe, có thể khiến xa lộ ùn tắc giao thông nặng đến như vậy hẳn là đã xảy ra chuyện gì khá nghiêm trọng.

Tư Đồ liếc mắt nhìn đồng hồ trên xe, con số màu xanh lam hiển thị bọn họ đã bị chặn ở đây đúng ba tiếng đồng hồ.

Mắt thấy sắc trời chập choạng tối.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ dập tắt đầu lọc, từ kính chiếu hậu nhìn ra sau. Nếu sớm biết sự việc phía trước không phải chỉ trong phút chốc là có thể giải quyết, hắn còn không bằng lui xe lại, chọn một con đường khác mà đi.

Nhưng hiện tại xe ở đằng sau cũng đã sớm thành một hàng rồng rắn, thậm chí còn có người quay kính xe xuống nói mấy câu tẻ nhạt với nhau.

Thanh âm lộp bộp lộp bộp liên tục vang lên.

Có cảnh sát giao thông cưỡi mô tô đến xem xét, phía sau xe gắn đèn tín hiệu không ngừng chớp lóe, cảnh sát giao thông cầm đèn pin cỡ trung chỉ thị gì đó với mấy chiếc xe phía trước.

Tư Đồ tháo dây an toàn mở cửa xuống xe.

"Anh đi hỏi xem tình hình một chút."

Hắn cầm áo khoác trùm lên đầu, chạy bước nhỏ hướng tới cảnh sát giao thông đằng trước.

Trong cơn mưa tầm tã, Ân Thịnh nhìn cần gạt nước trên kính xe kẹt kẹt chuyển động, tầm nhìn thoáng cái rõ ràng, rồi rất nhanh sau đó liền trở lại mơ hồ.

Y ngáp một cái, cảm thấy cơn buồn ngủ lại ập đến trên mí mắt. Tiểu Nhị ở băng ghế sau lăn ra ngủ say sưa lẩm bẩm vài câu gì đó trong miệng, đã thế còn trở mình, đưa tay gãi gãi lưng.

Ân Thịnh quay đầu nhìn cậu một lúc, phát hiện không có dấu hiệu rơi xuống sàn xe. Y đang chuẩn bị chợp mắt một chút thì bỗng có ai đó gõ hai cái lên cửa kính ở vị trí bên ghế lái.

Ân Thịnh mở to mắt nhìn, chỉ thấy có một nam nhân mặc tây trang đang che dù đứng bên cạnh xe của bọn họ, hơi khom người xuống nhìn vào trong

https://thuviensach.vn

xe, tay nhẹ đẩy kính mắt gọng vàng trên mũi.

"Xin chào."

Ân Thịnh gật đầu: "Xin chào."

"Có thể cho tôi xin mượn điện thoại dùng một chút được không?" Nam nhân lịch sự nói, lập tức lấy ra điện thoại của chính mình cho Ân Thịnh xem: "Đã hết pin mất rồi..."

Ân Thịnh tiện tay cầm lấy điện thoại khi nãy Tư Đồ đã ném lại trên ghế, đưa cho đối phương: "Cứ tự nhiên."

"Cảm ơn." Nam nhân nhận lấy, nhanh chóng ấn số.

Rất nhanh đầu dây bên kia liền có người nhấc máy, thanh âm của nam nhân bỗng nghiêm túc hẳn ra, cùng cảm giác ôn hòa nhã nhặn vừa rồi hoàn toàn trái ngược.

"Uy? Là tôi. Các người đang làm gì vậy? Kẹt xe tận ba tiếng rồi!"

"..." Đầu dây bên kia đại khái không ngừng nói xin lỗi. Ân Thịnh đánh giá sắc mặt nam nhân, cảm giác vẻ mặt của anh ta mặc dù mang theo chút tức giận, bất quá cũng hòa hoãn vô cùng.

"Cừu tiên sinh tối này còn rất nhiều kế hoạch cần phải làm, không có thời gian ở đây dây dưa với các người."

Bên kia vội vội vàng vàng đáp ứng, nam nhân lại ừ hử vài tiếng, sau đó liền cúp máy.

"Cảm ơn nhiều." Nam nhân đem điện thoại trả lại cho Ân Thịnh, Ân Thịnh cầm lấy, lại kinh ngạc phát hiện nam nhân này đã thuận tiện xóa bỏ lịch sử cuộc gọi.

https://thuviensach.vn

Là thói quen sao? Hay là vì cái gì...

Ân Thịnh không chút biến sắc liếc mắt nhìn anh ta, gật đầu: "Không cần khách sáo."

Vai áo nam nhân bị nước mưa làm ướt, hắn xoay người đi về phía sau. Ân Thịnh ló đầu nhìn, thấy anh ta bước lên một chiếc Mercedes Benz màu đen cách sau xe bọn họ khoảng từ bốn đến năm chiếc xe khác.

Ân Thịnh nhìn quanh một chút, nhận thức nước mưa bắt đầu thấm ướt đầu tóc, liền thu đầu.

"Hô!"

Tư Đồ chạy trở về, vội mở cửa xe ngồi vào trong. Áo khoác của hắn ướt đến độ có thể vắt ra nước, mà nước trên tóc cũng thi nhau nhiễu xuống lách tách, mới vừa yên vị đã hắt hơi một cái thật to.

Ân Thình giật mấy tờ giấy đưa cho hắn: "Còn phải chờ bao lâu nữa?"

"Cũng sắp rồi." Tư Đồ cầm giấy thấm thấm vài nơi trên người, dáng vẻ kia của hắn trông chẳng khác nào mới vừa được vớt từ dưới nước lên.

"Trạm thu phí phía trước có người xông vào, vài nhân viên thu phí đi ra ngăn cản, kết quả xảy ra tai nạn xe cộ. Một người bị xe tông văng ra xa, chết ngay tại chỗ."

Ân Thịnh kinh ngạc nói: "Vậy phần tài xế thì sao?"

"Bắt được rồi. Còn có một người bị trọng thương, đã được đưa đến bệnh viện." Tư Đồ nói: "Nghe nói trạm thu phí hiện tại vô cùng hỗn loạn, tạm ngừng hoạt động toàn bộ cửa quan, chỉ mở duy nhất một cửa."

Ân Thịnh nhíu mày: "Đừng nói với tôi chuyện đã thành như vậy mà bọn họ vẫn còn tâm trạng thu phí?"

https://thuviensach.vn

Tư Đồ cười khổ: "Em đoán không sai."

Tiểu Nhị chẳng biết tỉnh giấc từ khi nào, xoa xoa mắt lẩm bẩm: "Dù có muốn thu phí cách mấy, nhìn thấy hàng xe hiện tại đã dài đến hơn hai trăm mét thì cũng nên miễn phí đi chứ."

"Bây giờ đã bắt đầu miễn phí cho đi rồi." Tư Đồ nói: " Hình như là có ai gọi điện thoại cho cấp trên bên ngành của bọn họ."

Ân Thịnh bất chợt nhớ tới cuộc nói chuyện điện thoại vừa nãy, còn chưa kịp nói với Tư Đồ, đã thấy hàng xe phía trước rốt cuộc chuyển động.

"Xem ra có thể về kịp trước bữa tối rồi." Tư Đồ tự giễu nói, lập tức vặn chìa khóa xe, đạp chân ga.

Vụ án nghiêm trọng tại thành phố A ngày đó dần lắng xuống, những kẻ vốn bị cảnh sát để mắt đến đột nhiên đều có vẻ như đã rửa tay gác kiếm, không chút hành động đáng ngờ nào.

Đội hình sự cả ngày mùa hạ vô cùng nhàn nhã, máy điều hòa ở văn phòng ong ong từ sáng tới chiều, mọi người ngồi không có gì làm, hoặc là xem tạp chí, hoặc là dùng máy tính chơi cờ tỉ phú, chỉ cảm thấy trên người giống như mọc đầy nấm mốc.

"Ngày mai lại có mưa." Tiểu Nhị từ bên ngoài trở về, tháo xuống kính râm chống tia tử ngoại: "Thời tiết gì đâu không..."

Hồ Diệp trêu chọc nhìn cậu: "Có phải như vậy Cố Thành đi săn tin sẽ rất cực khổ?"

Tiểu Nhị gật đầu: "Đúng a."

Hồ Diệp tiếp tục nói: "Đau lòng lắm hả?"

Tiểu Nhị vừa muốn gật đầu, lại phát giác được mày cau mày: "A?"

https://thuviensach.vn

Hồ Diệp không nhịn được cười, quay đầu tiếp tục chơi cờ tỉ phú. Ân Thịnh bước ra từ phòng làm việc của đội trưởng, tay bưng một ly cà phê, ung dung thong thả nói với Tiểu Nhị: "Giúp tôi gọi thức ăn bên ngoài."

Khóe miệng Tiểu Nhị giật giật: "Ân tiên sinh, cửa hàng thức ăn nhanh nằm ngay trước mặt cảnh cục."

"Không muốn đi." Ân Thịnh lại xoay người trở vào phòng.

Tiểu Nhị thở dài, nhận mệnh cầm lên điện thoại, có điều còn chưa có gọi xong, bên ngoài cảnh cục đột nhiên trở nên ồn ào.

Hồ Diệp đứng lên nhìn ra cửa sổ: "Có chuyện gì vậy?"

Tiểu Nhị gác máy vọt tới cửa, chỉ thấy bên ngoài có một nhóm phóng viên.

Cố Thành đeo hai cái máy ảnh trên cổ cũng có mặt, Tiểu Nhị cau mày: "Có chuyện gì vậy?"

Cố Thành thật vất vả tách khỏi đoàn người đông đúc, tới gần cậu nhỏ giọng nói: "Nghe nói có nhân vật lớn đến chỗ này của các cậu khảo sát."

"Nhân vật lớn?"

Tiểu Nhị tựa hồ nhớ tới cái gì, cấp tốc chạy về văn phòng, ở trên bàn làm việc cùa mình tìm kiếm một hồi, sau đó lấy ra một tờ công văn đầu đỏ thấm đầy dầu.

Mặc dù là ngày nắng to, Tiểu Nhị vẫn cảm giác được da đầu tê dại, sống lưng lạnh toát, tim như muốn thoát khỏi lòng ngực.

Hồ Diệp tiến lại gần: "Có chuyện gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Tiểu Nhị đem công văn đầu đỏ kín đáo đưa cho anh, đoạn yên lặng trốn xuống gầm bàn.

Hồ Diệp mờ mịt, nhìn công văn một lúc.

"Ngày 18 tháng 5, Tổng bí thư thành phố S sẽ đến thành phố A một chuyến...Phốc!"

Tay Hồ Diệp run lên, nước trong ly trên tay liền văng tung tóe.

Lúc này Tư Đồ cũng từ trong văn phòng bước ra, hắn chỉnh sửa vạt áo đôi chút, lại nhìn thấy sắc mặt Hồ diệp trắng xám.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Sếp." Hồ Diệp giương mắt nhìn hắn: "Tôi chợt nhớ...Ngày hôm trước cấp trên có phát xuống đây một xấp văn kiện."

"Ân." Tư Đồ gật đầu, cầm lấy công văn trong tay Hồ Diệp: "Đây là phần văn kiện kia?"

"Tôi lại nhớ...Tôi lúc đó có chút việc không tiện đưa cho anh...Nên đã giao lại cho Tiểu Nhị..."

Hồ Diệp chậm rãi đặt ly nước trên tay xuống mặt bàn, chậm rãi lui về phía sau: "Tôi bảo cậu ấy đưa đến cho anh..."

Con mắt Tư Đồ cấp tốc quét qua nội dung công văn, mà công văn dính đầy dầu lại còn tản ra một loại hương vị gà rán quen thuộc. Rất nhanh sau đó hắn ngẩng đầu lên, mặt không chút cảm xúc nhìn chung quanh văn phòng một vòng. Tất cả mọi người đều giương to đôi mắt vô tội nhìn hắn.

Bối cảnh bên ngoài là thanh âm ồn ào nhốn nháo của đám phóng viên.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ hung hăng vỗ công văn xuống mặt bàn làm việc, giận dữ gầm lên: "Vương Tiểu Nhị! Cậu mau lăn ra đây cho lão tử!"

Ân Thịnh rất nhanh liền nghĩ tới nam nhân đã gặp phải lúc kẹt xe trên xa lộ kia.

Bởi vì đối phương hiện tại là đang đứng trước mặt y.

Ngồi ở ghế sô pha bằng da thật đặt tại đại sảnh của cảnh cục là một nam nhân tuổi trung niên, khuôn mặt thập phần uy nghiêm. Hắn vận tây trang thiết kế cầu kỳ tinh tế, ánh mắt sắc bén như đại bàng, toàn thân từ trên xuống dưới tôn nghiêm đáng sợ.

So với hắn mà nói, lão đầu cục trưởng ngồi phía đối diện có vẻ thua kém rất xa.

"Nghe nói tỉ suất phá án của thành phố A là cao nhất trên toàn quốc." Nam nhân kia chậm rãi nói: "Nhưng dạo gần đây hình như xảy ra rất nhiều chuyện."

Cục trưởng khẩn trương lau mồ hôi, cái đầu vốn đã hói, lúc này xem ra lại càng không thấy được bao nhiêu sợi tóc.

"Chúng tôi...Chúng tôi nhất định sẽ xử lý nghiêm ngặt..."

"Đừng nói những lời vô dụng đó." Nam nhân vung tay lên: "Lời khách sáo chúng tôi đều hiểu, quan trọng là hành động, là kết quả!"

Nam nhân đứng lên, chắp tay sau lưng quay một vòng ở đại sảnh.

"Thứ công chức lấy là tiền thuế của dân, vậy thì phải vì dân mà làm việc." Ánh nhìn của hắn rơi xuống một chỗ, vừa vặn lộ rõ xương gò má, toát lên khí chất đoan chính mạnh mẽ, bất chợt hai tiếng tách tách từ đâu

https://thuviensach.vn

vang lên. Cố Thành cầm máy ảnh, nhìn ảnh vừa mới chụp một chút, ngẩng đầu: "Cửu tiên sinh, tấm này nhìn rất ổn."

Cửu Khiết thỏa mãn gật đầu, đưa tay sờ sờ cằm. Lại lập tức chắp tay sau lưng ung dong thong thả: "Nghe nói gần đây có vụ án giết người mà kẻ tình nghi là một phú thương?"

Cục trưởng gật đầu: "Đúng là vậy, nhưng vẫn chưa có đầy đủ chứng cứ."

"Vậy thì đi tìm." Cửu Khiết vung tay lên, liền theo sau trợ thủ của hắn tiến tới.

Nam nhân khẽ đưa tay đẩy nhẹ mắt kính gọng vàng trên sống mũi, lấy ra một quyển sổ nhỏ: "Cửu tiên sinh, lát nữa còn phải cùng với những vị này dùng cơm."

"Ân." Cửu Khiết gật đầu, đảo mắt nhìn về phía đám người đứng sau lưng cục trưởng, ánh mắt hắn rơi xuống gương mặt của Tư Đồ: "Cậu là đội trưởng phụ trách vụ án này?"

"Vâng." Tư Đồ điềm tĩnh trả lời.

"Nghe nói phía các cậu cùng tổ trọng án không hợp nhau?"

Tiểu Nhị trong lòng thầm mắng, cái tên này làm cái quái gì cứ "Nghe nói" suốt.

Tư Đồ như cũ điềm tĩnh: "Chỉ là trong suốt quá trình làm việc hai bên có những ý kiến bất đồng với nhau."

"Ân." Cửu Khiết đối với những việc này kỳ thực không phải thật sự cảm thấy hứng thú, bất quá cũng chỉ là lướt qua cho có, cũng không nghĩ muốn hiểu rõ tường tận: "Tổ trọng án chỉ toàn là những tinh anh của thành phố A, tôi hoàn toàn tin tưởng vào sự lựa chọn của họ."

https://thuviensach.vn

Ý tứ chính là nếu sau này có mâu thuẫn, hết thảy đều phải nghe tổ trọng án.

Tiểu Nhị cau mày, Hồ Diệp kéo kéo ngón tay cậu, hành động nhỏ này vô tình để Cố Thành. Ngón tay y đặt trên máy ảnh vô thức nhấn xuống...

Cừu Khiết sững sờ, quay đầu nhìn y: "Góc độ nhìn ổn chứ?"

Cố Thành lúng túng: "Ân, ổn lắm."

Khuyên bảo xong xuôi, Cừu Khiết xoay người đi ra ngoài, cục trưởng vội theo sau nói: "Vậy phía chúng tôi sẽ sắp xếp người bảo vệ an toàn cùa Cừu tiên sinh vào những ngày ngài ở thành phố A."

Nam nhân mang kính mắt lúc này liền quay đầu, mặt không chút cảm xúc: "Tác phong làm việc quá chậm chạp."

Cục trưởng đứng nghiêm không dám động đậy: "Thật xin lỗi!"

Cừa xe Mercedes mở ra rồi đóng lại, sau đó tựa như một làn khói vụt đi mất. Rất nhanh có phóng viên đuổi theo, cũng có vô số phóng viên ở lại bu vào hỏi chuyện cục trưởng.

Tư Đồ quay đầu trừng Tiểu Nhị hồi lâu, Tiểu Nhị mếu máo, tựa một cô vợ nhỏ mới về nhà chồng rón rén rụt rè lẩn sau lưng mọi người trở vào trong.

"Tiểu Nhị."

Cố Thành đứng ở cửa gọi cậu.

Tiểu Nhị quay lại nhìn y, chỉ thấy nam nhân dừng một chút, mới nói: "Tan tầm tôi tới đón cậu."

"Nga." Tiểu Nhị không hiểu: "Để làm gì?"

https://thuviensach.vn

"...Cùng ăn bữa tối đi." Cố Thành ôn hòa nói, như thúc thúc xấu xa chuyên đi lừa gạt tiểu hài tử: "Không phải cậu nói muốn ăn thử món mì sợi ở nhà hàng Nhật mới mở..."

"Nga!" Tiểu Nhị vỗ tay một cái: "Được..."

Còn chưa nói hết câu đã bị Tư Đồ túm lấy lỗ tai: "Cậu còn muốn ăn!"

Tiểu Nhị thoáng cái xụ mặt: "Xin lỗi a...Sếp..."

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 83

Công văn đầu đỏ đã được phát xuống từ hai ngày trước, bởi vì mục đích là nhằm để sắp xếp cảnh vệ bảo hộ tổng bí thư thành phố S, cho nên mới trực tiếp phát công văn đến tay đội hình sự, có người nói tổ trọng án cũng nhận được phần công văn này, nhưng gần đây tổ trọng án có việc cơ mật vô cùng quan trọng phải làm, vậy nên hết thảy trọng trách đều ủy thác lên người đội hình sự.

Tư Đồ đương nhiên là việc nghĩa chẳng từ liền tiếp nhận, hắn từ trước tới nay chán ghét nợ ơn người khác. Đặc biệt là nợ ân tình của tổ trọng án, tự nhiên có thể trả sớm một chút liền trả, miễn cho về sau bị người khác tính lời.

Chỉ là hắn chờ không được công văn tới tay, tổng bí thư cũng đã khoan thai đến rồi.

Hắn ngồi sau bàn làm việc, trừng mắt nhìn Vương Tiểu Nhị đang run rẩy tự xem mình là sàn nhà trước mặt hắn.

"Cậu hay thật." Tư Đồ giận dữ cười nói: "Chuyện quan trọng như vậy cũng có thể quên mất, cậu là muốn toàn bộ người trong đội đều bị điều đi nơi khác hết hay sao? A...Mà thật ra cũng không tệ đâu, không bằng điều cậu đi làm cảnh viên hội cứu trợ vùng sâu vùng xa thấy thế nào?"

Vương Tiểu Nhị liền khóc lóc kể lể: "Sếp! Tôi thật sự làm sai rồi! Tôi thật là không cố ý mà!"

https://thuviensach.vn

Cậu ngày đó ôm một đống văn kiện, kết quả không cẩn thận để sót lại một tấm trên bàn, sau khi trở về còn cầm theo hộp thức ăn nhanh, thật vui vẻ đặt lên bàn ngồi ăn, vui vẻ đến nỗi đáy hộp đè lên tờ công văn cũng không phát hiện...

Tư Đồ hít sâu vài lần, mới quay đầu nhìn Hồ Diệp: "Cậu cũng phải chịu trách nhiệm liên quan!"

Hồ Diệp sớm đã lường trước, vậy nên lúc này vẻ mặt bình tĩnh vô cùng: "Sếp, không bằng chúng ta nói chính sự đi."

Bất chợt, cái bụng Ân Thịnh không tự chủ được kêu lên một tiếng, Tư Đồ quay đầu nhìn y, chỉ thấy y chậm rãi đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ: "Thức ăn của tôi còn chưa tới sao?"

Tiểu Nhị răng môi va chạm: "Còn chưa kịp gọi..."

"..."

Kết quả, Tiểu Nhị bị mọi người trừng phạt bằng cách đuổi ra ngoài mua thức ăn. Ân Thịnh cố ý muốn ăn bánh nướng đặc biệt cách cảnh cục ba con phố lớn, còn căn dặn Tiểu Nhị không được phép ngồi taxi, chỉ được phép đi bộ đến nơi mua bánh.

Tiểu Nhị thở dài, đành mặc kệ hai cái chân kêu gào phản đối, nhắm mắt cắm đầu chạy đi. Đợi đến khi cậu đã khuất bóng, Tư Đồ nhân tiện nói: "Để Tiểu Nhị ở lại cảnh cục quản lý, còn cậu mau đề ra một phần danh sách, chiều nay trước khi tan sở tôi sẽ quyết định nên chọn những ai."

"Rõ." Hồ Diệp gật đầu, lập tức ra ngoài làm việc.

"Anh cảm thấy...Phía trên phái người xuống đây khảo sát, thời gian có phải là có chút trùng hợp hay không." Ân Thịnh ngồi trên ghế sô pha chậm rãi nói.

https://thuviensach.vn

"Em là nói Kim Đại Chung có hành động?" Tư Đồ có chút khó hiểu: "Nhưng lão làm thế nào để liên lạc với người phía trên?"

Ân Thịnh cũng không hiểu, Kim Đại Chung chỉ là người làm ăn bình thường, lão làm thế nào để liên lạc với nhân viên chính phủ đây? Mặc dù lão đã bắt đầu mở rộng giao thiệp ở thành phố A từ trước, nhưng tốc độ cũng không thể nhanh như vậy đã tiến xa đến mức đó.

"Có thể chỉ là trùng hợp." Tư Đồ nói: "Dù sao chuyện vừa qua cũng có phần ồn ào làm xôn xao dư luận."

Ân Thịnh chỉ đành phải nghĩ theo hướng này: "Hi vọng là vậy."

Tư Đồ mở tập hồ sơ trên bàn ra: "Cừu Khiết, tổng bí thư thành phố S, tiền nhiệm ba năm...Xem ra vẫn còn là người mới. Thư ký của hắn là Chu Chí Quần." Tư Đồ dừng một chút: "So với tên tổng bí thư kia, anh lại cảm thấy Chu Chí Quần càng bản lĩnh hơn."

"Nga?" Ân Thịnh tựa hồ đang suy nghĩ điều gì, có chút hờ hững đáp lời.

"Nhìn hắn ta chẳng khác gì một con cáo già." Tư Đồ khép tập hồ sơ lại: "Kim Đại Chung có lẽ sẽ lợi dụng cơ hội này để tiếp cận Cừu Khiết."

"Ân..." Ân Thịnh vẫn là không mặn không nhạt đáp lời.

Phòng làm việc bỗng nhiên rơi vào trầm mặc, chờ Ân Thịnh lấy lại tinh thần, mới phát hiện Tư Đồ đứng ở trước mặt y. Nam nhân cúi người, đưa tay niết cằm y, tranh thủ hôn trộm một cái.

"Đang nghĩ gì vậy?"

Những lúc chỉ còn lại hai người bọn họ đơn độc cùng nhau, Tư Đồ đều chẳng thể che giấu thứ ánh sáng dị thường toát ra từ đáy mắt. Hưng phấn đó cùng với thời điểm phá án bình thường lại không giống, Ân Thịnh bị

https://thuviensach.vn

ánh mắt kia của hắn ảnh hưởng, không nhịn được liền cảm thấy miệng lưỡi khô nóng.

Y nỗ lực dời đi sự chú ý: "Tôi đang nghĩ lúc trước...Trộm nghe được Trình Khải Tiêu nói chuyện với Hạng Quý Hiên."

"Nói cái gì?" Tư Đồ dứt khoát ngồi xuống, vòng tay ôm Ân Thịnh vào lòng.

"Bảo Hạng Quý Hiên đi thay ca." Ân Thịnh thấp giọng: "Nhưng là thay ca gì đây?"

Sắc mặt của Tư Đồ cũng nghiêm túc hẳn lên: "Phá được kế hoạch ở bệnh viện của bọn họ, nhưng lại không biết bước tiếp theo của bọn họ còn có thể có kế hoạch gì."

Hơn nữa, bệnh viện ở thành phố A không ít, ngoài ra còn có nghĩa địa, nhà tang lễ vân vân...Nếu thật muốn tìm, có nơi nào giữa Trung Quốc mà không có người chết chứ?

Hai người nhất thời không nói, chỉ sợ Kim Đại Chung hành sự sẽ càng thêm cẩn trọng, muốn bắt được nhược điểm của lão cũng ngày một khó khăn.

"Không bằng chúng ta cũng phái nằm vùng?" Tư Đồ đột nhiên nói.

"Nếu thật dễ dàng như vậy, người của tổ trọng án còn phải tiếp cận Kim Đại Chung tận một hai năm trời mà chẳng được gì?"

Tư Đồ bĩu môi, ngón tay như có như không chạm vào vòng eo Ân Thịnh. Bởi vì thời tiết ngày càng oi bức, Ân Thịnh mỗi ngày đều mặc quần áo có chất liệu thoáng khí, lại còn rất mỏng manh. Tư Đồ vuốt ve lớp vải áo, không khỏi khiến Ân Thịnh cảm thấy có chút ngứa ngáy, khẽ nhích người sang hướng khác.

https://thuviensach.vn

"Thịnh..." Tư Đồ bỗng ngừng tay, tựa như nhớ tới cái gì, nói: "Mẹ anh mấy ngày trước có nói muốn mời em đến nhà ăn cơm."

Ân Thịnh sững sờ: "Vậy anh trả lời thế nào?"

"Anh đương nhiên là hỏi qua ý kiến của em trước." Tư Đồ nói: "Bất quá em cũng đã lâu rồi không gặp Ngân."

Lời này đúng là nói không sai. Khoảng thời gian vừa qua y quả thật bận đến mức không đủ bản lĩnh đón Ngân trở về, chẳng biết nó có cảm thấy giận y hay không.

"Chúng ta có thời gian sao?"

Ân Thịnh nhớ tới tổng bí thư kia: "Hiện tại chẳng phải là không tiện rời khỏi cảnh cục?"

"Chỉ cần sắp xếp tốt ứng cử viên bảo vệ Cừu Khiết là được, chuyện này có thể giao cho Hồ Diệp xử lí." Tư Đồ nói: "Chỉ là ăn một bữa cơm, chúng ta có thể sáng sớm rời đi, đến tối sẽ trở lại."

Nhà Tư Đồ cách thành phố không xa lắm, mà Ân Thịnh cũng có phần nhớ Ngân, vậy nên liền đồng ý với hắn.

Nhưng là mãi đến tận rạng sáng ngày hôm sau hai người bọn họ cùng nhau ra ngoài, Ân Thịnh mới biết chính mình đã quá ngây thơ rồi!

"Anh nói...cái gì?"

Ân Thịnh ngồi ở vị trí phó lái, cảm thấy tế bào não của chính mình hình như có chút không đủ dùng.

Tư Đồ hắng giọng, thật rõ ràng nói: "Là quan hệ của chúng ta a, anh đã sớm nói với người trong nhà rồi."

https://thuviensach.vn

"Sớm...Là khi nào?"

"Ở bệnh viện." Tư Đồ dừng xe chờ đèn xanh đèn đỏ, một bên quay đầu sang nhìn y: "Sau khi phải đối mặt với ranh giới giữa sự sống và cái chết, anh liền quyết định thành thật với người thân trong gia đình."

Sinh mệnh quá mức ngắn ngủi, hắn một chút cũng không muốn bản thân sau khi chết đi còn phải hối tiếc.

Hắn vững tin chính mình yêu Ân Thịnh, mặc kệ Ân Thịnh có mất trí nhớ bao nhiêu lần, quên đi hắn bao nhiêu lần, hắn cũng đều sẽ không muốn rời khỏi y. Mà phần yêu thương này, hắn muốn được tán thành. Không chỉ có Ân Thịnh, còn phải có người nhà mà hắn rất quý trọng.

Hi vọng được người trong nhà chúc phúc, đó cũng không phải hi vọng gì quá đáng đến nỗi không thể tha thứ.

Ân Thịnh đột nhiên có một loại kích động muốn nhảy xuống xe, gương mặt không thể khống chế mà ửng hồng: "Anh, người nhà anh..."

"Mẹ anh tuy rằng không khỏi kinh ngạc, nhưng sau đó liền đưa ra yêu cầu nói muốn gặp em."

Tư Đồ kỳ thực cũng có chút căng thẳng, hắn không thể tưởng tượng nổi vẻ mặt cùng thái độ của cha khi biết chuyện sẽ như thế nào.

Nếu như không được tán thành thì phải làm sao đây?

Trong lòng hắn thậm chí đã tính đến bước xấu nhất. Khi đó hắn nhất định sẽ nỗ lực cho đến khi nào người nhà chịu tán thành hết mới thôi!

Lời trong cổ họng Ân Thịnh lúc lên lúc xuống, nói đúng hơn là chẳng thể mở miệng. Tâm tình của y phức tạp vô cùng, vừa sợ hãi lại vừa hạnh phúc. Y cũng không quá mong mỏi Tư Đồ sẽ có ngày thẳng thắn thành thật với

https://thuviensach.vn

người thân. Lần trước đến nhà hắn, y liền phát hiện, đó quả thật là một gia đình hết sức cùng hết sức bình phàm, y không nghĩ muốn phá vỡ sự bình yên vốn có của bọn họ, tuy rằng bản thân y không đáng kể, lại biết quan điểm của người đời cũng thật không dễ dàng gì mà đổi thay.

Dù cho Tư Đồ cả đời này không nói, y cũng không cảm thấy mình không được yêu. Nhưng là chuyện tới trước mắt, thời điểm Tư Đồ không chút ngần ngại nói ra, phần "được yêu" này lại mang đến cảm giác mãnh liệt như vậy, mãnh liệt đến cả trái tim đều sắp không thể chịu đựng được nữa rồi.

Không biết tại sao, y đột nhiên cảm thấy sức lực không đủ, tâm can yếu mềm.

Y và Tư Đồ yêu thương...Ngang bằng nhau sao? Nhiều như nhau sao? Y cơ hồ đã có thể thật khẳng định mà nói, Tư Đồ so với y càng thêm yêu thương nhiều hơn. Y bất giác cảm thấy thập phần buồn cười, Ân Thịnh y cũng có thời điểm dao động như vậy, thiếu tự tin như vậy.

Y thế nhưng lại không ngừng nghĩ đến cùng một vấn đề−−−− Y đáng giá để Tư Đồ yêu đến vậy sao?

Khi y lần nữa quen biết Tư Đồ cùng biết được một vài chuyện của chính mình trước khi mất đi trí nhớ, y quả thật không chút rung cảm. Dù là hiện tại, y cũng vẫn không mấy rung cảm. Bởi lẽ chẳng thể nhớ hết toàn bộ, cảm giác cũng vì vậy mà bớt đi vài phần chân thật.

Trước đây (trước khi mất trí nhớ) y, có phải so với Tư Đồ yêu thương càng thêm nhiều hơn?

Y không xác định, bởi vì bất kể đã mất đi trí nhớ, tính tình của y hiển nhiên y hiểu rõ nhất. Không nóng không lạnh, không mặn không nhạt, đối với bất kỳ chuyện gì cũng đều không thấy hứng thú, dù có, bất quá cũng chỉ là bước đệm nho nhỏ cho cuộc sống sinh hoạt đầy tẻ nhạt mà thôi.

https://thuviensach.vn

Bầu bạn duy nhất của y cũng chỉ có Ngân...

Ngân...

Ân Thịnh đột nhiên ý thức được một vấn đề, Ngân là từ lúc nào tiến vào cuộc sống của y? Vì sao y lại không tài nào nhớ được?

Trong trí nhớ của y, Ngân chưa từng tiếp cận với người nào khác ngoài mình, ấy thế mà lần đầu Tư Đồ bước vào nhà y, Ngân lại tỏ ra thật thân thiết với hắn. Vậy là từ đó tới nay hắn cùng Ngân làm bạn...Không phải, từ đó tới nay hắn cùng Ngân làm bạn là trong đoạn trí nhớ hiện tại của y, còn trước đó...

Tính cách của y lại sẽ nuôi thú cưng để bầu bạn sao? Y đột nhiên có chút nghi hoặc.

"Thịnh?" Tư Đồ thấy y trầm mặc không nói, liền hỏi: "Đang nghĩ gì vậy? Nếu hôm nay em thực sự không muốn đi..."

"Không..." Ân Thịnh lấy lại tinh thần, lắc đầu: "Tôi...Tôi đi."

Chờ cho tới khi đến được dưới lầu nhà Tư Đồ, nhìn tòa nhà xi măng xám trắng kia, Ân Thịnh sâu sắc cảm thấy tâm tình hiện tại của bản thân cùng tâm tình của lần đầu tiên đến đây là hoàn toàn khác nhau.

Y mím mím môi, nhìn Tư Đồ: "Không cần mua ít đồ gì sao?"

Tư Đồ cười ôn nhu, đưa tay véo gò má y: "Không cần."

"Đã về rồi?!"

Mẹ Tư Đồ đứng trên ban công rửa rau vừa vặn nhìn thấy hai người họ, ánh mắt bà rơi xuống ngón tay giữ trên má Ân Thịnh. Chỉ hơi dừng một chút, lại cười nói: "Mau lên đây đi!"

https://thuviensach.vn

Hai người một trước một sau vào cửa, Đại Hoàng không ngừng vẫy đuôi mừng rỡ chồm lên người Tư Đồ, đi theo phía sau là con mèo Ba Tư trắng muốt.

"Meo..."

Ngân nhìn Ân Thịnh một chút, lại giật giật lỗ tai, chậm rãi đi tới, dựng thẳng đuôi lên quấn lấy chân Ân Thịnh.

Tiểu tử không tức giận a...

Ân Thịnh trong lòng chợt có chút ấm áp, y ngồi xổm xuống bế Ngân lên xoa nắn lỗ tai nó.

Ngân mở to hai mắt nhìn y, vươn ra đầu lưỡi hồng nhạt liếm liếm gò má nam nhân. Tư Đồ nhất thời nổi máu ghen: "Tiểu tử, đừng có mà ở đó ăn đậu hủ."

Ngân phe phẩy cái đuôi, Đại Hoàng thì không ngừng lè lưỡi thở dốc.

Ở phòng khách, cha Tư Đồ vẫn một mực yên lặng đánh giá hai người từ nãy đến giờ, lúc này mới lên tiếng: "Lại đây, ngồi."

Sống lưng Ân Thịnh nhất thời có chút cứng ngắc, lại không dám nhìn thẳng mặt nam nhân, chỉ biết chậm rãi theo Tư Đồ đi qua.

Như ngồi đệm lót đầy kim châm...Chính là cảm giác của y hiện tại.

Ngón tay Ân Thịnh vô thức vuốt lưng Ngân, nhìn nó thật thoải mái nhắm mắt lim dim ngủ.

Tư Đồ cùng cha Tư Đồ câu được câu không tán gẫu, nói từ chuyện kinh tế, quốc gia, đến cả chuyện làm ăn.

Bỗng cha Tư Đồ chuyển đổi đề tài: "Nghe nói lúc trước anh bị thương."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ không hề gì nói: "Đã không sao rồi."

"Tại sao không nói một tiếng với người trong nhà." Sắc mặt của nam nhân không hề dễ nhìn, loại biểu cảm chưa từng thấy ở Tư Đồ, mà duy chỉ cha hắn mới có.

Tư Đồ gãi gãi cổ: "Không muốn mọi người lo lắng..."

Nam nhân hừ lạnh, nhìn hắn: "Từ trên tivi mà biết được, chỉ càng thêm khiến người khác lo lắng."

Tư Đồ lúng túng, hắn thế nhưng lại có thể quên mất còn có tivi. Nam nhân trung niên lại tiếp tục nói: "Mẹ anh nhìn thấy tin tức, liên tục mấy ngày không ngủ được. Vậy mà anh lại không điện thoại về nhà nói một tiếng, biết anh muốn giữ bí mật, đành không thể làm gì khác hơn là giả vờ như không biết."

Tâm tư Ân Thịnh khẽ động, không nhịn được giương mắt, ánh mắt của nam nhân lập tức quay sang y.

"Sau đó hỏi thăm được Ân tiên sinh vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc anh, chúng tôi mới yên tâm đôi chút."

Tư Đồ trầm mặc không nói, những lúc như thế này chỉ có thể ngồi yên ngoan ngoãn nghe giáo huấn.

Ánh mắt của Ân Thịnh cùng nam nhân trung niên chạm vào nhau, y không thể làm gì khác hơn là nói: "Cũng không phải việc gì to tát..."

"Đều là tại con..." Ân Thịnh nhẹ nhàng nói: "Không bảo vệ tốt cho anh ấy...Thật xin lỗi..."

Nam nhân im lặng quan sát y, cách hồi lâu sau, mới thở dài một hơi, chủ động dời tầm mắt sang nơi khác.

https://thuviensach.vn

"Thân là một cảnh sát, mà lúc nào cũng để người khác bảo vệ sao được." Ông nói: "Nó đã phải tự mình ý thức được từ sớm rồi."

Ân Thịnh chỉ đành gật đầu: "Vâng..."

Tư Đồ hắng giọng: "Hôm nay các dì không đến sao ạ?"

Hắn cứ tưởng là liên hoan gia tộc...

"Hôm nay chỉ có bốn người chúng ta." Nam nhân trung niên hờ hững nói: "Mẹ anh có nói, hiếm khi người một nhà tụ họp."

Người một nhà...

Chỉ đơn giản ba chữ, lại có thể khiến Tư Đồ thở phào nhẹ nhõm, hai hàng lông mày nhíu chặt cũng lập tức giãn ra, đáy mắt ngập tràn ý cười. Mà Ân Thịnh thế nhưng lòng đầy căng thẳng, phảng phất bị người nhéo xuống một cái, có chút nhói lên.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 84

Trên bàn ăn cứ chốc lát lại truyền đến thanh âm tán gẫu, mẹ Tư Đồ nói một ít chuyện đầu thôn cuối xóm, không thì cũng là tình hình gần đây của mấy nhóc em Tư Đồ.

"Thằng lớn của dì tư con dạo này lại còn kết giao bạn gái." Mẹ Tư Đồ gắp cho Ân Thịnh một cái đùi gà kho, cười híp mắt nói: "Chậc chậc, cũng ngọt ngào lắm, cho nên mới nói con nít thời nay thật là trưởng thành sớm quá đi."

Tư Đồ cười: "Dì tư chưa đánh chết nó sao?"

"Đánh cái gì a?" Mẹ Tư Đồ nhíu mày: "Dì tư con thế nhưng lại rất thích cô bé kia, nghe đâu là lớp phó, kết quả học tập rất tốt cũng rất lễ phép."

Ân Thịnh liền nhớ ra, là đứa con trai có mệnh sao Văn Khúc của dì tư.

"Hình như chỉ mới năm nhất sơ trung (lớp 7)." Ân Thịnh tính toán thời gian: "Vậy mà đã có bạn gái..."

Mẹ Tư Đồ cười: "Sớm ha? Con nít thời nay so với chúng ta khi xưa đúng là khác xa, cái gì mà kẻ đường phân định ranh giới trên bàn, nam nữ tách biệt, bây giờ mấy đứa tụi con làm gì còn những hành động cùng suy nghĩ đó nữa."

Tâm tình căng như dây đàn của Ân Thịnh cũng dần tiêu tan, nụ cười chậm rãi ẩn hiện trên gương mặt. Tư Đồ lén lút đưa mắt liếc nhìn, thấy sắc

https://thuviensach.vn

mặt y dịu dàng hòa nhã hẳn, tim của hắn cứ như bị ngâm nước đến mềm nhũn, ánh mắt cũng không kìm được mà chất chứa ôn nhu.

Cha Tư Đồ ung dung thong thả ngồi ăn, từ lâu đã quen với việc bà nhà mình ở trên bàn cơm không ngừng lải nhải, ông thỉnh thoảng lại nhìn tivi đang phát bản tin thời sự ngoài phòng khách, vừa mới đưa đũa gắp lên vài cọng rau chân vịt, chân để dưới bàn bỗng bị bà nhà khẽ đụng một cái.

Ông hồ nghi quay đầu, lại thấy bà nhà cầm chén che mặt, ánh mắt ra hiệu ông nhìn về phía đối diện.

Chỉ thấy Tư Đồ thật ân cần gắp rau cho Ân Thịnh, gương mặt không che giấu được nét tươi cười. Ân Thịnh có chút không quen nhận lấy, liếc mắt nhìn hắn, lại bất đắc dĩ gắp trả cho hắn miếng trứng vịt bắc thảo.

Tư Đồ hơi xê dịch mông, đợi được đôi đũa kia đến gần liền ưỡn ngực trực tiếp ngoạm lấy. Ân Thịnh đỏ mặt vì ngượng, không kìm được đưa mắt thăm dò tình hình xung quanh, cha Tư Đồ cực nhanh lia mắt sang hướng khác, bộ dạng xem tivi trông thập phần nghiêm túc.

Mẹ Tư Đồ cũng làm như không thấy gì, khẽ ngân nga câu hát, còn đem một ít thịt vụn ném cho Đại Hoàng vẫn hằng tha thiết mong chờ ngồi xổm dưới đất từ nãy tới giờ.

Rõ ràng là nhìn như không có gì lại càng khiến Ân Thịnh thêm đỏ mặt.

Ăn cơm trưa xong, bốn người ngồi trong phòng khách hàn huyên một hồi. Mẹ Tư Đồ rốt cuộc không nhịn được nói: "Sau này có chuyện gì, nhớ phải nói lại với người trong nhà một tiếng."

Tư Đồ gật đầu thưa vâng, chỉ là chẳng thể ngờ mẹ lại lườm hắn một cái: "Không phải là nói với con."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh sững sờ, ngẩng đầu lên, liền thấy mẹ Tư Đồ cười híp mắt nhìn y: "Có chuyện gì đều phải nói lại với người trong nhà, có biết chưa? Đừng nên khách khí làm gì."

Nhà...

Ân Thịnh theo bản năng gật đầu, cảm thấy chính mình phải nói chút gì, hơi cứng ngắc mở miệng: "Con...Con sẽ hết sức che chở cho Tư Đồ."

Tư Đồ phì cười, đưa tay xoa xoa mái tóc y: "Phải là anh che chở em."

Mẹ Tư Đồ che miệng muốn cười, đoạn bà ngước lên nhìn đồng hồ treo tường: "Ai nha đã trễ vậy rồi, hai đứa hắn là có việc công phải làm đi?"

Tư Đồ cũng đứng lên: "Vậy tụi con đi đây."

"Rảnh rỗi phải về thăm nhà đó." Mẹ Tư Đồ tiễn đến cửa: "Suốt ngày cứ mãi ăn ba cái thức ăn linh ta linh tinh ở bên ngoài sẽ không tốt cho thân thể đâu."

Ân Thịnh đột nhiên cảm thấy chột dạ, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh Tư Đồ vào mỗi buổi sáng đều tự tay đưa tới các loại thức ăn mỹ vị đầy dinh dưỡng. Trái lại hắn thường chỉ tùy tiện uống chút sữa, nhai vài miếng bánh mì lót dạ.

Có khi nào y...Nên thu liễm lại chút không...

Hai người nói lời tạm biệt với trưởng bối xong xuôi liền xuống lầu lên xe, tâm tình Tư Đồ rất tốt, còn huýt sáo khe khẽ. Mà Ân Thịnh lại cứ thế ngẩn người nhìn chằm chằm con đường phía trước, bằng không thì...Trở về mua vài quyển sách nấu ăn xem qua một chút?

Hai người mỗi người một suy nghĩ, xe còn chưa rời khỏi trấn, thì bỗng ở hẻm nhỏ phía trước bất thình lình có một bóng người lao ra.

https://thuviensach.vn

Lần này thế nhưng làm Tư Đồ sợ khiếp vía, cũng may tốc độ xe vốn không nhanh. Một chân đạp thắng hết sức, lốp xe ma sát xuống mặt đất phát sinh thành âm vô cùng chói tai.

Đường nhựa nhanh chóng hiện lên dấu vết bánh xe đen ngòm, Tư Đồ cởi bỏ dây an toàn xuống xe: "Này!"

"Kẻ Lỗ Mãng?" Thanh âm của Tư Đồ kinh ngạc không thôi: "Sao cậu lại ở đây?"

Kẻ Lỗ Mãng cái tên này, Ân Thịnh cảm thấy có chút quen tai. Nghĩ một lúc, bỗng nhớ tới lúc ăn Tết Tư Đồ đi kết thân với Vương Tiểu Phương đã từng nhắc qua.

Khi đó y còn không biết Kim Đại Chung là ai, hoặc là nói, không nhớ ra được Kim Đại Chung là ai. Mà Tư Đồ thế nhưng vừa nghe đến cái tên Kim Đại Chung sắc mặt liền khẽ biến.

Ân Thịnh cũng xuống xe, ở trấn nhỏ này người người đều quen biết lẫn nhau, nhìn thấy nơi này thật giống như xảy ra chuyện gì, liền chạy tới vây xem.

"Tư Đồ Bách?" Có người vừa đến đã nhận ra Tư Đồ: "Cậu hẳn là đứa con trai làm cảnh sát của Tư Đồ gia, ai nha, đã lâu không gặp a!"

Lại có người cả kinh nói: "Kẻ Lỗ Mãng? Tại sao cậu lại ở chỗ này? Không phải cậu đang ở trên thành phố A sao?"

Danh tiếng của Kẻ Lỗ Mãng hiển nhiên không tốt bằng Tư Đồ Bách, thời điểm người kia hỏi hắn, hai hàng lông mày đều nhíu chặt lại.

Nam nhân bị kêu là Kẻ Lỗ Mãng, phủi phủi đất cát dính trên người, liếc mắt nhìn Tư Đồ Bách: "Đồ cảnh sát..."

https://thuviensach.vn

Hắn tựa hồ rất ghét cảnh sát, ánh mắt lóe lên tia khinh bỉ cùng địch ý hết sức rõ ràng.

"Này!"

Tư Đồ chộp lấy bả vai nam nhân đang muốn bỏ đi, vẻ mặt có ý muốn nhắc nhở: "Cậu vừa rồi là muốn làm gì, cố ý?"

Kẻ Lỗ Mãng bĩu môi: "Chỉ là chưa từng thấy qua chiếc xe mang biển số này ở trấn, cho nên mới muốn ra xem cho rõ chút thôi."

Người bên cạnh nhất thời hít sâu một hơi, tức giận nói: "Từ ba tuổi đến giờ đã như vậy! Mày cả đời đều là cái thứ hỗn trướng!"

Nam nhân vừa nghe bản thân bị nói như vậy liền hung tợn trừng mắt: "Miệng lưỡi ông cũng thối quá đó! Cẩn thận nửa đêm đang đi thì bị trùm bao bố ném hố bùn lúc nào cũng không hay."

Tư Đồ nổi giận, liền vặn ngược tay Kẻ Lỗ Mãng ra sau lưng.

"Cậu đi theo tôi một chuyến!"

Ân Thịnh giúp mở cửa xe sau, Tư Đồ rất nhanh lấy ra còng tay đem người còng lại thật kỹ, xong xuôi liền trực tiếp ném hắn vào trong xe.

"Soái quá!"

Có tiểu hài tử che miệng một mặt sùng bái nhìn Tư Đồ Bách.

Cũng có người không yên lòng nói: "Tư Đồ a...Nhà Kẻ Lỗ Mãng dạo gần đây xảy ra khá nhiều chuyện phiền toái, mọi người dù gì cũng là đồng hương với nhau..."

Tư Đồ ngồi vào vị trí ghế lái, cũng không quên ngoái đầu ra cửa xe nói với người kia: "Con làm việc tất có chừng mực, bác cứ yên tâm."

https://thuviensach.vn

Dứt lời, quay cửa kính xe lên đạp chân ga rời đi.

Kẻ Lỗ Mãng hai tay bị còng ngồi ở hàng ghế sau, gương mặt hung tợn vô cùng, dù gì hắn cũng là lưu manh nhiều năm như vậy, đối với việc phải đến cảnh cục chẳng có gì phải đáng e ngại cả.

"Sĩ quan cảnh sát, tôi có làm gì phạm pháp sao?"

"Nghi ngờ có dính líu tới một vụ làm tiền cảnh viên, hù dọa cảnh viên, uy hiếp cảnh viên." Tư Đồ mặt không biến sắc nói.

Kẻ Lỗ Mãng hung hăng nói: "Có chứng cứ gì?!"

"Chứng cứ?" Tư Đồ trào phúng nói: "Tôi nhìn thấy, tôi nghe thấy."

Kẻ Lỗ Mãng nghệch mặt: "Chứng cứ đâu? Cái đó mà là chứng cứ?"

"Tôi chính là chứng cứ." Tư Đồ nhìn nam nhân qua kính chiếu hậu, đôi mắt ngày thường chỉ toàn ý cười lúc này lại ác liệc như mãnh hổ: "Cậu nói thêm một câu nữa, tôi còn có thể kiện cậu cả tội tập kích cảnh viên."

"Tập..." Kẻ Lỗ Mãng giật giật yết hầu: "Mày không nói đạo lý!"

"Nói đạo lý với phần tử tội phạm?" Tư Đồ nói: "Cậu trước đây đã làm những gì tôi đây rất rõ ràng."

Kẻ Lỗ Mãng còn muốn nói, bỗng Ân Thịnh vung tay ném ra một lá bùa, bùa vàng thẳng tắp một đường dán lên trán nam nhân, nam nhân nhất thời nói không nên lời, cũng không cách nào nhúc nhích.

Hắn sợ hãi trợn to hai mắt, không biết đã có chuyện gì xảy ra với mình. Chỉ thấy Ân Thịnh ngáp dài một cái: "Đừng ầm ĩ nữa, tôi muốn ngủ."

Ba người trở về cảnh cục, Ân Thịnh thu hồi bùa vàng, Tư Đồ đem Kẻ Lỗ Mãng sắc mặt trắng bệch ném vào phòng làm việc.

https://thuviensach.vn

Khóa trái cửa từ bên trong, Tư Đồ cũng không phí lời làm gì, thẳng thắn: "Nói đi, muốn ngồi mấy năm."

"Hả?"

"Bốn năm, năm năm, tám năm, hay là mười năm đây." Tư Đồ thong thả ngồi xuống ghế dựa, bắt chéo chân nhìn nam nhân trước mặt: "Tùy tiện đổ cho cậu vài tội danh là có thể vào đó ngồi chơi rồi."

Nam nhân hoảng sợ nói: "Tôi...Tôi đã chọc tới chỗ nào của anh chứ?"

"Chỗ nào cũng đều chọc phải." Tư Đồ cười gằn: "Tôi ghét nhất chính là cái thể loại ỷ thế hiếp người, tự cho mình dài cánh có thể tự do bay trên đầu người khác."

Nam nhân bị ngữ khí lạnh lùng nghiêm nghị của Tư Đồ làm cho sợ đến rụt vai: "Cùng lắm tôi...Tôi nhận sai!"

Tư Đồ ngã người ra sau tựa vào lưng ghế dựa.

"Tôi, tôi sau này sẽ không tiếp tục phạm sai lầm nữa đâu!"

Tư Đồ xoay xoay cây bút trong tay: "Có phải năm ngoái cậu đã gia nhập vào công ty Kim Long?"

Kẻ Lỗ Mãng không biết vì sao đề tài này lại có thể tiến xa đến vậy, hắn nuốt ngụm nước bọt: "Phải, phải..."

"Làm cái gì?"

"A?"

"Làm cái gì trong đó?"

https://thuviensach.vn

"Làm, làm việc vặt thôi..." Kẻ Lỗ Mãng rụt rè dời ánh mắt, dáng dấp chẳng khác gì một tên trộm: "Các người...Các người nói bóng gió cái gì?"

Tư Đồ hướng gót chân gác lên bàn, cố ý dùng sức để phát ra một tiếng bịch.

Kẻ Lỗ Mãng sợ đến suýt chút nhảy dựng.

"Tôi hỏi cậu đáp, chừng nào mới đến phiên cậu nhiều lời?"

"Vậy anh hỏi đi anh hỏi đi!"

"Làm những việc vặt gì?"

"Những việc vặt như..." Kẻ Lỗ Mãng vặn ngón tay nói: "Giúp chuyển giao văn kiện, quét tước văn phòng...Tất cả những việc linh tinh."

"Có từng gặp qua Kim Đại Chung chưa?"

"Ách..." Kẻ Lỗ Mãng cúi đầu, bàn tay xoay bút của Tư Đồ cũng dừng lại.

Kẻ Lỗ Mãng tưởng chừng như sắp khóc đến nơi, chỉ cảm thấy khí thế cường bạo kia của Tư Đồ thật khiến người ta không thở nổi, mà ngồi tựa lưng ở ghế sô pha bên cạnh, nam nhân thanh tú tuy rằng không nói lời nào, lại không ngừng toát ra một loại khí tức u ám không tên làm lòng người run rẩy.

"Gặp, gặp qua rồi."

"Dưới tình huống nào? Tại sao gặp mặt?" Tư Đồ nheo mắt.

"Có lần ông ta đến công ty con thị sát...Tôi đang lau dọn sàn nhà..." Kẻ Lỗ Mãng nhớ lại nói: "Ông ta chê sàn nhà không đủ sạch sẽ, tôi vừa vặn đứng ở gần đó."

https://thuviensach.vn

Khi ấy hắn bị quản lý gọi đến mắng cho một trận, bất quá hắn nghe tai này thì lọt tai kia, đứng ở nơi đó cà lơ phất phơ. Kim Đại Chung thế nhưng lại chú ý tới hắn.

"Sau đó ông chủ Kim bảo tôi đến phòng làm việc của ông ta."

"Sau đó thì sao?" Tư Đồ đem chân để xuống, ánh mắt nghiêm túc hắn.

"Ông ta hỏi tôi một vài chuyện, hoàn cảnh gia đình, kinh nghiệm sống...Tiếp theo còn hỏi tôi có muốn thăng chức kiếm thật nhiều tiền hay không."

Kẻ Lỗ Mãng liếm môi một cái: "Tôi nói tôi đương nhiên muốn a, con người ta nằm mơ cũng muốn có thật nhiều tiền, ông chủ Kim nghe vậy liền cười một tiếng."

"Cười?"

"Ông ta nói muốn có thật nhiều tiền là ước mơ của tất cả mọi người, nhưng có người không dám nói ra vì cảm thấy điều này thật khiếm nhã, có người dám nói ra, nhưng lại không có năng lực thực hiện nó, vậy nên khi nói ra cũng chỉ xem đó như lời đùa giỡn; có người không nói, nhưng thật ra là do dã tâm quá lớn, có người vừa có năng lực lại vừa có dã tâm, đó chính là thiên phú từ khi sinh ra đã có được."

Ân Thịnh nghe đến đây liền cau mày: "Lão ta tự cho rằng mình chính là người sở hữu loại thiên phú đó? Vừa có thể nói ra lại vừa có thể làm được?"

"Cái này ông ta không nói." Kẻ Lỗ Mãng lắc đầu: "Ông ta chỉ hỏi tôi, tôi là loại người nào."

Tư Đồ nhướng mày: "Cậu trả lời thế nào?"

https://thuviensach.vn

"Tôi nói tôi hắn là loại người dám nói thế nhưng lại không có năng lực thực hiện. Sau đó ông chủ Kim gật đầu, còn nói việc tự mình xác định vị trí của bản thân là rất quan trọng. Nếu có thể thấy rõ chính mình muốn gì, sự tình liền dễ thực hiện rồi."

Tư Đồ khó hiểu: "Vậy sao cậu lại ở trong trấn?"

Theo lý mà nói, Kim Đại Chung hắn là nên cho Kẻ Lỗ Mãng làm thuộc hạ của lão mới phải?

"Bởi vì ông ta bảo tôi đi làm..." Kẻ Lỗ Mãng rung đùi đắc ý: "Nói chung là chuyện mà tôi không muốn làm."

"Có tiền cũng không muốn làm?!" Tư Đồ kinh ngạc.

Kẻ Lỗ Mãng dừng một chút, mới chậm rãi nói: "Nửa năm trước, ông ta để tôi cùng một người họ Đông đi nhập một số lượng lớn hàng hóa. Mới đầu tôi cứ tưởng là buôn lậu ma túy, sau đó lại phát hiện sự tình có chút không đúng. Cái tên họ Đông kia làm người cũng thật kỳ quái, suốt ngày nói không quá một câu, cả người âm trầm. Về sau tôi phát hiện bọn họ là vận..."

Hắn hạ thấp giọng, lời nói ra âm lượng nhỏ vô cùng: "Vận chuyển xác người."

Tư Đồ chau mày, Ân Thịnh cũng từ trên ghế sô pha ngồi dậy.

"Rất kỳ quái đúng không?" Kẻ Lỗ Mãng nhún vai: "Vận chuyển xác người từ nước ngoài về đây? Tôi xưa nay chưa từng nghe tới, vả lại thứ này có thể kiếm tiền được sao?"

Hắn giơ tay vuốt mặt, tiếp tục nói: "Sau đó số hàng kia xảy ra vấn đề, họ Đông kia cùng người vận hàng bận tối mày tối mặt, sau đó hình như còn xảy ra ẩu đả, tôi nhân cơ hội cố ý rơi xuống biển giả chết."

https://thuviensach.vn

Hắn buông lỏng hai tay: "Tôi ở lại thành phố đợi một quãng thời gian dài, xác định chuyện này đã êm xuôi, gần đây mới trở về trấn."

Tư Đồ cùng Ân Thịnh liếc mắt nhìn nhau, không biết Kẻ Lỗ Mãng hắn là may mắn hay là xui xẻo nữa đây.

Tư Đồ nhấc ống nghe lên gọi một cuộc điện thoại, bên ngoài phòng làm việc liền có người đi vào.

"Đưa tiểu tử này vào phòng tạm giam, ăn uống để cậu ta tùy ý chọn lựa, nhưng tuyệt đối không được thả ra ngoài."

"Rõ."

Người đến đem Kẻ Lỗ Mãng áp giải đi, Kẻ Lỗ Mãng ra đến cửa còn ngoái đầu kêu to: "Này! Sao nhất định phải bắt giam tôi chứ?!"

Tư Đồ lạnh lùng nhìn hắn: "Tin tôi đi, nếu như bị tai mắt của Kim Đại Chung phát hiện cậu còn sống, mạng của cậu chắc chắn không thể kéo dài."

...

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 85

Chuông cửa vang lên được hơn một phút, Nhạc Chương mới thật cam chịu số phận từ trên giường bò dậy.

"Ra liền ra liền!"

Đầu tóc rối bù, lại còn để trần nửa thân trên, thân dưới chỉ mặc mỗi quần đùi, uể oải lê người đi mở cửa. Cậu dám đánh cược, có thể kiên nhẫn đứng nhấn chuông lâu như vậy, cõi đời này chỉ duy nhất một người−−−− chủ nhà Ân Thịnh!

Nam nhân nọ tới đây còn không biết là mang theo phiền phức hay thật nhiều phiền phức đây, cứ không ngừng lôi kéo cậu vào mấy vụ án xúi quẩy kia. Thiệt tình là cậu rất vô tội đó, có ai hiểu hay không vậy, xem ra cậu cần phải cân nhắc một chút về vấn đề dọn nhà...

"Tôi nói cho cậu biết..."

Cậu kéo cửa ra, mới vừa mở miệng hai mắt liền nhìn đến người trước mặt, lời đang nói đột nhiên nghẹn lại trong cổ họng.

Đầu óc thanh tỉnh hẳn, phản ứng theo lý trí nhanh tay đóng sập cửa lại.

Ừ thì cậu sai rồi...

Nhanh chân vọt đến bên bồn rửa tay dùng nước lạnh vỗ mặt. Cậu sai rồi, trên đời này có thể kiên nhẫn đứng nhấn chuông lâu như vậy còn có một người...Chính là cái tên đang đứng ngoài cửa...Hạng Quý Hiên.

https://thuviensach.vn

Ding dong−−−−

Chuông cửa do dự một giây, lại tiếp tục kiên nhẫn vang lên.

Cậu mím mím môi, nhìn bản thân trong gương ngu đần như vậy nhất thời có chút tức giận. Hạng Quý Hiên cũng không phải quái vật ăn thịt người! Tại sao phải sợ hắn chứ! Trong từ điển của Nhạc Chương cậu lại còn tồn tại bốn chữ sợ hãi chạy trốn sao?!

....Ừ thì...Cậu lại sai rồi...Trước tính đến chuyện dọn nhà...Không phải là sợ hãi chạy trốn thì còn có thể là gì nữa đây...

Ding dong−−−−

Chuông cửa cứ dồn dập như bùa thúc hồn. Cậu thở dài, tâm không cam tình không nguyện đi mở cửa.

"..."

"..."

Hai người đứng ở cửa mắt to trừng mắt nhỏ, Hạng Quý Hiên không nhịn được phá vỡ trầm mặc: "Để tôi vào."

"..." Dựa vào cái gì chứ!

Trong lòng gào thét như vậy, bất quá vẫn là tránh sang một bên nhường đường.

Nam nhân vào cửa, nhìn chung quanh thập phần hỗn loạn hắn liền chau mày: "Nếu đã không muốn quét dọn, vậy thì hãy thuê người giúp việc theo giờ."

"Không có tiền." Nhạc Chương lườm hắn một cái, tiện tay từ dưới đất nhặt lên một cái áo nhìn qua vẫn còn tốt lắm để mà mặc vào, sau đó trực

https://thuviensach.vn

tiếp ngồi xuống sô pha, uể oải nhìn hắn: "Có chuyện gì?"

Hạng Quý Hiên thế nhưng lại không nói hai lời từ trong ví tiền lấy ra một tấm thẻ ngân hàng để lên bàn: "Cho cậu."

"Hả?"

"Tôi sẽ thường xuyên nạp tiền vào, muốn cái gì liền mua cái đó."

"Hả?"

"Cậu không muốn động tay chân, vậy thì hãy thuê người giúp việc, hay là để tôi giúp cậu liên hệ."

"...Hả?"

Hạng Quý Hiên rốt cuộc dừng lại nhìn cậu: "Còn có từ nào khác hay không?"

"...Hả."

Nam nhân đi tới, đưa tay giữ lấy cằm Nhạc Chương bắt cậu ngẩng mặt nhìn hắn: "Tôi không muốn thấy cậu sống thảm như vậy."

"Ai nói, tôi đây sống chẳng thảm chút nào!" Nhạc Chương không biết sức lực từ đâu tới, hung hăng hất tay của nam nhân, đứng phắt dậy: "Cậu mau đi ra ngoài."

Cậu vừa nói vừa cầm thẻ ngân hàng trên bàn nhét vào tay nam nhân: "Đi ra ngoài!"

"Nghe Ân Thịnh nói cậu đã lâu vẫn không tìm được việc làm ổn định."

"Vậy thì sao?" Nhạc Chương câu lên khóe miệng đầy giễu cợt: "Cho rằng đưa ra một tấm thẻ ngân hàng là có thể bao nuôi tôi?"

https://thuviensach.vn

Hạng Quý Hiên không vui ra mặt: "Tôi không phải có ý này."

Dừng một chút, hắn đột nhiên lại trầm giọng nói: "Bao nuôi có cái gì không tốt? Cậu thích chơi đùa như vậy, tôi liền để cậu chơi đùa (cho thỏa thích)..."

"Câm miệng!"

Nhạc Chương biến sắc, rất nhanh chạy đến mở rộng cửa, hét lớn: "Ra ngoài!"

Cửa nhà kế bên bỗng mở ra, có hàng xóm nhấc theo túi rác muốn vứt đi. Vừa vặn đụng phải một màn này, có chút luống cuống đến ngây ngẩn cả người.

Nhạc Chương bất đắc dĩ đành phải đóng cửa lại, hạ thấp giọng: "Chuyện ngày hôm nay tôi coi như chưa từng xảy ra, trong vòng năm phút nữa cậu phải cút khỏi chỗ này cho tôi!"

Dứt lời, cậu xoay người muốn trở vào phòng, lại đột nhiên bị nam nhân túm lấy cổ tay. Còn chưa kịp hoàn hồn liền bị người ta kéo vào phòng, hoa mắt một trận, chẳng biết từ lúc nào đã nằm vật ra ở trên giường.

"Này!"

Cậu hoảng hốt muốn chống người dậy, chỉ là Hạng Quý Hiên đã đè xuống. Hơi lạnh không ngừng tỏa ra từ máy điều hòa cũng chẳng thể làm giảm được thân nhiệt của hắn lúc này.

Chỉ là môi Hạng Quý Hiên thật lạnh, thời điểm Nhạc Chương ý thức được điểm này, mới phát hiện thì ra bản thân mình bị hôn.

"A!"

https://thuviensach.vn

Cậu đột nhiên mở to hai mắt, bất giác kêu lên vài tiếng khó chịu, giãy dụa tay chân, bất quá lại khiến nam nhân càng thêm cuồng bạo.

Hạng Quý Hiên trước giờ vẫn luôn âm trầm, chỉ khi đối mặt cùng người trước mắt mới không thể kìm lòng mà mất đi khống chế. Lý trí từ lâu đã bay đến tận chân trời xa xăm.

...

Cả căn phòng ngập tràn mùi hương dâm mị. Máy điều hòa vẫn không ngừng kêu lên ong ong.

Máy tính để bàn mở suốt đêm ở trạng thái ngủ đông. Bóng đèn xanh dưới góc phải liên tục chớp lóe, màn hình đen phản chiếu hình ảnh hai cỗ thân thể trên giường quấn chặt lấy nhau.

Hạng Quý Hiên ôm eo Nhạc Chương, yêu thương hôn lên mặt cậu một cái. Bả vai Nhạc Chương mãnh liệt run lên, hai mắt đỏ rực, nước mắt vẫn còn lưu lại nơi khóe mắt.

"Khốn nạn...Đồ khốn nạn..."

Hạng Quý Hiên mặc cho nam nhân mắng nhiếc, cũng không hé răng. Ngón tay từng chút từng chút chải vuốt tóc cậu, chạm tới da đầu lại mang đến cảm giác tê dại.

"Hôm nay tôi tới vốn chỉ để làm hai việc."

Nhạc Chương không chút động tĩnh.

Hạng Quý Hiên chẳng thể làm gì, đành tiếp tục nói: "Cho em thẻ ngân hàng, và nói cho em biết một chuyện."

"Kim Đại Chung dời trận địa đi rồi. Thành phố A trong thời gian sắp tới sẽ không có thêm bất cứ vấn đề gì. Nếu như Tư Đồ bọn họ còn muốn tiếp

https://thuviensach.vn

tục điều tra, chỉ sợ là tự tìm khó khăn."

Nhạc Chương nhắm hai mắt giả chết, thân thể bị mạnh mẽ xâm nhập, mỗi một tấc da thịt cùng thần kinh như muốn hỏng mất. Cậu chẳng tưởng tượng nổi, Hạng Quý Hiên lại có thể hành động như vậy, nội tâm khiếp sợ cùng không thể tin đó là sự thật khiến đầu óc Nhạc Chương thập phần rối loạn.

"Đây là manh mối." Hắn đem một thứ để lên tủ đầu giường, sau đó trở mình ngồi dậy, mặc quần áo vào.

Quay đầu, tấm lưng trần trơn mịn trắng nõn thản nhiên phơi bày. Đường cong duyên dáng này, kéo dài xuống phía dưới lớp chăn mỏng là phần thân thể mang theo một cỗ mùi vị mê người đầy cám dỗ. Hắn siết chặt nắm tay, khống chế dục vọng lần nữa dâng trào của chính mình, xoay người ra khỏi phòng.

Thẻ ngân hàng như cũ đặt trên bàn, hắn cúi đầu qua loa thu dọn phòng khách một chút, giúp Nhạc Chương xử lý số rác thải, sau đó mới mở cửa rời đi.

Đợi đến khi tiếng bước chân bên ngoài phòng khách đã không còn, Nhạc Chương mới chậm rãi ngồi dậy, quay mặt về phía máy tính để bàn, màn hình đen ngòm thật rõ ràng phản chiếu gương mặt còn chưa hết ửng đỏ của cậu, cùng một đôi mắt ngập tràn oán hận.

...

"Tất cả tư liệu có liên quan đến án buôn lậu của nửa năm trước đều nằm ở đây." Hồ Diệp cầm một chồng tư liệu giao cho Tư Đồ: "Chỉ là không thấy có can hệ gì tới họ Đông."

"Nếu như là song phương xảy ra ẩu đả, không thể không kinh động đến lực lượng cảnh sát." Tư Đồ cau mày: "Có người sửa đổi tư liệu?"

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ sự tình.

Nửa năm trước...Chính là chuyện trước khi y mất trí nhớ. Họ Đông, hay nói đúng hơn là Đông Ngũ? Vận chuyển thi thể từ nước ngoài? Thứ đó được dùng để làm gì? Chế tạo cương thi sao? Bất quá có muốn chế tạo cương thi cũng không phải dễ dàng...Lại nói chế tạo vì mục đích gì?

"Tư Đồ." Y quay đầu nhìn nam nhân ngồi trước bàn làm việc: "Nửa năm trước các anh điều tra là vụ án gì?"

"Là vụ án liên quan đến Kim Đại Chung." Tư Đồ do dự một chút, nói: "Lão bị tình nghi tham gia lừa bán nhân khẩu."

"Lừa bán?" Ân Thịnh lấy làm ngạc nhiên: "Không phải lão làm kinh doanh sao?"

"Ai biết loại người não tàn như lão lại có cái suy nghĩ gì?" Tư Đồ đùa cợt nói: "Hoặc là nên nói lão rất điên cuồng."

Có người luôn dùng trăm phương ngàn kế chỉ vì muốn được sống điên cuồng, nhưng năng lực có hạn, nên mức độ điên cuồng của mỗi người liền không giống nhau. Có người điên cuồng chỉ tự hành hạ chính mình, mà có người lại thích hành hạ người khác.

Tỷ như Kim Đại Chung chính là ví dụ tốt nhất. Không ai biết đầu óc điên cuồng của lão đến tột cùng là muốn làm gì.

Khoác lên vẻ ngoài của doanh nhân, che khuất đi trái tim tràn đầy dục vọng cùng dã tâm thối nát.

Ân Thịnh gõ gõ cằm, ngón trỏ thon dài nhẹ nhàng lướt qua môi: "Nếu như có thể tìm thấy linh hồn Đông Ngũ..."

Y bỗng bật ngồi dậy: "Tôi đi tìm Hạng Quý Hiên!"

https://thuviensach.vn

Tư Đồ nhanh tay buông xuống tư liệu đuổi theo: "Anh cũng..."

Lời còn chưa nói hết, điện thoại di động của Ân Thịnh bất chợt vang lên.

"Ân Thịnh..." Thanh âm của Nhạc Chương ở đầu dây bên kia nghe uể oải vô cùng: "Tôi ở quán cà phê đối diện cảnh cục chờ cậu."

Dứt lời liền cúp điện thoại.

Chân mày Ân Thịnh khẽ chau.

"Xảy ra chuyện gì?" Tư Đồ hiếu kỳ hỏi.

"Có linh cảm không hề tốt." Ân Thịnh cất điện thoại vào, hai người cùng ra khỏi cảnh cục tiến thẳng tới đường đối diện.

...

Tại góc khuất bên trong quán cà phê nhỏ, Nhạc Chương mặt không chút cảm xúc, bên người là túi lớn túi nhỏ hành lý.

Ân Thịnh còn chưa ngồi xuống đã lên tiếng hỏi: "Cậu muốn đi đâu?"

"Đâu cũng được." Nhạc Chương cầm nĩa ghim salad trong đĩa trước mặt: "Tôi tới là để đưa cho cậu vật này, còn có tiền thuê nhà nợ cậu mấy tháng qua."

Cậu đem đồ vật bên người đặt lên bàn, thêm cả tiền thuê nhà, khế ước cùng chìa khóa đều lấy ra.

Tư Đồ cũng giật mình: "Đã xảy ra chuyện gì? Cậu bị cái gì đả kích?"

Người tinh tường đều có thể nhìn ra sắc mặt của Nhạc Chương lúc này vô cùng không ổn.

https://thuviensach.vn

"Tôi tới chính là đưa cho cậu những vật này, sau đó sẽ rời đi ngay, khi nào tìm được nơi ổn định rồi tôi sẽ điện thoại thông báo cho cậu một tiếng."

Nói xong, cậu liền đứng lên kéo theo vali đựng hành lý, một đường đi thẳng ra ngoài.

Khóe miệng Ân Thịnh khẽ động, nhưng là không nói nên lời. Y vốn không quen níu kéo cùng khuyên lơn. Thêm nữa, ánh mắt của Nhạc Chương khi nãy bất ổn vô cùng, lúc này có thể để cậu ấy tự mình tĩnh tâm mới thật là biện pháp tốt nhất.

Tư Đồ ngồi vào chỗ đối diện Ân Thịnh cũng là chỗ của Nhạc Chương vừa rồi: "Là xảy ra chuyện gì với Hạng Quý Hiên rồi?"

Ân Thịnh ngước mắt nhìn hắn: "Anh nhìn ra sao?"

"Rất rõ ràng a..." Tư Đồ sờ sờ cằm: "Anh vẫn luôn muốn hỏi, lần đầu tiên nhìn thấy bọn họ vào một năm trước, tình cảm giữa hai người rõ ràng tốt vô cùng, về sau đến tột cùng là vì lý do gì..."

"Cụ thể thế nào tôi cũng không biết." Ân Thịnh đem chìa khóa, khế ước từng thứ một cất vào, cuối cùng tay rơi xuống phong thư màu trắng trên bàn, vừa mở ra lại vừa nói: "Tôi chỉ biết bọn họ là trúc mã thành đôi, khi còn bé sống cùng một cô nhi viện, sau này hai người cũng là cùng nhau tung hoành thiên hạ. Minh sư nói theo một phương diện khác, so với thầy phong thủy đúng là dễ dàng kiếm tiền hơn, bất quá họ quả thực có quan hệ rất mật thiết, tiền thứ này xưa nay vốn không thể ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai người. Nhưng rồi có một ngày..."

Ân Thịnh bất giác ngừng nói.

"Có một ngày?" Tư Đồ vẫn còn đang mãi lắng nghe, có chút không hiểu nhìn y.

https://thuviensach.vn

"Cái này..." Ân Thịnh đem phong thư đưa đến trước mặt Tư Đồ: "Kim Đại Chung dời trận địa đi rồi."

...

Trong thư không có kí tên, thậm chí bút tích cũng là đánh máy, mà không phải là viết tay.

Xem ra đối phương thập phần cẩn trọng. Nhưng bởi vì là do Nhạc Chương đem tới, thật không khó để hai người đoán xem lá thư này là xuất phát từ tay ai.

"Phái Hạng Quý Hiên tới thành phố S..." Tư Đồ đọc thư mà sắc mặt khác thường: "Lão ta bắt đầu hành động rồi sao..."

"Chỉ sợ song quản tề hạ.*" Ân Thịnh nhắc nhở hắn nói: "Cừu Khiết trùng hợp cũng đến thành phố A, lão một mặt nghĩ cách tiếp cận Cừu Khiết, một mặt phái Hạng Quý Hiên đi làm việc, như vậy tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều."

*Song quản tề hạ: chỉ hai sự việc cùng đồng thời được tiến hành.

"Vậy còn Trình Khải Tiêu?" Tư Đồ nhìn y: "Kim Đại Chung dự định sẽ làm gì với gã?"

"Trình Khải Tiêu là tội phạm bị truy nã, không thể công khai xuất hiện, khẳng định sẽ được sắp xếp tới một nơi nào đó ít người để có thể bí mật làm việc." Ân Thịnh nhớ tới cặp mắt kia. Trong lòng dấy lên một trận khó chịu: "Cho dù Kim Đại Chung có bao nhiêu thủ đoạn đi chăng nữa, lão cũng không ngờ rằng Hạng Quý Hiên là nằm vùng."

"Chỉ là cậu ta có khi nào sẽ gặp nguy hiểm không." Tư Đồ nói: "Thu thập chứng cứ cũng không phải việc dễ dàng gì."

https://thuviensach.vn

"Hơn nữa còn phải xem là chứng cứ thuộc phương diện nào." Ân Thịnh nói: "Thời đại này, nhận hối lộ hay bợ đỡ nhân viên chính phủ ở xã hội thật rất thông thường, mà loại chuyện giao dịch linh hồn, nói ra lại không người nào tin."

"Phải gán cho lão một tội danh nào đó thật chân thực..." Tư Đồ nói: "Tỷ như việc lừa gạt đem bán cùng giết người trước đó..."

"Vậy nên mới nói rất khó để thu thập chứng cứ." Ân Thịnh chau mày: "Lão không bao giờ tự mình ra tay cả."

Tư Đồ một hồi bỗng nghĩ đến cái gì: "Không bằng chúng ta ép lão tự mình động thủ?!"

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 86

"Làm sao ép?" Ân Thịnh ngước mắt nhìn hắn: "Chẳng lẽ đi tìm thi thể làm nguồn cung cấp dụ lão xuất hiện?"

Tư Đồ gãi gãi mặt: "Hay là bắt đầu ra tay từ thứ lão muốn nhất?"

"Muốn nhất?" Ân Thịnh suy nghĩ một chút: "Cừu Khiết?"

Tư Đồ đột nhiên rùng mình: "Đừng nói những lời như vậy Thịnh, nghe tới cũng đủ khiến người ta toàn thân nổi đầy da gà."

Ân Thịnh ngẩn người, lỗ tai thoáng cái đỏ ửng.

"Trong đầu anh không thể có suy nghĩ bình thường hơn một chút sao?"

Tư Đồ làm bộ dạng đàng hoàng: "Đâu có, vốn rất bình thường a."

Ân Thịnh chẳng muốn nhiều lời với hắn, y đem bức thư cất vào, lại uống hết tách cà phê trên bàn. Xong xuôi, hai người đứng lên tính tiền muốn đi, bất quá lại bị nhân viên phục vụ giữ chân: "Thật ngại quá, vừa nãy vị tiên sinh kia gọi món tổng cộng hết năm mươi tám đồng..."

Tư Đồ sững sờ: "Cậu ta chưa trả tiền sao?"

"Chưa ạ." Nhân viên phục vụ vô cùng lễ phép mỉm cười.

Ân Thịnh liền lắc đầu, có điều trong lòng cũng là thở ra một hơi. Nếu Nhạc Chương còn biết ăn quỵt, vậy chứng minh sự tình vẫn chưa có gay go như trong tưởng tượng.

https://thuviensach.vn

Thời điểm hai người qua đường cái, Tư Đồ một bên cất ví tiền một bên hỏi: "Vậy về sau giữa Hạng Quý Hiên và Nhạc Chương đã xảy ra chuyện gì?"

"Nga." Ân Thịnh lạnh nhạt nói: "Hạng Quý Hiên tỏ tình."

Tư Đồ gật đầu, tiếp theo đợi cả nửa ngày cũng không nghe thấy đoạn sau.

"Sau đó thế nào?"

"Không có sau đó nữa." Ân Thịnh thong dong nói.

Tư Đồ nháy mắt cảm giác mặt mình có chút co giật, hắn xoa xoa cằm: "Vì lẽ đó mà Nhạc Chương cùng Hạng Quý Hiên xảy ra bất hòa, chỉ là bởi Hạng Quý Hiên đã tỏ tình?"

Ân Thịnh nói: "Nhạc Chương lập thệ bản thân thích chính là nữ nhân."

Y còn nhớ đêm đó Nhạc Chương uống say đến tìm y, một mực muốn kéo y đến quán bar tìm mỹ nữ. Bất quá bọn họ còn chưa kịp đi, đã bị Hạng Quý Hiên cản lại. Đó là lần đầu tiên y nhìn thấy nam nhân mặt than kia có sắc mặt khó coi như vậy, trong mắt chỉ toàn là lửa giận.

Sau khi hai người tranh cãi ầm ĩ một trận, Hạng Quý Hiên liền một đi không trở lại.

"Với Nhạc Chương mà nói, cách làm của Hạng Quý Hiên chính là phản bội." Ân Thịnh nói: "Cậu ta xưa nay vẫn rất dễ đặt lòng tin vào người khác, đặc biệt là anh em thân thiết càng khiến cậu ta an tâm gấp bội, cuối cùng lại đối với cậu ta mang theo một mặt cảm tình khác. Tình yêu đối với Nhạc Chương thật quá xa lạ, so với tình anh em, đột nhiên biến hóa thành một loại hình khác, nhất thời cậu ta không thể nào tiếp nhận được."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ cau mày: "Không có thay đổi gì sao, con người ta bình thường chẳng phải đều muốn tìm hiểu kỹ vấn đề để học cách tiếp nhận còn gì."

Ân Thịnh sững sờ, nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn. Tư Đồ khó hiểu nhìn y, cũng không biết bản thân đã nói sai gì rồi.

Hai người cùng tiến vào phòng làm việc, mở máy điều hòa không khí. Tất cả cửa sổ đều đóng chặt.

Ân Thịnh đột nhiên đưa tay sờ lên gò má Tư Đồ, đường nét cứng rắn, ngũ quan bá đạo, mày kiếm đá xéo mang theo khí chất can đảm cùng thập phần tự tin.

Vậy nên mới nói giữa người và người không ai giống ai.

"Năng lực ứng biến của anh rất mạnh, anh tin tưởng bản thân có thể xử lý tốt mỗi một thứ mình nắm trong tay. Gặp phải bất cứ chuyện gì cũng muốn đứng ra xử lý trước rồi mới tính đến hậu quả, can đảm tiến tới là ưu điểm của anh." Ân Thịnh nhàn nhạt mỉm cười: "Có điều anh không thể yêu cầu người khác cũng phải giống như anh vậy."

Có những người lại rất sợ hãi thay đổi.

Bọn họ trước sau như một vào duy nhất một quán ăn để ăn cơm, lần nào cũng chỉ ngồi đúng một vị trí. Mỗi ngày lại rất kiên trì bắt cùng một chuyến xe buýt hay tàu điện ngầm, suốt chuyến đi cũng tuyệt nhiên không thay đổi tuyến đường.

Mỗi năm không quên họp mặt cùng bạn bè, mỗi tuần cũng đều đặn cùng người nhà leo núi.

Nếu không ngừng xảy ra thay đổi sẽ khiến lòng người cảm thấy bất an.

https://thuviensach.vn

"Ai nói anh tin tưởng bản thân có thể xử lý tốt mỗi một thứ mình nắm trong tay chứ?" Tư Đồ dễ dàng dùng một tay nắm chặt tay Ân Thịnh, tay còn lại ôm lấy eo đối phương, lấy trán tựa trán.

"Đối với em, anh chưa bao giờ cảm thấy tự tin."

Đáy mắt Ân Thịnh chan chứa ý cười: "Nga, thật vậy sao."

"Thật vậy a." Tư Đồ thở dài, hôn xuống gương mặt nam nhân, sau đó từng chút từng chút lướt đến bên môi y: "Thịnh..."

"...Ân."

"Đón nhận cái hôn đi."

Ân Thịnh mím mím môi: "Tại sao lại phải nói trước với tôi?"

"Ân...Chẳng qua là cảm thấy bầu không khí này rất thích hợp." Tư Đồ cười đến hai mắt đều cong lên, trong mắt tất cả đều là tình ý.

Ân Thịnh do dự một chút, vươn tay ôm lấy cổ của nam nhân. Thật phối hợp ngẩng đầu lên.

Ánh mặt trời chói chan ngoài cửa sổ chiếu rọi hình bóng thân ảnh hai người đến trên vách tường, quấn quýt lấy nhau không rời phảng phất trời sinh liền nên ở cùng một chỗ, mỗi một tấc đều thích hợp đến như thế.

Tư Đồ hôn càng lúc càng sâu, giống như hưởng thụ lại giống như mê muội. Khí tức hai người đan xen vào nhau, đầu lưỡi triền miên nuốt chửng lấy thanh âm ngắt quãng nơi cuống họng.

Mãi đến tận khi Ân Thịnh bắt đầu không thở nổi, Tư Đồ mới chậm rãi buông y ra.

https://thuviensach.vn

Liếm liếm khóe môi, Tư Đồ nở nụ cười tà đầy mị lực: "Anh nghĩ danh sách ứng cử viên bảo vệ Cừu Khiết phải ghi thêm tên của hai người nữa."

Ân Thịnh nhướng mày, Tư Đồ lại bổ sung: "Đương nhiên em không cần phải thật sự bảo vệ hắn ta, em chỉ cần theo sát bên cạnh anh là được rồi."

...

Sân bay thành phố S, Nhạc Chương không chút tinh thần kéo theo vali đi ra.

Tạm thời cậu cần tìm một khách sạn để ở, sau đó mới từ từ tính đến chuyện tương lai.

Lồng ngực có chỗ đau đến không thể lý giải, kể từ ngày xảy ra tranh cãi, cậu chưa từng chủ động đi tìm Hạng Quý Hiên, đối phương cũng là sau đó một tháng mới gửi cho cậu một tấm bưu thiếp, nói cho cậu biết là hắn đã đi du lịch ở khắp nơi.

Cậu không muốn thừa nhận rằng chính mình sau khi biết được hành tung của đối phương mới thật sự an tâm. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cậu cùng Hạng Quý Hiên phân cách xa như vậy, lại còn lâu đến như vậy. Mãi đến tận khi đối phương trở về, cậu vẫn có chút không thể thích ứng.

Cậu còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng, cậu luôn cảm thấy chính mình còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng đối phương hiển nhiên đã không cách nào chờ đợi nữa rồi. Cho nên lại chạy trốn sao? Chỉ là lần này đổi thành chính mình...

Nhạc Chương bất đắc dĩ thở dài, ở phòng nghỉ của sân bay ngồi một lúc, ăn qua một bữa gà rán KFC, xong xuôi mới ung dung thong thả đi tìm khách sạn.

https://thuviensach.vn

Cũng vào thời điểm đó, tại một tòa cao ốc nằm ở trung tâm thành phố S, thuộc tầng hai mươi tám là phân nhánh của công ty Kim Long.

Trong văn phòng làm việc của giám đốc, Hạng Quý Hiên ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ lớn sát đất. Bên ngoài có thư ký gõ cửa bước vào.

"Giám đốc Hạng." Thư ký thời điểm nói chuyện hai má có chút ửng hồng, giám đốc mới được điều tới này dáng vẻ thật chẳng khác gì người mẫu, không nói nhiều lại trầm ổn, nhìn qua đẹp trai vô cùng.

"..." Hạng Quý Hiên không chút cảm xúc quay đầu lại.

"Ngài nói muốn giám sát hành tung của một tấm thẻ ngân hàng." Thư ký đưa đến một tờ khai: "Đây là ghi chép sử dụng của thẻ ngân hàng đó vào ngày hôm nay, ngay tại bản địa."

Hạng Quý Hiên đột nhiên từ trên ghế bật đứng lên: "Bản địa?"

"Vâng." Thư ký kia giật mình, sau đó lại nhìn thấy ánh mắt nam nhân vốn dĩ luôn trầm mặc này lại ánh lên tia hào quang sáng đến kinh người: "Ngay tại bản địa...Khách sạn Ann..."

Tiếng nói ngắt quãng, cũng cảm giác bên tai như có cơn gió xẹt qua. Đợi đến lúc lấy lại thần hồn...

"Ơ...Giám đốc đâu mất rồi?"

...

Tạm không đề cập tới sự tái ngộ thập phần trùng hợp ở thành phố S, chỉ nói riêng đến thành phố A.

Trong phòng ăn cao cấp của nhà hàng năm sao, Giải Ứng Tông tao nhã dùng dao cắt thịt bò bít tết, kế bên là bồi bàn đứng kéo violon.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ ngồi phía đối diện, bên cạnh là Ân Thịnh cùng Khâu Lạc. Giải Ứng Tông vô cùng tự nhiên đưa miếng bít tết đã được anh cắt nhỏ sang cho Khâu Lạc, mới từ trong đĩa của Khâu Lạc lấy đi miếng bít tết, đặt vào đĩa của mình rồi lại tiếp tục cắt.

Mặt Khâu Lạc có chút nóng, lén lút đưa mắt liếc nhìn Tư Đồ: "Đội trưởng Tư Đồ..."

"Lúc tan sở cứ việc gọi Tư Đồ là được." Tư Đồ trêu chọc nói: "Tôi nói này Giải luật sư, Khâu Lạc người ta bộ không có tay hay sao? Cần tới anh phục vụ?"

Giải Ứng Tông không nói gì ngước mắt nhìn hắn, chỉ thấy nam nhân kia đem miếng bò bít tết trong đĩa của mình cắt đến ngay ngay ngắn ngắn, sau đó liền đưa đến cho Ân Thịnh ở bên cạnh.

Tên này có tư cách gì nói người khác? Một chút tự giác cũng không có!

Ân Thịnh tự mình ngồi ăn, phảng phất không gia nhập vào cuộc nói chuyện của bọn họ. Giải Ứng Tông đặt dao nĩa xuống, phất phất tay, nhân viên phục vụ bên cạnh liền ngừng lại, lễ phép xin cáo lui.

"So với cái này, tôi càng muốn biết lý do cậu tới quấy rối tôi cùng Khâu Lạc ăn tối."

Anh và Khâu Lạc chỉ vừa mới ngồi xuống chọn món, Tư Đồ đã gọi điện tới. Hỏi rõ địa chỉ liền trực tiếp mang người đến.

Hại anh chuẩn bị xong xuôi cả một đêm lãng mạn dưới ánh nến hiện tại toàn bộ đều phải hủy bỏ hết.

"Tôi nghĩ muốn đưa Kim Đại Chung vào tròng."

"Nga."

https://thuviensach.vn

"Cần anh giúp đỡ."

"Nga."

Tư Đồ nhìn anh: "Không còn từ nào khác hay sao?"

"Nga...A." Giải Ứng Tông bất đắc dĩ nói: "Giúp cái gì?"

"Anh là luật sư của lão còn gì." Tư Đồ ghim một khối bít tết bỏ vào miệng nhai nhai: "Không thể dụ lão phạm tội sao?"

Giải Ứng Tông cười khổ: "Cậu hắn là đã quên mất lão vốn dĩ biết chúng ta cùng một phe? Tôi hiện tại bất quá là thùng rỗng kêu to, chỉ được dùng để biểu hiện sự trong sạch của lão trước mặt các cậu mà thôi."

"Suy nghĩ vài biện pháp đi." Tư Đồ vô lại nói: "Tỷ như chúng ta tan rã chẳng hạn."

"Tỷ như?" Giải Ứng Tông nhìn hắn: "Lấy lý do gì đây?"

"Ách..." Tư Đồ gãi gãi mặt: "Cãi nhau?"

Giải Ứng Tông hừ lạnh, không muốn phản ứng lại cái thể loại lý do ấu trĩ này của hắn. Ân Thịnh thế nhưng đã ăn xong, rất nhanh lau miệng liền đứng lên: "Đi thôi."

Tư Đồ tròn mắt nhìn miếng bò bít tết trong đĩa của chính mình vẫn còn nguyên vẹn.

"Thịnh...Anh còn chưa có ăn..."

"Vậy thì trở lại ăn." Ân Thịnh dứt lời đã đi mất.

Tư Đồ đành phải đuổi theo sau, cũng không quên ngoái đầu nói: "Tôi nghĩ ra được lý do thích hợp rồi sẽ lại đến tìm anh."

https://thuviensach.vn

Giải Ứng Tông nhất thời không nhịn được bật cười.

Đợi được hai người đã rời khỏi, bao nhiêu hào hứng của Giải Ứng Tông lại trở về. Anh giơ tay vẫy gọi phục vụ, tiếng đàn violon lần nữa nổi lên, bất quá lại để anh nhìn thấy dáng vẻ ăn bít tết của Khâu Lạc tràn đầy tâm sự.

"Làm sao vậy?"

Giải Ứng Tông hiện tại hiểu rất rõ tính cách của tên nhóc này. Thoạt nhìn tuy có chút mềm yếu, kỳ thực chính là quật cường cùng cố chấp ngoài dự đoán. Lòng chính nghĩa tăng cao, con người cực kì tốt, còn đặc biệt hay để tâm vào mấy chuyện vụn vặt.

"Tôi cảm thấy có một lý do."

Giải Ứng Tông hờ hững uống một ngụm rượu vang: "Ân?"

"Chuyện anh thích đội trưởng Tư Đồ..."

"Phốc..."

Giải Ứng Tông vô cùng không được tao nhã đem ngụm rượu vang đỏ phun ra ngoài.

Mặt Khâu Lạc có chút ửng hồng, thấp giọng nói: "Anh thích đội trưởng Tư Đồ, thế nhưng đội trưởng lại thích Ân tiên sinh. Tôi cảm thấy đây là một lý do vô cùng tốt."

"Nhân ái sinh hận sao?" Giải Ứng Tông lấy khăn lau miệng, bất đắc dĩ nhìn cái đầu nhỏ ở phía đối diện: "Bình thường nhìn cậu trì độn như vậy, lại không ngờ vào những thời điểm thế này thật đúng là rất nhạy bén."

"Từ khi nào mà biết tôi thích Tư Đồ?" Giải Ứng Tông không chút biến sắc hỏi.

https://thuviensach.vn

Hai chân Khâu Lạc dưới bàn không ngừng giẫm lên nhau, trong lòng có chút luống cuống lo sợ, thật lâu mới lên tiếng: "Vừa bắt đầu liền nhìn ra rồi."

Giải Ứng Tông nhoẻn miệng cười: "Cậu đúng là thông minh."

Kế tiếp, không ai nói với ai thêm một lời nào nữa.

Khâu Lạc đầy phiền muộn ăn hết bữa cơm tối. Vậy là bữa tối lãng mạn của Giải Ứng Tông xem như đã bị phá hủy triệt để.

Chiếc xe băng qua dãy đèn đường, đến trước cửa ký túc xá trường học liền dừng lại. Khâu Lạc tháo dây an toàn, lại nghe Giải Ứng Tông nói: "Lý do này thật sự rất tốt."

Khâu Lạc sững sờ, mím mím môi: "Ừm."

"Tôi sẽ nói lại với Tư Đồ." Giải Ứng Tông quay sang nhìn cậu.

"Ừm..." Khâu Lạc mở cửa xuống xe, còn gật gật đầu với anh: "Cảm ơn anh đã đưa tôi về."

Ánh mắt Giải Ứng Tông có chút phức tạp, yên lặng nhìn cậu một lúc: "Ừ."

Khâu Lạc không biết tại sao mình lại thất vọng đến vậy, thế nhưng cậu rất rõ ràng cảm nhận được tâm tình của bản thân lúc này vô cùng không tốt. Cậu đi tới cửa ký túc xá, ngoảnh lại nhìn, chiếc xe màu đen như cũ đậu dưới ánh đèn đường như đang dõi theo về phía này.

Bởi vì đèn đường rất sáng, tia sáng lại phản xạ lên cửa kính, không cách nào có thể nhìn thấy người bên trong.

Khâu Lạc đứng trong bóng tối xa cách nhìn chiếc xe kia một hồi lâu, lại đột nhiên cắn răng nhắm thẳng hướng đó chạy tới.

https://thuviensach.vn

"Giải tiên sinh!"

Cậu dán người lên cửa kính xe chỉ mở hơn phân nửa mà kêu to.

Trong xe, Giải Ứng Tông ngậm điếu thuốc lá, liếc mắt nhìn cậu: "Ân?"

"Tôi...Tôi...Cái kia..." Khâu Lạc gấp đến độ cả khuôn mặt đỏ ửng, lại cảm thấy có mấy lời nhất định phải nói: "Anh không nên quá đau lòng! Sớm từ bỏ một chút...Có thể sẽ hạnh phúc hơn!"

"Có những thứ...Không phải là của anh...Trước sau vẫn sẽ không phải là của anh." Khâu Lạc không biết bản thân đang nói gì, thế nhưng lời kia hình như là tự nói cho cậu nghe thì đúng hơn.

"Tóm lại...Buông tha đối phương, cũng là...Buông tha chính mình."

Thanh âm nhỏ dần, Giải Ứng Tông đột nhiên lấy xuống điếu thuốc, thò đầu ra hôn lên môi cậu.

Dưới chóp mũi nồng đậm mùi khói thuốc, thế nhưng lại rất dễ chịu. Không làm người khác cảm thấy nghẹt thở.

Khâu Lạc im bặt, sợ hãi trợn to hai mắt, Giải Ứng Tông chậm rãi buông cậu ra, mỉm cười: "Anh cảm thấy anh hẳn là phải đau lòng một hồi, em sẽ đi cùng anh chứ?"

Mười ngón tay Khâu Lạc bấu chặt lấy khung cửa xe, trái tim kịch liệt nhảy nhót, máu huyết toàn thân không ngừng sôi trào.

"Ân."

Cậu nghe được chính mình đã đáp lại lời anh như vậy.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 87

Tối đen như mực, xung quanh bao trùm bởi một mảnh tối đen như mực.

Ân Thịnh không biết hai mắt mình là đã mở to hay vẫn đang nhắm chặt, thử giơ tay lên, lại phát hiện bốn phía không có bất kỳ biến hóa nào. Thậm chí không nhận thức được đến tột cùng bản thân là có cử động hay không.

Y ở trong bóng tối kinh hô một tiếng. Nhưng thanh âm lại như bị bóng tối xung quanh nuốt chửng, truyền ra được nửa đường liền im bặt.

"Ân Thịnh." Có thanh âm từ đâu truyền đến.

Thanh âm này nghe rất quen thuộc, Ân Thịnh nhíu chặt hai hàng lông mày, đương nhiên y vẫn cảm giác được chính mình nhíu mày. Còn việc đối phương có nhìn thấy hay không, y không khẳng định.

"Kẻ nào?"

"Không nhận ra giọng nói của tôi hay sao?" Người kia lạnh nhạt nói: "Cũng có phần mau quên đi."

Ân Thịnh mờ mịt một hồi, lập tức trong đầu lóe lên ý nghĩ.

"Đông Ngũ?!"

"Đúng là tôi." Nam nhân thỏa mãn trả lời, trong thanh âm hàm chứa ý cười: "Đã lâu không gặp."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh nhất thời không hiểu: "Cậu tại sao lại ở chỗ này...Không đúng...Tôi đang ở đâu?"

"Cậu không cần biết tôi đang ở đâu." Đông Ngũ lạnh nhạt nói: "Tôi chỉ là tới nói cho cậu biết một chuyện, Đông gia gặp nguy hiểm, hi vọng cậu có thể giúp đỡ."

Ân Thịnh nhíu mày: "Cậu lại đến tìm tôi sao? Em trai cậu đâu?"

"Nó cũng gặp nguy hiểm." Đông Ngũ tựa hồ thở dài: "Đưa quỷ sứ cho nó lại bị nó sử dụng lung tung...Đông Lục vẫn mãi là một đứa nhỏ không chịu trưởng thành."

Đối với điểm này Ân Thịnh đúng là thật tán đồng. Y hướng về một phía tối đen nói: "Nếu cậu còn sống, sao không tự mình xuất hiện?"

Đông Ngũ trầm mặc hồi lâu, dường như đang cân nhắc cái gì, cách rất lâu sau mới nói: "Không phải tôi không muốn xuất hiện, là tôi không thể xuất hiện."

"Không thể?" Ân Thịnh nghi hoặc: "Là tự chủ hay là bị ép buộc?"

"Bị ép buộc."

Ân Thịnh sáng tỏ: "Cậu bị giam cầm?"

Đông Ngũ lảng tránh đề tài này, chỉ nói: "Trước khi tháng sau kết thúc, chính là kỳ hạn cuối cùng. Đông gia...Xin nhờ vào cậu."

Ân Thịnh lạnh nhạt nói: "Đông gia tạo nghiệt, tôi không cứu được."

Giữa một mảnh tối đen lại là trầm mặc, kéo dài đến Ân Thịnh sắp không chịu nổi, thanh âm kia mới lần nữa vang lên: "Tạo nghiệt sẽ phải trả giá, chỉ là toàn bộ chuyện này không liên can đến Đông Lục."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh đã hiểu, nam nhân là muốn cứu Đông Lục. Nhưng y lập tức lại cảm thấy không rõ: "Cậu nếu đã có thể truyền lời cho tôi, vậy hiện tại cậu đang ở đâu?"

"Năng lực của tôi có hạn..." Thanh âm Đông Ngũ dần phai nhạt, thật giống như tan biến hẳn: "Đông Lục...Xin nhờ vào cậu."

...

"Bữa sáng thơm ngon bổ dưỡng đến rồi đây!"

Giọng nói tràn đầy từ tính bất thình lình như đánh vào tai, Ân Thịnh mở choàng hai mắt, cả kinh tới mức tim đập thình thịch liên hồi.

Y chậm rãi chớp mắt một cái, quay đầu vừa vặn nhìn thấy Tư Đồ kéo rèm cửa sổ ra.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chói chang, chiếu đến bên mi mắt không khỏi khiến người ta hai mắt híp chặt.

"Thịnh, dậy ăn điểm tâm thôi." Tư Đồ tiến lại gần, tại ngay trước khi nam nhân kịp phản ứng, liền hạ xuống trán y một nụ hôn.

Ngày nào cũng lặp đi lặp lại như vậy, Ân Thịnh dần tập mãi thành quen, không còn dễ nhăn nhó khó chịu như trước.

Y uể oải xoa xoa huyệt thái dương. Vừa nãy là...Mơ sao? Là mơ hay là thật?

"Thịnh?" Tư Đồ nhìn y: "Bắt đầu từ ngày hôm nay chúng ta phải tham gia hết thảy toàn bộ mọi hoạt động của Cừu Khiết, nếu em không nhanh lên thì sẽ trễ giờ mất."

Ân Thịnh chậm rãi ngồi dậy, vỏ chăn từ trên người trượt xuống để lộ ra da thịt trắng như tuyết. Tư Đồ nhanh cầm lấy áo lồng lên đầu y, miệng còn

https://thuviensach.vn

đang mãi gặm một miếng bánh mì nướng.

"Ô ô u ô u ô ô ô...."

Hắn vừa giữ miếng bánh mì vừa nói, toàn bộ thanh âm đều ngậm lại hết trong miệng. Ân Thịnh mặc quần vào đứng lên nhìn hắn: "Anh là đang nói cái gì?"

"Anh nói Giải Ứng Tông." Tư Đồ hai ba ngụm liền nuốt hết bánh mì, đoạn quay người xuống lầu: "Sáng sớm gửi tin nhắn cho anh ta, anh ta vậy mà lại không trả lời."

"Nga." Ân Thịnh chớp mắt vài cái, xoa xoa mái tóc rối rồi cũng theo hắn xuống lầu.

Trong nhà vệ sinh, bàn chải đánh răng cùng ly súc miệng đã sớm chuẩn bị xong.

Kim giờ khẽ nhích, chỉ đúng tám giờ rưỡi, Tư Đồ vừa uống xong sữa tươi đứng bên bàn ăn lau miệng. Ân Thịnh lúc này mới ngồi xuống hưởng dụng hoành thánh cùng sủi cáo hấp nóng hổi.

Hương vị của rong biển và hải sản tràn ngập nơi đầu lưỡi, Ân Thịnh giương mắt nhìn Tư Đồ: "Anh không ăn thêm gì nữa sao?"

Hắn mỗi ngày đều là sữa tươi cùng bánh mì...Khiến cảm giác tội lỗi trong y ngày một tăng cao.

"Anh không sao." Tư Đồ quả thật không nghĩ nhiều như vậy: "Thấy no là được."

Ân Thịnh hờ hững cúi đầu yên tĩnh ăn, tốc độ cũng nhanh hơn một ít, chỉ là tâm tư có chút khó chịu.

...

https://thuviensach.vn

Cừu Khiết trời vừa sáng đã ngồi chờ trên xe trước cửa cảnh cục, phía sau còn có một chiếc xe màu đen khác, mà ngồi trên là những hộ vệ viên do cảnh cục sắp xếp.

Chu Chí Quần mang theo mắt kính gọng vàng không ngừng lật sổ ghi chép nhật trình, liếc thấy Tư Đồ cùng Ân Thịnh từ xa tiến tới, có chút bất mãn nhìn đồng hồ đeo tay.

"Các người đã muộn đúng ba phút lẻ tám giây."

Tư Đồ lên tiếng xin lỗi, phần Ân Thịnh chỉ thờ ơ ngáp dài.

Cừu Khiết nhân khi chờ đợi đã lim dim một lúc, bây giờ mới mở mắt miễn cưỡng nói: "Vậy thì mau xuất phát."

Cừu Khiết ở thành phố A trong suốt hai tuần qua, hoạt động không đâu thì nhiều mà có liên quan đến chính sự lại ít đến đáng thương.

Cảm giác hắn đến đây chỉ là để thay đổi địa điểm phóng túng, cũng là để tăng mạnh tình "Hữu nghị" cùng "Đoàn kết" với các quan viên chính phủ khác.

Các bữa tiệc cơ hồ là được sắp xếp xoay vòng, thời điểm không có tiệc tùng thì lại ở đây "Thị sát" một chút ở kia "Dò xét" một chút.

Đại khái là xem qua bản báo cáo cùng bản kế hoạch của mỗi một phân ngành, suốt quy trình cũng chỉ nói vài câu lấy lệ, còn phương án thực thi cụ thể lại không có.

Trong văn phòng của thị trưởng thành phố A, hai nam nhân trung niên vừa uống trà vừa nói qua kế hoạch phát triển thành phố. Tư Đồ ở phía sau nghe đến ngủ gà ngủ gật.

https://thuviensach.vn

"Những người này đều là trụ cột không thể thiếu của thành phố A." Thị trưởng tóc lưa thưa, dáng vẻ thành thật đến đáng thương. Ông ta cầm vài tờ tư liệu đặt lên bàn, Ân Thịnh liền liếc mắt nhìn, trên đó có tên của Kim Đại Chung.

"Người này." Cừu Khiết nhìn thoáng qua phần thông tin của Kim Đại Chung: "Hình như trước đây đã từng được nhắc tới trong tin tức..."

"A chuyện này." Thị trưởng thở dài nói: "Bây giờ còn chưa có chứng cứ xác thực, nhưng đã bị truyền thông xào nấu đến xôn xao làm tổn hại đến lợi ích của cư dân thành phố, chúng tôi cũng rất đau đầu."

Ân Thịnh nghe được bên cạnh có vài hộ vệ viên thuộc đội trinh sát hình sự phát ra tiếng mấy khinh bỉ.

Thị trưởng kia tạm thời không nghe thấy, phần Cừu Khiết không biết là có nghe được hay không, chỉ gật gù: "Hôm qua đã cùng bọn họ ăn cơm."

Hắn vừa nói vừa gác hai chân lên bàn: "Nhưng mà không có nhìn thấy ông chủ Kim."

Tư Đồ đang buồn ngủ rốt cuộc tỉnh táo hẳn, hắn cùng Ân Thịnh liếc mắt nhìn nhau, có chút nghi hoặc.

Kim Đại Chung lại có thể không dành thời gian đến nịnh bợ sao?

"Ông chủ Kim gần đây vì phải ứng phó với truyền thông nên bận đến sứt đầu mẻ trán." Thị trưởng không biết vô tình hay cố ý lại nhìn Tư Đồ một chút: "Chúng tôi về sau cũng có thể sắp xếp để hai vị gặp mặt."

Ông ta bày ra một bộ dáng vẻ cực lực đề cử: "Chuyện làm ăn của ông chủ Kim, cũng chuẩn bị mở rộng thị trường bên thành phố S. Chúng tôi hiện tại chú trọng nhất là thời điểm khởi đầu phát triển doanh nghiệp đất nước, vậy nên nhất định phải có sản nghiệp tốt chống đỡ a."

https://thuviensach.vn

Lời giải thích này hiển nhiên khiến Cừu Khiết hài lòng. Quốc gia vì phải chống đỡ mà cần đến một khoản tiền lớn, ngoài ông chủ Kim đồng ý quyên góp ra, những người khác không phải ai muốn cũng làm được."

"Việc làm này nhất định phải được ủng hộ." Cừu Khiết nói: "Nguyên bản chỉ là các trường đại học cùng cao đẳng ở thành phố A liên doanh đầu tư với nhau, vậy mà Kim tiên sinh cũng đồng ý hiệp trợ, thành phố A quả nhiên là địa linh nhân kiệt a."

Tiếp theo tránh không khỏi hai bên đàm luận khen ngợi lẫn nhau, Tư Đồ lại bắt đầu buồn ngủ, Ân Thịnh thế nhưng cứ nhìn về một phía đến ngây ngốc.

Bữa tối vẫn là mở tiệc, trong phòng thanh âm ly thủy tinh chạm vào nhau không ngừng vang lên, hương vị thức ăn ngập tràn. Ân Thịnh cùng Tư Đồ ra ban công, tựa lên lan can hóng gió.

Bên ngoài khách sạn nhà nhà lên đèn, ở trên cao nhìn xuống hàng xe cộ phía dưới như một con rồng thật dài.

Tư Đồ châm điếu thuốc, Ân Thịnh cầm trong tay cái bánh nhân thịt liên tục gặm.

"Luôn cảm thấy không đúng."

"A?"

"Kim Đại Chung." Ân Thịnh vừa ăn vừa nói: "Luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng."

Tư Đồ gật đầu: "Anh cũng thấy vậy, những cái khác không nói, cũng chỉ là trực giác của một cảnh sát."

https://thuviensach.vn

"Vì ấn tượng đầu tiên của hắn đối với những người ở đây rất tốt?" Ân Thịnh nghi ngờ nói: "Xem ra Cừu Khiết này cũng không phải loại thiện nam tín nữ, hắn là không cần phải giả bộ bản thân mình tốt làm gì."

Tư Đồ hút vào một hơi thuốc lá: "Không lẽ...Bọn người đó đã sớm bí mật liên lạc với nhau?"

Ân Thịnh bỗng nhớ tới giấc mơ sáng nay: "Là Trình Khải Tiêu phụ trách liên hệ?"

"Trình Khải Tiêu là tội phạm truy nã." Tư Đồ nói: "Cừu Khiết cũng không cần phải mạo hiểm đến như vậy."

Bọn họ hiện tại quan trọng nhất chính là cần phải biết bước tiếp theo Kim Đại Chung tính làm thế nào, sau đó tìm cách tóm lấy nhược điểm của lão. Trình Khải Tiêu đương nhiên là phải bắt cho bằng được, vì có thể thông qua gã mà định tội Kim Đại Chung, nhưng cái khó bảo đảm chính là Kim Đại Chung một khi có đủ quyền thế, khẳng định sẽ trừ khử luôn cả Trình Khải Tiêu.

Nếu như Trình Khải Tiêu không ngu ngốc, có lẽ gã cũng sẽ nghĩ biện pháp tham dự vào một hoạt động chính trị nào đó. Không chừng cả hai sẽ vì quan niệm cùng ý kiến bất đồng mà tạo thành nội chiến.

Kim Đại Chung là muốn thỏa mãn dã tâm của mình, Trình Khải Tiêu bất quá chỉ không muốn uổng phí bộ não của bản thân, vậy là có thể khoái hoạt một đời.

Mối quan hệ đồng bộ giữa lợi ích của hai người đều chỉ là tạm thời.

"Có thể sẽ có khả năng lợi dụng sơ hở chăng?" Tư Đồ nói: "Mặc kệ bọn họ muốn làm gì, chúng ta đều phải ngăn cản trước khi tất cả kịp phát sinh."

https://thuviensach.vn

"Muốn ngăn cản thì nhất định phải dự đoán được hành động của bọn họ." Ân Thịnh gặm xong bánh, đem túi giấy vò nát rồi ném vào thùng rác bên cạnh: "Nếu như tôi là Kim Đại Chung, thời điểm này tôi sẽ không cố tình lẩn trốn kéo dài thời gian, mà sẽ nhanh chóng liên lạc cùng những người cấp cao, đồng thời giành lấy sự tin tưởng của họ...Một khi có được lòng tin, việc trước tiên tôi cần làm chính là chứng minh bản thân mình."

Y đột nhiên tỉnh ngộ: "Lão sẽ tìm tới Đông Lục?!"

Trong những người dưới trướng của lão, Hạng Quý Hiên là một minh sư, chỉ có thể cùng linh hồn câu thông. Này rất dễ bị nói là giả vờ, Trình Khải Tiêu hiện tại lại không tiện xuất hiện, gã xuất hiện chỉ càng khiến mọi người thêm cảnh giác.

Dù sao trước khi không có công văn hay mệnh lệnh, không ai ngốc đến nỗi đi bảo hộ cho một kẻ đang bị truy nã.

Thế nên người duy nhất có thể giúp lão chứng minh bản thân bằng cách sử dụng năng lực tróc sinh thế tử chỉ duy nhất Đông Lục...

Có điều nếu như còn cần đến Đông Lục, vậy tại sao Đồng gia lại gặp nguy hiểm?

Y nhớ tới trong mơ Đông Ngũ có nói: Thời hạn trước cuối tháng sau...

Trước cuối tháng sau sẽ xảy ra chuyện gì sao?

"Không lẽ đây chính là nguyên nhân lão tạm thời không gặp mặt Cừu Khiết?" Tư Đồ suy đoán nói: "Lão biết chúng ta sẽ đề phòng lão, trước khi tìm được Đông Lục, lão muốn tránh khỏi sự giám sát của chúng ta?"

"Hiện nay Kim Đại Chung tin cẩn nhất chỉ có Trình Khải Tiêu cùng Hạng Quý Hiện, Hạng Quý Hiên đã được phái đến thành phố S, vậy đi tìm Đông Lục chỉ có thể là Trình Khải Tiêu."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh nói xong, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ. Thế nhưng ý nghĩ này cũng rất nhanh liền biến mất, y không kịp nắm bắt. Nhưng mơ hồ cảm thấy sẽ có chuyện không tốt xảy ra.

Trên đường đi đến Đông gia, bỏ qua con đường núi quanh co, xa xa có thể nhìn thấy tại trong rừng cây ẩn hiện một căn nhà lớn.

Trình Khải Tiêu mang theo mũ cùng kính râm, vì ngụy trang, gã còn cố ý dán cho mình hàng râu mép.

"Chủ nhân."

Sau lưng gã nổi lên một quỷ ảnh, thật lạnh lùng nói: "Chỗ phía trước chúng ta không thể vào được."

"Hà?" Trình Khải Tiêu cau mày: "Nói vậy là có ý gì?"

"Phía trước có kết giới." Quỷ sứ kia nói: "Chủ nhân ngài chỉ có thể một mình tiến tới."

Kết giới?

Ánh mắt Trình Khải Tiêu rơi xuống căn nhà màu trắng cổ điển trước mắt, cách đó không xa chính là Đông gia.

Mà muốn đến được Đông gia, nhất định phải đi ngang qua căn nhà này.

Trên biển số nhà có khắc một chữ "Ân" vô cùng bắt mắt. Trình Khải Tiêu đẩy nhẹ kính râm, hừ lạnh: "Thật sự là bát tự của ta không hợp với họ Ân chút nào."

Lại nói: "Các ngươi không thể đi đường vòng hay sao?"

"Không được." Bóng đen kia nói: "Phạm vi kết giới vô cùng rộng lớn, hơi bất cẩn một chút là sẽ đụng phải. Hơn nữa còn thuộc loại hình truy

https://thuviensach.vn

tung, mặc kệ là đi đến đâu đều sẽ bị quấn lấy."

Trình Khải Tiêu một mặt ghen ghét, căm tức nói: "Còn nói ta là kẻ điên, rõ ràng Ân gia mới thật sự là điên!"

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 88

Vis: Nói thật, thi xong méo muốn làm gì, mà tại thấy như vậy có hơi bất nhân nên thôi toi up cho các người khỏi phải mỏi mắt chờ mong, với cả up tận hai chương lận đóa. Nhưng cũng phải nói là tại đang làm biếng lắm lắm nên chưa có sửa lỗi chính tả gì hết, các chị em nên biết thông cảm cho toi với nha hôn:)

Trực giác của Ân Thịnh vẫn là thực chính xác, chí ít khi y nhận được điện thoại của mẹ, loại cảm giác lo lắng đó liền đạt đến mức độ mãnh liệt nhất.

"Có vấn đề sao?"

Tư Đồ hỏi trong khi lái xe chở Ân Thịnh đến sân bay.

"Nhà tôi chưa từng chủ động gọi điện thoại cho tôi." Ân Thịnh không mặn không nhạt nói một câu, liền đủ để Tư Đồ hiểu rõ sự tình đến tột cùng là có bao nhiêu phần nghiêm trọng.

Bọn họ không thể không tách khỏi đội ngũ hộ vệ Cừu Khiết, đem tất cả tạm thời giao cho Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị.

Ân Thịnh ngồi trên máy bay hai tiếng cũng là lần đầu cảm thấy thời gian trôi qua chậm chạp như vậy. Bởi vì không cách nào biết trước Trình Khải Tiêu sẽ làm gì, vậy nên trái lại càng thêm lo lắng.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ suốt cả quãng đường luôn nắm chặt tay y, không ngừng an ủi: "Không sao đâu, đã là cha mẹ của Thịnh thì nhất định rất lợi hại."

"Ân, rất lợi hại."

Ân Thịnh nhàn nhạt nói. Hồi tưởng lại, thế hệ của cha mẹ và những thế hệ trước nữa cũng không phải người bình thường. Bọn họ từ nhỏ đã ăn sâu bén rễ quan niệm, không đánh thì sẽ không thắng.

"Tôi là lo lắng Trình Khải Tiêu." Ân Thịnh hờ hững nói: "Nếu chúng ta đến trễ có lẽ sẽ bị hành hạ đến chết."

Tư Đồ: "..."

Tới sân bay, Tư Đồ trực tiếp thuê một chiếc xe, xong xuôi liền hướng chỗ cần đến mà đi. Đây là lần đầu tiên hắn gặp gỡ cha mẹ Ân Thịnh, trong lòng có chút thấp thỏm.

Ân Thịnh chưa từng đề cập đến người nhà, trước kia như vậy, hiện tại cũng là như vậy. Hắn ngoại trừ từ chỗ của người khác biết được một ít sử kí hùng tráng tựa "Siêu nhân" của Ân gia, những cái khác đều hoàn toàn không biết.

Đứng trên con đường nhựa có thể thật rõ ràng nhìn ra bờ biển, dọc theo đường núi đi lên, phía bên tay trái chính là Ân gia. Mà từ Ân gia đi tiếp một quãng sẽ thấy Đông gia.

Hai nhà này rõ ràng là thù địch, nhưng lại có thể sống gần nhau như thế. Tư Đồ đột nhiên nói: "Em và Đông Ngũ từ nhỏ đã rất thân sao?"

Ân Thịnh không biết hắn hỏi làm gì, chỉ "Ân" một tiếng.

Tư Đồ trong lòng có chút khó chịu, ngón tay đặt trên tay lái vô thức siết chặt: "Cái kia....Các người lớn lên cùng nhau, vậy tại sao lại trở thành kẻ

https://thuviensach.vn

địch?"

Ân Thịnh nhìn hắn một cái: "Tôi xưa này chưa từng coi cậu ta là kẻ địch."

Trong mắt y ai cũng không phải là kẻ địch, mà chính y đều bị người khác cho là kẻ địch.

Cùng người khác so bì bất luận là thứ gì đối với y mà nói đều không chút ý nghĩa. Chỉ hai chữ "Người ngoài" đã đủ để y cùng thế giới này hoàn toàn tách rời. Ở tại thế giới của Ân Thịnh, những gia tộc khác xem trọng "Siêu việt" cùng "Chiến thắng", lại đối với y thật không đáng để tâm.

Cái gọi là thắng có nghĩa gì? Còn cái gọi là thua thì sao? Y không biết rõ, đương nhiên y căn bản cũng không muốn biết rõ.

"Vậy a." Tư Đồ lấy lại tinh thần. Bản thân là đang nghĩ gì thế này? Như thế nào lại có thể cho rằng Ân Thịnh cùng Đông Ngũ lúc đó có gì với nhau, nhưng bởi vì quá khứ Ân Thịnh là cùng cái người đã chết kia trải qua. Khi ấy hắn vẫn chưa có xuất hiện...Vậy nên luôn cảm thấy có chút không cam lòng.

Đặc biệt là sau khi người kia chết đi, Ân Thịnh thế nhưng lại không ngừng dây dưa cùng Đông gia...Còn muốn bảo vệ em trai người kia. Tư Đồ chung quy vẫn là khó chịu, có điều lý trí lại nhắc nhở hắn là cảnh sát, là một cảnh sát, hắn nhất định phải bảo hộ sự an toàn của quốc gia.

Chiếc xe băng băng trên đường cái, cứ đi mãi đến khi nhìn thấy một căn nhà lớn màu trắng.

Camera theo dõi ở trước nhà khẽ chuyển động, xác định danh tính, sau đó cửa liền mở ra.

https://thuviensach.vn

"Nhanh thật đấy." Nữ nhân trẻ tuổi mặc sườn xám tựa người vào khung cửa, ánh mắt rơi xuống người Tư Đồ, quan sát một lượt.

"Đây chính là đội trưởng của con sao?"

Tư Đồ Bách chỉ nhìn thoáng qua liền nhận ra đây là mẹ Ân Thịnh. Cặp mắt lãnh đạm lại thập phần mỹ lệ kia, cơ hồ là cùng một khuôn đúc ra.

Ân Thịnh đóng cửa xe, sải bước vào trong: "Trình Khải Tiêu đâu?"

"Ai cơ?" Nữ nhân tránh người sang một bên, rất nhanh đi theo vào trong.

"Cái gã đã tới chỗ này." Ân Thịnh đến phòng khách bỗng quay đầu lại: "Mẹ gọi điện cho con không phải nói là đã xảy ra chút chuyện sao?"

"A, đúng là đã xảy ra chút chuyện." Nữ nhân hướng tới ghê sô pha ngồi xuống, tao nhã dùng tay chống cằm. Nghiêng mái tóc đen chạm vào đầu vai, điển hình cho câu mỹ nhân tựa cơn gió xuân, gương mặt ngập tràn vẻ biếng nhác cùng một loại phong tình không tên, nhìn y nói: "Cha con nhập viện."

"Cái gì?" Ân Thịnh sửng sốt, trăm tính ngàn tính cũng không tính tới: "Chuyện xảy ra khi nào?"

"Tối hôm qua." Nữ nhân từ dưới bàn trà lấy ra một phần báo cáo kiểm tra sức khỏe: "Loãng xương, bong gân thắt lưng."

Tư Đồ lúc này mới đỗ xe xong, dè dặt tiến vào.

"Thứ lỗi đã làm phiền gia đình." Hắn lễ phép nói, sau đó ánh mắt ở phòng khách đảo một vòng: "Bác trai không có ở nhà sao?"

Ân Thịnh quay sang nhìn hắn, sắc mặt phức tạp, hơi do dự nói: "Nhập viện rồi."

https://thuviensach.vn

"...Hả?"

"Không có chuyện gì là tốt rồi a."

Trên hành lang bệnh viện, Tư Đồ cười nói: "Chẳng phải là không có gì nghiêm trọng sao? Tại sao vẻ mặt của em so với trước đó còn khó coi hơn?"

Ân Thịnh biểu tình nghiêm túc: "Tôi...Chưa từng nghĩ..."

Y không biết phải nói thế nào, y xưa này chưa từng nghĩ tới, có một ngày sẽ nghe được tin người thân của mình bởi vì...Ốm đau của người bình thường mà phải nhập viện.

Y có một loại cảm giác xa lạ, đồng thời cũng vô cùng không thể thích ứng. Dưới cái nhìn của y, cảm giác này tựa như là nói Vương Tiểu Nhị thật ra chính là thiên tài có chỉ số thông minh hơn 200 điểm, hoang đường đến không sao tả được.

Tư Đồ nhìn y, đoạn giơ lên một lon cà phê vừa mua ở máy bán hàng tự động đưa cho y: "Ân Thịnh a...Cũng có thời điểm lại ngốc đến như vậy."

"A?" Ân Thịnh nhận lấy lon cà phê, một mặt khó hiểu.

"Mặc dù bộ tộc của em là quỷ sư, hơn nữa còn là bộ tộc quỷ sư lợi hại nhất." Tư Đồ nói: "Nhưng vậy thì sao nào? Là con người cả thôi. Quỷ sư chứ không phải thần thánh a, có thể khả năng dưỡng sinh của quỷ sư lợi hại hơn những người bình thường khác một chút, nhưng như vậy cũng không thể nói bọn họ sẽ không bao giờ sinh bệnh."

"Có điều cha mẹ em thoạt nhìn đều còn trẻ lắm, lần này chỉ là bong gân thắt lưng, cũng không quá nghiêm trọng."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh có chút phát ngốc, "Nga" một tiếng, sau đó lại như cũ ngẩn người.

Tư Đồ không nhịn được cười, vươn tay kéo y lại hôn lên gò má y một cái: "Thịnh như vậy cũng rất là đáng yêu!"

Lỗ tai Ân Thịnh liền ửng đỏ, vừa định giơ tay đánh người, bỗng con mắt lướt qua bả vai Tư Đồ, nhìn thấy mẹ mình đứng ở khúc quanh, bên cạnh còn có một người đang chống gậy...Là cha.

Tư Đồ theo ánh nhìn của y quay đầu lại, sau đó thì...Hóa đá tại chỗ.

"Ách..." Hắn vội thu tay về, quên mất trên tay còn đang cầm lon cà phê uống dở. Cà phê thoáng cái hắt hết ra ngoài, thứ đồ uống màu nâu tức thì dính hết lên vạt áo.

Mẹ Ân Thịnh chỉ thoáng sửng sốt, rất nhanh khôi phục trở lại. Cha Ân Thịnh thế nhưng có chút không hiểu nhìn Ân Thịnh, lại nhìn sang Tư Đồ.

Bầu không khí nhất thời có phần lúng túng.

"Có...sao không ạ?"

Trên đường về nhà, Tư Đồ lái xe, cha Ân Thịnh ngồi ở hàng ghế sau xoa xoa thắt lưng, mới nói: "Không sao."

Nói rồi ông lại hiếu kỳ nhìn Tư Đồ: "Vị này chính là đội trưởng? Quan hệ giữa con và cậu ấy tốt thật đấy."

Khóe miệng mẹ Ân Thịnh khẽ cong, Ân Thịnh cũng không mấy dễ chịu, tùy tiện "Ân" một tiếng lấy lệ.

Đợi đến khi về tới trước cửa nhà, Ân Thịnh không xuống xe, nghĩ rằng nếu đã không có chuyện gì vậy thì liền quay về thành phố A. Mẹ Ân Thịnh thế nhưng là giữ chặt cửa xe: "Ở lại đây một đêm đi."

https://thuviensach.vn

"Để làm gì?" Ân Thịnh có chút mờ mịt.

"Không phải hai đứa muốn tìm một người sao." Mẹ Ân Thịnh nói: "Camera theo dõi có khả năng sẽ quay được gì đó."

Cha Ân Thịnh đẩy đẩy gọng kính một mắt: "Nga...Nhắc mới nhớ, hôm qua hình như là có người đi qua..."

Ân Thịnh ngẩn người, Tư Đồ vui vẻ cười nói: "Vậy thì đành làm phiền hai bác."

Ân Thịnh đã nhiều năm rồi không có qua đêm ở nhà.

Y dẫn Tư Đồ lên lầu, còn tốt bụng giúp hắn mở cửa phòng ngủ giành cho khách. Tư Đồ lại còn hơi bất mãn: "Không thể ở chung một phòng cùng em sao?"

Ân Thịnh lườm hắn một cái, đoạn mở ra cửa phòng bên cạnh: "Này là phòng của tôi."

Tư Đồ thoáng cái nảy sinh hứng thú, theo chân y vào trong xem. Gian phòng đã lâu không người ở vương vấn một loại khí tức tĩnh mịch, rèm cửa sổ che khuất ánh sáng, cả gian phòng ngập trong tối tăm.

Phòng của Ân Thịnh đặc biệt đơn giản, một giá sách, một bàn gỗ, một chiếc giường đơn.

Giá sách bày đủ mọi thể loại, bất quá chiếm nhiều vị trí nhất vẫn là sách có liên quan đến bùa chú cùng ấn chú. Trên bàn gỗ không có thứ gì, duy chỉ một ống đựng bút từ thân trúc. Trong ống đựng bút là một cành hoa hồng xếp bằng giấy.

Tư Đồ cầm cành hoa hồng lên hết nhìn trái rồi lại nhìn phải: "Thịnh, em còn biết xếp cả thứ này?"

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh nhìn hoa kia, biểu cảm hoài niệm hiếm thấy ẩn hiện trên gương mặt: "Đó là do Đông Ngũ xếp khi bé."

Tư Đồ sững sờ, nhất thời mặt đen một nửa: "Hắn ta...Tặng em hoa hồng..."

Ân Thịnh liếc hắn một cái: "Con nít thì biết cái gì chứ?"

Tư Đồ hờ hững đem hoa thả trở lại vào ống trúc, lòng bàn tay cứ cảm thấy ngứa ngáy. Trong lòng thầm nói: là em không biết thì có...

Ở nhà Ân Thịnh thật chẳng khác gì thám hiểm. Hậu hoa viên toàn những loài hoa kỳ quái, phần lớn là có độc, còn có một số có thể dùng để chế dược.

Thư phòng của ba ba Ân Thịnh được thiết kế như hang đá, xong giá sách khổng lồ chạm đến trần nhà bên trong cũng đủ khiến Tư Đồ mở rộng tầm mắt.

Cùng nhà của mình cảm giác hoàn toàn khác nhau. Không có cha mẹ lải nhải, thanh âm mọi người cười đùa lại càng không. Toàn bộ căn nhà Tư Đồ chỉ nhìn thấy một tấm ảnh chụp đã ố vàng, được đóng khung đặt ở một nơi mà bình thường ít người chú ý tới.

Đó là tấm ảnh gia đình duy nhất của họ. Cha Ân Thịnh cùng mẹ Ân Thịnh cơ hồ không có gì thay đổi, cách ăn mặc vẫn như hiện tại. Ân Thịnh đứng giữa hai người, xem dáng vẻ tầm khoảng sáu, bảy tuổi, khuôn mặt non nớt không chút biểu cảm nhìn thẳng về phía ống kính.

Ba người đứng thành một hàng ngang, không ai tựa vào người ai, mà Ân Thịnh cũng không có nắm tay cha mẹ.

Tư Đồ thở dài, đem khung ảnh đặt lại vị trí cũ, quay đầu lại thấy mẹ Ân Thịnh bưng một mâm gỗ nhìn mình dò xét.

https://thuviensach.vn

"Ăn một chút gì đi." Bà nói xong, xoay người đi về phía phòng ăn.

Tư Đồ có chút lúng túng, thời điểm đi tới phòng ăn, đúng lúc Ân Thịnh cầm giấy tờ gì đó từ trong thư phòng bước ra.

"Trình Khải Tiêu."

Y đem hình ảnh vừa được in ra đưa cho Tư Đồ: "Quả nhiên đến rồi."

Ảnh in ra là trắng đen, có thể nhìn thấy một nam nhân đeo kính râm. Bất quá chỉ có một tấm ảnh, không còn tấm nào khác để nhìn kỹ hơn.

"Gã làm sao đến được Đông gia?" Ân Thịnh nhìn về phía cha mẹ y: "Bình thường đáng lý phải vượt qua được cửa của chúng ta..."

"Ta nhận thấy có người, vốn là muốn đi xem một chút." Mẹ Ân Thịnh nói: "Có điều cha con vừa khéo trật thắt lưng, vậy nên ta mới không chú ý."

"Ta leo lên cái thang kiếm quyển sách." Cha Ân Thịnh vừa uống trà vừa nhàn nhã nói: "Kết quả xảy ra sơ xuất."

"Coi như Trình Khải Tiêu gặp may đi." Ân Thịnh quay sang nhìn Tư Đồ: "Có lẽ thời điểm cha mẹ tôi đến bệnh viện, gã đã nhân cơ hội xuyên qua kết giới."

"Vậy gã cũng chỉ có thể một mình tiến vào." Mẹ Ân Thịnh nói: "Nếu như gã mang theo những thứ khác bên mình, thì sẽ không tài nào có thể vào được."

"Tóm lại chúng ta đến Đông gia xem thử đi."

Ân Thịnh đứng lên, Tư Đồ đương nhiên không tiếp tục ngồi. Dù thức ăn trước mặt chỉ mới ăn được hai miếng.

https://thuviensach.vn

Nhưng cũng không quá hy vọng hai vị trưởng bối nhà Ân Thịnh sẽ có lòng nhiệt tình hiếu khách. Hắn vội vã chùi miệng, nhanh chân theo Ân Thịnh ra cửa.

Cổng lớn Đông gia đóng chặt, thoạt nhìn vẫn là tử khí bao trùm.

Ân Thịnh nhấn chuông, đợi hồi lâu cũng không ai phản ứng.

"Trèo vào?" Từ Đồ nhìn xung quanh một chút liền đưa ra đề nghị.

"Bọn họ cũng có kết giới." Ân Thịnh nói: "Có thể phòng quỷ, hiển nhiên cũng có thể phòng người."

Tư Đồ chỉ còn biết im lặng.

Hai người lại đợi một lúc, Ân Thịnh vốn không thuộc kiểu người có tính kiên nhẫn, thuận tay lấy ra một tấm bùa vàng xếp thành hạc giấy, ngẩng đầu nhìn tường rào, chọn phương hướng, rồi phóng hạc giấy vào trong.

Tư Đồ lãnh đạm nhìn y: "Không phải em nói là có kết giới..."

"Nhưng tôi lại không nói bản thân sẽ không phóng bùa chú."

"..."

Hắn có thể cảm nhận được tâm tình Ân Thịnh không được tốt cho lắm...Đúng vậy...Hắn có thể cảm nhận được rất rõ ràng.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 89

Hạc giấy của Ân Thịnh vừa qua khỏi tường rào, cửa lớn kẹt kẹt một hồi liền mở ra.

Đứng ở cửa là lão quản gia của Đông gia, mặt không cảm xúc nhìn Ân Thịnh: " Ân tiên sinh."

"Tôi đến tìm Đông Lục."

Lão quản gia kia dứt khoát từ chối: "Đông thiếu gia hiện tại lại không thể gặp bất cứ ai."

"Tại sao?" Ân Thịnh nhìn ông ta: "Cậu ấy sẽ gặp nguy hiểm mất."

Nguy hiểm cái từ này đương nhiên là giả, bây giờ chính là thời điểm Kim Đại Chung dùng người, Ân Thịnh nói vậy chỉ vì muốn xác định một chuyện.

Lão quản gia sắc mặt không đổi, nhìn chằm chằm vào Ân Thịnh: "Ân tiên sinh cứ nói đùa, ở trên địa bàn của Đông gia thì làm sao có khả năng thiếu gia nguy hiểm."

Nói rồi, ông ta không hề cho Ân Thịnh cơ hội nói chuyện, rầm một cái đóng cửa lại.

Tư Đồ mờ mịt quay sang nhìn y: "Lần này làm sao bây giờ?"

Hắn có cần phải mạnh mẽ tông cửa vào sau đó đưa ra thẻ cảnh sát? Có điều thật giống như không có lý do gì để mạnh mẽ tông cửa vào...

https://thuviensach.vn

"Gã kia thật sự đã đến rồi."

Ân Thịnh ôm cánh tay tựa vào tường, ngón trỏ khẽ động. Tư Đồ liền nhìn thấy hạc giấy vốn đã rời vào bên trong tường rào nay chầm chậm bay lên, lướt qua tán cây rộng lớn hướng vào trong nhà.

Tư Đồ nhìn Ân Thịnh: "Vật này thuận tiện thật."

Ân Thịnh liếc hắn một cái: "Không thể trang bị máy thu hình lên đâu, vậy nên đừng hòng nghĩ dùng nó để làm vật thu thập chứng cứ."

Tư Đồ nhất thời nhụt chí: "Vậy thì thật là không hữu dụng."

Hạc giấy vô dụng lần lượt né tránh hết thảy tất cả chướng ngại vật trong nhà, đương gia Đông gia ở phòng khác đang ngồi trên sô pha đối diện một nam nhân nói gì đó. Ai cũng không chú ý tới sự tồn tại của nó, phảng phất như đã triệt để tàng hình.

Hạc giấy chậm rãi lên lầu, lại chậm rãi vòng qua hành lang, đến trước cửa một gian phòng bỗng ngừng lại.

"Tìm được rồi." Ân Thịnh thấp giọng nói, lập tức vỗ tay một cái.

Hạc giấy liền biến trở lại hình dáng một tấm bùa chú, từ khe cửa phía dưới trượt vào trong.

Bên trong, Đông Lục nằm ở trên giường nhắm chặt hai mắt đột nhiên nghe được có thanh âm vang lên.

"Tiểu tử, bị giam cầm rồi à?"

"Ân Thịnh?!" Đông Lục tức thì bật dậy, kinh ngạc nhìn trái ngó phải: "Anh ở đâu vậy?!"

https://thuviensach.vn

Sau đó ánh mắt rơi xuống bùa vàng dưới sàn nhà, cậu dở khóc dở cười: "Không hổ là Ân Thịnh..."

Ân Thịnh ở phía ngoài tường rào câu lên khóe miệng, nhẹ giọng nói: "Trình Khải Tiêu đang ở nhà cậu?"

"Phải." Đông Lục chán nản ngồi xuống sàn nhà, co một chân lên: "Thành thật nói cho anh biết, tôi không phải là bị giam cầm, tôi là bị hạn chế tự do thân thể."

"Này còn không phải là bị giam cầm?" Ân Thịnh lại còn tâm tư trêu chọc cậu: "Anh cậu là đặc biệt tìm tôi đến bảo vệ cậu."

Đông Lục đầu bên kia bỗng im lặng không nói, bên này Tư Đồ đột nhiên trợn to hai mắt, dùng khẩu hình nhấn mạnh nói −−−− Em nói cái gì!

Ân Thịnh giơ tay đẩy mặt Tư Đồ đang càng lúc càng áp sát ra, vừa nói: "Cậu biết Trình Khải Tiêu tìm cậu làm gì không?"

"..." Đông Lục an tĩnh hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Anh thật sự đến tìm anh sao?"

Ân Thịnh cau mày: "Tôi đây xem thường nói dối."

Đông Lục tự giễu: "Xin lỗi, tôi chỉ là có chút kinh hãi..."

Tiếp theo, Đông Lục bỗng ngồi thẳng dậy nghiêm túc nói: "Ân Thịnh, tôi trước tiên muốn nói lời xin lỗi, sau khi trở về tôi đã biết được rất nhiều chuyện, Đông gia...Đã xong, tôi nghĩ muốn khuyên can cha nhưng là tôi không làm được. Hiện tại cũng bị nhốt ở đây."

Ân Thịnh đã sớm dự đoán được, một điểm kinh ngạc cũng không có: "Nga."

Đông Lục bất đắc dĩ: "Anh vẫn là nên suy nghĩ chút biện pháp đi a."

https://thuviensach.vn

"Vậy còn phải xem cậu muốn làm thế nào." Ân Thịnh ung dung thong thả, phảng phất không hề có chút sốt ruột: "Giúp Đông gia, hay là giúp Kim Đại Chung."

"Đông gia và Kim Đại Chung hiện tại là cùng hội cùng thuyền." Đông Lục mắt trợn trắng: "Anh hỏi vậy là muốn nói gì."

"Dựa theo cách nghĩ của cậu, giúp Đông gia, cũng chính là giúp Kim Đại Chung?" Ân Thịnh vẫn tiếp tục hỏi: "Quay đầu là bờ, không ngờ là thông đồng làm bậy."

Đông Lục lại không lên tiếng, hồi lâu sau mới nói: "Một mình tôi, làm sao quay đầu là bờ."

"Coi như chỉ còn duy nhất một người sống sót, vẫn có thể lưu giữ lại huyết mạch Đông gia. Tự cậu quyết định đi." Ân Thịnh hai mắt nhìn về xa xăm, rừng núi hoang vu bạt ngàn che chắn cả tầm mắt khiến người ta chẳng thể nhìn thấy được thế giới bên ngoài, cũng như lồng giam khóa lại chính mình.

Đông Lục còn chưa trả lời, cửa phòng lại đột nhiên mở ra.

Trình Khải Tiêu đeo kính râm đi vào, ánh mắt lập tức rơi xuống bùa vàng nằm trên đất.

"Tôi nói hèn gì cứ nổi da gà." Gã cười lạnh đạp lên bùa vàng, nói: "Ân Thịnh, thật là không gì có thể ngăn được cậu."

Ân Thịnh không hé răng, búng tay.

Bùa vàng tức thì tự động bốc cháy, Trình Khải Tiêu dời chân, lạnh lùng nhìn Đông Lục: "Cậu không phải muốn báo thù sao? Bây giờ như vậy là sao đây?"

https://thuviensach.vn

Đông Lục từ dưới đất đứng lên, phủi phủi quần: "Là anh trai phạm sai lầm trước, tôi bất quá chỉ là muốn sửa chữa sai lầm."

Trình Khải Tiêu ha hả cười: "Chỉ bằng cậu? Đông Lục, cậu lúc nào cũng xoay chuyển theo tư duy của người khác, khởi điểm nghe theo lời giải thích của Kim Đại Chung, cậu liền một lòng vì Đông Ngũ báo thù; hiện tại lại thiên lệch sang Ân Thịnh. Đầu của cậu thật không thể thông minh được một lần sao?"

Sắc mặt Đông Lục trắng bệch, nắm đấm ở bên người siết chặt, nhưng là không có phản bác.

Trình Khải Tiêu hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi khỏi. Chừa ra phía sau là bóng dáng một nữ nhân mặc sườn xám đứng khoanh tay nhìn cậu.

"Mẹ." Đông Lục cắn cắn môi, rốt cuộc nói: "Các người không thể cứ nhốt con ở đây..."

"Đi theo ta." Nữ nhân đột nhiên nói, xoay người hướng xuống dưới lầu: "Dùng chính mắt mình để nhìn xem lịch sử của Đông gia, sau đó mới tiếp tục quyết định đi."

...

Trở về Ân gia, Ân Thịnh liền ngồi xuống sô pha, ba ba Ân Thịnh vừa vặn từ thư phòng đi ra.

Vách tường nứt ra, sau đó chậm rãi hợp lại. Tư Đồ không nói gì nhìn tường đá, mỗi lần mở ra cùng đóng lại quá trình cũng khiến cho người ta nảy sinh một loại ảo giác.

"Cha." Ân Thịnh buể oải nhìn nam nhân: "Đông gia cùng chúng ta vẫn là đối thủ sao?"

https://thuviensach.vn

Ba ba Ân Thịnh ngẩng đầu lên, khép lại cuốn sách trên tay, suy nghĩ một chút: "Tất cả quỷ sư đều xem Ân gia chúng ta là đối thủ."

"Đông gia thì sao?" Ân Thịnh nằm sấp trên lưng ghế sô pha: "Bọn họ là gia tộc quỷ sư lợi hại đệ nhị."

"Chỉ giỏi chiếm đoạt đồ của người khác mà thôi." Ba ba Ân Thịnh không hề ngần ngại nói: "Ân gia mới đúng là không ai sánh được."

Đổi thành người khác, chỉ sợ đối với vốn ngôn luận này trong lòng sẽ có hoài nghi, bất quá Tư Đồ lại không có. Hắn biết rõ bộ tộc quỷ sư nguyên bản tự ngạo tự phụ, huống hồ sự tồn tại của Ân gia xưa nay đều được xem như thần linh, loại kiêu ngạo này chỉ có thể càng thêm trầm trọng, không thể giảm bớt.

Quả nhiên, trên mặt Ân Thịnh cũng là vẻ đồng ý, lại hỏi: "Cha có biết Đông gia những năm gần đây đang làm gì không?"

"Đại khái biết một ít." Ba ba Ân Thịnh ngồi xuống ghế nằm, ngửa đầu nhìn trần nhà: "Bọn họ quá hiếu thắng, này đã trở thành chấp niệm của bọn họ. Bọn họ muốn đem Ân gia bất bại đạp xuống dưới chân."

Nói rồi, ông còn nở một nụ cười: "Đúng là chuyện nực cười."

Tư Đồ thở dài, thầm nghĩ: cũng bởi vì loại kiêu ngạo này, cho nên mới khiến người ta không ưa...

Mụ mụ Ân Thịnh không biết từ đâu xông ra, tao nhã ngồi xuống tay vịn sô pha, gương mặt tinh xảo xinh đẹp nhìn Ân Thịnh: "Ta nhớ trước đây quan hệ của trưởng tử Đông gia cùng con cũng không tệ lắm."

"Ân, Đông Ngũ." Ân Thịnh hồi tưởng nói: "Về sau nhà bọn họ nghiêm cấm Đông Ngũ qua lại với con."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ trong lòng thầm siết chặt nắm tay: Cấm đúng lắm!

Mụ mụ Ân Thịnh phảng phất nhìn thấy Tư Đồ đang có suy nghĩ, đột nhiên liếc mắt nhìn hắn, nhếch miệng cười không rõ lý do, Tư Đồ nhất thời cảm thấy có chút giống như đang ngồi bàn chông, cúi đầu nhìn nhìn mũi chân.

"Đông Ngũ là người có năng khiếu, đáng tiếc bị cha nó làm hỏng." Mụ mụ Ân Thịnh ung dung thong thả nói: "Quá nóng vội, quá kỳ vọng. Người lợi hại cách mấy cũng sẽ bị dồn nén đến không chịu nỗi."

Lập tức lại bổ sung: "Đương nhiên người của Ân gia chưa bao giờ xảy ra tình huống như vậy."

Tư Đồ nhìn chằm chằm mũi chân, mí mắt giật giật.

Mụ mụ Ân Thịnh nói: "Còn nhớ vì sao nhà bọn họ cấm hai đứa qua lại không?"

Ân Thịnh đối với ký ức tuổi thơ cũng không phải rất rõ ràng, nghĩ một hồi, lắc đầu.

"Bởi vì một trận giao đấu." Ba ba Ân Thịnh tiếp lời nói: "Mặc dù lúc giao đấu chỉ là hai tiểu hài tử, cũng không thật sự quyết tâm, nhưng Đông Ngũ khi ấy cùng con chênh lệch quá xa."

"Vì lẽ đó nhà bọn họ cấm tiệt Đông Ngũ qua lại với con. Đồng thời để nó xem con là kẻ địch lớn nhất." Mụ mụ Ân Thịnh nhấp một ngụm trà thắm giọng, nói tiếp: "Về sau cái Đông Ngũ ngày ngày được truyền thụ chính là làm thế nào để đánh bại con, chỉ cần có thể đánh bại, thì muốn gì được nấy."

Kỳ thực chuyện này cũng rất bình thường, người thừa kế của hai nhà vào thời điểm đó đều là trưởng tử. Ân gia xưa nay đơn truyền, không có thêm

https://thuviensach.vn

người thừa kế nào khác.

Đông Ngũ chỉ cần có thể thắng được Ân Thịnh, vậy chính là thắng được Ân gia rồi.

Tư Đồ rốt cục ngẩng đầu: "Vậy nên Đông Ngũ mới giúp Kim Đại Chung?"

"Đại khái là đã đáp ứng điều kiện tốt gì đó của Đông Ngũ rồi đi." Ba ba Ân Thịnh không quá quan tâm nói: "Nếu buôn bán linh hồn, một khi được người có quyền lực tán thành, lại đến thời điểm sự tồn tại của bộ tộc quỷ sư được thừa nhận, vậy Đông gia chính là đệ nhất công thần."

"Ân gia tự nhiên sẽ bị hạ thấp." Ba ba mụ mụ kẻ xướng người họa, mụ mụ vừa vặn tiếp lời: "Bất quá chúng ta căn bản cảm thấy không đáng."

Thực lực đặt ở nơi đó. Chỉ người nào nắm giữ thực lực chân chính, mới sẽ không quan tâm đến danh tiếng.

Người không có thực lực, mới là kẻ luôn miệng khoa trương nói chính mình có.

...

Trong quá khứ, Đông gia cùng Ân gia đã từng phục vụ cho triều đình, danh tiếng Ân gia so với Đông gia vang dội hơn rất nhiều. Mà bây giờ, rốt cuộc có cơ hội để toàn bộ thế giới biết đến Đông gia, mà không phải Ân gia, Đông gia...Hoặc là nói, đương gia hiện nhiệm của Đông gia, làm sao có thể từ bỏ?

Tuyệt định quyền lời, tuyệt đỉnh sùng bái cùng thán phục, đó là những gì nam nhân kia muốn có được, Đông Ngũ bất quá chỉ là nghe theo...Cũng có thể, chính hắn cũng muốn có.

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh ngồi ở sô pha có chút ngây ngốc, Tư Đồ rốt cục nhịn không được, lặng lẽ đến gần nói: "Em hôm nay nói...Đồng Ngũ đến tìm em là đã xảy ra chuyện gì?"

Ân Thịnh nhìn hắn: "Là báo mộng thôi."

Y đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, trong mơ gì đó cũng không phải hoàn toàn rõ ràng, thật giống như Đông Ngũ còn nói cái gì. Có điều đã bị y quên mất rồi.

Cái gì sẽ xảy ra...

Y chống cằm cẩn thận hồi tưởng, Tư Đồ cảm giác có chút khó chịu, lại sợ sẽ làm phiền y, không thể làm gì khác hơn là ngẩn người theo y.

Chờ đến chạng vạng, Ân Thịnh cuối cùng cũng từ đoạn suy nghĩ dài dòng tỉnh lại, mới phát hiện Tư Đồ cùng người nhà y sớm trở nên thập phần hòa hợp.

Nam nhân tại nhà bếp giúp mẹ làm bữa tối, xắn lên ống tay áo để lộ ra cánh tay cường tráng.

Ba ba Ân Thịnh ở ngoài xem báo, nam nhân thỉnh thoảng còn cùng ba ba Ân Thịnh nói vài câu, rõ ràng là nghề nghiệp lẫn đời sống đều không giống nhau chút nào, thế nhưng lại có chung đề tài đàm luận.

Ân Thịnh có chút không hiểu ra sao, bỗng cái bụng kêu ùng ục vài tiếng.

"Ăn cơm ăn cơm." Tư Đồ bưng ra hai đĩa to mì Ý: "Học hỏi từ bác gái, hương vị có chút đổi mới, đến thử một chút xem sao."

Ân Thịnh đi tới: "Là vị gì?"

"Chà bông cùng tôm bóc vỏ." Tư Đồ cười hì hì, để lộ hàm răng trắng sáng.

https://thuviensach.vn

"..." Đó là cái thể loại hương vị gì vậy? Ân Thịnh cảm thấy có chút thiếu tự tin, liền nghe mẹ mình ở phía sau nói: "Món ăn là phải không ngừng đổi mới! Cứ giữ mãi một hương vị ăn lâu ngày sẽ cảm thấy rất chán."

Nói xong còn đặc biệt thâm ý nói: "Cũng giống như ái tình vậy."

Tư Đồ cười đến phát ngốc, Ân Thịnh thế nhưng lại đột nhiên nhớ ra.

"Giữ, giam giữ!"

"A?" Cả hai cùng lúc nhìn y.

"ĐôngNgũ nói cậu ta bị giam giữ..." Hình như mơ hồ có nhắc tới từ này, Ân Thịnh bấtngờ đứng lên: "Tôi muốn tìm người giúp đỡ!"

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 90

Thời điểm di động của Nhạc Chương vang lên, cậu là đang cùng Hạng Quý Hiên ở tại cửa phòng khách sạn xô đẩy.

Điện thoại ném ở trên giường không ngừng reo vang, cậu nỗ lực dùng thân thể chặn trước cửa, Hạng Quý Hiên lại vừa dùng sức đẩy cửa vừa nói: "Em không phải tới là để tìm tôi sao?"

"Không phải!" Nhạc Chương tức tối nói: "Đây là trùng hợp!"

Cậu chỉ tùy tiện chọn một thành phố chuẩn bị đem chính mình lưu vong một thời gian, làm sao biết Hạng Quý Hiên cũng là ở nơi này! Hơn nữa hắn như thế nào có thể tìm được cậu?

"Cậu theo dõi tôi?!" Nhạc Chương ở bên trong cất cao giọng rống.

"Không có!" Hạng Quý Hiên dừng động tác một chút: "Tôi chỉ là kiểm tra lịch sử sử dụng thẻ ngân hàng..."

Nhạc Chương nghiến răng nghiến lợi, chết tiệt! Biết ngay là không nên tham lam chút lợi ích đó mà! Nhưng...Nghĩ đi nghĩ lại ví của chính mình cũng không còn lại bao nhiêu tiền, dù sao...Thẻ này là Hạng Quý Hiên kiên quyết muốn đưa, rõ ràng không phải là cậu cần...

"Đây là hiểu lầm thôi." Nhạc Chương nói: "Nếu đã biết rõ rồi thì mau về đi."

https://thuviensach.vn

"Để tôi nhìn thấy em đã." Thanh âm Hạng Quý Hiên đột nhiên trầm xuống. Tâm nhĩ của Nhạc Chương phảng phất bị người gõ một cái, thân thể trong nháy mắt có chút do dự thả lỏng, Hạng Quý Hiên liền tông cửa vào.

Cậu bị đẩy lùi vài bước, lúc này mới chú ý tới di động vẫn reo mãi không ngừng từ nãy đến giờ.

"Ân Thịnh?" Cậu giơ tay ngăn cản nam nhân muốn bước tới, dùng ánh mắt nhắc nhở −−−− Còn dám bước tới nửa bước tôi thề không đội trời chung với cậu.

Nam nhân không thể làm gì khác hơn là đứng tại chỗ chờ, nhìn Nhạc Chương nhấc máy.

"Uy?"

"Cậu biết làm cách nào để liên hệ với Hạng Quý Hiên không?" Ân Thịnh trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, mí mắt Nhạc Chương không tự chủ giật giật.

"Các người là có tính toán trước?"

"A?"

"Không có gì..." Nhạc Chương hừ một tiếng, đem di động ném cho Hạng Quý Hiên phía đối diện.

Nam nhân mặt không chút cảm xúc nhận lấy: "Uy?"

"...Hạng Quý hiên?!" Ân Thịnh trái lại sững sờ, liền nói: "Cậu theo dõi Nhạc Chương?!"

"Không có." Nam nhân bất đắc dĩ: "Là cậu ấy tự đưa mình tới cửa."

Ân Thịnh lập tức hiểu ra: "Cậu ấy đến thành phố S sao? Xem ra sức hút nam châm giữa hai người các cậu vẫn là tồn tại."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh chỉ là tùy ý nói, bất quá người nghe hoa tâm nở rộ thành từng đóa. Có điều Hạng Quý Hiên người ta cho dù có cao hứng đến đâu gương mặt kia vẫn như cũ thờ ơ, Nhạc Chương hồ nghi nhìn chằm chằm nam nhân, dùng khẩu hình hỏi dò −−−− Lại nói cái gì vậy?

Hạng Quý Hiên xua xua tay, quay sang hướng khác nói: "Tìm tôi có việc gì?"

"Giúp tôi tìm người." Ân Thịnh trở nên nghiêm túc: "Hỏi quỷ sai một chút, hồn của Đông Ngũ hiện tại đang ở đâu?"

Trước đây y và Đông Lục đều đã nghĩ mọi biện pháp chiêu hồn, bởi vì lúc đó bọn họ chung quy cũng không biết Hạng Quý Hiên đi du lịch nơi nào. Sau đó hắn trở về, rồi lại đứng bên phía đối địch, hoàn toàn không cách nào liên hệ.

Hạng Quý Hiên đơn giản gật đầu: "Hiểu rồi, có tin tức gì tôi sẽ thông báo cho cậu."

Hắn đương nhiên sẽ không ngốc tới mức ngay lập tức y theo lời Ân Thịnh mà làm, chỉ là có lời đồng ý này, về sau hắn liền có thể ngang nhiên đến tìm Nhạc Chương rồi.

Gác máy, Nhạc Chương đem điện thoại đoạt trở về: "Ân Thịnh tìm cậu có việc sao?"

"Ân." Nam nhân đơn giản gật đầu, hai người lại rơi vào một trận trầm mặc đầy lúng túng.

"Tôi...Tôi là tới giải khuây." Nhạc Chương giả vờ trấn tĩnh nói: "Tôi cũng không biết cậu đang ở thành phố S."

Rõ ràng chỉ đơn thuần muốn giải khuây nhưng vẫn là đụng phải đối phương, chuyện này quả thật khiến người ta dở khóc dở cười.

https://thuviensach.vn

Hạng Quý Hiên trầm mặc một lúc, hắn biết hiện tại nói đến chuyện giữa hai người sẽ không tránh khỏi khiến bầu không khí càng thêm cứng ngắc, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác: "Mấy ngày nay em đừng chạy lung tung."

Nhạc Chương lập tức không vui ra mặt: "Tại sao chứ?"

"Ân Thịnh muốn liên lạc với tôi còn phải cần đến em giúp đỡ."

Nhạc Chương trong lòng thầm đem Ân Thịnh lăn qua lộn lại mắng n lần, lúc ở gần hầu như toàn đem phiền phức đến cho cậu, hiện tại cách xa như vậy mà cũng không tránh khỏi!

"Cậu đem phương thức liên lạc của mình đưa cho cậu ta là được rồi." Nhạc Chương làm như người sắp chết đang cố gắng đấu tranh đến hơi thở cuối cùng.

"Không được." Coi như là được đi, hiện tại có đánh chết cũng không muốn nói. Hạng Quý Hiên hờ hững nói: "Tôi không thể để bại lộ hành tung."

Nhạc Chương nhớ tới Ân Thịnh từng nói, Hạng Quý Hiên chỉ sợ chính là nằm vùng bên cạnh Kim Đại Chung do tổ trọng án phái tới. Ý muốn đấu tranh đến hơi thở cuối cùng liền được loại bỏ.

"Cậu..." Nhạc Chương muốn hỏi tình hình bên phía Kim Đại Chung, hoặc có thể nói là cậu chỉ muốn hỏi Hạng Quý Hiên có thể hay không sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng lời còn chưa kịp ra khỏi miệng, lại cảm thấy thâm tâm có chút khó chịu.

Hạng Quý Hiên thấy cậu khó xử, nói đỡ: "Vậy hôm nay tôi đi trước, ngày mai lại tới tìm em."

https://thuviensach.vn

Hắn không thể để người của công ty biết hắn liên tục gặp mặt Nhạc Chương. Nhạc Chương đã không ít lần tham gia cùng Ân Thịnh vào những chuyện trước đây, Kim Đại Chung, Trình Khải Tiêu và rất nhiều người bên cạnh Kim Đại Chung cũng đều nhận ra cậu.

Hắn lại một lần cảm thấy bản thân không nên tiếp nhận lời mời đi nằm vùng của tổ trọng án, nhưng khi đó sở dĩ hắn tiếp nhận, cũng là bởi vì biết Nhạc Chương có liên quan đến chuyện của Kim Đại Chung.

Nhạc Chương bĩu môi, không chút cam tâm tình nguyện ừ một tiếng, Hạng Quý Hiên lúc này mới mở cửa rời đi.

...

"Tìm Hạng Quý hiên làm gì?" Tư Đồ vừa ăn mỳ Ý vừa hỏi.

"Có rất nhiều chuyện khó hiểu cần một người tường tận đầu đuôi đến giải đáp." Ân Thịnh nói: "Chỉ dựa vào chúng ta, tra ra được manh mối cũng là khó khăn. Cứ cho là tra được, cũng không biết cái nào mới là đầu mối thật sự."

Bọn họ cần chính là ngăn cản hết thảy trước mọi hành động của Kim Đại Chung, chứ không phải là đuổi theo sau mông lão.

"Vậy nên?"

"Có thể đặc biệt triệu hồi hồn phách của một người nào đó chỉ có minh sư mới làm được."

Tư Đồ hiểu ra: "Em muốn tìm Đông Ngũ?"

Liền cảm giác có chút khó chịu: "Cảm tình của em cùng hắn cũng tốt thật đấy."

Ân Thịnh khó hiểu: "Đây là vì vụ án."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ gật đầu, cắn xuống một ngụm lớn mì Ý, cũng không biết bản thân vì sao càng nhai lại càng ngửi thấy mùi giấm chua nồng nặc đâu đây.

Ăn cơm xong, Ân Thịnh bắt đầu tính toán làm sao giải cứu Đông Lục.

Tư Đồ ở trong bếp phụ giúp rửa xong chén dĩa, lau tay bước ra: "Không bằng đợi đến trời tối, lẻn vào cứu người."

"Trỉnh Khải Tiêu khẳng định là có phòng thủ." Ân Thịnh đột nhiên nói: "Tên này chắc chắn giăng chướng ngại vật...Tôi sẽ..."

"Không cho phép sẽ gì hết." Tư Đồ hướng đến ghế sô pha ngồi xuống, giơ tay niết cằm Ân Thịnh: "Trình Khải Tiêu quá nguy hiểm, có thể tránh liền tránh."

Ân Thịnh cau mày: "Đội trưởng Tư Đồ từ lúc nào lại nhát gan như vậy? Chẳng lẽ nói có người xấu ở trước mặt anh, nhưng chỉ vì trên tay hắn cầm súng nên anh sẽ không bắt giữ sao?"

"Này không giống." Tư Đồ lắc đầu: "Anh không muốn em xảy ra chuyện."

Ánh mắt Ân Thịnh lóe lên tia không đồng tình: "Tư Đồ, thời điểm chúng ta cùng hợp tác phá vụ án đầu tiên, tôi đã nói. Tôi cũng có tự tôn, tôi sẽ không ở tại chiến trường của chính mình làm đào binh."

Tư Đồ thở dài: "Anh biết...Lần đầu tiên chúng ta gặp gỡ, em cũng đã nói lời tương tự."

Ân Thịnh sững sờ, thấy Tư Đồ cười khổ: "Khi đó anh ngăn em, cũng chỉ xem em là một kẻ bình thường không thèm để ý đến an toàn của bản thân. Em thế nhưng lại hung hăng phản bác anh, khiến anh một câu cũng không nói nên lời."

https://thuviensach.vn

Từ đó hắn liền biết, nam nhân này thoạt nhìn có khuôn mặt thập phần nho nhã, lại có lòng hiếu thắng hơn ai hết.

Ân Thịnh vừa muốn nổi nóng trong nháy mắt tâm tư mềm nhũn, y thay đổi giọng điệu: "Trình Khải Tiêu là sớm muộn gì cũng phải đối phó, phải diệt trừ gã, mới có thể thật sự đả kích Kim Đại Chung."

Hơn nửa chỉ có bắt được gã, mới có thể chứng mình chuyện giết hại người có liên quan đến Kim Đại Chung.

Bọn họ nhất định phải tìm được một lý do hợp lý nhất, nếu không sẽ không cách nào bắt giữ Kim Đại Chung.

Tâm tư đấu tranh hơn nửa ngày, mặc dù hắn biết đây là tự tôn của Ân Thịnh, là niềm kiêu hãnh của Ân Thịnh. Nhưng hắn đáng chết chính là không muốn đồng ý, nếu như xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ, hắn dám khẳng định mình nhất định sẽ phát điên.

Hắn không thể lại mất đi y thêm một lần nữa!

"Anh..."

"Tôi sẽ không xảy ra chuyện gì." Ân Thịnh cắt ngang lời Tư Đồ, trên mặt tràn đầy tự tin: "Tôi còn có phần ký ức chưa tìm được, còn có nghi vấn chưa làm rõ được."

Y còn có không cách nào có thể cắt đứt mối liên hệ cùng Tư Đồ.

"Tôi sẽ không sao." Y phát thệ tựa một loại cam kết.

Tư Đồ buông tay ra, sau đó đổi thành ôm ấp, đem nam nhân hung hăng siết vào trong ngực, phảng phất chỉ cần như vậy liền có thể khóa chặt y lại. Nhưng hắn biết một chữ "khóa" này, vĩnh viễn không cách nào có thể dùng trên người Ân Thịnh.

https://thuviensach.vn

"Nếu em không tuân thủ cam kết." Tư Đồ gằn từng chữ từng chữ, thanh âm trầm thấp như muốn xuyên thấu lòng người: "Cho dù là phải xuống địa ngục, anh cũng sẽ tìm em tính sổ!"

Ánh mắt Ân Thịnh lóe lên tia xúc động, giơ tay ôm lấy bờ vai rộng, hít thật sâu mùi hương nam tính, ghé vào sát bên tai hắn đáp một tiếng: "Được."

Hai vị trưởng bối đứng trong phòng bếp, mụ mụ Ân Thịnh phảng phất đối với Tư Đồ hết sức hài lòng, ba ba Ân Thịnh còn đang không hiểu ra sao.

"Bà xã, Thịnh của chúng ta thế nhưng lại có bạn sinh tử tốt đến như vậy. Tôi cảm thấy thật rất khó tin."

Mụ mụ Ân Thịnh quay về phía chồng mình lườm một cái: "Kia không phải là bạn sinh tử."

"A?"

"Kia là con dâu tương lai của ông đấy."

"....Hả?!"

Tư Đồ ôm Ân Thịnh mà lỗ tai giật giật, trong lòng nghiến răng: Con trai nhà hai người mới là phải làm dâu!

Đêm hôn ấy, mặt trăng đã lên cao.

Ân Thịnh một mình lén lút ra ngoài, Tư Đồ ôm cánh tay chờ sẵn ở cửa, khóe miệng còn ngậm điếu thuốc lá.

"Anh chờ em trở về." Hắn biết chính mình đi cũng không được việc, có khi còn gây thêm phiền phức, Tư Đồ nhịn xuống ảo não, bình tĩnh nhìn nam nhân trước mặt.

https://thuviensach.vn

Đầu lọc ở trong đêm tối chợt lóe sáng, sau đó lại nhẹ thở ra khói thuốc.

"Không hôn tạm biệt anh sao?"

Ân Thịnh trừng mắt nhìn hắn: "Miệng anh là miệng quạ đen à?" (Ăn nói xui xẻo)

"Không." Tư Đồ lấy xuống điếu thuốc, ngón tay khẽ run lên: "Là nụ hôn thắng lợi."

Ân Thịnh bất đắc dĩ, đành bước tới, chủ động đưa tay câu lấy cổ nam nhân. Tư Đồ phối hợp cúi đầu nghiêng người, hai tay lưu luyến trên người đối phương, thân anh cả hai tại trong bóng tối không thể tách rời.

Gió đêm mang theo hơi thở ám muội cọ sát qua gò má. Ân Thịnh vừa kết thúc nụ hôn, nhịn xuống xấu hổ lui người về sau.

Tư Đồ hài lòng liếm liếm khóe môi: "Này là lần đầu tiên em chủ động đưa lưỡi..."

"Ngậm miệng!" Ân Thịnh đạp hắn một cước.

Tư Đồ bật cười, sau đó nghiêm túc nói: "Mọi chuyện nhớ phải cẩn thận."

Ân Thịnh ừ một tiếng, xoay người đi khỏi hoa viên.

Trong phòng ngủ ở lầu hai, phía sau rèm cửa sổ, mụ mụ Ân Thịnh ôm tay đứng nhìn thân ảnh con mình dần biến mất sau rừng cây.

Ba ba Ân Thịnh nửa nằm nửa ngồi trên giường hai tay gối sau đầu: "Lo lắng vậy sao không đi theo?"

"Ai lo lắng chứ?" Mụ mụ Ân Thịnh kéo lại rèm cửa sổ, quay đầu: "Ân gia chưa từng bao giờ thất bại."

https://thuviensach.vn

Ba ba Ân Thịnh cười rộ: "Đây là lý do năm xưa bà chịu gả cho tôi sao?"

"Đương nhiên rồi." Mụ mụ Ân Thịnh thật tự nhiên nhún vai: "Từ xưa tới nay, lựa vợ kén chồng đều chỉ có thể chọn người mạnh nhất."

Dứt lời, bà còn nói: "Ông khi đó đồng ý cưới tôi còn không phải vì thấy tôi xinh đẹp sao?"

"Đương nhiên rồi." Nam nhân cũng thật tự nhiên nói: "Nam nhân ở trên đời này đều là hội viên của hiệp hội xem trọng vẻ ngoài. Bất kể là chủ động hay là bị động, là chủ quan hay là tiềm thức."

Nữ nhân ưỡn ngực: "Không thể không nói, mắt nhìn người của ông cũng không tồi."

Nam nhân trở mình ngáp dài một cái chuẩn bị đi sâu vào giấc ngủ: "Như nhau cả thôi."

Lời tác giả:

−−−−−−−Tiểu kịch trường cuộc sống thường nhật của các nhân vật−−−−−−

Ân Thịnh: Quá mức phiền toái, không bằng cứ dứt khoát giải quyết ông cho xong.

Trình Khải Tiêu:...Đừng cứ suốt ngày có ý nghĩ muốn giết tôi được hay không!!

Tư Đồ: Anh thật sự không phải là tình địch ngầm?

Đông Ngũ:...Tôi đây có lòng mà không sức lực lại không đủ.

Nhạc Chương: Tại sao người bị đả thương luôn luôn là tôi!

https://thuviensach.vn

Hạng Quý Hiên: Nếu như ban đầu tôi tỏ tình em đồng ý tiếp nhận, hiện tại cũng không có nhiều phiền toái đến như vậy. Nằm vùng phiền, lén lén lút lút cũng phiền, còn có a, em khi còn bé rõ ràng đã nói lớn lên phải gả cho tôi.

Nhạc Chương: Hạng Quý Hiên cậu bị hack não rồi à?

Hồ Diệp: Cừu Khiết mỗi lần nói chuyện đều phải bày ra một góc độ để chụp ảnh sao? Tôi có thể không cần phải phụ trách an toàn của hắn nữa không!

Tiểu Nhị: Vậy anh phải cầu trời khẩn phật cho sếp mau mau trở về a.

Cố Thành: Tiểu Nhị...Em cùng Hồ Diệp có quan hệ rất tốt sao?

Tiểu Nhị:??

Cố Thành: Tình địch ngầm a...

Tiểu Nhị: Sao cơ?

Hồ Diệp: Hắt xì!!

Giải Ứng Tông: Luôn cảm thấy toàn bộ sự việc này cùng bản thân một chút cũng không có quan hệ.

Khâu Lạc: Giải tiên sinh, là một công dân hợp pháp, chúng ta cần phải bảo hộ an nguy nước nhà!

Giải Ứng Tông:...

Tư Đồ: Thịnh, đến khi nào anh mới được ăn em a...

Ân Thịnh: Chờ ĐẠI KẾT CỤC đi.

−−−−−−−Tiểu kịch trường hoàn−−−−−−−

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 91

Ân Thịnh một mình đơn thương độc mã đi đến trước cổng lớn Đông gia. Vẫn là biện pháp cũ, gấp hạc giấy phóng vào trong tường vây.

Chỉ là lần này hạc giấy mới vừa lướt qua đầu tường, đã bị một bàn tay lớn tiếp nhận.

Như thể thật bất mãn mà hung hăng nắm lấy cổ hạc giấy, Ân Thịnh ở bên ngoài hờ hững vỗ tay cái độp, hạc giấy nhất thời bốc cháy.

Trình Khải Tiêu đột nhiên thả ra hạc giấy, nhưng vẫn là chậm một bước, lòng bàn tay bị cháy xém một mảng.

Cổng lớn chậm rãi mở, Trình Khải Tiêu đứng ở tại đó, từ sau lớp kính râm nhìn về phía người bên ngoài. Ân Thịnh bỗng có chút thất thần nghĩ, tối như vậy...Còn đeo kính râm...Gã thật sự nhìn thấy được gì sao?

Nghĩ vậy, y liền giơ tay huơ huơ trước mặt nam nhân.

Trình Khải Tiêu nhất thời nổi cáu nói: "Tôi không có mù!"

Ân Thịnh lúc này mới thu tay về, lại còn tự nghĩ: mình nhất định là bị Vương Tiểu Nhị lây bệnh (ngốc)...

"Cậu muốn cứu Đông Lục?" Trình Khải Tiêu cười gằn: "Chỉ e cậu ta hiện tại không dễ dàng gì đồng ý đi theo cậu."

Ân Thịnh nhíu mày: "Các người lại dùng phương pháp đê tiện gì mê hoặc tiểu quỷ đó?"

https://thuviensach.vn

Trình Khải Tiêu nhún vai: "Cùng tôi không can hệ, cậu nên hỏi cha của cậu ta đi."

Dứt lời, quỷ ảnh màu đen đột nhiên xuất hiện ngay sau Ân Thịnh, y không chút nghĩ ngợi thấp người tránh thoát công kích của đối phương, còn chưa đứng thẳng dậy đã phóng ra một tấm bùa vàng.

Bùa chú đánh hụt, Ân Thinh có chút ngạc nhiên, còn chưa kịp làm rõ chuyện gì, lại thêm một quỷ ảnh bất thình lình xuất hiện trước mặt, giáng đòn thẳng xuống đầu y.

"Ha!" Trình Khải Tiêu hồi hộp, hề hề cười nói: "Tôi xem cậu hôm nay có đi mà không có về!"

Ân Thịnh nhanh đưa tay đẩy lên kết giới, bất quá kết giới của y không có thật hoàn mỹ như của Nhạc Chương, chỉ có thể chống đỡ trong lúc nhất thời. Nhân cơ hội liền lăn khỏi cú công kích tựa như búa rìu kia.

Nhưng tất cả chỉ vừa mới bắt đầu.

Bốn phía chẳng biết từ khi nào nổi lên dày đặc quỷ ảnh. Đầu gối Ân Thịnh lấm lem bùn đất, đầu tóc có chút loạn, càng nhìn càng thấy chật vật.

"Tường quỷ?"

Ân Thịnh sáng tỏ nói: "Quỷ sứ của ông không phá được kết giới của Ân gia, ông liền muốn dùng ảo ảnh."

"Mặc dù là ảo ảnh." Trình Khải Tiêu đắc ý cười gằn: "Thế nhưng uy lực là thập phần chân thực."

Lập tức sắc mặt gã lạnh đi, tàn nhẫn nói: "Tôi phát hiện, đối phó cậu, thì nhất định không thể chừa cho cậu một kẻ hở nào. Nhân hải chiến thuật (chiến thuật biển người, nhiều người cùng lúc đánh ập tới) cùng xa luân

https://thuviensach.vn

chiến (đánh luân phiên, nhiều người đánh một người) là cách tốt nhất để đánh gục mọi chiêu thức của cậu!"

Nói xong, đột nhiên phóng ra cùng lúc sáu tấm bùa vàng, bùa vàng tự động hạ xuống sáu góc trên mặt đất, kết nối với nhau tạo thành một trận hình to lớn.

"Địa ngục vạn quỷ..." Ân Thịnh ngạc nhiên: "Ông lại còn sử dụng phương thức cấp cao như vậy để triệu hồi quỷ ảnh."

Trình Khải Tiêu chẳng ngờ Ân Thịnh lúc này còn thật thảnh thơi, có chút tức giận nói: "Để xem cậu còn nói được tới đâu!"

Quầng sáng hoàng kim tại trong bóng tối hiện lên thập phần rõ rệt, Tư Đồ ngồi ở hoa viên từ xa nhìn thấy, trong lòng nhất thời lạnh lẽo một trận. Không nhịn được nôn nóng lại châm thêm điếu thuốc, mà phía dưới chân hắn, đã sớm có rất nhiều đầu lọc rồi.

Quầng sáng vừa biến mất, phảng phất mở ra cổng Địa ngục, vô số hắc ảnh mang theo tiếng kêu rên thảm thiết từ dưới lòng đất bò lên.

Khí tức âm lãnh tựa hồ ngưng đọng toàn bộ không gian, những hắc ảnh đen ngòm không đầy đủ ngũ quan, duy chỉ có mỗi cái miệng há to, trong miệng lại phát ra tạp âm phi thường khó nghe.

Trên thân bọn họ đều tỏa ra khói đen nghi ngút, tỉ lệ thân thể vô cùng quái dị. Cánh tay dài tới đầu gối, nhìn kỹ lại phát hiện tay ngắn tay dài, khiến người ta cực kỳ ghét bỏ.

Ân Thịnh lúc này bị tường quỷ vây quanh, nơi nào cũng đều không thể đột phá. Nhưng sắc mặt y vẫn như cũ trấn định, phảng phất chỉ như đang thưởng thức một hồi náo kịch.

Y phất nhẹ tay áo, giữa mười ngón tay liền kẹp đầy bùa chú.

https://thuviensach.vn

"Nga?" Trình Khải Tiêu cười lạnh nói: "Tôi thật muốn xem, là chiến thuật của tôi thắng trước, hay là bùa chú của cậu dùng hết trước."

Một đấu một đám, chiến đấu chính thức bắt đầu.

Ân Thịnh trước tiên nghĩ muốn giăng ra kết giới, trong nháy mắt lao khỏi tường quỷ, thân ảnh linh hoạt tựa hồ không có trọng lượng. Năm tấm bùa chú trong tay tức thì được ném đi, liên tiếp hướng tại năm góc trên mặt đất, dựng lên thành một kết giới tạm thời.

Như vậy đại khái có thể chống đỡ được hơn một phút.

Y xoay người lạnh lùng đảo mắt qua đám quỷ ảnh trước mặt, dưới chân Trình Khải Tiêu, lại không ngừng có thật nhiều quỷ ảnh nhô lên, cuồn cuộn liên tục.

Y ném tới bùa vàng, miệng cấp tốc niệm lên một loạt thần chú. Nét chữ son trên bùa vàng liền phát ra ánh sáng, từ bên trong nhảy ra ảo ảnh của mấy chục con sói trắng.

Sói trắng rất nhanh vọt vào đám quỷ ảnh, hung hăng cắn xé.

Ân Thịnh lùi về sau vài bước, né tránh những cánh tay dị hợm muốn túm lấy y, lại vứt ra hai tấm bùa chú.

Mấy chục con sói trắng đồng dạng không ngừng nhảy ra, trắng đen lẫn lộn khiến người ta hoa hết cả mắt.

Tầng mây dày đặc dần tiêu tan để lộ ánh trăng sáng vằng vặc, bóng cây khổng lồ bạt ngàn, tiếng gió thổi mang theo khí tức âm lãnh cuốn vào cổ áo Ân Thịnh.

Dưới ánh trăng, nụ cười bên môi Trình Khải Tiêu mang theo tự tin cực độ, mà Ân Thịnh đã có chút thở dốc.

https://thuviensach.vn

Đã quá một phút.

Kết giới mất đi hiệu lực, bùa vàng tự động cháy thành tro bụi. Quỷ sứ bên cạnh Trình Khải Tiêu hoặc cầm búa lớn, hoặc vẫy vẫy móng vuốt sắc nhọn hướng y đánh tới.

Ân Thịnh tránh khỏi búa lớn, lại tránh không thoát móng vuốt sắc nhọn, kéo dài từ đầu vai đến sau lưng đã bắt đầu rướm máu.

Đau đớn xuyên thấu, trên trán Ân Thịnh liền nổi lên một tầng mồ hôi lạnh.

"Ha ha ha ha ha ha!" Trình Khải Tiêu ngửa mặt cười lớn: "Nhìn bộ dạng của cậu kìa! Ân gia cũng chỉ có như vậy!"

Ân Thịnh lãnh đạm nhìn gã, vung tay ném ra tấm bùa chú cuối cùng, niệm khẩu quyết.

Mặt đất bất ngờ chấn động, Địa ngục vạn quỷ do Trình Khải Tiêu mở ra đột nhiên đổ nát. Hết thảy quỷ ảnh còn sót lại ở bên ngoài đều run rẩy lùi về sau, tựa hồ linh cảm được có vật gì đáng sợ sắp xuất hiện.

Nụ cười của Trình Khải Tiêu nhất thời đông cứng, gã nhìn chung quanh một lượt, chợt phát hiện chính mình đã mắc bẫy.

"Cậu ngay từ lúc bắt đầu đã có tính toán!"

Thái dương Trình Khải Tiêu mãnh liệt co giật: "Bát quái trận!"

Ân Thịnh giữ miệng vết thương đứng lên nhoẻn miệng cười: "Ông cho rằng chỉ bằng vài thứ này liền có thể hạ được tôi?"

Y chậm rãi giơ tay, búng nhẹ một cái.

https://thuviensach.vn

Khắp nơi phát sinh một loại ánh bạc chói mắt, bùa chú Ân Thịnh phóng ra tuy rằng đến cuối hầu như cháy sạch, nhìn qua phảng phất như không còn năng lực, kỳ thật, đều là thuật che mắt.

Kết giới tạm thời, triệu hồi sói trắng, toàn bộ chỉ vì một chiêu cuối cùng này. Bùa vàng bốc cháy rơi xuống tại vị trí nào, nơi đó liền xuất hiện một dấu ấn đen, mắc nối tiếp nhau sẽ trở thành Bát quái trận khổng lồ.

"Thứ bùa chú chết tiệt..."

Trình Khải Tiêu siết chặt nắm đấm: "Quái vật! Ân Thịnh mày là đồ quái vật!"

Ân Thịnh lạnh lùng nói: "Đây là thực lực, không cách nào có thể so sánh."

Mặc dù đến cuối, Trình Khải Tiêu cũng là không cách nào ngang bằng y. Chính gã đương nhiên rõ ràng, nhưng gã thật không cam tâm.

"A!!!" Gã ngửa đầu điên cuồng gào thét, Bát quái trận rất nhanh đem tất cả quỷ ảnh xung quanh nuốt chửng, đợi đến khi tia sáng màu bạc biến mất, tứ phía lại như cũ tối đen.

Cần cổ Ân Thịnh đột nhiên lạnh buốt.

Trình Khải Tiêu tháo xuống kính râm, tay cầm theo một con dao găm gác tại trên cổ Ân Thịnh.

"Hủy diệt mày, chính là hủy diệt Ân gia."

Gã lạnh lùng nói: "Đồng quy vu tận đi."

Ân Thịnh nhìn chằm chằm vào đôi mắt khác màu của nam nhân, nghe được tim của chính mình kịch liệt đập.

https://thuviensach.vn

"Làm vậy ông cũng sẽ chết."

"Thì đã sao." Trình Khải Tiêu nói: "Có thể kéo mày cùng xuống lỗ, liền không uổng phí một đời này rồi."

Ân Thịnh không nói tiếp, Trình Khải Tiêu bắt đầu niệm chú.

Tốc độ niệm chú vô cùng nhanh, môi mỏng run run, dao găm trên cổ Ân Thịnh hung hăng tạo thành một vết cắt.

"Tao nguyền rủa mày!" Trình Khải Tiêu như thể phát điên, không ngừng cười lớn, câu khẩu quyết cuối cùng vừa niệm xong, máu tươi liền róc rách chảy ra từ hai mắt.

Sắc mặt Ân Thịnh có chút trắng bệch, Trình Khải Tiêu thật cao hứng, đột nhiên lại ngây người.

Trong tầm mắt mơ hồ, vết thương trên cổ Ân Thịnh không hề chảy máu.

Gã kinh hoảng, giơ lên dao găm tận hết sức lực chặt đầu Ân Thịnh.

Cái đầu rơi xuống lăn lăn, trong chốc lát bỗng bốc hơi biến mất.

"Không phải chỉ có ông mới có thể dùng chiến thuật." Ân Thịnh ôm cánh tay đứng dưới tàng cây cách đó không xa, thảnh thơi nói: "Tôi chính là chờ ông xuất tuyệt chiêu."

Vừa rồi là ảo ảnh của Ân Thịnh. Ngay tại thời điểm Bát quái trận vừa mở ra, y liền đem chính mình đánh tráo.

Không có thực thể gánh chịu chú thuật tử vong của Trình Khải Tiêu, trong khoảnh khắc ảo ảnh biến mất, chú thuật không thể triển khai liền phản hồi ngược trở về trên người Trình Khải Tiêu.

Gã há miệng, phun ra một ngụm máu tươi.

https://thuviensach.vn

Dao găm rơi xuống mặt đất, hai mắt gã dần mờ đi, ở ngay tại trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, gã nhìn thấy nam nhân kia nói: "Tôi đã hỏi ông, ông xác định bản thân thật sự muốn sử dụng chú thuật?"

Kỳ thực dao găm hoàn toàn hữu dụng, bất quá nam nhân này nhất định muốn dùng chú thuật giết y.

Ân Thịnh là đánh cược một lần, nếu Trình Khải Tiêu vừa rồi dùng dao găm giết y, vậy gã sẽ lập tức phát hiện đó là ảo ảnh. Về sau muốn hạ Trình Khải Tiêu liền khó càng thêm khó rồi.

Có điều Trình Khải Tiêu đã một lòng giữ vững truyền thống quỷ sư, thân là quỷ sư, tuyệt đối chỉ có thể dùng chú thuật giết chết đối phương.

Đây là bại cục duy nhất của gã, nhưng cũng là thắng cục duy nhất.

Mắt thấy nam nhân nặng nề ngã xuống, không còn hô hấp. Ân Thịnh khẽ thở dài.

Vết thương trên lưng bởi vì động đậy mà đau đớn, y nghiêng người tì lên đại thụ, liếc mắt lại nhìn thấy một người từ trong nhà đi ra.

"Không hổ là Ân Thịnh."

Quản gia không chút cảm xúc cung kính đưa tay làm dấu mời: "Lão gia muốn gặp cậu."

Tư Đồ chờ ở hoa viên, hiện tại coi như là đem hắn kéo ra chiến trường để người ta chém cho mấy nhát bắn cho mấy phát, đều so với chờ ở chỗ này thật tốt hơn nhiều.

Một hộp thuốc lá rất nhanh hết sạch, ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía rừng cây xa xa đã không còn tia sáng phát ra.

https://thuviensach.vn

Thời điểm lóe lên tia sáng màu bạc chói mắt, chẳng biết vì sao, hắn lại cảm thấy đó là của Ân Thịnh. Thoạt nhìn có chút lành lạnh, nhưng chung quy vẫn mang lại cảm giác ấm áp. Là loại ánh sáng mang theo thiện ý.

Nhưng sau khi tia sáng màu bạc biến mất, cũng không thấy có thêm gì khác xuất hiện.

Hắn không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, đã kết thúc? Người nào thắng?

Hắn buồn bực ở trong hoa viên đi đi lại lại, không biết bản thân đến tột cùng là có nên đi xem hay không. Nếu như lúc này đi tới vừa vặn đụng phải lúc hai bên đang chiến đấu, giúp cũng không được mà càng thêm vướng bận tay chân thì làm sao đây?!

Hắn vò đầu, như kiến trên chảo nóng. Di động trong túi quần chợt đổ chuông.

"Sếp!" Thanh âm Hồ Diệp mang theo chút sợ hãi, tiếng còi cảnh sát phía đầu dây bên kia không ngừng vang vọng: "Xảy ra chuyện rồi!"

"Cái gì?" Tư Đồ hiện tại sợ nhất chính là ba chữ "xảy ra chuyện".

"Cừu Khiết chết rồi!"

Đại khái là đầu kia quá huyên náo, Hồ Diệp cơ hồ phải gào thật to, bên cạnh còn có thanh âm đứt quãng của Tiểu Nhị truyền tới, nghe kỹ một chút có thể nhận ra đó là tiếng nôn khan.

"Xảy ra chuyện gì!" Tư Đồ nháy mắt nổi nóng: "Các cậu làm việc kiểu gì vậy hả!"

Hồ Diệp hết sức vô tội nói: "Này không phải do người làm...Chúng tôi cũng không còn cách nào a!"

https://thuviensach.vn

Tư Đồ còn muốn nói tiếp, trong nhà bỗng có tiếng di động vang lên, hắn mới kịp phản ứng, đó là điện thoại của Ân Thịnh.

Tên kia lại còn không mang theo điện thoại ra ngoài!

"Các cậu xử lý trước!" Tư Đồ nói: "Phía bên tôi cũng đang loạn hết cả lên đây!"

Nói rồi dứt khoát cúp điện thoại, vọt vào phòng khách lần mò trên sô pha tìm điện thoại. Màn hình lóe sáng, hiển thị tên Nhạc Chương.

"Uy?"

"Ân...A? Tư Đồ?" Nhạc Chương có chút ngạc nhiên: "Ân Thịnh đâu?"

"Em ấy đang bận." Tư Đồ luôn cảm thấy tâm tình không yên, quyết định vừa tiếp điện thoại vừa lao ra khỏi hoa viên chạy đến Đông gia: "Cậu tìm em ấy có việc gì?"

"Cậu ấy nói tôi điều tra, cuối cùng tra được ít manh mối." Nhạc Chương thấp giọng nói: "Hồn của Đông Ngũ hiện tại không có ở Địa phủ, thật giống như đã bị ai giam cầm."

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 92

Ân Thịnh vịn lấy vết thương trên vai theo chân quản gia vào trong, cổng lớn ở sau lưng chầm chậm đóng lại, ánh trăng một lần nữa ẩn về sau tầng mây đen dày đặc, lưu lại thi thể Trình Khải Tiêu đã cứng ngắc giữa vũng máu tươi.

Đông gia không có bật đèn, bốn phương một mảnh ảm đảm.

Lão quản gia nhấc lên đèn lồng đặt ở trước cửa, đưa tay làm dấu mời.

"Mời đi lối này."

Hai người không đi vào cửa chính Đông gia, mà là vòng ra sau nhà, xuống một tầng hầm.

Thềm đá âm lãnh. Lão quản gia lấy ra nến trong đèn lồng, nhen lửa lên ngọn đèn nhỏ trên tường đá. Nháy mắt, hết thảy đèn nhỏ dọc theo vách tường lần lượt sáng lên.

Quầng sáng yếu ớt, nhưng đủ soi rọi con đường dưới chân, chỉ là tại bóng đêm mờ ảo phía trước, phảng phất như có mắt ai đang nhìn.

Cảm giác ẩm thấp càng ngày càng rõ rệt, Ân Thĩnh có chút cảm thấy vết thương của bản thân dường như muốn đông lại rồi. Trên người nổi lên da gà vì lạnh.

Tí tách, tí tách.

https://thuviensach.vn

Tiếng nước mưa đọng lại nhỏ giọt, từng giọt từng giọt, ung dung thong thả rơi xuống thềm đá, lại phảng phất như rơi thẳng vào lòng.

Đến bậc thềm cuối cùng, lộ ra phía trước mặt sàn nhẵn bóng. Dọc hai bên bờ tường lúc này phủ đầy rong rêu.

Hơi nước ẩm ướt cùng mùi nấm mốc tại trong không khí không khỏi khiến Ân Thịnh cau mày, bất quá vẫn tiếp tục theo sau quản gia hướng tới trước.

Trần nhà xây thành hình vòm, cũng là bởi vì phía trên bị bùn đất cùng nước mưa thấm ướt, thoạt nhìn đen ngòm.

Mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân trên đỉnh đầu, Ân Thịnh suy đoán, vị trí hiện tại có lẽ là ngay dưới phòng trung tâm của Đông gia.

Phía trước xuất hiện một cánh cửa đá, bên trong có ánh đèn, ở bên dưới khe cửa đá lộ ra vệt sáng nhỏ.

Có tiếng người nói chuyện, thanh âm còn rất quen thuộc.

Lão quản gia đến trước cửa liền dừng bước, hơi nghiêng đầu nhìn Ân Thịnh.

"Mời vào trong."

Ân Thịnh liếc mắt nhìn lão, nhẫn nhịn đau đớn, chậm rãi đi vào.

"Con sẽ không làm như vậy...Cho dù là anh hai..."

Tiếng nói từ mơ hồ đến rõ ràng, trong không gian mờ ảo, có người ngẩng đầu lên, lướt qua vai kẻ đối diện, nhìn thấy Ân Thịnh đứng ở cửa.

"Hoan nghênh."

https://thuviensach.vn

Nam nhân ung dung thong thả mở miệng.

Người đang nói đột nhiên ngừng lại, quay đầu, tại phía dưới ngọn đèn yếu ớt nhìn thấy Ân Thịnh.

"Ân Thịnh?"

Đông Lục hơi kinh ngạc, sau đó theo bản năng dùng thân thể che chắn cái gì bên cạnh.

Thế nhưng ánh mắt Ân Thịnh so với động tác của cậu thực sự nhanh hơn nhiều.

Mặc dù ánh đèn không quá sáng tỏ, y vẫn là nhìn thấy thập phần rõ. Đó là một tòa quan tài băng, người nằm bên trong đối với y không chút xa lạ −−−− Đông Ngũ.

Ánh mắt Ân Thịnh khẽ quan sát một lượt thân mình Đông Ngũ, thi thể được bảo tồn hết sức tốt. Ngoại trừ sắc mặt có chút nhợt nhạt ra, cả người thoạt nhìn cứ như đang ngủ.

Đông Lục lúng túng, muốn che chắn lại che chắn không được, cứng nhắc đứng ở nơi đó nói: "Ân Thịnh...Tôi...Anh hai..."

Ân Thịnh hờ hững nhìn về phía nam nhân ngồi trong bóng tối: "Ông muốn hồi sinh Đông Ngũ."

Không phải nghi vấn, là trần thuật. Là vô cùng khẳng định mà trần thuật.

Nam nhân cười vài tiếng: "Có người làm cha nào, lại không muồn hồi sinh đứa con đã chết đâu? Nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại..."

"Ông chỉ là muốn lợi dụng Đông Ngũ thôi." Ân Thịnh lạnh lùng nói: "Đừng đem chính mình ra nói tốt như vậy."

https://thuviensach.vn

Y xoay người nhìn bùa chú dán xung quanh cỗ quan tài, này đều là viễn cổ bùa chú vô cùng xưa cũ cũng vô cùng phức tạp. Quan trọng hơn hết chính là, đó cũng không phải thật sự dùng để hồi sinh Đông Lục, đó là bùa chú nhân đôi.

"Có ý gì?" Đông Lục hiển nhiên ngây ngẩn cả người, cậu quay đầu nhìn cha mình, dại ra nói: "Cha không phải nói, muốn tìm hồn phách của anh hai trở về..."

Ân Thịnh khịt mũi xem thường: "Cũng may cậu quá ngốc, vậy nên mới tránh được một kiếp."

Đông Lục mờ mịt: "Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì!"

"Nếu tôi đoán không lầm, hồn phách của Đông Ngũ đại khái đã bị cha cậu nhốt lại rồi. Có biết đống bùa chú này có tác dụng gì không?" Y nhấc chân bước đến một góc quan tài, đưa tay sờ lên mặt băng lạnh buốt thấu xương: "Đây là thuật cấm kỵ của Nữ Oa, một trong những pháp thuật cổ xưa. Tróc sinh thế tử tuy là năng lực tối đại của quỷ sư chúng ta, nhưng thế tử, cũng có một hàm nghĩa khác."

Đông Lục chậm rãi mở to hai mắt, tựa hồ rốt cuộc đã hiểu rõ.

Ân Thịnh nhìn vào mắt cậu, có chút thương xót nói: "Cậu nghĩ không sai, cha ruột của cậu và Đông Ngũ, chính là muốn trường sinh bất lão."

Nam nhân vẫn luôn trầm mắc bắt đầu cười lớn: "Nếu là trường sinh bất lão, thiên hạ nhiều hồn phách như vậy, ta vì sao lại dùng chính con trai của mình?"

"Bởi vì ông muốn trường sinh bất lão, không phải chính thân thể của ông." Ân Thịnh nhìn lão: "Ông muốn tại trên người Đông Lục trọng sinh."

https://thuviensach.vn

Thân thể thanh niên, tiềm lực so với đồng lứa càng thêm xuất sắc. Gien tốt đẹp không ngừng truyền thừa, sẽ khiến gien của đời kế tiếp trở nên bội phần ưu tú.

Thân thể hiện tại của lão đã không còn tốt, đối đến trên người Đông Lục, liền thật đơn giản mà ung dung.

Nếu như dùng thân thể Đông Ngũ kết hôn sinh con, chỉ cần chọn đến một nữ nhân có gien ưu tú, đời kế tiếp, mới có thể càng thêm tiến bộ.

Như vậy trường sinh bất lão, là không ngừng thay thế, không ngừng trở nên ngày càng lớn mạnh. Ở một mặt nào đó, này so với kéo dài tuổi thọ lợi hại hơn rất nhiều. Đương nhiên, cũng không kém phần phức tạp.

Đông Lục liền lùi lại vài bước, đầu gối đều run rẩy. Cậu không dám tin: "Cha muốn...Cha thật sự muốn giết anh hai sao!" Cậu không nhịn được nước mắt tràn mi: "Anh ấy là con trai của cha mà!"

Nam nhân trầm mặc nửa ngày, mới lạnh lùng nói: "Đông Lục, có còn nhớ tổ huấn Đông gia không?"

Thanh âm Đông Lục run run, nói: "Quang tông diệu tổ (làm rạng rỡ tổ tông)..."

"Mi cảm thấy như thế nào mới là quang tông diệu tổ?"

"Đem Đông gia...Phát dương quang đại, trở thành gia tộc đứng đầu bộ tộc quỷ sư." Đông Lục liếc mắt nhìn Ân Thịnh: "Vượt qua Ân gia."

"Không sai." Thanh âm của nam nhân trong bóng tối lộ ra một tia âm lãnh nguy hiểm: "Đông gia đời đời kiếp kiếp đều muốn vượt qua Ân gia, đây là chấp niệm duy nhất của Đông gia, cũng là chấp niệm của mỗi một đời gia chủ nhất định phải giữ vững. Ta làm như vậy, bất quá là vì hoàn thành tổ huấn."

https://thuviensach.vn

Đông Lục lắc đầu: "Không đúng..."

Nam nhân nhất thời trầm giọng: "Không đúng chỗ nào!"

"Không đúng...Không đúng..." Đông Lục như vỡ òa khuỵu xuống, ôm lấy đầu gối không ngừng nói: "Không đúng, tất cả đều không đúng, tại sao...Tại sao..."

Khi nào thì bắt đầu, Đông gia khi nào thì bắt đầu trở nên không bình thường như thế? Anh hai có biết dã tâm của cha không? Mẹ có biết không? Hay phải nói là người chẳng hay biết gì trước sau chỉ có mình cậu?

Ân Thịnh nhìn cậu lắc đầu: "Cậu nên vui mừng vì bản thân không có năng lực như anh mình."

Bằng không phải chết không chỉ có mỗi mình Đông Ngũ.

Nam nhân cuối cùng từ trên ghế đứng dậy, chậm rãi bước ra ánh sáng. Nếu như nói lần đầu nhìn thấy Đông Thiểu Hiền chẳng qua là cảm thấy lão hết sức nghiêm nghị cùng u ám, lúc này nhìn lại, liền có một loại cảm giác âm lệ điên cuồng.

Lão bình tĩnh nhìn Ân Thịnh: "Cho dù là Ân gia có thiên phú, cũng sẽ không thắng nổi một người trường sinh không ngừng tích lũy kinh nghiệm. Ân Thịnh, mi nên hiểu, tại trên đời này chuyện gì có thể khiến người ta thống khổ nhất."

Ân Thịnh hờ hững nói: "Muốn thăm dò tận cùng tâm tư không cách nào khác ngoài sinh mạng cả hai tương đẳng." (Toi xin thề là toi đã dùng hết tất cả các phần mềm dịch mà vẫn không hiểu cái câu này nó nói cái méo gì...)

"Không sai." Đông Thiểu Hiền hất cằm, đưa tay vuốt ve cỗ quan tài trong suốt: "Con trai của ta sẽ đáp ứng, đây là vì Đông gia."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh không tỏ rõ ý kiến, nếu vậy cũng là việc nhà người ta, căn bản không liên quan đến y. Liên quan đến y chính là...

"Tại sao lại giúp Kim Đại Chung?"

"Ta cũng không có giúp hắn." Đông Thiểu Hiền lạnh lùng nói: "Ta giúp chính là bản thân mình."

Ân Thịnh không trả lời, chờ lão nói tiếp.

"Hiện tại đã không còn người tin tưởng chuyện quỷ thần rồi. Tổ tiên mặc dù có thể vì chúng ta lưu lại tiền của, là bởi vì khi đó có thật nhiều người quyền thế dùng giá cao tới tìm quỷ sư. Hiện tại sẽ không ai làm như vậy, đừng nói làm như vậy, bọn họ thậm chí ngay cả quỷ sư là gì cũng không biết."

"Đương nhiên, kết quả này cũng là tự tôn cùng tự phụ của quỷ sư tạo thành. Chúng ta chưa từng xầu xin người khác, cũng sẽ không tới cửa chào hàng, cùng đạo sĩ, pháp sư không giống nhau, chúng ta vốn là không muốn người biết, cũng sẽ không có lòng tốt chủ động đi trợ giúp một ai khác. Càng ngày càng bị người lãng quên, ở một phương diện mà nói đều là do đặc tính của chúng ta gây ra. Nếu cứ như vậy trải qua một trăm năm, chẳng phải sẽ khiến toàn bộ quỷ sư trên đời biến mất?"

Ân Thịnh lạnh nhạt nhìn lão: "Đây là lý do?"

"Những kẻ khác nghĩ như thế nào ta không quan tâm." Đông Thiểu Hiền lạnh lùng nói: "Nhưng ta sẽ không cho phép Đông gia diệt vong. Chúng ta là đại biểu của những quỷ sư hùng mạnh nhất, bao quát cả Ân gia bọn mi."

Lão nói: "Mặc dù mi bây giờ vẫn sống thật an nhàn như một đại thiếu gia, nhưng cha mẹ mi hẳn phải biết, tiền của dư lại cũng không còn nhiều đi?"

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh sáng tỏ: "Ông muốn tiền."

"Không có tiền không sống được." Nét tàn nhẫn biểu lộ trên giương mặt Đông Thiểu Hiền: "Không cảm thấy buồn cười sao? Chúng ta rõ ràng là cường giả! Lại phải trải qua một đời thua kém! Mi cũng biết tổ tiên chúng ta khi còn sống là có bao nhiêu người tôn sùng đi?"

"Ta không phải liên thủ cùng Kim Đại Chung, bất quá là vì có đầy đủ tài lực chống đỡ. Hơn nữa ngoài trường sinh, nếu ta giúp Kim Đại Chung có được quyền thế, vậy hắn sẽ giúp bộ tộc quỷ sư có thể bảo lưu."

Bất quá đều là cái cớ.

Ân Thịnh cười gằn trong lòng, bên ngoài lại không nói gì thêm, Đối với người đã rơi vào vòng xoáy điên cuồng, nói cái gì đều là vô dụng.

Đông Thiểu Hiền nhìn y: "Mi không cần dùng ánh mắt ấy nhìn ta, nếu ta không làm như vậy, về sau cũng sẽ có những gia tộc khác làm."

Không có bất kỳ người nào đồng ý đứng im nhìn gia tộc của chính mình sa sút.

"Suy cho cùng cũng chỉ là muốn níu chặt không buông hào quang đã từng có mà thôi." Ân Thịnh chậm rãi nói, liền nhìn về phía Đông Lục: "Giờ cậu đã rõ rồi chứ? Toàn bộ chân tướng."

Đông Lục mím chặt môi, đã không còn khóc nổi.

Cậu run rẩy ngẩng đầu hướng về phía lão cha: "Sau đó thì sao?"

"Cái gì?" Đông Thiểu Hiền chau mày.

"Sau đó thì sẽ như thế nào? Sau khi cha trường sinh thì sẽ thế nào? Anh hai phải làm sao, mẹ phải làm sao đây...Có tiền tài cùng quyền lực thì được gì? Đến cuối cùng đều đánh mất tất cả mọi người!"

https://thuviensach.vn

"Hèn mạt!" Đông Thiểu Hiền trên mặt hiện ra căm ghét: "Một khi Đông gia có quyền thế, sẽ quan tông diệu tổ! Sẽ vượt qua Ân gia! Sẽ chân chính trở thành đại biểu của bộ tộc quỷ sư. Trên đời còn có rất nhiều bùa chú cổ xưa cùng ẩn ngữ chưa thể lý giải. Là một quỷ sư, làm sao có thể tính toàn những việc nhỏ nhặt kia?!"

Cái gọi là cuồng nhiệt bất quá chính là như thế đi. Ân Thịnh đột nhiên nghĩ, lại cảm thấy có chút tiếc hận.

Từ một cái góc độ nào đó mà nói, Đông Thiểu Hiền là một kẻ đối với chú thuật thập phần hứng thú, lão muốn khám phá càng nhiều bí ẩn, si mê tựa như một khoa học gia.

Nhưng dạng điện cuồng này dẫn đến vô số hi sinh cùng phá hoại.

"Thành công của Đông gia mới thật sự gọi là thành công sao?" Đông Lục đưa tay quẹt nước mắt, từ mặt đất đứng lên: "Anh hai nếu biết được chắc chắn sẽ không tán đồng."

"Nó không tán đồng?" Đông Thiểu Hiền cười nói: "Nếu không tán đồng cũng sẽ không giúp Kim Đại Chung giết nhiều người như vậy."

Cuối cùng còn khiến cảnh sát phát hiện, trong quá trình điều tra Ân Thịnh vừa vặn gia nhập đội ngũ cảnh sát, về sau trong lúc hai đại quỷ sư chiến đấu. Con trai của lão cuối cùng thua cuộc.

Lão lạnh lùng nhìn về phía Ân Thịnh: "Ta có một ngày sẽ vượt qua mi, sau đó tự tay giết mi báo thù cho Đông Ngũ."

Ân Thịnh cười gằn: "Là cái ngày mà tôi đã già đến không thể cử động được sao?"

Đông Thiểu Hiền nói: "Hiện tại mi có thể xem thường, nhưng ta sẽ khiến bọn mi phải hối hận."

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, lão đột nhiên nheo mắt.

Lão quản gia xuất hiện tại cửa: "Lão gia, có kẻ xông vào."

Ân Thịnh cơ hồ trong nháy mắt liền biết đối phương là ai, lại thoáng một cái, Đông Thiểu Hiển đã lao tới trước mắt y.

Tốc độ rất nhanh, đưa tay bóp lấy cổ Ân Thịnh.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 93

"Ân Thịnh!" Đông Lục cả kinh hô to.

Vết thương trên vai bị động mạnh lập tức đau xót, sắc mặt y lúc này thật khó coi. Trong tay không còn bùa chú, dùng sức vặn cổ tay nam nhân mà vật lộn.

Đông Thiểu Hiền ha hả cười: "Thông minh một đời hồ đồ một khắc chính là nói mi, ta hiện tại có thể dễ như vậy giết chết đích tôn Ân gia."

Lão thoáng cái rút ra từ túi áo cây dao găm, sau đó chậm rãi quơ đến trước mặt Ân Thịnh.

Lưỡi dao lạnh lẽo chạm đến da thịt, mang lại ý lạnh thấy xương.

Ân gia không sử dụng quỷ sứ, bằng không vào lúc này cứ cho là Ân Thịnh đã không còn bùa chú, vẫn là có quỷ sứ giúp đỡ. Y lạnh lùng nhìn Đông Thiểu Hiền, mười ngón tay trên cổ tay lão tận lực dùng sức: "Ông so với Trình Khải Tiêu còn không bằng."

Chí ít Trình Khải Tiêu còn bảo lưu tôn nghiêm quỷ sư, chỉ dùng chú thuật, mà không phải dao.

Đông Thiểu Hiền cười nhạt: "Dùng chú thuật cũng được a, dù sao mi hiện tại vẫn là không thể nhúc nhích."

Lão đem dao găm chuyển sang đùi Ân Thịnh, đột nhiên hung hăng đâm xuống.

https://thuviensach.vn

"A..." Sắc mặt Ân Thịnh nháy mắt trắng bệch, trên trán nổi lên một tầng mồ hôi lạnh.

Đông Thiểu Hiền chậm rãi rút dao ra, nhìn lưỡi dao nhuỗm máu tươi đỏ thẫm, khà khà cười lên.

Đông Lục không dám tin vào mắt mình, hai tay siết chặt, không thể chần chừ thêm được, từ trong tay áo phóng ra hai mảnh bùa chú.

Chỉ là cậu còn chưa kịp giúp đỡ, một bóng người lại xuất hiện trước mắt.

Tốc độ của đối phương đủ nhanh để cậu không thể thấy rõ đã xảy ra chuyện gì, cánh tay bị đánh đến tê dại, bùa chú nửa đường liền rơi xuống đất, cậu ôm tay ngẩng đầu, nhìn thấy chính là lão quản gia tay cầm đèn lồng, mặt không chút cảm xúc nhìn cậu..

"Ông..."

"Thiếu gia." Lão quản gia lạnh lùng nói: "Làm văn bối sao lại có thể động thủ cùng trưởng bối? Huống hồ đó lại là cha của cậu."

Đông Lục thời khắc này đột nhiên muốn cười, muốn ngửa mặt lên trời cười to, nhưng là khóe miệng chỉ có thể giật giật, vẻ mặt phảng phất cứng nhắc.

Đông Thiểu Hiền đem dao ném đi, giữa ngón tay chẳng biết từ lúc nào xuất hiện vài tờ bùa vàng, phóng xuống mặt đất −−−− Ân Thịnh liếc mắt, nhất thời thở dài.

Lại là Địa ngục vạn quỷ...

Từ lòng đất không ngừng tuôn ra bóng đen quái dị, tản ra khí tức đáng sợ. Đông Thiểu Hiến nhấc lên Ân Thịnh muốn ném y về phía những bóng đen kia.

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh nhắm chặt hai mắt, trong lòng còn đang suy nghĩ: Lần này bị ném đi, chỉ sợ sẽ bị đám quỷ ảnh này lột da rút gân.

"Đoàng!"

Một tiếng súng vang.

Đông Thiểu Hiền dừng lại động tác, quay đầu nhìn liền thấy Tư Đồ giơ súng nhắm thẳng vào lão.

"Thả Ân Thịnh ra ngay." Ánh mắt hắn gắt gao dán lên người Đông Thiểu Hiền, từng câu từng chữ: "Bằng không phát súng tiếp theo sẽ trực tiếp bắn lên người ông."

Chân mày Đông Thiểu Hiền cau lại, một quỷ sứ từ đâu bỗng xuất hiện phía sau Tư Đồ.

Ân Thịnh biến sắc! Y chưa từng thấy qua quỷ sứ của Đông Thiểu Hiền, nhưng chắc hẳn cũng không phải dạng tầm thường.

Chỉ là quỷ ảnh kia còn chưa có động tới Tư Đồ, đột nhiên một bóng hình to lớn hơn xuất hiện giữa không trung, cùng lúc ba mũi tên vàng xé gió lao tới, đem quỷ sứ kia quăng ra xa.

"Hạng..." Đông Lục há hốc mồm dại ra, nhìn bóng hình quen thuộc kia chậm rãi quay đầu. Khuôn mặt kiên cường, đường nét tuấn lãng. Hắn chậm rãi đưa tay từ bao da sau lưng rút ra tên vàng, giương cao cung lên.

"Thả Ân Thịnh ra." Hắn quay về phía Đông Thiểu Hiền lạnh lùng nói.

"Ngươi không phải đã đi rồi sao?" Đông Thiểu Hiền đem Ân Thịnh ném tới trước, ngón tay khẽ động, Địa ngục vạn quỷ đột nhiên tan biến. Hết thảy bùa chú tự động bốc cháy thành tro.

https://thuviensach.vn

Hạng Võ không lên tiếng, nhìn Tư Đồ đỡ Ân Thịnh dậy, mới lại chuyển ánh mắt sang Đông Lục.

"Rời khỏi căn nhà này, hay là trợ giúp cha của người." Hạng Võ chậm rãi nói: "Chọn một."

Đông Lục mím mím môi: "Ngươi thì sao?"

"...Ta sẽ đạt thành mong muốn của ngươi." Hạng Võ hít sâu một hơi, ưng thuận cam kết.

Viền mắt Đông Lục ửng đỏ, đẩy ra lão quản gia chắn trước mặt, đi về phía Ân Thịnh: "Ta đương nhiên là chọn..."

Lời còn chưa nói xong, sắc mặt độ nhiên trắng toát.

Hạng Võ trợn to mắt, chỉ thấy nơi khóe miệng Đông Lục chậm rãi chảy ra máu tươi.

"Đông Lục!"

Hạng Võ thất thanh một tiếng, thả ra dây cung, ba mũi tên liền lướt qua đỉnh đầu Đông Lục cùng lúc bắn trúng lão quan gia phía sau cậu.

Lão ta ngã xuống, trên tay còn cầm chặt dao găm mà khi nãy Đông Thiểu Hiền ném xuống đất.

"Phản bội gia tộc..." Cuống họng lão ngập tràn máu tanh, gằn từng chữ một: "Phản bội gia tộc, giết chết không tha..."

Sau đó liền trút hơi thở cuối cùng.

"A!!!"

Tiếng thét của nữ nhân phá vỡ đi sự thanh tĩnh vốn có của màn đêm.

https://thuviensach.vn

Nơi cửa đá, mẹ Đông Lục tóc tai rối bời lao tới.

"Đông Lục!" Nữ nhân sụp đổ kêu gào: "Con tôi!!"

Chân mày Đông Thiểu Hiền mơ hồ giật giật, cuối cùng vẫn là bình phục như cũ.

"Đông Lục phản bội chúng ta." Lão đối nữ nhân nọ giải thích.

"Lục nhi...Lục nhi của tôi..." Nữ nhân phảng phất không nghe thấy, nước mắt không ngừng tuôn trào.

Ân Thịnh đau đớn vịn lấy vết thương, vài bước xông tới đẩy nữ nhân ra.

Y thăm dò hơi thở Đông Lục, lại sờ sờ mạch đập ở cổ.

"Còn chưa chết!" Ân Thịnh nheo mắt nói: "Mau gọi xe cấp cứu!"

"Không được gọi!" Đông Thiểu Hiến quát: "Không thể chuốc thêm rắc rối!"

Ân Thịnh trong miệng ngứa ngáy, từ thời cha sinh mẹ đẻ đến giờ, y là lần đầu nghĩ muốn chửi bậy. Hít sâu một hời, Tư Đồ lúc này đã cõng lấy Đông Lục.

"Nếu Đông Lục đã phản lại Đông gia các người." Ân Thịnh lạnh lùng nói: "Vậy từ này về sau cùng Đông gia không còn bất cứ quan hệ gì nữa."

Y lại liếc mắt nhìn người nằm trong cỗ quan tài, phảng phất đã cùng tất cả những thứ này không còn quan hệ từ lâu.

"Tôi cũng sẽ đoạt lại Đông Ngũ."

Nhờ sự bảo hộ của Hạng Võ, hai người cùng Đông Lục đã bất tỉnh nhân sự ở trên lưng rốt cuộc tại trong bóng đêm rời đi.

https://thuviensach.vn

Ra khỏi tầng hầm, không khí tươi mát bên ngoài đem hết thảy những gì ứ đọng trong phổi thổi sạch.

Bọn họ rất nhanh gọi cứu thương, đem Đông Lục đến bệnh viện gần nhất.

Thoáng cái đã bình minh.

Ánh đèn đỏ phía trên cửa phòng mổ cuối cùng cũng tắt, Đông Lục qua khỏi giai đoạn nguy hiểm, chuyển tới phòng hồi sức. Vết thương của Ân Thịnh được băng bó qua, hiện tại tựa người trên băng ghế dài của bệnh viện mà phát ngốc.

Tư Đồ lại muốn hút thuốc lá, chỉ là sờ túi tìm hộp thuốc, mới phát hiện chính mình đã làm mất từ lúc nào.

"Nhạc Chương gọi điện thoại đến, nói linh hồn của Đông Ngũ bị giam cầm rồi."

"Đoán được." Ân Thịnh mệt mỏi nhắm mắt, vết thương tuy xử lý kỹ càng nhưng chung quy vẫn còn chút đau: "Tôi hiện tại muốn biết, Đông Ngũ đến tột cùng là vì cái gì mà giúp Kim Đại Chung."

Y cũng không cho rằng Đông Ngũ và Đông Thiểu Hiền là cùng một dạng người.

Tư Đồ trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói: "Có lẽ, anh biết."

Hắn đã từ thời điểm Ân Thịnh xảy ra chuyện cho đến hiện tại tất cả sự việc đều mắc nối lại với nhau, có mấy lần muốn mở miệng nói lại thôi.

Ân Thịnh liếc mắt nhìn hắn: "Có chuyện nói thẳng."

"Có lẽ...Hắn là cố ý gây sự chú ý với em."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh sững sờ: "Có ý gì?"

"Năng lực của Đông Ngũ so với Đông Lục chẳng phải hơn rất nhiều sao?" Tư Đồ chậm rãi nói: "Nếu đã vậy, hắn muốn tìm hồn phách hoặc là trực tiếp đối với người nào đó ra tay, căn bản là không dễ dàng bị cảnh sát phát hiện."

Kim Đại Chung vốn là người cẩn thận, mà Đông Lục chắc chắn không phải dễ gây ra sai lầm như Đông Lục.

"Vậy nên hắn là cố ý muốn gây sự chú ý với cảnh sát."

Ân Thịnh nửa ngày không phản ứng lại: "Ý của anh là..."

Tư Đồ thở dài: "Tuy rằng suy đoán như thế chỉ sợ là có hơi táo bạo, nhưng là có lẽ...Chính hắn cũng không cách nào ngăn được Đông Thiểu Hiền, chẳng qua là muốn mượn tay em ngăn cản."

Bởi vì một loạt chuyện bắt đầu từ Đông Ngũ, mới có thể đề bọn họ truy xét đến trên người Kim Đại Chung, lập tức dẫn ra Đông gia, lại dắt đến chuỗi sự kiện này.

Bằng không, nếu thật muốn che giấu, làm sao có khả năng để lộ ra nhiều manh mối cùng kẽ hở như vậy.

Tư Đồ đối với Đông Ngũ càng thêm bất mãn. Nam nhân này, hy sinh chính mình, thậm chí là bán đứng cha cùng gia tộc. Phần này bi tráng, thêm vào cái chết của hắn...

Ân Thịnh vĩnh viễn sẽ không thể quên được cái tên Đông Ngũ.

Chết tiệt...

Tư Đồ đột nhiên cảm thấy tương lai chính mình nhấp nhô. Bởi vì người sống, mãi mãi không thể sánh bằng người đã khuất.

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh hiện tại vẫn chưa khôi phục ký ức, một khi y nhớ tới bản thân là như thế nào giết chết Đông Ngũ...

Tội nghiệt cùng tự trách lẫn hổ thẹn, không cách nào bù đắp.

Tư Đồ nôn nóng, lo lắng vò đầu

Ân Thịnh nhìn trần nhà, không biết đang suy nghĩ cái gì, nét mặt có chút ngốc.

Hai người đột nhiên đều không lên tiếng, khả năng vừa rồi còn phải chờ chứng thực, dù sao cũng chỉ là suy đoán. Bất quá có lẽ cả hai đều cảm thấy, tám chín phần mười là chắc chắn rồi.

Bằng không Đông Ngũ vì sao chỉ muốn bảo vệ Đông Lục, vì sao đem Hạng Võ để lại cho Đông Lục.

Còn biết Đông Lục sẽ gặp nguy hiểm, linh hồn bị giam cầm không thể phản kháng, nhưng hắn lại tận lực liều lĩnh vào mộng tìm y.

Vì hắn biết Đông Lục là người duy nhất chẳng hay biết gì, là người duy nhất vô tội.

Ân thịnh đột nhiên nảy sinh một loại kích động muốn cáo lão hoàn hương, những chuyện phiền toái này nguyên bản không hợp với tính cách của y.

Vì bảo vệ ai mà phải làm gì đó...

Ong −−−− ong −−−−

Điện thoại Tư Đồ bất chợt vang lên.

Đầu bên kia vẫn là thanh âm của Hồ Diệp, pha lẫn uể oải do thức trắng đêm, thanh âm có chút khàn.

https://thuviensach.vn

"Sếp, dựa theo kết quả điều tra tại hiện trường...Hung thủ là Giải Ứng Tông."

"Hả?" Tư Đồ chỉ cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung: "Cái quái gì?!"

"Tôi cũng không biết tại sao." Hồ Diệp tựa hồ thật khổ sở: "Những thứ có thể xem là manh mối ở hiện trường hết thảy đều chỉ về phía Giải Ứng Tông!"

Tư Đồ đột nhiên sáng tỏ, đây là cách Kim Đại Chung dùng để diệt trừ chướng ngại bên mình.

Mà đầu tiên chính là Giải Ứng Tông, kỳ thực hắn nên nghĩ đến sớm hơn!

Nhưng nếu Cừu Khiết cùng Kim Đại Chung có liên hệ...Lão không phải là muốn nịnh bợ quan lớn sao? Vì cái gì lại hạ sát?!

"Ngày mai chúng tôi sẽ trở về." Tư Đồ xoa xoa mi tâm: "Trước tiên cứ làm theo thủ tục đi."

Hồ Diệp chần chừ nói: "Hện tại tạm giam Giải Ứng Tông?"

Tư Đồ thở dài: "Chúng ta buộc phải khiến anh ta chịu ủy khuất rồi."

Khóe miệng Hồ Diệp giật giật: "Tôi chỉ sợ anh ta đem cảnh cục kiện đến tòa án..."

Tư Đồ cười khổ: "Vậy cũng chỉ có thể tùy vào anh ta."

Qua hôm sau, Tư Đồ cùng Ân Thịnh thuê một chiếc Benz, chở theo Đông Lục hướng về thành phố A. Hiện tại Đông Lục nhất định phải dưới sự quản chế của bọn họ, nếu không chẳng biết nam nhân phát điên kia còn có thể lảm ra loại chuyện gì.

https://thuviensach.vn

Lái xe hiển nhiên không thể so với ngồi máy bay, bọn họ xuất phát từ sáng sớm, đến tối mới thật mệt mỏi về tới thành phố A.

Làm xong thủ tục chuyển viện cho Đông Lục, Hạng Võ cam kết sẽ bảo vệ an toàn cho cậu. Hai người lúc này mới nổ máy chạy đến cảnh cục.

Cả ngày không ăn gì, bụng Ân Thịnh rốt cuộc không nhịn được kêu ùng ục, Tư Đồ cũng không tốt lành hơn y.

Hai người vừa bước vào cảnh cục, Tiểu Nhị liền giơ lên bữa ăn khuya đã sớm được chuẩn bị sẵn.

"Đây là chuyện thông minh duy nhất mà cậu từng làm đấy!"

Tư Đồ cầm lấy hộp thức ăn tiện lợi, bắt đầu dồn sức ăn, Ân Thịnh tuy rằng thật tao nhã cầm đũa, nhưng cũng có thể nhìn ra một ít hoảng loạn.

Hai người suýt chút đã đói đến bất tỉnh, rốt cục lấp đầy bụng. Tiếp theo phải làm chính sự rồi.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 94

Đêm hôm ấy, Tư Đồ cùng Ân Thịnh đến phòng thẩm vấn xem tình hình Giải Ứng Tông.

Trên băng ghế dài phía ngoài phòng thẩm vấn, Khâu Lạc ngồi mà cứ lo lắng không yên.

Tư Đồ vào trong trước, ánh mắt rơi lên nơi cổ áo mở rộng của Giải Ứng Tông, áo khoác vứt tại trên bàn. Giải Ứng Tông căn bản luôn gây ấn tượng với vẻ ngoài hoàn mỹ, âu phục chỉnh tề, khí chất trầm ổn, ánh mắt dò xét cùng nụ cười không rõ ý nghĩa.

Tư Đồ trở tay đóng cửa, khuôn mặt lo lắng của Khâu Lạc nháy mắt biến mất phía sau khe cửa. Giải Ứng Tông dời mắt, khoanh tay dựa vào lưng ghế.

"Tôi đây là lần đầu ngồi phòng thẩm vấn."

"Đời người thế nào cũng phải có chút kinh nghiệm." Tư Đồ nhún vai, có chút mệt mỏi vuốt vuốt mặt mày: "Lúc bọn họ tìm anh, anh đang tắm?"

"Có lẽ so với tắm còn phải phiền toái một chút." Giải Ứng Tông có ý riêng, bất mãn nói: "Tôi tin tưởng nếu đổi lại là cậu, e rằng đã rút súng."

"Úc..." Tư Đồ đột nhiên phản ứng, khuỷu tay chống tại mặt bàn dí sát mặt: "Làm được rồi hả?"

https://thuviensach.vn

Giải Ứng Tông tằng hắng một cái: "Nếu như người của cậu không có tới."

Tư Đồ đột nhiên cao hứng trở lại: "Vậy tốt."

"Tốt chỗ nào chứ?" Giải Ứng Tông trừng to hai mắt.

"Bởi vì tôi còn chưa có làm được." Tư Đồ thật tự nhiên nói, liền thấy Ân Thịnh từ bên ngoài đẩy cửa tiến vào.

Ân Thịnh ở ngoài cửa trấn an Khâu Lạc một hồi. Thiếu niên tóc có chút loạn, da thịt ở phần cổ rõ ràng có dấu hôn, chỉ là chính cậu không phát hiện.

Ân Thịnh hiếm thấy đầy thiện ý giúp thiếu niên kéo cao cổ áo, che đi những dấu hôn kia, mới đứng dậy đi vào.

"Khâu Lạc rất lo cho anh." Ân Thịnh nói: "Hai người đã xác định quan hệ?"

Giải Ứng Tông dở khóc dở cười: "Các người xảy ra chuyện gì? Từ lúc nào lại trở nên nhiều chuyện như vậy?"

Ân Thịnh ngáp dài một cái: "Chuyện xảy ra gần đây quá kích thích tế bào não, cho nên muốn thư giãn một chút."

Giải Ứng Tông đành chịu, giơ tay đến trước mặt Tư Đồ, ý tứ −−−− cho xin điếu thuốc.

Tư Đồ giơ lên hai bàn tay −−−− hết rồi.

Giải Ứng Tông thở dài: "Cách ngày xét xử chỉ còn một tuần."

Tư Đồ gật đầu: "Xảy ra chuyện gì, nói đi."

https://thuviensach.vn

Kỳ thực Giải Ứng Tông cũng là không hiểu ra sao, anh đang cùng Khâu Lạc vui vẻ tận hưởng thế giới hai người, lại đột nhiên bị Hồ Diệp gõ cửa mang về cảnh cục.

Trên đường anh không ngừng gọi điện cho Kim Đại Chung, đầu kia không ai nhấc máy, lại gọi cho văn phòng luật sư, đầu kia đáp ứng sẽ cho luật sư đến hỗ trợ.

Từ miệng Hồ Diệp chỉ biết được, nơi ở của Cừu Khiết đột nhiên nổ tung, mà hết thảy chứng cứ ở hiện trường đều đồng loạt chỉa mũi dùi về phía đại luật sư anh.

Tư Đồ nói: "Anh cùng Cừu Khiết có quen biết không?"

"Gặp qua hai lần." Giải Ứng Tông nói: "Thời điểm đi công tác tại thành phố S, chẳng phải hắn là tân nhậm bí thư trưởng sao? Trước vốn là một trong những trợ thủ của tiền nhiệm bí thư trưởng."

Tư Đồ nhìn nhìn tư liệu trong tay: "Anh cùng hắn từng xảy ra mâu thuẫn."

"Đã là chuyện của lần gặp mặt đầu tiên rồi. Hắn cho rằng vợ của hắn có gian díu với tôi."

Ân Thịnh nhíu mày nhìn anh: "Có hay là không có?"

"Đương nhiên là không có." Giải Ứng Tông không biết làm sao: "Vừa vặn khi đó nhận một vụ kiện tụng, vợ hắn bên phía viện kiểm sát, nên có chút liên hệ thôi."

"Ấn tượng đầu tiên cũng thật tệ a." Tư Đồ lại nhìn tư liệu, cau mày: "Án tham ô của tiền nhậm bí thư trưởng...Anh làm luật sư bên biện?"

https://thuviensach.vn

"Bất quá là qua loa." Giải Ứng Tông nói: "Ăn cơm tù là chuyện ván đã đóng thuyền, chỉ là xem có thể phán nhẹ tội một chút hay không."

"Vì sao lại mời anh?"

"Có người giới thiệu." Giải Ứng Tông xoa xoa cổ: "Có điều sau khi tên kia hạ vị, nhậm chức tiếp theo lại chính là Cừu Khiết."

"Hai lần ấn tượng đều rất tệ a." Ân Thịnh nói: "Vậy hắn chán ghét anh chính là chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn rồi."

"Thời điểm Cừu Khiết chết anh đang ở đâu?" Tư Đồ khép lại tư liệu, khoanh tay nhìn anh.

Đây là những câu hỏi theo thông lệ, dù không hi vọng có thể tra ra được đầu mối gì.

"Tôi đang ở cùng với Khâu Lạc." Giải Ứng Tông chỉ chỉ bên ngoài: "Cậu có thể hỏi em ấy."

"Quả bom là được điều khiển từ xa." Tư Đồ nói: "Có chứng cứ vắng mặt cũng vô dụng."

"Này hỏi cùng không hỏi có gì khác nhau?" Giải Ứng Tông tức giận: "Chứng cứ xác thực trong tay Hồ Diệp cũng thực là nực cười."

Tư Đồ nói: "Tại hiện trường phát hiện một con chíp điện thoại, mà theo như lịch sử trò chuyện, cuộc gọi đến cuối cùng là từ điện thoại của anh."

"Cho nên mới thấy nực cười." Giải Ứng Tông thẳng tắp nhìn hắn: "Nếu đúng là nổ bom, vì sao điện thoại lại không hoàn toàn bị phá hủy? Vì sao tôi phải để lại manh mối nói cho các người tôi là hung thủ? Tốt xấu gì cũng đã theo nhiều vụ án như vậy, lần này thật sự là hạ thấp trí thông minh của tôi mà."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ buồn cười: "Nói anh là hung thủ anh lại tỏ ra bình tĩnh, hạ thấp trí thông minh của anh thì anh lại kích động."

"Chuyện này đến tột cùng chẳng khác nào là muốn nói tôi không có trí tuệ." Giải Ứng Tông nhìn hắn: "Chỉ là sau khi tôi ra tù sẽ nhận được rất nhiều hóa đơn (nổ bom hư hại đồ của người ta, bị bắt đền), đến lúc đó phiền các cậu giúp bồi thường với có được không?"

Quả nhiên mũi dùi đã chỉa tới. Tư Đồ xoa xoa mi tâm: "Hiện tại hắn là nên nghĩ biện pháp gỡ bỏ tội danh của anh đi?"

"Kia chính là chứng cứ tốt nhất." Giải Ứng Tông nói: "Tội danh ám sát bí thư trưởng oan ức như vậy, trong vòng hai mươi bốn tiếng các người đã phá được án, thực sự là lợi hại."

Tư Đồ biết tâm tình anh giờ khắc này không tốt, đành đứng lên: "Để tôi gọi Khâu Lạc vào với anh."

Sắc mặt nam nhân lập tức hòa hoãn.

Tư Đồ cùng Ân Thịnh ra cửa, gọi Khâu Lạc vào trong, sau đó hai người liền đi tới văn phòng lầu dưới.

"Mục đích của Kim Đại Chung là gì chứ?" Ân Thịnh không tài nào hiểu được: "Tại sao nhất định phải giết Cừu Khiết?"

"Hay là vì gây sự chú ý." Tư Đồ đem tư liệu ném lên bàn, Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị gõ cửa tiến vào.

"Sếp." Tiểu Nhị lấy ra vài tấm ảnh chụp: "Là ảnh chụp hiện trường vụ án của Cố Thành."

Tư Đồ tiếp nhận xem xét, chỉ thấy đó là tòa khách sạn cao ốc mà Cừu Khiết đã ở. Khách sạn này đại khái hơn hai mươi tầng lầu, vài vách tường

https://thuviensach.vn

đều bị phá hủy, lộ ra phòng khách cháy đen.

Đám người hỗn loạn, trong lúc nhất thời gây tắc nghẽn đường phố. Cố Thành chụp rất cẩn thận, có lẽ do bệnh nghề nghiệp quấy phá, y nắm bắt kỹ càng từng thần thái người xung quanh, lại lấy nét từng góc độ khác nhau của hiện trường vụ án.

Điều này khiến Tư Đồ có thể lập tức cảm nhận được không khí của hiện trường lúc đó, thậm chí có thể phân tích kỹ lưỡng hơn chút.

"Thời gian xảy ra vụ nổ là sau chín giờ tối." Tư Đồ nói: "Cừu Khiết mới vừa vào phòng khách sạn, đột nhiên căn phòng nổ tung."

Tiểu Nhị tựa hồ hồi tưởng lại cảnh tượng khi ấy, nhẫn nhịn buồn nôn nói: "Thi thể của Cừu Khiết là trực tiếp bị nổ văng ra cửa sổ, từ hơn hai mươi tầng lầu rơi thẳng xuống mặt đường."

Cừu Khiết hoàn toàn cháy đen, rơi xuống đến mặt đất cơ hồ đã nát bấy.

"Chu Chí Quần đâu?"

"Lúc đó hắn ở cùng với chúng tôi." Hồ Diệp nói: "Sau khi dùng cơm cùng Cừu Khiết, các anh em vốn muốn sắp xếp lại ca trực, đúng lúc hắn xuống lầu, liền tham gia sắp xếp cùng chúng tôi."

"Hắn hắn là ở tại phòng kế bên?" Tư Đồ cau mày.

"Chỉ có thể nói hắn mạng lớn, ba gian phòng sát vách hoàn toàn đều bị ảnh hưởng của quả bom mà tan nát."

Ân Thịnh sờ sờ cằm: "Quả bom chứng thực là được điều khiển từ xa, lại trùng hợp cho quả bom nổ tung vào thời điểm các người không có ở đó..."

"Vậy đối phương hắn là phải có mặt tại hiện trường." Tư Đồ đưa ra tổng kết.

https://thuviensach.vn

Cẩn thận suy nghĩ, chuyện này rõ ràng có quan hệ cùng đến Kim Đại Chung, nhưng là lại bị lão xóa sạch dấu vết. Ngoại trừ Giải Ứng Tông, hoàn toàn không tìm được nửa điểm manh mối liên can tới lão.

"Có thể..." Ân Thịnh đột nhiên lên tiếng: "Chính là vị vụ nổ lần này, Kim Đại Chung mới vẫn kiên trì không xuất hiện."

Vẫn không xuất hiện, cũng là từ đầu tới cuối không có bất kỳ liên hệ gì với Cừu Khiết.

"Nói vậy ngay từ đầu đã định sẵn kế hoạch hoàn mỹ." Tư Đồ có chút giật mình: "Ngay từ đầu lão đã chuẩn bị giết Cừu Khiết?"

"Nhưng là tại sao?" Tiểu Nhị không hiểu ra sao nói: "Lúc trước không phải sếp nói lão sẽ nịnh bợ Cừu Khiết sao?"

"Có thể còn có ngã rẽ khác." Tư Đồ ngồi xuống, nhắm lại hai mắt: "Đem hết thảy hồ sơ cùng tư liệu có liên quan đến Kim Đại Chung ra đây, còn có Cừu Khiết."

Hồ Diệp lập tức xoay người ra ngoài, Tư Đồ còn chưa kịp lấy hơi, điện thoại lại đột nhiên vang lên.

"Ngày mai phải mở một buổi họp báo cỡ lớn." Đầu kia là thanh âm mệt mỏi của cục trưởng: "Các cậu hiện tại đem mọi chuyện phá đến triệt để rồi, bí thư trưởng thành phố S dưới sự bảo vệ gắt gao của lực lượng cảnh sát thành phố A, chết thảm như vậy..."

Ông tựa hồ cố hết sức đem cục tức nuốt trở về. Đã đến nước này, một mực quở trách cũng không có ý nghĩa gì.

"Tôi không cần biết, ngày mai sau khi ổn định truyền thông, vụ án này, trong vòng một tuần giải quyết ổn thỏa cho tôi!"

https://thuviensach.vn

Một tuần?

Tư Đồ hơi nhướng mày, đầu kia đã gác máy.

Muốn truy ra Kim Đại Chung đâu phải chuyện dễ dàng, bọn họ cùng tổ trọng án trước trước sau sau cũng đã tra xét lão hơn nửa năm...

Tiểu Nhị nhìn Tư Đồ nhíu mày, đột nhiên nói: "Sếp, ngày mai anh có trả lời câu hỏi trong buổi họp báo thì chọn câu của Cố Thành đi, anh ấy chắc chắn sẽ giữ đúng mực."

Tư Đồ sững sờ, lúc này mới nhớ tới trong những phóng viên kia còn có một người có thể coi là người mình. Có điều này không chắc là cơ hội tốt, đem mũi dùi cố ý chĩa sang hướng khác...

Ân Thịnh ngồi ở bên cạnh đờ ra, nhìn trần nhà, mười ngón tay giao nhau chống tại cằm. Tại sao phải giết Cừu Khiết? Kim Đại Chung lão sẽ không vô duyên vô cớ làm chuyện gì, lão là người làm ăn, đương nhiên sẽ không làm chuyện gây thâm hụt tiền bạc, nói cách khác, giết Cừu Khiết đối với lão có lợi gì?

"Đông Thiểu Hiền đã nói, ông ta phải giúp Kim Đại Chung có được quyền thế." Ân Thịnh đột nhiên ngồi thẳng người: "Mặc dù Kim Đại Chung là người làm ăn, thế nhưng dựa theo tính cách thận trọng của lão, lại nhiều năm như vậy không có đánh ra quân cờ của chính mình?"

Lão phân nhánh công ty nhiều như vậy, không thể không nghĩ tới điểm này.

Phân nhánh công ty?

Ân Thịnh đột nhiên cảm thấy chính mình đã nghĩ ra cái gì, nhưng ý niệm này lại rất nhanh biến mất.

https://thuviensach.vn

"Lão hiện tại đã không còn Trình Khải Tiêu." Tư Đồ nói: "Liền chỉ còn lại Hạng Quý Hiên."

"Rất khó tìm đến quỷ sư." Ân Thịnh nói: "Quỷ sư kiêu căng tự mãn, sẽ không giúp người khác làm cái gì, trừ phi là giống như Trình Khải Tiêu, có dã tâm riêng, lợi ích tương đồng."

Nhưng mặc dù vậy, quỷ sư cũng rất khó đồng ý tiếp nhận cung ứng của người khác mà ra tay. Trình Khải Tiêu thay đổi giữa chừng là vì lòng tự ái, mà Đông gia là có chấp niệm có sở cầu cùng tự ái. Ngoài ra, những quỷ sư khác chỉ sợ là rất khó tìm đến.

Hiện tại không còn Đông Lục...

Ân Thịnh phảng phất như lạc vào đoàn sương mù, hoàn toàn không nhìn thấy phương hướng của Kim Đại Chung rồi.

"Có thể chúng ta tính toán sót một điểm." Tư Đồ đột nhiên đăm chiêu: "Bài trừ tất cả khả năng có thể xảy ra, khả năng duy nhất không thể xảy ra chính là đáp án."

Ân Thịnh đột nhiên trợn to mắt, kinh ngạc nhìn về phía Tư Đồ, Tư Đồ gật gù, nói ra một câu khiến mọi người kinh hãi.

"Kim Đại Chung cũng là quỷ sư."

Sắc mặt Ân Thịnh nghiêm túc. Y xưa nay không nghĩ tới vấn đề này, nhưng nếu là suy nghĩ ngọn nguồn, một người làm ăn bình thường là từ đâu biết đến bộ tộc quỷ sư, lại là làm sao nghĩ ra phương pháp giao dịch linh hồn thu về tiền tài cùng quyền lực? Người bình thường, cho dù là tin tưởng chuyện quỷ thần, cũng rất khó vận dụng loại chuyện như vậy vào công việc làm ăn. Chỉ nghe thôi đã đủ đáng sợ rồi.

https://thuviensach.vn

Lại nói chuyện xảy ra từ đầu tới cuối, Kim Đại Chung vẫn mang đến cảm giác thần thần bí bí, thật giống chỉ là người làm ăn có dã tâm lớn, ở khắp nơi lợi dụng người khác làm việc, khiến toàn bộ sự chú ý đều chuyển đến Đông gia thậm chí là trên người Trình Khải Tiêu, lại không nghĩ tới lão có vấn đề.

Có thể Đông gia cùng Trình Khải Tiêu bọn họ cũng không biết thân phân thực sự của Kim Đại Chung. Như vậy ngay cả người phe mình cũng lừa gạt, người này nếu không phải tính cảnh giác cao, thì chính là có rất nhiều bí mật.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 95

Bình minh lại đến, thành phố A vẫn còn nhiều bí ẩn chưa có lời giải đáp.

Một ngày mới bắt đầu, đã hai đêm rồi Tư Đồ không được chợp mắt, rốt cuộc cục trưởng không thể nhìn thêm nổi cảnh tượng này nữa, để cho bọn họ thay phiên về nhà nghỉ ngơi nửa ngày mới trở lại tiếp tục phá án.

Buổi họp báo diễn ra vào lúc ba giờ chiều, trước lúc đó, bọn họ vẫn còn như bị vây hãm trong sương mù dày đặc. Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị nằm ngủ ngay trên sô pha cảnh cục, phần Tư Đồ cùng Ân Thịnh là mang thương tích trở về nhà.

Bởi vì vết thương không thể để dính nước, toàn thân Ân Thịnh đều phi thường khó chịu. Tư Đồ không còn cách, chỉ đành vén tay áo lên dùng khăn nhúng nước ấm giúp ân Thịnh lau người, Ân Thịnh để trần thân trên quay lưng về phía Tư Đồ, toàn bộ cổ cùng lỗ tai đều đỏ lên.

"Cũng không phải chưa từng xem qua." Tư Đồ buồn cười, tay cẩn thận tháo gỡ băng bó, cẩn thận dậm dậm xung quanh vết thương.

Ân Thịnh quay đầu lườm hắn một cái, lấy nước ấm rửa mặt. Rốt cuộc cũng thanh tỉnh đôi chút.

Tư Đồ lau xong phần lưng, muốn lau tới phía trước. Ân Thịnh bắt lấy tay hắn, nhíu mày: "Tự tôi có thể xử lý phía trước."

Tư Đồ để lộ vẻ mặt tiếc nuối, đem khăn đưa tới, chính mình tự cởi hết quần áo, mở ra vòi hoa sen bắt đầu tắm rửa.

https://thuviensach.vn

Động tác không chút e dè của nam nhân trái lại khiến Ân Thịnh đặc biệt không dễ chịu. Y quay đầu sang hướng khác, ánh mắt vừa vặn đối với gương. Trong gương lại thấy rõ bóng lưng của nam nhân đang tắm. Bờ vai dài rộng, cơ bắp chập trùng rõ nét, dưới vòng eo thon là cánh mông sắn chắc vểnh cao...

Ân Thịnh đột nhiên phục hồi tinh thần, phát hiện ánh mắt mình càng ngày càng dời xuống, mau mau đỏ mặt xoay đầu sang hướng khác.

"Tôi ra ngoài trước." Y vội vã lau sạch trên thân, cũng không quay đầu liền rời khỏi phòng tắm.

Tư Đồ chậm rãi quay đầu lại, dòng nước trên đỉnh đầu lần lượt chảy dài xuống gương mặt sắc nét cùng cơ thể cường tráng, tóc đen thấm ướt rũ xuống trán, mị lực không sao nói được.

"Dụ dỗ thất bại a..." Hắn chậc lưỡi một tiếng, giơ tay vuốt mặt.

Trái ngược với tình hình của Tư Đồ cùng Ân Thịnh hiện tại, ở thành phố S cách đó thật xa Nhạc Chương lúc này chỉ hận không thể cầm một thanh đao chém chết nam nhân bên cạnh.

Hạng Quý Hiên ôm eo cậu ngủ thật say, bộ mặt nghiêm túc thận trọng thường ngày vào lúc say giấc có vẻ nhu hòa rất nhiều. Vì phần tóc mái che trước mi mắt, cả người biểu lộ rõ một loại mị lực tối tăm.

Nhạc Chương bị ôm đến không thể động, huống hồ cậu cũng thực sự không còn khí lực để nhúc nhích. Phần eo hiện tại chẳng khác nào cái bàn gỗ lâu năm cũ kỹ, hơi động một chút liền cọt kẹt cọt kẹt kêu vang, xương cốt nội tạng toàn thân phảng phất cũng như bị chuyển dời vị trí, khó chịu đến không sao chịu được.

Cậu nằm sấp trên gối đầu, quay một bên mặt sang vách tường trắng như tuyết, vô cùng nỗ lực nhớ lại đến tột cùng sự tình là làm thế nào phát triển

https://thuviensach.vn

đến tình huống này.

−−−−"Cùng tôi ăn bữa cơm đi."

−−−−"Cùng tôi uống rượu đi, một chút thôi cũng được."

Ký ức chỉ dừng lại tại bữa cơm tối xa hoa cùng Hạng Quý Hiên, sau đó mọi thứ liền trở thành một đoàn mơ hồ. Nhưng những vết tích hoan ái lưu lại trong thân thể cùng trên thân thể nói cho cậu biết, giữa hai người cũng không phải chỉ đơn giản dừng lại ngay tại thời điểm hai mắt mơ hồ.

Cậu ảo não gào thét lớn trong cổ họng, giơ tay nện xuống gối đầu mềm nhũn.

"Nhạc Chương?"

Hạng Quý Hiên tỉnh giấc.

"Đau sao?"

Nam nhân còn không có mở mắt, bàn tay tự động trượt xuống eo Nhạc Chương. Ngón tay phảng phất sờ nắn cánh mông mềm, Nhạc Chương liền như mèo bị đạp đuôi, nhất thời nảy lên.

"Đau..."

Cậu thoáng cái chống lưng, nhếch miệng nhe răng, hung tợn trừng mắt: "Cậu...Cậu...Tại sao..."

Muốn nói lại không cách nào thành lời. Tại sao lại ở đây, tại sao lại cùng cậu phát sinh quan hệ thêm một lần...

Thật muốn nhớ lại chuyện hôm qua, lại không biết phải nói gì.

https://thuviensach.vn

Hạng Quý Hiên chống lên thân mình ngồi dậy, ánh mắt không chút kiêng dè đảo qua vóc dáng gầy gò của người bên cạnh. Nhạc Chương bị y hắn nhìn mà nổi đầy da gà, nhấc chân lên trùm lấy chính mình. Nhưng là vừa kéo chăn lên, thân thể trần truồng của nam nhân liền phơi bày trước mặt Nhạc Chương.

Dục vọng ngóc đầu thẳng đứng của hắn khiến Nhạc Chương muốn nổ cả hai mắt.

"Lưu, lưu manh!" Nhạc Chương mắng một tiếng, nhất thời nhích ra xa, hung hăng chôn lấy chính mình trong chăn.

Đầu giường động đậy một chút, Nhạc Chương cảm giác được nam nhân đứng dậy, thanh âm mặc vào quần áo vang lên, sau đó lại lâm vào trầm mặc hồi lâu.

Cậu có chút buồn bực từ trong chắn thò đầu ra, hai mắt lén lút nhìn −−−− Hạng Quý Hiên là đang ngồi bên mép giường, hai bên mắt to trừng mắt nhỏ.

"Nhạc Chương." Hạng Quý Hiên tại trước khi nam nhân rúc đầu về nói: "Ở bên cạnh tôi đi."

Nhạc Chương ngây ngẩn cả người, Hạng Quý Hiên lại đứng lên: "Tôi thích em, từ nhỏ đã thật thích em. Câu nói này trước đây tôi đã nói một lần, tối nay tôi sẽ trở lại, em suy nghĩ đi."

Nhạc Chương đang há miệng dại ra, nam nhân đã ra khỏi phòng, tiếng đóng cửa vang lên. Trong phòng rơi vào tĩnh lặng.

Hơi thở ám muội vẫn còn đọng lại trong bầu không khí, Nhạc Chương hơn nửa ngày mới phục hồi tinh thần, mím mím môi, nhỏ tiếng mắng một câu: "Đồ khốn kiếp..."

https://thuviensach.vn

Có điều đồ khốn kiếp lúc này không nghe được thanh âm của Nhạc Chương. Hắn bước ra từ thang máy, thời điểm lấy điện thoại ra khởi động máy mới phát hiện một tin nhắn mật mã.

Hắn hơi nhíu mày, thông qua thật nhiều web mạng, nhập vào mật mã, màn hình liền định vị GPS một nơi trên bản đồ.

Hắn đem bản đồ nhớ kỹ, sau đó xóa bỏ tin nhắn.

Ông −−−− ông −−−−

Điện thoại vang lên. Là Kim Đại Chung gọi tới.

"Uy"

"Hạng tiên sinh." Đầu kia Kim Đại Chung cười hì hì nói: "Cùng tình nhân vui vẻ chứ? Hiện tại cũng đã là giữa trưa rồi."

Hạng Quý Hiên trầm mặc, cách một lúc nói: "Tình nhân là chỉ..."

"Đừng làm ra vẻ nữa." Thanh âm của Kim Đại Chung chậm rãi trầm xuống: "Nhất cử nhất động của cậu đều không thể lọt khỏi tầm mắt của tôi, không ngờ cậu cùng Nhạc Chương lại là loại quan hệ này, vậy cậu cùng Ân Thịnh thì sao đây?"

Hạng Quý Hiên trầm mặc không nói.

Kim Đại Chung hừ lạnh: "Vậy đi, nói rõ một chút. Trên đỉnh đầu câu hiện tại đang có một tay bắn tỉa, nếu như lời cậu nói là thật, tôi có thể cân nhắc tha chết cho cậu."

"Hay là..." Lão lại nói: "Nên nhắm vào tình nhân nhỏ bé của cậu thì tốt hơn?"

https://thuviensach.vn

Gương mặt lạnh băng của Hạng Quý Hiên đột nhiên lộ ra kẽ hở, ánh mắt lóe lên tia sát ý: "Ông dám?!"

Kim Đại Chung nói: "Cậu có thể thử hỏi tôi một vài câu hỏi khác đấy."

Hạng Quý Hiên ngẩng đầu nhìn chung quanh một vòng, nắm đấm tại bên người siết chặt: "Ông làm sao phát hiện..."

"Muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm." Kim Đại Chung dương dương tự đắc nói: "Thật ra cậu vốn đã đủ cẩn thận rồi, chỉ tiếc, chuyện tình cảm vẫn khiến cậu lộ ra kẽ hở."

Hạng Quý Hiên không ngần ngại tiến lên trước: "Tôi cùng Ân Thịnh không phải cùng một phe."

"Kêu tôi làm sao tin cậu?"

"Nhạc Chương cùng tôi từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tôi nhẫn nại không ra tay với cậu ấy nhiều năm như vậy." Tiếp theo cũng không giải thích gì thêm, hắn tin tưởng nếu như Kim Đại Chung đang theo dõi hắn, vậy hiển nhiên sẽ biết hắn ở khách sạn cả đêm qua.

Kim Đại Chung cười cợt nói: "Là vì ghen sao?"

Tuy lão không quá hiểu về Nhạc Chương, nhưng là biết cậu cùng Ân Thịnh trước nay đều kề cận nhau. Hai người cơ hồ là cùng tiến cùng lùi, hơn nữa Nhạc Chương cũng giúp đỡ Ân Thịnh không ít, lại còn giúp đến bị thương.

Hạng Quý Hiên không trả lời, vẻ mặt như muốn nói−−−− đã biết rõ còn hỏi.

Kim Đại Chung cười lên: "Hạng tiên sinh thường ngày luôn lạnh lùng lại còn có thể ghen." Lão chậc chậc lưỡi: "Thứ tình cảm này, quả nhiên là

https://thuviensach.vn

chướng ngại vật. Nếu không phải cậu quan tâm Nhạc Chương, tôi cũng sẽ không phát hiện."

Hạng Quý Hiên chỉ nói: "Nhạc Chương căn bản không nên bị kéo vào chuyện này."

Kim Đại Chung gật đầu: "Chính xác."

Hạng Quý Hiên nhíu mày, không lên tiếng. Kim Đại Chung thuận thế nói tiếp: "Nếu đã là vậy, cậu liền giúp tôi hoàn thành chuyện này, tôi nhất định sẽ không xuống tay với tình nhân nhỏ bé của cậu."

Hạng Quý Hiên gằn từng chữ: "Ông thử động tới cậu ấy xem."

Dù là cách cả một đường truyền, Kim Đại Chung vẫn cảm giác được một cơn gió lạnh thổi qua lưng. Lão cười nói: "Chỉ cần cậu hoàn thành tốt, tôi cần gì phải làm khó dễ người đó?"

Dứt lời, lại tiếp một câu: "Tối này có một số hàng, cậu đi lấy về, chỉ cần không xảy ra sự cố, chuyện này coi như xong."

Hạng Quý Hiên đáp ứng, lập tức gác máy.

Ngón tay hắn đặt trên mép điện thoại vuốt nhẹ một hồi, sau đó mới rời đi.

Cùng thời điểm, tại nhà Tư Đồ, điện thoại đặt trên bàn trà ngoài phòng khác rung lên mấy lần. Màn hình hiển thị tên Nhạc Chương, là tin nhắn tới.

Ba giờ chiều này, buổi họp báo đúng hẹn cử hành.

Cố Thành được Tiểu Nhị cố ý sắp xếp cho một chỗ ngồi khá thuận tiện, trước đó bọn họ đã thảo luận trước về những câu hỏi dành cho buổi họp báo hôm nay.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ đứng ở trước bàn dài, giải thích sơ lược một lúc sự kiện nổ bom lần này, cũng nói rõ cách thức an bài vị trí lực lượng cảnh sát ngày đó. Đến thời điểm đặt ra câu hỏi, rất nhiều phóng viên giơ cao cánh tay, Tư Đồ trước tiên mời một hai phóng viên, sau khi trả lời xong, tầm mắt liền rơi xuống Cố Thành.

"Xin mời vị tiên sinh kia." Hắn lễ phép nói.

Cố Thành đứng lên, trên tay cầm cuốn sổ tay nhìn rất ra dáng. Tiểu Nhị đứng ở gần đó mà hứng thú dạt dào, Hồ Diệp nghiêng đầu liếc mắt nhìn cậu: " Cười ngốc cái gì?"

"A?" Tiểu Nhị sờ sờ mặt: "Dáng dấp Cố Thành như vậy nhìn rất buồn cười nga."

Hồ Diệp khó hiểu: "Buồn cười chỗ nào?"

"Không biết..." Tiểu Nhị suy nghĩ một chút: "Cảm giác không hợp cho lắm, cầm cuốn sổ tay lại đứng giữa đám phóng viên như thế...Tôi cảm thấy anh ấy vẫn là thích hợp làm thợ chụp ảnh tự do hơn, lang thang khắp chân trời góc biển."

Dừng một chút, cậu nói: "Cố Thành lúc cầm camera trông rất soái."

Hồ Diệp nhíu mày. Quay đầu nhìn về phía Cố Thành, nam nhân chính là đang đặt câu hỏi cho Tư Đồ.

"Nghe nói kẻ tình nghi lần này là một luật sư, hiện tại đã bị tạm giam."

Tư Đồ gật đầu: "Đúng vậy."

"Vụ án nghiêm trọng như vậy, cảnh sát các người làm sao chỉ trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ đã xác định được kẻ tình nghi?"

https://thuviensach.vn

"Hiện trường để lại rất nhiều manh mối quan trọng." Tư Đồ nói: "Hết thảy đều nhằm vào Giải luật sư."

Tư Đồ cố ý dùng từ "Nhằm vào", quả nhiên Cố Thành ngấm ngầm hiểu ý, nói: "Nếu là ám sát, còn tránh được tất cả những cảnh vệ đã được sắp xếp trước, lại có thể lưu lại manh mối dễ dàng bị phát hiện. Này không phải rất kỳ quái hay sao? Lực lượng cảnh sát khẳng định không phải là vì để ứng phó truyền thông cùng đông đảo dân chúng mà bắt kẻ thế mạng chứ?"

Vừa nói, những phóng viên khác xung quanh cũng xì xào bán tán. Thậm chí có ống kính cố ý phóng lớn hướng về phía Tư Đồ, liên tiếp chụp.

"Chỉ cần còn có một điểm khả nghi, chúng tôi nhất định sẽ tiếp tục điều tra." Tư Đồ nói: "Nếu là khiến người tốt phải chịu oan uổng, chúng tôi cũng sẽ nhận lỗi."

Cố Thành gật đầu nói: "Xin hỏi đội trưởng Tư Đồ cho rằng vị luật sư kia là vì cái gì mà phải giết bí thư trưởng Cừu Khiết?"

Hồ Diệp vừa lúc đứng ra: "Vị tiên sinh này, thời gian đặt câu hỏi của anh quá dài, xin hãy nhường lại chút thời gian cho những người khác nữa."

Cố Thành không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, xoay xoay cây bút giữa ngón tay. Ánh mắt y lướt qua vai Hồ Diệp, rơi xuống Vương Tiểu Nhị đứng ở phía sau, ánh mắt cả hai đụng nhau, cậu liền cười hì hì giơ tay làm dấu chữ V.

Khuôn mặt nam nhân chớp mắt lộ vẻ ôn hòa, nhưng rất nhanh đã khôi phục như cũ.

Những phóng viên khác sau khi nghe Cố Thành nói, liền rời vào bẫy rập mà bọn họ đã chuẩn bị trước.

https://thuviensach.vn

Một ký giả có tiếng tăm nối tiếp Cố Thành, hỏi: "Vấn đề vừa rồi, vị luật sư kia cùng bí thư trưởng Cừu Khiết có thù hận gì?"

"Trước đây bọn họ tiếp xúc vài lần, đã xảy ra chút chuyện không vui." Tư Đồ nói.

"Chỉ vì như vậy mà thôi?" Phóng viên kia hiển nhiên cảm thấy kỳ quái: "Nghe nói chuyên môn của vị luật sư kia là xử lý những vụ án công tố? Cũng từng giúp qua lực lượng cảnh sát?"

Ý cười ánh lên từ đáy mắt Tư Đồ, bất quá vẻ mặt vẫn thập phần nghiêm túc nói: "Đúng vậy."

Một nữ phóng viên khác giơ tay, Tư Đồ ra dấu mời.

"Nếu đã nói vậy, anh ta hẳn là gặp qua rất nhiều vụ án cũng như từng thấy qua rất nhiều hiện trường, làm sao có khả năng lưu lại manh mối dễ bị phát hiện như vậy."

"Vấn đề này chúng tôi vẫn đang tiến hành điều tra." Tư Đồ nói

Lại một phóng viên nổi tiếng giơ tay, đẩy đẩy kính mắt nói: "Bí thư trưởng đến thành phố A là đề làm gì? Nghe nói lần này ông ta chủ yếu là để đàm luận vấn đề mở rộng hợp tác, có rất nhiều người làm ăn đều tham gia kế hoạch."

Đến giờ ra đòn quyết định rồi. Ý cười nơi đáy mắt Tư Đồ càng thêm đậm hơn, nói: "Không sai, vì lẽ đó mà bất kỳ người có liên can, chúng tôi đều sẽ bắt tay điều tra."

"Ví dụ như?" Rất nhiều phóng viên tròn mắt tò mò: "Lực lượng cảnh sát có đặc biệt hoài nghi đối với người nào nữa hay không?"

https://thuviensach.vn

"Cố chủ của Giải luật sư." Tư Đồ rốt cuộc thả mồi: "Ông tổng của công ty Kim Long, Kim Đại Chung tiên sinh."

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 96

Vis: Chương mới nhé, xin lỗi các cô các nàng, Vis dạo này buồn nhiều chuyện lắm nên là không có tâm trạng edit thường xuyên, buồn đến không biết hôm nay là thứ mấy luôn mà...:) Thôi, chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Đêm trăng tròn lên cao.

Bên bến tàu thành phố S, ánh đèn lờ mờ chiếu rọi những con thuyền vẫn còn đang hoạt động, nhìn qua như những con quái vật sừng sững giữa bóng tối. Hạng Quý Hiên tựa người vào đống rương sắt sau lưng, hai tay đút túi quần, mắt nhìn lên bầu trời đầy sao. Mấy tiếng trước hắn nhận được tin nhắn của Kim Đại Chung, liền sớm nửa tiếng đến đây đứng chờ, gió biển mang theo vị mặn nhàn nhạt, xa xa ánh đèn từ ngọn hải đăng sáng rực một điểm, đảo qua đảo lại giữa biển khơi.

Ong −−−− ong −−−−

Điện thoại trong túi áo chấn động một chút. Mở ra tin nhắn liếc mắt nhìn, là ám mã: 0069

Đây là ám hiệu của tổ trọng án, có nghĩa mai phục hoàn tất, chuẩn bị OK.

Hạng Quý Hiên xóa đi tin nhắn, giữa bầu không khí mằn mặn hít sâu một hơi, liền chậm rãi bước ra.

Bến tàu chồng chất rương sắt đè lên nhau.

https://thuviensach.vn

Hạng Quý Hiên đi trong bóng tối, phía trước truyền đến một loại thanh âm lúc ẩn lúc hiện tựa tiếng kêu của hải âu biển.

Hắn cất điện thoại vào túi, tiếp tục chậm rãi bước.

Giữa lối nhỏ bao quanh bởi những chiếc rương sắt màu đỏ chói, có vài người ngoại quốc đang đứng. Không rõ mặt mũi, mái tóc nhạt màu. Phía sau bọn họ có ba chiếc xe Jeep, trên măt đất đặt một hòm sắt có chiều dài bằng khoảng chiều cao của một người. Tựa hồ ở bên trong chứa xác người.

"Hey." Một người ngoại quốc dùng tiếng Hoa nói: "Cậu, Hạng?"

Hạng Quý Hiên gật đầu, lấy ra chứng minh thư đưa tới. Người kia tiếp nhận, đoạn nhìn xuống điện thoại trên tay so sánh một lúc, lại đưa cho một người khác. Nam nhân mặc áo vét tông, nghiêm túc thận trọng, thoạt nhìn rất ra dáng người phụ trách.

Gã nhìn chứng minh thư, đoạn gọi điện thoại, cùng đối phương nói vài câu tiếng Anh, sau đó mới cúp máy trả lại chứng minh thư.

Hạng Quý Hiên cất chứng minh thư vào, ánh mắt hướng về vật thể đặt trên mặt đất kia.

"Là đồ ông chủ Kim yêu cầu?"

Nam nhân gật đầu, lại quan sát hắn vài lần: "Trước đây, chưa từng thấy qua cậu."

Giọng điệu nói tiếng Trung thập phần quái lạ, nghe kỹ lại không giống người Châu Âu. Hạng Quý Hiên không chút biến sắc liếc mắt nhìn gã: "Người mới."

Người nọ không đồng ý cau mày: "Người mới, sẽ không cho nhận nhiệm vụ lớn như vậy."

https://thuviensach.vn

Nguyên văn đại khái là muốn nói: Sẽ không để cho người mới làm nhiệm vụ quan trọng như vậy. Có điều quan trọng cùng lớn, có lẽ cũng không khác biệt mấy.

Hạng Quý Hiên nói: "Ông chủ Kim nếu đã phái tôi đi, hắn là có lý do riêng của chính ông ta."

Đối phương nghe hiểu được, dù sao hàng đã đưa đến, chính gã cũng không muốn quản nhiều như vậy, liền chìa tay: "Tiền."

Hạng Quý Hiên ném tới một tấm thẻ.

"Đều ở bên trong."

Người kia búng tay một cái, phía sau có người ôm tới một cái valy đen. Mở valy ra, bên trong là laptop, đem thẻ cắm vào, trên màn hình laptop liền hiển thị một dãy số.

Đối phương kiểm tra dãy số, lại nhập mật mã.

Tiếp theo màn hình chớp lóe đèn xanh.

Nam nhân nhếch miệng nở nụ cười, đem valy khép lại, lại ở tại chỗ bẻ đôi tấm thẻ: "OK."

Hạng Quý Hiên nhìn mấy người bọn họ lên xe, có một nam nhân còn đối hắn quăng chiếc hôn gió. Đèn xe sáng lên, sau đó ba chiếc xe Jeep biến mất khỏi tầm mắt. Nghe được thanh âm máy xe đi xa, hắn mới lần nữa quay đầu nhìn về phía valy kia.

Trong đêm tối yên tĩnh có chút quỷ dị, phảng phất có cái gì không tốt lại đột nhiên ập tới.

Điện thoại của hắn vang lên, hiển nhiên gọi tới là Kim Đại Chung.

https://thuviensach.vn

"Tới tay?"

"Ân."

"Cậu không mở ra xem?" Kim Đại Chung ngậm thuốc lá nói: "Cậu sẽ không một chút hiếu kỳ cũng đều không có đi."

"Tôi nhớ tới chuyện lần trước." Hạng Quý Hiên chậm rãi nói: "Cũng là bởi vì người phụ trách hiếu kỳ mở ra xem."

Kim Đại Chung ừ hử một tiếng: "Cũng vì sau khi mở ra đã xảy ra biến cố, có điều đám hàng kia xem như là bại phẩm. Lần này không thành vấn đề, sẽ không lại xuất hiện tình huống giống nhau, bằng không tôi cũng sẽ không yên tâm để một mình cậu đi."

Hạng Quý Hiên không hé rằng, trong đêm tối, hắn hơi nhíu mày. Đầu kia Kim Đại Chung lại nói: "Cậu cứ đi tới địa điểm chúng ta đã bàn bạc trước đó, sẽ có người đến đón cậu."

"Ân."

Hạng Quý Hiên cúp điệp thoại, từ phía sau loạt rương đỏ bỗng xuất hiện một người.

Đối phương ngậm thuốc lá, vận một thân âu phục trắng, tại trong bóng tối rất dễ nhìn thấy. Nam nhân tựa lưng vào chồng rương đỏ nhìn hắn: "Người bắt xong, tài khoản ngân hàng cũng lấy được."

Hạng Quý Hiên không ngẩng đầu: "Kim Đại Chung sẽ không nghi ngờ?"

"Chờ bọn họ báo cáo lại với ông lớn hai bên xong xuôi, chúng tôi mới ra tay." Người kia lấy xuống điếu thuốc thở ra một hơi khói: "Hiện tại đã có chứng cứ xác thực rồi."

"Vật này làm sao đây?" Hạng Quý Hiên hỏi.

https://thuviensach.vn

"Nên xử lý như thế nào thì xử lý như thế ấy." Nam nhân hừ lạnh: "Dù sao cũng nên chừa lại cho đội trưởng Tư Đồ chút chuyện để làm."

Hạng Quý Hiên rốt cuộc ngẩng đầu lên, nhìn nam nhân.

"Bọn họ sẽ không cảm kích anh đâu."

"Đó là đương nhiên." Nam nhân đột nhiên nở nụ cười, gương mặt núp trong bóng tối tuy rằng không thấy rõ, nhưng Hạng Quý Hiên sâu sắc biết gương mặt đó đặc biệt khi cười lên là có bao nhiêu kinh diễm.

"Cậu ta không đến hất bàn làm việc của tôi là được rồi." Nam nhân giơ tay gõ gõ hòm sắt, xoay người hướng về phía bóng tối: "Đợi đến khi mọi chuyện kết thúc, đem toàn bộ sự việc nói cho bọn họ biết, Tôi đang rất mong chờ nhìn xem Tư Đồ lúc đó là có vẻ mặt như thế nào."

Hạng Quý Hiên không đáp, đợi đến khi đối phương đã biến mất hẳn, hắn mới chậm rãi giơ tay, ném ra hai tấm bùa chú dán tại trên hòm sắt.

Hòm sắt phảng phất dựng đứng lên, sau đó Hạng Quý Hiên xoay người tiến về trước, hòm sắt cũng nói bước theo sau.

Hòm sắt va xuống mất đất phát ra những tiếng vang thùng thùng, bên bến tàu yên tĩnh nghe thập phần quỷ dị.

Đến địa điểm đã giao hẹn trước, những người được phái tới tiếp ứng Hạng Quý Hiên vừa nhìn thấy hòm sắt phía sau hắn hai mắt đã mở to đầy kinh ngạc.

Nhưng bọn họ rất nhanh liền giả vờ như cái gì cũng không thấy, quay đầu sang hướng khác, toàn tâm toàn ý nhìn thẳng một đường trước kính chắn gió.

https://thuviensach.vn

Hạng Quý Hiên mở ra cửa phía sau xe tải, vung tay lên, hòm sắt tự động nhảy vào trong. Sau đó Hạng Quý Hiên đóng cửa lại, chính mình vòng ra trước leo lên xe tải.

Chiếc xe im hơi lặng tiếng rời khỏi bến tàu, như thể chưa từng xuất hiện qua.

Ở một nơi khác.

Xem xong toàn bộ quá trình diễn ra buổi họp báo, Kim Đại Chung lẳng lặng tắt tivi, ngậm điếu xì gà, ánh mắt nhìn ra màn sương mù ngoài cửa sổ.

Còn thiếu một chút nữa thôi.

Lão nhả ra hơi khói, nhếch khóe miệng tươi cười. Tư Đồ a Tư Đồ, đúng là thông minh một đời hồ đồ một khắc.

Phòng thẩm vấn tại cảnh cục thành phố A, Nhị Lăng Tử bị tiếng cửa mở đánh thức.

Gã đã bị nhốt ở đây nhiều ngày, mặc dù đến bữa luôn có đồ ăn không đến nỗi phải chết đói, nhưng tâm tình bất mãn vẫn như cũ tăng vọt.

Ánh đèn chân không ngoài hành lang rọi vào trong, Tư Đồ bước vào, trên tay cầm theo điện thoại di động, Nhị Lăng Tử còn đang không hiểu ra sao, cánh tay kia đã cầm điện thoại giơ lên trước mặt gã.

"Cái này, có biết không?"

Hóa ra là một tấm ảnh chụp. Nhị Lăng Tử dụi dụi hai mắt, ngáp dài, nhìn một chút.

"Khá quen mắt." Gã sờ sờ cằm.

https://thuviensach.vn

"Để tôi nhắc cho cậu nhớ." Tư Đồ nói: "Là trước khi cậu nhảy xuống biển, ở bến tàu đã nhìn thấy vật này."

Nhị Lăng Tử trợn mắt: "Quan tài?"

Bởi vì xung quanh tối tăm, ảnh chụp cũng mơ hồ. Có điều vừa nghe Tư Đồ nói, Nhị Lăng Tử liền phản ứng kịp. Gã nheo lại hai mắt: "Bọn họ lại làm thế nữa?"

"Những vật này là từ đâu chuyển tới?" Tư Đồ cũng không nói nhiều với gã, trực tiếp hỏi.

"Làm sao tôi biết..." Nhị Lăng Tử còn chưa nói hết, Tư Đồ liền giơ hai chân hướng về phía chiếc bàn, đế giày nặng nề nện xuống mặt bàn, ầm một tiếng rõ to.

Nhị Lăng Tư rụt vai hoảng hốt.

"Đừng có mà giở trò." Từ Đồ chậm rãi nói: "Cậu là một tên già đời, làm thế nào để làm ra những chuyện không ra gì này cậu hẳn là phải rõ ràng hơn so với chúng tôi. Có một số việc không thể không làm sáng tỏ, đừng nói với tôi chính bản thân cậu chưa từng điều tra qua."

Nhị Lăng Tử bị nói đến đường cùng, mới bĩu môi.

"Nhắm hai mắt xem như cái gì cũng không thấy cái gì cũng không nghe chỉ biết giúp những tên kia làm việc, vậy thì chẳng khác gì đồ ngốc." Nhị Lăng Tử ngồi thẳng dậy, nói: "Nếu muốn giữ mạng, chí ít phải cho bản thân chút giá trị lợi dụng, càng phải tóm được nhược điểm của người khác."

Tư Đồ nở nụ cười: "Chính là đạo lý này đây."

Nhị Lăng Tử thở dài: "Chuyện tôi biết không nhiều..."

Tư Đồ xì một tiếng: "Nói!"

https://thuviensach.vn

"Thật ra bọn họ không phải đến từ một quốc gia nhất định nào đó, mà là rất nhiều quốc gia." Nhị Lăng Tử nói: "Chiếm phần lớn là từ Đông Nam Á."

Tư Đồ híp mắt: "Ví dụ như?"

"Mấy người nước ngoài vận chuyển hàng lần trước, là người Thái."

Nhị Lăng Tử chà xát hai tay: "Từng nghe qua Trường Sinh Đường chưa?"

Tư Đồ cau mày: "Tiệm thuốc?"

Nhị Lăng Tử đảo mắt khinh bỉ, bất quá lại bị Tư Đồ trừng mắt cảnh cáo, mới vội nói: "Là tập đoàn sau lưng Kim Đại Chung. Các cổ đông chủ yếu là người Đông Nam Á."

Tư Đồ lấy hai chân xuống, thẳng người dậy: "Trường Sinh Đường...Bên trong có hoạt động gì?"

"Cụ thể thì tôi không biết." Nhị Lăng Tử buông lỏng hai tay: "Thật sự là không biết, nhưng tôi dám khẳng định cùng có liên quan đến việc vận chuyển những thi thể này."

Ngón tay Tư Đồ tại trên mặt bàn không ngừng gõ gõ, hắn cảm giác như mình nghĩ tới điều gì, nhưng lại không dễ dàng nắm bắt được ý tưởng vừa chợt lóe lên kia.

Ân Thịnh đứng bên ngoài gõ cửa, Tư Đồ quay đầu lại nhìn, liền thấy Ân Thịnh nghiêm mặt hướng hắn ngoắc ngoắc tay.

Tư Đồ mở cửa ra ngoài, Nhị Lăng Tử ở phía sau gọi với theo: "Đội trưởng! Đến lúc nào tôi mới có thể ra ngoài a!"

https://thuviensach.vn

Tư Đồ không ngoảnh đầu: "Đợi sau khi xử lý xong Trường Sinh Đường gì gì đó đi."

Nhị Lăng Tử nhất thời bi thương, kêu la phản đối.

Chỉ tiếc cửa phòng thẩm vấn cách âm quá tốt, cửa vừa đóng, tiếng kêu la thảm thiết của Nhị Lăng Tử liền biến mất trong không khí.

Ân Thịnh tựa ở bức tường đối diện, cau mày: "Không hiểu sao tôi vẫn có cảm giác không đúng."

"Ân?" Tư Đồ lấy ra điếu thuốc, còn chưa kịp châm lửa, đã bị Ân Thịnh trừng mắt nhìn.

"Chỉ một điếu này thôi." Tư Đồ dè dặt giơ lên ngón tay, chỉ là Ân Thịnh vẫn như cũ trừng hắn.

Tư Đồ ngứa ngáy trong lòng, nhưng lại không thể không cất vào hộp thuốc lá. Ân Thịnh lúc này mới nói: "Dạo gần đây anh hút thuốc nhiều quá."

Tư Đồ liếm môi một cái: "Vậy em tìm cái gì thay thế điếu thuốc chặn miệng của anh lại đi."

Ân Thịnh nhìn hắn: "Ví dụ như?"

Tư Đồ cười áp sát lại gần, vươn tay chống lên bức tường phía sau lưng nam nhân.

"Ví dụ như một cái hôn chẳng hạn."

Ân Thịnh nhìn hắn cả nửa ngày, như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục nói: "Anh dẫn dắt truyền thống nhắm vào Kim Đại Chung là có mục đích gì?"

https://thuviensach.vn

Tư Đồ tiếp tục cười: "Hôn một cái anh sẽ nói cho em biết."

Ân Thịnh cau mày, xoay người muốn đi, Tư Đồ mới vội kéo người.

"Anh nói anh nói!" Tư Đồ bất đắc dĩ: "Chỉ là vì dời sự chú ý."

"Chú ý gì?"

"Ách...Thì Giải Ứng Tông..."

Ân Thịnh càng thêm nghi ngờ.

Tư Đồ gãi gãi mũi: "Giải Ứng Tông sau khi ra ngoài khẳng định sẽ tìm cơ hội tính sổ, anh chỉ là hết sức cứu vãn."

Hiện tại đem mọi hiềm nghi hướng về phía anh ta ép đến mức thấp nhất, đến lúc bị lôi ra tính sổ ít nhất còn có thể nói "Tôi đã cố gắng hết sức".

Ân Thịnh khó hiểu nhìn Tư Đồ: "Chỉ vậy thôi?"

"Chỉ vậy thôi." Tư Đồ gật đầu.

Ân Thịnh càng thêm mờ mịt, y đột nhiên cảm thấy suy nghĩ của mình hoàn toàn đuổi không kịp Tư Đồ, thật là không khoa học.

"Anh...Anh..." Ân Thịnh hồi lâu vẫn không tìm được lời để nói.

Tư Đồ nở nụ cười: "Nếu em là Kim Đại Chung, sau khi chứng kiến buổi họp báo này em sẽ làm thế nào?"

Ân Thịnh nghĩ một chút: "Nhanh chóng bác bỏ tin đồn?"

"Thế nhưng Kim Đại Chung đến bây giờ vẫn không có bất kỳ phản ứng nào. Nếu như em là Kim Đại Chung, em sẽ cố ý hãm hại Giải Ứng Tông, khiến hết thảy những mối nghi ngờ của cảnh sát đối với mình từ trước tới này càng thêm rõ ràng sao?"

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh sững sờ: "Nhưng không phải anh đã nói, lão muốn diệt trừ chướng ngại..."

"Vừa bắt đầu anh đã cho là vậy, có điều cẩn thận ngẫm lại, Giải Ứng Tông gây trở ngại gì cho lão chứ?"

Ân Thịnh cũng cảm thấy có lý.

"Cái này..."

"Giải Ứng Tông là bị cố ý hãm hại, mà để lộ Giải Ứng Tông, không phải là đồng dạng với việc dễ dàng để lộ số điện thoại di động sao? Đổi thang mà không đổi thuốc a."

"Vậy nên..."

"Vậy nên Kim Đại Chung chỉ đang chờ chúng ta mắc câu." Tư Đồ nở nụ cười đầy thâm ý: "Lão cho rằng điệu hổ ly sơn mà lão dùng thật sự hoàn hảo, đáng tiếc, lệch một bước." Tư Đồ nhìn phòng thẩm vấn phía sau: "Kẻ ác tự có ông trời xử lý, Nhị Lăng Tử là quân cờ thất bại mà lão không thể lường trước."

Đối phương muốn dùng điểu hộ ly sơn, hắn liền tương kế tựu kế.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 97

Đoàng −−−− đoàng −−−−

Hai tiếng súng vang lên phá vỡ tĩnh lặng trong đêm tối.

Hạng Quý Hiên mặt không cảm xúc nhìn hai nam nhân trước mặt ngã xuống vũng máu, này là hai người lái xe đến đón hắn.

Hắn chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Kim Đại Chung: "Đây là ý gì?"

Kim Đại Chung thu hồi khẩu súng trên tay, không hề gì nói: "Không thể có thêm rắc rối. Người biết chuyện này, càng ít càng tốt."

Nói qua, lão còn thâm trầm cười nói: "Thế nhân càng ít biết đến, mới càng dễ bị mê hoặc, bị lừa dối, bị khống chế."

Có người tự cho mình biết toàn bộ, có người lại tự cho mình biết hơn phân nửa. Thời đại này, khủng khiếp nhất cũng không phải là không biết, mà là chính mình không hề ý thức được.

"Không biết gì" ba chữ này, đi sâu một chút, là âm mưu thâm sâu nhất thế giới. Tỷ như chuyện của...Bộ tộc quỷ sư.

Hạng Quý Hiên nhìn Kim Đại Chung dùng một tấm bao bố bọc lại hai thi thể, liền gọi người đến khiêng đi. Người chạy đến cái gì cũng không dám hỏi, chỉ là vội vã đem thi thể nhấc lên thùng xe, sau đó nổ máy rời đi.

Kim Đại Chung lúc này mới đem ánh mắt dời về phía hòm sắt kia.

https://thuviensach.vn

Hai người thời khắc này đang ở dưới tầng hầm ngầm tại nhà Kim Đại Chung, cái gọi là nơi nguy hiểm nhất mới chính là nơi an toàn nhất. Nam nhân ngậm xì gà, đưa tay tháo bỏ bùa chú do Hạng Quý Hiên dán lên hòm, sau đó từ trong túi áo lấy ra một chiếc chìa khóa vàng.

Hạng Quý Hiên lúc này mới chú ý tới, nguyên lai phần bên phải hòm sắt có một lỗ nho nhỏ.

Hạng Quý Hiên cau mày: "Có thể mở sao?"

Kim Đại Chung nhìn hắn: "Sợ à?"

Hạng Quý Hiên nhìn lão: "Ông đã làm gì?"

"Ân?"

"Khi hai người vừa nãy chết, tôi không cảm nhận được hồn phách của họ rời khỏi thân thể."

Kim Đại Chung nhàn nhạt phun ra hơi khói thuốc: "Bởi vì trước khi chúng nó rời khỏi thân thể, tôi đã mang đi rồi."

Trên gương mặt vốn cứng nhắc của Hạng Quý Hiên rốt cuộc cũng lóe lên tia kinh ngạc: "Làm sao có thể?"

"Muốn biết?" Kim Đại Chung liếc mắt nhìn hắn, lão đứng trong bóng tối dưới ánh đèn mờ ảo, gương mặt biểu lộ một tia quỷ dị.

Hạng Quý Hiên khẽ cau mày.

"Nếu tôi nói ra rồi, cậu cũng chỉ có một con đường chết." Lão chậm rãi giơ tay, đem chìa khóa cắm vào lỗ khóa, cùm cụp một tiếng, hòm sắt hé mở.

https://thuviensach.vn

Luồng âm khí đáng sợ từ bên trong không ngừng tràn ra, lạnh đến thấu xương, mang theo loại khí tức khó nói thành lời.

Hạng Quý Hiên theo bản năng lui về sau một bước, liền nghe Kim Đại Chung không chút để tâm tiếp tục đề tài vừa rồi: "Người trẻ tuổi, tôi làm trưởng bối cũng nên cho cậu lời khuyên, có một số việc, không biết so với biết vẫn tốt hơn. Không nên biết tới, thì vĩnh viễn đừng nổi dậy lòng hiếu kỳ."

Lão nói xong, đã đưa tay hất mở nắp hòm sắt.

Dưới ánh đèn lờ mờ, Hạng Quý Hiên đột nhiên trừng lớn hai mắt.

Ân Thịnh ngồi trong cảnh cục bất giác bả vai run lên.

Tư Đồ nhìn y: "Lạnh sao?"

"Không phải." Ân Thịnh nằm dài trên sô pha trong văn phòng đã được bật điều hòa ấm áp: "Có một loại dự cảm chẳng lành."

Tư Đồ nói: "Như thế nào?"

"Không biết." Ân Thịnh híp híp mắt: "Nói chung cảm giác vô cùng không tốt."

Tư Đồ điều chỉnh điều hòa giảm nhẹ hơi gió một chút, sau đó mới quay sang nhìn Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị: "Lời Nhị Lăng Tử nói, các cậu nghĩ thế nào?"

Tiểu Nhị ngáp dài, mơ mơ màng màng nói: "Nếu nói vậy không chừng phía sau còn có tổ chức lớn mạnh chống lưng?"

Hồ Diệp gật đầu: "Kỳ thực như vậy mới có thể lý giải được toàn bộ."

"Nga?" Tư Đồ nhíu mày.

https://thuviensach.vn

"Kim Đại Chung mai phục ở thành phố A lâu như vậy, làm nhiều chuyện như vậy, tại sao lại chưa từng xảy ra chuyện. Đến cả tổ trọng án cho người đi nằm vùng cũng không bắt được nhược điểm của lão. Nếu lão đã muốn làm loại chuyện kia, làm sao có khả năng đến hiện tại cũng không liên hệ cùng những người cao cấp, theo tính cách của lão, đáng lý vừa bắt đầu đã có trợ thủ mới phải."

Tư Đồ gật đầu đồng tình: "Xác thực như vậy mới có thể lý giải được."

"Bây giờ vấn đề chính là, tổ chức sau lưng lão hết thảy có bao nhiêu người, có liên can đến bao nhiêu quốc gia." Tư Đồ dừng một chút, nói: "Liệu bên trong sẽ có một quốc gia làm thủ lĩnh."

"Hoặc là nhiều thủ lĩnh." Ân Thịnh nói.

Tư Đồ gật đầu, Tiểu Nhị gần như ngáp ra nước mắt: "Hay là điều tra thêm một chút?"

"Điều tra thế nào?"

Tiểu Nhị nói: "Hack vào cơ sở dữ liệu của bộ quốc phòng?"

Hồ Diệp trừng cậu: "Cậu cho rằng dễ thực hiện lắm sao?"

Tư Đồ thế nhưng lại sờ sờ cằm: "Có lẽ đó cũng là một biện pháp."

"A?" Hồ Diệp há hốc: "Sếp, một khi bị phát hiện chúng ta liền xong đời!"

Tiểu Nhị lại nói: "Đám người tổ trọng án kia, mọi người nghĩ bọn họ có hack qua dữ liệu của bộ quốc phòng không đây?"

Thần kinh của mỗi người bọn họ đều bất thường như nhau, mặc dù vậy, không thể không thừa nhận bọn họ là tinh anh trong tinh anh.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ đột nhiên cau mày: "Có thể chúng ta trúng kế rồi."

"A?" Tiểu Nhị cùng Hồ Diệp cùng lúc há hốc nhìn hắn.

"Tên kia." Người Tư Đồ nói hiển nhiên là tổ trưởng tổ trọng án, bát tự cả hai không hợp, là nam nhân vĩnh viễn đối lập cùng hắn: "Có thể chúng ta đã chậm một bước."

"Nói cách khác bọn họ thật sự đã hack qua dữ liệu của bộ quốc phòng rồi?!" Biểu tình Hồ Diệp phức tạp, liên tục nhíu mày.

Tư Đồ gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, đột nhiên quay sang nhìn Ân Thịnh: "Tin nhắn em nhận được có nội dung gì?"

Ân Thịnh lấy ra điện thoại liếc mắt nhìn: "0096"

"Là ám hiệu." Tư Đồ đột nhiên tỉnh ngộ: "Ân Thịnh nhận được tin nhắn của Nhạc Chương, nhưng chúng tôi đều không rõ đây là gì, nhắn trở lại cho cậu ấy, lại không nhận được hồi âm, gọi điện thoại cũng không nhấc máy."

Hồ Diệp cau mày: "Vậy..."

"Ám hiệu hành động của nằm vùng cũng không như thế, nên chúng tôi không cách nào suy đoán. Có thể nói một cách dễ hiểu, thông thường 65, 69, 66, ba con số này...dùng để thông báo mai phục hoàn tất, chuẩn bị xong xuôi. Mà đảo ngược vị trí, 56, 96, chính là hủy bỏ kế hoạch, rút lui, hoặc phe địch có mai phục."

Tiểu Nhị gật đầu: "Biện pháp tốt."

Hồ Diệp vỗ đầu cậu một cái, ra hiệu: Đừng ồn! Tiếp tục nghe!

Tư Đồ nói tiếp: "Coi như chúng ta suy đoán được rồi, nếu như nhiệm vụ lần này ra ám hiệu 69 chuẩn bị hành động, vậy 96 có nghĩa là rút lui."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh ngờ vực: "Nhưng tại sao Nhạc Chương phải gửi tin nhắn báo rút lui?"

"Này không phải do Nhạc Chương gửi." Tư Đồ lắc đầu: "Kẻ biết ám hiệu nhất định là Hạng Quý Hiên, cậu ta dùng điện thoại Nhạc Chương gửi tin nhắn rút lui, liền nói rõ Nhạc Chương đang gặp nguy hiểm. Mà tiền đề dẫn đến mối nguy hiểm đó chính là...Kim Đại Chung đã phát hiện quan hệ giữa hai người họ rồi."

Ân Thịnh ngồi thẳng người dậy: "Vậy nên?"

"Ám hiệu xác thực lập, là vào lúc bắt đầu hành động mới có thể quyết định, để phòng ngừa bại lộ tin tức. Nếu Hạng Quý Hiên đã dùng ám hiệu, liền nói rõ hành động của cậu ta đã bắt đầu rồi, có thể..." Tư Đồ càng nói càng rõ ràng, cuối cùng khẳng định: "Phía tổ trọng án đã hạ thủ."

Hồ Diệp nghĩ suy một lúc đột nhiên đập bàn một cái: "Bọn họ đoạt mất đại đầu!" (Đại đầu: Phần chính, cái chính, phần quan trọng...)

Tiểu Nhị vẫn hãy còn mờ mịt: "Đại đầu? Là nói người bên cạnh Kim Đại Chung?"

Giận dữ vừa cuộn trào trong mắt Hồ diệp thoáng cái biến mất tăm, bất đắc dĩ nhìn cậu: "Đám người của tổ trọng án đã có manh mối phá án, hiện tại chỉ e là bọn họ đang cùng cấp trên bàn bạc."

"Vậy chúng ta..." Tiểu Nhị càng thêm mờ mịt, vậy bọn họ thì sao? Mọi chuyện đã kết thúc rồi?

"Hắn không trực tiếp bắt giữ Kim Đại Chung, xem tình hình là muốn giao việc đó lại cho tôi." Tư Đồ hừ một tiếng: "Nếu đã là vậy hiện tại chờ lãnh thất bại sau khi tôi biết rõ chân tướng đi."

https://thuviensach.vn

"Này..." Tiểu Nhị há miệng, lại phát hiện chính mình cũng không biết nên nói gì.

Ân Thịnh chậm rãi lên tiếng: "Là muốn để Kim Đại Chung cùng Đông gia lại cho chúng ta xử lý ấy..."

"Vậy còn tập đoàn phía sau."

"Bắt được Kim Đại Chung là được." Tư Đồ đột nhiên đứng lên: "Các cậu đoán bọn họ sau khi tóm được người, thì trong vòng bao lâu có thể ép cung được hết mọi chuyện phía sau?"

Ân Thịnh nhếch miệng: "Trong vòng ba ngày?"

Tư Đồ giơ lên hai ngón tay: "Tôi đoán trong vòng hai ngày."

Hồ Diệp cau mày: "Chẳng lẽ chúng ta sẽ so tốc độ?"

"Tên tiểu tử đó rõ ràng là muốn nhìn tôi thua." Tư Đồ nhoẻn miệng cười: "Vậy thì so tốc độ với hắn! Chỉ cần bắt được Kim Đại Chung, để lão khai ra trước là được!"

Tầng hầm tăm tối, Kim Đại Chung say mê ngắm nhìn thi thể trong quan tài.

Là một cổ thi thể nhìn qua không giống người đã chết, bảo tồn hoàn hảo, da dẻ cùng mái tóc như vẹn nguyên như cũ. Thoạt nhìn tựa hồ như đang ngủ mà thôi.

"Này giống với cách thức bảo tồn Đông Ngũ." Kim Đại Chung thấy Hạng Quý Hiên ngây ngẩn cả người, nói: "Dùng một loại chú thuật cổ xưa, mặc dù trải qua hơn vạn năm, cũng có thể giữ nguyên tướng mạo đẹp đẽ lúc ban đầu."

https://thuviensach.vn

Hạng Quý Hiên cả nửa ngày sau mới tìm về lại thanh âm của chính mình: "Đây là...Ân..."

"Không sai." Kim Đại Chung ngắt lời hắn: "Hoàn mỹ không?"

Hạng Quý Hiên khó hiểu, nghi hoặc nhìn lão.

Kim Đại Chung cười: "Những vật thí nghiệm trước đây, cũng là vì y." Lão đưa tay vuốt ve khuôn mặt thi thể, ánh mắt ngập tràn khát vọng mãnh liệt như vậy thật khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Hạng Quý Hiên đột nhiên ý thức được cái gì: "Ông...Là dùng..."

Kim Đại Chung nhìn cũng không thèm nhìn hắn, vẫn như cũ dùng những ngón tay mập mạp mô tả từng đường nét gương mặt thi thể: "Ân Thịnh đấu cùng ta, còn kèm chút tuổi tác. Nhớ năm đó lúc ta thành danh, cha y còn quấn tã lót quanh thân. Chừng nào mới đến phiên tên tiểu hài tử đó được phép nhiều lời."

Hạng Quý Hiên đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, ở tại trong bóng tối chăm chú nhìn nam nhân, nỗ lực muốn tìm ra một chút bóng dáng của người trong truyền thuyết, nhưng...Vẫn là không nhìn thấy.

Bởi vì lão đã thay đổi toàn bộ xác thịt, căn bản không nhìn ra được một điểm nguyên hình.

Kim Đại Chung cảm nhận được ánh mắt của nam nhân, rốt cuộc nghiêng đầu nhìn hắn: "Thân thể thật sự của ta, đã chết hơn trăm năm rồi."

Hạng Quý Hiên nhắm lại hai mắt: Quả nhiên!

"Thời điểm mới phát hiện phương pháp tróc hồn thế thân*, thực sự là khổ sở a." Kim Đại Chung chậm rãi nói, phảng phất chuyện vừa nói qua

https://thuviensach.vn

cùng lão không chút quan hệ: "Ta ấy thế mà đã làm vô số thí nghiệm, thất bại không biết bao nhiêu lần mới thành công."

*Tróc hồn thế thân: bắt hồn thế xác.

Đó là những năm khói lửa chiến tranh còn diễn ra ác liệt, đạn pháo bay tán loạn khắp nơi, lão chính là bán lộ xuất gia*, đổi nghề thành quỷ sư, cũng như Trình Khải Tiêu mà điên cuồng sùng bái quỷ sư, nhưng là bởi vì bán lộ xuất gia, lại còn không có hậu đài chống đỡ, bị không ít quỷ sư ức hiếp thậm chí là truy sát.

*Bán lộ xuất gia: đổi nghề giữa chừng; nửa chừng xuất gia. (Trong truyện Tây Du Ký, hồi 32 có đoạn: "Hòa thượng này nửa đường xuất gia đấy.") Ý nói lúc đầu không định làm việc này, nhưng sau lại chuyển sang làm việc này.

Quỷ sư là bộ tộc rất có tự tôn, chính bọn họ ở thời điểm đó cũng thường xuyên xảy ra nội đấu, cũng một lòng đối phó ngoại lại, bài trừ ngoại nhập. Lão lại không có huyết thống quỷ sư, vậy nên bị cho là một kẻ không ra ngô ra khoai, nhân loại cấp thấp mà vọng tưởng trèo cao.

Lão ẩn náu, không ngừng nghiên cứu chú thuật, rõ ràng so với không ít quỷ sư lão thật sự thông minh hơn hẳn, nhưng vẫn không được chấp nhận. Khi lão bốn mươi tuổi năm ấy, mới biết đến gia tộc đứng đầu đại biểu cho bộ tộc quỷ sư −−− Ân gia.

Lão thật vất vả tìm tới trốn dưới trướng của Ân gia, cứ tưởng rằng bọn họ sẽ hiểu cho lão, lại không nghĩ Ân gia căn bản đối với lão không hề hứng thú. Đừng nói là đối với lão, thậm chí là đối với những quỷ sư khác, ngay cả Đông gia môn đăng hộ đối cùng bọn họ, cũng vẫn là một bộ dáng vẻ không chút để ý.

Bọn họ sống trong thế giới của riêng mình, sẽ không để bất cứ người nào bước vào, tựa như thần linh chân chính sống tách biệt với lục giới. Khiến

https://thuviensach.vn

người ta ước ao, ước ao đến phát hận.

Khi ấy Ân gia nắm hết thảy mọi quyền lực, quỷ sư mang huyết thống Ân gia là thiên tài trong thiên tài. Dựa vào huyết thống ưu tú đó, mà y −−− Ân Bùi, thật sự không ai có thể vượt qua, thật sự không người nào có thể sánh bằng, thật sự khiến người ta kính nể.

Lão khi ấy không phải gọi Kim Đại Chung, tên thật của lão là Nguyên Hữu Vi. Lão muốn cùng y phân cao thấp, muốn tự mình nghiệm chứng xem y có bao nhiêu là hoàn mỹ, có thể người kia...Chưa từng một lần để ý tới lão, thậm chí ngày cả nhìn cũng chưa từng nhìn lão lấy một lần.

Người kia có hình dáng kinh động lòng người, thật giống như hết thảy mọi thứ tốt đẹp trên đời này đều dành cho y. Nam nhân tên gọi Ân Bùi kia, chính là kẻ mà lão muốn kéo xuống Đại Ngục nhất.

Lão ẩn náu ở một nơi cách biệt thự Ân gia không xa, bắt đầu nghiên cứu phương pháp tróc hồn thế thân mà không ai có thể làm được. Đó cùng với tróc sinh thế tử không giống nhau, là có thể đem hồn phách của chính mình chuyển sang thân xác người khác, hoàn toàn sống bằng cơ thể đối phương. Đương nhiên, hai chữ "hoàn toàn" này là bao gồm cả thể lực, trí lực, năng lực cùng tất cả ưu tú lẫn khuyết điểm của đối phương.

Lão không ngừng nghiên cứu, thậm chí không để tâm tới thời gian trôi qua. Đợi đến khi tinh thần phục hồi lại, thì lão nhận ra bản thân đã sống được 89 năm, mà khi đó mới hay, thời điểm Ân Bùi 50 tuổi, đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.

Lời tác giả: Bí mật không muốn người biết của Kim Đại Chung đã công bố!! Thi thể đó rốt cuộc là ai, vì sao lại khiến Hạng Quý Hiên kinh ngạc đến thế?! Hồi sau sẽ rõ a... = =

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ

dtv-ebook.com

Chương 98

Bởi vì có Hạng Quý Hiên cố ý tiết lộ hành tung ra ngoài, nhóm người Tư Đồ rất nhanh đã xác định được vị trí của Kim Đại Chung.

"Chẳng trách lão mãi vẫn không lộ diện, thì ra vốn dĩ là không ở thành phố A!" Hồ Diệp tức giận nói.

"Nếu là nhắc nhở Nhạc Chương gặp nguy hiểm, đó là muốn nói Kim Đại Chung đang ở thành phố S." Ân Thịnh gật đầu: "Vậy chúng ta có nên cảm ơn Nhạc Chương vì đã bất ngờ nảy sinh ý muốn bỏ nhà đi hay không?"

Tư Đồ cười khổ: "Chỉ sợ cậu ấy sẽ không mấy cao hứng."

Mà Nhạc Chương lúc này, xác thực là không mấy cao hứng. Điện thoại di động của cậu bị Hạng Quý Hiên lấy đi, hơn nữa chính mình còn bị cấm túc trong phòng khách sạn.

Cậu nhìn một bàn thức ăn phong phú, vừa nuốt nước miếng vừa nói: "Tôi, tôi sẽ không thỏa hiệp!"

Quay về phía Hạng Quý Hiên đang ngồi đối diện với cậu qua màn hình laptop mà nói.

"Bậy giờ em ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm."

"Vậy cậu mua vé máy bay cho tôi!" Nhạc Chương cau mày: "Tôi về nhà."

Hạng Quý Hiên vẫn là lắc đầu: "Hiện tại đi đâu cũng không an toàn."

https://thuviensach.vn

Nhạc Chương trầm mặc một lúc lâu: "Có nghĩa là làm sao cũng không thể bước ra khỏi căn phòng này?"

Hạng Quý Hiên gật đầu: "Chờ mọi sự kết thúc, tôi sẽ tới đón em."

Nhạc Chương nhăn nhó lý sự, không tình nguyện nói: "Bên phía Ân Thịnh thì sao? Các người...Phải làm chuyện gì nguy hiểm sao?"

Hạng Quý Hiên nhìn cậu, thanh âm truyền tới có chút khàn khàn: "Em đang lo lắng cho tôi?"

"Tôi nói là "các người"!" Nhạc Chương nhấn mạnh.

Hạng Quý Hiên nở nụ cười, lông mày giãn ra, vui vẻ giương lên một đường cong nơi khóe miệng. Nhạc Chương nhất thời sững sờ, đã bao nhiêu năm rồi chưa nhìn thấy nét tươi cười của hắn?

"Cảm ơn." Nam nhân thân mật nói: "Yên tâm, sẽ không sao."

Nhạc Chương không thể làm gì thêm, đành giơ tay cầm lấy dao nĩa, bắt đầu ghim xuống khối thức ăn trước mặt. Mùi vị tuyệt hảo lan tỏa nơi đầu lưỡi, cậu thỏa mãn nheo lại hai mắt.

Hạng Quý Hiên nhìn dáng vẻ kia, khẽ cười nói: "Dáng vẻ này của em, khiến tôi cảm thấy thật đói bụng."

Hai má Nhạc Chương phồng lên vì nhét đầy thức ăn, lại còn không ngừng động động: "Nếu cậu đã không cho tôi ra ngoài, vậy hết thảy những gì tôi tiêu xài trước khi ra ngoài cậu phải thanh toán cho tôi đó!"

Hạng Quý Hiên gật đầu, thấy Nhạc Chương cầm lấy thực đơn bên cạnh bắt đầu chọn vài món tráng miệng, hắn vô thức đưa tay đến bên màn hình vuốt ve bờ môi cậu. Nhạc Chương vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy động tác ám muội kia, lỗ tai rất nhanh liền đỏ hồng.

https://thuviensach.vn

"Cậu, cậu không có chuyện gì để làm sao?! Cứ quyết định như vậy đi! Bái bai!"

Nói rồi vội vàng đóng laptop lại.

Hạng Quý Hiên cười khổ nhìn màn hình đen kịt một màu. Tức thì, ngoài cửa lớn có thư ký gõ cửa tiến vào.

"Giám đốc Hạng." Nữ nhân hai má ửng hồng nhìn hắn: "Ông chủ đến rồi."

Sắc mặt Hạng Quý Hiên liền trầm xuống, đứng lên, cất bước ra ngoài.

Tư Đồ cùng Ân Thịnh lén lút đi máy bay đến thành phố S.

Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị ở lại cảnh cục giả vờ tiếp tục điều tra vụ án Cừu Khiết. Phía ngoài nhìn vào, tựa hồ như bọn họ ngày đêm không ngủ, bận bịu bù đầu, cốt cũng là để ổn định truyền thông.

Bởi vì những nguyên nhân do Cố Thành đưa ra lần trước, rất nhiều phóng viên đều khuếch đại thậm chí kết hợp sự liên tưởng phong phú của họ đưa lên mặt báo, Kim Đại Chung hiển nhiên không gặp may mắn, thêm cả vụ án trước đó của Trình Khải Tiêu, truyền thông bắt đầu chỉ trích, bây giờ người làm ăn cũng thật mất lương tâm, hoặc là nói hết thảy vốn dĩ có âm mưu từ trước.

Là do cạnh tranh trên phương diện làm ăn? Hay còn có những bí mật khác nữa?

Sự việc càng lúc càng rối loạn, cục trưởng vốn dĩ trên đầu không có mấy sợi tóc, hiện tại đã bị phiền đến càng thêm ít ỏi rồi.

Tiểu Nhị gọi điện thoại về nhà, xem như là thám thính tin tức, bất quá chuyện lần này trọng đại, bất luận cậu làm nũng thế nào, ở nhà chính là một

https://thuviensach.vn

chút tin tức cũng không tiết lộ.

Có điều dì ruột cưng cháu, rốt cuộc vẫn lặng lẽ nói đến vài chuyện liên quan đến Chu Chí Quần.

Là trợ thủ đắc lực bên người Cừu Khiết, nghe đâu một khi Cừu Khiết mất chức bí thư trưởng, ứng cử viên sáng giá cho vị trí đó chỉ có thể là Chu Chí Quần. Dù sao so với Cừu Khiết, Chu Chí Quần thông minh gấp bội, giao thiệp cũng rộng rãi.

Vậy thì vì lý do gì vừa mới bắt đầu không phải hắn làm bí thư trưởng, mà là Cừu Khiết giữ chức? Ghế ngồi còn chưa nóng đã chết oan uổng, này so với gặp vận đen tám kiếp còn muốn đen hơn.

Tiểu Nhị đem tin tức nói cho Hồ Diệp, Hồ Diệp liền gọi những cảnh vệ ngày ấy tới, hỏi rõ từng người từng người một chuyện đã xảy ra.

Người đáng lẽ phải bị giam giữ nay lại trở thành cố vấn, Giải Ứng Tông ngồi trong văn phòng làm việc của Tư Đồ giúp đỡ nghĩ kế, Khâu Lạc hầu ở một bên, dù sao bọn họ chỉ cần không ra khỏi cửa lớn cảnh cục, thì có làm gì người bên ngoài cũng không biết.

Có thêm bộ óc luật sư nghĩ biện pháp, hiệu suất rõ ràng nhanh hơn nhiều. Đặc biệt là Kim Đại Chung căn bản vẫn không ra mặt bác bỏ tin đồn, càng không cho lời giải thích về bất kỳ vấn đề gì, bản năng luật sư Giải mách bảo −−− Phải lợi dụng sơ hở, đẩy bóng sạt mép bàn, đúng là toàn bộ đều có đất dụng võ.

Không đề cập thêm nữa về vụ án đang trên đà tiến triển thuận lời kia, phía này Tư Đồ cùng Ân Thịnh vừa bước ra khỏi phòng chờ sân bay thành phố S.

Ngày mùa hè ánh nắng mặt trời chiếu sáng rực rỡ, so với tâm tình hai người hoàn toàn trái ngược, Tư Đồ cùng Ân Thịnh mỗi người đội mũ lưỡi

https://thuviensach.vn

trai, đeo theo kính râm. Tư Đồ mặc áo thun cao bồi, vác ba lô lớn, thắt lưng cột bình nước giữ nhiệt, nhìn qua như khách du lịch phương xa. Ân Thịnh lại chọn áo thun trắng, khiến thân thể thoạt nhìn có chút gầy yếu, quần bò, ba lô, lại như thực tập sinh vừa mới tốt nghiệp.

Hai người vừa ra khỏi sân bay việc trước tiên làm là gọi chiếc taxi, tài xế hạ xuống biển báo xe trống, nhìn bọn họ qua gương chiếu hậu: "Muốn đi đâu?"

Tư Đồ nói: "Hướng thẳng về phía trung tâm thành phố, sau đó lượn vòng."

"Hả?" Tài xế sửng sốt.

Ân Thịnh nhìn gã: "Trước khi kêu dừng tuyệt đối không được dừng."

Tài xế choáng váng cả nửa ngày, sau đó thấy Tư Đồ cùng Ân Thịnh lấy xuống kính râm. Oa...Tài xế trong lòng kinh ngạc nói: Chưa từng gặp qua người có hình dạng xuất sắc như thế, một cường tráng mang theo chút lưu manh, một thanh tú mang theo chút lạnh nhạt. Chẳng lẽ là ngôi sao màn bạc của công ty giải trí nào đó?

Tài xế không hỏi thêm nữa, lái xe thẳng tiến trung tâm thành phố.

Ngồi trên xe, Tư Đồ cùng Ân Thịnh bắt đầu thảo luận bước tiếp theo của kế hoạch.

Đầu tiên cần làm, bọn họ nhất định phải liên lạc được với Hạng Quý Hiên, hoặc Nhạc Chương. Bất qua hai người này có lẽ đang chịu sự giám sát gắt gao của Kim Đại Chung, vậy làm thế nào để tiếp cận đây?

"Nhạc Chương đến thành phố S, cũng là điều mà Hạng Quý Hiên không ngờ tới." Tư Đồ nói.

https://thuviensach.vn

"Nhưng theo tính cách Hạng Quý Hiên mà nói, cậu ta nhất định sẽ sớm biết được và việc cùng Nhạc Chương gặp mặt nhiều lần sẽ không tránh khỏi gây sự chú ý. Cậu ta hẳn là phải khổng để lộ vị trí của Nhạc Chương mới đúng." Ân Thịnh suy nghĩ nói: "Chẳng lẽ là cố ý?"

"Cậu ta đem Nhạc Chương ra mạo hiểm?" Tư Đồ kinh ngạc: "Là để đạt được tín nhiệm của Kim Đại Chung?"

"Nếu như cậu ta có thể chứng minh bản thân cùng tôi không có bất cứ quan hệ gì..." Ân Thịnh nói: "Hiện tại người bên cạnh Kim Đại Chung không nhiều, rất có thể đây là cơ hội suy nhất."

Tư Đồ nhìn y: "Nếu theo như suy đoán trước đó của em, bản thân Kim Đại Chung thật sự là quỷ sư, vậy lão đến cùng là muốn làm gì?"

"Vận chuyển thi thể." Ân Thịnh chậm rãi nói: "Có lẽ là có cùng suy nghĩ với Đông Thiểu Hiền."

"Trường sinh?" Tư Đồ nói: "Nhưng tại sao lại phải ngàn dặm xa xôi vận chuyển thi thể như vậy?"

"Có thể là có một thí nghiệm nào đó." Ân Thịnh cũng không nắm chắc: "Hoặc là lão muốn tìm một bộ thi thể hoàn mỹ."

Khóe miệng Tư Đồ giật giật, thật vất vả đem hai chữ biến thái nuốt ngược trở về.

"Nói cách khác, Hạng Quý Hiên hiện tại đang giúp lão làm...Chuyện này."

Ân Thịnh nói: "Chỉ sợ là như vậy, nhưng một khi Kim Đại Chung hoàn thành, người đầu tiên lão muốn giết chắc chắn là Hạng Quý Hiên."

https://thuviensach.vn

Tư Đồ trầm mặc: "Hạng Quý Hiên là đã tính toán sắp xếp kỹ lưỡng để Kim Đại Chung sẽ không tìm tới Nhạc Chương ra tay, hay là....Đem tiền đặt cược đặt hết lên người chúng ta đây?" (Đặt cược hai người bọn họ sẽ bảo vệ an toàn cho NC)

"Bất kể là thế nào đều quá mạo hiểm rồi." Ân Thịnh cau mày: "Vạn nhất Nhạc Chương thật sự xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?"

"Hoặc là, cậu ta dám khẳng định Nhạc Chương sẽ không sao." Tư Đồ đột nhiên nói.

Ân Thịnh nhìn hắn: "Có ý gì?"

"Em nói xem, nếu như lão muốn thu giấu nhiều hồn phách như vậy, cho đến hiện tại, lão đều đã giam cầm ở nơi nào?"

Ân Thịnh sững sờ, lập tức phản ứng lại: "Nhạc Chương có thể tìm thấy?"

"Nhạc Chương là thầy phong thủy." Tư Đồ nói: "Cậu ấy không giống quỷ sư cảm ứng được hồn phách đang ở nơi nào, cậu ấy có phương pháp của chính mình, thuật phong thủy bói toán thần bí nhất của Trung Quốc cổ xưa. Nếu như ngày sau Kim Đại Chung thật sự thành công, lão nhất định cần một thầy phong thủy ở tại bên mình trợ giúp."

Lựa chọn mảnh đất có phong thủy tốt, hoặc là làm cái gì khác. Người càng làm nhiều việc trái lương tâm như Kim Đại Chung, càng sẽ không qua loa đối với những việc có liên quan đến thần linh.

Ân Thịnh cũng cảm thấy cái này có khả năng nhất, tuy Nhạc Chương thoạt nhìn vô lại. Nhưng thực sự thuật phong thủy của cậu rất lợi hại, hơn nữa cậu là bán lộ xuất gia tự học thành tài. Nếu Kim Đại Chung quả thật là quỷ sư, y vẫn là chưa từng nghe qua gia tộc nào có một người như vậy, nói không chừng cũng là bán lộ xuất gia.

https://thuviensach.vn

"Hạng Quý Hiên là minh sư." Tư Đồ vừa nghĩ vừa nói: "Minh sư thì có thể làm gì?"

"Có thể nhìn thấy hết thảy chuyện của hồn phách khi còn sống, có thể gọi ra một hồn phách cố định từ Địa phủ, có thể trò chuyện cùng quỷ sai."

Tư Đồ nhìn y: "Trò chuyện cùng quỷ sai?"

"Có người sẽ tìm tới minh sư nhờ giúp đỡ, để minh sư mua thật nhiều đồ biếu kính quỷ sai, để quỷ sai đối xử tử tế với hồn phách người đã khuất, thậm chí để hồn phách có thể được đầu thai vào một gia đình giàu có."

"Như vậy cũng được?" Tư Đồ trợn to hai mắt.

"Có điều chi phí rất cao." Ân Thịnh nói: "Dù sao cũng là giao thiệp cùng quỷ sai, chỉ cần một sơ suất nhỏ thì chẳng khác nào là tự giảm đi vài năm tuổi thọ của chính mình."

Tư Đồ híp mắt vuốt cằm: "Vậy lần này không bằng chúng ta khiến quỷ sai giúp đỡ?"

"Ân?"

"Kim Đại Chung chẳng phải đã bắt giữ rất nhiều hồn phách sao? Nếu để quỷ sai biết..."

"Không thể thực hiện được." Ân Thịnh dứt khoát nói: "Mỗi khu vực đều có một quỷ sai chiêu hồn cố định, một khi không thấy hồn phách, thì xem như là xui xẻo mà thôi. Ai cũng không muốn làm lớn chuyện để Diêm vương trách phạt."

Quỷ cũng sẽ tự vệ, cũng sẽ ích kỷ.

"Hay là để quỷ sai trợ giúp giải cứu hồn phách?" Tư Đồ lại đề nghị.

https://thuviensach.vn

"Nếu như là một quỷ sư có cấp bậc cao, chắc chắn có thể mê hoặc được quỷ sai, lâu như vậy quỷ sai bọn chúng cũng không động tĩnh gì, liền nói rõ chúng nó là không tìm được."

Huống hồ thời gian quỷ sai xuất hiện chiêu hồn cũng có hạn, chỉ khi âm khí thịnh nhất vào ban đêm mới xuất hiện tại dương thế.

Toàn thế giới mỗi ngày không biết có bao nhiêu là hồn phách cần thu hồi, bất quá có một số lượng hồn phách không tìm thấy, tuy rằng không ít, nhưng đối với hết thảy mà nói chỉ như muối bỏ bể, quỷ sai chúng sẽ không dư thời gian mà kiếm tìm.

Tư Đồ không còn cách: "Vậy làm sao đây?"

"Có thể chúng ta nên chờ Hạng Quý Hiên tới tìm chúng ta." Ân Thịnh đột nhiên nói.

Tư Đồ nhìn y: "Làm thế nào?"

Ân Thịnh đảo mắt: "Trang web công ty của Kim Đại Chung, lưu lại ám hiệu trên đó."

Tư Đồ nhìn y: "Em xác định cậu ta chắc chắn sẽ xem?"

Ân Thịnh nói: "Đành đánh cược một lần thôi."

Bọn họ tìm một quán net ven đường xuống xe, đợi được hai người thanh toán tiền rời đi, tài xế ngồi trên xe mồ hôi lạnh đã đầy đầu.

Cái gì mà quỷ sư, thi thể, minh sư, quỷ sai...

Gã nỗ lực thuyết phục chính mình: Có lẽ chỉ là tập thoại phim! Là tập thoại phim!

https://thuviensach.vn

Hai người làm thẻ lên mạng, mới vừa vào đến trang chủ, Ân Thịnh liền ngây ngẩn cả người.

Tư Đồ nhanh lại gần xem: "Làm sao vậy?"

Ân Thịnh chỉ cho Tư Đồ xem một dòng ý kiến khách hàng, chỉ thấy trên đó viết vài ý kiến cùng kiến nghị đối với công ty, mà ID khách hàng thế nhưng lại chỉ là một chuỗi những con số.

"Không cảm thấy quen mắt sao?" Ân Thịnh hỏi.

Tư Đồ cười: "Xem ra đã bị em nói trúng rồi, Hạng Quý Hiên đúng là đang chờ chúng ta."

Chuỗi ID này là năm số cuối, đã được đảo ngược thứ tự, thuộc dãy số điện thoại của Nhạc Chương. Sẽ làm ra chuyện như vậy, hiển nhiên chỉ có Hạng Quý Hiên mà thôi.

Ân Thịnh suy nghĩ một lúc, cũng để lại một mã số, là số địa chỉ cục cảnh sát thành phố A. Lời nói phía dưới thì lại nhắc tới vấn đề của công ty bất động sản tại thành phố S do Kim Đại Chung lãnh đạo, chỉ là tùy tiện viết một ít kiến nghị, tỷ như giá nhà giá phòng quá cao chẳng hạn.

Tư Đồ cười nhìn y: "Này cũng được sao?"

Ân Thịnh nhún vai: "Thuận theo thủy triều thôi."

Sau đó bọn họ rời khỏi quán nét, vẫy chiếc taxi yêu cầu đưa cả hai đến khách sạn gần công ty bất động sản kia thuê phòng ở.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 99

Ở khách sạn được một ngày, đến tối ngày thứ hai, Hạng Quý Hiên rốt cuộc tìm tới.

Thời điểm cửa mở, liền thấy Ân Thịnh lười biếng nằm ườn trên giường cắn hạt dưa, tivi mở với âm lượng vừa phải, là đang phát sóng trực tiếp giảng đường pháp luật.

Tư Đồ đứng ở cửa dùng khăn lau lau đầu tóc, dáng vẻ vừa mới tắm xong, thời điểm nhìn thấy Hạng Quý Hiên có chút kinh ngạc: "Cậu tới nhanh hơn so với dự đoán của tôi."

"Là vì các người quá chậm thôi." Hạng Quý Hiên đi vào trong, sắc mặt nghiêm túc nói: "Sự tình trở nên khó giải quyết rồi."

Ân Thịnh là lần đầu tiên nhìn thấy Hạng Quý Hiên nghiêm túc như thế, y ngồi dậy thả bao hạt dưa xuống.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Hạng Quý Hiên không biết nên bắt đầu từ đâu, hắn ngồi xuống sô pha nhỏ nơi góc tường, khuỷu tay chống trên đầu gối nhìn hai người.

"Các người biết bao nhiêu?"

Tư Đồ cùng Ân Thịnh liếc mắt nhìn nhau, đem những gì cả hai phỏng đoán hết thảy nói ra một lần. Hạng Quý Hiên gật đầu: "Không hổ là đội trưởng Tư Đồ."

https://thuviensach.vn

Hắn nói: "Xem ra người kia đã quá xem thường anh rồi."

Tư Đồ ôm lấy cánh tay: "Quả nhiên, tôi cũng nghĩ vậy."

Ân Thịnh hiếu kỳ nói: "Rốt cuộc là vì cái gì mà anh cùng lão Đại của tổ trọng án không hợp nhau đến thế?"

Nếu như bọn họ có thể hợp tác, tốc độ phá án so với tưởng tượng sẽ còn nhanh hơn.

"Không phải anh không muốn." Tư Đồ buông tay: "Đối với anh mà nói chuyện công là ra chuyện công."

Hạng Quý Hiên gật đầu: "Người kia chỉ thích làm việc một mình, anh ta không thích hợp tác. Theo như lời của anh ta, anh ta chỉ tin tưởng chính mình, người khác làm cho dù có tốt, cũng là chuyện của người khác. Chỉ có chính mình nắm bắt trong tay, mới là thuộc về mình."

Ân Thịnh không khỏi cau mày: "Như vậy lại có thể lãnh đạo tổ trọng án?"

"Cảnh viên thuộc tổ trọng án căn bản đều là người giống anh ta, vậy nên cả đám bọn họ ở chung trái lại không có chuyện xảy ra." Nếu là đưa bọn họ tới những phân nghành khác, e rằng sớm đã bởi vì không chịu hợp tác mà gây chuyện.

Tư Đồ xua tay: "Những chuyện này để khi khác nói, hiện tại thế nào?"

"Chỉ cần giải quyết mỗi Kim Đại Chung nữa thôi." Hạng Quý Hiên thở dài: "Nhưng xác thực cũng là điều khó khăn nhất."

Hắn hiện tại cảm thấy, đám người tổ trọng án kia đem Kim Đại Chung giao lại cho Tư Đồ, căn bản không phải vì cái gì mà "Cho hắn chút mặt mũi" mà là bọn họ không cách nào giải quyết đi.

https://thuviensach.vn

Sợ rằng việc này cuối cùng vẫn là cần đến Ân Thịnh ra tay mới xong được.

Dù dám người kia có ưu tú cách mấy, bất quá cũng là người bình thường, so với Ân Thịnh, hiển nhiên chênh lệch một đoạn dài.

Hạng Quý Hiên nói: "Kim Đại Chung vận chuyển thi thể từ Trường Sinh Đường, nói chính xác là trước giờ lão vẫn luôn để Trường Sinh Đường giúp lão tìm kiếm thi thể hoàn mỹ nhất."

Nói qua, hắn liền ngẩng đầu nhìn Ân Thịnh.

Ân Thịnh bị nhìn chẳng rõ lý do, cau mày nói: "Nhìn tôi làm gì, tôi quen biết sao?"

Sắc mặt Hạng Quý Hiên nghiêm túc, chậm rãi gật đầu.

Không khí trong phòng đột nhiên hạ thấp xuống cực độ. Đáy mắt Ân Thịnh bốc lên tia hàn ý.

"Người tôi quen biết...Chẳng lẽ thuộc bộ tộc quỷ sư?"

Đúng rồi, nếu như Kim Đại Chung muốn tìm một bộ thi thể hoàn mỹ, tự nhiên sẽ muốn dùng đến thân thể quỷ sư. Tróc hồn thế thân, có thể kế thừa toàn bộ năng lực của người đi trước, tựa hồ đối phương là trọng sinh lần nữa.

Thi thể hoàn mỹ...Quỷ sư...

Ân Thịnh đột nhiên cảm thấy da đầu tê rần, chẳng lẽ là...

Tư Đồ lần đầu tiên thấy sắc mặt Ân Thịnh kém như vậy, sợ đến không nói thành lời, vội đưa tay nắm lấy bả vai Ân Thịnh: "Thịnh? Không có chuyện gì chứ?"

https://thuviensach.vn

Hắn còn không biết đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, nghe Hạng Quý Hiên nói một hồi cũng là rơi vào khối sương mù mờ ảo.

Ân Thịnh chụp lấy tay Tư Đồ, hơi nắm lại, lòng bàn tay y lúc này lạnh lẽo không ngờ.

"Bộ thi thể kia, chẳng lẽ là...Tổ tiên Ân gia?"

Tư Đồ sững sờ, theo bản năng nhìn sang Hạng Quý Hiên, liền thấy Hạng Quý Hiên chậm rãi gật đầu.

"Là Ân Bùi."

Hạng Quý Hiên nói.

Ân Thịnh càng thêm siết chặt bàn tay Tư Đồ. Tư Đồ thậm chí cảm thấy mu bàn tay mình tê tê.

"Cậu tận mắt nhìn thấy?"

Hạng Quý Hiên: "Tận mắt nhìn thấy."

Ân Bùi, nhân vật trong truyền thuyết và cũng là quỷ sư thừa kế hoàn mỹ nhất trong lịch sử Ân gia, bất quá ông trời chán ghét người tài, vậy nên giữa lúc tráng niên liền chết bất đắc kỳ tử.

Có người nói Ân gia vì qua thương tiếc y, vì vậy đã dùng quan tài băng để bảo tồn thi thể, đồng thời dùng chú thuật cổ xưa, khiến dung mạo y vẫn duy trì như khi còn sống.

Lại không nghĩ tới, một thiên tài như vậy lại có thể nằm trong tay Kim Đại Chung.

Sau khi khiếp sợ, y lập tức nghĩ đến một chuyện khiến người ta phát lạnh. Một khi Kim Đị Chung tróc hồn thế thân thành công, vậy...Kiếp này,

https://thuviensach.vn

sẽ không có người ngang hàng với lão.

Ân Thịnh hoàn toàn không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển thành như vậy, y ngồi bên mép giường cau mày chăm chú.

Tư Đồ nói: "Chúng ta phải bắt giữ được lão trước khi lão hoàn thành tróc hồn thế thân."

"Bản thân lão cũng là quỷ sư." Hạng Quý Hiên lên tiếng: "Sợ là lão vì đạt được mục đích, điều gì cũng làm ra được."

Ân Thịnh nói: "Còn lại bao nhiêu thời gian?"

Hạng Quý Hiên trầm mặc một chút: "Ngày mai, trước khi mặt trời mọc."

Ân Thịnh liền bật ngồi dậy: "Nhất định phải nhanh hơn lão một bước."

Hạng Quý Hiên đưa tay cản y: "Cậu định làm thế nào?"

"Quyết đấu." Ân Thịnh nói: "Dùng phương thức của quỷ sư."

"Không thể được!" Hạng Quý Hiên lắc đầu: "Lão ta căn bản sẽ không tuân theo luật quyết đấu."

Tư Đồ cũng kéo Ân Thịnh: "Đừng nói vội, chúng ta nghĩ thêm biện pháp."

Có thể nói thì nói như thế, bất quá ba người đều rõ ràng, đã không còn biện pháp nào khác rồi.

Tại ngay trước khi Kim Đại Chung thành công trở thành Ân Bùi đánh bại lão, hay là đợi sau khi thành công mới đánh bại lão. Này hiển nhiên là một vấn đề không cần phải suy tính nhiều.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ cũng không biết vì sao trong lòng dấy lên từng hồi lo âu: "Nếu như trúng kế thì làm sao đây?"

Kim Đại Chung đã tiến hành hai lần tróc hồn thế thân, nghiêm chỉnh mà nói, bọn họ vốn dĩ không biết thân phận thực sự của Kim Đại Chung là ai. Lão dùng thân thể hai người sống qua hai kiếp, nếu lão tinh thông chú thuật, chỉ sợ sẽ không dễ đối phó.

Ân Thịnh đột nhiên đùa cợt nói: "Đông Thiểu Hiền muốn dùng thân thể con trai mình, còn tưởng rằng bản thân có thể trở thành người đứng đầu bộ tộc quỷ sư, chỉ sợ lão cũng chưa từng nghĩ tới, Kim Đại Chung còn có ngón nghề này."

Nếu Kim Đại Chung thật sự thành công, bất kể là tiền của hay quyền lực, lão đều sẽ nắm chắc trong tay. Hơn nữa còn sở hữu sức mạnh to lớn nhất. Vậy Đông gia thế nào? Đông gia đến thời điểm đó ngoài cách phụ thuộc vào Kim Đại Chung, nghe lệnh Kim Đại Chung thì còn có thể làm gì?

Này chẳng phải là một hồi chuyện khôi hài sao.

Bộ tộc quỷ sư trước giờ đều thích tự quản, tuy rằng vẫn muốn so thắng thua, nhưng chưa từng có ý nghĩ khống chế một ai đó. Bởi vì tính cách thanh cao, càng sẽ không cúi đầu, cũng sẽ không tự ràng buộc chính mình.

Nếu như Đông Thiểu Hiền biết bản thân bỏ ra bao công sức, kết quả đều là người khác đắc lợi, đến cuối cùng lão sẽ có là vẻ mặt gì đây?

Tư Đồ có chút bận tâm nhìn Ân Thịnh. Hắn không rõ những tranh đấu bên trong bộ tộc quỷ sư, nhưng là lúc này hắn rất đau lòng.

Đau lòng vì Ân Thịnh cứ như vậy bị liên lụy bị kéo vào những ân oán của đời trước, y rõ ràng so với bất kỳ một ai khác càng muốn sống tự do hơn cả. Bằng không cũng sẽ không dọn ra ở riêng, bằng không cũng sẽ không che giấu thân phận.

https://thuviensach.vn

Thực sự là cây muốn lặng mà gió chẳng chịu dừng. Đột nhiên hắn rất muốn một phát súng giết chết Kim Đại Chung, mặc kệ lão có là quỷ sư lợi hại cách mấy, hắn không muốn để cho bất luận thứ gì gây tổn hại đến Ân Thịnh.

Hạng Quý Hiên phá vỡ trầm mặc nói: "Nếu quả thật không có biện pháp nào khác...Chúng ta chỉ còn cách thẳng thắn đối đầu."

Hắn nói: "Trước tiên phải đưa Nhạc Chương ra khỏi khách sạn."

Hắn chẳng thể ngờ tới đòn sát thủ của Kim Đại Chung chính là Ân Bùi không ai thắng được, nếu như sớm biết là vậy, hắn sẽ không để Nhạc Chương...Nhưng cẩn thận ngẫm lại, nếu như không phải Nhạc Chương, hắn thực sự vô phương thông báo đến Ân Thịnh.

Lần này bước đi vô luận như thế nào đều là đường chết. Trong lòng hắn cũng không khỏi lo lắng, xoay người ra ngoài trước tiên.

Ân Thịnh cùng Tư Đồ theo phía sau, đi đến bên cửa Ân Thịnh đột nhiên kéo ngược Tư Đồ.

"Anh..."

"Đừng hòng mơ tưởng tới." Tư Đồ không chờ y nói hết câu liền ngắt lời: "Hiện tại có chết cũng sẽ không rời em nửa bước!"

Ân Thịnh quyết đấu cùng Trình Khải Tiêu một hồi đó, hắn đã chịu đựng dày vò đủ lắm rồi.

Ân Thịnh sững sờ, lập tức nhíu lại mi tâm: "Là tự anh nói, có chết cũng không được rời."

Tư Đồ nở nụ cười, nghiêng đầu hôn lên trán y một cái: "Mặc kệ ở phía trước là cái gì, chúng ta nhất định cùng nhau đối mặt."

https://thuviensach.vn

Hạng Quý Hiên đi trước đến khách sạn đón Nhạc Chương, bốn người mới lên xe thẳng tiến tới địa phương Kim Đại Chung ẩn náu tại thành phố S, còn chưa tới nơi, di động của Hạng Quý Hiên đã bất ngờ vang lên.

"Sớm biết ngươi không phải đứng bên chiến tuyến của ta." Kim Đại Chung cất giọng lạnh lùng.

Hạng Quý Hiên đạp thắng dừng xe: "Sớm muộn cũng phải đối mặt, ông chủ Kim."

Kim Đại Chung ha hả cười lớn: "Không sai không sai, sớm muộn cũng phải đối mặt."

Lão nói xong, đột nhiên gác máy.

Hạng Quý Hiên quay đầu nhìn Ân Thịnh ngồi ở ghế sau, chỉ thấy y cau mày: "Có linh cảm không hề tốt."

Nhạc Chương đồng thời kêu lên: "Bát quái trận hỏng rồi!"

Trên tay cậu cầm la bàn bát quái, vì để đề phòng vạn nhất. Nhưng hiện tại la bàn hoàn toàn không có tác dụng, kim chỉ nam ở mặt trên không ngừng xoay loạn.

"Không hỏng đâu."

Ân Thịnh nhìn la bàn một chút, lạnh nhạt: "Là nó không biết nên chỉ bên nào mới đúng."

Hạng Quý Hiên cùng Tư Đồ phản ứng lại: "Có nghĩa là...Từ bốn phương tám hướng đều đang đến rồi."

"Cho đến khi mặt trời mọc." Từ trong tay áo Ân Thịnh rơi ra một tấm bùa vàng, ngước mắt nhìn mọi người: "Đều phải cố gắng chịu đựng."

https://thuviensach.vn

Nhạc Chương mím chặt môi, Hạng Quý Hiên bất thình lình nắm chặt tay cậu. Hai người đưa mắt nhìn nhau, cũng không ai nói với ai lời nào.

Tư Đồ rút súng, bất quá hắn cũng không biết vật này vào thời điểm hiện tại đến cùng là có tác dụng hay không.

Ân Thịnh từ trong ngực áo lấy ra một viên trân châu đen nho nhỏ, nhét vào túi quần Tư Đồ: "Nếu như gặp phải tình huống khẩn cấp, thứ này có thể chống đỡ được một lần."

Tư Đồ gật đầu, lại thấy Ân Thịnh lấy ra hai tấm bùa chú xếp thành hạc giấy. Hạc giấy trong phút chốc liền bay lên trôi nổi ở hai bên bả vai Tư Đồ: "Chỉ cần luôn giữ lấy dương hỏa ở hai bên bả vai." Ân Thịnh nói: "Anh sẽ không xảy ra chuyện gì."

Tư Đồ cười cợt: "Có bùa hộ mệnh của em cho, nhất định sẽ không sao."

Nói rồi, hắn vội lấy ra mảnh ngọc tỳ hưu do Ân Thịnh đưa cho từ trước vuốt ve một hồi.

Ân Thịnh trong lòng mềm nhũn, thở hắt một hơi: "Chia ra hành động đi!"

Y nhắm chặt hai mắt, lại lập tức mở ra, là tuyệt đối không dao động cùng quả quyết.

Ba người đồng thời gật đầu, mở cửa xuống xe.

Trên đường phố tối đen, là sương trắng nồng đậm.

Gần như đã không còn nhìn thấy ánh sáng của đèn đường nữa rồi.

Lạnh lẽo tràn đến từ bốn phía, ngấm vào xương tủy, khiến người ta cảm thấy ớn lạnh.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ mở chốt an toàn, nhìn hạc giấy vẫy vẫy cánh nơi đầu vai, trong lòng ổn định không ít.

Mỗi người đứng ở một bên cửa xe, nhìn từ xa xa những bóng hình mờ ảo đang chậm rãi kéo đến.

Lúc ẩn lúc hiện, kêu rên thảm thiết, phảng phất mang theo thống khổ không cách nào phát tiết.

Hạng Quý Hiên khẽ mở miệng: "Là ác quỷ..."

Số lượng nhiều như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhạc Chương đem la bàn quăng vào trong xe, không chút chần chừ lấy ra xâu chuỗi Phật quấn quanh nơi cổ tay. Chỉ là muốn giăng ra kết giới, tuy phương diện công kích hơi yếu, nhưng có còn hơn không.

Thanh âm của Ân Thịnh giữa màn sương mù dày đặc vang lên: "Các người chỉ cần tận lực là được, còn lại cứ giao hết cho tôi."

Không ai lên tiếng trả lời, bởi vì lúc này giữa màn sương mù dày đặc ấy, quỷ ảnh đã đánh tới.

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 100

Đêm khuya, đường phố không một bóng người.

Trên con đường dẫn đến nhà Kim Đại Chung tại ngoại ô thành phố S, lúc này hầu hết đèn đường cơ hồ biến mất giữa màn sương trắng nồng đậm, cả con đường thật giống như bị người dùng lồng kính bao lại, ai cũng không thấy rõ ai.

Ân Thịnh liên tục giải quyết những chướng ngại tiến về phía mình, tuy là ác quỷ nhưng đẳng cấp từng con đều không giống nhau, có thể thấy Kim Đại Chung bất quá là đang trì hoãn thời gian.

Lão muốn bảo tồn thể lực, cho đến khi hoàn thành xong bước cuối cùng của tróc hồn thế thân sẽ không sử dụng toàn lực, đây là nhược điểm duy nhất của lão vào lúc này.

Nếu như không nắm chắc phần thắng...

Ân Thịnh cơ hồ có thể nghĩ đến kết cục đợi chờ mình phía trước là cái gì.

Tiếng súng chát chúa vang lên từ một đầu khác, nơi này người duy nhất có súng chỉ mình Tư Đồ.

Ân Thịnh căng thẳng, đem một tấm bùa vàng dán ập lên mặt ác quỷ đang nhào tới. Ác quỷ hét thất thanh một tiếng liền biến mất giữa màn sương mù dày đặc, y quay đầu gọi: "Tư Đồ? Không có chuyện gì chứ?!"

https://thuviensach.vn

Tư Đồ đáp lại một tiếng: "Không có chuyện gì!"

Nghe thanh âm có vẻ rất ổn.

Kỳ thực này ít nhiều cũng là nhờ vào hai con hạc giấy của Ân Thịnh, đạn trong súng Tư Đồ mang theo vốn không đả thương được ác quỷ, đừng nói tới đả thường, hắn mắt thường căn bản là không nhìn thấy hồn phách.

Có điều hạc giấy ở hai bên đầu vai không ngừng đập cánh, giúp hắn có thể mơ hồ nhận ra những cái bóng mờ ảo, tuy rằng không thấy rõ đường nét nhưng là có thể biết được phương hướng cùng vị trí. Chỉ cần hắn nổ súng, hạc giấy sẽ phóng ra một lớp kim quang bao phủ viên đạn. Nguyên bản một viên đạn không chút uy lực cũng vì vậy mà xuyên thấu thân thể hồn phách.

Nhìn bóng hình trước mặt kêu rên thảm thiết liền biến mất, Tư Đồ rốt cuộc trấn định. Miễn là súng có tác dụng hắn hiển nhiên sẽ không phiền toái đến ai cũng sẽ không trở thành gánh nặng.

Súng của cảnh cục có hết thảy sáu viên đạn, còn may Tư Đồ mang theo nhiều băng đạn, bất quá nhiều cách mấy vẫn phải đến lúc cạn kiệt.

Hắn hướng về phía Ân Thịnh gọi: "Cứ tiếp tục như vậy không được, chúng ta phải nghĩ cách tiến về mục tiêu."

Không thể cứ chôn chân mãi ở chỗ này cho đến khi mặt trời mọc được.

Hạng Quý Hiên cũng có cùng ý kiến, mặc dù hắn có thể giao lưu cùng hồn phách, nhìn thấy kiếp trước của hồn phách. Bất quá đối với ác quỷ lại không mấy tác dụng, đặc biệt là khi đối phương đang hoàn toàn chìm trong trạng thái cuồng bạo, muốn câu thông thật sự rất khó khăn.

Nhạc Chương triển khai kết giới, chắn trước mặt mình, đồng thời là giúp Hạng Quý Hiên che đi góc dễ bị công kích nhất. Hạng Quý Hiên câu lên

https://thuviensach.vn

khóe miệng, liền nghe Nhạc Chương nói: "Không bằng để quỷ sai đến giúp một tay?"

"Nhân số có hạn." Tuy miệng nói vậy, Hạng Quý Hiên vẫn là nhanh chóng thiêu cháy một tấm bùa vàng, còn đốt một thứ gì đó tựa như giấy tiền vàng.

Rất nhanh, bên cạnh hắn bốc lên năm bóng đen toàn thân bao trùm bởi ngọn lửa màu xanh lục, cầm theo bên mình móc câu cùng dây xích cỡ đại.

"Giúp một chuyện!" Hạng Quý Hiên nói: "Có thể thu được bao nhiêu thu bấy nhiêu!"

Một trong số đó vung ra dây xích, dễ dàng trói lại ba con ác quỷ, ung dung thong thả nói: "Vậy chúng ta sẽ có lợi ích gì?"

Tư Đồ ở phía sau nổ súng một phát, vừa rống: "Bắt quỷ không phải là công việc của các người hay sao?"

Quỷ ảnh khắp người bao trùm bởi ngọn lửa xanh nhạt liền quay đầu nhìn hắn, hươ hươ móc câu trong tay: "Dương thế tự có quy củ của dương thế, còn chưa vào tới địa phủ, hiển nhiên sẽ không đến phiên chúng ta quản."

Tư Đồ né tránh móng vuốt quỷ, giơ chân đá qua, lại bị đối phương ôm trụ bắp đùi. Hắn tức giận nắm chuôi súng không ngừng đập xuống đỉnh đầu quỷ ảnh, hét: "Những thứ này đều là đồ của địa phủ còn gì!"

Một tấm bùa vàng từ tay Ân Thịnh đột nhiên bay tới, đập vào sau ót ác quỷ bám trên đùi Tư Đồ. Ác quỷ hét lên thất thanh một tiếng liền biến mất.

Ân Thịnh ngồi trên mui xe ló đầu nhìn về phía quỷ sai: "Sự tình xong xuôi, sẽ đốt thật nhiều cho các người."

"Thật chứ?" Nhũng quỷ sai khác rốt cuộc động đậy.

https://thuviensach.vn

Hạng Quý Hiên nói: "Yên tâm sẽ không thiếu phần của các người."

Năm tên quỷ sai lúc này mới bắt đầu làm nóng người hỗ trợ thu hồi hồn phách.

Chỉ là nhân số có hạn, bọn họ không ngừng ra tay, bất quá chỉ trong chốc lát liền cảm thấy chán rồi.

"Có người đã mở cửa thông hành giữa hai giới âm dương." Một quỷ sai lên tiếng: "Cứ tiếp tục như vậy thì liên tu bất tận, oan hồn trên đời này nhiều không đếm xuể."

Ân Thịnh cũng biết như vậy không phải biện pháp, y nhíu mày. Một quỷ sai trong số đó cuối cùng cũng coi như có lương tâm, chậm rãi nói: "Chúng ta có thể tạm thời đóng lại cửa thông hành, nhưng không thể vượt quá một phút, các ngươi chỉ có thời gian đúng một phút đồng hồ."

Kết giới của Nhạc Chương đã sớm mỏng manh đến không thể tả, nghe vậy hai mắt lập tức sáng lên.

Một phút vào lúc này mà nói thật sự là hấp dẫn lắm!

Ân Thịnh gật đầu: "Làm phiền các người rồi!"

Năm tên quỷ sai thoáng cái vụt biến mất.

Ân Thịnh vì tiết kiệm thời gian, từ nóc xe nhảy xuống đứng ở trước đầu xe.

Y lấy ra bút lông nhỏ cùng mực tàu, ngồi xổm trên đất nhanh chóng viết một đạo bùa chú. Mặt đất đột nhiên rạn nứt dần sụp thành khe lớn, ác quỷ xung quanh bọn họ nhất thời rít gào rơi xuống, Ân Thịnh vội thu hồi bút nhào lên xe: "Nhanh! Chỉ một phút! Tiết kiệm thời gian!"

https://thuviensach.vn

Hạng Quý Hiên lập tức lên xe đạp chân ga, mấy người bọn họ cơ hồ là một đường bão táp.

Chỉ thấy dọc đường đi đến nhà Kim Đại Chung, không ngừng có ác quỷ hai bên đường rơi xuống khe nứt.

Cũng may lúc này cách nhà Kim Đại Chung không còn xa, Hạng Quý Hiên phiêu dật một hồi liền dừng ở ven đường.

Bốn người xuống xe, đập vào mắt là một căn nhà sừng sững giữa đêm tối, tựa quái vật muốn nuốt chửng bọn họ.

Có thể ban ngày nhìn qua cũng sẽ không khiến người ta có cảm giác như vậy, bất quá vào thời khắc này mà nói, sương trắng bốn phía dần tiêu tan lại càng khiến âm khí thêm dày đặc.

Nhạc Chương đột nhiên cau mày: "Trông chẳng khác gì nhà ma."

Tư Đồ nhìn xung quanh một hồi, mới nhìn nhận hiệu lực của một phút thời gian, không có thêm ác quỷ xuất hiện.

Thế nhưng thời gian một phút thật sự không nhiều.

Bốn người vọt vào trong hoa viên, Nhạc Chương giơ tay giật đứt xâu chuỗi Phật trên cổ tay, Phật châu đen nhánh rơi tứ tán, Nhạc Chương xoay la bàn trong tay, miệng không ngừng lẩm bẩm, Phật châu tỏa ra bốn phương tám hướng, rất nhanh sau đó liền hình thành một chiếc lồng pha lê bao trùm toàn bộ hoa viên cùng căn nhà.

Cửa thông hành âm dương lần nữa mở ra, ác quỷ lập tức ào ạc xông đến, cũng may đều bị kết giới chặn lại rồi.

Nhạc Chương đứng tại hoa viên, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Hạng Quý Hiên đỡ lấy bả vai cậu, tránh để cậu không chống đỡ nổi mà ngã ngửa.

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh cau mày: "Nếu cứ như vậy sẽ không chống đỡ được bao lâu."

"Được lúc nào hay lúc đó." Thanh âm Nhạc Chương trở nên vô cùng yếu ớt, tựa hồ chỉ cần hơi chạm nhẹ, cậu sẽ tan vào không khí: "Nơi này tôi lo, các cậu tốc chiến tốc thắng!"

Hạng Quý Hiên muốn lưu lại hỗ trợ, lại bị Nhạc Chương trừng mắt: "Cậu đi giúp bọn họ tìm hồn phách Đông Ngũ, tôi dám khẳng định tất cả hồn phách bị Kim Đại Chung giam giữ đều ở chỗ này."

Ân Thịnh nhìn về phía Hạng Quý Hiên, ánh mắt nam nhân lóe lên tia đấu tranh dữ dội, một mực cầm tay Nhạc Chương không buông: "Không chịu được nữa thì lập tức chạy!"

Nhạc Chương nhếch miệng, chỉ là cười so với khóc còn khó coi hơn: "Cần cậu dạy? Tôi không có điên mà tự mình lao đầu vào đám ác quỷ đó."

Hạng Quý Hiên lúc này mới buông tay, mang theo vẻ mặt lo lắng xoay người lao đi cùng Ân Thịnh và Tư Đồ.

Gian nhà tối đen, không chút ánh sáng.

Càng tiến vào sâu, ánh đèn đường từ bên ngoài cơ hồ không còn tác dụng.

Tư Đồ lấy ra điện thoại di động mở đèn pin lên làm nguồn sáng tạm thời, tuy cũng chỉ có thể soi sáng một phần nhỏ.

Sàn gỗ kẽo kẹt theo từng bước chân. Giữa màn đêm tĩnh lặng nghe thập phần âm u, đặc biệt là khi bên ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lại truyền tới tiếng gào khóc thảm thiết, Tư Đồ cảm giác da đầu đều tê rần cả lên.

Răng rắc −−−

Một tiếng động nhỏ vang lên.

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh dừng bước chân lại, hạc giấy hai bên vai Tư Đồ vẫn không ngừng quạt cạnh nhỏ, trong bóng tối như thể có quầng sáng vàng nhạt bao phủ chúng.

Ân Thịnh nheo mắt, vô thức kéo Tư Đồ sát lại bên mình. Tư Đồ ngẩn người, còn chưa nói nên lời, đột nhiên cảm giác được có luồng gió lạnh ập tới từ phía sau.

Hắn theo bản năng cúi đầu xuống, liền có thứ gì rất nhanh lướt qua gần như chạm vào da đầu hắn.

Ân Thịnh xoay người phóng ra tấm bùa chú cuối cùng, sau đó từ túi nhỏ bên hông lấy ra bút lông nhỏ, trên bút lông vẫn còn ướt mực, Ân Thịnh tại ngay giữa không trung quật tay một cái, lập tức có tiếng kêu gào thảm thiết vì không kịp phản ứng vang lên.

Tư Đồ hỏi: "Là thứ gì?"

Ân Thịnh nói: "Hồn phách ăn thịt người. Nếu bị nó cắn trúng coi như xong."

Tư Đồ chỉ cảm thấy lạnh cả sống lưng, Ân Thịnh nói: "Đừng lo, thứ này hiện tại số lượng không nhiều, phần lớn đều sống ở nơi đặc biệt âm u, chỗ này rất ít. Có lẽ chỉ có duy nhất một con."

Tư Đồ gật đầu, đột nhiên cảm thấy có gì không đúng. Hắn quay đầu nhìn lại −−−

Hạc giấy trên bả vai thiếu mất một con!

Trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại lời nói của Ân Thịnh: Chỉ cần luôn giữ lấy dương hỏa ở hai bên bả vai, thì sẽ không xảy ra chuyện.

Dương hỏa...

https://thuviensach.vn

Người xưa thường có cách nói này, nếu như tối đến đi đường, nghe được sau lưng có người gọi hoặc là bị vỗ vai, nhất định không được quay đầu.

Bởi vì dương hỏa trên cơ thể người có ba chỗ rất quan trọng, một trên đỉnh đầu, hai trên bả vai.

Một khi quay đầu lại, dương hỏa trên vai sẽ tắt, khi đó sẽ phát sinh chuyện không tốt.

Dương hỏa là yếu tố rất trọng yếu, thế nhân thường nói người có dương khí nặng càng dễ gặp vận may, sẽ đuổi xa âm tà. Còn có thuyết pháp rằng người chỉ sợ quỷ ba phần, quỷ lại sợ người tới bảy phần.

Bảy phần này, chính là dương hỏa có khả năng cô lập loài quỷ. Dương hỏa có thể thương tổn được âm khí, khiến cho quỷ hồn không cách nào tới gần người.

Tư Đồ rùng mình một cái, ngẩng đầu muốn nói cho Ân Thịnh. Lại đột nhiên nghĩ đến, tấm bùa vàng cuối cùng Ân Thịnh khi nãy đã dùng hết rồi.

Dưới tia sáng yếu ớt của điện thoại, cũng có thể nhận ra sắc mặt của Ân Thịnh trắng bệch. Miệng vừa hé ra liền khép lại, trong lòng nghĩ: Chỉ là mất một con, chí ít cũng còn lại một con. Cẩn thận hơn chút nữa là được.

Ba người đi ngang qua phòng khách, Hạng Quý Hiên chỉ chỉ dưới sàn nhà.

"Ở dưới tầng hầm."

Nói rồi chỉ tay về phía sau lưng cầu thang: "Nơi đó có lối đi xuống tầng hầm."

Ân Thịnh nhìn hắn, Hạng Quý Hiên nói: "Hồn phách Đông Ngũ, ở phía trên. Tôi cảm nhận được."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh gật đầu: "Vậy chúng ta phân công nhau hành động."

Hạng Quý Hiên gật đầu, lại quay đầu liếc mắt nhìn về phía hoa viên. Những tiếng kêu rên thảm thiết ở ngoài ấy đã dần nghe không rõ.

Hắn siết chặt nắm đấm, cùng Ân Thịnh cáo biệt đi lên lầu. Ân Thịnh thì cùng Tư Đồ hướng về phía sau cầu thang mà đi.

"Anh đi trước." Hắn rút súng, nâng cổ tay: "Có thứ gì lao ra, anh sẽ xử lý nó trước!"

Ân Thịnh nhíu mày, nghiêng người để hắn qua.

Trong bóng tối, y vẫn chưa chú ý tới trên bả vai Tư Đồ thiếu mất một con hạc giấy.

Hạc giấy còn sót lại vẫn như cũ tận sức vẫy cánh, hai người mới vừa xuống tới mặt đất bằng phẳng phía dưới, phía trước liền phực lên hai ngọn lửa.

Ánh lửa chiếu sáng gương mặt nam nhân ngồi tại tầng hầm.

Kim Đại Chung miệng ngậm xì gà, ngồi tựa vào một cổ quan tài màu đen. Bên cạnh đốt một ngọn đèn khổng lồ, Tư Đồ vẫn là lần đầu nhìn thấy ngọn đèn lớn như vậy.

Ân Thịnh liếc mắt nhìn ngọn đèn kia, dầu bên trong đã gần tiêu hao hết.

Thời gian của bọn họ còn lại không nhiều.

"Hoan nghênh hoan nghênh." Kim Đại Chung phun ra khói thuốc, cười híp mắt nói: "Lần cuối cùng gặp mặt trong hoàn cảnh như vậy, cũng là chuyện của nửa năm trước rồi."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh lạnh lùng nhìn lão, vẫn không lên tiếng. Tư Đồ thế nhưng lại nhìn thấy được thi thể nằm trong quan tài.

Hắn cũng như Hạng Quý Hiên lần đó, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Muốn hỏi tại sao Hạnh Quý Hiên chỉ qua mộ cái nhìn liền nhận ra đối phương là người của Ân gia, Tư Đồ cảm thấy nếu đổi lại là chính mình, cũng có thể nhận ra dễ như ăn cháo.

Bởi vì cái người tên là Ân Bùi trong truyền thuyết ấy, gương mặt y cùng Ân Thịnh quả thật giống nhau như đúc.

Chỉ là Ân Bùi phảng phất như đang ngủ kia, gương mặt vừa tuấn tú lại vừa lạnh lùng nhìn qua nhu hòa hơn chút, gò má so với Ân Thịnh càng thêm gầy gò, khóe mắt mang theo một ít nếp nhăn. Ân Thịnh thế nhưng còn trẻ tuổi lắm.

Lời tác giả:

−−− Tiểu kịch trường: Bí mật chuyện bùa vàng phía sau hậu trường −−−

Tiểu Nhị: Tôi vẫn luôn thắc mắc, những lá bùa vàng kia của Ân tiên sinh rốt cuộc là từ đâu mà có?

Tư Đồ: (Tôi tuyệt đối sẽ không nói, tôi đã thấy qua dáng vẻ Ân Thịnh viết bùa vàng...)

(Ân Thịnh lúc này −−− Giữa đêm khuya, cắm đầu trên bàn gỗ không ngừng viết a viết a viết a, sau đó đem bùa vàng đã khô mực nhét vào trong quần áo...)

Ngày thường trước mặt mọi người tuấn tú như thế, sau lưng lại chật vật như vậy = =||| kỳ thực viết càng nhiều càng thêm bảo đảm, chỉ là...Y lười muốn chết...

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 101

Ánh mắt Tư Đồ lướt qua mặt Ân Bùi lại nhìn sang mặt Ân Thịnh.

Kim Đại Chung nói: "Kinh ngạc lắm đúng không? Ta lần đầu nhìn thấy cũng sợ mất vía đây, lại nói sáu mươi năm một luân hồi, Ân Thịnh, ngươi sẽ không phải là Ân Bùi chuyển kiếp đó chứ?"

Ân Thịnh ngước mắt nhìn lão: "Trăm năm luân hồi, qua cầu Nại Hà rồi liền không còn liên quan gì đến kiếp trước. Điểm nà ông thân là quỷ sư nên biết mới phải chứ?"

Sắc mặt Kim Đại Chung lạnh lẽo: "Hung hăng cũng chỉ là hiện tại, chờ đến khi ngọn đèn này tắt đi, ngươi sẽ không phải là đối thủ của ta."

Ân Thịnh đột nhiên bấm đốt ngón tay: "Ông có thể chống đỡ được hay không đó vẫn còn là ẩn số."

Xung quanh Ân Thịnh bốc lên hào quang màu bạc, phảng phất hình thành lưỡi kiếm sắc bén lao thẳng về phía Kim Đại Chung.

Kim Đại Chung lập tức nhả ra một hơi khói thuốc, làn khói tung bay trên không trung tạo thành lớp kết giới trong suốt. Lưỡi kiếm sắc bén chạm vào kết giới liền tan biến mất.

Kim Đại Chung nhìn y: "Dù cho không có thân thể Ân Bùi, trăm năm kinh nghiệm của ta so với tiểu hài tử nhà ngươi mạnh hơn nhiều."

https://thuviensach.vn

"Đó chẳng qua là kinh nghiệm." Ân Thịnh chậm rãi nói: "Thân thể hiện tại của ngươi là Kim Đại Chung, lão bất quá cũng chỉ là người bình thường."

Sức mạnh có thể sử dụng so với tưởng tượng có thể còn ít hơn. Ân Thịnh đột nhiên nghĩ vậy, liền quyết định đặt cược một phen.

Y không tiếp tục nghe Kim Đại Chung nói nữa, lập tức cắn xuống nơi ngón tay, ở giữa không trung cấp tốc vẽ nên một đạo bùa chú.

Tuy rằng dùng máu vẽ bùa sẽ tăng cao hiệu quả, nhưng lại cực kỳ tổn hại nguyên khí. Như vậy chẳng khác gì một quả khí cầu căng đầy hơi, chỉ cần châm một lỗ nhỏ, liền không chống đỡ được bao lâu.

Ân Thịnh biết rõ bọn họ không còn nhiều thời gian, vào thời điểm này nếu còn vận dụng trí óc suy nghĩ xem nên làm thế nào thực sự không phải cử chỉ sáng suốt.

Quả nhiên sắc mặt Kim Đại Chung thoáng cái thay đổi, không còn thong thả như vừa rồi. Lão ném đi điếu xì gà lao mình né tránh, lại từ bên cạnh rút ra một thanh kiếm gỗ đào.

Vào những lúc bản thân ở thế chìm, vật chống đỡ liền trở nên rất quan trọng. Lão đem kiếm gỗ đào nâng lên ngang người, miệng nhanh chóng đọc khẩu quyết.

Ân Thịnh cười nhạt: "Chút ít đồ này đối với tôi mà nói căn bản là vô dụng."

Tâm tư Tư Đồ đột nhiên nhảy dựng, không hiểu sao hắn lại có dự cảm chẳng lành.

Kim Đại Chung so với tưởng tượng yếu hơn nhiều, đáng lẽ lão phải biết rằng Ân Thịnh sẽ tìm đến, vậy thì làm sao có khả năng không an bài tất cả?

https://thuviensach.vn

Mắt thấy chỉ còn một chút nữa thôi liền thành công hạ gục lão ta...

Bất quá loại cảm giác bất an này càng lúc càng mãnh liệt, hắn bất ngờ thốt lên: "Thịnh!"

Ân Thịnh đã xông ra, bùa chú máu giữa không trung nhân lên thành đôi, thành bốn, thành sáu, sau đó bao vây Kim Đại Chung.

"Cưỡng chế khu hồn..." (Ép hồn khỏi xác)

Sắc mặt Ân Thịnh đã trắng như tuyết, lại phải cắn thêm một ngón tay khác cấp tốc kết ấn.

Kiếm gỗ đào trên tay Kim Đại Chung đột nhiên phá tan huyết phù (bùa máu) lao về phía Tư Đồ. Ân Thịnh sững sờ, lúc này mới phát hiện thân kiếm gỗ đào dán một lá bùa vàng rất nhỏ.

Trong lòng khó tránh khỏi hồi hộp −−−

Một thoáng ngập ngừng này của Ân Thịnh, Kim Đại Chung đã vỗ tay đánh tới.

Kết ấn bằng máu bất ngờ bị gián đoạn, huyết khí phản phệ, bờ môi Ân Thịnh trắng toát, nhịn cả nửa ngày cũng không nhịn được, phun ra một ngụm máu tươi.

"Thịnh!"

Tư Đồ hoảng rồi, vừa muốn xông tới, trước mắt lại đột nhiên tối sầm.

Cảm giác thật quen thuộc, rõ ràng không phải lần đầu tiên hắn cảm giác được uy lực của loại bùa này. Cả quả tim như bị thứ gì đánh đấm, rối siết chặt, từng chút từng chút một.

https://thuviensach.vn

Máu huyết cả người đều chảy về tim, chân tay buốt lạnh, đầu bỗng nhiên nặng trịch, phảng phất chỉ sau một khắc cái cổ sẽ mạnh mẽ đứt rời.

Lỗ tai ong ong, hắn không cách nào nghe được chính xác những gì Ân Thịnh cùng Kim Đại Chung nói, hai đầu gối cứng ngắc cứ thế khụy xuống.

Khóe miệng Ân Thịnh còn vương vết máu, không kịp bảo vệ chính mình, loạng choạng xoay người, phát giác kẻ địch là nhắm vào phía sau không chút phòng bị của y.

Ân Thịnh rất nhanh liền muốn lao trở về phía Tư Đồ, hai mắt trừng lớn nhìn thanh kiếm gỗ đào hướng bả vai Tư Đồ mà đâm mạnh.

Y lúc này mới phát hiện, nơi đó −−−− Thiếu một con hạc giấy!

Răng rắc một tiếng, hạt châu đen trong túi quần Tư Đồ vỡ nát.

"Tư Đồ!" Ân Thịnh chưa bao giờ biết, chính mình lại còn có thể phát sinh tiếng kêu tuyệt vọng như vậy, thanh âm này đến cả y cũng phải chấn động.

"Ha ha ha ha ha ha!"

Kim Đại Chung sảng khoái cười lớn: "Nguyên lai con người ngu nhất chính là chỗ này! Trải qua một lần sai vẫn sẽ có thể tái lại một lần nữa!"

Ân Thịnh ôm lấy Tư Đồ đã không còn phản ứng, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Kim Đại Chung: "Có ý tứ gì..."

"Nga, ta quên rằng ngươi bị mất trí nhớ." Kim Đại Chung ung dung thong thả nói: "Thật là không vui gì hết."

Bàn tay Ân Thịnh run rẩy, cúi đầu nhìn Tư Đồ, nam nhân dù hai mắt mở to, lại không có bất kỳ thần thái gì. Đờ đẫn, mờ mịt, phảng phất trở thành kẻ ngu si.

https://thuviensach.vn

"Tư Đồ? Tư Đồ?" Ân Thịnh tuyệt vọng lay người hắn, cảm nhận được da thịt hắn lạnh lẽo đến khó tin, nội tâm sợ hãi cùng tuyệt vọng không ngừng ăn mòn dòng máu nóng trong y.

Y cảm giác được đầu mình choáng váng, tay chân dần tê liệt, hoàn toàn bất động không biết phải làm gì.

Thanh âm cười nói của Kim Đại Chung ở cách đó không xa vang lên: "Muốn ta nhắc nhở ngươi sao? Trước đây ngươi cùng Tư Đồ Bách phá chuyện tốt của ta, ta liền dùng tróc sinh thế tử lên người Tư Đồ, cưỡng chế kéo hồn phách của hắn khỏi thân xác, ngươi như phát điên, rơi vào trạng thái tấn công không kể địch ta, nếu không phải Đông Ngũ chặn ngươi lại, căn bản ngươi khi đó đã chết cùng Tư Đồ rồi."

Lỗ tai Ân Thịnh ong ong, rất nhiều ký ức lóe qua trí óc, đầu đau tựa búa bổ, nhưng không cách nào có thể nắm bắt chính xác.

Hơi thở của người trong lồng ngực càng thêm yếu ớt, huyết dịch từng giọt từng giọt lạnh lẽo rơi xuống. Lại như tâm tư y lúc này, từng chút từng chút sáng thấu.

−−−− Thịnh, năm mới vui vẻ. Hi vọng cậu thuận buồm xuôi gió, tâm tưởng sự thành, vĩnh viễn bình an.

−−−− Thịnh, tôi thích cậu.

"A!!!!" −−−−

Lúc này ở bên ngoài hoa viên, Nhạc Chương đã ngã quỵ trên đất, cậu hổn hển thở, hai mắt mơ hồ nhìn tầng tầng lớp lớp ác quỷ không ngừng đánh vào kết giới.

Tiếng kêu gào thất thanh như muốn đột phá truyền ra từ sâu trong biệt thự, tinh thần cậu có chút khôi phục, khiếp sợ quay đầu nhìn về phía biệt

https://thuviensach.vn

thự giữa đêm đen.

Thanh âm này, cậu đã từng nghe qua một lần. Là lần mà Tư Đồ xảy ra chuyện, đó cũng là lần đầu tiên trong suốt hai mươi mấy năm sống trên đời cậu nhìn thấy Ân Thịnh như mất hết cả lý trí.

Chẳng lẽ...Chuyện xưa tái diễn!

Cậu loạng choạng đứng lên, xoay người chạy vào trong biệt thự. Đưa tay che chắn một phần sinh lực yếu ớt còn sót lại nơi ngực trái.

Vừa tới dưới lầu, Hạng Quý Hiên cũng lao xuống rồi.

"Vừa nãy là giọng Ân Thịnh?!"

Nhạc Chương gật đầu, Hạng Quý Hiên liền biến sắc: "Em không sao đó chứ?!"

"Không sao cả!" Nhạc Chương cắn răng: "Lúc này nếu Ân Thịnh xảy ra chuyện, tôi có chết cũng phải đem đạo phòng tuyến cuối cùng ra chống đỡ!"

Lồng ngực cơ hồ nhói đau, hắn vươn tay đỡ lấy Nhạc Chương, cùng xuống tầng hầm tăm tối trước mặt.

"Đông Ngũ?"

Nhạc Chương lúc này mới phát hiện hồn phách trong suốt lơ lửng giữa không trung. Gương mặt quen thuộc kia lúc này mang theo chút lo lắng.

"Cậu ta bị Kim Đại Chung khóa lại rồi." Hạng Quý Hiên nói: "Chắc có lẽ còn muốn lợi dụng hồn phách Đông Ngũ để làm gì đó."

"Kim Đại Chung rồi sẽ gặp báo ứng." Nhạc Chương lạnh lùng nói: "Không phải không báo, chỉ là chưa tới thời điểm."

https://thuviensach.vn

Dưới tầng hầm tối tăm mờ mịt, Ân Thịnh ôm lấy Tư Đồ, hai mắt chậm rãi khép lại.

Ký ức phong trần rốt cuộc vì quá tuyệt vọng mà tràn về tựa đê vỡ, từng hình ảnh một vô cùng rõ rệt xẹt qua trước mắt −−−−

Nửa năm về trước, Ân Thịnh nhận được tin tình báo từ Đông Ngũ liền cùng Tư Đồ chạy tới nơi ẩn thân của Kim Đại Chung.

Đó là lần đầu tiên Kim Đại Chung tiếp nhận một nhóm thi thể, vốn đều là của ăn cắp, bọn họ muốn khiến lão không còn đường trốn chạy, lại không nghĩ tới nam nhân đột nhiên dùng tróc sinh thế tử lên người Tư Đồ.

Khi ấy, Đông Ngũ cùng Ân Thịnh cũng là lần đầu tiên biết được, nguyên lai Kim Đại Chung là quỷ sư!

Không hề phòng bị nhận lấy đả kích trí mạng, Tư Đồ cơ hồ chỉ còn chút hơi tàn sau cùng. Tróc sinh thế tử là chú thuật không cách nào loại bỏ, Ân Thịnh phút chốc bối rối, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không nghĩ được bất cứ biện pháp nào cứu chữa.

Mấy phút trước khi đang ngồi trên xe đi bắt Kim Đại Chung, Tư Đồ vẫn hãy còn cười nói cùng y, gương mặt như cũ mang theo nụ cười lưu manh thường ngày. Lúc xuống xe, hắn thực nghiêm túc đối với y mà nói: "Chờ vụ án kết thúc, tôi có vài lời muốn nói với cậu."

Ân Thịnh cảm giác được lỗ tai của chính mình ửng đỏ một hồi, trái tim càng thêm nhảy nhót kịch liệt. Quen biết Tư Đồ đã hai năm, thật sự trở thành cộng sự hiểu rõ lẫn nhau được một năm, y từ sớm liền biết Tư Đồ là muốn nói cái gì. Y gật đầu, thậm chí còn quyết định sẽ đồng ý cùng nam nhân phiền phức nọ.

Nhưng hết thảy đều không có xảy ra.

https://thuviensach.vn

Bầu trời phảng phất nứt thành một cái miệng lớn, mưa to xối xả như nện vào mặt mọi người. Ân Thịnh ngơ ngác nhìn nam nhân ngã xuống trước mặt mình, bên tai là tiếng kêu khóc của Tiểu Nhị, là tiếng rống đầy tức giận của Hồ Diệp. Y cảm giác được thân thể tê dại từng trận, đầu váng mắt hoa.

"Kim Đại Chung!!!"

Y tuyệt vọng gào to, khoảnh khắc đó, y là có ý nghĩ muốn cùng Kim Đại Chung đồng quy vu tận.

Y lao cả người về phía Kim Đại Chung, không người nào có thể ngăn cản Ân Thịnh khi đó. Dưới bầu trời âm trầm xám xịt, gương mặt tuấn tú kia so với âm hồn ác quỷ còn muốn đáng sợ hơn.

Ánh mắt lãnh đạm đầy sát khí cùng thù hận, trong màn mưa, thanh âm những lá bùa xé gió không ngừng lao đi từ tay y đặc biệt rõ ràng.

Mà khi đó, người đứng ra ngăn cản y tự sát, chính là Đông Ngũ.

Nam nhân sau khi lấy lại tinh thần, lập tức tiến lên chặn y lại.

Hai mắt Ân Thịnh đỏ chót, bùa chú lơ lửng chung quanh y, nhìn qua như thể sứ giả địa ngục.

"Tránh ra!"

Y ở trong mưa rống to.

"Không được!" Đông Ngũ rống trở lại: "Bình tĩnh đi Ân Thịnh! Nếu như cậu chết đi rồi Ân gia phải làm sao đây?!"

"Tránh ra!!" Ân Thịnh căn bản cái gì cũng không nghe tới, bùa vàng như kiếm gỗ đào lao thẳng đến Đông Ngũ.

https://thuviensach.vn

Đông Ngũ không phải đối thủ của y, hắn miễn cưỡng tránh thoát, nhưng vẫn là bị tổn thương bả vai.

Máu tươi hòa lẫn cùng nước mưa tuôn ra, mùi máu tanh càng thêm kích thích Ân Thịnh.

Ân Thịnh ướt đẫm cả người, hai mắt thẳng tắp nhìn về phía Kim Đại Chung sau lưng Đông Ngũ, trên mặt y phân không rõ là nước mưa hay nước mắt.

Đông Ngũ lẳng lặng nhìn y, hai tay siết chặt thành nắm đấm: "Tôi sẽ không để cho cậu chết, Tư Đồ cũng sẽ không mong muốn nhìn thấy."

Vừa nghe đến hai chữ Tư Đồ, Ân Thịnh liền như dã thú bị thương cuồng bạo kêu lên: "Cậu mau tránh ra cho tôi!!"

"Không cho!!!!"

Đông Ngũ kiên quyết, giơ tay vung ra một xấp bùa vàng. Một trời màu đỏ quần quện mây mù, phảng phất như đẫm máu và nước mắt.

Kim Đại Chung ở phía sau cười lạnh: "Vì lẽ đó các ngươi vĩnh viễn là kẻ thua cuộc."

"Một chữ tình này, từ lúc vừa bắt đầu đã không nên có rồi."

Ân Thịnh mơ hồ nghe được nam nhân nói như thế, còn chưa đánh tới bên người lão, đã cảm thấy hoa mắt −−−

Bùa chú của Đông Ngũ vây hãm y, lần này Đông Ngũ cơ hồ dùng hết tất cả khí lực, bầu trời xẹt ngang một tia chớp. Thập phần đáng sợ rầm lớn trên đỉnh đầu mọi người, Đông Ngũ nhìn Ân Thịnh hai mắt đỏ bừng mà nở nụ cười: "Chỉ có cậu mới có thể cứu được Đông gia, cũng chỉ có cậu mới có

https://thuviensach.vn

thể cứu được Đông Lục, tôi đem tính mạng giao phó cho cậu, cũng coi như là vì đã giúp đỡ Kim Đại Chung nhiều như vậy nên phải trả lại tội nghiệt."

Tiếng nói của hắn rất nhỏ, giữa màn mưa to như trút nước, duy chỉ có Ân Thịnh nghe được.

Ân Thịnh sững sờ, tựa hồ khôi phục tinh thần một ít, sau đó Đông Ngũ liền nhắm hai mắt lại thẳng tắp ngã ra sau.

Mọi người nhìn lại, nam nhân đã không còn hô hấp.

"Đông..."

Ân Thịnh mờ mịt mở to hai mắt, chẳng hiểu vì sao chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi y trước sau mất đi hai người quan trọng đối với mình.

Kim Đại Chung thế nhưng đột nhiên vứt ra thanh kiếm gỗ đào, kiếm gỗ hướng về phía Ân Thịnh đâm thẳng tới.

"Ân tiên sinh!"

Tiểu Nhị ở phía sau sợ đến kêu to.

"Thịnh..."

Một tiếng kêu yếu ớt vang lên. Mặc dù nó bị lấn át giữa màn mưa to, bất quá Ân Thịnh nghe thấy được.

Y thoáng cái phục hồi tinh thần, miễn cưỡng né tránh công kích từ thanh kiếm gỗ đào, nhưng vẫn như cũ bị đâm trúng thân thể. Máu tươi tuôn như thác đổ, Ân Thịnh ngã quỵ dưới mưa.

Kim Đại Chung chậc lưỡi một tiếng, lão lúc này cũng tự thấy bản thân khó bảo toàn được, mau mau quay đầu bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

"Gọi xe cứu thương mau!" Là giọng của Tiểu Nhị, có điều lúc này thật xa xôi quá, ý thức dần mơ hồ, dường như còn có cả thanh âm lo lắng của Nhạc Chương, tất cả dần chìm vào bóng tối.

"Thịnh." Cuối cùng vang lên, lại chính là thanh âm của Đông Ngũ: "Tôi đem tính mạng giao phó cho cậu, chỉ có cậu mới có thể cứu Đông gia, cũng chỉ có cậu mới có thể cứu Đông Lục. Quỷ sư tạo nghiệt làm những điều trái đạo rồi cũng sẽ có ngày phải trả giá, hiếm khi thấy cậu động lòng, phải cố gắng trân trọng."

Bóng tối lập tức bao trùm hết thảy. Bởi vì quá đau, bởi vì sợ mở mắt ra liền nhận được tin Tư Đồ cùng Đông Ngũ đều đã rời khỏi nhân thế, chính y, đem ký ức của mình phong tỏa.

Vis-chan: Cmt cho Vis đi, thả tim cho Vis đi, gần hết truyện rồi, hãy lưu lại yêu thương nhiều nhiều trước khi xa nhau đi...

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 102

Theo dòng ký ức khôi phục, rất nhiều vấn đề từ trước đến nay luôn khiến Ân Thịnh mê man dần dần sáng tỏ.

Hóa ra Tiểu Nhị bọn họ vẫn luôn hiểu lầm Đông Ngũ, bởi vì lúc đó ở gần Đông Ngũ nhất chính là y, mọi người lại nhìn thấy Đông Ngũ chắn trước mặt Kim Đại Chung, đều nhất trí cho rằng Đông Ngũ cùng phe với lão.

Vốn dĩ, trong suốt quá trình điều tra Kim Đại Chung, đã tra ra rất nhiều đầu mối có dính líu tới Đông Ngũ. Đông Ngũ giúp Kim Đại Chung làm không ít chuyện xấu, Ân Thịnh trước đây vẫn không rõ vì sao hắn lại làm vậy, nhưng giờ khắc này đều đã hiểu rồi.

Đông Ngũ hắn thân là trưởng tử, bị Đông Thiếu Hiền giựt dây, không cách nào cãi lời cũng không cách nào ngăn cản cha mình, Đông Ngũ chỉ còn có thể nghĩ mọi biện pháp để liên lạc cùng Ân Thịnh.

Lúc đó, duy chỉ Ân Thịnh biết Đông Ngũ là người phe ta.

Từ khi Đông Ngũ chết, ký ức của Ân Thịnh cũng thiếu hụt, Đông Ngũ liền bị mọi người gán cho cái mác là đồng bọn của Kim Đại Chung. Đồng thời tất cả mọi người lần nữa cho rằng Đông Ngũ là bị chú thuật phản phệ từ Ân Thịnh mà chết, mà Ân Thịnh cũng là bởi vì trọng thương dẫn đến mất trí nhớ.

Ân Thịnh chậm rãi mở mắt, nhìn về phía kẻ đầu sỏ của tất cả mọi chuyện, sau lưng y là Nhạc Chương cùng Hạng Quý Hiên vừa xuống khỏi

https://thuviensach.vn

bậc thang cuối cùng.

"Ân Thịnh!"

Nhạc Chương vội la lên: "Cậu không sao chứ?"

Hạng Quý Hiên ôm chặt Nhạc Chương, trong lòng cảm giác có chút khó chịu. Người này, rõ ràng chính mình đã không chịu nỗi, vẫn còn hơi sức quan tâm người khác.

Kim Đại Chung ung dung thong thả nhìn sang, phát hiện thấy Hạng Quý Hiên đi cùng Nhạc Chương, mới cười nói: "Chuyện xưa tái diễn a, lần này, ngươi nghĩ bản thân có còn giúp được hắn sao?"

Đông Ngũ lơ lửng giữa không trung, bất đắc dĩ nhìn gương mặt tái nhợt của Tư Đồ ở phía dưới.

Nửa năm trước, vì không muốn để Ân Thịnh mất hết lý trí, hắn tình nguyện dùng mạng của chính mình đổi cho Tư Đồ, lúc ấy mới có thể phá tan chú thuật. Chỉ là không nghĩ tới, lẽ ra hồn phách của hắn phải rời đi thay hồn phách Tư Đồ, lại bị Kim Đại Chung gọi ngược trở lại giam cầm.

Suốt nửa năm nay hắn không lúc nào là không muốn liên lạc với Ân Thịnh, nhưng không biết làm sao Ân Thịnh lại mất đi ký ức, mà chính hắn cũng bị tầng tầng lớp lớp thần chú phong ấn, trước sau không cách nào liên lạc với Ân Thịnh.

Trong lòng Ân Thịnh lúc này ngũ vị tạp trần, đời này kẻ ngu nhất mà y gặp được chính là Tư Đồ Bách. Rõ ràng có cơ hội cùng y rũ bỏ sạch quan hệ, thoát khỏi những âm mưu thâm độc, vậy mà sau khi y bị mất trí nhớ lại không chút băn khoăn lần nữa đến bên cạnh y.

Tính cả lần này, hắn thật sự là bị chính mình hại chết qua hai lần. Đời này, y không thể lại tìm được một Tư Đồ Bách thứ hai rồi.

https://thuviensach.vn

Chậm rãi siết chặt nắm đấm, Ân Thịnh dùng máu của chính mình bôi lên mặt Tư Đồ, trước tiên phải ổn định ba hồn bảy vía của hắn.

"Không có tác dụng đâu." Kim Đại Chung cười nói: "Ngươi sẽ không cứu được Tư Đồ Bách, cũng sẽ không cứu được bất luận một người nào."

Lão chỉ chỉ ngọn đèn đã sắp cạn mỡ, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý: "Thời gian đã đến."

Sắc mặt Hạng Quý Hiên cùng Nhạc Chương đồng loạt biến đổi, Ân Thịnh thế nhưng lại không bị lay động. Y nhìn Kim Đại Chung nâng Ân Bùi bên trong quan tài dậy, chậm rãi nói: "Cho dù ông có thay da đổi thịt, ông cũng không thể trở thành được bất luận là người nào."

Kim Đại Chung không quan tâm nói: "Chỉ cần có được năng lực trời phú của thân xác này, ta liền có thể trở thành bất kỳ người nào mà ta muốn."

Những ngón tay thô ngắn của lão ám muội liên kết cùng mười ngón tay của Ân Bùi, bùa vàng xung quanh quan tài phát sinh ánh sáng lóa mắt, sau đó lập tức bao vây cả hai người họ.

Nhạc Chương cuống lên: "Ân Thịnh! Cậu còn đứng ngây ra đó làm gì!"

Hạng Quý Hiên cũng ngây ngẩn cả người: "Cứ như vậy nhìn lão di dời hồn phách sao?"

Ân Thịnh không hé môi, y chăm chú nhìn hết thảy hành động của Kim Đại Chung, đáy mắt lóe lên một tia sát ý lãnh khốc.

Một thoáng sát ý này, chỉ có Đông Ngũ nhìn thấy được. Lần này hắn không thể ngăn cản được nữa rồi, chỉ đành thở dài nói: "Quả nhiên, không phải không có quả báo, là thời điểm chưa tới thôi."

https://thuviensach.vn

Nhạc Chương hồ nghi quay đầu nhìn hắn, chỉ thấy Đông Ngũ lạnh nhạt nhìn ánh sáng kia, phảng phất tựa như thở phào nhẹ nhõm.

"Cứ thế này, tôi không cần phải tiếp tục lo lắng nữa."

Nói rồi, hắn từ từ biến mất giữa không trung.

Nhạc Chương kinh hãi, Ân Thịnh lúc này quay đầu lại, xa cách nhìn về phía bóng hình trong suốt của Đông Ngũ: "Tôi sẽ giúp cậu tìm một nhà khá giả."

Đông Ngũ bật cười: "Thỉnh nhất định phải làm như thế, kiếp sau của tôi nhờ hết vào cậu."

Hai mắt Ân Thịnh khôi phục hờ hững, bên ngoài cửa sổ, chân trời dần dần sáng lên: "Cảm ơn cậu."

Đông Ngũ nở nụ cười, dưới tia sáng bình minh lấp lóe yếu ớt, hắn tựa hồ hóa thành ngàn vạn sợi tơ mỏng manh bốc hơi dưới ánh mặt trời.

Hạng Quý Hiên cau mày: "Không biết địa phủ sẽ xử hắn như thế nào."

Dù sao giúp đỡ Kim Đại Chung làm những chuyện kia, hắn rửa không sạch tội nghiệt.

Ân Thịnh trầm mặc, ánh mắt nhìn về phía ánh sáng vàng kim dần biến mất: "Đem tên này ném cho Diêm Vương, tin chắc có thể đổi lấy một ân tình không nhỏ."

Hạng Quý Hiên và Nhạc Chương liếc mắt nhìn nhau, chỉ còn biết nở nụ cười.

Ở một bên quan tài, Kim Đại Chung thẳng tắp ngã xuống. Gương mặt không còn khí sắc, trở nên tái đen, dáng dấp phảng phất như bị ai hút sạch tinh khí, lại như đã chết mấy chục năm.

https://thuviensach.vn

Mà bên cạnh thi thể Kim Đại Chung, nam nhân mở mắt ra chậm rãi từ trong quan tài ngồi dậy.

Một đầu tóc đen dài, diện mạo lạnh lùng tuấn mỹ, cùng Ân Thịnh giống nhau vô cùng, lại mang theo hàn khí bức người cao quý.

Mắt phượng hơi nhíu, mày liễu khẽ giương. Mười ngón tay nam nhân mơn trớn hai má, cảm nhận xúc cảm ấm áp từ da thịt, im lặng một hồi lâu sau, khuôn miệng từ từ hé.

Môi mỏng quỷ dị vung lên, cùng gương mặt lạnh lùng hoàn toàn không hòa hợp. Lão càng cười càng hài lòng, càng cười càng hưng phấn, đưa tay vung ra giữa không trung, bùa vàng rơi khắp mặt đất nhất thời bay lên, đồng loạt hóa thành sói trắng, ở giữa không trung ngửa đầu tru dài.

"Ha ha ha ha ha ha ha!" Ân Bùi nở nụ cười như phát điên: "Năng lượng, ta cảm nhận được năng lượng!"

Năng lượng dồi dào, chạy khắp toàn thận. Chưa từng có cảm giác tốt như vậy, chỉ là loại cảm giác có được năng lượng cùng sức mạnh tràn đầy này, lão liền như đạt được vui vẻ đến kỳ dị.

Lão nhắm mắt lại hít sâu một hơi, ánh mắt hướng về tứ phía.

"Tất cả các ngươi đều sẽ không thể sống sót!" Lão quay đầu nhìn về phía Ân Thịnh: "Sau khi giết các người, sẽ không còn ai có thể ngăn cản ta."

Ân Thịnh dùng máu của chính mình vẽ ra mấy tấm huyết phù, lần lượt phá tan hồn phách bầy sói trắng, lúc này y đột nhiên nở nụ cười.

"Ông biết vì sao Ân Bùi vào năm 50 tuổi đột nhiên chết bất đắc kỳ tử không?"

https://thuviensach.vn

"Là do trời kị người tài!" Ân Bùi, hay là nói Kim Đại Chung, hay là ai cũng không phải, bất quá là một quỷ sư điên cuồng sống qua trăm năm. Lão bước ra khỏi quan tài, nói: "Không cần nghĩ biện pháp kéo dài thời gian, chết đi kỳ thực cũng không thống khổ, nói cách khác là một khởi đầu mới thôi."

Lão dừng một chút, lại nói: "Chỉ là không biết, chờ được các ngươi luân hồi trở lại, có phải sẽ sống ở lục giới đã bị ta khống chế rồi hay không?"

Ân Thịnh lắc đầu một cái: "Ân Bùi là kiệt xuất quỷ sư của Ân gia, nhưng đồng thời y cũng có một nhược điểm lớn nhất."

Kim Đại Chung cau mày: "Nói hưu nói vượn, Ân Bùi là quỷ sư hoàn mỹ nhất."

"Trên thế giới không có người hoàn mỹ." Ân Thịnh nói: "Ông cho rằng y hoàn mỹ, bất quá chỉ là bị sùng bái mê hoặc hai mắt không thấy rõ chân tướng mà thôi."

Kim Đại Chung híp mắt, vung tay ném ra một tấm bùa vàng. Bùa vàng giữa không trung tự động gấp thành hạc giấy, sau đó đột nhiên phóng lớn, hóa thành một còn phượng hoàng lửa khổng lồ dữ tợn.

Phượng hoàng lửa kêu to, miệng phun quả cầu lửa nhắm thẳng về phía Ân Thịnh.

Ân Thịnh đưa tay mở ra kết giới, nhặt lên thanh kiếm gỗ đào từ trên mặt đất.

"Thể trạng Ân Bùi từ nhỏ đã không tốt, y rất cố chấp dùng thuốc dưỡng chính mình. Đoán mệnh thiên sư nói y không sống quá năm mươi, y lại không tin, tìm kiếm bài thuốc khắp nơi thậm chí rơi vào ma đạo."

https://thuviensach.vn

Kim Đại Chung vẫn không thèm nghe đến lời y nói, híp mắt nhìn phượng hoàng lửa, một mực hưng phấn với năng lực trời phú, bản thân trước kia căn bản không có được sức mạnh như thế này.

Đáy mắt lão tràn đầy đắc ý, tràn đầy hình ảnh một tương lai tốt đẹp.

Ân Thịnh dùng lòng bàn tay lau đi vết máu trên kiếm gỗ, phóng kiếm về phía phượng hoàng lửa, phượng hoàng lửa vội vẫy cánh né tránh nhưng không kịp, bị kiếm gỗ đào làm tổn thương một bên cánh.

Tiếng kêu la đau đớn mang theo tức giận, phượng hoàng lửa lần nữa phun ra lửa, lại đột nhiên phụt một cái biến mất.

Kim Đại Chung đứng ở một chỗ không dám tin vào mắt mình, lại để lão nhìn thấy làn da của chính mình dần lão hóa đi một cách nhanh chóng.

Ân Thịnh giương mắt, lạnh lùng nói: "Vào ngày Ân Bùi được năm mươi tuổi, y vì ngăn cản thân thể của chính mình bị yêu ma thôn tính, liền tự nguyền rủa bản thân."

Kim Đại Chung kêu lên thảm thiết, hai chân vô lực ngã nhào trên đất. Nhạc Chương kinh ngạc nhìn, chỉ thấy Ân Thịnh từng bước từng bước đi tới trước mặt Kim Đại Chung, từ trên nhìn xuống gương mặt lão: "Vĩnh viễn chết đi, sẽ không ai còn nhớ đến ông nữa."

"Này, này là cái quỷ gì vậy!" Kim Đại Chung nhìn bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được tốc độ lão hóa một cách nhanh chóng, mái tóc phút chốc chuyển thành trắng như tuyết, bắt đầu rơi rụng. Nếp nhăn, đồi mồi, hàm răng lung lay, ngay cả nói chuyện cũng bắt đầu thở dốc.

"Bộ thân thể này cùng linh hồn vĩnh viễn không cách nào chuyển thế luân hồi, ép buộc tách khỏi lục giới, không thể tồn tại ở bất kỳ đâu." Ân Thịnh nở nụ cười lạnh, tròng mắt mờ mịt tựa khói sương: "Nói đơn giản chính là, hồn phi phách tán."

https://thuviensach.vn

Kim Đại Chung hoảng sợ trợn to hai mắt, lão muốn thoát ly hồn phách, lại phát hiện không cách nào có thể triển khai chú thuật.

"Đừng uổng phí tâm cơ." Ân Thịnh nói: "Một khi đã nhập hồn vào xác, cũng tức có nghĩa khởi động bùa nguyền rủa, mà bùa này vĩnh viễn không cách nào phá hủy."

Kim Đại Chung kêu gào thảm thiết: "Cứu ta, ta không muốn phải hồn phi phách tán!!!!"

Ân Thịnh lạnh lùng nhìn lão: "Ông chết, chú thuật trên người Tư Đồ mới có thể phá hủy."

"Không muốn...Không muốn..." Kim Đại Chung kêu rên, Nhạc Chương thậm chí không đành lòng xem, nghiêng đầu vùi mặt vào cổ Hạng Quý Hiên.

Vốn dĩ thân thể Ân Bùi là có chú thuật bảo vệ nên mới có thể duy trì đến hiện tại, mà bây giờ chú thuật đã được mở ra. Thân thể Ân Bùi cấp tốc biến thành cát bụi, thời gian coi như bị đông cứng hơn trăm năm, một khi buông thõng, làn sóng thời gian sẽ mãnh liệt ập đến bù trở về tất cả thiếu hụt.

Thanh âm của Kim Đại Chung tắc nghẽn trong cổ họng, thân thể dần hóa thành cát bụi, linh hồn của lão cũng tiêu tán, không còn chút tăm hơi.

"Không phải không có quả báo, chỉ là thời điểm chưa tới...À..." Hạng Quý Hiên rốt cuộc hiểu rõ Đông Ngũ lúc nãy là nói gì, hắn nhìn về phía Ân Thịnh: "Cậu và Đông Ngũ đã sớm biết thân thể Ân Bùi có vấn đề?"

"Tôi là khôi phục ký ức mới nhớ lại." Ân Thịnh nói: "Khi đó tôi cùng Đông Ngũ đã biết mục tiêu của lão chính là Ân Bùi, chỉ tiếc, không thể ngăn cản."

https://thuviensach.vn

Về tư, y cũng không muốn thân thể lão tổ tiên bị Kim Đại Chung sử dụng linh tinh. Mặc dù biết một khi Kim Đại Chung thành công di dời hồn phách chỉ có một con đường chết, cho dù là không tới lúc ấy, y cũng muốn bảo vệ thân thể Ân Bùi toàn vẹn.

Nhưng tất cả chuyện trên thế gian, đều đã được định sẵn.

Ân Thịnh thu hồi ý lạnh trong mắt, trở lại lãnh đạm vốn có từ trước, quay về phía chân trời xa xa, nơi ánh bình minh dần chiếu rộ: "Chết đi kỳ thực không thống khổ, bất quá là một khởi đầu mới." Y học theo ngữ điệu của Kim Đại Chung, sau đó chậm rãi khơi lên khóe miệng: "Thật đáng tiếc làm sao, ông đã không còn có cái gọi là khởi đầu mới rồi."

Một tháng sau.

Tư Đồ nằm ở trên giường trăm ngàn tẻ nhạt nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, cạnh tay hắn là Ngân đang nằm úp sấp, cái đuôi to lớn của mèo Ba Tư không ngừng phe phẩy lướt qua mu bàn tay hắn.

Cửa phòng ngủ bất ngờ mở ra, Ân Thịnh bưng theo một bát thuốc đi vào. Tư Đồ vội nhăn mũi: "Lại uống nữa..."

"Này là canh cố hồn (giữ vững hồn phách), nhất định phải uống." Ân Thịnh không cho phép cự tuyệt đưa bát tới: "Ba hồn bảy vía của anh đã bị chấn động mạnh, rất dễ xảy ra chuyện, cần phải điều dưỡng trong nửa năm."

Tư Đồ ừng ực uống hết chén canh, quẹt miệng xong xuôi liền ngã người nằm xuống gối đầu mềm mại: "Anh đã có thể chạy nhảy bình thường lại rồi, mỗi ngày đều nằm như vậy thật nhàm chán."

"Nói cái gì đó!" Một giọng nữ vang lên ở cửa, người đến là mẹ Tư Đồ, bà trừng mắt nói: "Nếu không phải Tiểu Thịnh giúp đỡ, thì ngay cả cái

https://thuviensach.vn

mạng của mày cũng không giữ được đâu con ạ! Tiểu Thịnh nói sao thì nghe vậy đi!"

Tư Đồ không dám tin vào tai mình: "Mẹ...Rốt cuộc ai mới là con của mẹ a..."

Mẹ Tư Đồ dương dương tự đắc vỗ vỗ vai Ân Thịnh: "Cả hai đứa đều là con của mẹ."

Ân Thịnh nở nụ cười.

Sau khi Tư Đồ hồi mệnh, cục cảnh sát liền cho hắn nghỉ dài hạn. Vụ án của Kim Đại Chung đã được phá, mọi người đều cho rằng lão là sợ tội tự sát, đồng thời cảnh sát cũng lần lượt phát hiện được không ít thi thể tại những địa phương thuộc sản nghiệp của Kim Đại Chung, thành phố A lại lần nữa dấy lên làn sóng dư luận. Hồ Diệp cùng Tiểu Nhị cũng phá được vụ án của Cừu Khiết, hóa ra là Chu Chí Quần trước đó đã đem bom đặt vào phòng khách sạn, cùng bọn họ thảo luận nơi sảnh khách sạn chính là để tạo chứng cứ vắng mặt tại hiện trường.

Chỉ là lưới trời tuy thưa nhưng khó thoát, Chu Chí Quần làm sao cũng không nghĩ tới trong máy tính của Kim Đại Chung lại có ghi chép cuộc trò chuyện của hai người bọn họ. Bởi vì Kim Đại Chung lão quá mức cẩn thận, vì lẽ đó bất luận là thứ gì đều sẽ cẩn thận lưu giữ chừa đường thoát thân. Mà này lại chính là chứng cứ xác thực khiến Chu Chí Quần không cách nào phản bác.

Kim Đại Chung vì muốn dời đi sự chú ý của cục cảnh sát, để lão có thể thành công tróc hồn thế thân,vậy nên liền hợp tác cùng Chu Chí Quần dẫn đến một chuỗi sự kiện lần này. Bí thư trưởng thành phố S bỏ mạng tại khách sạn ở thành phố A, vậy đã đủ để khiến toàn thể cục cảnh sát sứt đầu mẻ trán.

https://thuviensach.vn

Từng vụ án một được phá giải, tổ trọng án cũng thu thập được toàn bộ tư liệu có liên quan đến Trường Sinh Đường, có điều đó là chuyện của những sếp lớn ở trên hay thậm chí là chuyện của chính phủ, cùng nhóm Tư Đồ bọn họ không còn chút quan hệ.

Đội trinh sát hình sự gần đây không được may mắn, liên tục gặp chuyện, hiện tại cả bọn đều được nghỉ phép dài hạn, lão cục trưởng còn công khai ám chỉ bọn họ nên đi chùa thắp nhang bái Phật.

Tư Đồ quay về nhà cha mẹ, hiển nhiên Ân Thịnh cũng đi theo, mỗi ngày bốc không biết bao nhiêu là thuốc cho hắn uống.

Tư Đồ đến bây giờ vẫn còn có chút không nắm bắt được, chờ đến khi mẹ hắn ra ngoài chơi mạt chược cùng hàng xóm, mới lên tiếng: "Em thật sự đã khôi phục trí nhớ?"

Ân Thịnh nhìn hắn: "Thế nào, cảm thấy không nên nhớ lại mới tốt?"

Tư Đồ lúng túng: "Không phải..."

Ân Thịnh nói: "Không nhớ lại coi bộ tốt hơn, chí ít còn có thể tiếp tục nghe theo anh cho rằng chúng ta là một đôi." Nói rồi y ung dung thong thả nhìn Tư Đồ: "Tôi vẫn không tài nào nhớ ra được anh đã nói rõ với tôi khi nào?"

Tư Đồ bất đắc dĩ: "Này còn không phải là do chưa kịp nói sao."

Ân Thịnh nhàn nhạt cười, bế Ngân lên vuốt ve lớp lông mềm mại của nó: "Đứa nhỏ này có lẽ là không lâu trước khi tôi xảy ra chuyện anh đã đưa cho tôi."

Tư Đồ cũng cười: "Anh thấy em lúc nào cũng một thân một mình, lo sợ em buồn chán, chó thì lại quá ồn ào, vậy hiển nhiên phải chọn mèo rồi."

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh nhớ lại: "Khi ấy vẫn chỉ là một con mèo nhỏ, hình như chỉ to có ngần này?"

Y khoa tay tạo thành một kích cỡ, Ngân liền ngẩng đầu lên nhìn y, kêu meo một tiếng...

Ân Thịnh vân vê lỗ tai nó: "Thời gian trôi nhanh thật, đều đã to lớn như vậy."

Tư Đồ cũng gật đầu: "Đúng vậy a...Thời gian đúng là trôi nhanh thật..."

Khoảng cách từ khi kết thúc vụ án cho đến hiện tại cũng đã được một tháng. Bây giờ nghĩ lại cứ ngỡ như đó là một giấc mơ.

Hắn đột nhiên hỏi: "Đông gia thế nào rồi?"

"Đông Thiểu Hiền giúp Kim Đại Chung nhiều như vậy, trước đây còn có Kim Đại Chung chống đỡ, hiện tại gia tộc thất bại thảm hại, lại còn bị những quỷ sư khác truy sát."

Tư Đồ cau mày: "Còn Đông Lục thì sao?"

"Đông Lục không biết trốn đi đâu rồi, cậu ấy là người thừa kế Đông gia, thế nhưng đã tuyên bố rõ, Đông gia giải tán từ đây."

"Tốt như vậy sao?"

"Chuyện của người khác, tôi làm sao biết?" Ân Thịnh lườm hắn một cái: "Nói chung Đông Lục hiện tại đi du lịch vòng quanh, có Hạng Vũ theo bên cạnh, sẽ không sao."

"Nói tới mới nói." Tư Đồ sờ sờ cằm: "Tại sao Hạng Vũ lại trở về?"

"Nghe nói kỳ thực người hắn xem trọng là Đông Lục, mà tên nhóc kia cũng không phải đã phạm tội ác tày trời gì. Chỉ là bị thù hận làm mờ mắt,

https://thuviensach.vn

nếu hắn đã đáp ứng Đông Ngũ sẽ bảo vệ tốt cho Đông Lục, thì chắc chắn sẽ tuân thủ ước định. Tạm thời rời đi, bất quá là muốn để cho Đông Lục thấy rõ hiện thực."

Tư Đồ cười nói: "Thực sự là làm khó hắn."

Dứt lời, cả hai lại không im lặng không nói. Trong phòng nhất thời yên tĩnh trở lại, Ngân ngáp dài một cái, nhìn thấy Đại Hoàng đứng cạnh cửa ngó dáo dác, liền lẻn xuống chạy đi chơi cùng Đại Hoàng.

Tư Đồ tằng hắng, nói: "Hiện tại...Nói rõ có còn kịp hay không?"

Ân Thịnh nhìn hắn: "Ừm hửm?"

Tư Đồ đưa tay giữ chặt lấy bàn tay Ân Thịnh, phảng phất sợ hãi đúng lúc muốn nói ra lại phải quay trở về điểm khởi đầu lần nữa. Hắn vội nói: "Anh nói rồi, vụ án kết thúc, anh có lời muốn nói với em."

Ân Thịnh không hé răng, một mực im lặng nhìn hắn.

Tư Đồ đột nhiên có chút sốt sắng, cũng không biết chính mình vào lúc y mất trí nhớ lừa y chuyện cả hai là một đôi có phải hay không đã chọc y tức giận.

"Anh thích em." Tư Đồ bằng mọi giá nói ra hết: "Từ rất lâu trước kia đã thích em, con người em trước nay đều đơn độc, vừa lạnh lùng, vừa không để tâm tới người khác, rõ ràng bản thân lạnh lùng như vậy lại cực kỳ chán ghét mùa đông."

Ân Thịnh đảo mắt: "Thật ngại quá tôi chính là sợ lạnh như vậy đấy."

Tư Đồ cười nói: "Thời điểm vừa mới bắt đầu cảm thấy em thật sự rất phiền, thật sự rất thích cằn nhằn, nhưng về sau càng phát hiện em kỳ thực chỉ cần tiếp nhận vụ việc gì đều sẽ phụ trách tới cùng, đều sẽ thập phần tập

https://thuviensach.vn

trung, đối với mỗi một nguyên tắc do chính bản thân đưa ra đều sẽ giữ vững. Tuyệt đối không liên lụy người vô tội, cũng không muốn tổn thương người vô tội."

Vành tai Ân Thịnh không tự chủ được ửng đỏ, Tư Đồ dừng một chút, thanh âm trầm xuống, nghiêm túc nói: "Anh thích em, không đúng...Anh yêu em, ở bên cạnh anh đi, cả đời!"

Ân Thịnh đột nhiên muốn cười, chỉ là vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tư Đồ, bất giác không thể cười được.

"Tôi là người của Ân gia." Y nói.

Tư Đồ gật đầu.

"Ân gia là bộ tộc quỷ sư lợi hại nhất."

Tư Đồ tiếp tục gật đầu.

"Biết đâu sau này còn có thể gặp phải chuyện như vậy." Ân Thịnh nói: "Không biết tự lượng sức mình, lỡ như lại bị cuốn vào chuyện như vậy."

Tư Đồ càng siết chặt tay y: "Mặc kệ phía trước là cái gì, chúng ta đều sẽ cùng nhau đối mặt, không phải sao?"

Ân Thịnh bĩu môi: "Người nhà của em rất kỳ quái."

Tư Đồ nở nụ cười: "Em cũng rất kỳ quái đó thôi."

Ân Thịnh trừng hắn, Tư Đồ lại đột nhiên rướn người hôn tới.

Dưới lầu, mẹ Tư Đồ cùng họ hàng đánh mạt chược. Tiếng cười nói của người lớn, tiếng vui đùa của bọn trẻ cùng tiếng rít gảo của Ngân vì bị Đại Hoàng chọc giận, tất cả tạo thành một bối cảnh thập phần hoàn mỹ.

https://thuviensach.vn

Ba Tư Đồ ngồi ở phòng khách đọc báo, ánh mắt từ tờ báo nghiêng đến cửa phòng ngủ đối diện. Nhìn thấy bóng hình hai người dính lấy nhau chiếu trên sàn nhà, ông liền câu lên khóe môi, lật sang trang báo kế tiếp, ung dung thong thả ngâm nga khúc hát.

[Toàn văn hoàn]

Vis: Hoàn rồi hoàn rồi bà con ơi!! Mừng quá xá, bộ truyện đầu tiên Vis edit cuối cùng đã xong phần chính văn, sẵn tiện hỏi luôn là mọi người có bộ nào cũng liên quan đến trinh thám mà chưa nhà nào edit muốn đề cử hay không nè? Cmt ở dưới cho Vis nha.

P/s: Vẫn còn 2 phiên ngoại nữa đó:)))))

https://thuviensach.vn

THIÊN TRIỀU QUỶ SƯ

Mạc Thanh Vũ
dtv-ebook.com

Chương 103: Phiên ngoại 1 + 2

Phiên ngoại 1:

Lần đầu bọn họ gặp mặt, là ở bãi đậu xe dưới tầng hầm cục cảnh sát.

Tư Đồ nhớ khi ấy là đầu thu, không khí còn mang theo cảm giác hanh khô nồng đậm. Hắn dậy sớm tắm qua nước lạnh, mái tóc mới khô được phân nửa đã lái xe đến cảnh cục, trên tay còn cắm theo bữa sáng mua ở bên lề đường, nhìn sơ qua hình như là sandwich cùng sữa đậu nành.

Hắn đem chìa khóa cất vào túi quần, thời điểm tiến vào thang máy vừa ấn xuống nút bấm đóng cửa, đột nhiên bên ngoài có người xông tới.

Hắn theo bản năng đưa tay cản lại cửa thang máy, người kia liền ngẩng đầu nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn."

Ấn tượng đầu tiên của Tư Đồ chính là: Hảo thanh tú nga.

Nam nhân mặc áo len sẫm màu, cổ áo chữ V để lộ một đoạn da thịt trắng như tuyết. Mái tóc đen hơi rối che trước hàng lông mày, gương mặt không chút cảm xúc, hai mắt trong veo lại mang theo ngàn dặm xa cách.

Bởi vì đang là giờ làm việc, trong thang máy có không ít người. Tư Đồ cùng đối phương chen chúc nơi cửa thang máy, hắn có thể nhìn rất rõ thấy hai vành mắt đen của y thông qua hình ảnh phản chiếu trên cửa thang màu bạc.

Ấn tượng thứ hai của Tư Đồ chính là: Có khí chất nga.

https://thuviensach.vn

Văn phòng của Tư Đồ ở tầng một, vậy nên thời điểm hắn cùng một nhóm người khác ra khỏi thang máy, còn theo bản năng quay đầu lại nhìn nhìn thang máy một chút. Đối phương chính là nhấn nút bấm lên tầng cao nhất, đại khái là nơi của sếp lớn. Là người mới tới sao? Tư Đồ tò mò nghĩ.

Kết quả là tới giờ nghỉ trưa, bọn họ chính thức gặp mặt. Trong phòng làm việc, Tiểu Nhị vẫn hãy còn là thực tập sinh vừa tới không lâu, có chút cẩn trọng từng li từng tí một, Hồ Diệp đứng ở một bên đang cùng Tư Đồ thảo luận công việc, cửa văn phòng bất ngờ bị đẩy mở, ba người quay đầu lại, chỉ thấy cục trưởng chắp tay sau lưng đi vào, còn có một người theo sau.

Tiểu Nhị lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân liền há hốc miệng. Hồ Diệp cũng không tự chủ được mà liên tục quan sát đối phương, trong đầu đem gương mặt người trước mắt so sánh với hết thảy gương mặt nhân viên của cục cảnh sát cùng ảnh chụp nghi phạm của những vụ án gần đây, đáp án tự nhiên đều là phủ định.

Tư Đồ từ sau bàn làm việc đứng lên, việc đầu tiên làm chính là hướng cục trưởng cung kính chào.

"Tư Đồ a." Cục trưởng tằng hắng một cái, nói: "Đây là người mới mà mấy ngày trước tôi đã nhắc qua với cậu."

Tư Đồ ngẩn người, lúc này mới phản ứng lại, vẻ mặt hắn nháy mắt trở nên có chút buồn cười: "Sếp nói thật?"

Lão hói liền trừng hắn: "Loại chuyện như vậy còn có thể nói đùa?"

Tư Đồ cười đầy châm biếm: "Tôi lại cứ cho rằng loại chuyện như vậy chính là dùng để đủa giỡn."

Tiểu Nhị ở bên cạnh lòng hiếu kỳ tăng cao, giơ tay nói: "Báo cáo...Sếp, là chuyện gì a?"

https://thuviensach.vn

Tư Đồ liếc mắt nhìn bộ dáng nam nhân sau lưng cục trưởng làm như mọi sự đều không liên quan tới mình, chậm rãi nói: "Cấp trên phái xuống thành viên không thuộc biên chế."

Lời kia của hắn vừa nói ra, Hồ Diệp liền sửng sốt: "Không thuộc biên chế?"

Phải biết cảnh sát chính là nhân viên công chức, toàn bộ cảnh sát trong cảnh cục, bất kể là người có chức vụ thấp, cho dù chỉ là thư ký đánh máy, cũng thuộc diện biên chế của cảnh đội, cũng đều được gọi là cảnh sát.

Hồ Diệp là lần đầu tiên nghe đến thành viên không thuộc biên chế...Lẽ nào hậu đài rất vững chắc?

Tiểu Nhị không hẹn mà có cùng một suy nghĩ như Hồ Diệp, lòng thầm nhủ sớm biết vậy bản thân đã không cần phải khổ cực thi vào trường cảnh sát a, để người trong nhà nói một tiếng không phải xong rồi sao.

Chỉ là lời tiếp theo của Tư Đồ liền khiến cả hai như rơi vào sương mù.

Tư Đồ nói: "Nghe nói phái cậu ta đến đội hình sự để làm cố vấn cảnh sát, nghề nghiệp chính quy là...Quỷ sư."

Trong văn phòng thoáng cái yên tĩnh hẳn. Cách một lúc, Hồ Diệp mới gượng cười: "Này hắn là nói đùa?"

Tiểu Nhị cũng chớp chớp mắt: "Nghề quỷ sư là làm cái gì?"

Hồ Diệp quay đầu nguýt cậu một cái, Tiểu Nhị oan ức vặn vặn ngón tay: Không hiểu liền lên tiếng hỏi không được hay sao?

Lão cục trưởng đẩy Ân Thịnh lên trước một bước: "Không phải là đùa giỡn, tôi nói trước, không cho phép kỳ thị nghề nghiệp cũng không được

https://thuviensach.vn

lạm dụng chức quyền cách chức cậu ấy, có thể sa thải cậu ấy chỉ duy nhất cấp trên mà thôi."

Tư Đồ trợn to mắt nhìn nam nhân lạnh nhạt trước mặt, đối phương tựa hồ cảm thấy bản thân nên nói câu gì, mới chậm rãi mở miệng: "Tôi tên Ân Thịnh, chào anh."

Y nói lời chào, lại không chìa tay ra cho Tư Đồ, Tư Đồ bị thái độ của y làm cho phát bực, liền sờ soạng túi áo tìm điếu thuốc lá đưa lên miệng ngậm, Tiểu Nhị chân chó hỗ trợ châm lửa, dáng dấp kia nhìn sao cũng không thấy giống cảnh sát, rõ ràng là một hắc đạo lão đại nào đó mà.

"Cục trưởng, muốn xã hội yên bình cần bài trừ tư tưởng mê tín a, cảnh cục còn như vậy, người dân thì thế nào đây?"

Cục trưởng thở dài một tiếng: "Việc này cậu đừng nói với tôi, tôi cũng chỉ là theo lệnh làm việc thôi."

Nói xong, ông chắp tay sau lưng thong thả đi ra ngoài: "Các người cố gắng chung sống hòa hợp nga."

Ân Thịnh tự động tự phát bước tới ghế sô pha bên góc tường ngồi xuống, Tư Đồ nhìn y mà mí mắt giật giật.

Trong phòng làm việc yên tĩnh đến lạ thường, ba người nhóm Tư Đồ không ngừng quan sát Ân Thịnh, thấy y không chút mục đích nhìn ngó xung quanh một vòng, đưa tay cầm lên tờ báo rồi mở ra xem.

Này giống như không có chuyện gì xảy ra, thái độ phảng phất như thể trong mắt y không một ai tồn tại...Tư Đồ híp híp mắt, đem điếu thuốc trên tay dúi vào gạt tàn.

"Tôi nói này, Ân tiên sinh." Hắn phất tay quạt đi khói thuốc giữa không trung: "Chúng ta không phải là nên làm quen nhau một chút sao?"

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh từ phía sau tờ báo giương mắt, chậm rãi nói: "Anh là Tư Đồ Bách, đội trưởng đội cảnh sát hình sự, đội phó là Hồ Diệp." Ánh mắt của y rơi xuống trên người Tiểu Nhị, vẻ mặt không thay đổi, nhưng cũng không mở miệng.

Tiểu Nhị mau mau nói: "Tôi tên Vương Tiểu Nhị! Là thực tập sinh! Tốt nghiệp trường..."

Hồ Diệp vội che miệng cậu, quay đầu lại đối diện cùng Tư Đồ. Tư Đồ mới nói: "Xem ra cậu đã biết hết chúng tôi."

"Nếu muốn hợp tác, đương nhiên phải biết trước thân phận của đối phương." Ân Thịnh tiếp tục xem báo, thờ ơ: "Đây là thường thức."

Tư Đồ cảm giác cơ mặt mình gần như đông cứng, hắn cầm lấy một xấp tư liệu ném lên mặt bàn: "Này là những vụ án chưa được phá giải mỗi hàng năm do cấp trên giao cho đội hình sự điều tra, cậu đã xem qua chưa?"

Nói rồi hắn còn cố ý kéo dài: "Hả? Đạo−−− trưởng−−− tiên−−− sinh−−−."

Ân Thịnh đứng lên: "Đạo sĩ cùng quỷ sư là hai nghề nghiệp hoàn toàn khác nhau, cũng giống như bác sĩ cùng pháp y, anh sẽ đến gặp pháp y để chữa bệnh sao?"

Tư Đồ xác định cơ mặt của mình đã đông cứng thật rồi. Lại nghe Ân Thịnh bổ sung một cậu: "Đạo sĩ cùng quỷ sư chính là không đội trời chung, khuyên anh về sau đừng thấy đạo sĩ lại gọi là quỷ sư, khẳng định bọn họ sẽ không để yên cho anh đâu."

Tư Đồ giơ tay bưng kín mặt.

Hai mươi phút qua đi, Ân Thịnh cuối cùng xem xong xấp tư liệu.

https://thuviensach.vn

"Tổng cộng có hai mươi vụ án." Ân Thịnh nhìn thời gian một chút: "Nửa đầu năm ngoái, xem ra thành phố A cũng không phải yên bình như bề ngoài thường thấy."

Tư Đồ liếc mắt nhìn y: "Cậu có ý kiến gì không?"

"Có thể xác định trong số đó có mười tám vụ là do hồn phách gây án, hai vụ còn lại cần phải nghiên cứu thêm mới biết."

"Phốc!" Tư Đồ không nhịn được bật cười: "Hồn phách gây án? Rõ thật là..." Hắn nhìn thấy vẻ mặt không chút cảm xúc của Ân Thịnh, lời trêu chọc tới nơi đầu lưỡi liền nuốt ngược trở về, ngừng một chút lại nói: "Cậu ở đại học chính là học về thần học à?"

Ân Thịnh nhìn hắn: "Liên quan gì đến anh?"

Tư Đồ bĩu môi: "Tôi chỉ là muốn biết bây giờ giáo trình ở đại học còn dạy người ta tin vào ba cái thứ ma quỷ vớ vẩn đó nữa hay sao."

Ân Thịnh ung dung thong thả đặt xấp tư liệu xuống, nói: "Trên thế giới này, còn rất nhiều chuyện anh không biết, mà một khi đã không biết thì xin đừng nên nói lung tung. Chính mình không có thường thức tự mình biết là được, không cần để mọi người đều biết."

Hồ Diệp len lén quay mặt đi, từ tần suất run ở hai bên bả vai có thể thấy anh nhịn cười rất khổ cực. Tiểu Nhị thế nhưng lại không chút kiêng dè, bắt đầu cười ha hả.

Mặt Tư Đồ giờ này đen hơn cả đáy nồi, đột nhiên đứng bật dậy đi ra ngoài, còn tiện thể vung tay đánh vào trán Tiểu Nhị một cái bốp.

Trán Tiểu Nhị trong nháy mắt sưng đỏ, méo miệng không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

Tư Đồ bắt tay vào vụ án thứ nhất, một nhà dân nọ mỗi tối đến đều nghe thấy những thanh âm thùng thùng vang lên từ vách tường nhà bên cạnh, sau đó cảnh sát liền phát hiện một bộ nữ thi mắc kẹt giữa hai lớp tường xi măng.

Người báo án từ sớm đã dọn đi, mà căn nhà kia hiện tại cũng chỉ có thể cho thuê lại với giá rẻ. Tư Đồ tìm tới địa chỉ mới của người báo án, đợi đến khi đối phương mở cửa bọn họ mới nói rõ lý do tìm đến, người kia liền để bọn họ vào trong.

"Nhà mới ở có ổn không?" Tư Đồ thuận miệng nói chuyện phiếm.

"Bây giờ đã ổn lắm rồi." Người báo án cười khổ: "Cả nhà chúng tôi thật vất vả mới thoát khỏi ám ảnh, vừa mới bắt đầu nghe thấy những tiếng thùng thùng đó liền sợ đến không ngủ được."

Tư Đồ gật đầu ngồi xuống, phần Hồ Diệp đã lấy giấy bút ra chuẩn bị ghi chép từ khi nào. Tiểu Nhị vẫn là thực tập sinh, chỉ cần ngồi nghe lấy kinh nghiệm. Ân Thịnh thế nhưng lại ôm cánh tay tựa ở bên tường, nhìn qua thập phần lười biếng.

"Nói một chút tình huống cụ thể đi." Tư Đồ nói.

"Lúc đó là khi căn nhà kia mới vừa được giao không bao lâu." Nam nhân chậm rãi nói: "Chúng tôi dọn vào ở cũng tầm hai, ba tháng, vừa bắt đầu vẫn còn bình thường lắm, về sau luôn nghe thấy những tiếng gõ tường thùng thùng từ nhà sát vách, cứ như vậy qua suốt hai tuần lễ, chúng tôi thật sự không thể tiếp tục nhịn được nữa, liền qua nhà bên muốn cùng chủ nhà nói chuyện."

Nam nhân nói tới đây, có lẽ là hồi tưởng lại thời điểm đó là có bao nhiêu sợ hãi, trầm mặc một lúc mới nói tiếp: "Kết quả nhà sát vách căn bản là không có người ở, đồng nghĩa là không phải có người cố ý gõ tường. Tối

https://thuviensach.vn

đó chúng tôi lại như thường lệ nghe thấy tiếng vang, qua sáng hôm sau liền đi báo án."

Tư Đồ gật đầu: "Căn cứ theo tư liệu, cảnh sát sau khi có mặt điều đầu tiên làm chính là kiểm tra nhà đối diện, phát hiện không có bất cứ vấn đề gì, sau đó mới quyết định đập tường kiểm tra."

Nam nhân nói: "Chính là vừa mở tường ra...Bên trong lại là..."

Tư Đồ biết rõ loại hồi ức như vậy hiển nhiên khiến người ta cảm thấy rất khó chịu, hắn giơ tay lên, ra hiệu nam nhân không cần nói tiếp. Chuyện gì xảy ra bọn họ xem qua tư liệu cũng có thể biết: bên trong vách tường là một bộ thi thể, đã mục nát, sau khi khám nghiệm pháp y xác định nữ nạn nhân trên dưới hai mươi lăm tuổi, không có dấu hiệu từng trải qua sinh sản, đại khái là còn chưa lập gia đình.

Cảnh cục lúc đó kiểm tra lại số hồ sơ án mất tích, thế nhưng sau khi có kết quả DNA sự thật rõ ràng cho thấy chính là cô không có tên trong danh sách báo mất tích.

Có người nào mất tích mà người nhà họ lại không đến báo án cơ chứ? Có lẽ là không có người thân, hoặc là đến thân nhân của cô cũng không biết rằng cô đã chết.

Tuy có rất nhiều đầu mối xuất hiện, bao gồm cả công tác dò hỏi người quản lý tòa nhà cùng toàn bộ công nhân viên, bọn họ đều có chung một đáp án chính là không biết nữ nhân này là ai. Cả người của công trường xây dựng cũng tỏ vẻ chưa từng gặp qua cô.

Mãi không tìm được manh mối có ích khiến vụ án cứ như vậy mà kéo dài, cho đến hiện tại, chuyên mục đăng tin tìm người mất tích trên báo vẫn không có bất kỳ đầu mối liên quan đến nữ nhân này.

https://thuviensach.vn

Nhóm người của Tư Đồ từ trong nhà đi ra, tuy chỉ là dò hỏi theo thông lệ, nhưng không nghĩ tới vẫn như cũ không được thêm chút manh mối nào.

Tư Đồ châm điếu thuốc, Ân Thịnh thế nhưng lại nhấn nút thang máy, nhìn dáng dấp như muốn rời khỏi.

"Đi đâu?" Tư Đồ hỏi.

"Tới nơi này chỉ thêm lãng phí thời gian." Ân Thịnh nói: "Nên trực tiếp đến xem hiện trường thì hơn."

Khóe miệng Tư Đồ giật giật, bất quá vẫn là phải đến hiện trường xem xét, mới lên xe chở mọi người đến nơi khởi nguồn của mọi chuyện.

Dù cho thuê với giá rẻ, căn nhà này cũng có rất ít người chịu thuê. Người môi giới đưa chìa khóa cho bọn họ lên lầu kiểm tra, cửa vừa mở, Ân Thịnh liền nhíu mày.

Oán khí rất nặng. Y đi vài bước ngang qua phòng khách tiến tới phòng ngủ, lại đột nhiên dừng chân trước cửa phòng.

Không ai hiểu đã có chuyện gì xảy ra, Tư Đồ đẩy đẩy vai Ân Thịnh: "Chặn ở cửa làm gì?" Liền cảm thấy có chút buồn cười: "Sợ?!"

Ân Thịnh không chút phản ứng nhìn hắn, từ trên mình lấy ra một tấm bùa vàng, đốt cháy. Cả nhóm Tư Đồ cũng cảm giác được một trận gió lạnh đột nhiên cuốn lên trong phòng.

Tiểu Nhị tức thì sợ đến phải trốn ra sau lưng Hồ Diệp: "Xảy ra chuyện gì vậy! Cửa sổ đang đóng cơ mà!"

Mà cho dù có mở cũng sẽ không có nổi gió lớn như vậy. Tư Đồ nheo mắt, quay đầu nhìn về phía Ân Thịnh.

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh vẫn như cũ không chút cảm xúc, chờ cho lá bùa thứ nhất cháy thành tro lại lấy ra thêm một lá. Tư Đồ đột nhiên chụp lấy cánh tay y: "Cậu là đang làm cái quái gì?"

Ân Thịnh nhìn hắn: "Bắt quỷ."

"Bắt..." Tư Đồ hết cách: "Đừng ở trước mặt cảnh sát làm những loại chuyện loạn thất bát tao này!"

Lúc ấy, ấn tượng thứ ba của Tư Đồ đối với Ân Thịnh chính là: Rõ là thần kinh a.

Ân Thịnh đột nhiên nở nụ cười, Tư Đồ thoáng cái giật mình. Ân Thịnh nhàn nhạt cười, mắt phượng khẽ nhếch, thời điểm nghiêm mặt trông lạnh như băng, cười lên lại đẹp mắt như vậy.

Hắn nhất thời quên mất chính mình muốn nói gì, đã thấy Ân Thịnh xoay một cái đem bùa vàng kề sát tới ấn lên trán hắn.

Tư Đồ nổi giận, muốn nói −−− không nói được?! Muốn động −−− không động được?!

Ân Thịnh liếc hắn một cái, rút lại cánh tay từ trong tay hắn, tiếp tục quay đầu nhìn về phía trong phòng ngủ.

Cứ như vậy.

Vụ án đầu tiên Tư Đồ hợp tác cùng Ân Thịnh, từ đầu đến cuối Tư Đồ đều chỉ có thể đứng yên nghiến răng nghiến lợi mà nhìn, phần Ân Thịnh đã sớm dẹp yên quỷ dữ, cũng hỏi xong những gì cần hỏi.

Căn cứ theo manh mối ma nữ cung cấp, bọn họ tìm đến chủ thấu của một công ty xây dựng. Tên chủ thầu căn bản không còn bình tĩnh, vừa nhìn thấy chứng cứ Ân Thịnh đưa ra liền sợ đến không thể nói thành lời.

https://thuviensach.vn

Nguyên lai nữ nhân thường đi công tác ở nước ngoài, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đã có ba trăm năm mươi ngày ở trên phi cơ. Người nhà cô đã quen với việc cô đi vòng quanh các quốc gia, vậy nên cả một quãng thời gian không liên lạc, cũng chỉ cho rằng do cô quá bận bịu với công việc. Nữ nhân cùng tên chủ thầu quen biết qua mạng xã hội, làm chủ thầu cũng coi như là có tiền, xuất ngoại du lịch không ít lần, phần nữ nhân ở bên ngoài bôn ba mệt mỏi, hiển nhiên muốn tìm kiếm một chỗ dựa vững chắc. Vốn dĩ chủ thầu đáp ứng rằng sau khi làm xong công trình hiện tại sẽ cùng cô ra nước ngoài tìm một nơi định cư sinh sống.

Lại không nghĩ tới, nữ nhân cùng lúc tán tỉnh rất nhiều nam nhân khác, cùng bọn họ nói qua nhưng lời như cô đã từng nói với hắn.

"Ưu thắng liệt thải." Tên chủ thầu căm tức nói: "Cô ta tự cho bản thân có quyền lựa chọn một cách tráo trở như vậy đấy."

"Vì lý do đó mà anh giết cô ta?" Tư Đồ hỏi.

"Tôi vốn chỉ muốn tìm cô ta hỏi cho rõ ràng, sau đó xảy ra cãi vã. Cô ta nói chuyện quá coi thường người khác, căn bản không xem đàn ông chúng tôi là người, tôi trong lúc nóng giận..."

Bởi vì trong tay có một công trường còn đang trong quá trình xây dựng, hung khí gây án thực sự là tiện tay đều có thể tìm tới. Sau khi giết chết nữ nhân, hắn chôn xác cô sâu bên trong bức tường, chỉ trong một đêm liền làm xong rồi.

Hắn cũng không quên dùng tay của nữ nhân đánh máy gửi tin nhắn về cho gia đình, nội dung đơn giản là thời gian sắp tới sẽ rất bận không rảnh liên lạc, cuối cùng đem tất cả giấy tờ tùy thân cùng vật dụng của nữ nhân phi tang, bởi chỉ có như thế mới không cách nào kiểm chứng được thân phận của cô, vụ án quả nhiên cũng vì thế mà gặp trở ngại.

https://thuviensach.vn

Hắn vốn cho rằng việc này cứ như vậy là xong, trong lòng thấp thỏm lo sợ không bao lâu lại trở về như cũ. Lại không ngờ...

Hắn nhìn bức ảnh chụp chung của cả hai cùng một chiếc nhẫn trên tay Ân Thịnh, hỏi: "Cậu tìm thấy nó ở chỗ nào?"

Hắn còn không biết đến sự tồn tại của những vật này.

Ân Thịnh không trả lời, tóm lại vụ án đã được phá giải, hung thủ cũng đã bị bắt giữ. Nhóm Tư Đồ đúng là nhìn y bằng một cặp mắt khác xưa, ngoại trừ Tiểu Nhị nhìn thấy y liền lẩn ra xa.

"Này!" Sau khi vụ án thứ ba kết thúc, cũng là lúc Tư Đồ bắt đầu trường kỳ ăn nhờ ở đậu tại nhà Ân Thịnh.

Ân Thịnh cau mày nhìn hắn: "Anh không có nhà hay sao?"

Tư Đồ nói: "Nhà cậu rất thoải mái a, vừa đơn giản lại vừa trang nhã."

Ngừng một chút còn nói: "Chỉ là thiếu chút hơi người."

Ân Thịnh mặc kệ hắn, Tư Đồ thế nhưng lại kề sát tới: "Đừng có lúc nào cũng nghiêm mặt như vậy a, lãng phí một gương mặt tuấn tú."

Ân Thịnh vẫn như cũ không để ý tới hắn, Tư Đồ bĩu môi: "Tôi mời cậu ăn cơm được chưa? Sau này còn phải hợp tác lâu dài, giữ gìn mối quan hệ tốt đẹp vẫn là điều mà cấp trên nên làm."

Ân Thịnh rốt cuộc giương mắt: "Ăn cái gì?"

Tư Đồ nở nụ cười: "Tùy cậu chọn!"

Về sau, Tư Đồ càng biết thêm nhiều điều liên quan đến Ân Thịnh: tỷ như y sợ lạnh, tỷ như y thích ăn gà quay sốt mật ong, bữa sáng yêu thích chính

https://thuviensach.vn

là vằn thắn hoặc bánh bao gạch cua, đối với việc ăn uống căn bản không kén chọn, tuy nhìn bề ngoài rất lạnh lùng, kỳ thực có một trái tim rất ấm áp.

Lại tiếp tục về sau, Tư Đồ cũng không biết chính mình từ lúc nào, ánh mắt liền không thể dời khỏi đối phương được nữa rồi.

Phiên ngoại 2:

Tui là một con mèo Ba Tư, không phải thuần chủng. Có điều hồi còn nhỏ xíu từng nghe mẹ tui nhắc qua, hình như mẹ của mẹ của mẹ tui, mới đích thị là một con mèo Ba Tư thuần chủng. Thực ra thì thuần chủng hay không thuần chủng gì, ở trong mắt tụi tui cũng không khác nhau chút nào. Chỉ là ở thế giới của loài người, giống loài được lấy ra làm đầu, xem đó là yếu tố quan trọng để quy đổi thành tiền mỗi một con vật.

Tui là vào một năm rưỡi trước, bị một nam nhân cao lớn mua lại từ trong cửa hàng thú cưng. Tui vẫn còn nhớ rất rõ tình cảnh khi ấy.

Ngày đó ông chủ tức A Nhậm đã chuẩn bị đóng cửa tiệm đi hẹn hò, dạo gần đây mới quen bạn gái mới, nên suốt ngày cứ tươi cười hớn hở ra mặt. Còn tui thì vẫn như thường lệ ở bên trong tủ kính ngáp dài, tựa mình vào gối đệm êm ái, vừa nãy ăn hết một chén tôm đóng hộp chà bá, làm tui cảm thấy có hơi tức bụng.

Đang lúc A Nhậm chuẩn bị tắt đèn khóa cửa, bên ngoài đột nhiên có tiếng nói.

"Ông chủ, tôi muốn mua mèo."

Đối phương nói chuyện rất trực tiếp, khiến A Mặc có chút sửng sốt, lỗ tai tui giật giật, mở to hai mắt từ trong tủ kính nhìn ra ngoài.

Đứng ở trước cửa, là một nam nhân cao to đẹp trai. Đối phương mặc áo sơ mi trắng, áo khoác tây trang vắt ở trên vai, một tay còn xách theo cái

https://thuviensach.vn

túi...

Tui giật giật mũi, ngửi thấy một mùi hương rất thơm nga. Ân, hẳn là gà quay sốt mật ong.

Tui vẫy vẫy đuôi, nhìn nam nhân kia đi vào cửa. A Nhậm nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nói: "Tiên sinh anh chọn mèo nhanh một chút nha, tôi không có nhiều thời gian lắm đâu."

Nam nhân kia liền nói: "Vội đến vậy a, có tiền cũng không muốn kiếm?"

A Nhậm chỉ biết cười, mở đèn giúp hắn: "Vậy anh xem đi, tôi đi gọi điện thoại một chút."

Tui nhìn thấy nam nhân xách theo túi gà quay sốt mật ong chậm rãi tiến vào cửa tiệm, cẩn thận đưa mắt nhìn qua từng tủ kính một, tựa hồ nhìn một hồi vẫn không thấy hài lòng.

Ân...Thì ra là một kẻ thích xoi mói. Tui nghĩ thầm.

Trong tủ kính ở bên cạnh tui, là một nhóc mèo Scotland tai cụp, khuôn mặt to tròn kìa của ẻm luôn khiến nhiều người yêu thích. Lúc này lại không ngừng lắc lắc cái đuôi nhỏ, ngồi xổm ở sau lớp kính trong suốt giương hai mắt to tròn nhìn nam nhân, tui biết ẻm là hi vọng được mua về lắm. Ở nơi này, tụi tui đứa nào cũng muốn có một nơi ở ổn định.

Ai nói loài mèo thích lang thang nhiều hơn là gần gũi con người? Tụi tui chỉ là có chút ngạo mạn với cả chậm có tình cảm thôi.

Tui nhìn nam nhân kia đi đến trước mặt tai cụp bỗng dừng lại một hồi lâu, đại khái là đang suy nghĩ cái gì. Tui biết hắn mua mèo là để tặng người khác, cũng không biết đối phương có thích nhận được thú cưng hay không. Lỡ như không thích, xoay người vứt bỏ, vậy chẳng phải là xui xẻo hay sao?

https://thuviensach.vn

Vừa nghĩ như thế, tui liền mất hết hứng thú. Không bằng cứ để tui chờ ở trong cái cửa hàng này, tui mới quay đầu, xoay mông ra ngoài, nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

Chỉ là vào lúc này, nam nhân bỗng thả túi đồ ăn xuống, đưa hai tay vào bên trong tủ kính bế tui lên.

"Meo!" Tui quay đầu trừng hắn. Thả tui ra! Tui hổng có muốn làm mèo hoang đâu!

Nhưng hắn đối với tui tựa hồ nổi lên hứng thú, ngón tay không ngừng vân vê lỗ tai của tui, lầm bầm lầu bầu: "Ân, nhìn giống Thịnh thật đấy."

Thăng? Sinh? Tui híp mắt nhìn hắn khó hiểu, là cái người mà hắn muốn tặng tui hay sao?

*Thịnh[shèng] – Thăng[shēng] – Sinh[shēng]

Đối phương lại xoay tui qua lại nhìn tới nhìn lui, tui bị hắn làm đến quáng cả hai mắt. A Nhậm rốt cuộc trở lại, đến gần nói: "Này là mèo Ba Tư, có điều không phải thuần chủng, mẹ của nó là mèo lai. Có thể tính giá rẻ chút."

Nè!!!! Tui hò hét trong lòng, rồi ông cứ như vậy mà đi hẹn hò à! Tui bị người ta ngược đãi thì làm sao bây giờ?!

Nam nhân ôm tui trong lòng tựa hồ rất hài lòng, bàn bạc giá cả với A Nhậm xong xuôi, lại hỏi một ít phương pháp nuôi dưỡng, không quên mua thức ăn cho mèo, sau đó liền đem tui rời khỏi.

Tui chỉ còn biết câm nín nhìn những lon tôm lột vỏ đóng hộp mà tui yêu thích ngày càng khuất xa tầm mắt. Còn có cái ổ thân yêu của tui nữa...Tạm biệt, các anh em.

https://thuviensach.vn

...

Lần đầu đến nhà Ân Thịnh, tui cảm thấy bản thân có thể tạm thời yên lòng.

Nhà này trang trí rất có phong cách, là kiểu cách mà tui thích. Thảm trải sàn phục cổ, cầu thang hình xoắn ốc, lúc sau tui nhìn thấy một nam nhân đứng trong phòng khách nhìn tui bằng một ánh mắt khó hiểu: "Này là cái gì?"

Nam nhân cao to đang ôm tui mới nói: "Là mèo a."

Đối phương tựa hồ hết cách: "Tôi đương nhiên biết là mèo! Ý tôi là, anh mua nó đem tới đây làm gì?"

"Nuôi a." Nam nhân ôm tui nói như thể đó là chuyện hiển nhiên.

Tui lén lút nhìn lên trên một chút, có điều từ góc độ của tui chỉ có thể nhìn thấy dưới cằm nam nhân.

"Tư Đồ Bách." Đối phương tựa hồ không thích: "Tôi không nghĩ sẽ nuôi thú cưng."

"Thịnh." Người được gọi là Tư Đồ vừa lên tiếng, tui liền biết bản thân xong đời. Quả nhiên đối phương không muốn nhận mà! Lần này phải làm sao đây!

Đuôi tui dựng thẳng, móng vuốt túm chặt lấy ống tay áo Tư Đồ. Tư Đồ cúi đầu nhìn tui một chút, đem tui bế lên đưa đến trước mặt người được gọi là Thịnh.

"Cậu xem, rất đáng yêu a."

Tui nuốt ngụm nước bọt, giật giật hai cái lỗ tai. Nếu như nói mèo biết cười, tui nghĩ hiện tại tui hẳn là đang cười.

https://thuviensach.vn

Nam nhân trước mắt chính là vô cùng thanh tú, gương mặt còn mang theo một luồng ý lạnh. Y cau mày nhìn tui chằm chằm, tui cũng giương to hai mắt nhìn hắn. Nhìn nhau một lúc lâu, y tựa hồ thỏa hiệp, vươn tay tới đón lấy tui.

"Mấy tuổi?"

"...Quên hỏi rồi." Tư Đồ nói.

Tui lắc lắc đuôi, còn có sáu tháng nữa là tròn một tuổi rồi! Một tuổi!

Thịnh tựa hồ đối với Tư Đồ không ôm hi vọng lớn bao nhiêu, y nhìn tui một cái, lại giở túi lấy ra hết những thứ đồ ăn Tư Đồ mua cho tui. Trong túi còn có một cây cỏ đuôi mèo.

"Lấy tên là gì đây?" Thịnh đem tui thả xuống mặt đất, một bên cầm cỏ đuôi mèo trêu tui một bên lẩm bẩm.

"Tiểu Quỷ?" Tư Đồ đề nghị

Tui nhe răng ngoạm lấy cọng cỏ đuôi mèo, liếc mắt nhìn hắn.

Thịnh đảo mắt, suy nghĩ một chút nói: "Không bằng gọi nọ là Ngân đi, nhìn nó trắng như vậy."

Tư Đồ cơ hồ lên tiếng thắc mắc cùng lúc với tui luôn: "Màu trắng tại sao lại gọi là Ngân (Bạc)?" Có điều Tư Đồ là nói thành tiếng, mà tui thì chỉ có thể meo meo meo.

Thịnh nói: "Anh xem, nó rất thích cái tên Ngân đó thôi."

Tui không tiếp tục kêu nữa, chuyển qua tự bắt lấy đuôi của chính mình mà chơi.

...

https://thuviensach.vn

Tui là một con mèo Ba Tư, không phải thuần chủng. Bây giờ còn có thêm một thân phận khác, thú cưng nhà Ân Thịnh, gọi là Ngân.

Ân Thịnh là quỷ sư, bởi vì vậy mà tui biết được hóa ra nhân loại cũng có người nhìn thấy được hồn phách. Động vật chúng tôi đều có thể nhìn thấy hồn phách, thỉnh thoảng không có chuyện gì làm, tôi ở trong cửa hàng đều sẽ nhìn lên mấy cái đầu người lơ lửng trên dãy bóng đèn tròn mà đờ ra. Chỉ là A Nhậm xưa nay không nhìn thấy, có điều cũng may là ổng không nhìn thấy.

Ân Thịnh có thể nhìn thấy đủ loại quỷ, giống y hệt tui vậy á. Bất quá tui chỉ là nhìn thôi, Ân Thịnh thế nhưng còn có thể thu phục bọn họ. Tui cảm thấy Ân Thịnh lợi hại lắm.

Tui cứ như vậy mà trải qua từng ngày ở nhà Ân Thịnh, Ân Thịnh là chủ nhân tốt, tùy nhìn bề ngoài thật lạnh nhạt, nhưng mà y tận tâm lắm, chỉ trong vòng nửa tháng, y liền biết rõ tui thích cái gì, không thích cái gì rồi.

Tư Đồ thì trái ngược hoàn toàn với chủ nhân, chí ít tui cảm thấy là vậy. Hắn là cảnh sát, thường xuyên ăn nhờ ở đậu nhà Ân Thịnh, rõ ràng nhìn bề ngoài rất bá khí rất anh tuấn, nhưng lại là tên lưu manh vô lại chính cống.

Lưu manh vô lại. Là tui nghe được từ Ân Thịnh đó, y thường vào những lúc chỉ có một mình sẽ gọi Tư Đồ như vậy. Y cho rằng sẽ không ai biết được, chỉ là không ngờ tui đều đã nghe hết.

Thời điểm ngủ mơ y cũng sẽ gọi tên của lưu manh vô lại, có lúc lại sẽ bởi vì nghĩ đến cái gì mà tự mình cười lên.

Ân Thịnh cười lên rất ưa nhìn, điểm này tui có cùng ý kiến với Tư Đồ Bách. Nhàn nhạt, dịu dàng, thật giống như đột nhiên nổi lên một tầng hào quang bao trùm lấy y.

https://thuviensach.vn

Bất quá tui thích nhất vẫn là cỏ đuôi mèo, nếu như cỏ đuôi mèo là vật sống, tui chắc chắn sẽ cưới nó ngay lập tức.

Nói đến cưới, tự nhiên tui lại nghĩ tới một chuyện. Tư Đồ thật giống như rất thích Ân Thịnh, là tui nhìn ra được, tuy rằng bọn họ đều là giống đực, điều này khiến tôi có chút không thể lý giải nga.

Tối hôm ấy, tui từ trên cầu thang ngoạm cỏ đuôi mèo từng bậc nhảy xuống, vốn định đi uống nước, lại nhìn thấy Tư Đồ Bách đè ở trên người Ân Thịnh.

Bọn họ đang làm cái chi rứa? Tui cảm thấy hiếu kỳ lắm lắm, nên liền đến gần ngồi xổm xuống xem.

Mặt Ân Thịnh đỏ quá đi, tui là lần đầu tiên nhìn thấy mặt y đỏ như vậy đó. Tư Đồ tựa hồ rất khó chịu...Chí ít nhìn mặt hắn là đã biết rồi.

Là bị thương ở chỗ nào sao? Tui ngoẹo đầu, liếm liếm móng vuốt, hai mắt nhìn chằm chằm hai người bọn họ.

Ân Thịnh nói lung tung cái gì ở trong miệng, tui cũng nghe không rõ nữa. Tư Đồ nghiêng đầu hôn y, tui biết đó là hôn, là hành động biểu đạt ý tứ yêu thương. Tui cố trừng lớn hai mắt thêm chút, biểu thị chính mình có bao nhiêu là hoảng hốt, bất quá...Không ai thèm chú ý đến tui.

Tui ngồi ở tại chỗ xem một lúc, động tác của hai người càng lúc càng kịch liệt. Cho tới khi Tư Đồ đem Ân Thịnh lột sạch, tui liền chạy đi tìm chút đồ ăn vặt, lại quay trở về chỗ cũ tiếp tục vừa ngồi ăn vừa xem.

Sau đó...Không có sau đó nữa.

Ân Thịnh đẩy Tư Đồ ra, còn cho hắn một cái bạt tai. Tui ai nha một tiếng, miếng cá khô từ trong miệng rơi ra.

https://thuviensach.vn

Ân Thịnh quay đầu lại nhìn tui, không biết tại sao, lại tặng kèm Tư Đồ hắn một cước. Tui cảm thấy Tư Đồ có chút oan uổng, chỉ là nhìn thấy dáng vẻ Tư Đồ như đưa đám, khiến tui rất muốn cười trên sự đau khổ của người khác.

...

Đời sống sinh hoạt cứ bình thản như vậy, thỉnh thoảng cả hai hôn hôn cái miệng một chút, thỉnh thoảng lại cãi vã đánh đấm một chút. Có lần tui đột nhiên sinh bệnh, khiến Ân Thịnh giữa đêm hôm khuya khoắt phải bồng tui đi bác sĩ thú y, Tư Đồ cũng chạy đến, tui đột nhiên cảm thấy có chút cảm động. Trong thâm tâm còn nghĩ, nếu như lần này không qua khỏi, Ân Thịnh lại trở về một thân một mình như xưa thì phải làm sao bây giờ? Thời điểm Ân Thịnh chỉ có một mình, nhìn qua rất tịch mịch. Nếu như có thể sớm cùng Tư Đồ ở chung một chỗ thì tốt rồi. Tui liền như vậy mà nảy sinh ý nghĩ của bà mai mối a.

May mắn là thần chết không có đem tui đi, tui lại sống trở về, lại có thể vui vẻ nhảy nhót tưng bừng. Tình cảm giữa Tư Đồ và Ân Thịnh thật sự phát triển rất tốt, cơ hồ chỉ còn thiếu một bước nữa là ở cùng một chỗ rồi.

Tiếp theo sau...Không biết tại sao, tui đột nhiên bị Tư Đồ ôm trở về nhà hắn một quãng thời gian. Một hai tháng liền tui không gặp mặt Ân Thịnh, phần Tư Đồ mỗi ngày về nhà rất muộn, nhìn hắn thật sự mệt mỏi lắm. Tui nhảy lên đùi hắn muốn hỏi chuyện Ân Thịnh, nhưng là ngoại trừ meo meo meo, hắn tuyệt không nghe được tui nói gì hết.

Sau đó lại có một ngày, tui được lặng lẽ đưa ngược trở về nhà Ân Thịnh. Ân Thịnh ngồi trên ghế tựa trong phòng khách, so với ngày thường không có gì khác biệt. Lúc nhìn thấy tui y còn nói: "Sao lại gầy như vậy? Cửa hàng thú cưng không chăm sóc tốt cho mày sao?"

https://thuviensach.vn

Tui cảm thấy thật kỳ quái, cửa hàng thú cưng thì liên quan gì chứ? Nhưng là càng về sau, càng có nhiều chuyện kỳ quái xảy ra. Tư Đồ lại không tới nhà Ân Thịnh như trước, mà thậm chí hai cảnh sát đi theo hắn, một người tên Hồ Diệp, một người ngốc nghếch lúc nào cũng muốn trêu tui tên là Vương Tiểu Nhị gì đó, cũng không thấy tới nữa.

Ân Thịnh trở lại cuộc sống một thân một mình như xưa. Nhìn qua vẫn cô quanh như vậy. Tui không biết đã xảy ra chuyện gì, cứ cho là Ân Thịnh cùng Tư Đồ đã cãi nhau.

Lại qua rất lâu, mùa đông cuối cùng cũng đến rồi. Tư Đồ rốt cuộc lại tới nhà Ân Thịnh. Nhưng mà đối thoại của bọn họ...Thật giống như Ân Thịnh hoàn toàn không biết Tư Đồ là ai.

Tư Đồ cũng không nói thẳng, chỉ là im lặng nhìn ta cười hiền, còn mua cho Ân Thịnh những món ăn y thích. Tui đã lâu không gặp Tư Đồ, thời điểm ở bên chân hắn cọ tới cọ lui, Ân Thịnh lại còn tỏ ra thập phần kinh ngạc.

"Nó xưa nay chưa từng tỏ ra thân thiết với người khác bao giờ." Ân Thịnh nói như vậy.

Tui thấy rõ sự hụt hẫng trên mặt Tư Đồ, lần này thật sự là không thể cười trên sự đau khổ của người khác rồi.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, đối với loài vật có tuổi thọ thấp hơn loài người như tụi tui mà nói thì phần cuối cùng của sinh mệnh đang từng chút hướng tui áp sát a.

Tư Đồ cùng Ân Thịnh lại tốt lên, phảng phất bắt đầu lại từ con số không. Tui thì vẫn như cũ mỗi ngày tắm nắng cùng ăn đồ hộp, cùng cỏ đuôi mèo tương thân tương ái.

https://thuviensach.vn

Có một việc Ân Thịnh không biết, đó chính là có một lần tui lẻn trốn nhà ra ngoài.

Tui nhảy lên bệ cửa sổ, men theo đường ống nước leo xuống, đi đến ban công nhà khác. Sau đó lại bị đối phương đuổi ra ngoài, nhân lúc có người đi thang máy mà đi vào cùng, đến sảnh chính, tui liền thẳng tắp một đường đi đến cảnh cục, cái nơi mà tui mới chỉ đi qua một lần vào rất lâu trước kia.

Trên đường đi tui đụng phải Nhạc Chương, cậu là bằng hữu tốt của Ân Thịnh, tui đã gặp qua mấy lần. Lúc này vẫn giữ nguyên một dáng vẻ cà lơ phất phơ, chỉ là hiện tại phía sau cậu còn có thêm một nam nhân mặt lạnh đi theo.

Nam nhân kia thỉnh thoảng táy máy tay chân với Nhạc Chương, khiến cậu mặt đó tới tận mang tai, lại không ngại đang ở trên đường lớn mà rống hắn.

Tui lại đi tiếp, tới trước một cửa hàng tiện lợi bỗng đụng phải Khâu Lạc đang làm việc trong đó. Cậu là một tiểu đạo sĩ, tui đã từng gặp qua cậu ở cảnh cục rồi, hiện tại lại đang cùng người khác cười nói, điện thoại di động trong túi không ngừng reo, cậu lại không tài nào nghe thấy, lỗ tai nhân loại cũng không có thính như loài mèo a.

Sau đó, tui nhìn thấy từ trên một chiếc ô tô ở làn đường đối diện có một nam nhân cao lớn bước xuống. Nam nhân vận âu phục, dáng vẻ tràn ngập khí chất tinh anh.

Đó hẳn là Giải luật sư, tui có nghe Tư Đồ nói qua. Nam nhân chỉ vài cái sải chân liền qua được bên đây đường, nắm lấy cánh tay Khâu Lạc kéo đi. Tui giật giật lỗ tai, nghe được Khâu Lạc hốt hoảng nói: "Sao vậy? Có chuyện gì vậy? Giải tiên sinh?"

"Giải tiên sinh?" Giải luật sư dừng bước quay lại nhìn cậu: "Giải tiên sinh? Hửm?"

https://thuviensach.vn

Khâu Lạc đỏ mặt, sửa lại lời nói: "Ứng...Tông..."

Giải luật sư hài lòng lắm, mới nói: "Gọi cho em tại sao lại không bắt máy? Anh mua cho em điện thoại mới không phải là để trang trí!"

Khâu Lạc càng thêm đỏ mặt: "Em...Em không nghe thấy..."

Tui quyết định xoay mông bỏ đi, đoạn đối thoại tiếp theo sau bị tui quăng đến sau đầu.

Ở ngã tư đường phía trước thật giống như đã xảy ra chuyện gì, tên ngốc Vương Tiểu Nhị kia chính là đang nói gì đó, mà lúc này ở bên cạnh cậu, có một nam nhân cầm máy chụp hình không ngừng chụp tách tách.

Có điều y không phải đang chụp hiện trường, mà là chụp Tiểu Nhị.

Tiểu Nhị quay đầu lại nhìn y: "Cố Thành, anh chụp chỗ nào vậy?"

Nhiếp ảnh gia kia lúc này mới chịu dời ống kính đi, tiếp tục chụp hiện trường. Tiểu Nhị bỗng quay đầu lại, từ trong khe hở của đám đông nhìn thấy tui.

"Ngân?" Cậu kêu to.

Tui liền mau mau chạy.

Cuối cùng cũng đến cảnh cục rồi, Hồ Diệp là đang đứng trước máy in cau mày. Một cảnh viên khác đứng bên cạnh muốn nói chuyện quan hệ hữu nghị gì gì đó cùng anh, tui cảm giác Hồ Diệp có chút dao động, lại tựa hồ do dự không thôi.

Trong số bọn họ, chỉ có anh là chưa có tin tức gì. Tui mới nhủ thầm, mau mau tìm một người đi, tuổi cũng không còn nhỏ nữa.

https://thuviensach.vn

Cửa phòng làm việc phía trước khép hờ, tui lẻn đi vào trong, quả nhiên là phòng làm việc của Tư Đồ.

Sau lưng ghế dựa trước cửa sổ, Tư Đồ đang ôm hôn Ân Thịnh nồng nhiệt.

Tui vẫy vẫy đuôi, meo một tiếng. Ân Thịnh đột nhiên đẩy Tư Đồ ra.

Tư Đồ nói: "Làm sao vậy?"

Ân Thịnh nhìn trái phải một hồi: "Em nghe thấy tiếng mèo kêu..."

Tui trốn dưới gầm bàn vẫy đuôi, đang muốn đùa dai thêm một lúc, lại nghe trên đầu có động tĩnh. Là Tư Đồ đem Ân Thịnh đặt tại trên bàn.

"Thịnh. Loại thời điểm như thế này chỉ có thể nghĩ đến anh thôi."

Ân Thịnh dường như muốn cười, lại bị môi mỏng kia chặn lại. Thanh âm ám muội phát ra khiến tui cảm thấy không tiện cho lắm. Không thể làm gì khác hơn là co chân chạy ra khỏi văn phòng.

...

Thám hiểm xong xuôi, tui lại men theo đường lộ trở về nhà.

Ngoài cửa có nhân viên chuyển phát nhanh đem một vài túi hành lý đặt ở trước cửa nhà, tui ngồi xổm bên đống hành lý ngửi một cái, là mùi hương của Tư Đồ.

Nhân viên chuyển phát nhanh vừa nhìn thấy tui liền kinh ngạc nói: "Con mèo từ đâu ra thế này?"

Tui nheo mắt lại meo lên một tiếng, thầm nghĩ: Xem ra trong nhà này sắp tới sẽ có thêm một chủ nhân rồi.

https://thuviensach.vn

Tác giả có lời muốn nói: Phiên ngoại cuối cùng đã xong!!!! Rốt cuộc toàn văn chân chính hoàn rồi!!

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27

https://thuviensach.vn

Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59

https://thuviensach.vn

Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91

https://thuviensach.vn

Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103: Phiên ngoại 1 + 2

https://thuviensach.vn